ЛИС МИКИТА

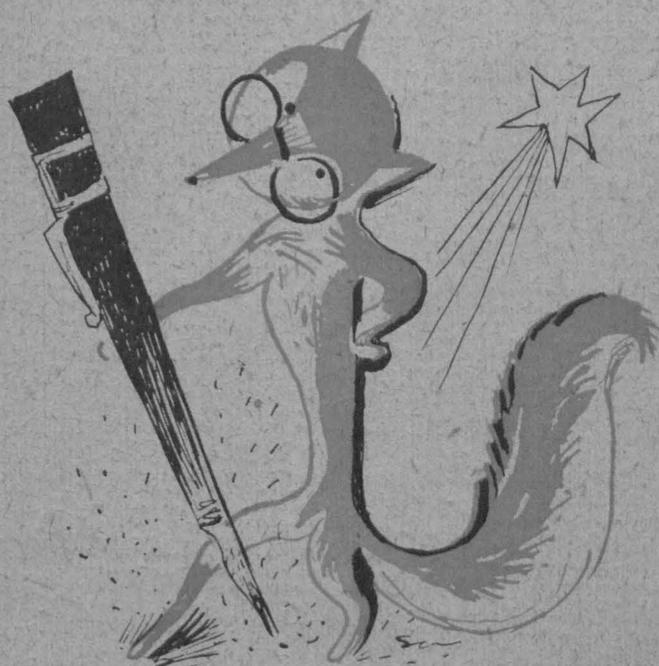

КАЛЕНДАР
НА РІК
1949

D. FODCHUK

КАЛЕНДАР ЛИСА МИКИТИ

на рік

1949

Зредагував ЕКО.
Ілюстрації: ЕКО і Гуцалюк

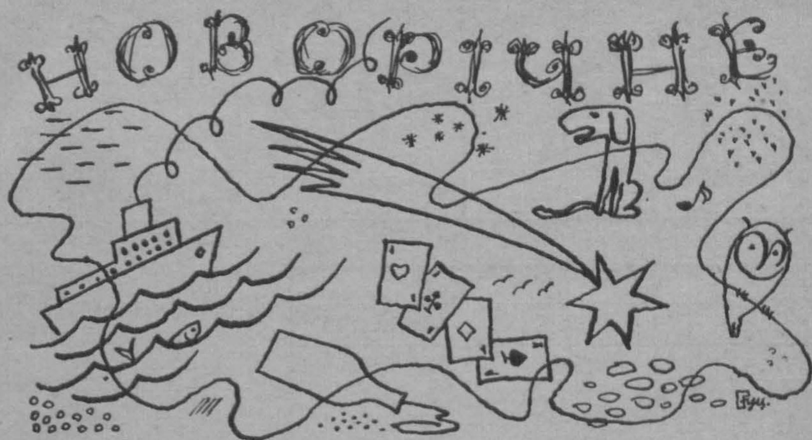

Мов ляснув з батога — так рік проскочив знов.
Питаєшся: коли? Питаєшся: та як?..
Ти навіть не гукнув йому: „Бувай здоров!” —
Заслуханий, що десь зі щастя свисне рак.

Новому рокові низенько поклонись,
Щоб те тобі приніс, що сниться лиш у сні,
Щоб злий такий не був, як війтів кундель Брись,
І щоб не бистро мчав на бистрому коні.

А сам, найперша річ, ти оптимістом будь,
Кажи усім: весна! — хоч осінь за вікном,
І смійся кожний раз, коли по спині б'ють,
Бо світу, так чи сяк, не перевернеш дном.

Бабай

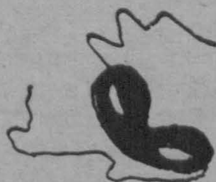

Н. ст.	Ст.ст.	Дні	СВЯТА Українські	Латинські
1	19	С	Боніфатія мч.	Новий Рік
2	20	Н	Н перед Різдвом	Макарія
3	21	П	Юліяни мч.	Геновефи
4	22	В	Анастасії мч.	Тита еп.
5	23	С	10 мч. в Кріті	Телесфора
6	24	Ч	Нав. Різд. Евгенії	3 Королів
7	25	П	Різдво Христове	Лукіяна
8	26	С	Соб. Пр. Богор.	Марціяни
9	27	Н	По Р. Хр. Стефана	1 по 3 Кор.
10	28	П	2000 мч. в Ніком.	Агатона
11	29	В	Дітей уб. у Вифл.	Альойзія
12	30	С	Анисії мч.	Гонорати
13	31	Ч	Меланії Рим. прп.	Вероніки
14	1	П	Обр. Г., Вас. В., П. Р.	Ілярія
15	2	С	Сильвестра п. р.	Павла пуст.
16	3	Н	Перед Просв.	2 по 3 Кор.
17	4	П	Соб. 72 апост.	Антонія В.
18	5	В	Нав. Богояв. Теони	Приски
19	6	С	Богоявлення Госп.	Генрика
20	7	Ч	Соб. Івана Хр.	Фабіяна
21	8	П	Юрія і Еміліяна	Агнети
22	9	С	Полієвкта мч.	Вінкентія мч.
23	10	Н	По Просв.	3 по 3 Кор.
24	11	П	† Теодосія прп.	Тимотея
25	12	В	Тетяни мч.	Нав. Павла
26	13	С	Ерміла і Стратон.	Полікарпа
27	14	Ч	Отців уб. в Сінаї	Івана Зол.
28	15	П	Павла Тив. прп.	Юліяна еп.
29	16	С	Покл. ск. Петра	Франца С.
30	17	Н	Н. 31 по З. св. Д.	4 по 3 Кор.
31	18	П	Атанасія і Кирила	Петра з Нолі

НАЦІОНАЛЬНЕ ГАСЛО НА МІСЯЦЬ СІЧЕНЬ:

„ЯКОСЬ ТО БУДЕ!"

Гороскоп:

Пануючою планетою в січні є **водолий.** Саме тому січень, а не жовтень, як у нас із незрозумілих причин водиться, повинен бути місяцем української преси. Якщо досі цього не практиковано, то хіба тому, що в січні бувають сильні морози і вода в каламарах замерзає.

Чоловіки, що народилися у січні, визначаються великим талантом і завжди добрим гумором. А що і з одного, і з другого сьогодні важко жити, тому битимуть ціле життя бриндзю. Зате матимуть величавий похорон і вдячне громадянство виголосить їм над могилою безконечно-довгі промови.

Жінки, що народилися у січні, матимуть біля себе постійно тузин амантів, але їм все ще буде мало. Вкінці зроблять добру партію і ущасливлені чоловіки з успіхом будуть фірмувати всі наслідки любовних пригод своїх дружин поза хатою.

Порадник для патріотів.

В січні маємо надто багато свят і на патріотичну роботу лишається мало часу. Свята обходіть так, щоб обійти всіх знайомих, а самому обійтися без гостей. В цей спосіб обминете драчку на коляду, бо щоб заткати всім горло, треба б мати третю посаду, на яку ви, з уваги на перетяження в громадській діяльності, річ ясна, дозволити собі не можете.

Постарайтеся увійти в почесний комітет „Свята Соборности", але на засідання не мусите ходити, бо нічого не станеться, як свято „22 січня" відбудеться в лютому.

Записки малого Ромця

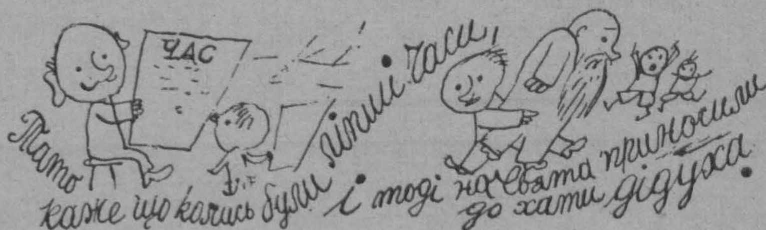

Н. ст.	Ст. ст	Дні	СВЯТА Українські	Латинські
1	19	В	Макарія Єгип-прп.	Ігнатія
2	20	С	† Євтимія В. прп.	М. Б. Гром.
3	21	Ч	Максима ісп.	Блажея
4	22	П	Тимотея апл.	Андрея К.
5	23	С	Климента свмч.	Агафії
6	24	Н	Про Закхея	5 по 3 Кор.
7	25	П	† Григорія Богосл.	Ромуальда
8	26	В	Ксенофонта прп.	Івана
9	27	С	† Івана Золот.	Аполонії
10	28	Ч	Єфрема Сир.	Схолястики
11	29	П	П. м. Ігнатія Бог.	М. Б. з Люрд
12	30	С	Трьох Святих	Діонісія
13	31	Н	Про митаря і фарис.	6 по 3 Кор.
14	1	П	Трифона мч.	Валентія
15	2	В	Стрітення Г.	Фавста
16	3	С	Симеона і Анни	Григорія
17	4	Ч	Ісидора прп.	Флявія
18	5	П	Агафії мч.	Симеона еп.
19	6	С	Вукола прп.	Конрада
20	7	Н	Про блудного сина	7 по 3 Кор.
21	8	П	Теодора Страт. вмч.	Елеонори
22	9	В	Никифора мч.	Фелікса
23	10	С	Харлампія мч.	Ґерарда
24	11	Ч	Власія свмч.	Матея еп.
25	12	П	Мелетія археп.	Кесарія
26	13	С	Мартініяна прп.	Віктора
27	14	Н	М'ясопусна	Вступна
28	15	П	Онисима апл.	Юста

НАЦІОНАЛЬНЕ ГАСЛО НА МІСЯЦЬ ЛЮТИЙ:
„МАЄМО ЧАС!"

Гороскоп:

Пануюча планета в лютому, це **риби.** Це місяць, так сказати, директорський. В цьому місяці треба добиватись усяких авансів, які без „вазеліни" все таки не перейдуть. Дуже добрі результати має в лютому так звана хвартушкова протекція.

Чоловіки, що народились у лютому, це великі аматори всякого спорту, почавши від футболу, а скінчивши на покері. Матимуть багато щастя, але зате в подружньому житті, не зважаючи на їх виспортованість, терпітимуть часто від звичайної хатньої мітли.

Жінки, що народились у лютому, мають велике замилування до літератури і виходять заміж тільки з конечности, коли немає кому переписувати їх рукописів начисто. Чоловіки цих жінок звичайно кінчать самогубством.

Порадник для патріотів.

В лютому чекає вас тяжка громадська праця: ви повинні увійти в почесні комітети всіх карнавалових вечерниць і забав. Хоч не мусите приходити на засідання цих комітетів, зате на забави ви повинні з'являтись особисто, щоб активно піддержати буфет, а враз із цим добродійну ціль, для якої улаштовані вечерниці. Купуючи бльочки до буфету, не забудьте зажадати „рабату", який слушно належиться всім комітетовим.

В лютому є „Свято Крут", але це свято улаштовує звичайно молодь і вам туди пхатися не лицює.

Записки малого Ромця

Березень

Н. ст.	Ст. ст.	Дні	СВЯТА Українські	Латинські
1	16	В	Памфіла мч.	Альбіна
2	17	С	Федора Тир. вмч.	Попелець
3	18	Ч	Льва п. р.	Фортуната
4	19	П	Архипа апл.	Казимира
5	20	С	Льва єп.	Адріяна
6	21	Н	Сиропустна	1 В. П.
7	22	П	Найд. м. мч в Євген.	Томи з Акв.
8	23	В	Полікарпа свмч.	Івана Бож.
9	24	С	† Найд. ч. г. Івана	Францїски Р.
10	25	Ч	Тарасія археп.	40 мучен.
11	26	П	Порфірія	Константина
12	27	С	Прокопа прп.	Григорія В.
13	28	Н	1. Вел. Посту	2 В. П.
14	1	П	Евдокії прпмч.	Захарії
15	2	В	Теодота свмч.	Лонгіна
16	3	С	Евтропія мч.	Кіріяка
17	4	Ч	Герасима прп.	Ґертруди
18	5	П	Конона мч.	Едварда
19	6	С	42 мч. в Аморії	Йосифа Обр.
20	7	Н	2. Вел. Посту	3 В. П
21	8	П	Теофілакта прп.	Венедикта
22	9	В	† 40. мч. в оз. Севаст.	Октавіяна
23	10	С	Кондрата мч.	Оттона
24	11	Ч	Софронія патр.	Гавриїла Арх.
25	12	П	Теофана ісп.	Благовіщення
26	13	С	Пер. м. Никифора	Теодосія
27	14	Н	3. Вел. Посту	4 В. П.
28	15	П	Агапія мч.	Сикста
29	16	В	Савина і Папи мч.	Евстахія
30	17	С	Олексія чол. Бож.	Ангелини
31	18	Ч	Кирила археп.	Веньямина

НАЦІОНАЛЬНЕ ГАСЛО НА МІСЯЦЬ БЕРЕЗЕНЬ:
„МОЯ ХАТА СКРАЮ"

Гороскоп:

У березні панує планета **баран.** Це місяць наших політиків. В цьому місяці кожна політична партія повинна зробити збірку на свій „бойовий фонд", а кожний, шануючий себе, політик повинен зробити якусь дурницю, щоб потім преса мала про що писати бодай пів року.

Чоловіки, що народились у березні, мають дуже нестійкий характер і не додержують слова. Це допоможе їм досягнути чільних становищ в громадських установах. Жертвенною і вмілою працею в наших, як звичайно, бідних інституціях зможуть забезпечити собі на старість невеличке майно.

Жінки, що народились у цьому місяці, працьовиті, чесні характерні. Це взагалі жінки, на які в наші часи ніхто не звертає уваги.

Порадник для патріотів.

В цьому місяці ви повинні абсолютно змінити свою партійну приналежність. Сидіння в одній партії робить людину непопулярною. Заявами в пресі і виявленням усіх „паскудств", які, на вашу думку, діються в партії, з якої виступаєте, добудете розголос, а друзі по приналежності до партії, з якої ви виступили, будуть вам заздрити, що вони не зробили цього раніше.

Скличте бодай одне засідання в справі Шевченківських Роковин, щоб видно було, що в цій справі щось робиться. Самі ж роковини можуть відбутися теж десь аж влітку.

Записки малого Ромця

Н. ст.	Ст. ст	Дні	СВЯТА	
			Українські	Латинські
1	19	П	Хрисанта і Дарії	Гуґона
2	20	С	Отц. у. в м. Савви	Франца
3	21	Н	4. Вел. Посту	5 В. П.
4	22	П	Василія свмч.	Ісидора єп.
5	23	В	Никона прпмч	Вінкентія Ф.
6	24	С	Захарії і Якова	Вільгельма
7	25	Ч	Благовіщ. Пр. Богор.	Германа
8	26	П	Гавриїла Арх.	Діонісія
9	27	С	Матрони Сел. мч.	Марії Кл.
10	28	Н	5. Вел. Посту	Квітна
11	29	П	Марка єп.	Льва п.
12	30	В	Івана Ліств.	Константина
13	31	С	Іпатія прп.	Олексія
14	1	Ч	Марії Єгип.	Тибурція
15	2	П	Тита чдтв.	Вел. Пятниця
16	3	С	Никити ісп.	Лямберта
17	4	Н	Квітна	Воскр. Хр.
18	5	П	Теодула мч.	Світл. Понед.
19	6	В	Евтихія архєп.	Юрія
20	7	С	Юрія прп.	Агнішки
21	8	Ч	Стр. Четв. Іродіона	Анзельма
22	9	П	Вел. П'ятниця	Сотера і Кая
23	10	С	Терентія мч.	Адальберта
24	11	Н	Воскресення Хр.	Біла
25	12	П	Світл. Понеділок	Марка св.
26	13	В	Світл. Вівторок	Клита
27	14	С	Мартина п. р.	Тертуліяна
28	15	Ч	Аристарха апл.	Віталія
29	16	П	Агафії, Ірини мч.	Петра з Вер.
30	17	С	Симеона прп.	Катерини мч.

НАЦІОНАЛЬНЕ ГАСЛО НА МІСЯЦЬ КВІТЕНЬ:

„ТИ СЮДИ, Я ТУДИ!"

Гороскоп:

Планетою квітня є **бик.** Це місяць всіх наших спортових биків, хоч би вони були навіть „Левами" з Міттенвальду. Всі змагання, відбуті в цьому місяці, треба рахувати виграними, включно до „пук-стук" але не по чолі, бо цим у спорті нікого не переконаєте.

Чоловіки, що народились у квітні, люблять різного роду розривки, вбираються модно, мають завжди досить грошей, які легко їм все приходять і легко розходяться. Словом, „квітневики" це добрі кандидати на таборових „факірів".

Жінки вередливі, перебірливі і хоч матимуть велику надію скоро вийти заміж, то по якомусь часі співатимуть:

„Тепер маю сорокп'ятий,
Вже не хоче й чорт кудлатий".

Порадник для патріотів.

В цьому місяці, з уваги на великий піст, ви повинні виголосити якийсь публічний реферат. Публіка в цей місяць стравить навіть найтяжчі імпрези. Для реферату візьміть якийсь старий рукопис, що ви його колись виготовили до газети, а який вам всі редакції відкинули. Слухачі цього напевно не помітять.

Пригадку від адміністрації часописей, щоб вирівняти передплату, викиньте і не звертайте на це уваги, бо адміністрації напевно вишлють вам їх ще нераз.

Записки малого Ромця

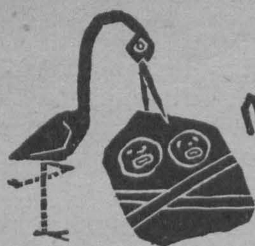

Травень

Н. ст.	Ст. ст	Дні	СВЯТА Українські	Латинсьчі
1	18	Н	Томина	2 по В.
2	19	П	Івана Страт.	Еразма
3	20	В	Федора Тр. прп.	Найд ч. Хрт.
4	21	С	Януарія свмч.	Флоріяна
5	22	Ч	Федора Сик. прп.	Пія п. р.
6	23	П	† Юрія вмч.	Івана в олію
7	24	С	Савви Страт. мч.	Доміцелі
8	25	Н	Мироносиць	3 по В.
9	26	П	Василія свмч.	Григорія Н.
10	27	В	Симеона свмч.	Ісидора еп.
11	28	С	Язона і Сосіпатра	Мамерта
12	29	Ч	9 мч. в Кізіці	Панкратія
13	30	П	† Якова апл.	Серватія
14	1	С	Єремії пр.	Боніфатія
15	2	Н	Про розслабленого	4 по В.
16	3	П	† Теодосія Печ. прп.	Івана Неп.
17	4	В	Пелагії прпмч.	Пасхаліса
18	5	С	Ірини мч.	Венантія
19	6	Ч	Йова многостр.	Целестина
20	7	П	Акакія мч.	Бернарда
21	8	С	† Івана Бог. ап. і ев.	Тимотея
22	9	Н	Про Самарянку	5 по В.
23	10	П	† Симона Зил. апл.	Дезидерія
24	11	В	Мокія свмч.	Іванни
25	12	С	Епіфанія еп.	Урбана
26	13	Ч	Гликерії мч.	Возн. Госп.
27	14	П	Ісидора мч.	Беди В. еп.
28	15	С	Пахомія В.	Германа
29	16	Н	Про сліпого	6 по В.
30	17	П	Андроніка апл.	Фелікса
31	18	В	Патрикія свмч.	Петронелі

НАЦІОНАЛЬНЕ ҐАСЛО НА МІСЯЦЬ ТРАВЕНЬ:

„ПОБАЧИМО!"

Гороскоп:

Планета травня це **близнята.** В цьому місяці вдаються добре всі консолідації, які тривають щонайменше кілька місяців. Крім того, місяць добрий на кохання, за наслідки якого планета не відповідає.

Чоловіки, що народились під знаком близнят, пильні і розумні. У нас щастя ані успіхів не будуть мати. В подружньому житті непорадні й нещасливі. Одинока рада — сидіти тихо „під пантофлем".

Жінки, як які: русявки — ліниві й отяжілі, брюнетки — дуже темпераментні. Руді — в цьому місяці не родяться.

Порадник для патріотів

Пора перевірити ваші валізи і скрині. Переглянути передвоєнні купони, щоб не заплодились молі. Краківські хутра обсипати добре нафталіною. Це порядкування нагадає вам вашу працю всіх воєнних років, і хай це буде спонукою для вас написати спомини, які перешліть за добрий гонорар до редакції. Або краще видайте власним накладом. Віньєту на обкладинку нарисуйте самі: колюче терня, а на ньому червона кров. Це дуже просто!

На Зелені Свята візьміть обов'язково участь в панахиді. Коли вам комітет не призначив почесного місця, займіть чуже, бо й так ніхто в такій торжественній хвилині авантури робити вам не буде.

Записки малого Ромця

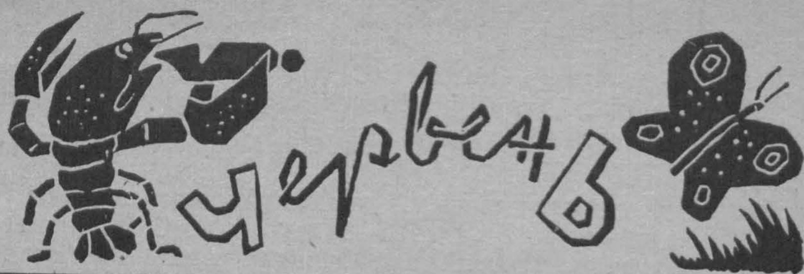

Н. ст.	Ст. ст.	Дні	СВЯТА Українські	Латинські
1	19	С	Патрікія самч.	Симеона
2	20	Ч	Вознесення Госп.	Еразма
3	21	П	† Константина і Ол.	Клотильди
4	22	С	Василиска мч.	Оттона
5	23	Н	Св. Отців	Зісл. св. Духа
6	24	П	Симеона Д. прп.	Зел. Понед.
7	25	В	† Найд. ч. г. Ів. Хр.	Роберта
8	26	С	Карпа апл.	Медарда
9	27	Ч	Терапона свмч.	Феліціяна
10	28	П	Никити еп.	Маргарети
11	29	С	Теодосії Д.	Варнави
12	30	Н	Зіслання св. Духа	1 по З. С.
13	31	П	Пресв. Тройці	Антонія
14	1	В	Юстина мч.	Василія
15	2	С	Никифора археп.	Віта
16	3	Ч	Лукім'яна мч.	Боже Тіло
17	4	П	Митрофана археп.	Адольфа
18	5	С	Доротея свмч.	Марка
19	6	Н	Всіх Святих	2 по З. С.
20	7	П	Теодота свмч.	Сильверія
21	8	В	Федора Стр. вмч.	Альойзія
22	9	С	Кирила	Павлина
23	10	Ч	Пр. Євхаристії	Агрипіни
24	11	П	† Вартол. і Варвари	Різдво Ів. Хр.
25	12	С	Онуфрія прп.	Проспера
26	13	Н	2. по З. св. Д.	3 по З. С.
27	14	П	Єлисея пр.	Володислави
28	15	В	Амоса пр.	Іринея
29	16	С	Тихона еп.	Петра і Павла
30	17	Ч	Мануїла мч.	Луцини

НАЦІОНАЛЬНЕ ГАСЛО НА МІСЯЦЬ ЧЕРВЕНЬ:

„О-ГО-ГО!..“

Гороскоп:

В червні пануючою планетою є **рак.** Кажуть, що це в червні свищуть раки, та треба тільки вміти підслухувати. На цей місяць добре визначувати реченці на сплату боргів і грошових зобов'язань. Добре у червні загорати на сонці на кольор рака, але ті, що мають масло на голові, хай краще сидять у тіні.

— —

Чоловіки, що народились у червні, ліниві і до буряків у Канаді не надаються. Одружившись,носитимуть роги, як старі олені. На старість поростуть салом.

Жінки, тверді, суворі та з „характером". Великі матеріялістки. Чоловіків держатимуть коротко. Краще, щоб такі жінки взагалі не родились!

Порадник для патріотів.

В політиці починається огірковий сезон і ніхто ніякої партійної акції в цьому місяці не переводить. Користайте зі сонця і набирайте сили для дальшої, посиленої громадської праці.

Пригадку заплатити за передплачувані газети викиньте на смітник, напевно дістанете їх більше.

В найближчому колі і в установах, де працюєте, переведіть збірку на якусь актуальну національну потребу. Грошей не відсилайте зараз, бо може будуть вам потрібні в час вакацій. Відішлете восени.

Записки малого Ромця

В червні

ми всі підем в луг з косами.

Липень

Н. ст.	Ст.ст.	Дні	СВЯТА Українські	СВЯТА Латинські
1	18	П	Пресв. Серця Хр.	Теобальда
2	19	С	Состр. Богор. Юди	Пос. Пр. Діви
3	20	Н	3. по З. св. Д.	4 по З. С.
4	21	П	Юліяна мч.	Йосифа К.
5	22	В	Евсевія свмч.	Нумеріяна
6	23	С	Агрипіни	Ісаї пр.
7	24	Ч	Різдво Івана Хр.	Естери
8	25	П	Февронії мч.	Єлисавети
9	26	С	Давида Сел. прп.	Кирила еп.
10	27	Н	4. по З. св. Д.	5 по З. С.
11	28	П	Пер. м. Кира і Івана	Пія
12	29	В	Петра і Павла апл.	Ґвальберта
13	30	С	Соб. 12 апост.	Маргарети
14	1	Ч	Косми і Дам'яна	Бонавентури
15	2	П	† Пол. ризи Пр. Бог.	Розісл. апост.
16	3	С	Якинта мч.	М. Б. Шкапл.
17	4	Н	5. по З. св. Д.	6 по З. С.
18	5	П	† Кирила і Методія	Фридриха
19	6	В	† Атанасія прп.	Арсенія
20	7	С	Томи і Акакія	Ілії пр.
21	8	Ч	Прокопа вмч.	Праксиди
22	9	П	Панкратія свмч.	Марії Магд.
23	10	С	† Антонія Печ. прп.	Ліворія апл.
24	11	Н	6. по З. св. Д.	7 по З. С.
25	12	П	Прокла і Ілярія	Якова апл.
26	13	В	Соб. Арх. Гавриїла	Анни м. Пр. Д.
27	14	С	Акили апл.	Пантелеймона
28	15	Ч	† Володимира В.	Інокентія
29	16	П	Атиногена свмч.	Марти д.
30	17	С	Марини вмч.	Авдона
31	18	Н	7. по З. св. Д.	8 по З. С.

НАЦІОНАЛЬНЕ ГАСЛО НА МІСЯЦЬ ЛИПЕНЬ:

„ЩЕ ТАК НЕ БУЛО, ЩОБ ЯКОСЬ НЕ БУЛО!..“

Гороскоп:

Планета на липень — **лев.** В цьому місяці всі „сальонові леви" мають великий успіх, цим разом не в сальонах, але на пляжі. Не повинні одначе ревіти, бо тоді нагадують биків. Взагалі в цьому місяці добре вдаються всі справи, для яких треба мати більше щастя, чим розуму. Місяць липень є теж місяцем всіх тенорів.

Чоловіки, що народились у липні, великі мрійники і фантасти. Мріють про різні лицарські подвиги і вчинки, але остаточно одружуються з добрим посагом, а в наші часи з жінками, які мають в Америці вуйків.

Жінка, що народилась у цьому місяці не любить варити і не розуміється на кухні. Кілька разів повдовіє, аж натрапить на чоловіка, який зуміє сам варити обіди і відтоді вже буде щаслива.

Порадник для патріотів.

Вакації, час відпочинку і вам треба подбати дещо й про ваше здоров'я. Майте на увазі слова І. Франка:

...„Кожний думай, що на тобі
Міліонів стан стоїть!"

Тож, коли не подбаєте про себе і впадете знеможені працею на громадській ниві, то з вами впаде мільйон. Тому в липні, для добра мільйонів, відпочивайте!

Записки малого Ромця

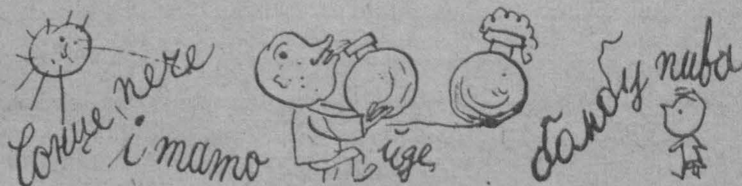

Серпень

Н. ст.	Ст. ст.	Дні	СВЯТА Українські	Латинські
1	19	П	Мокрини прп.	Петра в оков.
2	20	В	† Ілії пр.	Пр Д. М. Анг.
3	21	С	Симеона прп.	Найд. м. Стеф.
4	22	Ч	Марії Магдалини	Домініка
5	23	П	Трохима, Теофіла	В. Б. Сніжн.
6	24	С	† Бориса і Гліба	† Преобр ж. Г.
7	25	Н	8. по З. св. Д.	9 по З. С.
8	26	П	Ермолая	Киріяка
9	27	В	† Пантелеймона	Романа
10	28	С	Прохора апл.	Лаврентія
11	29	Ч	Калиника мч.	Зузанни д.
12	30	П	Сили Андроніка ап.	Кляри
13	31	С	Евдокима прп.	Іполіта
14	1	Н	9. по З. св. Д.	10 по З. С.
15	2	П	Пер. м. Стеф. првмч.	Усп. Пр. Бог.
16	3	В	Ісаакія, Фавста	Роха
17	4	С	7 мч. в Ефесі	Гіякинта
18	5	Ч	Евсигнія мч.	Агапіти
19	6	П	Преображення Г.	Людвіка
20	7	С	Дометія прпмч.	Бернарда
21	8	Н	10. по З. св. Д.	11 по З. С.
22	9	П	† Матея апл.	Тимотея
23	10	В	Лаврентія мч.	Закхея
24	11	С	Евпла мч.	Вартоломея
25	12	Ч	Фотія мч.	Людвика
26	13	П	Максима ісп.	Зефірини
27	14	С	Міхея пр.	Кесарія
28	15	Н	Усп. Пр. Богор.	12 по З. С.
29	16	П	Діомида мч.	† Усіч. г. Ів. Х.
30	17	В	Мирона мч.	Фелікса
31	18	С	Флора і Лавра	Раймунда

НАЦІОНАЛЬНЕ ГАСЛО НА МІСЯЦЬ СЕРПЕНЬ:

„НАПЛЮВАТЬ!..“

Гороскоп:

В цьому місяці панує найґраціозніша із планет — **дівиця.** В серпні не можна нікому вірити і треба бути обережним. Згідно з американською статистикою, в серпні відбувається найбільше подружніх зрад. Крім того, місяць дурний, порожній і ніяких поважних задумів робити не можна. Хто, однак, не може без діла всидіти, хай грає в „кічки".

Чоловіки, що народились під цією планетою, великі доматори й нудярі. Бувають з них добрі няньки для дітей і люблять куховарити. Їх діти вперше навчаться говорити „тата", а щойно потім „мама" і тому в день Матері повинні теж діставати ґратуляції.

Жінки, народжені в серпні, це знову ж т. зв. „хлопчурі". Кидають диском, кулею, баняком, бігають на 100 метрів і назад, скачуть в довжінь, у височінь, вшир і в гречку, а часом теж співають басом.

Порадник для патріотів.

В серпні продовжуйте ваш відпочинок і набирайте сили, бо у вересні чекає вас тяжка громадська праця. Загорайте на сонці, бо, репрезентуючи перед чужинцями рідну націю, ви повинні мати здоровий вигляд. Під кінець місяця можете поволі робити собі плян вашої праці на осінь, але це не конечно, бо практика виказує, що якраз безпляновість патріотичної праці дає дуже добрі наслідки.

Записки малого Ромця

Н. ст.	Ст. ст.	Дні	СВЯТА Українські	Латинські
1	19	Ч	Андрея Страт. мч.	Егідія
2	20	П	Самуїла пр.	Юста
3	21	С	Тадея апл.	Ізабелі
4	22	Н	12. по З. св. Д.	13 по З. С.
5	23	П	Лупа мч.	Вікторина
6	24	В	Евтиха свмч.	Захарії
7	25	С	Тита, Вартоломея	Регіни
8	26	Ч	Адріяна і Наталії	Різдво Пр. Б.
9	27	П	Пімера прп.	Горгонія
10	28	С	Мойсея Мур.	Николая з Т.
11	29	Н	13. по З. св. Д.	14 по З. С.
12	30	П	Олександра, Івана	Таціяна
13	31	В	† Пол пояса П. Д. М.	Поліксени
14	1	С	† Симеона Ст. прп.	Возд. Ч. Хр.
15	2	Ч	Маманта мч.	Нікодима
16	3	П	Антима свмч.	Людмили д.
17	4	С	Вавили свмч.	Колюмби
18	5	Н	14. по З. св. Д.	15 по З. С.
19	6	П	Евдоксія мч.	Януарія
20	7	В	Созонта мч.	Евстахія
21	8	С	Різдво Пр. Богор.	Матея апл.
22	9	Ч	Якима і Анни	Маврікія
23	10	П	Мінодори мч.	Теклі д.
24	11	С	Феодори прп.	Герарда
25	12	Н	15. по З. св. Д.	16 по З. С.
26	13	П	Корнила свмч.	Йосафата
27	14	В	Воздв. Ч. Хр.	Косми і Дам.
28	15	С	Никити вмч.	В'ячеслава
29	16	Ч	Евфимії	Михаїла Арх.
30	17	П	Соф., Вір., Над. Люб.	Ероніма

НАЦІОНАЛЬНЕ ГАСЛО НА МІСЯЦЬ ВЕРЕСЕНЬ:

„КОБИ ЗНАТТЯ!"

Гороскоп:

Панyюча планета на місяць вересень — **вага.** Це місяць, коли в нас найбільше родиться поплентачів. Це взагалі найбільш „пеховатий" місяць у році і має найбільш феральних днів: 3, 7, 10, 11, 12, 13, 14, 15, 17, 18, 19, 20, 23, 27, 28 29
28, 29 і 30.
Звичайно є ще один феральний день, але він іде вже на рахунок жовтня.

Чоловіки, що народились у цьому місяці, мають великий нахил до політики і кожний почуває у собі покликання бути вождем. Кінчать сумно, але правдиво.

Жінки, що народились у вересні, це матеріял на суспільну діячку. Часто хворіють на міґрену або Мілену (Рудницьку). Женитися з такою жінкою небезпечно.

Порадник для патріотів.

Вернувшись з відпустки, починайте робити в вашій новій партії якийсь рух, щоб партійна програма не залежувалася. Найкраще зробити опозицію, бо це партію найкраще уздоровлює. Претекст для опозиції завжди і всюди можна найти.

Діти записуйте обов'язково до чужої, а не рідної школи. У своїй вони нічого не навчаться.

Гроші із переведеної ще в серпні збірки вже не висилайте, бо вони напевно розійшлися, а докладати до справи з власної кишені — це вже надто велика від вас вимога.

Записки малого Ромця

Жовтень

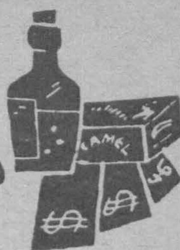

Н. ст.	Ст. ст.	Дні	СВЯТА Українські	Латинські
1	18	С	Евменія прп.	Ремігія
2	19	Н	16. по З. св. Д.	17 по З. С.
3	20	П	Евстахія вмч.	Кандида
4	21	В	Кондрата апл.	Франца Ас.
5	22	С	Фокія свмч.	Авремія
6	23	Ч	Зач. Івана Предт.	Брунона
7	24	П	Теклі првмч.	Юстини д.
8	25	С	Евфросинії прп.	Бригіди
9	26	Н	17. по З. св. Д.	18 по З. С.
10	27	П	Калістрата мч.	Франца
11	28	В	† Харитона прп.	Герміна
12	29	С	Киріяка прп.	Максиміліяна
13	30	Ч	Григорія свмч.	Едварда
14	1	П	† Пок. Пр. Б. Ананії	Калікста
15	2	С	Кипріяна свмч.	Тереси
16	3	Н	18. по З. св. Д.	19 по З. С.
17	4	П	Еротея свмч.	Луцини
18	5	В	Харитини мч.	Луки св.
19	6	С	† Томи апл.	Петра з Н.
20	7	Ч	Сергія і Вакха	Бернарда
21	8	П	Пелагії, Таїси	Урсулі
22	9	С	† Якова Альф. апл.	Кордулі
23	10	Н	19. по З. св. Д	20 по З. С.
24	11	П	Филипа апл.	Рафаїла Арх.
25	12	В	Прова, Тараха	Христини
26	13	С	Карпа і Папили	Евариста
27	14	Ч	Назарія, Гервасія	Савина
28	15	П	Евтихія прп.	Симеона Юди
29	16	С	Лонгіна сотн.	Нарциса
30	17	Н	20. по З. св. Д.	21 по З. С.
31	18	П	† Луки апл. і еванг.	Вольфганга

НАЦІОНАЛЬНЕ ГАСЛО НА МІСЯЦЬ ЖОВТЕНЬ:

„ЗАБУВ"!..

Гороскоп:

Місяць жовтень це **скорпіон,** тихий патрон і спільник наших купців. Взагалі, коли купці вибрали собі на патрона св. Юрія, то не з уваги на особу святого лицаря, а з уваги на зміюку. Це місяць всіх паскарів, спекулянтів і тим подібних промисловців. Хибно вважають його місяцем преси. (Диви — січень).

Чоловіки, що народились у жовтні, енерґійні і самолюбні. До наміреної мети йдуть навіть по „трупах". Безоглядні, а одинокий спосіб, яким можна їх уговкати, це одружити. Тоді стають тихими, покірними і приймають всі прикмети чоловіків, що народились під планетою дівиці.

Жінки бувають ніжні, солодкі, лестливі, м'які, спокійні, принадні, як коти, але теж фальшиві, м'явкотливі, докучливі, зеленоокі, ненаситні. І дряпають теж.

Порадник для патріотів.

Враз з людьми, яких ви приєднали до опозиції, відійдіть з партії і створіть собі нову. Це дасть вам нагоду станути врешті на чолі політичного життя. Не забудьте в першу точку програми вашої партії поставити потребу консолідації всіх українських партій. Цієї точки не можна боятись, вона у нас і так ніколи не буде зреалізована. Давайте теж землю без викупу, що вам це шкодить? Ставши лідером нової партії, ви не можете вже витирати собою всіх кутів в національній роботі, ви мусите пам'ятати тільки про гідну реґрезентацію.

На пригадку адміністрацій газет кажіть секретареві відписати, щоб вам, як лідерові партії, посилали газету безплатно.

Записки малого Ромця

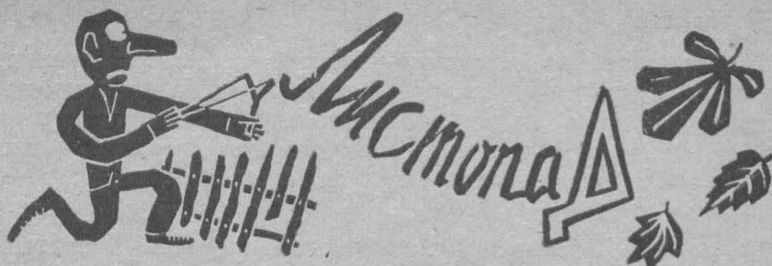

Н. ст.	Ст.ст	Дні	СВЯТА Українські	Латинські
1	19	В	Йоіля прп.	Всіх Святих
2	20	С	Артемія вмч.	† Задуш. день
3	21	Ч	Іларіона В. прп.	Губерта
4	22	П	Аверкія еп.	Карла Бор.
5	23	С	Якова апл.	Ем[illegible]рика
6	24	Н	21. по З. св. Д.	22 по З. С.
7	25	П	Маркіяна	Енгельберта
8	26	В	Димитрія вмч.	Готфріда
9	27	С	Нестора свмч.	Теодора
10	28	Ч	Терентія, Неоніли	Андрея Ав.
11	29	П	Анастасії прпмч.	Мартина
12	30	С	Зиновія, Зиновії	Авр[illegible]мія
13	31	Н	22. по З. св. Д.	23 по З. С.
14	1	П	Косми і Дам'яна бзср	Серафина
15	2	В	Акиндина мч.	Леопольда
16	3	С	Йосифа, Ай[illegible]паля	Едмунда
17	4	Ч	Йоанікія прп.	Соломеї
18	5	П	Галактіона мч.	Оттона
19	6	С	Павла архєп.	Єлисавети
20	7	Н	23. по З. св. Д.	24 по З. С.
21	8	П	Соб. Арх. Михаїла	Жер. Пр. Д. М.
22	9	В	Онисифора мч.	Кекилії
23	10	С	Ераста апл.	Люкреції
24	11	Ч	Віктора мч.	Івана
25	12	П	† Йосафата свмч.	Катерини
26	13	С	† Івана Золот.	Петра
27	14	Н	24. по З. св. Д.	1 Адвенту
28	15	П	Гурія, Самона	Руфа
29	16	В	† Матея апл. і єв.	Сатурніна
30	17	С	Григорія	Андрея

НАЦІОНАЛЬНЕ ГАСЛО НА МІСЯЦЬ ЛИСТОПАД:
„СПІЗНИВСЯ!..“

Гороскоп:

В листопаді панує **стрілець.** В цьому місяці „стара война" обов'язково повинна добре випити. Героям „старої войни" властиво призначений тільки один день — 1-ий листопад. Решта місяця призначена різного роду цивільним стрільцям з-поза плота. Пануюча планета взагалі впливає дуже войовничо на всіх, включно до колишніх найбільших маркирантів.

Чоловіки, що народились у листопаді, це фантасти і ті, що їм все „море по коліна", навіть тоді, коли воно їм тільки по кістки. Ціле життя плюють на бороду і нічого собі не роблять зі світу, хоч світ теж нічого собі не робить з них.

Жінки, що народились під цією планетою, це наші „живі газети". Говорять і політикують ціле життя, а по смерті страшать.

Порадник для патріотів.

Добре як перед скринінгом, вивчите на пам'ять де, коли і в якій частині ви боролися за Україну, бо дуже погано, коли ви, оповідаючи другий раз якесь ваше геройство, щось помішаєте. В листопадовому поході старайтеся бути в першому ряді.

Хоч ви були за німців у Ц. К., то кажіть, що ви були в К. Ц., але документи із Ц. К. заховайте, хто зна, може пригодяться.

Старайтеся видавати власну газету, бодай на циклькостилі. В газеті матимете змогу бити всіх, а одночасно накликати до консолідації. На публіку це робить дуже добре враження.

Записки малого Ромця

листопаді
тато все виступає з рамени
конбатантів

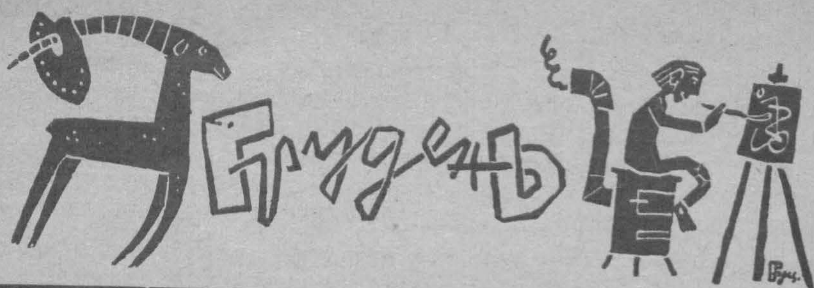

Н. ст.	Ст.ст.	Дні	СВЯТА Українські	Латинські
1	18	Ч	Платона і Романа	Елігія
2	19	П	Авдія пр.	Бібіянни
3	20	С	Григорія Дек. прп.	Франца Кс.
4	21	Н	25. по З. св. Д.	2 Адвенту
5	22	П	Филимона апл.	Хризостома
6	23	В	Ампсилохія апл.	Николая
7	24	С	Катерини вмч.	Амвросія
8	25	Ч	Климентія свмч.	Неп. Зач. П. Б.
9	26	П	Аліпія прп.	Леокадії д.
10	27	С	Якова вмч.	Евлампії
11	28	Н	26. по З. св. Д.	3 Адвенту
12	29	П	Парамона	Діонізії
13	30	В	† Андрея првзв. апл.	Лукії
14	1	С	Наума пр.	Арсенія
15	2	Ч	Авакума пр.	Іринея
16	3	П	Софонія пр.	Аделі
17	4	С	Варвари вмч.	Олімпії
18	5	Н	27. по З. св. Д.	4 Адвенту
19	6	П	Николая чудтв.	Фавстини
20	7	В	Амвросія еп.	Християна
21	8	С	Патапія прп.	Тимотея апл.
22	9	Ч	Неп. Зач. Пр. Богор.	Флавіяна
23	10	П	Міни, Ермогена мч.	Вікторії
24	11	С	Даниїла Ст. прп.	Адама і Еви
25	12	Н	28. по З. св. Д.	Різдво Христ
26	13	П	†Евгенія, Ореста	Стефана
27	14	В	Тирса, Левкія	Івана ев.
28	15	С	Елевтерія	Діт. у Вифл.
29	16	Ч	Агея пр.	Томи
30	17	П	Даниїла пр.	Давида ц.
31	18	С	Севастіяна мч.	Сильвестра

НАЦІОНАЛЬНЕ ГАСЛО НА МІСЯЦЬ ГРУДЕНЬ:

„ПРОПАЛО"

Гороскоп:

В грудні маємо планету **козоріг.** Це місяць мистців усякої бранжі. Стимулює до творчости і навіває на мистців нові надії, які властиво є одиноким засобом їхнього життьового існування. Протекційно ніхто із мистців в цьому місяці на туберкульозу не вмирає.

Чоловіки, що народились під козорогом, це великі винахідники. В наш час великого успіху не зможуть мати, бо все, включно до атомової бомби, вже відкрили їх попередники.

Жінки, що народились у грудні, це ті жінки, що на них показують пальцем і кажуть, що вони розумні.
На щастя, в нас дуже мало жінок, що народились у грудні.

Порадник для патріотів.

Під кінець року робите баланс, тобто балянсуєте. Трохи вліво, трохи вправо. Крім того ви робите підсумки вашої цілорічної праці і доходите до висновку, що рік не пішов на марно. Відбуваєте різні Загальні Збори різних установ, на яких робите завжди опозицію, бо опозиція тільки виходить на здоров'я. Якщо ви у проводі, то судіть всяку опозицію і назвіть її „киринною роботою":

Взагалі цей місяць тяжкий, бо треба здавати різні звіти, але ви старайтесь довгим вступом до звітів так втомити слухачів, щоб вони не могли вже думати над основним звітуванням.

Закінчивши щасливо рік, починайте новий, ще більше посилюючи свою працю.

Записки малого Ромця

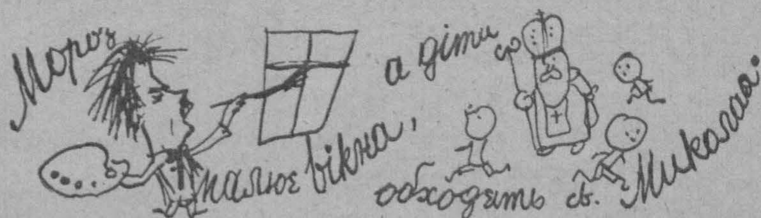

ДР. С. МУК

Недалеко тут — ось тільки
Буде звідси зо чверть мильки —
Є богатий хлоп Охрім.

Др. Г. РИЦАЙ

Присудили: „На галузці
Косачеві на мотузці
Висіть, щоб спустив він дух!

Сталін.

Клятий твій язик вкорочу,
Щоб ти нас не брав на кпи!..

Ш. РЕХ.

А і край ввесь заговорить,
Бачте, цап який стиліст!

Д. МИТРЕНКО.

А Мурлика — Боже, Боже!
Він ще нарікати може?
Хто ж на ловах не сприйма
Бійки, невигод подібних?
Та й хіба ж для мистців бідних
Конституції нема?

Заєць ось душа спасенна,
Як живе, ні вніч, ні денно
Зла нікому не хотів

САМ. ЧУК.

А Бабай якстій зібрався
У дорогу поспішався...

Др. Б. Аран
Я не є баран звичайний
Я овечий патріот!..
Й. Г. Ірняк
Я артист є, любий стрику,
В мені кожне з слів велику
Силу вражень підійма...

Др. Є. Ндик.
Глип! Індик по сінях ходить.
От, хто крики тут заводить!
З сідала індик упав!..

Переселення з перешкодами

Ів. Керницький

Це було в тій золотій добі нашого Запроторення, коли ще люди не ходили з Ді-Пі-картами, лише з нотапасами, як не було ІРО тільки УНРРА, коли консерви валялись покотом і цигарок було вбрід, а проблема переселення лежала в пеленках. В пеленках то вона лежала, але вже поволі витягали її з них на денне світло. Та й вже тягались з нею, як баба з ступою, по парляментах і всяких зборищах, уже й деякі сміхотворні проєкти схвалювали. Отож тоді саме, котроїсь-там днини, політичний втікач Коля Козенко прийшов до бараку помітно схвильований та й каже своєму братові Сашці:

— Горе, братець, — каже, — справа переселення за океан затормозилася і сіла на рафу потому, що корабельного тонажу не хватає. Брати нас беруть на вихватки, од щирої душі беруть, тільки от — реґістрових брутто тон чорт-ма! Виходить така катавазія, що зараз на рейді стоїть всього один паршивенький транспортовець, а він як закатає раз у місяць душ сотень п'ять, то більше і не думай, а тут же нашого запротореного брата сотень тисячів дві з лишком нараховують! Коли ж діло піде далі такими темпами, як досі, то ми і за років сорок не переселимось з Германії!

— За років сорок, дорогий мій дружок, може нам і пощастить, та тут виринає свіжа морока: коли розбудова української нації піде далі такими темпами, як досі, то через сорок років наплодиться по таборах ще яких сто тисяч народу, — то що ж тоді тим американцям робити, хіба вічно так з нами возитись, чи яка холера?

— Слухай мене, Сашенька, — сказав Коля після зрілої розваги — пускай вже там американці з усякими суходільними крисами голови собі не морочать, а нам треба знати честь-честю, ми ж — бувшії матроси Чорноморського червонопрапорного флота, ми должні самотужки себе виручать! Давай, братець, втнемо таку штуку, що самі подбаємо про тонаж для нас обох та відправимось в Америку поза очереддю!

— Ну, давай! —

...Співають по наших таборах пісоньку:

„Нас не злякає лявіна,
Ані Сагари піски —
Море нам по коліна,
А Міссісіпі по кістки!... —

Отак із нашими Козенками... Що їм там зони, кордони, та всякі заборони!... „Діду, село горить...” Втримай вітра в полі. Раз-раз — спакували хлопці чемоданчики, пішли на станцію, сіли в поїзд та й поїхали. Їхали, їхали, аж заїхали в Бремен. Покрутилися між руїнами, вже більше з привички, як з конечности, заглянули на чорний ринок, а там подались у гавань. Ходять, ходять, аж гульк — бачуть, на форватері стоїть заякорений розкішний тридимарний траспортовець, ще й свіжо лякерований і під флагом, а якийсь рудий шваб, у комбінезоні, гумовою кишкою палубу сполікує.

— Ґрюс Ґот! Ґрюс Ґот!... Закурили та й розбалакались. І то так балакали завзято, аж у їх всіх трьох руки розболіли ,бо наші хлопці по-німецьки кресали слабувато, а шваб по-нашому ні в зуб. Аж як пішли за якісь пачки та скрині, як присіли, та як витягли з чемоданчика метер самогону, тоді вже розмова покотилась зовсім гладко. Тоді рудий шваб виспівав усе, до чиста: що цей корабель називається „Гуд Лак”, 9 000 БРТ поємности, саме стоїть на рейді, а відправляється завтра, в 8 год. ранку, бере прямий курс на Нью-Йорк і везе додому здемобілізованих вояків хороброї III Американської Армії, що недавно так блискуче визволяла Німеччину з-під німецького гніту. Далі швабисько прослезився, признався, що він теж колишній матрос, служив гармашем при торпедних стрільнах, а тепер, мовляв, служить портовим помивачем.

Тоді наші хлопці йому кажуть: коли ти, брат, трохи грамотний в морському ремеслі, то напевно знаєш, що під баком

є люка, в роді — комірчина, де переховують мотуззя, вакси, смаровила, тряпки, щітки та інше причандалля. В такій люці міг би сміло заховатись один, а з бідою і два, що хотіли б переселитися поза очереддю, якби по-тихоньки, вечерком, їх туди запровадити і сховати... Ну, німак зразу церемонився, мовляв — це слизька справа, ду, лібер Ґотт! — за таке можуть його розстріляти, отак: пуф-паф! — або й повісити на реї, а він має „фрав" і троє „кіндер", але, що діло було між матросами, а консерви і цигарки теж мали свою реальну вимову, то, кінець-кінцем, договорилися, хоч і на міґи.

В кожному разі, коли на другий день вранці загудів третій гудок і гордий та пишний „Ґуд Лак", з розвіяними прапорчиками при звуках американського гімну, відбив від бременського порту, то, крім приписових пасажирів на чердаку — він ще мав двох під чердаком, про існування яких нічого не знали ні капітан, ні перший офіцер, ні жадне інше корабельне начальство.

Зразу подорож відбувалася без перешкод, хоч і комірчина була з біса тіснувата, без люмінатора і страшенно задихало тиром та терпентиною, а при коливанні кораблем завжди якась зараза летіла на голову, але нашим новітнім Енеям було це байдуже, звикли ж до моряцького діла. Аж біля полудня, як припікварило сонце, як розпеклися дошки і бляха, ов! — тоді настала гірка година!... Дихати нема чим, пити хочеться скажено, а в комірчині жара, ніби в крематорії, поскидали хлопці одежину, далі й пороздягалися до гола, та все дарма, така жара анатемська, що, просто, гинь!

Перший не втерпів молодший Сашко. Заломився на дусі:

— Дорогий дружок, не сила моя довше страждати, бо страшна жага мене мучить од вчорашнього перепоя! Води! — рисочку води, ради Бога, а ні, то вискочу за борт!

— Стривай, братець, — вмовляв його Колька, — потерпи хоч сутки, поки виїдемо на повне море, а то ще готові, іроди, завернути до порту і нас, штрафним порядком, репатріювати!

— Пускай репатріюють! Все одно помірати! Лізу на верх!

Отак і виліз Сашко перший, голий, як мати на світ привела, а замащений шміром, гей чортяка, а за ним, рад-не-рад, викарабкався Коля. Одне, що хлопці не забули зробити, то встромити в зуби нотапаси, а як лише опинилися на помості, замахали тими нотапасами американцям перед носами і загукали в унісон:

— Ми ді-пі, ми габен пес, волєн фарен нах Америка, да нікс афідавіт, нікс — давай назад, вайтер фарен, ґут, Америка, окей!..

Ну, американцям лише подавай такі придибашки, бо це народ страшно ласий на всякі чудацтва. Як розкумекали в чому справа, то підняли такий окаянний рев, немовби надтягав норд, або яке торнадо. З радости та захоплення не знали, що з Козенками робити: цей тебе фотографує, той тиче в зуби гуму чи цигарку, одні тягнуть до лазні, другі до ресторану, ну, трохи тоді хлопців не порозривали. А щоб начальство нічого не знало, то зараз їх обмундірували: Сашці дали однострій з нашивками сержанта, а Кольці — трохи не капітана!

Аж тепер почалося для наших Енеїв щасливе й радісне життя! Та й чи взагалі можливо уявити собі більшу радість, чим на кораблі, яким вертаються додому здемобілізовані вояки після переможної війни?.. Це був насправді „п'яний корабель", ба не тільки п'яний, але й понад міру галасливий: бенкетування, ґульки, танці, тріскотіння джазу, диковинно-жалісливе виття неґрів — гейби від болю зубів, не припинялося ні вдень, ні вночі.

Правду сказати — хлопці і не стямились, коли перепливали океан, бо ввесь час ходили в похміллі, запаморочені від віскі. Аж коли „Ґуд Лак" наблизився до Лонґ-Айленд і з моря виринула величава Статуя Свободи, тоді наші Енеї трохи опритомніли та протверезилися і то з переляку, бо їм чомусь привиділося, що це пам'ятник Леніна з простягнутим угору пальцем...

А вже у ню-йорській пристані — Боже кріпкий! — тут, хіба, можна було дістати мотилиці!.. Непроглядне море народу загатило надбережну, як би два океани збилися докупи, здавалося — вся Америка вилягла зустрічати славетних переможців. Скрізь прапори, транспаренти, квіти, фотографи, ре-

портери, орхестри гримлять, артилерія гатить почесні сальви, народ шаліє-віватує, а вже жіноцтво трохи зо шкури не вилазить!

— Оце, братець, вітання, так вітання, хай йому грець! — кричить зворушений Колька. — Сашенька, ти бачиш який парадний прийом влаштували нам чортові плютократи?

Але розохочений Сашка нічого не чув, ні не бачив, лише репетував на ціле горло:

— Урра!

А на сушу, то їх дівчата просто на руках знесли! Одна міса, краща від другої, хватала тебе в обійми, розціловувала накрашеними вустоньками, обтикала квітами і передавала другій, а та друга — третій, так перейшли хлопці через бо-зна скільки солодких обіймів, аж диво, що жадному ребра не потріскали, тільки всі поцілунки повідбивалися їм на щоках.

Та, згодом, все якось втихомирилось, вмовкли орхестри, крики та віватування, хмара самоходів, мотокарів, бусів і тролейбусів, навантажених народом, рушила з пристані в місто, надбережна раптом спорожніла, лише наші Козенки стояли далі ні в сих, ні в тих, з глупими, безпорадними мінами, дарма, що вигляд мали наскрізь бойовий, бо ж на них були мундури з відзнаками сержанта і капітана! До того ж хлопці не надто впевнено трималися на ногах, і немов тільки для того, щоб заякоритися на тому непевному, новому континенті та знайти на ньому якусь зачіпну точку, вони конвульсійно, з усієї сили, притискали до грудей величезні букети квітів...

— Ну й цирк! — сказав нарешті Колька, почухавши потилицю. — Зразу з парадою тебе зустрічають, з квітами і поцілуями, а потім залишають напризволяще, ніби головою в терні... Куди ж його, братець, тепер нам іти? До кого вдатися за приютом?

— Давай прямо! — махнув рукою Сашко.

Але „прямо" іти було їм не під силу, бо, сіроми, спотикалися й перевалювались з бек-борду на штоєр-борд і, розгойдавшись на кораблі — не могли тепер прийти до рівноваги; вони блукали-блукали, таскаючи далі наперед себе оберемки квітів, кудись, проміж портові склади, доки та провулки, аж забрели в парк, чи сквер такий, де росли дерева й рясніла мурава. На цю мураву склали свої зметружені, скитальські кості, а китиці квітів уткнули під голову і захропіли.

Славно спали хлопці, довго, твердо, по-козацьки. Були б спали ще довше, аж Мілітарна Поліція сон їм перебила...

Ну, розмова з емпістами була коротка: хлопці показали нотапаси, емпісти сказали: — окей! — і попросили сісти в „джіпа". З зустрічі з представниками військової служби безпеки

наші Енеї надзвичайно зраділи. Іншим разом може і рвали б перед ними на зламану голову, тепера ж — привітали їх, як рідних і з радощів трохи їм на шиях не повисли!

— Отак, братець, — сказав Коля, підсаджуючи Сашку в „джіпа”. — Всі про нас забули, всі нас відцуралися, одна лише Ем-Пі пам'ятає! Ну, й слава Богу: куди ти не поїхав би, а все якась рідна душа тебе відпитає!

На команді справу скоро з'ясували. Втім — хлопці нічого не таїли, сказали урядовцям істинну правду: звідки в них американські однострої й відтиски поцілунків американських красунь на лицях, як опинилися в парку, на траві, і, взагалі, як опинилися в Америці.

Урядовці все те слухали, привітливо всміхалися та казали: „окей!”

— Ну, й чудний народ, їй Богу! — дивувалися хлопці. — В них усе „окей!”. Ти йому скажи: — я тобі маму заріжу, — а він тобі: „окей!”

Проте, хоч все було ніби „окей”, то після переслухання обох братчиків приперли на ніч в околодок, а рано-вранці, під сильною вартою, відставили до порту, і тим самим „Ґуд Лаком”, що з такою парадою привіз їх до Америки, — відшупасували назад до Европи!..

Привела їх варта аж до табору та й питає:

— Це ваші, — каже, — люди?

— Наші! — гукає командант, — звісно, що наші: Коля і Саша Козенки, п'ятий бльок, десята комната. А що знову щось наброїли?

— Нічого не натворили, лише завчасно переселилися. Беріть собі їх і поза чергою до Америки не пускайте!

... А коли вже наші мандрівники після всіх пригод, опинилися в бараці і з насолодою простягались на своїх лежанках, — тоді Колька сказав Сашці:

— От, ми дураки, братець: в Америці, кажеться, були, а Трюмана не бачили!

НА ВУЛИЦІ

— Дивись, що за красуня перейшла! Це жінка, про яку можна сказати: „І не вводи нас во іскушеніє”...

— Якщо б ти краще цю жінку знав, то сказав би: „но ізбави нас од лукавого!”...

*

Один старший парубок ходив щовечора до вдови на „чайок”.

— Чому ж не одружишся з нею? — питаються його.

— А куди ж я тоді ходив би щовечора? — відповів він.

*

Під час війни один подорожній оглядав німецьке містечко і зайшов до одної великої стайні. Приглядається коням, аж надходить дижурний старшина і кричить до подорожнього:

— Яким правом ви сюди ввійшли? Це старшинська стайня!

— Вибачте, — каже той, знімаючи капелюх, — я думав, що **кінська** стайня.

*

На вправах старшина питає стрільця:

— Стрілець Ключка, чому замикаєте очі, коли стріляєте?

— Та ж ви казали, пане хорунжий, що сьогодні матимемо „сліпе” стріляння.

*

ОДРУЖІННЯ

Кандидат до одружіння до посередника-сватача:

— Ні, з цією дівчиною я не оженюсь. Та ж вона має одну ногу коротшу!

— Послухай мене — каже посередник, — на цьому ви можете тільки скористати. З кожною жінкою може трапитись, що впаде під трамвай або авто і потім буде мати кошти на лікаря, лічницю і аптеку. А тут маєте вже все готове!

*

ПО П'ЯНОМУ

Вночі дещо „завіяний” дипіст стукає до дверей свого сусіда:

— Вибачте, але маю страшну спрагу.

— Ой, бідачисько, — відзивається господиня, — почекайте хвилину, я винесу вам воду.

— Пощо? Кажу ж вам, що маю спрагу, але зовсім не хочу митися, — відгукує злісно п'яний.

НЕБЕЛИЦЯ

ПРО ЛЮТОГО ЦАРЯ НЕВІЛЬНИЦЮ-КРАСУНЮ СТРАШНУ СТОНОГУ ВІДВАЖНОГО МЛИНАРЯ ТА ЧОРНОГО КОТА

•

Колись давно-давно була собі країна
(Про це не згадує уже ніяка мапа),
Крізь море йшлось туди, аж майже по коліна,
А звалася вона звичайно — Песвасдряпав.

У тій країні цар мав дуже лютий владу
(Він від грози, що в нім, ніяк не міг вже спати),
Вклонялись всі йому і спереду, і ззаду,
І взагалі кругом, аж соромно казати.

А жив той лютий цар під хмарами у замку
(Доріжка йшла туди, що на одну лиш ногу),
І він свій край зорив, ввесь день стояв на ґанку,
А на припоні мав страшну-страшну стоногу.

А в замку тім жила невільниця-красуня
(Сумна вона була, розпукою прибита),
І думалось її — як цар вночі закуняв, —
Коли це, ах коли він натягне копита!

Царя боялась страх, аж личко примарніло
(Хоч дарував щодня намисно і коралі),
А як поглянув він — вмлівало біле тіло,
Щоби не пригорнув її — ну і так далі...

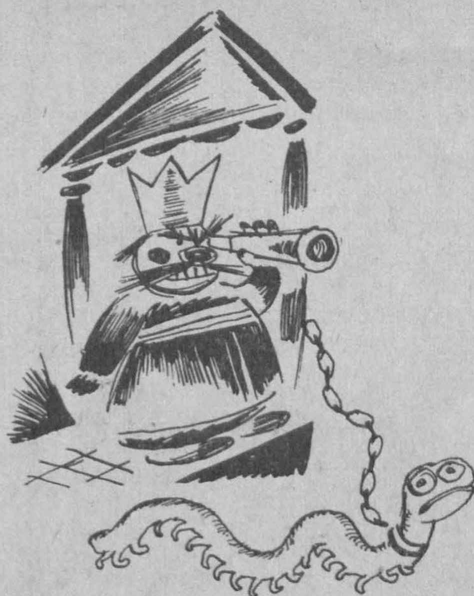

Отак вона жила, лебідка білокрила
(І світ їй почорнів від туги і від болю),
І пиво те пила, що доля наварила,
Хоч ніколи в устах не мала алькоголю.

Проходили роки в далеке і незриме
(І чар життя завмер і до життя охота),
Незмінне лиш було нещастя невмолиме,
Тримаючись її, неначе п'яний плота.

Та ні! Життя її змінитись врешті мало
(А цар про це не знав, ходив і хмурив брови),
Мов папоротин цвіт вже щастя розцвітало,
Велике й змісту вшерть, як вим'я у корови.

Незглибне майбуття, і важко відгадати
(І раб про це не зна, ані тирани горді),
Кому одного дня прилине звук сонати,
Кому кулявий чорт утне на клявікорді.

А розповідь оця ніяка це баляда
(Хто хоче, знайде в ній балядні елементи),
Це про кохання річ — одна найбільша правда,
Хоч згадки в ній нема ніде про аліменти.

Сідай усяк, хто дав любові все в офіру
(Відомо нам усім: любов за смерть сильніша).
Тим часом я при вас ще перестрою ліру
І вірш оцей зміню на інший розмір вірша.

II

В країні лютого царя
В млині млинар вродливий
[жив.
Він переплив усі моря,
І теж „per pedes" він ходив.

Ходив він по світах усіх,
Завзято всюди мандрував
І пережив пригод із міх,
Хоч цента при душі не мав.

Фатаморґанилось ввесь час,
Що знайде вічне щастя він.
Аж потім спостеріг нараз:
Знайшов, але звичайний
[сплін.

Вкінці млинар примандрував
У царство лютого царя.
— „Тут житиму" — собі
[сказав, —
А на царя то свищу я."

Бо він відважний зроду був,
І не боявся жадних пут,
Хоч від людей навколо чув:
— „Втікай, бо горе буде тут!"

Поставив хату він і млин,
І ґаздівство собі завів,
А з калачів поставив тин,
Та ніколи його не їв.

Крутилось колесо в млині,
І світ, і місяць з-поза хмар,
Крутилися і ночі, й дні,
Крутився з ними і млинар.

У млинаря в млині дрімав
На печі завжди чорний кіт.
Мишей він не ловив, лиш ґав,
А хвіст у нього був, як дріт.

І вкупі добре їм було,
Млинар молов, кіт воркотів,
Хазяйство швидко в них
[ґросло
І теж ріс тин із калачів.

Не знав млинар про те однак,
Що туга серце обмота,
Хоч він бувалий був козак,
І був твердий, як хвіст в кота.

Ось раптом закохавсь млинар
(Хоч спершу сам не вірив
[в це),
І важко зносив свій тягар,
Як курка струсине яйце.

Він закохався вище вух,
В красуню, що в царя жила,
І з туги потовстів і спух
Аж дивувалось пів села.

Бо дивно, в замку не бував,
Лише до замкових вершин,
Мов ґімназист зідхати став,
І з'їв із калачів свій тин.

Та щож! Відомо, що любов
Предивна у житті бува.
Коли горить, не треба дров,
І диму повна голова.

І раз, як ніч зійшла на світ,
Пішов млинар на ту гору,
І думав: — „Є якийсь там
[пліт,
А в плоті я знайду діру".

„Зроблю крізь неї тільки крок
І вздрю красуню у вікні.
Бо голова від тих думок,
Як колесо в моїм млині."

І він помчав у царство див,
Мов хто його гарячим пік.
А як на стежку лиш ступив,
То на одній нозі — скік-скік!

Та біля замку — що за жах!
Стонога здержала його!
Аж світ став дубом ув очах,
А кіт в млині сказав: „Ого!"

Втікати вже було ніяк,
Попався він в страшний
[полон,
Як риба рибакові в сак,
Як поміж порцеляну слон.

Запінився із люті цар:
— „Мою ти знищив самоту!"
Але відважний був млинар,
Хоч серце скочило в п'яту.

Усе сказав цареві він,
А цар як крикнув, як закляв!
Аж тинк посипався із стін
І піт стоногу обілляв.

І мовив він: „Побачиш ти
Красуню, але знай таке:
Щоранку мусиш принести
До замку міхів п'ять муки".

„Так цілий рік!" — І цар
[скінчив.
Стонога землю аж гребла.
Млинар подумав: — „От
[скрутив,
Немов батіг з піску й стебла!"

Та погодився й поманджав
Додому, до кота у млин,
І так себе він почував,
Як у колоду вбитий клин.

Носив муку він цілий рік,
П'ять міхів повних — от біда!
І по дорозі скік і скік,
Аж з лоба лилася вода.

По році цар до нього рік:
— „Погані в нас тепер часи,
Побудь іще у мене рік,
Щодня мені муку носи".

„І ти повинен бути рад,
Не нарікай, ані мур-мур!
А впорожні йдучи назад,
Роби стонозі педікюр!"

І цар замовк, глядить з-під
[брів,
Стонога землю знов гребе.
А наш млинар аж побілів:
— „А шляк же трафив би
[тебе!"

Та службу знов свою почав,
І по дорозі скік і скік!
А кіт на печі: „М'яв та й
[м'яв!"
І так ціліський круглий рік.

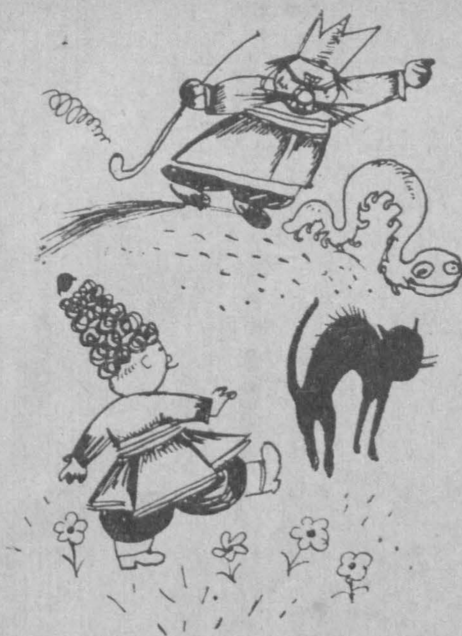

Красуня снилась кожну ніч,
І також снилася удень,
І м'явкала вже навіть піч,
Красунею був кожний пень.

А як сходити мав із гір,
Де мрякою туман все крив,
Робив стонозі педікюр,
Ну і собі він теж робив.

По році цар йому сказав,
Насупив брови, як сніпки:
— „Хоч ти завдання подолав,
То вислухай іще таке:

„Стонога люта в мене є,
Прийди змагатись з нею тут,
Або вона тебе уб'є,
І станеться тобі капут,

„Або побореш, то уздриш
Свою красуню. Що, готов?"
— „От маєш, бабо, добрий
[книш!"
Млинар аж стерп і похолов.

Прийшов додому, похиливсь,
А кіт до нього: „Муру-мур,
Чого ж ти, ґаздо, зажуривсь?
Я вже зроблю їм педікюр!"

І рано-вранці на зорі
Пішли вони: млинар і кіт,
А як вже були на горі,
Млинар постукав до воріт.

Стонога вийшла, — як
[уздрить
Вона кота! У дірку шмиг!
Аж задрижав весь світ на
[мить,
І тільки слід по ній застиг.

А цар, як цю новину вчув,
Розсипався, — тиран і кат.
Бо зроблений штудерно був
Із сіна і дрантивих шмат.

Радів млинар і кіт радів,
І дівчина-красуня теж.
Та мало в словнику є слів,
Для щастя їх не добереш.

Весілля в млинаря було,
Три тижні бавився усяк,
По бороді усім текло,
Та не попало в рот ніяк.

III

Шостистопний ямб дозвольте
[підстроїти
І розповідь оцю скінчити, як
[пристало,

Укритий зміст її вгадають на-
[віть діти,
А хто дурний, нехай їсть далі
хліб і сало.

А жартівливий тон — ніяка
[це завада,
Це перець, що його підсипу-
[єм у страву.
Кому ж загострий він, то і на
[це є рада:
Хай липовий п'є чай або яч-
[мінну каву.

Бабай

Европа на роздоріжжі

Провідник
по українській еміграції

УНРада

Місце урядування невідоме. Міністри — в кожнім таборі по п'ять, з того два фальшиві.

ЦПУЕ

Половина ЦПУЕ урядує в Авґсбурзі, а половина у Франкфурті. Авґсбурґ не відповідає за те, що зробить Франкфурт, і навпаки. У всяких справах можна звертатися листовно до байдуже котрого осідку, всеодно вам не відпишуть.

СХС

С. Х. С.!
Був фонд
Але щез,
С. О. С!!!

За допомогою не звертатися на Дахауерштрассе 9.

НТШ гляди УВАН

КоДУС

Стипендії вичерпані, звертатися до СХС.

УКРАЇНСЬКИЙ ВІЛЬНИЙ УНІВЕРСИТЕТ

Приймається тільки після подання свідоцтва зрілости. Свідоцтво зрілости можна набути в Мюнхені, Розенгаймерштрасе 46а, подвір'я.

ЗУДАК — заступництво на Европу

Д-р Смук на службовій поїздці.

УВАН гляди НТШ

МУР

Письменники виступили, голова виїхав до Канади і МУР найшовся під муром.

ОМУС

Голова Блавацький перевантажений громадською працею в таборовій раді. На відмовну відповідь залучіть поштову марку.

ОУМ

Об'єднує трьох музик і 58 членів.

УСОМ

Голова в Берхтесґадені, заступник в Пфаркірхені, секретар у Реґенсбурзі. Печатка в Мюнхені, фірмовий папір в Пріні, образи поїхали до Америки, а мистці сидять на льоду.

ОПДЛ

Об'єднує працівників дитячої літератури проти визиску видавців. Зате не платить авторських гонорарів.

СУЖ

Об'єднувало журналістів. Тепер нечинне.

НДОУЖ

Роз'єднує журналістів. Тепер теж нечинне.

СУМ

Організація, що не займається політикою, але політики займаються нею.

ПЛАСТ

Видає словники англійсько-українські і продає пасту до підлоги і т. п. Крім цього займається мандрівництвом у зв'язку з переселенням.

РУХ

Перестав рухатися.

ЖІНОЧЕ ОБ'ЄДНАННЯ

Об'єднує тільки жінок.

УТГІ

Позаочні курси і позаушні виклади з усіх можливих і неможливих ділянок науки.

„УКРАЇНСЬКА ТРИБУНА"

Рукописів не звертається! Все друкують.

„ЧАС"

Рукописів не приймає. Все пише сам редактор.

„УКРАЇНСЬКІ ВІСТІ"

Формат газети збільшений, формат редакторів зменшено. Багряний відійшов — шиб не вибивати!

„НЕДІЛЯ"

Виходить кожного четверга.

„ПРОБЛЕМИ"

Стануди і стоять перед проблемою „верунґу".

АНСАМБЛЬ УКРАЇНСЬКИХ АКТОРІВ

Ставить тільки великі п'єси. Можуть бути одноактівки.

ТЕАТРАЛЬНА СТУДІЯ ім. Й. ГІРНЯКА

Тренує молодих адептів театрального мистецтва до сорокп'ятого року життя.

Коли робиш добро іншим, не забувай і про себе, бо все одно ніхто тобі не повірить, що ти це робиш безкорисно.

*

Коли ти втратиш навіть усе своє майно, не попадай у розпач, тобі залишилось ще життя.

*

На смертній постелі ти можеш відректися всього земного, але ніколи надії, що повернешся до життя.

Хто дає скоро, дає подвійно, Хто дає поволі, завжди має шансу застановитись — і не дати.

*

Не встрявай з комуністом в дискусію, бо він так напханий брехнею, що в нього не залишилось жадного місця для правди.

*

Смерть не завжди страшна, зокрема тоді, коли приходить до твоїх ворогів.

Не дивися пожадливим оком на прохожих жінок, бо досить тільки однієї, щоб стала тобі в горлі.

*

Коли над тобою стоїть смерть, це зле, однак краще, ніж те, коли б над тобою стояв гробокоп.

*

Відомо, що неправда має короткі ноги, однак вони її завжди вистачають, щоб обійти ними цілий світ.

— Як вам подобається у нас в Бертесґадені?
— Було б гарно, тільки гори вид заслонюють.

„ВСЮДИ ДОБРЕ — ДОМА НАЙЛІПШЕ"

— Чоловіче, чого ж бігаєте такий зденервований по вулиці? Успокійтеся, я зараз заведу вас додому, до дружини...

— Що? Додому? Нізащо в світі, я ж саме з дому вийшов!...

В ТЕАТРІ

Під час вистави в театрі один чоловік починає зі своєю дружиною сварку. Ведуть себе так голосно, що хтось із глядачів звертає їм увагу.

— Може б ви вже перестали. Не чую ні одного слова.

— Дивися, який! А що ж то вас обходить про що я з дружиною говорю?!

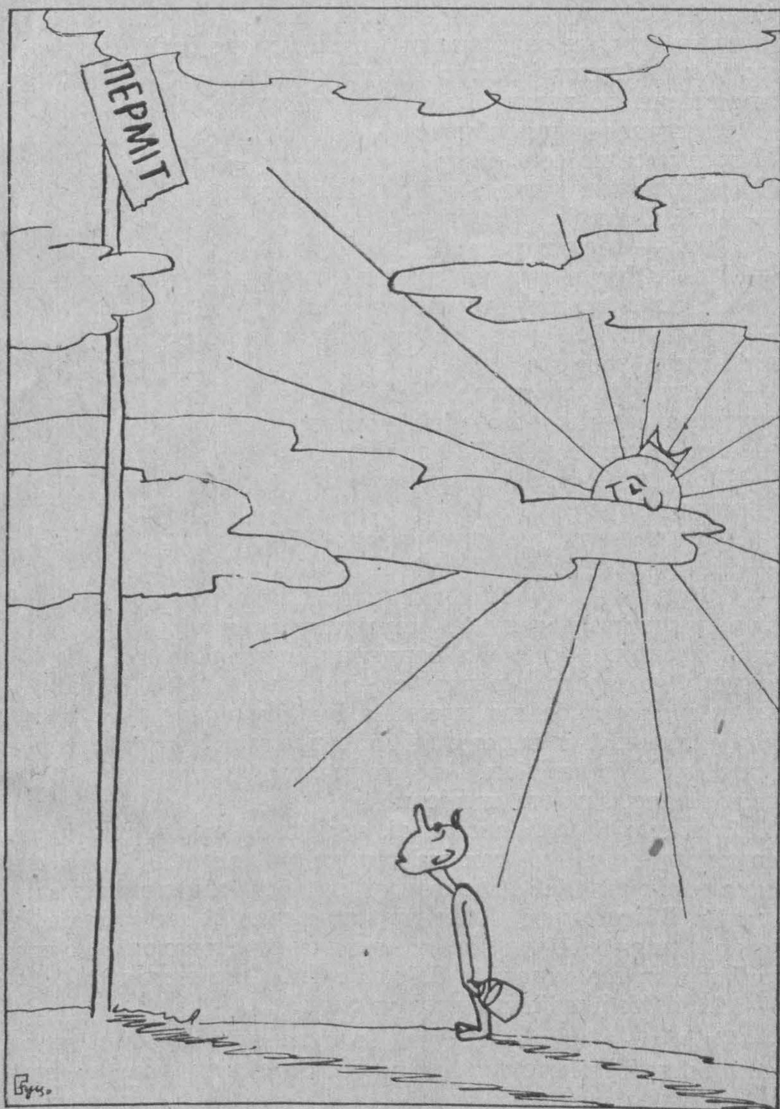
ПЕРМІТ

Чєсна Елїто!

Оце рік минув си, єк би батігом тріс!

Тилько, жи як за вівцами ци баранами батігом тріснути, то вни гі мудрішеют і біжут хитше вп ред, а за люґми, єк рік батігом трісне, то вни май ше дурніші си робє: і памєт дес си поґіє і ганімушу венци убуває.

Я вже цесе по собі вижу.

От, дайминато, кажи ми йкос моя жона:

— Мой, Грицу!

— Гир! — відзиваю си.

— Може бис пішов на сило до боєра тай шос віминєв?

— Та єк піду, коли ни ма си в шо вбути?

— Єк нима? А деж цесі чиривики, жис си на них в суспільній впіці записав?

— Писати то си писав. Хтів сми чиривики, али писав си на сурдут,.а дали ми, вибачей, коминєрку.

— То, — каже вона, — взуйси і йди!

— Мой, ци ти чєсом низдужієш на йкус горечку? Та єк си в коминєрку вбувати?

— Єк так дали, то видко так маї бути!

— Та єк таке годно бути?

— Та чьо не годно? На цесій міґрації всьо годно бути. Аво маїмо в ляґрі коминданта, а коминдирує єнчий, тот у ґланцованих холєвках, жи го від бандерівців назначили, а биз тото коминдант на всєх паперих си підписует. Аво плюфесурів записали як кухарок від кухні, а биз тото вни вчет далі бахурів у гаминазії, а варєт тоті йкіс врєдники, жи записані до порєдків у канцелярійох. Аво коли нам обтєли цесі кельорії, а обтєли масло, заміcть капусти!

Тай єк знєла так „авокати", аж ми си самому всьо ув голові пирикрутило. Той так мє непокоїла доким не взєв ґальоші, шом торік замінєв за сорочку, за тоту, жим віфасував заміск гачів. Вбувєми си в ґальоші, привєзав їх шнурівков, жим їх дістав заміск скерпетків, а коминєрку сховавсми до кишені, жибим мав шо мінєти в боїра і питаю ше жони:

— А шо тобі найвєнци тра в хаті?

— Та, тра — каже — муки, бо нима з чього каші зварити, жиби мож хліб помастити до кави, бо гирку вже ни годнам пити.

Подививси я на жону, алем вже нич ни повів, лиш єм плюнув і пішов на сило. Йду тай гадаю си: — „Ти того всьо файно навіговорила, али єк я маю цисе по нимецки казати, то хоц би мє різав — ни знаю".

Прийшов сми до йдного баєра і кау:
— Морґі!
То гейби по нашому „Славайсу".
А він до мене теж:
— Морґі! Вас волен?
— Миль! — кау.
— Никс миль!
— Будер!
— Никс будер.
— Аїр!
— Никс аїр!
— Флийш!
— Никс флийш!
— Никс? Бодай ти так здох!
— Вас нох?
Всердивси я і кау:
— Поцулуй ме...!
А тот:
— Никс араку!

Так мні-венци договорив сми си в єдного, в другого бай у третіго, аж мє руки від тої бесіди зболіли, тай гадаю си, нич з того, тра йти д хаті.

А тут в порожне вертатиси йкос маркотно. Али дивлю си, сидит на ворині малий німцюга і свищет у якес штудерне свистало.

Поторгував сми си якой-такой і замінєв коминєрку за
Прийшов д хаті, а жона:
свистало.

— Щос приніс?
— Аво! — і показав сми свистало.
— Та ци ти дурний, ци шо?
— Ни дурний, нибого, — кау, — али типер му свистати на тебе, хоц єс шлюбна, свистатиму на цалий ляґір тай на цалу нашу міґрацію! А єк ти зголоднієш, то си тиж свиснеш і меш бути сита, єк я в коминєрці вбутий!

І по цесім слові єким си надув, єк надув — тай нич!... Ни свище. Я суди, я туди — ни свище! Я з цього боку, я цесього — свисту нима! Бодай тє фрас! — бахор ошукав, ци шо, йнакше ни може бути, бо шо ни роби — ни свище. Або може йкас нимецка штудерація, жи тра знати єк...

А жона нич, лиш підішла позад мині і ни знаю, ци то був банєк, ци звиклий макогін, досит, жи єк мі засвистало, том три дни мародував і оклад на голову робив.

Отака, ніби звикла в малженстві сторія, али вам і вповідаю до прикладу, жибисти тиж часом свистака д хаті ни несли,

бо то хоц в таліґенції йнакше і макогоном сє ни компромітирують, але за цисе дами мают йкус миґрену, жи нев чоловіка чисто зломит, гирш десік макогонів.

А типер вінчую Вам з цим Новим Роком, жиби Панбі поміг вернути си на рідну землицу, тай бисте мали ше багато моци і бізувані, жиби вам політика грала, тай бисте ше каменарі по селах закладали, жиби з попами война добре йшла, тай всі інчі партії бисмо покасували. Тай ше, жиби наші риндикали були зверха, а цесі на споді, жиби й ни дихали! Жиби нам йшло всьо ведлуґ нашого проґраму сицилістичного з року на рік, доки Вам Панбі назначив вік, аж до нової міґрації. Бо єк би так всьо си сповнило, що Вам зичу, то би си йнакше ни скінчило, лиш напевни ше однов міґраційов.

Али Панбі добрий тай нас від цесього вхоронит.

Тото Вам від щирого серці зичу

Гриц Зозуля

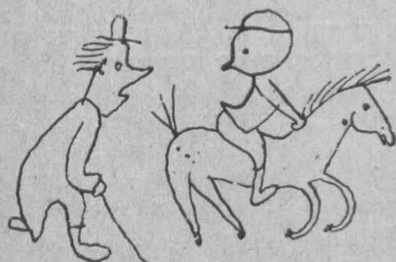

КІННОТЧИК

— Куди ж ти їдеш?

— Спитайся коня, не мене.

— Але ж ти хотів їхати в протилежному напрямі.

— Я, думаєш, буду із конем сперечатися?

*

ПОДРУЖЖЯ

Коли чоловік із своєю дружиною переходить вулицю, а вулицею над'їжджає авто, то чоловік говорить до дружини:

Впершому році по вінчанні: Почекай, котику, поки авто переїде.

В другому році: Почекай, авто їде!

В п'ятому році: Почекай, не бачиш, що авто їде?

В десятому році: Чи ти сліпа? Не бачиш, що їде авто?

В п'ятнадцятому році: Не каже нічого, дружина попадає під авто, а чоловік йде далі.

*

У ЛІКАРЯ

— Як почувається ваш чоловік?

— Дякую, вже дещо краще. Сьогодні з'їв навіть трохи картоплі.

— З апетитом?

— Ні з капустою!

ПРИПИС ДЛЯ ПЕЧИВА

Спішилась жінка до міста і просила чоловіка, що в котрійсь там годині будуть в радіо подавати різні приписи на печиво, то ж хай він запише їх на клаптику паперу і пішла. Чоловік взяв олівець і папір, включив радіо і слухає. Одначе погано включив, так що чути було одночасно дві радіовисильні. Чоловік не звернув на це уваги і записав:

„Взяти миску муки — на рамена — раз! Присісти — пальці випрямити — два!
Вимішати в 1/2 л. молока — віддих — до чайної ложки соли — раз!
Вбити двоє яєць — руками вперед — два!
Вимішати добре — глибоко набрати повітря — раз!
Вилити до форми — присісти — два!
Вбити білок з яйця — руки вперед — раз!
Поставити на піч — ноги вперед — два!
Положитись горілиць — раз!
Висмарувати гору білком — два!
Прикрити коцом — раз!
Глибокий віддих — два!
Покласти на стіл — головою вниз — раз!
Посипати цукром — стрибок вбік — два!"

*

ДУМКА

Жінка, як новий ковнірець. Коли візьмеш на шию, щойно і тоді переконаєшся, що це за „нумер".

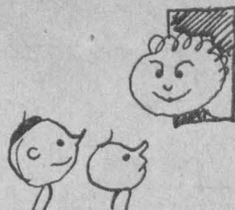

НАШІ ДІТИ

Під вікном на вулиці стоїть Богданко і Юрчик.

— Мамо! Мамо! — гукає до вікна Богданко.

— Чого ж тобі, Данчику? — питається мама, виглянувши крізь вікно.

— Нічого, мамо, тільки Юрчик, не хотів вірити, що ви маєте зиза.

*

Ішов дорогою коливаючись, п'яниця і штовхнув прохожого:

— Чи ви сліпі? Не бачите людей? — каже прохожий.

— Та бачу, пане добродію. Замість одного, бачу вас аж двох.

— То чому штовхаєте?

— Бо я хотів перейти поміж вами обома.

*

— Що порадити, дорога сусідко? Мій чоловік щодня приходить п'яний, занедбує господарство, не сидить у хаті, а все тільки в шинку.

— Та є тільки одна рада.

— Яка?

— Заведіть собі дома шинок.

Куховарський порадник для сємітних

Борщ. В першу чергу мусите вибрати, який саме борщ будете варити: східняцький, чи галицький. Якщо ви східняк, варіть борщ галицький, якщо ви галичанин, варіть східняцький тоді той борщ матиме соборницький смак. До порожнього горшка налийте воду, найкраще з партійної програми партії, до якої належите, і варіть доти, доки вона не стане товста. Коли ж цього не буде, виступіть з партії. До води можна вкинути капусти, і то досить багато, бо капустяних голов у нас досить, можна теж додати буряків з бурякових плянтацій у Канаді, куди виїхали деякі наші скитальці, — в цей спосіб засвідчите, що в кожній порі пам'ятаєте про них. Коли це все звариться, занесіть цей борщ свині свого сусіда, якщо своєї не маєте, бо відомо, що борщ любить сало. Порожній горщик передайте президії таборової ради, додаючи ще й другий, щоб вона могла далі переливати з порожнього в пусте.

Вареники. Розкачайте тісто, а спершу розкачайте себе за допомогою горілки, щоб тісто не було надто тверде. Валок позичте у своєї сусідки, але вважайте, щоб це було вже після того, як вона скінчить дискусію із своїм чоловіком, бо можете прийти не в пору. Склянкою, з якої ви пили горілку, викрайте в тісті круглі паляннички. Коли скінчите, можете післати когось, найкраще свого приятеля, по ще одну пляшку горілки. Випивши її з приятелем, ви повинні ліпити вареники, начиняючи їх картоплею зі сиром, але не робіть цього. Ідіть спати, бо все одно вареників не зварите.

Щука в холодцю. Берете вудку і йдете на чужий став, де годують щук. Коли зловите щуку — половину куховарської праці ви вже виконали. Коли ж вас зловлять — ніякі куховарські поради вам не поможуть, мусите радити собі самі, як викрутитись з прикрої ситуації. Головне у цій справі це те, щоб щука була нежива, бо жива почувала б себе в холодцю дуже погано. Усмертити щуку можна зовсім просто: впустити до відра, не налявши до нього води.

Голубці. В капустяні листки загортаєте риж, або гречану кашу. Коли вам це не вдається, загортаєте це все в газету і викидаєте через вікно. На голубці йдете до сусідів.

Фрузя

СКИТАЛЕЦЬ В АМЕРИЦІ

Приїхав скиталець Іван Неборак до Америки. Крутився кілька днів без праці, врешті дістав роботу в одному цирку. Вдень помагав ставити шатро, а ввечорі натягнули на Івана ведмежу шкіру і кажуть йти на арену. Вийшов Іван і зі страху аж присів. Проти нього суне правдивий ведмідь. Згідно з програмою, мав наш Іван під шкірою ведмедя звести боротьбу з правдивим ведмедем. Але зі страху не міг рухатися. Принишк до землі і шепче молитву: „Отче наш, іже єси"... Але другий ведмідь підійшов до нього і шепче на вухо:

— Не бійся, я теж скиталець!...

*

В СУДІ

— Чому ви вкрали годинник?

— Це було так: Ішов я і годинник теж ішов. Думаю собі: підемо разом. І годинник пішов зі мною.

*

— Чи підсудний знає значеня присяги?

— Так! Як присягну, тоді мене зловлять, а як відмовлюсь присягати, тоді піду до арешту.

НА ФЮРІХШУЛЕ

— Сьогодні я їв дешевий обід.

— Скільки заплатив?

— Шістьдесят пфенігів.

— А що ж ти їв?

— Зупу, бефштик, шніцля і яблука.

— За шістьдесять пфенігів?... Хіба все було кіньске?

— Ні... Яблука ні!

*

— Рано встаю о п'ятій і до шостої роблю руханку, потім зимна купіль до сьомої, а далі прохід до восьмої. Щойно тоді йду на снідання.

— Як ти все те можеш видержати?

— Не знаю, бо я щойно від завтра починаю.

*

ЦЯПКІЯДА

Цяпка оповідає:

Раз іду я лісом, дивлюся, край лісу стоїть москаль. Я прицілився, бух! — але москаль нічого. Я вистрілив другий раз — стоїть. Я третій раз — стоїть, четвертий — стоїть і навіть не дрогне.

— Дивно, чому ж це?

— Виявилось, що москаль був глухий, як пень!..

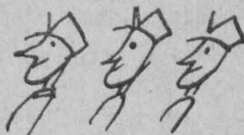

ПРО ЩО ЗВІРІ МРІЮТЬ

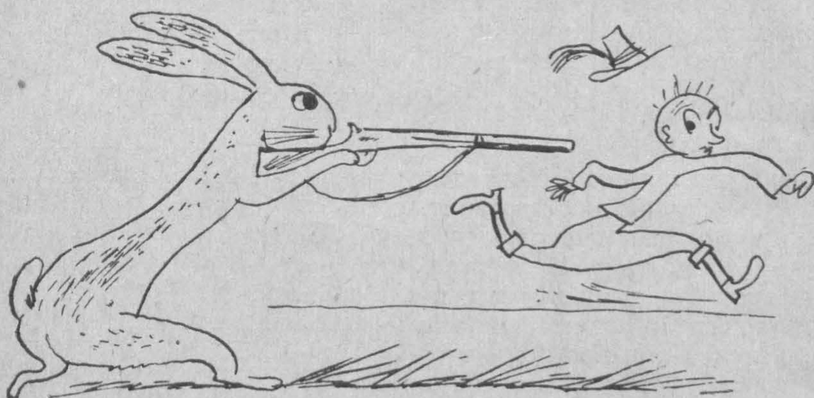

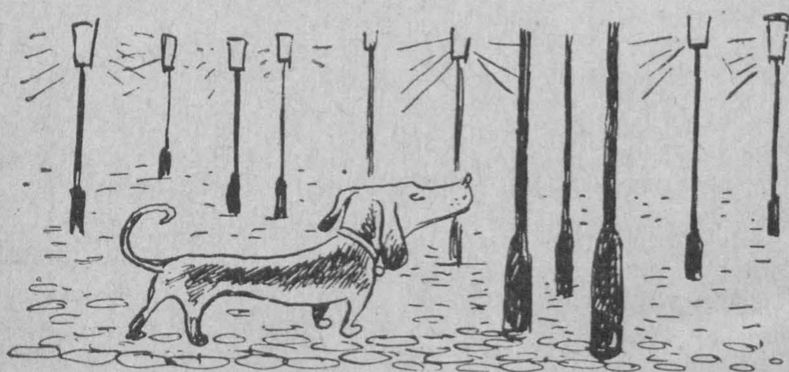

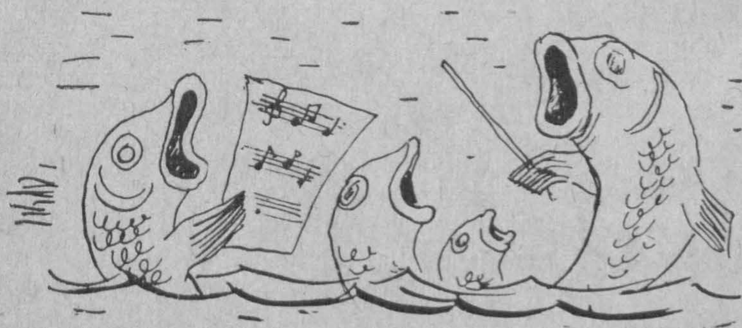

ПРО ЩО ЗВІРІ МРІЮТЬ

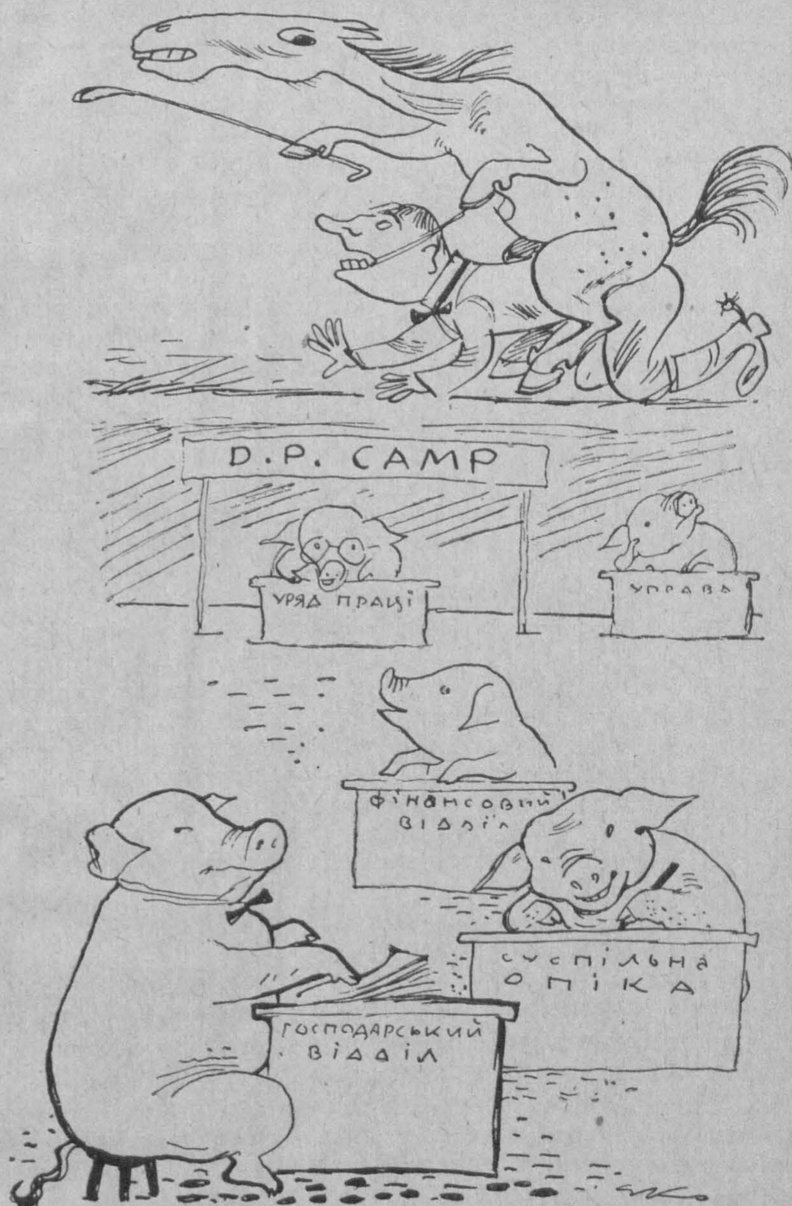

ХАРАКТЕР

Що не кажіть, але моя дружина має характер. Це сильна індивідуальність, що ламає кожний спротив. Найважливіше це те, що вона завжди має рацію.

Якось вона зупинилась перед виставовим вікном модної крамниці.

— Глянь, який чудовий капелюх! Це хіба найновіший паризький модель! — (Її палець вказував на щось крізь шибу).

— ???

— Невже ж не бачиш?! Цей, ось там, зелений з брунатним!

Не зважаючи на мою добру волю, я не міг нічого капелюхо-подібного побачити.

— Ну, що за недотепа! — (Її голос почав злегка дрижати).

— Ах, цей... (я й далі нічого не бачив).

— Він напевно мені до лиця. Подобається тобі також?

— Гм... то значить... Ах, ти думаєш певно про цю комічну річ зі шкіри і атласу?

— „Комічна річ"! Господи, і що ж ви, чоловіки, за люди! Це ж чудовий капелюх і напевно найновіша мода. А ти хочеш, щоб я завжди старомодно вдягалася, щоб я була поганіша, ніж інші, щоб з мене люди сміялись, що..., щоб...

— Ну, добре вже. Це дійсно симпатичний модель. Ну, заспокійся вже...

— Бачиш, тепер вже бачиш сам! Які ж ви, чоловіки, справді недотепи; завжди вас треба вчити! А ще хвалитесь! І пощо ви загалом на світі існуєте?.. Але я хотіла б його вдягнути... Правда, ти сам хочеш, щоб я його вдягнула?... — Це питання прозвучало доволі переконливо і ми зайшли до крамниці.

— Покажіть мені, будь ласка, цей капелюх з вікна.

— Про який думаєте, ласкава пані?

— Цей з лівого боку!

— ???

— Господи, ті чоловіки! Ось цей, зелено-брунатний!

— Але ж це не капелюх, це ручна торбина, ласкава пані!

Я прожогом вилетів з крамниці в слід за дружиною. Її голос дрижав оправданим гнівом:

— І що ти за чоловік? Пів години стоїш і не попередиш мене, що це не капелюх, на те тільки, щоб мене осоромити. Господи, ті чоловіки! І нащо ви загалом на тому світі існуєте?!

І мала рацію. Дійсно, пощо ми на світі існуємо?..

Б. М.

ПОРАДИ ДЛЯ ХВОРИХ

Як хтось захворіє, то є шість способів виздоровіти:

1. Хворий не посилає по лікаря — і хворий видужує.

2. Хворий посилає по лікаря, але лікар не приходить — і хворий видужує.

3. Хворий посилає по лікаря, лікар приходить, але нічого не записує — і хворий видужує.

4. Хворий посилає по лікаря, лікар приходить, записує ліки, але хворий не посилає за ними до аптеки — і хворий видужує.

5. Хворий посилає по лікаря, лікар приходить, записує ліки, хворий посилає до аптеки, але ліків не заживає — і хворий видужує.

6. Хворий посилає по лікаря, лікар приходить, записує ліки, хворий посилає до аптеки, приймає ліки — і, не зважаючи на те, видужує.

*

ВІДВАЖНИЙ

— Трапилось раз, що я наступив левові на хвіст.

— Боже, і що потім сталося?

— Директор цирку потягнув мене батогом позауш.

*

Іде батько зі сином через поле:

— Дивися, синку, це росте дике вино.

— А де, тату, росте дика горілка?

У ПОХОРОННОМУ ЗАВЕДЕННІ

Ледви Заковіньки приїхали до Америки, як старий Заковінька помер. Їде його дружина до похоронного заведення і торгується з власником.

— Та я знаю, що може бути похорон першої і другої кляси, але обидва задорогі.

— Як хочете дешевший, — каже власник, — то може бути ще третьої або четвертої кляси.

— Хай буде третьої, — каже, надумавшись, удова, — четвертої ні, бо мусів би бідний стояти... хай вже краще лежить.

*

— Ти за віщо сидиш?

— Бо я надто скоро їхав автом. А ти?

— Бо я їхав автом поволі.

— Але ж за це не карають.

— Кажеш? Так, але авто було чуже.

*

— Тату, вставайте, бо я не знаю, коли я маю вас будити: в шостій, чи в сьомій?

— В п'ятій, дурню! А тепер котра на годиннику?

— Щойно восьма.

*

— Тату, чому ви не маєте на голові волосся?

— Бо я, синку, працюю головою, а хто головою працює, тому волосся не росте.

— Ага, то я вже знаю, чому мама не мають вусів.

ПРО ГОЛОВУ

(популярний відчит)

Все на світі має голову: люди, гадюки, цукор і капуста. Капустяна голова різниться від людської тим, що є пожиточна.

Жінкам голова служить для зачіски.

В школах голова ділиться ще на заголовки і підголовки.

До інших родів голів зачисляємо голову родини, голову держави і голову товариства. Тільки сардинки голов не мають.

В голову вкладається різні відомості, а на голову помаду і олійки, щоб з голови не чути було сіном.

В голові політика чи редактора гніздяться різні крутійства. З голови Юпітера вискочила Паляс Атена.

Одверту голову має адвокат, тяжку голову має письменник, маляр чи інший п'яниця, мокру голову має вар'ят, змиту голову має кожний одружений, а хвору голову всі, що читають українську пресу.

Голови деяких парляментів, міністерств, урядів і таборових адміністрацій виливають нераз стільки води, що нею можна би сполокати всі вулиці міста і таборів. Належно це використовуючи, можна би заощадити цілі міхи грошей, які витрачають на вози і бочки для скроплювання вулиць.

„На голову" б'ється ворога, а про тих, що перемогли, кажеться, що вони мають голову на карку.

Кандидати на міністрів ломлять собі голови над різними політичними закарлючками, які вбивають громадянам в їхні тісні голови.

Жінки ломлять собі голови, як закрутити голови своїм чоловікам, щоб видубути від них гроші на капелюх на голову. Звичайно, дістають біль голови, який триває до часу, поки чоловік не стратить голову і уступить.

Загально: на голові тешуть кілки, голову клонить підсудний у суді, головою б'є об мур кожна таборова опозиція, до голови лізе горілка і пиво, голову стинають топором або й малюють, різблять, стрижуть, голять.

При війську голова потрібна, щоб було на чому носити шапку і крутити нею направо і наліво. В „цивілю" на голові стають блазні в цирку, а в спорті відбивають „головкою" мяч, у боксі б'ють у голову, при дужанні роблять з голови місток.

Коротко: — голова людині дуже потрібна...

ОПИШУ КОНЯ

Шкільна задача малого Ромця

Кінь належить до домашніх тварин, як гуска, курка, голуб і коза. Як усі домашні тварини, кінь є пожиточний, хоч молока не дає.

Кінь є довгий і на самому переді має велику голову і може гризтися. По обох боках голови має очі, але вони є сліпі і тому кінь носить окуляри зі шкіри, через які ще гірше бачить. Кінь має волосся, але на шиї і цим різниться від людини. В губі кінь має зуби, як людина, на те щоб можна було пізнати, чи кінь є молодий, чи старий.

Кінь має зверху хребет, який тягнеться через цілого коня аж по хвіст. Хребет є на те, щоби на ньому їздити. На самім кінці кінь має хвіст, з якого роблять матраци і пензлі, а яким кінь може махати і відганяти мухи. На кожнім розі коня є нога і всіх ніг є чотири, з яких одна є все зіпсута.

Між хвостом і головою міститься цілий кінь, який по боках має вистаючі ребра, але кінь цього не бачить, бо є сліпий.

З коня роблять кінську ковбасу. Уживали його колись до їзди верхом або у возі, але люди воліють тепер їздити автом або поїздом.

Кінь це сотворіння дуже добре і пожиточне, але його є щораз менше, бо люди його з'їдають. Кінь їсть траву і спліснілий хліб. Пива кінь не п'є. Читати також не вміє і не мусить ходити до школи.

КУТОК МОВОЗНАВЦЯ

Січень — ця назва постала від слова січка, яку в цьому місяці ріжуть з уваги на більшу кількість свят.

Давніше писалося „лютий", потім писалося „лютень", а тепер пишемо знову „лютий". В СССР мають впровадити на цей місяць назву „сталень".

Березень — ця назва стара, походить від місцевости Береза Картузька, передвоєнного конц-табору в Польщі. Тепер називають **Кацетень.**

Квітень — від слова квітнути, в цьому місяці квітне надія на врожай восені.

Травень — від слова **тра** (галицизм), по-соборницькому треба, в цьому місяці всього треба.

Червень — походження назви просте: лежати догори черевом.

Липень — від слова липнути, все до рук липне, зокрема чужі гроші.

Серпень — походження назви в мовознавчому світі невідоме.

Вересень — від слова **верещати,** в цьому місяці дуже верещать діти.

Жовтень — від слова **жовчі,** вона заливає з жалю за літом.

Листопад — мабуть тому називається так, що в цьому місяці падає листя.

Грудень — в цьому місяці люди б'ються в груди за всі свої гріхи, що їх поробили за цілий рік.

„УКРАЇНСЬКА КНИГАРНЯ“
Мюнхен, Дахауерштрассе 9/I
Ukrainische Buchhandlung, München, Dachauerstr. 9/I.

Телефони: 72 558 і 61 842.

КАТАЛОГ Ч. 4.

(тимчасовий)

СІЧЕНЬ 1949.

І. Художня література.

а) проза:

		Н. М.
1.	**Андрієнко Олексій:** Я був на „родіне”	1.75
2.	**Андрієнко В:** Хто дужчий	1.—
3.	**Багряний І.:** Морітурі	2.—
4.	**Багряний І.:** Розгром	2.—
5.	**Бажанський М.:** Мозаїка квадрів вязничних	1.50
6.	**Балей П.** Пан	3.—
7.	**Бенет С. В.:** Скарб Васко Гомеца	0.50
8.	**Волиняк П.:** Земля кличе	0.80
9.	**Волиняк П.:** Кубань — земля українська козача	1.50
10.	**Гоголь М.:** Ніч проти Різдва	1.50
11.	**Гоголь М.:** Сірочинський ярмарок	1.50
12.	**Гуменна Докія:** Діти чумацького шляху І, ІІ, ІІІ по	4.—
13.	**Гжицький В.:** Чорне озеро І, ІІ по	2.—
14.	**Данський О.:** Наші дні	2.50
15.	**Данський О.:** Хочу жити	3.—
16.	**Джек Лондон:** Вовчі сини	2.50
17.	**Джек Лондон:** Діти морозу	2.50
18.	**Джек Лондон:** Смок Бедю	2.—
19.	**Дікенс Ч.:** Давід Копперфілд І, ІІ по	2.—
20.	**Домонтович В:** Доктор Серафікус	3.50
21.	**Домонтович В:** Без грунту	4.—
22.	**Дутко Федір::** Війна І	2.50
23.	**Дутко Федір:** Дівчата очайдушних днів	2.50
24.	**Дутко Федір:** Заметіль	2.50
25.	**Дутко Федір:** Стрибожа внука	2.—
26.	**Дутко Федір:** Великий гетьман	4.—
27.	**Ефер В.** Заколот атомів	2.—

		Н. М.
114.	**Шевченко Тарас:** Кобзар I, II, III томи по	2.—
115.	**Щербак М.:** Вітри над Україною	1.—

в) п'єси.

116.	**Запорізький О.:** Граніт	1.20
117.	**Запорізький О.:** Мати помирила	0.80
118.	**Косач Ю.:** Дійство про Юрія Переможця	1.50
119.	**Котляревський І.:** Наталка Полтавка	1.50
120.	**Савчук В.:** Облога замку	1.50
121.	**Чапленко В.:** Гетьманська спадщина	1.—

II. Шкільні і мовознавчі підручники:

122.	**Білецький Л.:** Історія української літератури I	7.50
123.	**Голубенко Петро:** Вапліте	2.—
124.	**Гомонько І.:** Латинська граматика I, II по	4.—
125.	**Горбачевський В.:** Курс бухгалтерії I, II по	2.—
126.	**Грицай Остап:** Володарка слова	0.75
127.	**Державин В.:** Три роки літер. життя	0.90
128.	**Дорошенко В.:** Хто був Іван Франко	0.50
129.	**Ц. Е. Екерслей:** Ессенціаль Енґліш	
130.	**Захарків В.:** Англо-український словник	6.—
131.	**Захарків В.:** Українсько-англійський словник	3.—
132.	**Зілинський І.:** Український правопис	1.20
133.	**Ковалів П.:** Безособові речення	0.50
134.	**Ковалів П.:** Бути чи не бути	0.50
135.	**Ковалів П.:** Чистота і правильність укр. літер. мови	1.50
136.	**Ковалів П.:** Мистецтво слова	3.—
137.	**Корбутяк Д.:** Граматика англ. мови	4.—
138.	**Карпенко Ю.:** Рахунки для I кл.	1.80
139.	**Карпенко Ю.:** Рахунки для II кл.	2.—
140.	**Др Кулицький М.:** Карта України	2.50
141.	**Листвецький З.:** Укр.-нім.-англ.-франц. словник	5.—
142.	**Марієнко І.:** Практичні вправи з географії	2.—
143.	**Марієнко І.:** Фізична географія	3.60
144.	**Науменко Т.:** Укр.-франц. словник	2.50
145.	**Орел М.:** Правописний словник	4.—
146.	**Панейко О.:** Українська стенографія	5.—
147.	**Петришин Є.:** Логіка	0.80
148.	**Пеленський Є.:** Укр. читанка II кл.	3.—
149.	**Пеленський Є.:** Укр. читанка III кл.	3.50
150.	**Пеленський Є.:** Укр. читанка IV кл.	3.50
151.	**Риндик С.:** Збірник альгебр. задач	2.—

	Н. М.
152. **Р. М.:** Історія Риму I i II ч. разом	1.20
153. **Рудницький Є.:** Граматичні таблиці	0.80
154. **Синявський Г.:** Геодозія нижча	10.—
155. **Синявський Г.:** Український правопис	0.30
156. **Сімович Василь:** Тарас Шевченко	1.50
157. **Сімович Василь:** Іван Франко	1.50
158. **Січинський В.:** Назва України	1.50
159. **Терлецький М.:** Історія середньовіччя	3.—
160. **Терлецький М.:** Всесвітня історія (нові часи)	3.—
161. **Тиктор І.:** Скоро по-англійськи	0.80
162. **Тиктор І.:** Скоро по французьки	1.20
163. **Фесенко А. і Г.:** Перші кроки (англ.)	4.—
164. **Чорний Ю.:** Самоучок нім.-український	2.80
165. **Чудинів Богун:** Основи тригонометрії	2.—
166. **Шерех Ю.:** Головні правила укр. правопису	0.90
167. **Шерех Ю.:** Граматика укр. мови ч. II.	3.—
168. **о. Яцків Іван:** Наука віри (опр.)	1.75
169. Божа наука (греко-кат.)	4.—
170. 3000 слів по еспанськи	4.—
171. Скоро по еспанськи	2.—

III. Наука і техніка:

172. **Витвицький Л.:** Городництво	6.50
173. **Панченко О.:** Техніка рибальства і рибництво	3.50
174. **Приходько М.:** Порадник шоферові	3.50
175. **Тихойкий М.:** Підручник шевського крою	2.—
176. **Хустинський М.:** Атом та його енергія	0.80

IV. Медицина:

177. **Др Ганьківський В.:** Мати й немовлятко	1.—
178. **Др Матринчук Спиродон:** Заразливі хвороби	1.20
179. **Др Парфанович Софія:** Мала гігієна жінки	2.—
180. **Др Смик Р.:** Венеричні хвороби	1.—

V. Різне:

181. **Андрусяк М.:** Тризуб	0.50
181. **Баран Степан:** Весна народів	1.—
183. **Гаєвський С.:** На послугах у сусідів	0.50
184. **Др Гик Степан:** Криміналістика	10.—
185. **Городецький І.:** Тернистим шляхом	1.—
186. **Дмитро Донцов:** Хрест проти діявола	0.35
187. **Китастий-Славутич:** Карпатські січовики	0.20
188. **Косач Ю.:** Україніше літератур дер Ґеґенварт	1.—
189. **Крук-Павлось-Мухин:** Українська різьба	11.—

		Н. М.
190.	**Марден О. — Приходько В.:** Воля й успіх	3.50
191.	**Мудрий В.:** Український університет у Львові	1.50
192.	**Одуд:** Як поводитися в товаристві	0.75
193.	**Павлович Петро:** Поділля	1.50
194.	**Павлович Петро:** Слідами Мих. Коцюбинського	1.75
195.	**Рогозинський:** Мистецькі вишивки	6.—
196.	**Сагайда Іван:** Великі питання	3.50
197.	**Тищенко Ю.:** Друкарство	4.—
198.	**Феденко П.:** Історія революції	1.—
199.	**Ходоровський Ю.:** Україна та питання Сибіру	0.75
200.	**Шлемкевич М.:** Прогулька до вел. столиці	0.90
201.	**Шульга М.:** Московська суть	2.—
202.	**Шульга-Ковтун:** Московський імперіялізм	0.30
203.	Інформатор про Англію	0.50
204.	Мистецькі взори вишивок (Авгсб.)	6.—
205.	Опінія Америки про виселенців	0.45
206.	Споротовий довідник	0.50
207.	УПА (англ. мовою)	2.—
208.	Колядуйте з нами (колядник)	0.50
209.	Українське малярство (альбом)	25.—
210.	Український флірт	1.—
211.	Казематні поезії Т. Шевченка	0.50
212.	Мур, альманах ч. І.	2.50
213.	Позиції українського визвольного руху	2.—

VI. Дитяча література:

214.	**Багряний І.:** Казка про лелек	3.50
215.	**О. Вайлд:** Велетень себелюб	0.50
216.	**Грімм:** Казки	1.50
217.	**Дражевська В.:** Омелькова сім'я	0.60
218.	**Козак-Підгірянка:** Брисько, Гуска і Лисичка	1.—
219.	**Козак-Підгірянка:** Кравчиня Маруся	1.—
220.	**Козбур-Вітик:** Дитяча абетка	2.—
221.	**Костюшко Л.:** Отча наш (в образках)	0.75
222.	**Коцюбинський-Судомора:** Дві кізочки	1.—
223.	**Мукерджі:** Пригоди хороброго голуба	2.—
224.	**Никорович С.:** Чародійне намисто	0.50
225.	**Орел:** Їжак миротворець	0.50
226.	**Погідний Микола:** Гетьманська булава	0.75
227.	**Радзикевич В.: Пригоди** Юрчика Кучерявого	2.—
228.	**Роланик:** Хлопці з зеленого бору	1.50
229.	**Т. Сторм:** Юрчик Мандрівник	2.50
230.	**Чапленко:** Увесьденечки	0.80
231.	Народні казки: Дід, баба і курочка ряба	1.50

3251
РІК II. 6(30)

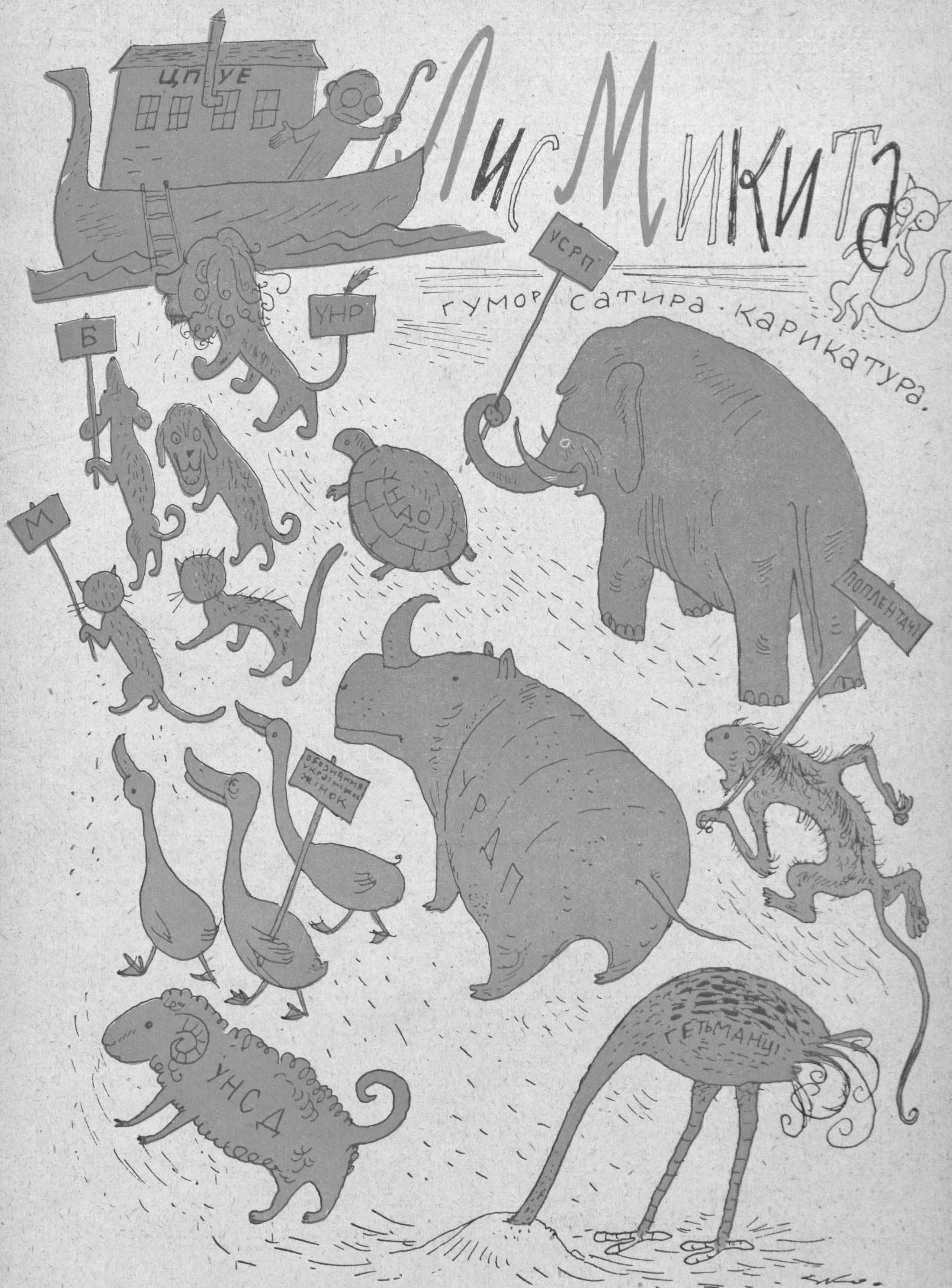

ПОХІД НА КОВЧЕГ НОЯ

КОСМІЧНА ПОЕЗІЯ

ПОЕТИ НАРІКАЮТЬ «ЯКУЖУЗЯТИ ТЕМУ?
ПРО ВСЕ УЖЕ ПИСАЛИ СТАРІ Й НОВІ ПОЕТИ.
І МУЗА ПОСІРІЛА БЕЗ ШМІНКИ І БЕЗ КРЕМУ, —
ЛИШИЛИСЬ РИШТУВАННЯ: ВЕРЛІБРИ І СОНЕТИ.

ПАТРІОТИЧНІ ВІРШІ? НЕ ДУЖЕ ЛЕГКА СПРАВА!
ЯКУЖ ТО ПІДІБРАТИ ВЕЛИЧНЮ Й СИЛЬНУ ФРАЗУ,
ЩОБ МАНИЛА, НЕНАЧЕ ХВОСТОМ РАЙДУЖНИМ ПАВА,
І ЩОБ У ПОЧУВАННЯ ДАВАЛА БІЛЬШЕ ГАЗУ?

БО КРИТИКИ, ЗВИЧАЙНО, КОРОТКУ МАЮТЬ МОВУ,
І, СКРИВИВШИСЬ, ГУКАЮТЬ: «ЦЕ ЗВУК СТАРОЇ БЛЯХИ!
ПИШІТЕ ТАК, ЯК ЛЬОРКА, ДЕ КРОВЮ ДИШЕ СЛОВО,
ДЕ ЧУТИ КАСТАНЬЄТИ І ВИДНО БЛИСК НАВАХИ.”

НУ ЩОЖ, ПИШІТЬ, ПОЕТИ, ПАПЕРУ В НАС БАГАТО,
ЛОВІТЬ У ПЛЯШЦІ МУЗУ, ЩО ПЛАВАЄ В ЧОРНИЛІ,
І СКЛИКУЙТЕ ВСІ РИМИ НА РИМУВАННЯ СВЯТО,
А ТЕМИ — ПІД НОГАМИ, А У ПОВІТРІ — СТИЛІ.

ГЕТЬ ПАТЕТИЧНІ ФРАЗИ! ПИШІТЬ ПРО ТЕ, ЩО ВІЧНЕ,
ПРО ТЕ, ЯК СХОДИТЬ МІСЯЦЬ, ЯК ПАХНЕ СВІЖЕ СІНО,
І В М'ЯВКОТІ КОТИЦІ ВІДШУКУЙТЕ КОСМІЧНЕ,
А В КРАПЛІ ПІСЛЯ БУРІ — КОСМІЧНУ УКРАЇНУ.

І СЛАВА ЗАСМІЄТЬСЯ ДО ВАС НА КУТНІ ЗУБИ
(ВИ Ж ТУЖИТЕ ДО НЕЇ, ПІТИ І ПОЕТИ).
ОСЬ ЧУТИ, ЯК ҐРИМЛЯТЬ ВЖЕ ПРО ВАС КОСМІЧНІ ТРУБИ,
ЩО КРИТИКИ В НИХ ДУЮТЬ, ЗРОБИВШИ ЇХ З ГАЗЕТИ.

А ТЕ, ЩО РВАЛО СЕРЦЕ, ЩО ПІНИЛОСЬ, ЯК МОРЕ,
ЦЕ ЗВУК СТАРОЇ БЛЯХИ — (ЛИШІТЬ В СПОКОЇ БЛЯХУ!)
НЕХАЙ ЖИВЕ НАШ ЛЬОРКА, НЕХАЙ ТОРЕАДОРИ!... —
А ТИМ, ХТО СТАНУТЬ ПРОТИ — МІХ-МАХ У БІК НАВАХУ!

Бабай

Авґсбурґ: З'їзд Центрального Представництва Української Еміґрації відбувся без ніяких несподіванок, так, як був запляннований. Українські газети подали про нього вичерпні ділові звіти, «Неділя» — міркування власних кореспондентів і коментарі до позакулісових розмов. При кінці З'їзду відправлено панахиду по Діллінґені.

Лондон: В Кремлі відбувся маскарадний баль, на якому Сталін скинув з себе маску Молотова, а натягнув маску Вишинського.

Београд: Тіто зажадав у Москві через свого представника, щоб йому звернули всі його портрети. Зі свойого боку він зобов'язався відіслати всі портрети Сталіна.

——o——

ДРУЖНІ ШАРЖІ

В. Блавацький
Кубасом не став, бідака,
(Ох, ти ж, музо, препогана!)
То ж в комісії, сарака,
Може несмертельним стане.

Яр Славутич
Знали Шіллера ми й Ґете,
Двох мислителів німецьких,
Третий виринув у ґетті,
Яр Славутич — молодецький.

Іван Багряний
Був пророком, тигроловом,
Драматургом, ердепістом,
А тепер, простіть за слово,
Став у Ґарміші міністром.

ІГО

СОВЄТСЬКА ГОСПОДАРКА

До Чехо-Словаччини приїхала господарська делеґація з Англії, щоб ознайомитися з господарськими досягненнями «народної демократії». Делеґати оглядають новозбудований цегельний завод. Делеґат почав розмову із одним із робітників заводу:

— Маєте гарну цегельню. Добре працює, що?

— Так, але, що нам з цього.

— Маєте цеглу.

— Маємо, але її вивозимо на Угорщину.

— Але за це щось дістаєте.

— Ясна річ, товщі.

— Отже добре торгуєте.

— Так, тільки ми того товщу не маємо, бо вивозимо його до СССР.

— Але за те щось дістаєте?

— Так, збіжжя.

— Виходить, чейже щось маєте.

— Ні, бо збіжжя вивозимо до Румунії взаміну за нафту.

— Отже, маєте нафту.

— Ні, нафту вивозимо до Польщі.

— Це добре. А що за нафту дістаєте?

— Вугілля.

— Це також добре.

— Та добре, бо воно нам потрібне до цегольні.

——o——

НЕМА НЕБЕЗПЕКИ

Один батько, бажаючи висловити свою подяку молодому чоловікові за врятування життя його дочці, сказав:

— Коли ви рятували мою дочку, ви певно не думали про небезпеку, яка вам загрожувала. . . .

— Чоловік відповів:

— Мені не загрожувала жодна небезпека, я добрий пливак, а по друге — я вже жонатий.

——o——

ДО КОГО ВІН ГОВОРИТЬ

Під час одного засідання ОН, коли промовляв Вишинський сталося технічне пошкодження, яке внеможливило передачу перекладу промови англійською і французькою мовами.

Предсідник звернувся до Вишинського з проханням, щоб він перервав свою промову до часу, доки не зремонтують пошкоджених апаратів.

На це Вишинський заявив:

— Не погоджуюся!

— Але ж більшість делеґатів не розуміє вас, — з'ясував йому предсідник.

— Це мене не обходить, — відповів Вишинський.

На це один з делеґатів завважив.:

— Пан Вишинський має рацію, чейже він говорить не до нас.

ЯК ОБХОДИТИСЯ З ХАРЧОВИМИ ПРОДУКТАМИ?

Куди ви сьогодні не підете, куди не ступите, звідусіль чуєте тільки нарікання: Біда... ой, біда. Нема як жити! — і т. д. Але річ засаднично не в тому, що криза, а в тому, що люди не вміють як слід використовувати тих засобів, що їх мають, щоб улегшити собі життя. На це треба мати відповідні відомості про речі і знати, як їх пристосовувати. Ось, напр., люди дуже мало знають про харчові продукти, як з ними обходитися та як їх вживати. Для прикладу подамо тут деякі вказівки в цій матерії.

Масло. Його можна вживати не тільки для кухні і до хліба, але також до смаровання рук, передусім тих людей, які з нами дуже шорсткі. Маслом можна підмазувати також двері різних урядів, щоб дуже не скрипіли, коли ми входимо в наших справах, ним можна намазувати також різні колеса і коліщатка всяких бюрократичних машин і т. д. Це все дуже важливе, бо воно запобігає непотрібним скреготам, зменшує тертя і улегшує нам життя, по думці добре знаної засади, що „хто смарує, той їде" і тоді йому все „йде як по маслі".

Щоправда, при цьому треба вважати, щоб не мати „масла на голові", бо тоді воно топиться і „захляпує очі". Але коли така мала необережність комусь трапиться, то цим не треба хвилюватися, навіть тоді, коли ваш ворог почне про це надто голосно говорити. В тому випадку вистане на нього грізно подивитися і сказати: „Ану, здійми ти свою шапку!" Коли ж він, однак, цього не боїться і далі дуже широко відкриває уста, то тоді вистане кинути йому туди пару грамів і він також замовкне.

Сало, солонина, або шпирка. Німці того не зрозуміють, хіба що скажете їм: „Шпек!" Тоді зразу поймуть, про що ми властиво говорите. Пристосування майже таке саме, як і масла, в залежності хіба від смаку і піднебіння поодиноких людей. В сполуці зі спиртом, навіть самогонним, сало на кожний майже людський організм має прямо чудовий вплив і ви зразу можете бачити позитивні наслідки.

Яйця. Мають також велике пристосування, хоч дещо відмінне від попередніх продуктів. Вони вимагають великої уваги, спеціяльно з боку молодих господарок, бо хоч самі собою дуже делікатні (не даром кажуть: „обходитися делікатно, як з яйцем!"), то однак, варити їх, напр., на м'яко дуже трудно і часом навіть після одногодинного варення вони залишаються і далі твердими. Крім того з ними треба вважати, з уваги на їхню непевність, бо ніколи не можна знати, чи вони не гнилі. З тих причин на подарки вони не надаються, бо їх можна складати і при нагоді обкидати ними свого політичного противника, або розігнати якесь віче, розбивши їх на залі, замість відомих штучних „смердючок".

Цукор. Має велику відживну вартість, байдуже в якому він вигляді. Спеціяльно люблять його жінки, переважно у формі цукерків, що їх модерні кавалери вживають як „любистка", щоб здобути собі прихильність панянок. Щоправда, жінки різних народів, в залежності від раси, дають перевагу різним родам солодощів, нпр., німкені люблять цукор в шоколяді, від чого вони, однак, дуже скоро тратять „лінію" і прибувають на вазі.

Мука. Це підстава нашого харчування. Її мелють в млинах, раніше мололи у вітряках, яких, щоправда, сьогодні вже для мелення не вживають, однак деякі народи втримують їх і далі, по традиції, щоб їхні народні Дон Кіхоти мали з чим боротися.

Мука, залежно від способу і вмілости мелення, може бути гірша і ліпша. Млин меле муку на „развівку", або він її питлює. Часом, щоправда, „питлюють" також жінки язиками, але це вже не муку, а що інше. Муки вживають майже до всіх страв. В нас з неї — залежно від областей — або варять вареники і печуть пироги, або варять пироги, а вареників загалом не знають. Таке різне харчування в різних областях має некорисний вплив на населення нашої країни і цю справу треба вже раз полагодити.

Вкінці з муки печуть також хліб. Щоправда, не з кожної муки може бути хліб, як ми про це вже не раз самі переконалися і мусіли ствердити, що „з цеї муки хліба не буде! Треба кращої!"

Юр

—o—

ЕМІҐРАЦІЯ

Роз'їдуться у трястя
(Звичайно, що діпісти),
Шукати (ніби) щастя
І врешті твердо сісти.

Проїдуть океани
(Прощай стара Европо!)
І кожний радий стане,
Що вискочив з окропу.

Посиплятьсся (о, мріє!)
Доляри щедрим колом, —
(Та кожний добре впріє,
Як в липні над росолом).

Але біда не в тому,
Бо пріли вже доволі...
Коби отак додому,
То пріли б навіть голі.

І їдуть всі у трястя
(А туга серце крає),
Бо є десь, кажуть, щастя,
А де — то лихо знає!

Бабай

—o—

ФЛЕҐМАТИЧНИЙ ТАБОРЯНИН

Підчас цьогорічного урагану жінка одного діпіста не могла від жаху замкнути очей цілу ніч. А її флегматичний чоловік спав, як забитий.

Нарешті жінка добудилась його, — послухай, чоловіче, таж будинок трясеться, нас от — от знесе буря.....

— А що таке? — бурнув чоловік, — чей же дім все одно не наш.

УКРАЇНСЬКИЙ ЕМІҐРАЦІЙНИЙ ХОР

КОМУНІСТИЧНИЙ БАЛЬОН ІТАЛІЇ, ТОЛЯТТІ, ЗНОВУ НАДУВАЭТЬСЯ

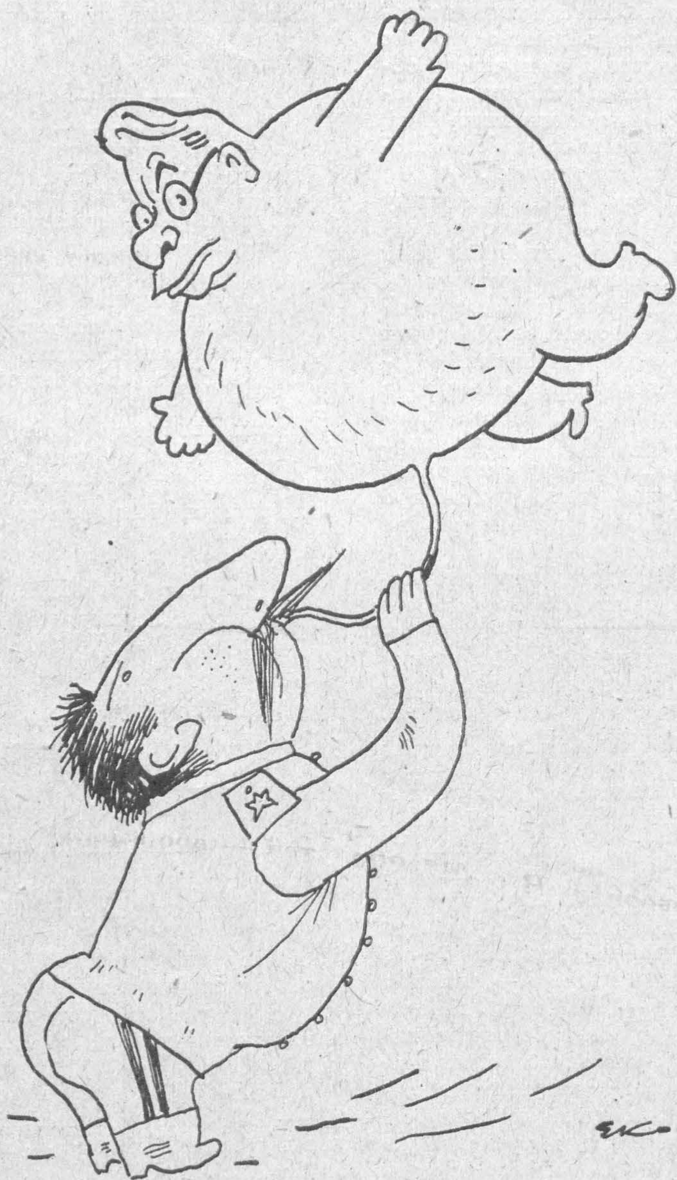

ВЕСНЯНА МЕЛОДІЯ

— Весна здавен моя кохана,
Я — її лицар-трубадур...

Так, так, все це гарно виглядає в поезії, мої панове. Забруньчать дерева, зазеленіє травичка, дні стануть довші, пташечки заспівають у гаю, зарожевіють гори... Знаємо цю весняну мелодію. „Днів весни, юних днів не забудь, не забудь...”

Бувало, давніше, в такий ось весняний вечір — але, ох, серце, краще мовчи... Панянка, квіт мойого надхнення, вже в свойому садку, де цвитуть троянди. А я, з тремтінням душі, чекаю її, проходжуючись під її будинком...

Довкруги — бузки цвитуть. Аромат, розкіш... Нарешті вона виходить й ми йдемо з нею, як то кажуть, в синю далечінь... Міський парк, затишок, лавочка, смарагдове сяйво місячної ночі...

О, весняна ноче! Скільки пахощів, скільки тихих, найтихіших зітхань криєш ти, захиснице закоханих?...

О, весняна ноче! Чи зумієш розповісти про те, як я, ще не смілий тоді юнак, шепотів її слова кохання й чекав, затаюючи віддих, хмільний від щастя, коли з її розхилених уст ледви-ледви чутно забренить відповідь:

— Люблю тебе...

Палко схоплюю її в мої дужі обійми. Притискаю до грудей. Уста мої п'яніють поцілунками...

Місяць плив за хмарками, лящали в гаю соловейки, шелестіла листва...

А тоді...

Ні, друзі, не можу... не маю сил розповісти вам далі...

Поезію юних літ любіть, лелійте шепіт весни — коли зітхала жагуча ніч, коли забували ви про все на світі, захмелілі пахощами дівочої сукні, що так чарівливо, мов соромливий серпанок, огортала божественні форми...

— Весна здавен моя кохана,
Я — її лицар-трубадур...

— Ти б пішов по вечерю до кухні, старий ледарю! Знов будеш стояти в черзі три години, ти, пізній Іване!... Всі завжди своєчасно приходять, а ти тільки вилігуєшся, мов той ведмідь у барлозі.

— Люба, ти пам'ятаєш, адже тоді був такий самий вечір!.. Весняний, золотий...

— Дай мені спокій з твоєю базіканиною... Весняний, бачиш його!.. Ти подумав би краще, що от у твоєї жінки ні сукні ні панчіх нема... Весняний! Черевики ще з перед реформи доношую... Інші якось дають собі раду, а він знай, тільки мрі-і-і-є... Поет, бачиш, найшовся!... Тичина!.. Весняний, багряний... Хоч би загандлював щонебудь... Але де там — така оферма... Та ти й десять фенігів не вмієш заробити...

— Люба, ти пам'ятаєш...

— Що там пам'ятаєш?.. Так, я пам'ятаю... Був у мене один, що залицявся до мене... Це була б партія... Власну різницьку крамницю мав... Ото був би паскар сьогодні... Але ж де там, я тоді про по-е-тів мріяла... Маю тепер... Навіть дурного афідавіту до Канади не може вистаратися... Всі їдуть, а я з ним сиджу... І досиджусь...

— Люба, та ж ми до Австралії поїдемо...

— Так, там, де перець не росте — до Австралії або до іншої Венецуелі... Щоб мене там якісь папуаси або негри вкрали... Але, бігме, краще вже чорний папуас ніж такий от голодранець... мрійник, по-е-е-ет!.. Маєш його...

Того мені було вже забагато. Я вистрибнув із свойого іровського ліжка, яке вона називає „ведмежим барлогом”.

— Жінко! Ти профануєш мої святі почування! Жінко — яка ти марна, прозаїчна істота... Я погорджую тобою...

І, вкрай ображений, я вийшов із свойого ДП.-бльоку й, повірте, сльози, мов горох, котилися по мойому обличчі...

Весно!.. Золота, соняшна, місячна, трояндна, бузкова, тьмяна, лілейна, рахманна весно!.. В що обернено тебе, надхненнице поетів?!

П. С. Моє найбільше горе в ці весняні дні: навіть якщо б я опинився в Австралії, чи в іншій Венецуелі, навряд, чи спокуситься якийнебудь папуас, чи негр на мою дорогу жіночку. А я думав, що моє щастя таке близьке...

Юрас Юрґіс

МИ НАСТУПАЄМ АБО ЯК НАС ПОШИТО В ДУРНІ

Вдаряєм, наступаємо!
Сказав поет помінний,
Це так золотобумерангово,
Це так ррреволюційно!

Процес в Парижі буде наш
Тріюмф пропагандивний!
Кравченко? Віктор? Ваш?
Ні, — наш: це друг наш колективний!

Статті гремлять, бурлять статті,
Кравченко — тільки з нами!
Кравченко — велитень! Глядіть:
— З Кравченком наступаєм!...

Це плоть від плоті наш земляк,
Ще й прізвище на — енко,
З Донбасу він, таки — східняк,
На пам'ять зна' Шевченка!

З тобою, Вікторе, у бій
Під прапором багряним!
Андрієвичу, друже мій,
Ти — серце полум'яне!

Ти син завода, ти — герой
Прийдешніх драм могутніх,
З тобою, Вітя, брат ти мой,
Мандруєм у майбутнє!...

А Вітя слухає та їсть
І мовить не тривожно:
„— Давай, дружок сепаратіст,
Поґаварім серйозно...

Пєтлюрофцев я не терпел,
Хотя люблю Шевченку,
Я настоящий малоросс
С фамілієй на -енко...

Но, родіну я нікаґда
Делїть вам не пазволю!
Ідітє к чорту, ґаспада,
Я вамі нєдаволєн"...

Цієї притчі глузд такий
Короткий і простенький,
Не все те срібло, що блестить,
Не кожний наш „Кравченко",

Росте із -енка яничар
І ворог преобскурний,
А ти, земляче, помічай
І не пошийся в дурні.

Антей

НОВОСПЕЧЕНИЙ ПАРИЖАНИН

Недавний діпіст опинився в Парижі, а маючи заощаджені франки, запрагнув як слід погуляти. На жаль, він не знав французької мови й не бажаючи показати свою невідучість, ткнув пальцем у якийсь рядок карти страв.

— Подайте мені ось цього.

— Простіть, monsieur — ввічливо відповів кельнер, — це те, що саме тепер грає оркестр...

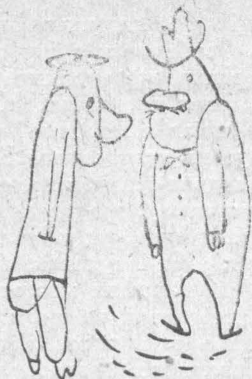

ЧУПРИК І ЦЮПРИК

Цюприк не має гумору, Чуприк питає:

— Що тобі, Цюприку?

— Ах, не питай. Маю журбу:

— Яку журбу,

— Не маю черевиків. На чорному ринку трапляються мені черевики за п'ятдесять марок, але я не маю грошей.

— Не журися, Цюприку, якось воно буде!

— Та як буде?

— Ось так. Тут маєш сотку, іди купи собі черевики, а мені повернеш решту.

Цюприк пішов. За годину вертається з черевиками і віддає Чуприкові решту грошей. Чуприк каже:

— Видиш, Цюприку, я казав, що якось то буде! Тепер ти маєш черевики, я маю п'ятдесять марок, а паскар має фальшиву сотку!

Цюприк мав звичай приходити дуже пізно додому і, роздягаючися, з великим гуком скидає черевики на підлогу. Нервовий сусід, що мешкає внизу, просить його вважати і тихіше поводитися вночі.

Через кілька днів Цюприк вертається знову дуже пізно. Скидає з галасом один черевик, але негайно пригадує собі прохання сусіда і другий знімає дуже обережно та тихо ставить на підлогу. За пів години влітає до нього розлючений сусід:

— Ви, до чорта! Коли ви вже скинете вкінці і цей другий черевик? Я чекаю на це вже більше, ніж пів години!

Чуприк вертається опівночі з гулянки додому. На коридорі дуже темно, а Чуприк дуже п'яний: він ніяк не може попасти до своєї кімнати. Вкінці хтось надходить.

— Пробачте, гик.., — каже Чуприк, — ви мешкаєте, гик... також в цьому будинку, гик..?

— Так.

— То, гик.., скажіть будь ласка, гик... де тут мешкає пан Чуприк?

— Та ж ви сам є пан Чуприк! — пізнає Чуприка і сміється запитаний.

— Та я вас, гик... до чорта, гик... не питаю, хто я є, гик... але де я, гик... мешкаю! — сердиться Чуприк.

Чуприк має щастя в жінок, але з цієї ж причини йому часом трапляється також і неприємність. Він ходить стурбований.

— Що таке? — питає Цюприк.

— Не можу найти собі місця. Не знаю, як вийти з тої ситуації.

— Що сталося?

— Бач, написав мені хтось, що коли я й далі забігатиму до його дружини, то він мене застрелить...

— Ну, то перестань там ходити і буде по всьому!

— Добре, добре, але — коли ж він не підписався!..

— Ти чув, Цюприку, що тепер найшли нові листи Коцюбинського до Лесі Українки?

— Ах, так? Жахливо, як та пошта ходить! — обурюється Цюприк.

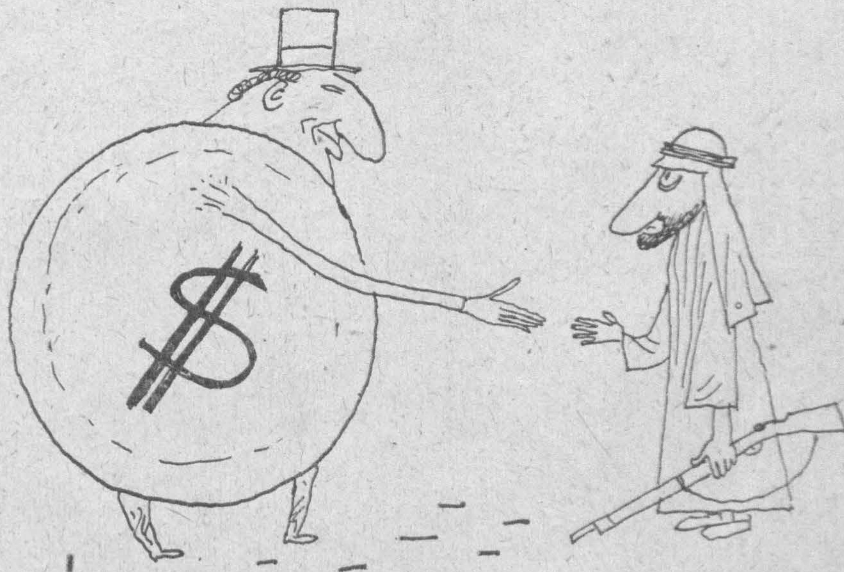

ПАЛЕСТИНСЬКЕ ПЕРЕМИР'Я

ДРАСТУЙТЕ ДОРОГИЙ ДЄДУШКА ЛИСЕ МИКИТОВИЧУ!

В перших строках мойого листа сповіщаю я вас, Харлампій Тодосієвич Скоробрешенко, з села Гусаки Малі Кобеляцького району, що ми з дружиною Горпиною Нечипорівною живі й здорові, кабанця годуємо, самогон женемо, чого й вам бажаємо. Ви, так сказать, простіть мені за мій нечіткий почерк, бо я, між іншим, простий східняк і всяких таких викрутасів западної культури не знаю. Я, так сказать, просто з мосту, що в серці те й на язиці — як сама настояща щира українська душа. Ну, точно. Первим дєлом я обращаюсь до вас, Лис-Микитовичу, з вопросом. Хотя я людина, так сказать, грамотна і в колгоспі, між іншим, навіть сікрітарем був, но я не понімаю аж ніяк: що це воно таке? Наприклер лічиться, що ми українська політичеська аміграція, так чого ж у нас, так сказать, досі нема політичеського центра, тобто уряду? Я знаю, громадяне, що в Союзі у нас був, так сказать, батько народів. А хто ж у нас батько? Може отой Багряний, що то в „Вістях" свій партрет подавав? Не знаю, може пісатель з нього нічого, моя жінка то „Тигролови" читала й вельми їй сподобалось, але куди ж йому на батька народів? Та у нього ж і фізіогномія не подходяща, хоч би на той патрет собі вуси почепив, було б лице значительніше. Ну, а інші патретів своїх не друкували, то й не знаю, чи підходяща в них, так сказать, на батька народа, фізіогномія. За те маємо, з позволенія вашого ЦПУЕ і Нацраду і всякії такії штукенції. Це, дядюшка, не хвормально. Розбирався я в цьому питанні і рішив, що тут ніхто інший, тільки жінки подкачали. Ну, точно. Оце читав я „Неділю" і там пише, що на того самого Вовчука його женщина-галичанка действує. А я вам скажу, що це всьо равно, чи галичанка, чи східнячка, один чорт. Кожна жінка, чи то з Галіції, чи з наших мєстов, відьма з Лисої гори та ще й хвоста має. Оп'ять таки читав я, що там якась Павликовська заправляла на тому Пленумі ЦПУЕ. Ну, а про Нацраду не говорю, там, видно, саме настояще бабське засилля. Тепер як я того листа в „Неділі" прочитав, то для мене все ясне. Їй же Богу! Це все баби крутять і все діло псують. Де ви бачили, щоб між бабами була згода? Нікагда не буде, це я вам точно кажу. У них там своє: і горшки і ганчірки всякі й інша дрібнота. Вони не поділять нічого між собою, щоб за чуба не взятись. А найгірше, коли баби на мужиків дєйствують!

От наприклер, я. Пока я був у жінки, так сказать, під черевиком, то ніякої не було у мене соціяльно-національної свідомости. Був я, так як той сарака Поплентач, ноль без палочки. Без усякого значення в сімействі. Гегемон у мене жінка і більш нічого. Тоді я й збунтувався: еге, кажу, годі тобі бабо, верховодить. Це я, кажу, політічеський напрямок і генеральну лінію повинен давать. Я — політічеський руководитель в сімействі. І, так сказать, ударним порядком звістив її з тієї должності, як от Сталін Молотова.

Так от вам моя порада, соборницька аміграціє — усуньте це вліяніє жінок на наші політічеські справи. Ну, точно. Кажу вам — це все вони між нами кашу заварюють. У нас, чоловіків, варить нічого. У нас все зварено. Я от такий, що й „Вісті" почитаю й патретом Багряного полюбуюсь, нехай йому там і „Трибуну" перегляну, хоч її до нашого табору не пускають. Я й зі самим паном редактором Гильницьким корешок і з Кононенком чарку вип'ю. Тут дєло не в партіях і не в східняках та в галічанах. Тут дєло в бабах. Це в Советах так було, що Ілліч казав: кажда кухарка може управлять державою. А дзуськи! Раз ти кухарка, то стій собі в кухні та вари борщ. Вони кажуть, що он в Аргентині пані Перон всім управляє. Ева Перон — може ще тая самая Ева, що то Адама спокусила! Але в нас, слава Богу, ще не Аргентіна, а таки християнський світ і з цим треба считаться. То ж кажу вам, коли й далі будуть жінки коверзувать над вами, то нічого не вийде з нашої нацборотьби, громадяне. Не тратьте, як кажуть, сили... Нас тоді й беззубі Керенські з'їдять. А усунемо з нашого політічеського горизонту жінвідділ — все піде як по маслу. Зробіть так як я, громадяне — ізолюруйте жінок геть. Блискуче відокремлення для них зробіть! Тоді не будуть на нас галічани „москалі й совєти" казати, а ми галічанам не будем суперечить!

Ну, а поки суть та діло, бувайте здоровенькі й на все добре вам, дедюшка Лисе Микитовичу, досвіданья!

Ваш щирий приятель
Харлампій Тодосієвич Скоробрешенко

З РИСУНКІВ МАЛОГО РОМЦЯ

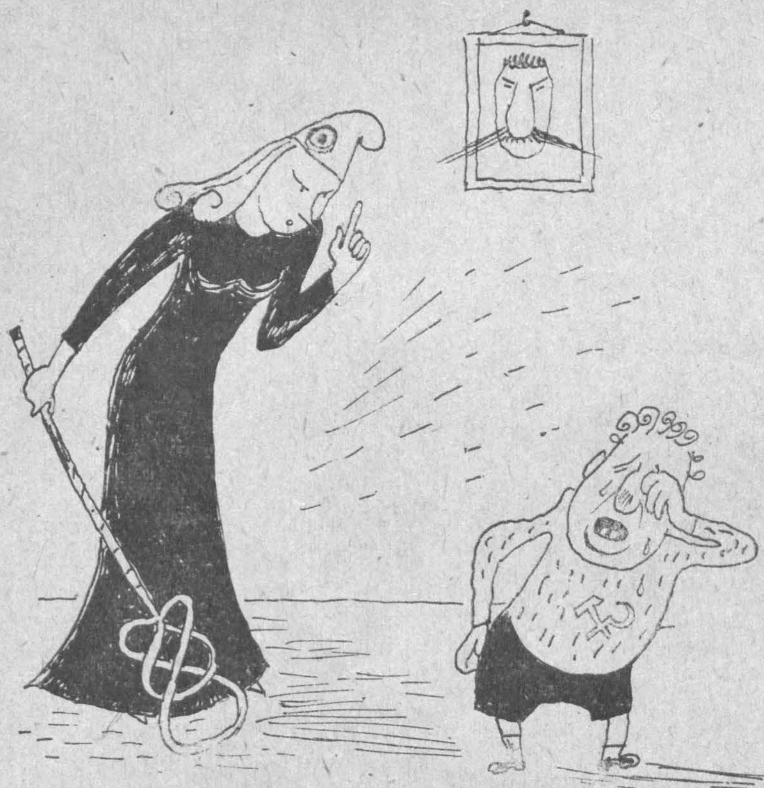

ТОРЕЗ: ЧЕКАЙ, ЧЕКАЙ, Я СКАЖУ ТАТОВІ!...

З книги мудрости Лиса Микити

Навіть коли на світі запанує повний мир і всі держави роззброяться, один меч залишиться завжди: меч Дамокля.

Після кожної нашої невдачі негайно шукаємо її причин і винуватців; дуже часто не можемо найти, бо ми забули про себе.

Те, що маєш зрбити завтра, зроби нині а те, що маєш зробити нині, зроби завтра.

Не вдавайся в дискусію з зизооким, бо все одно він матиме відмінний погляд, ніж ти.

Ніколи не вертайся п'яний дуже пізно додому, бо тим робиш прикрість дружині; краще зачекай вже до ранку.

На пресовий фонд „Лиса Микити" склали в Німеччині мешканці таборів:

Кірхзеон	2.— Н. М.
Бухау-Торхверк	10.50 „
Мюнхен-Ляйм	9.20 „
Корбах	17.50 „
Діллінґен	5.40 „
Авгсбурґ	4.— „
Фрайман — Функ Казарми	13.70 „

Всім нашим жертводавцям в Англії, Бельгії, Німеччині, Канаді, США, що в минулому році так масово склали свої датки на пресовий фонд „Лиса Микити" і через те уможливили В-ву після валютової реформи в Німеччині побороти фінансові труднощі та продовжати видання нашого журналу — за матеріяльну і моральну піддержку, а всім збірщикам за проведення збірки щиру подяку складає

Видавництво

ЛІТЕРАТУРНІ СОРОКИ

Ігор Костецький, автор роману-ріки: «Там де початок чуда», здав до друку новий свій твір, автобіографічну повість п. н. «Там, де чуда взагалі не було».

Критик Ю. Шерех, теперішний голову МУР-у, видає друком ґрунтовний огляд української літератури на еміграції п. н. «Замурована література».

Проф. В. Державин, залишивши писання т. зв. афоризмів та барокових оглядів української еміґрантської літератури, перекладає поетів-початківців на німецьку мову, щоб познайомити німецьку читацьку публіку зі своїм знанням німецької мови.

В. Чапленко, колюмб т. зв. збогаченого реалізму, що його дехто називає «інтимним реалізмом», готує до друку великий критичний твір п. н. «Я і українська література».

Василь Барка, автор книги поезій «Білий світ», написав нову збірку поезій п. н. «Гіркий то світ».

Др. О. Грицай в інтерву з кореспондентом поважного німецького журналу «Сімпль» заявив, що він зневірився в майбутнє української літератури, бо молоді українські автори, яких він закликав іти до джерел европейської культури, не читають нічого, за винятком творів І. Багряного і своїх власних.

Популярний серед рецензентів поет Яр Славутич зорганізував Бюро літературних порад і перекладів «Легка слава«. Керівником Бюра став проф. В. Державин.

xx

ПОЛІТИЧНИЙ СЛОВНИК

Мирова конференція: Переговори між великодержавами, щоб вирішити, хто з приятелів має в майбутньому стати ворогом.

Дипломатичний дорадник: Людина, яка сидить за дипломатом, що сидить за конференційним столом.

Мундур: Одежа, яка вможливлює відрізнити приятеля від ворога. Без мундуру ворог виглядав би, як нормальна людина.

Східня демократія: Найбільша кількість щастя для найбільшої кількости людей — хочуть вони цього, чи ні.

Західня демократія: Найбільша кількість щастя для найбільшої кількости людей — якщо це можливе.

ПРИЧИНА

Зустрічаються дві сусідки:

— Я чула, що ви, пані, випроваджуєтеся на інше мешкання. Чи вам зле? Чей же живете тут уже тре роки.

— Так, але уявіть собі, вчора мій чоловік хотів викупатися і виявилося, що в нашому мешканні взагалі нема лазнички.

ПРИЧТА ПРО СІВАЧА

РІК. II

5(28)

ЛИС МИКИТА

сатира • гумор • карикатура

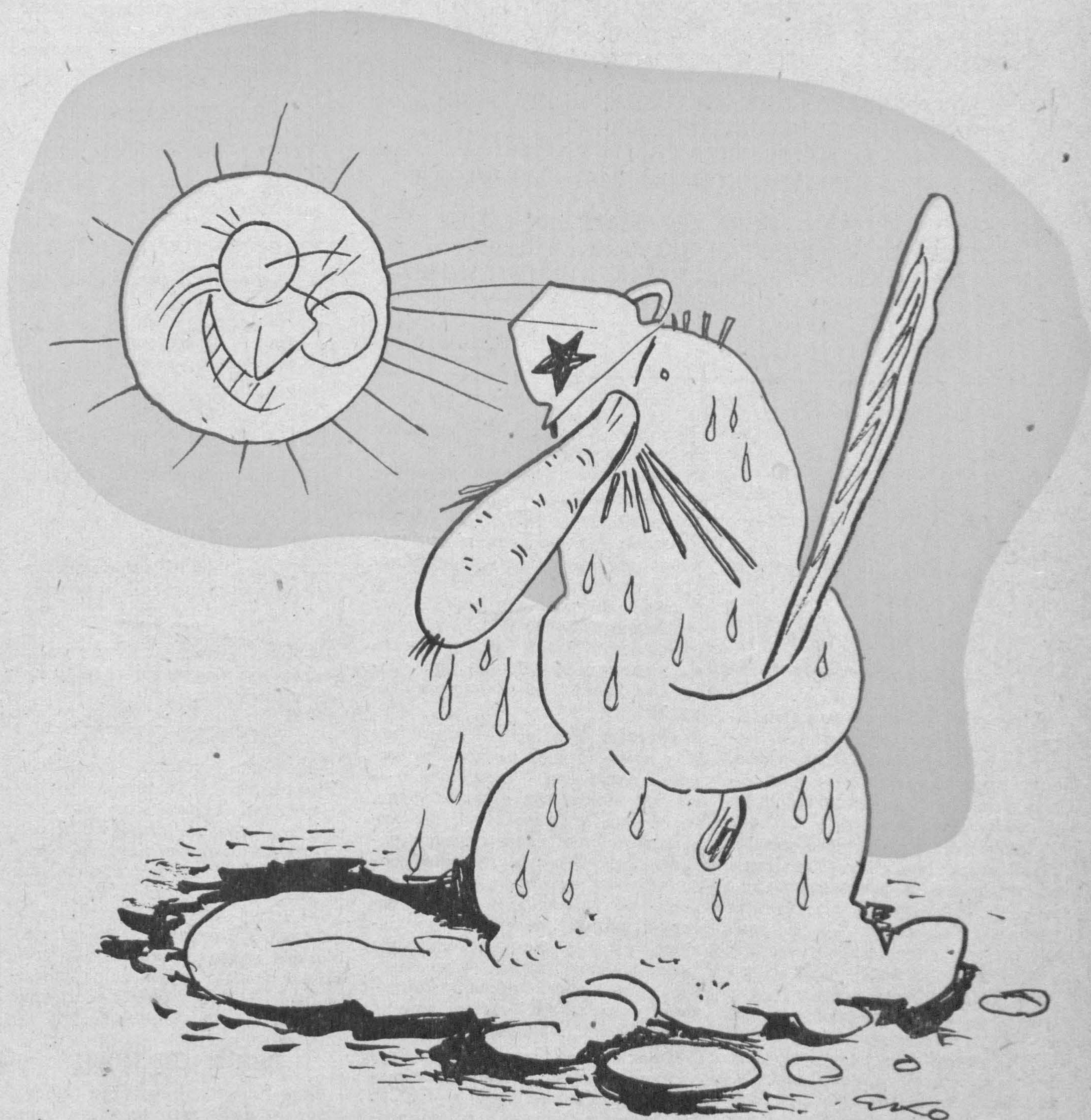

НОВА ФАЗА ХОЛОДНОЇ ВІЙНИ.

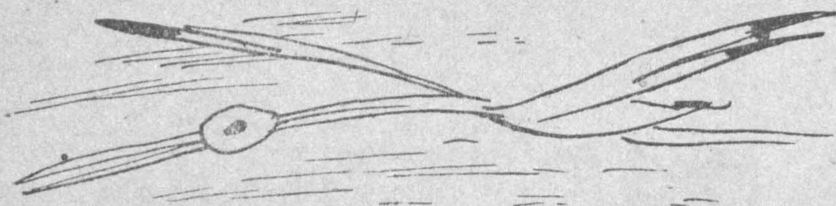

ГОВОРЯТЬ, ЩО УЖЕ ЛЕЛИКИ ПРИЛЕТІЛИ.
ДИВУЄШСЯ: ВЕСНА? — НЕЗНАЄШ І КОЛИ,
І СЕРЦЯ У ГРУДЯХ-ЯК ЯБЛУКО ДОСПІЛЕ,
І ЧУЄШ — В ГОЛОВІ ФІЯЛКИ ЗАЦВІЛИ.

І ТИ СТАЄШ НЕ ТОЙ ХОЧ ГНУТЬСЯ ВЖЕ КОЛІНА,
І ЛОВИШ П'ЯНИЙ ШУМ ЗАОБРІЙНИХ ВІТРІВ,
І З РАДОСТИ, ЯК КІТ, ТИ ПЛИГАВБИ ПО СТІНАХ
ЗВИЧАЙНО, НАКОЛИ Б ТИ ПЛИГАТИ УМІВ.

ВСМІХАЄШСЯ ДО ВСІХ, ЧИ ТРЕБА, ЧИ НЕ ТРЕБА,
І ЦІЛУВАВ БИ ТИ ДІВЧАТ І НЕДІВЧАТ,
І ДАРУВАВ БИ ЇМ ПІВ СВІТА І ПІВ НЕБА
ЯКБИ ХТО ЗАВЕРНУВ ХОЧ ДВАДЦЯТЬ ЛІТ НАЗАД.

БО ЦЕ Ж ВЕСНА! — ПОРА ЛЕЛЕК, НУ І КОХАННЯ,
ЖИТТЮ ВЕЛИЧНИЙ ГІМН, ЩО ЛИНЕ ІЗ ВИСОТ.
І В ЦЕЙ БЛАЖЕННИЙ ЧАС — ВІД НОЧІ ДО СВІТАННЯ —
ОДНАКОВИМИ Є — МУДРЕЦЬ ТА ІДІОТ.

БАБАЙ

Норвегія: У зв'язку з відкиненням пакту неагресії, що його запропонував Норвегії Сов. Союз, норвезькі комуністи втратили надію на те, що будь-коли прийдуть у Норвегії до влади.

Львів: Місто має чисто український характер: всі вивіски і об'яви писані по-українськи, тільки теперішні мешканці мають з цим деякі труднощі — не вміють їх правильно прочитати.

Париж: Заява провідника французьких комуністів Тореза про те, що у випадку війни, французькі комуністи вітатимуть Ч. А. як визволительку, не зробила на заході ніякого враження: мало хто вірить, що б в майбутній війні, большевики мали час зайти аж до Франції.

Ашаффенбург: Редакція „Неділі" готує до друку велику книгу п. н.: „Сенсаційний провідник по українській еміграції", в якій будуть подані джерельні інформації про те, що в українському житті на еміграції було, є і буде.

Китай: На фронтах ніяких великих дій нема. Нові пляни наступу комуністичних військ ще з Москви не надійшли.

Лондон: Немаючи змоги самому повісити Тіта, Кремль мусить задовольнитися фактом, що Тіто сам завис між Сходом і Заходом.

Тунезія: Українські еміґранти у північному Тунісі на своє превелике здивування ствердили, — що тут зимою буває так холодно, що й кожух (в кого він ще лишився) робить свою корисну роботу. Дошукуючись причин цього незвичайного явища, — що цього року виявилось у півметровій сніговій пелені, — дослідники дійшли до висновку, що „ясне сонічко" заняте огріванням всіх „вовновь приобрєтенихь" країн не мало ще дотепер часу як слід обігріти північної Африки.

Франкфурт: Повідомляють, що останнім часом сильно пожвавилась репатріяційна акція до СССР. На прикінці лютого ц. м., за дозволом американської влади, репатріювалася додому совєтська репатріяційна місія.

РОЗМОВИ.

— Чули ви, що Довженко помер?

— Яка шкода! Ще минулого тижня я віддав йому 50 марок.

-о-

— Чи ваша жінка по вчорашній пригоді прийшла до себе?

— Вона так, але я ще ні.

-о-

— Я чув, пане Калитко, що ви розлучуєтеся і прийшов просити вас руки вашої жінки.

-о-

— Пане докторе, моїй дружині щось сталося і вона не може відкрити уст.

— Може в неї скорч гортанки?

— Думаєте? Ну, якщо це нагле, то загляньте колись при нагоді до нас, як будете мати час...

В АДВОКАТА.

Адвокат: Мені мусите сказати тільки правду.

Клієнт: Я й говорю, а брехати, то вже пан меценас будуть.

ПРАВОПИСНА ЗАГАДКА.

— Яке слово в нас усі зле пишуть.

— Не знаю.

— Але ж ти недотепа! Таж саме слово «зле».

ДОБРИЙ ЛІКАР.

— На нашого лікаря ніхто ще дотепер не нарікав.

— Знаю; небіжчики все бувають дуже мовчезні.

ДИВНО

— Дивно, як ці астрономи усталили, що поодинокі зорі належать до тої, а не іншої констеляції чи групи?

— Ще дивніше, звідки вони знають, що поодинокі зорі саме так називаються?

ДОБРИЙ СПОСІБ

Під час останніх страйків у Франції всюди відбувалися демонстрації. Тільки одне мале місто було зовсім спокійне. Коли колеги питали місцевого префекта поліції, як він це зробив, він відповів:

— Дуже легко! Коли тільки я побачив, що на якомусь місці збирається надто багато людей, я негайно посилав туди збірщиків з збіркою на Червоний Хрест; товпа моментально розходилася!

БЕЗ ЗАСТАНОВИ

Він: Я мушу виповісти цьому новому шоферові, вже два рази він мало що не вбив мене.

Вона: Ох, коханий, чи не можеш ще раз випробувати його?

ВІДБУДОВА НІМЕЧЧИНИ

Питається американець німця:

— Як думаєте, як багато часу треба вам на відбудову ваших збомбардованих міст?

— То залежить від того, як довго триватиме ваша окупація, — відповідає німець.

— Ну, ми передбачаємо час тривання окупації на 40 років.

— Отже нам треба на відбудову 41 років.

— Якщо?

— Рік після вашого відходу наші міста будуть відбудовані.

-o-

ШЕВЧЕНКОВІ ЮВІЛЕЇ

З нагоди 135 літньої річниці народин Т. Шевченка ряд визначних письменників Сов. України зобов'язались написати низку творів, присвячених цим роковинам.

Отже, Павло Тичина пише велику поему п. з. „Дума про Сталіна" О. Корнійчук готує до друку нову п'єсу п. з. „Сталін на засланню». Максим Рильський написав нову „Пісню про вождя", а музику до цього тексту склав композитор Ревуцький. Петро Панч готує повість про перебування тов. Сталіна на Кавказі, який, як відомо, оспівав також Т. Шевченко в поемі „Кавказ".

-o-

МІЖ ДРАМАТУРГАМИ

Одну з Вольтерових п'єс виставляли в Парижі. Вона не мала, однак, надто великого успіху. Одного разу, зустрівши знайомого поета Пірона, Вольтер запитав про його думку. Пірон засміявся:

— Я певний, що тепер ви воліли б, що б цю п'єсу був написав я!

ДП — ПЕРЕД АФІДАВІТОМ

ДП — ПІСЛЯ ОДЕРЖАННЯ АФІДАВІТУ

НОВИЙ КОЛЮМБ.

— Хто відкрив Америку?

— Для цілого світа Христофор Колюмб, а для діпістів — Труман.

ЗОРІЄНТУВАВСЯ

Непопулярний політик промовляє. Товпа на залі починає свистати, тільки один добродій почав плескати в долоні. До нього кидаються з кулаками:

— Ти чого плещеш?

— Бо... бо я не вмію свистати і плещу тим, що свищуть!

-o-

СПОСІБ

— Знаєш, дорогий, ти повинен піти до фотографа і зробити собі нову знимку.

— Пощо? Для кого?

— Для мене. Ти так мало сидиш дома, що я часом забуваю як ти тепер виглядаєш!

-o-

СОБАЧА ВІРНІСТЬ

— Знаєш, приятелю, купив я собі собачку. Прив'язавсь до мене так, що до нікого не піде, тільки до мене, від нікого не візьме їди, тільки від мене, нікого не вкусить, тільки мене...

-o-

Вертається поплентач додому десь по півночі і бачить, як якийсь тип лазить навколішки під ліхтарнею.

— Що ви там, чоловіче, шукаєте?

— 100 марок.

— Чекайте, я вам поможу шукати.

По добрій годині.

— Слухайте, чоловіче!

— Чого?

— Ви напевно загубили 100 марок?

— А чи я вам казав, що я загубив? Я тільки шукаю!...

ПАРАДА В МОСКВІ ЯКА НЕ ВІДБУЛАСЯ.

ІСТОРІЯ ОДНОГО ЛИСТА.

Пані, що живе в таборі переселенців у Німеччині одержала недавно листа з Австралії від знайомого, який виїхав туди на працю. Лист зовсім звичайний, однак, дальше «збагачення» його змісту кандидатами на переселення заслуговує на увагу.

Ред. «Лиса Микити»

Шановна Пані!

Нарешті я в Австралії! Пишу Вам коротесенького листа, бо в Сіднею забув купити собі поштового паперу, а тут, де працюю, степ та праліс. Наступним разом напишу Вам довшого листа, бо фармер, який мене в цю пустелю привіз своїм літаком, обіцяв мені за два тижні разом з іншими речами привезти і поштовий папір. Я пасу вівці, їх близько 2.000 штук. Куди вівці, туди і я, сам один як палець. Удень ще сяк — так, але вночі трішки мені прикрувато, не те, щоб я лякався, але у випадку чого навіть нема кого на допомогу гукнути. Недавно, я познайомився з чорно шкірими тубільцями, досить цікаво було. Прийшло їх до мене щось із п'ять і почали балачку, тобто вигукували і вимахували руками. По дуже довгому часі я зрозумів, що вони хочуть, щоб я їм дав трьох баранів. Ясна річ я їм дав, бо що ж мені було робити? Біда знає скільки було в праліcі. Чорношкірі взяли баранів і вигукуючи, подалися назад у праліс. Досі ще не приходили, мабуть, ще не поїли баранів. Напишіть мені довгого листа, про всі новини, як живуть наші знайомі, хто куди виїхав і. т. д.

Здоровлю Вас
І. М.

Друга пані присутна під час читання цього листа, друго ж дня переповіла своїй знайомій його зміст:

Я вам кажу, до Австралії не поїду. Один скиталець написав листа, як йому там живеться. Ви ще не чули? Отже він пасе вівці, щось із 20.000 штук. Навколо джунглі, що нема куди обернутися. Але це ще пів біди. Уявіть собі, одної ночі прийшло до нього кількадесять чорношкірих дикунів і зажадали від нього 10 баранів. Він не хотів дати, але вони були озброєні, ну і мусів дати. Ще трохи і були б і його взяли, викупився золотим годинником. І що ви на те?

Ця знайома переповіла це іншій знайомій, а вона знову іншим переповіла зміст листа:

— Це неймовірне, що наші люди мусять перетерпіти. Один наш скиталець в Австралії чудом урятувався від смерти. Там, знаєте, самі вівці і йому казали їх пасти. А навколо ні живої душі, сам праліс. І от одної ночі прийшло до його колиби ціле плем'я людожерів і зажадали, щоб він їм дав кількадесять баранів, звичайно він дав, але людожери взяли не тільки баранів, взяли і його. В своїй оселі людожери роздягли бідного скитальця до гола і посадили перед вогнищем, над яким висів великий казан і почали дикий танок смерти. Над ранком, коли бідолаха думав, що уже йому приходить кінець, людожери обмазали його всього якоюсь жовтою фарбою і пустили до дому. По двох тижнях, коли до колиби скитальця навідався своїм літаком фармер, скиталець розповів йому свою пригоду. Тоді фармер, аж підскочив: — «Помалювали вас жовтою фарбою? То знаменито! Це значить, що вони вас уважають своїм приятелем. Маєте щастя, двох ваших попередників з'їли!!

А останню редакцію цього листа, яка нам відома, можна було почути недавно в одному поважному товаристві; Ось вона:

— Це так! Ви чули, що сталося з одним нашим скитальцем, який виїхав до Австралії? Його пожерли людоїди. Він на безлюдній прерії пас вівці, а навколо праліс, праліс і більше нічого. Одної ночі на нещасливого скитальця напали людожери, пірвали його, завели до своєї оселі і під гуркіт бубнів спекли його на вогні і пожерли. Кажу вам — жах! Фармер, в якого він пас вівці літаком шукав за ним два тижні, аж в кінці віднайшов оселю людожерів, і обстрілявши її зі скорострілa, приземнився. Знайшов тільки трохи попелу і обгризені костки. З попелу випорпав перепалений золотий годинник. Стрілки показували другу ночі.

Жах! Де наші люди не гинуть!?

Б.

ПОРАДИВ СОБІ

— Ви алькоголік. Мусите перестати пити. Від сьогодні найбільше одну чарку по їді!

За кілька днів лікар зустрічає свого пацієнта.

— Бачите, вже краще виглядаєте!

— Так, бо я їм десять разів денно!

Виїжджаючи з Німеччина подайте Адміністрації „Лиса Микити" свою нову адресу!

ПЕРЕЛЕТНІ ПТИЦІ

ВЕСНЯНЕ

Ось, іде весна прекрасна, —
Зеленіє вже трава,
Та нехай, холєра ясна!
Ладу в світі, ще нема —

Один одного за вуха
Тягне вперто у свій бік...
На холодне, тепер дмуха
Хто гарячим рота спік.

Лад в політиці змінився
Правди в нім іще нема —
І Китай вже зажурився
Йосиф ніс свій, всюди пха...

Вже, про Тіта, мало чути...
Кардиналів судять всіх,
І про-те, нам не забути, —
Тіта, теж завяжуть в міх!

І у нас, теж не до-ладу
Хоча, німці кажуть ґут!...
Той хотів-би у Канаду,
Цей, лишився би ще тут...

Доляр, злетів удолину —
Все, і всюди, пропада.
Хтось, зробив таку машину —
Що по п'ятці, викида...

Підеш сотку розміняти,
Чи кому, що продаєш —
Щось фалшиве, можуть впхати,
А з тим, скоро попадеш!...

Вже на Розенгаймерштрасе,
Там, де нумер сорок-шість.
Де, народні всякі маси —
Де ходив, у-сякий гість,

Де дипломи, продавали, —
Про це кожний добре знав,
Де маґістрами всіх звали,
Хто лиш, гарну течку мав...

Там, весна теж за-гостила —
Та, не дуже легко жить...
Кос, уділ спустив вже крила
Бо нема кому, варить!

В комітеті, «етикети»
Чогось тихо, він сидить —
Скоро прийдуть «кер-пакети»,
Буде чим, себе ділить!...

Кожний, тішить своє горе.
Хай, ще трохи по-живуть...
А поїдуть десь за море,
Там лопату їм дадуть!

Кер-пакетів, не дістати!...
Бо, в Европі їх нема,
Землю будем, всі копати,
Як прийде лише весна!...

Кукудак

„Я другой такой страни не знаю, гдє так вольно дишет чоловєк".

ОПИШУ КОРОВУ

Із шкільної задачі малого Ромця.

Корова належить до ссавців і є домашньою твариною. Корова має шість боків, один направо, другий наліво, третій зверху, четвертий знизу, п'ятий ззаду а шостий зпереду. Корова є обтягнена воловою шкірою, а ззаду кінчиться хвостом, яким відганяє мухи, що б не падали до молока. Внизу під коровою висить молоко, яке є уряджене до потягування. Як хтось потягне, то йде молоко. Молоко робить корова постійно і це ніколи не кінчиться.

Крова дає приємне сільське повітря. Чоловік корови називається бик, який виглядає так само як корова, лише не має внизу молока і тому не належить до ссавців.

Корова їсть траву, сіно, гаферфльоки і запліснілий хліб. Якщо корова має добрий харч, тоді дає добре молоко, а як не має доброго харчу, тоді робить кисле молоко. Корова їсть дуже мало. Те, що з'їсть, пережовує щераз, або два рази, так довго, аж наїсться. У нас в таборі була корова, але здохла і її мусіли дорізати. М'ясо поділили поміж себе, а нам нічого не дали і тому мій тато належить тепер до опозиції.

ЛИСТ

Їв пана посла Стаха Слоніва

ЧЕСНА ЕЛІТО!

Вобіцев сми Вам написати від води, але дивіт си, кілько чесу минуло, а я з жонов фурт ше на Функу. Відложили нам транспорт, бо відав теперика великі бурі на морьох і моглиби шіфи потопити.

Вжем всьо поперехдив шо тра, навік конзулі тай всі папері маю в порядку. Типерика лежу цалий день на ліжку тай ружне си меркую.

Перше си меркую, ци богато си нашого народу верне з Гамерики, єк би си в світі рух зробив. Беру тото на всі боки і гадаю, жи таки мало хто си верне. Люди си посвинет, бо єк зачнут цесі доляри зароблєти то їм фурт буде шкода цего си лишити і їхати на біду та знищене. Бо то дивітси, чому то цих махлойників, жи гроші фалшують все поліція прилапає? Бо то зробили собі такий махлойник машину на гроші, натовче кілько тисяч і машину ни знищит але сховаї, жиби си ше завтра натовчи. А на другий день то зновка натовче, натовче і ше більше му шкода знищіти машину тай знов лишит би ше на третій ден трохи тисєчів нафибрикувати. І так ден по дню аж йдного днє поліция го враз машинов злапаї й замкне до гарешту.

Така вже люцка натура, жи єк ни маї, то си бійде, а єк маї, то ше хоче мати і кілько би му ни дати, то ше венци хоче.

А друге шо си меркую, то цисе, жи відав таки война буде. Бо, дивіт си, і зима йкас у нас ни була тежка і снігу було мало, а вітри такі моцні віют, жи з хати тєжко вйти. А тимчєсом в теплих крайох сніг віпав, а жи там люди всьо голі ходє, то типер дуже вімерзают. Тото всьо відко ворожит на вилику война.

Отак, видите, цалий день лежу на ліжку і ружне меркую. Віжу, жи єкбим ше так з місец полежів, то зробивби си з мене виликий політик. Бо цим венци християнин думаї, тим венци му си розум розшірєє. А розум в політиці — то ґрунт! Хоц у нас то всьо йнакше було. Єк був ґрунт, то ни було розуму, а єк є розум, то нима ґрунту.

Гадав сми, жи си до мене звідаєте на Функ, але відав маїте богато затрудненї в Цепейве, бо то і збори си відбувают і бендерівці йкус ліворуцію хте робити. Таке сми вічитав у „Негілі", тай мє дивуї, жи так цися казета всьо знаї наперід шо си маї стати. Така була в нас у силі баба, жи товсьо знала де шо люди варили тай хто шо їв тай який з жонов мав порахунок. Бояла си большовиків тай тиж пішла на мікрацію тай мешкала в цесім бльоці жи я. То раз прийшла з ляґру, ходє по ридорі тай кричит, гі би і хто різав:

— Дивіт си, люди, йкий дим в ридорі! Відав хтос мєсо варит тай му си на лєнтриці спалило. Та то ниніка пєтниці свита! Та йкий калвін та окаянник в пєтницу мєсо варит. Та биз такого грішника всєх нас Господь караї тай ше карати ме!

Повиходили люди на ридор, нюхают — ба є! Так чюти мєсом, шо раз!

Йдут під єдні двері, нюхают — не тут. Йдут під другі — тиж нє! Ходє від дверий до дверий — ніц!

Аж йкий бахор став під цесі двері, де мешкаї цеся баба і гукає:

— Та це тутечки чюти!

А баба шос си згадала, кинулаcи до дверий, вотворила, а з хати дим єк бухне — гі з колеї.

А баба в плач:

— Отом забула! Ше в полудне поставилам каваличок вендзунки тай чисто згоріла. Ой бідна, я бідна!

Люди порозходили си по цимрах, трохи си посміели тай на тім конец.

Відав і тота „Негіля" так нюхає та всю на папір бере, але шо си на останку може віказати то ше ни знати.

А на цесім будьти ми здорові тай тримайте си моцно на зборах тай єк Вам подам адрес то ми напишіт, єк наші риндикалні діла стоє.

А від води, то Вам ше напишу.

Гриц Зазуля.

З РИСУНКІВ МАЛОГО РОМЦЯ.

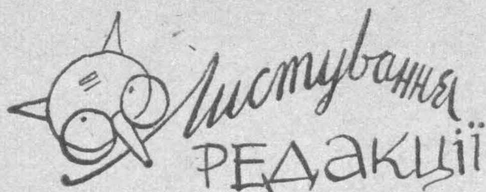

Э. К., Мюнхен: Тішить нас, що Ви їдете за океан, але залеглу передплату таки заплатіть тепер, бо хто знає, що з Вами може статися на морі.

П. М., Параґвай: За листа дуже дякуємо, але мавпи нам не посилайте. Кажуть, що мавп'яче мясо дуже тверде і не смачне.

Б. Л., Діллінґен: Те, що Вам народився син, дуже нас тішить, але при чому тут „Лис Микита"?..

В. К., Фрайман: Вірші пішли до коша, а куди Вас післати, щоб Ви нам більше їх не посилали?

Ст. Ф., Реґенсбурґ: Ваш гумористичний вірш дуже песимістичний. Пишете:

Хто політику в нас робить, хто?
Хто питаю?
Це політики такі о!
О, я знаю!

І ми знаємо, о!...

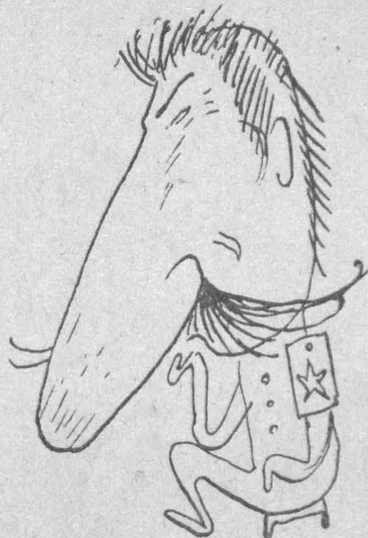

ПЕРЕД ПРОПОЗИЦІЄЮ ПАКТУ НЕАҐРАСІЇ СССР З НОРВЕГІЄЮ

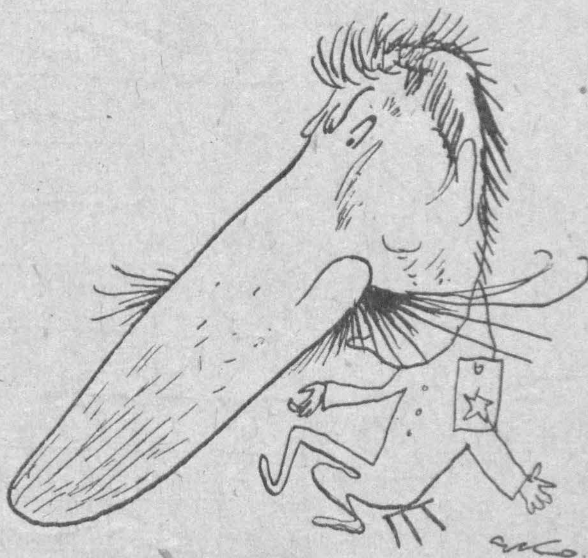

ПІСЛЯ ВІДКИНЕННЯ НОРВЕГІЄЮ ПРОПОЗИЦІЇ СССР

КОРОЛЬ І БАНКИР

Каса одного з колишніх середновічних королів була порожня. Щоб її знову наповнити, король надумав обвинуватити найбагатшого своєї країни банкиря в тому, що банкир приготовляв, нібито, змову з метою схоплення короля; король хотів мати підставу конфіскувати його майно. Банкиря поставлено перед суд.

— Світлий суде! — заявив обвинувачений, — я знаю, чого може хотіти від банкиря король; але не можу уявити собі, чого банкир міг би хотіти від короля?

Алькоголь руйнує, але коли ти з приводу цього станеш свинею, то він тобі дасть хвилини свідомости, що ти колись теж був людиною.

-o-

Із своєю дружиною завжди жий у згоді, бо інакше вона тебе залишить і ти все життя тремтітимеш зі страху, що твоя дружина може колись вернутися назад.

-o-

Коли божевільний забажає влітку їздити на лещатах, то в нього це нормальна річ, але коли тобі таке прийде на думку, то ти напевно божевільний.

-o-

Їдучи за океан, не забувай про своїх ближніх, що залишаються в Европі, бо хто зна, чи в близькому майбутньому не потребуватимеш від них афідавіту на поворот на батьківщину.

-o-

Коли в житті не маєш успіху, не вдавайся в розпач, бо саме життя — це вже великий успіх, з якого ти повинен бути задоволений.

Оптимісти завжди мають досить рожевої фарби на те, щоб обмазати нею все навколо і таким чином збридити життя песимістам.

-o-

Після кожної нашої невдачі негайно шукаємо її причин і винуватців; дуже часто не можемо найти, бо ми забули про себе.

-o-

Коли б вірити в реінкарнацію (перевтілення) душ, — який прекрасний „Зоо" можна б створити з наших знайомих!

-o-

Коли мовчатимеш — переконаєшся про дурноту інших людей, а про твою — ніхто!

-o-

Якщо алькоголь перешкоджує тобі в праці — перестань працювати!

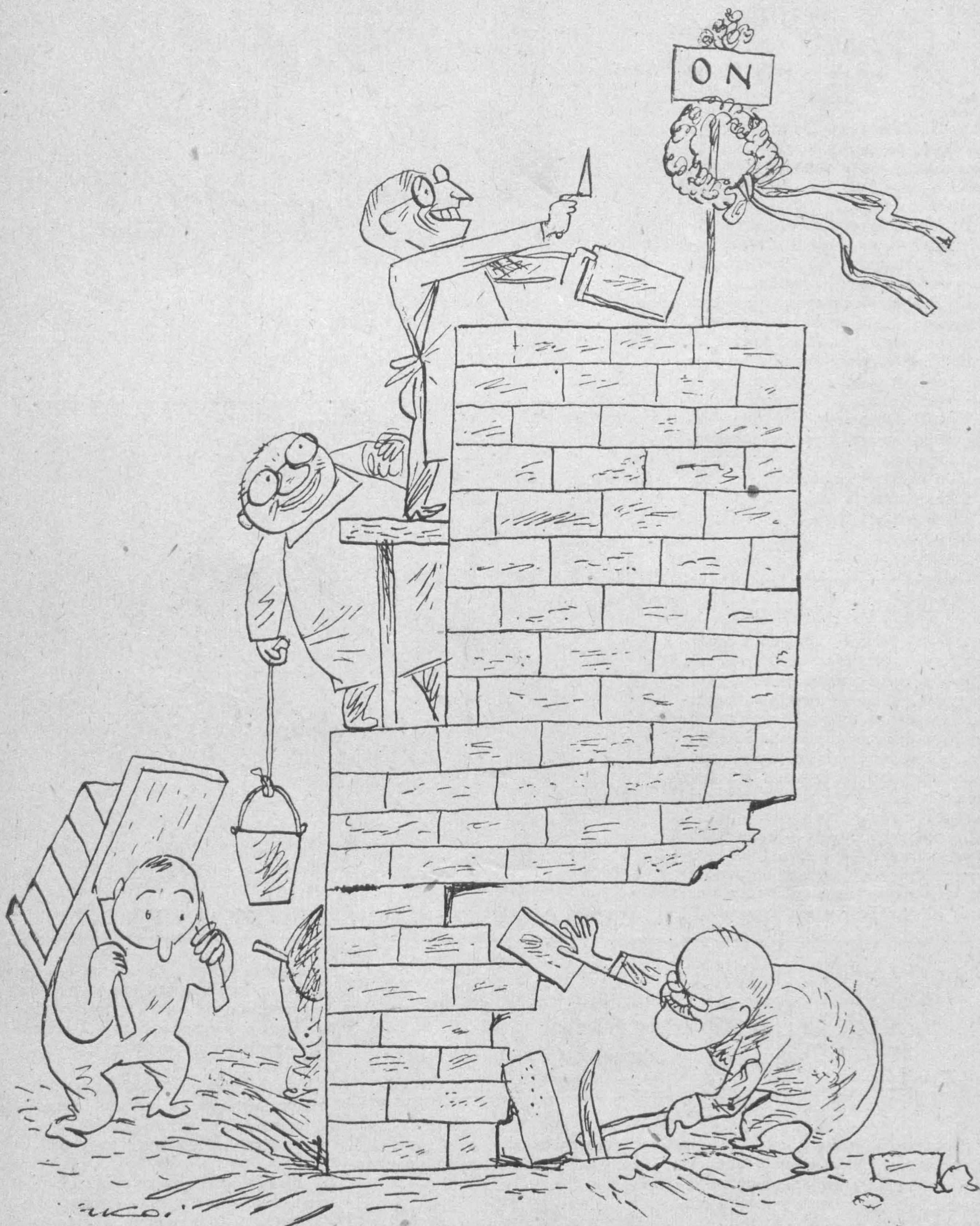

БУДІВНИЦТВО ОБ'ЄДНАНИХ НАРОДІВ.

РІК. II

Ч. 4 (28)

ЛИС МИКИТА

сатира • гумор • карикатура

НЕВДЯЧНІ ЗАЛИЦЯННЯ СТАЛІНА

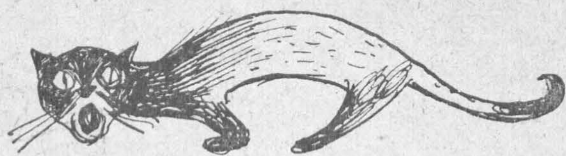

КОХАННЯ

Як серце тьохне (це буває),
То аж стрибаєш — хай то чорт! . . .
І біг би ти кудись в безкрає,
Скажім, наприклад, наче хорт.

А серце тьохкає, бо звісно —
Кохання — це зрадливий міст,
І на душі стає так пісно,
Пісніше, ніж в найбільший піст.

Іще такого не бувало,
Щоб хтось кохання не зустрів,
Щоб проміняв його за сало
Або за миску пирогів.

Воно тебе пече, гаряче,
(Хоч як від себе й не гони),
І почуваєшся, неначе
Ти в натовпі згубив штани.

А як минеться теє диво
(Такий буває часом рік),
Ти раптом вигукнеш щасливо:
— „Я знову вільний чоловік ! ! !"

Бабай.

Берхтесґаден. Наш кореспондент повідомляє, що відомий німецький письменник і драматург др. Оскар Грицай, автор відомих сценічних творів „Аніма Універзаліс" і „Дас Мерхен фон драй кіссен", в останньому часі пробує теж пера в Українській мові, а саме пише прохання про допомоту до Таборової управи в Берхтесґаден.

Вашінґтон: Пропозиція Сталіна щодо порозуміння з США викликала в усьому світі широкий відголос, з винятком СССР, де людність вже нічому не дивується, а тим більше виступам Сталіна.

Лондон: Китайські комуністи зажадали від національного уряду видачі т. зв. „воєнних злочинців", забуваючи, що вони вже давно перебувають у лавах комуністичних військ.

Мюнхен: Заплянoвано на найближче майбутнє скликати великий конґрес усіх політичних українських партій на еміґрації, щоб кінець-кінцем вирішити питання, хто ж репрезентує українське політичне життя: УНРада чи „Лис Микита".

Франкфурт: Переселення скитальців за Океан набирає так швидких темпів, що багато скитальців вислали до централі ІРО збірні прохання затримати їхнє переселення, тому що інакше буде зірваний їх плян „п'ятирічки" сидіння в Німеччині.

МІЖ БОЖЕВІЛЬНИМИ

Двох розумово хворих проходжується парком.

Перший: — Вгадай, що я тримаю в кулаці.

Другий: — фортепіяно.

Перший: — Ти чорте, мусів підглянути!

ДОБРА ЖІНКА

— Ваш перший чоловік, був гарною людиною. Шкода, що так скоро помер.

— Так, так. Мій другий чоловік теж усе те саме говорить.

*

— Маю велике щастя у жінок!

— Невже?

— Але ж так! Кожна мені подобається!

ЄДИНИЙ

Скажи мені, кохана, чи я єдиний, якого ти любиш?

Ах, які ж ви мущини подібні один до одного. Мені так набридли такі запити.

АСТРОНОМІЧНА НОВИНА

Як подає аґентсво „Юнайтед Пресс", американський вчений астроном Всезнайсон на запитання одного кореспондента про нові астрономічні дослідження відповів:

— „Кільканадцять років тому я зауважив серед інших планет незнану тоді ще планету „Большая", яка деякий час рухалася орбітом Маркса. Страхітлива ця планета останнім часом досить близько наблизилася до нас і загрожує нашому існуванню. В наслідок цього в космосі стався судорожний рух. Близькість планети „Большая" дала змогу її ліпше дослідити. Після довголітньої моєї наукової праці стверджено, що та страхітлива планета змінила кліматичні умовини таких планет, як Україна, Румунія та інших. Там тепер є дуже багато чорних хмар, буревій, громовиць і ніколи немає сонця. Крім цього на планеті Україна відбулася зміна дня і ночі. Коли раніше життя шуміло вдень, а вночі засинало, то тепер навпаки, — життя починається тоді, як приходить ніч. Навіть землю орють і сіють вночі до місяця, а вдень люди і худоба криються по лісах і сховищах, чекаючи ночі.

Планета „Большая" вже давно не йде по небозводі, як колись, шляхом Маркса, а йде якимсь іншим шляхом. Якщо їй сильніша планета не заступить дорогу, вона готова знищити землю і порушити всі правила космосу. Жадного закону її руху не вивів, бо вона сама беззаконність."

(З крайової підпільної газети „Лісовик" Ч. 3).

ЗАЛІЗНИЦЯ

Як у Галичині будували залізницю, то до одного ґазди прийшли інженери і виясняють йому, що складається так, що залізниця мусить переходити через його подвір'я і то через стодолу. Виясняють про значення і благодаті, які дасть залізниця та що він повинен гордитися, що дорога піде якраз через його подвір'я.

Ґазда слухав, слухав, а вкінці каже:

— Та то все добре, але що ви собі меркуєте, що биз вашу колею я ніц не буду робити, лиш фурт отвирати і замикати ворота?

ДВА ТЕМПЕРАМЕНТИ

В часі війни, на одній англійській авіоматці стояли постоєм дві ескадрилі штурмових літаків: одна була обсаджена польською залогою, а друга — родовитими англійцями.

Одної днини прийшов наказ, що польська ескадра має заатакувати німецький конвой, що саме знайшовся в обсягу її дії. Ескадра вилетіла, щоб виконати своє завдання, але не мала надто великого щастя в бою, бо втратила два літаки збитими, два пошкодженими, а сама затопила лише якийсь невеликий кораблик. Зате в корабельну книгу авіоносця вписано про цей бій таке хвилююче повідомлення:

„Наші горді, піднебесні орли злинули в голубі простори з рішучою постановою — нести знищення і смерть лютому катові нашого многострадального народу і ворогові всього цивілізованого людства. Ось уже, в низу, в сизій мряці зарисувалися контури ворожої корабельної валки! Так, це пливуть вони, прокляті гітлерівські опришки і горлорізи. Зараз буде їм кінець! Командант подає знак! Атакувати! Вогняною лявіною вдаряємо згори на заскоченого ворога! Летить сальва за сальвою з бортової зброї. Але ворог не дає себе заскочити і завзято відстрілюється. Але це йому нічого не помагає! Від цільної серії запальними куля ми загорівся один танкер!

Віват! Наступає детонація! Ворожий танкер рознесло в дребезги. Але є втрата в наших рядах. Від обстрілу ворожої артилерії падуть зістрілені в море „Жбік", а потім „Блискавиця"... Пращайте Дорогі Друзі, ваші імена горітимуть вічно непогасними зорями в сузірях вічности! По виконанні свого завдання наша ескадра, заквітчана ще одним вінцем слави, гордим помахом крил причалила на свою базу. Слава нашій героїчній авіяції!

Ми — переможемо!"

На другий день — друга ескадриля, обсаджена брітійською залогою отримала подібне бойове завдання, але дещо складніше: знищити сильно бережений німецький конвой, що плив в окруженні торпедоносців та підводних човнів. Не дивлячись на таку сильну охорону, ескадриля блискуче вив'язалась з бойової задачі, затопила три транспортні кораблі і знищила два торпедоносці, та без власних втрат вернулася на поклад авіоносця.

А до корабельної книжки вписано таку коротку замітку до щоденного звіту:

„Ескадра вилетіла в год. 5, 15 і. виконавши своє завдання, вернула без втрат на базу. Членів залог очікувала радісна несподіванка: виявилось, що в часі польоту наша улюблениця, корабельна кішка привела на світ п'ятеро прекрасних кошенят."

СОКРАТОВА ВІДПОВІДЬ

Один волосатий учень Сократа певно хотів пожартувати з свого лисого учителя і запитав:

— Чому то, учителю, часом навіть великі мудреці мають лисі голови?

— О, на це є сину, воля Аполона! Він собі побажав того, щоб з височини Олімпа міг відзначити людей від баранів.

МАЄ ДОСВІД

В потягу до Мюнхену звертається один панок до другого:

— В-в-ви-ба-ба-чте, ко-ко-котра го-го-дина-на?

Запитаний мовчить.

По якомусь часі гикавий знову питається, але той мовчить.

Обурена такою нечемністю, пані, що сиділа поруч, відповідає.

— За п'ять хвилин четверта.

Потяг затримується, гикавий висідає.

— Чому ж ви, пане, не хотіли відповісти, котра година.

— Е-ге-ге-ге, па-ні! Я вже р-р-раз від-від-відпові-д-д-дав і д-д-дістав по з-з-за в-в-вуха!...

СКОРА ОРІЄНТАЦІЯ

Молодець познайомився на вечерницях з дівчиною.

— Панно Галю, ви найкраща з усіх!

— Не вірю вашим словам! Перед годиною, як ви танцювали з Марусею, ви говорили їй те саме!

— Так, але перед годиною я вас ще не знав і тому так думав!

В ОСЕРЕДКУ ЕМІҐРАЦІЇ ДО АМЕРИКИ

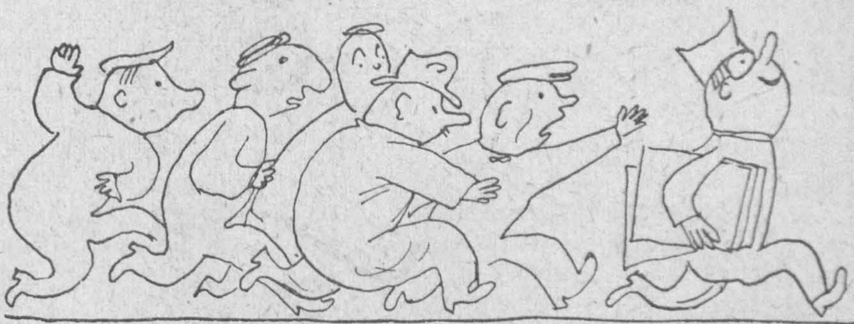

В РОЦІ 1948

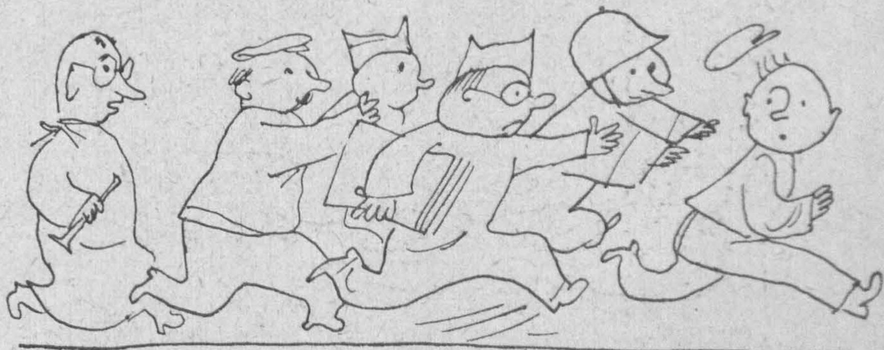

В РОЦІ 1949

Хто грішник, той по смерті напевно піде до пекла, а для кого не стане там місця, той повернеться на землю, щоб дáлі мучитися.

*

Голодна людина здатна навіть убити і з'їсти свого ближнього, а сита людина часто їсть свого ближнього живцем усе його життя.

*

Якщо маєш якість чесноти, не хвались ними, бо завжди знайдеться така людина, яка скаже, що ти їх украв.

*

З тещею живи у згоді, бо в пеклі вона може тобі стати у пригоді.

Коли подорожуватимеш літаком і станеться катастрофа, то не дуже впадай у розпач, бо тоді, коли тіло твоє летітиме вниз, душа твоя летітиме вгору.

*

В кожному компромісі криється певна доза шубравства, тому, йдучи на компроміс, пильнуй щоб твоє шубравство було більше, ніж твого противника, бо тільки тоді оплатиться тобі робити буть-який компроміс.

Приєднуйте нам нових передплатників!

ПО ДИМІСІЇ ЧАН-КАЙ-ШЕЙКА

І я ходя і ти ходя,
Оба ми камрати, —

Тебе скинули з Маршалка
А мене з посади

ЗИЗОМ ПО ПРЕСІ

В „Часі", який редаґує п. Ільницький, в Ч. 5. з дня 6. II ц. р. з'явилось таке побажання:

Ніну з Козаків і Романа Ільницьких вітають з народинами першого сина

товариші по праці

Веселі товариші!

*

„Українська Громадська Пора" Ч. 52. повідомляє:

Степан Бугай ветеран світової війни, повернувши з европейського фронту, одружився і оснував нове похоронне заведення . . .

ГОЛОДОМОР

До директора одного цирку зголосився дядько, що представився славним на ввесь світ обжирою.

— А скільки ж ви потрапите з'їсти „за одним присідом"? — питає директор цирку.

— А можу з'їсти на раз: два бохонці хліба, цілу шинку, кіло ковбаси, пів-копи яєць на твердо, а до того можу випити 15 пляшок пива.

— Ну, добре, — відповідає директор, — але наш цирк дає щодень двоє представлень: пополудні і ввечері. Чи ви змогли би подолати такі дві порції за порядком кожної днини?

— Добре, — каже голодомор, — але в перерві я мусівби щось перекусити.

ЩАСЛИВИЙ

На допиті в міліції запитують жида, чи він почуває себе щасливим в СССР.

— Так відповідає жид.

— А що б ви хотіли в нагороду за те, що ви вірні радянській батьківщині і почуваєтеся щасливим?

Жид: — Для мене і жінки пашпорт до Америки.

ЯК МАЄТЕСЯ?

На питання: „Як ся маєте?" — звичайно відповідають:

Млинар: Як на воді . . .
Швець: Вилажу із шкіри.
Маляр: Блідо.
Учитель: Достаточно.
Золотник: Брилянтово.
Різник: Я зарізаний.
Письменник: Муровано.
Діпіст: Дайте мені спокій.

ЗІРКА

Наша зірка дістала відпуску і полетіла до Бразилії на місяць на сонце загорати . . .

В ІНДІЯХ ПОЯВИВСЯ НОВИЙ РІД КОБР

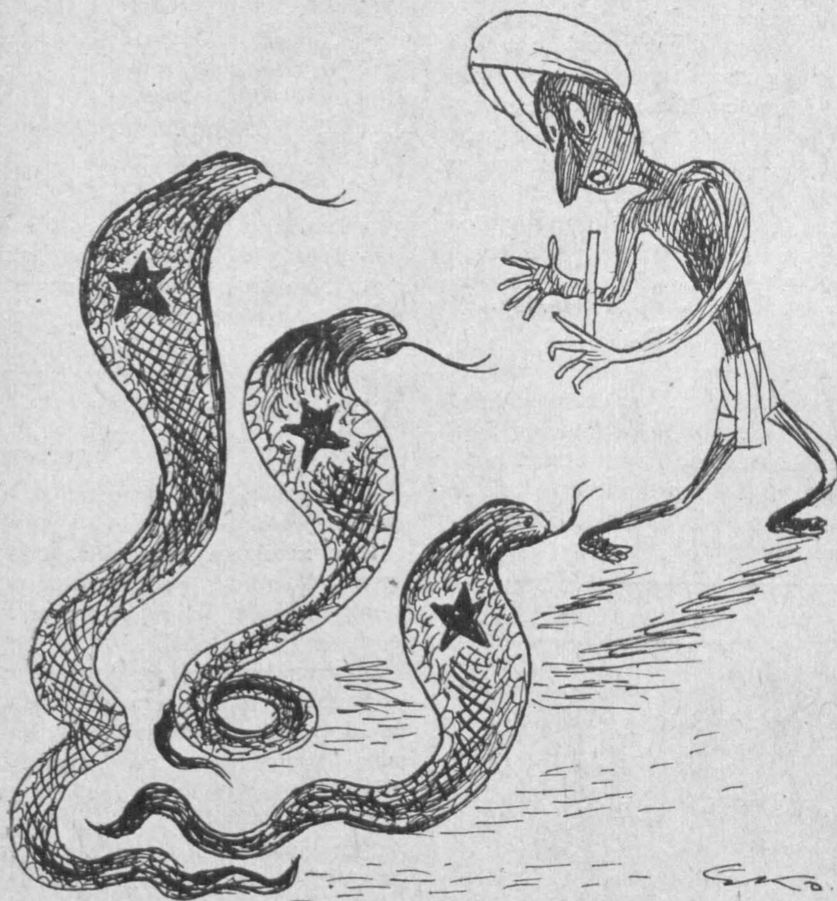

ЗАМІНА

Проміняю тещу за нерозгойдане ліжко, або відсиджу за когось рік у в'язниці.

— Зголошення до „Лиса Микити" під „Щасливий".

ЦЮПРИК І ЧУПРИК

*

Цюприк виїхав на відпустку до Швайцарії. Заїхав до першорядного готелю в Ст. Моріц і записується в книгу гостей. В книзі самі достойні гості. Цюприк читає підпис свого попередника: „Барон Х. з камердинером". Цюприк подумав і пише:

„Пан Цюприк з валізою".

*

Чуприк і Цюприк ідуть на прохід. Перед школою бачать статую Венери з Мільос.

— Таких статуй не повинні ставити на публічних місцях! Це ж згіршення! — зауважує Цюприк.

— Маєш рацію, Цюприку, — відповідає Чуприк, — повинні хоч зачекати, поки діти повиростають!

*

Як хто має пеха, то його і печена гуска копне. Так сталося з нашим Цюприком: ні з того, ні з цього він дістав солітера. Жадні ліки не помагали. Та одного дня він врадуваний прибігає до Чуприка:

— Нарешті позбувся свого солітера! Найшов відповідне оголошення в газеті!

— Що? Хтось хоче його купити? — питає Чуприк.

*

АРАБСЬКІ БАЙКИ

В чудову літню ніч блискучий хробачок бавився в траві. Жаба плюнула на нього отруйною слиною.

— Що ж я тобі злого зробив, що ти до мене так ставишся? — спитав її завмираючим голосом хробачок.

— А чому ти блистиш? — відповіла жаба.

*

Схоплений у засідці вовк обіцяв більше не їсти м'яса, а жити на майбутнє травою та, в рідких випадках рибою. Це приречення вовка повернуло йому волю. Коли ж він вернувся до лісу, в болоті купалося порося.

— Яка гарна риба! — сказав вовк, я ще ніколи не бачив такої великої.

У ЗВІРИНЦІ

— Дивися, татку, цей крокодил зроблений з маминої торбинки!

ЛИСТ до пана посла Стаха Слоніва.

Чєсна Єліто!

Доношу Вам, жи мя вікликали на функ і вибираю си до Гамерики. Зфортиґрафували мя з верха і зі сиридини і кров вже брали з пальця і з жили. Всьо віпало добре, і фортографія і кров, тилко ми йкис Васирман зле показує. Шо за нужда! гадаю си. Кілько вже по німецки знаю, жи „васир" — то вода, а „ман" — то чоловік, а докупи то означаї вода з чоловіка, але чому цися вода з мене маї бути нидобра, том ни міг вгадати. Вже м си почив суперечіти з дохторков, жи тоту воду мірела йкимос цинтиметром на склянці, і повідаю:

— Яку воду пю, така з мене віходит! Єк баварска вода ни добра, то звідки возму инакшу. На вино і на пиво ме ни стати!

Ви тото ни розумієте — кає мидохторка, — вода добра, лише кров зле показуї.

— То васирман в порядку?

— Та де, ни добрий!

На таке, то хтівсми плюнути, але гадаю си, ни файно буде, бо і підлого філцована і дохторів сидит довкола багато, то ше си готові на сплюнок кинути і збадати, тай ше новий клопіт си напитаю. Там си лише вклонив ґречно тай кау:

— Вибачейте, пані дохторко, али я на тото ни вчений, тай виясніт ми цисе на розум, бо нич ни вирозумію.

А пані дохторка си посміхнули, тай кажуть:

— При воську сте були?

— А був!

— Ну, то видите, цисе ше з тих чєсів!

Вже мтогдика вирозумів. І дивітси! Коли цисе було, а ше до ниніка тото дес сидит уві крові ци воді.

Зажурив сми си дужи, али дохторка ми віяснила, жи до Гамерики з тим можна їхати, бо і тото вже старе, тай я вже старий і вжем шкоди жадної зробити ни годен.

Такум мав тарапацію, а єк піде далі то тєжко повісти.

Найгірше. жи моя жона цисе чюла і тепер так мє їст, жи в хаті ни всиджу. І дивіт си: кілько ми си крови ни напила, кілько ми ни нагризла, а кров і віказало в порєдку! Нима рихту — тай фертиґ!

Али до Гамерики то відав таки. поїду, тай хотів сми си з вами розпращети, бо хоц до Вас му писати листи биз почту, але відав вже си ни ввидимо. То ж си ни гнівайте, жи може коли до Вас ни до ладу написав, чи шос ни добре сказав. Прошєйте ми і по раз перший і пораз другий і пораз третий.

А від води то ше до Вас напишу.

Гриц Зозуля.

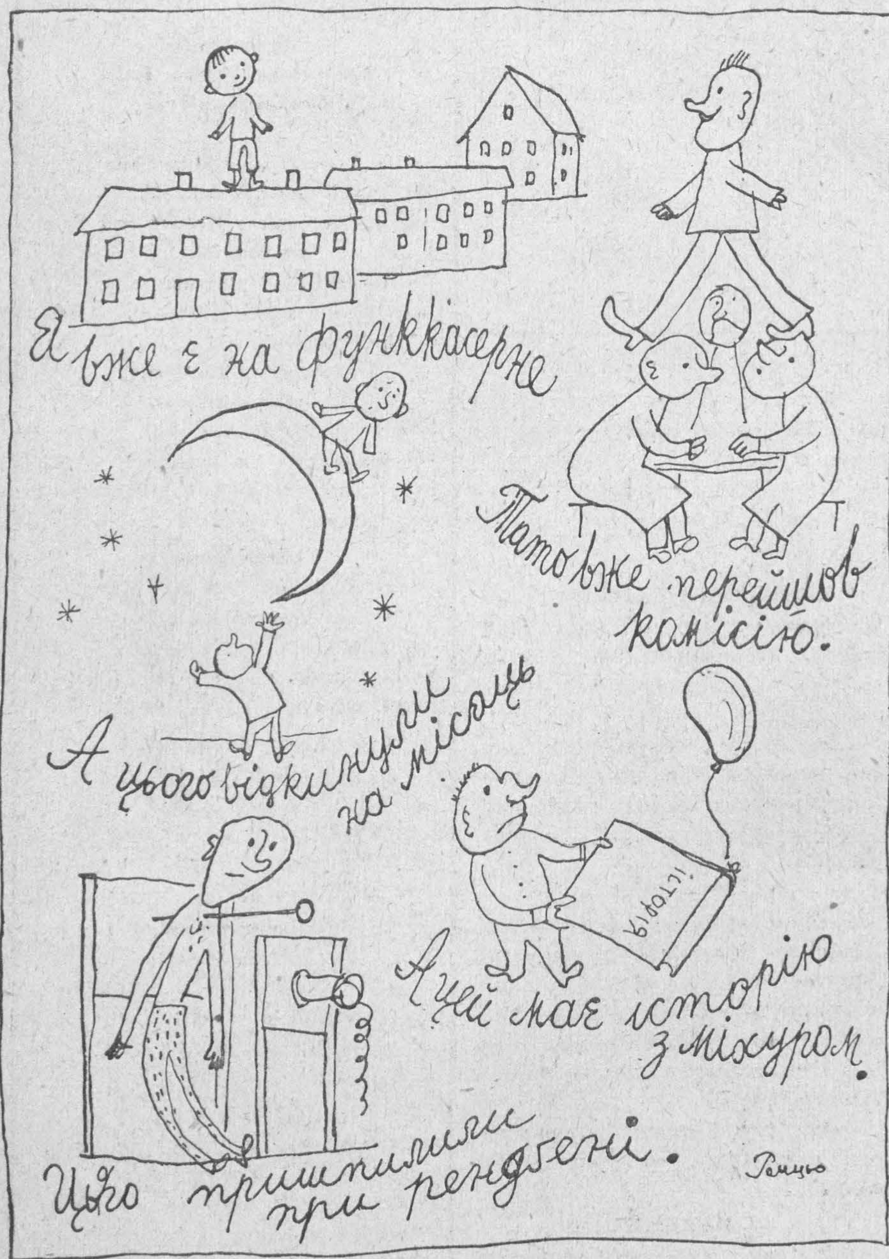

З РИСУНКІВ МАЛОГО РОМЦЯ

НА СПОВІДІ

Німецький священик випитує при сповіді дівчину:

— Чи грішила ти думками?

— Так.

— Словами?

— Так.

— Чи ділами теж?

— Єс!

МОДЕРНИЙ АСТРОНОМ

— От, брате, я відкрив нову зірку!

— В якому сузір'ї?

— В сузір'ї баварських вдовиць.

ДИВНЕ

— Ти знаєш, той К. ходить по місті і говорить про тебе різні речі...

— Гм... дивне. Я йому ще жадного добра не зробив, ані грошей не позичав..

*

НІМЕЦЬКА СЛУХНЯНІСТЬ

Перед першою світовою війною один німецький князь вибрався з своїм ад'ютантом до сусіднього містечка, бажаючи інкоґніто (невпізнаним) побачити виставу місцевого театру. Яке ж було його здивування і лють, коли, прибувши на двірець, він побачив місцевого бюрґермайстра, що з китицею квітів, в товаристві радних, вийшов його витати.

Лихий, що його намір хтось передчасно зрадив, князь крикнув сердито ад'ютантові: — Скажіть, до чорта, тому череваневі, що він може мене...!

— Стійте, на Бога, стійте — гукнув він на ад'ютанта, який вже хотів іти. — Цей тип такий обмежений, що він це справді може зробити!

РАЙ І „РАЙ"

Большевики, хоч і заперечують релігію, але завжди твердять, що „СССР — це рай на землі". Як „рай", то „рай'. Нас тільки дивує одне а саме: Коли з правдивого раю Архангел з огнистим мечем проганяє людей за їхні гріхи, то на кордонах большевицького „раю" стоять густо енкаведисти з автоматами і „бдітельно" пильнують, щоб ні душа не просмикнулася і не втекла з райської країни — СССР. Якийсь особливий рай.

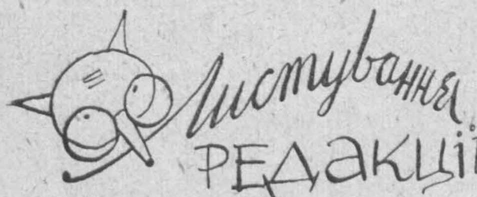

О. В., Лондон: Ваші дотепи, що Ви їх назвали: „Гумор для дурнів", не підуть. Віримо Вам, що Ви з них сміялися, але ми ні.

К. З., Зальцбурґ: Вашого листа надрукувати не можемо, бо він має гостро політично-полемічний характер, а ми боремося за консолідацію з „Лисом Микитою" у проводі.

Б. Л., Мюнхен: Хабарів не приймаємо. Зверніться із своєю справою до котроїсь з наших газет.

К. М., Фюсен: Пишете, що маєте на цілому тілі веснянки і не знаєте, що робити.

Найкраще, перебуваючи в товаристві, не роздягайтеся, в цей спосіб збережете тайну свого нещастя.

Ст. Ф., Франкфурт: Якщо маєте сумніви, чи новонароджений син — це Ваш син, то зверніться за вияснення до своєї дружини, а якщо вона Вам не дасть задовільної відповіді, то зверніться з цим питанням до її приятелів.

М. Д., Розенгайм: Вашу знімку ми отримали, але її не вмістимо, бо ми, як бачите сами, вміщуємо тільки добрі карикатури.

ТІТО НА РОЗДОРІЖЖІ

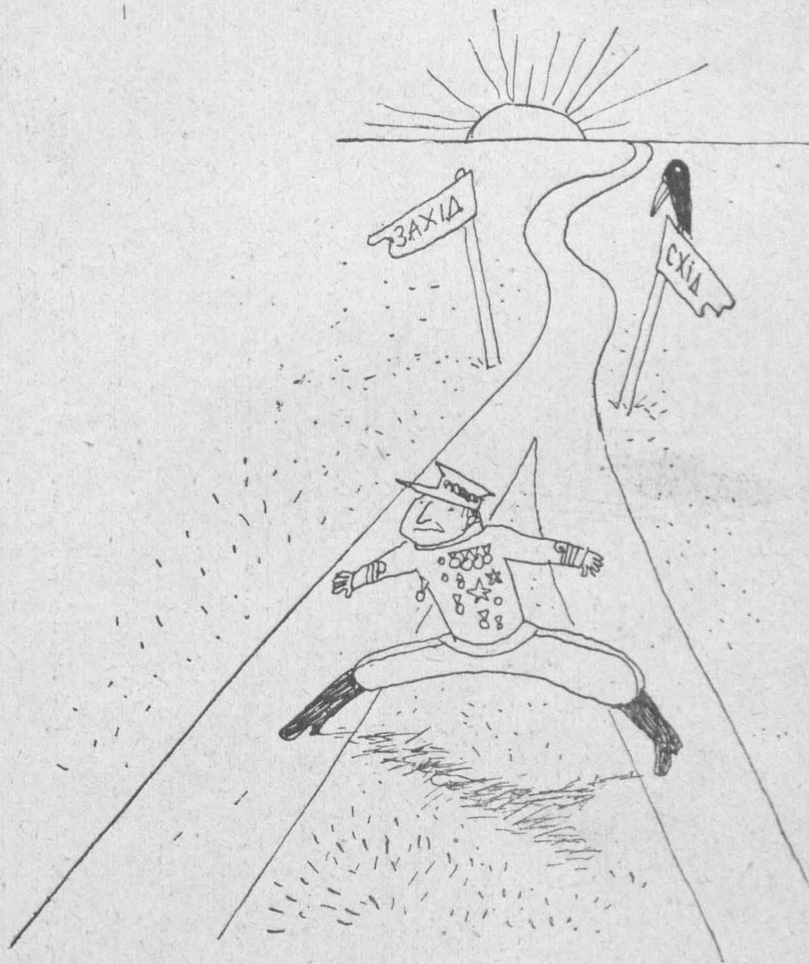

А ЩО ДАЛЬШЕ? . . .

„ПОРАДИВ"

Намножилося одного разу в Кремлі сила мишей. Гризли вони державні документи і ради на них не було. Що робити з цим плюгавством? — питав Сталін у Ворошилова.

— Найкраще написати на шафі з документами: „Колгосп ім. Жовтневої революції", тоді всі з голоду виздихають — відповів Ворошилов.

І помогло . . .

ВІД АДМІНІСТРАЦІЇ

1. При зміні адреси просимо подавати попередню адресу.
2. В Німеччині на відповіді залучувати поштові марки.
3. Вияснюємо: перед-плата на піврік ц (згори) виносить — в Німеччині — 5.50 н. м., В Бельгії — 40 фр. після-плата (здолу) — в Німеччині — 5.60 н. м., В Бельгії — 48 фр.

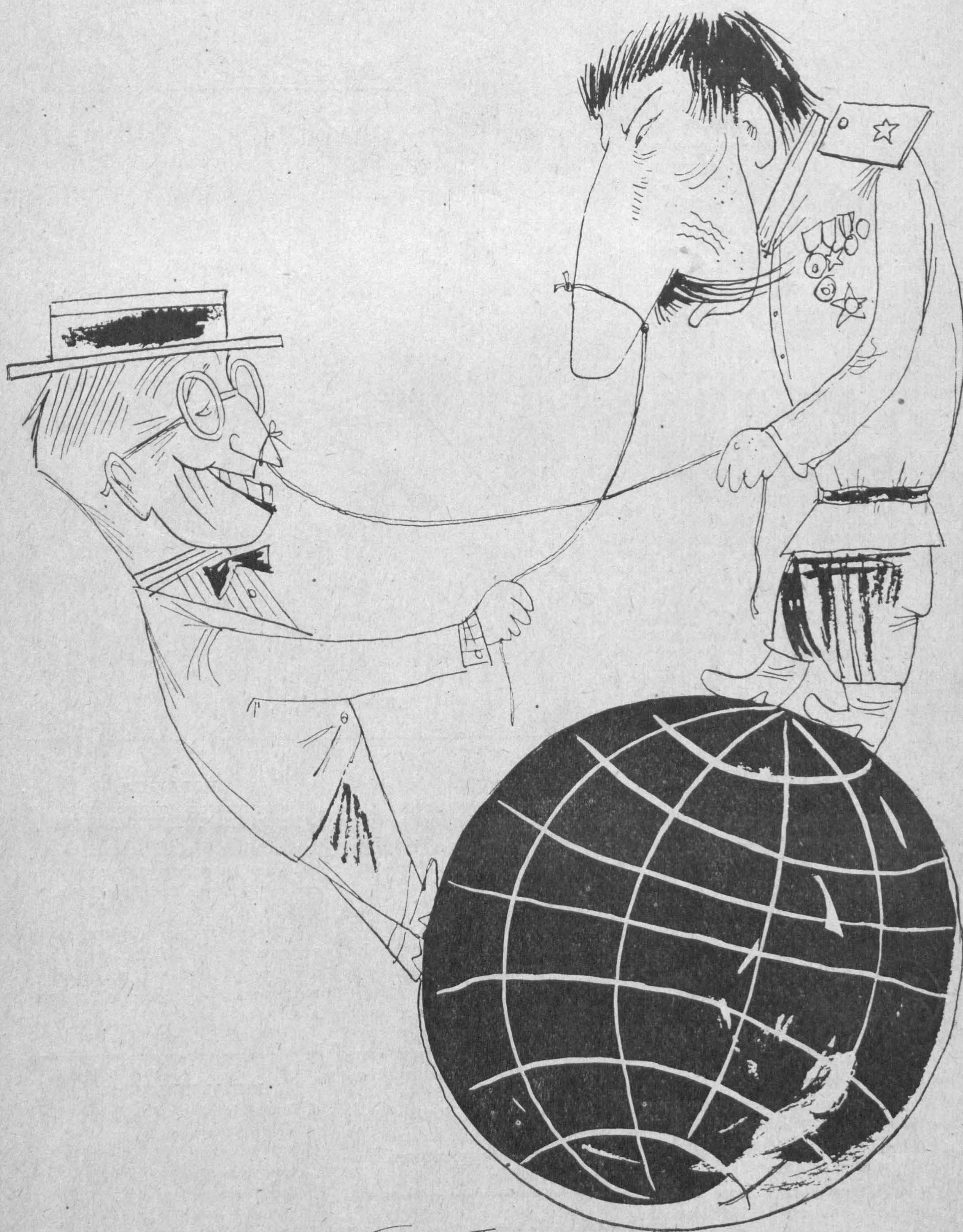

ПОЛІТИЧНІ ВЗАЄМИНИ ТРУМАН — СТАЛІН

РІК II. Ч. 3 (27)

ЛИС МИКИТА

сатира • гумор • карикатура

Без політики, відомо, жити трудно
Чи ж не так?
Бо в політиці, хоч брудно,
Є свій смак.

І тому усяк, хто в політичне діло
Раз заліз,
Завжди каже певно й сміло:
Маю ніс!

А політика, відомо, гра велика,
Ще й яка!
(Декому в нас пухне й пика
— і рука).

Важко нині всім іти на компро-
[міси —
(Навіть нам).
Хтось когось колись повісить —
Бам-балам!

Бабай

ЕЧЕСОН — НОВИЙ АМЕРИКАНСЬКИЙ МІНІСТР ЗАКОРДОННИХ СПРАВ

ДЕЩО ПРО ЛЕЩЕТАРСТВО

На лещетах найкраще їздити взимку. Терен для їзди треба вибирати гористий, щоб можна було час від часу з'їхати, і без дерев, щоб не пошкодити себе, бо відомо, що дерева притягають, зокрема лещетарів-початківців. З'їздити вниз треба відважно, не звертаючи уваги на дрижання колін. Щоб зменшити швидкість, можна зробити одну-дві „християнії", а коли хто не вміє, хай їде прямо, подорозі напевно на чомусь задержиться. Підходити під гору треба рівномірним кроком, закосами, очевидно передом. Правда, під час підходу можна часом необачно з'їхати задом, але така їзда триває дуже коротко, лещетар звичайно задержується на спині, дещо прикрившись лещетами. А взагалі — підходити куди безпечніше, ніж з'їздити вниз. Падаючи треба завжди пам'ятати про руки і ноги, щоб не поломились, а головно про лещета, бо вони не зростаються і опісля треба купувати нові. Початківці, з'їжджаючи вниз, мусять уважати на вибоїни, т. зв. „ложки", які як правило, викидають лещетаря в повітря. Досвідчений лещетар падає назад на дошки, а початківець звичайно падає окремо від своїх дощок, часом навіть досить далеко. В повітрі він подібний до гелікоптера. Однак цим не треба знеохочуватись, найкраще їздити по рівному терені.

Скоками можуть займатися досвідчені лещетарі. Початківці повинні скакати спершу без лещет, потім з лещетами в руках, а вкінці, по довшому тренуванні, з парашутом. Відважніші початківці можуть скакати першого дня, але під умовою, що разом з ними є добрі приятелі, які їх опісля занесуть додому.

Лещетарство — приємний спорт, приємніший, ніж, напр., плавання, бо нема небезпеки, щоб утопитися. І це також дуже здоровий спорт, бо по кількох лещетарських виправах деякі лещетарі, а зокрема початківці, починають дуже цінити своє здоров'я. Тому цей рід спорту повинен стати масовим, в кожній родині повинен хтось їздити на лещетах, а якщо їх немає, то принаймні трамваєм.

Пригадка: на лещетах не можна грати гокей. Дуже невигідно.

Слон

З КНИГИ МУДРОСТИ ЛИСА МИКИТИ

Роботящий встає зі сонцем, лінивий вполудне, а мудрий тоді, коли має роботу.

*

Бий свого ворога так сильно, щоб він, навіть на катафальку затрусився зі страху, коли ти прийдеш впевнитися, чи він дійсно помер.

*

Гора з горою не зійдеться, але ворог з ворогом завжди.

*

Найбільше наше нещастя це різної породи комбінатори: ніколи не відомо, коли і кого вони продадуть.

*

Молоді вірять у серце, старші у розум, а зовсім старі у краще життя на другому світі.

*

Коли маєш гроші, здобудеш не тільки довір'я людей, але і їх самих.

*

Смійся з біди навіть тоді, коли твій приятель не знає, як собі з нею порадити.

*

Вмираючи, прости провини своїм ворогам, бо і так вони тобі вже нічого не зроблять.

*

Будучи в гостині, не говори надто багато, бо господиня дому може образитися за те, що ти перебрав на себе її обов'язки.

ВИЩА КОМБІНАЦІЯ

—То так є, пане Репета: Кажете, що ви моцно розчарувалися до політики алянтів, а я вам тільки скажу, що це все є — вища комбінація. Бо з політикою є так, як із шахами. Сяде вам до шахів партач, то що він робить: лупить чужі фігурки і себе дає бити, бо нічого більше не потрафить. А сяде, прошу я вас, мудрий грач, то він уже йде на комбінації: ага, а може б так скікнути коником на шех-тур? А може здублювати противникові пішачки?... Або зробити ришарду?... Партач — або вам передбачить два цуґи наперед, або й не передбачить і лізе на сліпо, а мудрий грач бачить зразу кілька ходів та вибирає, котрий ліпший.

— Ви кажете: йой, варіяти-алянти на яку мару пустили до Китаю червону заразу?! Чому не підперли Чанґ-кай шека, чому не сипнули долярами та не довезли зброї?! То є рація, пане Репета, червоний Китай — це для американів тяжка колька в бік, але берім, прошу я вас, так, на хлопський розум: годні ви щось помогти такому, хто не квапиться сам собі помагати?... То щось, непрички, таксамо, як було з нами на Україні, 1918-го року. Ще до нині ми маємо в серці жаль до Антанти, що нам тоді не помогла воювати з большевиками. То я вас тепер спитаю: кому-то було помагати, коли, скажім, під Крути, проти червоної навали, пішло всього-навсього 300 ґімназистів і то з порожними патронташами, а цілі, прошу я вас, дивізії, бригади, полки, — або проголосили „нейтралітет", або розвісили ґвери на вербах і порозходилися по хатах — хто парцелювати землю, а хто тягнути з вагонів цукор.

— Таксамо нині американи тлумачуться перед світом щодо того Китаю. А що ж ми, кажуть, порадимо? Ми хотіли б, щоб той нарід далі залишився жовтий, а він, відай, має охоту бути червоний. Ми, кажуть, вислали їм експресс і рекомандо 100.000 нових ґверів, просто з фабрики, а вони все ладно-красно змагазинували і лишили в презенті комуністам, а самі втекли. Ми їм, кажуть, прошу я вас, посилаємо за-дурно зброю, патрони, ринштунок і футраж, а їхні генерали моментально продають це все червоним генералам. То начхать нам на такий інтерес і на таких союзників, мастіть собі голови, ми вмиваємо від вас руки!

— Ви кажете: зле роблять, що вмивають руки, як той Понтійський Пилат, не повинні так робити... То, по-вашому, хіба, що мають робити, чіпатися з большевиком за-барки?... Ну, добре, пане Репета, — скажім — Труман послухав вашої ради, вислав до Китаю військо, фльоту, авіоматки, суперфортеці, навіть витягнув із секретного сховку два картони атомівок і все те впакував на Далекий Схід. В порядку. Починається, прошу я вас, війна. Атомівки вибухають, літаки скидають бомби, морська піхота злізла з кораблів на сушу, — а тут, нараз, гоп! — і большевик тарахнув на Західну Европу!... Ну, що ви на це скажете, пане Репета? Уявіть собі — вся головна, прошу я вас, американська сила на Далекому Сході, атомівки Труман розтринькав то сям, то там, — а тут вас большевик хапає зубами за горло!... Каже наша пословиця: „Не вір собаці спереду, а конині — ззаду." А большевикові не можна вірити ні спереду, ні ззаду! Він тебе, ніби-то, ззаду наполошить, а спереду скочить на тебе з пазурями. Але алянти вже це спрактикували і маються на осторожности. Большевик страшить їх на Далекому Сході, а вони за той час цементують бльок на Заході, та й все свіжі літаки до Берліна підтягають, та касарні в Ашаффебурзі з діпістів опорожнюють, а військо туди пхають... А як те все називається, пане Репета?... Вища комбінація!

— Або ви кажете: йой, така Велика, кажете, Британія, така імперія, а не вміє за свій гонір постояти. Палестинці збили їм (ніби англійцям) п'ять літаків, а вони — якби нічого не сталося, сховали це до кишені. Таж то є, кажете, тяжка образа маєстату!... Пане Репета, прийміть ви собі до відома, що в політиці гонору не знають, що нинішні політики тільки само дбають за гонір, що тая сліпа кобила, коли під горбком фіру з жидами переверне... Та коли ми вже зговорилися про ці літаки, то я вам розповім таку історію: —

— Було колись (а може і є досі) зараз біля Львова одне село, славне з того, що тамечки що-тижня, а то й два рази в тиждень мусів бути пожар. Раз якось переходив тудою мій небіжчик-тато і вступив до крайньої хати напитися води. Зайшов, прошу я вас, на обійстя, а господар у стодолі на тоці молотить. Не вспів небіжчик-татуньо перекинутись з господарем кількома словами, як бачить — через сад, у сусідстві, — займається хата!... — Ґаздо! — кричить небіжтатуньо, — та в вашого сусіда горить!... — А ґазда на це каже не перестаючи молотити: „А він на те ж і запалив щоб горіло!..." Що ж потім, прошу я вас, показалося?... Отож, зараз по першій війні, настав великий крипір і великий стиск за грішми, то люди кинулись масово виїздити до Канади. Але не було грошей на дорогу... То мешканці того села пустилися на таку комбінацію: асекурували свої, звичайно — дрантиві будинки, самі підпалювали їх, а потім фасували відшкодування і вже мали чим оплатити шіфкарту.

— Отак, відай, стоїть справа з тими збитими літаками. Ви кажете: якто можливе, щоб жидки відважилися збити англійцям п'ять літаків? То я вам на це відповім як той ґазда небіжчикові-татові: на те англійці ті літаки туди післали, щоб їх жидки збили. Пане Репета, та ж ви є не хто-будь, а напів-інтелігент, читаєте часописи, слухаєте радіо, та ж ви, хіба, прошу я вас, мусите знати, що вже який місяць перед тим випадком англійці фурт ладували до тієї Акаби своє військо, і канони, і танки, і кораблів настягали цілу хмару, аж сини Ізраїля, а за ними совєтчики підняли крик на ввесь світ: Ґвалт! Англія ламає перемир'я!... Англія встряває до не своїх інтересів!... А тоді пан Бевін робить невинненьку міну та й каже: Перепрашаємо вас, панове, але жидки займають супроти нас агресивну поставу! Маєте доказ — спустили нам на землю п'ять літаків, то ж ми мусимо себе якось заобезпечити!... І давай — далі пакувати до Єгипту канони і танки, але вже більшими купами.

— Ось в чому, пане Репета, зарита собака. І не в гонорі тут справа, чи зневазі маєстату, а все те є, прошу я вас, — вища комбінація!

Ікер.

МРІЯ СТАЛІНА

ПЕРЕД ВІД'ЇЗДОМ ДО АМЕРИКИ

— Моя кіцю! — прибігши з бюра, промовив чоловік до своєї дружини, — маємо дозвіл на виїзд до Америки.

— Кіцею мене більше не називай, бо ІРО заборонило ДіПі перевозити будьякі тварини за океан.

— Ах, так!.. Ну, тоді ми пропали!..

— Чому, мій ведмедику?!

— Ох, дурна ж ти, кіцю! Ніяк не відвикнеш називати мене ведмедиком.

— Вибач мені, мій цуцику!..

— Отак!.. Прізвище моє Вовк, а твоє дівоче Баран — хто ж допустить на пароплав такий звіринець?!

— Так що ж нам робити, мій бобрику?

— А те, куничко, далі крутити нікуди: доведеться таки піти до священика і попросити, щоб він нас вихристив, та різну звірину з нас повиганяв, бо інакше не дістатись нам до Америки...

ТАКОЖ ПРАЦЯ

Видавець замовив в знаного драматурга п'єсу і зразу заплатив йому половину гонорару. Минув довгий час, а драматург не надсилає манускрипту. Видавець пише листа, на якого дістає таку відповідь:

— П'єса має мати три відслони і два антракти. Антракти я саме скінчив...

ВЖЕ ПРОБУВАВ

Прохожий до поліциста: Чому ви не забороните курити цьому смаркачеві, що стоїть он-там на розі вулиці?

Поліцист: Дорогий пане, думаєте, що воно щось поможе? Я вже нераз пробував говорити йому про це дома. Це ж мій син.

ПРИЄДНУЙТЕ НОВИХ ПЕРЕДПЛАТНИКІВ!!!

ВІД АДМІНІСТРАЦІЇ

Усіх наших Читачів просимо внести передплату на „Лиса Микиту" за 1949 р.

На окремому місці подаємо умови передплати і адреси, на які треба пересилати гроші.

Читачам у Німеччині і Бельгії висилаємо поштові складанки.

Передплату просимо пересилати в такому часі, щоб журнал ми могли висилати без затримки.

Ми здержимо висилку журналу тим Читачам, які не внесуть передплати за 1949 р.,
в Німеччині — до 15. лютого,
в Бельгії і Англії — до 28. лютого,
у всіх інших краях — до 10. березня.

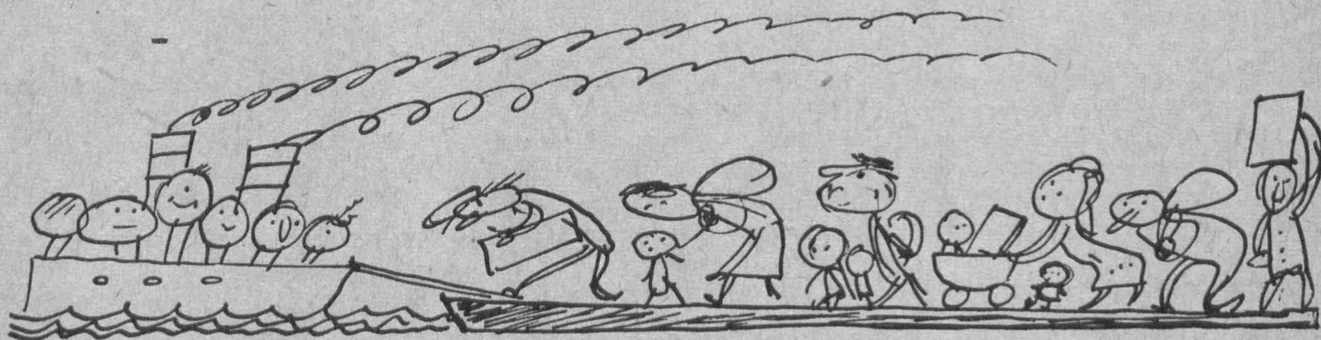

НАЦІЯ У ПОХОДІ

І ТАКЕ БУВАЄ

Пан Терентій Курочка одружився. Розмахувався досить довго, бо любив все робити по довшій застанові, але вкінці, коли появились перші познаки ішіясу, пішов під вінець. Правда, ішов трохи шкутильгаючи, але до власного щастя людина готова й рачки лізти. Терентій Курочка не міг нахвалитися своєю дружиною.

— Уяви собі, — говорив він своєму приятелеві, що його стрінув на вулиці, — вранці я ще лежу в ліжку, а вона, моя найдорожча, подає мені каву, я тільки встану, а тепла вода вже жде на мене в мисці, обмиюся, а найдорожча подає мені блюзу, краватку, ще й сама зав'язує її. Я йду до праці, а вона, моя люба дружина, подає мені пальто, капелюх, течку, оглядає мене з усіх боків, чи, бува, не вимазався. А при цьому мені наказує: „А вважай на себе, не йди краєм тротуару, бо авто може зачепити, та й не іди надто близько домів, бо цегла може впасти на голову. А вертаючись з праці, йди просто додому, не вступай до шинку, бо попсуєш собі шлунок". Вернувшись додому, зустрічаю в дверях свою голубку, вона знімає з мене пальто, капелюх, бере течку, в кімнаті роздягає мене, з блюзи, вбирає в кімнатні туфлі і провадить до столу. А по обіді каже мені: „покладися трішки, ти втомлений". І заки я вспію щонебудь сказати, дивлюсь, а я вже в ліжку. Виспавшись, устаю, на мене вже чекає підвечірок, а потім зі мною дружина гуторить, тобто ми гуторимо, аж до вечері. А потім — спати. Кажу тобі — я навіть не знав, що єдруженим так добре. А я стільки років прогайнував".

Приятель кивав головою і недовірливо дивився на пана Терентія Курочку.

По кількох роках приятель знову зустрінув пана Терентія Курочку. Поздоровкались, і приятель питає:

— Ну, як себе почуваєш? Пан Курочка аж захлиснувся:

— Знаменито. Я ще ніколи так добре не почував. Щойно тепер я зрозумів, що це таке щастя.

Приятель притакнув.

— Бачу, бачу. А як мається твоя дружина?

Пан Курочка видивився на нього:

— Моя дружина? Я розвівся з нею. Живу сам. Кажу тобі — відчуваю життя, як ніколи!

Приятель запитав ще раз:

— То ти розвівся?

— А розвівся!

— Таж вона була для тебе така добра!

— Ти це називаєш добротою?!. Уяви собі: вранці ти ще лежиш у ліжку, а вона, оця, хай не кажу, подає тобі каву, тільки ти встав, а тепла вода вже жде на тебе в мисці, обмиєшся, а вона, оця, чорт би її взяв, подає тобі блюзу, краватку, ще й сама зав'язує її. Йдеш до праці, вона, оцей чорний ангел, подає тобі пальто, капелюх, течку, оглядає з усіх боків, чи, бува, не вимазався. А при цьому наказує тобі: „А вважай на себе" і т. д. Вернувшись додому, зустрічаєш в дверях свою ворону, вона знімає з тебе пальто, капелюх, бере течку, в кімнаті роздягає тебе з блюзи, вбирає в кімнатні туфлі і провадить до столу. Пополудні каже тобі: „покладися трішки" і т. д. І заки вспієш що небуть сказати, дивишся, а ти вже в ліжку. Виспавшись, устаєш, на тебе вже жде підвечірок, а оця, ніби дружина, гуторить з тобою, аж до вечері. А потім — спати.

Приятель здивувався: — Хіба це зле?

Пан Терентій Курочка аж підскочив:

— Чи зле? Так щодня? Це мука! Розумієш? — Хотів ще щось сказати, але заскреготів зубами і, махнувши рукою, побіг у протилежний бік, забувши, мабуть, і про ішіяс.

Б.

БРІТІЙСЬКИЙ ЛЕВ І ЖИДИ

Лист до пана посла Стаха Слоніва

Чесна Еліто!

Доношу Вам о своїм милім здоровли і о цесім, жим уже ґістав папері з Гамерики і відав низадовго поїду. Али цисе ше ни піде так хутко, бо ше ми лише пальці з обох рук повідбивали, а коли решту будут, то ше ни знати. Єк ни мав сми наґії їхати, то ми тежко було на серци, а типерки, єк є наґія, то ми ше венкша манколія бере. А моя жона то ніц ни робит, лиш цалий день бігат по бльоці і си звідує всьо шо тра: єк на Функу їсти дают, та чи є плюцкви, та ци тра си ґанц розбирати до комісії. І все ми голову сушит, жи типер на морьох великі бурі й шіфою дуже гойдати ме тай шо вона цисе ни витримає.

— Та відчеписи, — кау — шо ми їш? Шо ти мині цисе кажеш, коли я ни є жадний кондуктор від шіфи! Єк си боїш то ни їдь і спокі голові!

Але я то маю єнче заклопотане, бо їду до коровів на фарму і чувсми, жи в Гамериці корови доєт лентриков. В нас нихто таке ни видав і я бою си, жи ме назад цупасом відішлют, єк си віkаже, жим до цого ни спосібен. Враз зо мнов маї їхати ше пару ролників гі я на фарму, тай кужний екстра си клопоче, ци даст раду. Бо наш силенин на всьо прахтичний, але на тото з чого хліб їст найменше.

Паметаю, єк ше за Польскі до нашіго сила приїхав йкийс анґлік, корпоратор, ци йка біда, тай ше купа наших панів ізі Львова. Хтів відав спрахтикувати, шо наш силинин вартує та ци варта буде колис за нього войну робити. Бо то, кажут, жи анґліки мают таку політику на сто літ напирид. То питаї се тот анґлік биз тлумачі, про йдно тай про друге, а найвенци про політику. А на останку ше се запитав дещо про господарку тай пішов з панами до ксендза на вобід. Тамка сіли за столом, а наші пани присувают си до нього кунтентні і завогорують:

— А правда, сир, жи наші силени мудрі!

Казали му „сир", бо в анґліків така поведенція, жи кужного пана сиром називают. В нас на панів і на тилiґенцію кажи си смитанка, а в них сир.

Отак си пани допитуют, а він погадав шос, погадав і кає:

— Мудрі, нима шо казати. І про Спанію знают і про Ліґу і про Бісинію і про Наталію, гет про всю політику йка но є. І тіятри в кужнім сили свої мают і співают у хорі, як рідко де і дансувати файно вміют. Де то нашому анґлійскому силининови до вашого, де-де?! Али за цисе, єк се вашого запитати про гної, йкий коли де давати, тай ше про супирфосфорт, то авскапилюх! — вже си над цесим зацокає і не знат шо відповісти. А наш анґлійский тото знає!

А типерика я сам си дивлю на себе і кау: мав правдиву рацію цес сир, шо мав — то мав. Восьдечки я, рахувати силинин, тай бою си їхати на фарму! А єк би ми хто сказав, жибим їхав з Труменом політику робити, то, го-го! — зараз їхав бим гі в дим!

На цесім будьте ми здорові, тай ше до Вас напишу пару слів, али, відав, вже з Функу.

Гриц Зозуля

Нагадав сми си, би сте ми докладну єдресу подали, бим Вам міг кирпайкет післати. Бо писати з Гамерики буду биз казету, али кирпайкет то си бою так віслати. Бо в ридахції зїдят, а потом ка скажут, жи ся помилили і гадали, жи то на присований фундуш було.

З РИСУНКІВ МАЛОГО РОМЦЯ

ЗУБ

— Болить вас зуб? Як би там мене болів мій зуб, то я його негайно вирвав би.

— Еге, я теж вирвав би, як би він був твій.

*

СУЛТАН

Чоловік читає жінці з газети про одного султана, що мав триста жінок. Жінка голосно зідхнула.

— Чого ти зідхнула? — питається чоловік.

— Подумала, який з тебе був би султан.

ТЕМПЕРАМЕНТ

Одна старша, весела дама не любила, коли їй пригадували її роки.

— Я зовсім не почуваю себе старою! — твердила вона.

— Все ж таки, ти маєш вже п'ятьдесяткілька років! — докоряла їй одна добра знайома.

— Не я, а тільки моя метрика! — відповіла сміючися дама.

УЛАС САМЧУК ДЕМОНСТРУЄ КАНАДІЙСЬКИМ УКРАЇНЦЯМ СВОЮ ПОВІСТЬ „ОСТ"

Вашінґтон: Китайський національний уряд звернувся до китайських комуністів з пропозицією замирення. Москва пропозицію відкинула.

Берлін: В місті спокійно. Большевики зайняті тепер розробленням пляну „повітряного мосту" для Москви, щоб у майбутньому не дати себе заскочити бльокадою англо-американців.

Індонезія: Вигляди на перемогу індонезійців ніякі. Москва надто далеко.

Реґенсбурґ: В українській оселі переміщених осіб культурне життя помітно пожвавилось: навіть голова табору пише т. зв. дійства і то т. зв. віршом.

Постій: З уваги на внутрішньо-політичні переміни в українському житті на еміґрації, дир. В. Блавацький звернувся до авторів комедії „Чай у Пана Прем'єра" з пропозицією, щоб вони переробили на сюрреалістичну п'єсу з танцями, змінивши теж назву на „Нек Геркулес контра прем'єрос".

ЛИСТУВАННЯ РЕДАКЦІЇ

П. С., Мюнхен: Ви, мабуть, помилково своє „дійство" „Пролог Мефіста" післали до нас, а не до „Української Трибуни", яка залюбки такі речі друкує, не дивлячись на їх літературну вартість.

М. К., Бамберґ: Пишете, що „Українські Вісті" Вам дуже подобаються. Можливо, але чому про це пишете нам?...

Б. Ф., Ґановер: Та відчепіться!

О. Л., Реґенсбурґ: Дотепів про президентів не друкуємо. Правда, маємо одного президента, але який це дотеп?

Д. Р., Фюрт: Вірші добрі, але їх уже раз написав Т. Шевченко.

А. В., Мюнхен: Бабай — це пристійний хлопець, високий, брюнет, зизоокий, заікується, має тільки одну хибу — права нога дещо коротша.

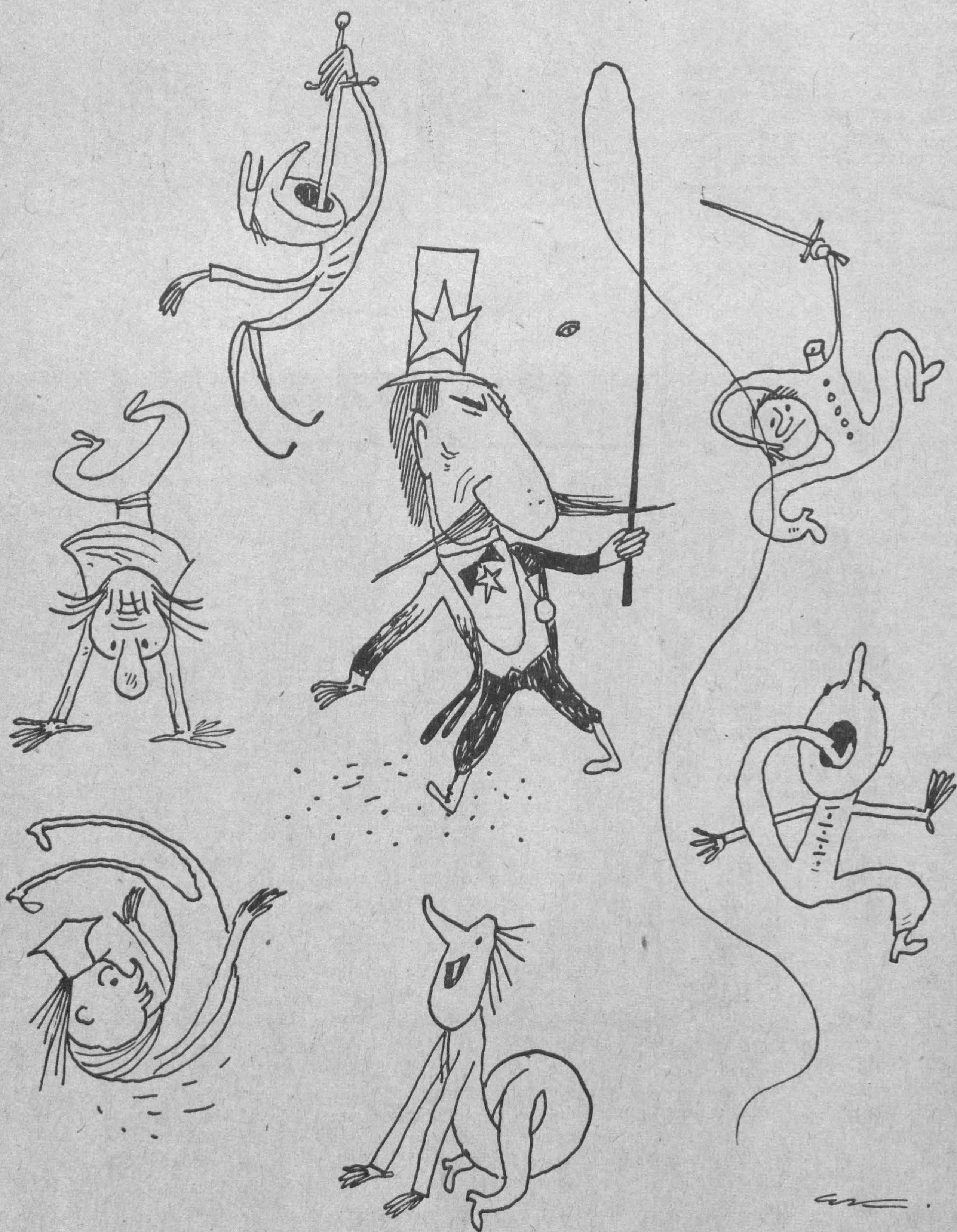

ЦИРК САТЕЛІТІВ

РІК II. Ч. 2 (26)

Лис Микита

сатира • гумор • карикатура •

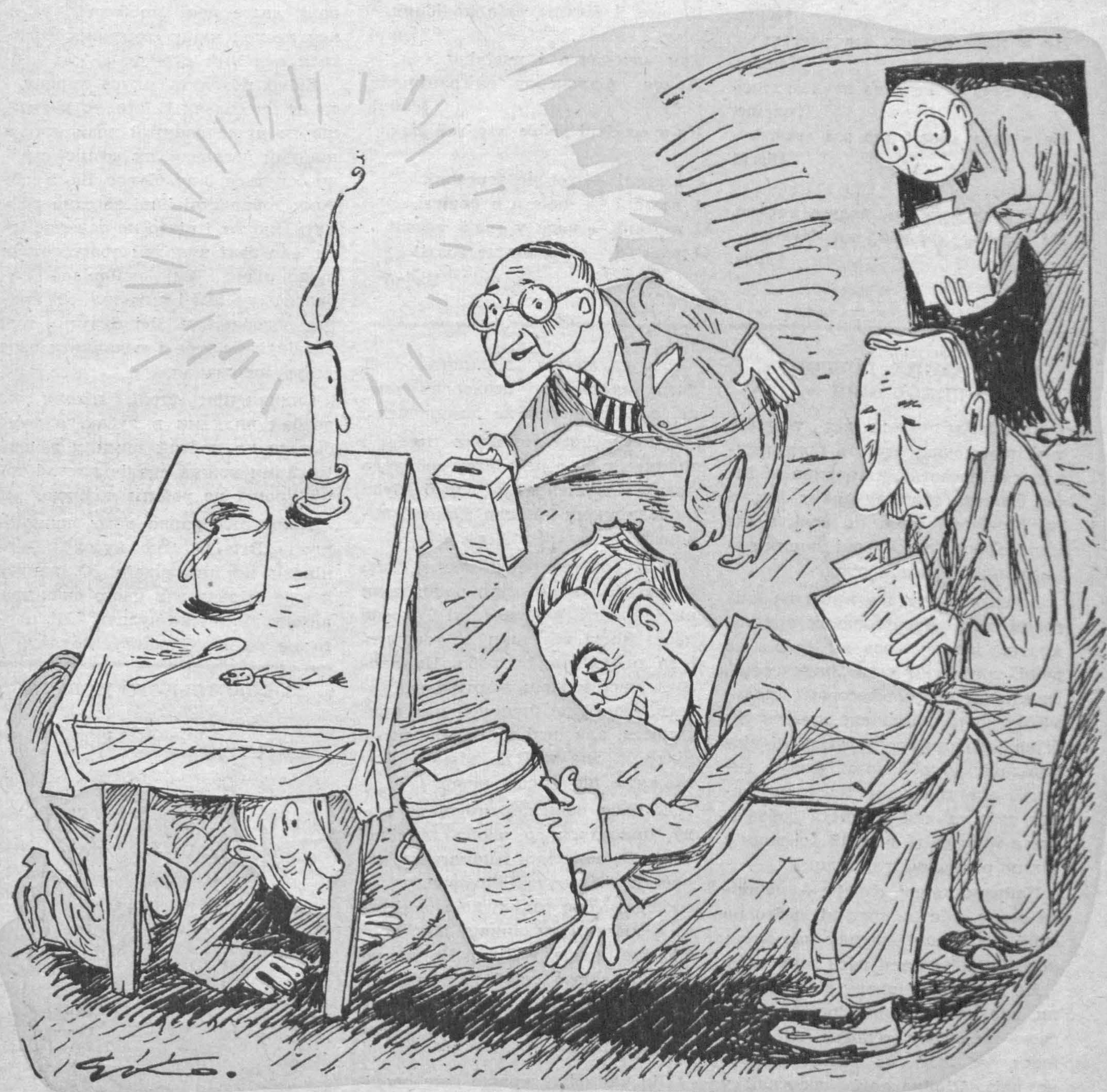

ІЗ ПОЖВАВЛЕНОЇ ДІЯЛЬНОСТИ ВИКОННОГО ОРГАНУ УНР

...„А я знаю, що пан дома
Сидить собі кінець стола"...

Теревені

Не в тому сила, що кобила сива,
Не в тому дотеп, що сміється
[жлоб,
Не в тому смак, що вип'єш склян-
[ку пива,
Не в тому мудрість, що великий
[лоб!

Не в тому радість, що померла
[теща,
Не в тому смуток, що ростуть
[борги,
Не в тому злість, що язиком хтось
[плеще,
Не в тому страх, що злі стають
[боги!

Не в тому воля, що дадуть корито,
Не в тому дружба, що багатий
[друг,
Не в тому вірність, що усе при-
[крито,
Не в тому героїзм, що є обух!

Не в тому, звісно, — і оце „не в
[тому"
Тягнути можна цілий день і два,
І ясно стане навіть і дурному,
Що найважніше в тому не бува.
Це все, і більше слів подібних,
[нині
Так витерлись і посіріли так,
Немов піджак на еміґрантській
[спині,
Як у макітрі добре втертий мак.

І взагалі — усе це теревені,
І взагалі — полова в решеті,
І взагалі — вода у голій жмені,
І взагалі — усі ми не святі!

Бабай

ПОРАДНИК ДОБРОГО ВИХОВАННЯ

Людина різниться від тварини тим, що людина мусить притримуватися „етикети", а тварина ні. Інша етикета обов'язувала у Львові на Личакові, інша на селі, а ще інша в якомусь сальоні наших нечисленних аристократів.

З уваги на те, що в нас на еміґрації отих дипломованих аристократів наплодилось як грибів по дощі, треба тим усім „інженерем", „докторам" і „професорам" подумати, що не вистачало купити собі на Розенгаймер у Мюнхені відповідний до обраного фаху диплом, але треба ще знати, як вести себе та яка „етикета" обов'язує в тому світі, в який всі вони з таким розмахом увійшли.

Найважливіша справа,— це вміти вести себе на гостині, цебто на обіді, чи вечері, на яку вас хтось нерозумний в наші часи запросить.

Не лізь без пардону до мешкання, але перед дверми подивись на свою ґардеробу, головно на черевики, чи, бува, по дорозі в щось не вліз. Щойно тоді постукай у двері або задзвони, але потихенько, не галасливо, щоб не подумали, що тебе така нетерплячка напала до їстива.

Як служниця відчинить тобі двері, вклонися і поздорови чемно, але служниці не доторкайся.

В передсінку знімаєш плащ і завішуєш його на кілку, добре до плаща придивившись, щоб бува на відхідному не взяв чужого, новішого.

В сальоні застанеш гостей, що сидять і думають про одне: коли вже, врешті, дадуть їсти! Голосно цього ніхто все таки не говорить і ти цього теж не роби. По якомусь часі можеш жартівливо сказати, що ти не прийшов для приємности, але щоб з'їсти, але цього ніхто за зле тобі не візьме, але скажуть, що маєш „віца".

До часу, поки покличуть до столу, присядься до якоїсь гарнішої пані або панночки і намагайся чимось її забавити. Найрадше, почни оповідати про те, які коштовні речі і килими ти лишив або дома, або, ще краще, у Відні. Це так зацікавить твою співбесідницю, що решту вона вже сама буде говорити, вичисляючи й свої втрачені дорогоцінності.

Під час обіду краще вже оповідати сусідці якісь дотепи, а із закінченням їх завжди почекайте, аж дама проковтне їду, щоб, сміючись, не подавилася. Як дама давиться, то не бий її по потилиці, хоч це одинокий радикальний спосіб, але спокійно пожди, аж дама або задавиться на смерть і її винесуть, або не задавиться і ти матимеш нещастя дальше її бавити.

Якщо твоя сусідка гарна і молода, то поручається тримати руки на столі, щоб не наразитись на зайві сплітки.

Якщо на полумиску є ще якийсь кусок із їстивного, то перше, заки візьмеш собі, запропонуй його твоїй сусідці. Вона, звичайно, схоче надумуватись, а ти, користаючи з цього, кажеш: „Ну, як ви, пані, даєте мені „гарбуза", то я, хоч не хоч мушу сам змилосердитися над цим куском.

Якщо подадуть якусь страву і ти не знаєш, як її їсти, то вдавай, що ти дуже занятий розмовою, а нишком поглядай, як до цієї страви беруться інші. Буває, що в доброму товаристві інші те саме роблять, що ти, і ніхто не починає їсти, але такі випадки трапляються дуже рідко. Тоді найкраще забратись до їди і їсти, як тобі краще подобається. Всі будуть тоді наслідувати тебе і подивляти твоє добре виховання.

Сидячи при столі, ніколи не довбай вилками в зубах, а тимбільше не дряпай ними у голові. Вилками можна скалічитись, і тому краще це робити ложкою.

Коли господарка дому припрошує: „Візьміть ще кусок", — то ніколи не відповідай: „О, дякую, я вже стільки з'їв цього свинства, що аж мене вже нудить"! Ні, цього не роби! Скромно подякуй і

ІЗ СОВЄТСЬКОГО ПОБУТУ

— Га-пчіх!!!
— На здоров'я товариша Сталіна!

скажи, що взагалі їсиш мало. Можливо, що тобі повірять!

При кінці обіду, коли господарка встає від столу, то знак, що приємність скінчилася і евентуально, можеш пошукати собі іншого приміщення, де мусиш відсидіти те, що з'їв. Подякуй тоді своїй дамі, бо твої обов'язки супроти неї вже скінчилися, хіба що в час обіду ти домовився з нею на „рандку", тоді вони щойно почнуться.

По обіді маневруй так, щоб хтось почастував тебе цигаркою. Ніколи не бери зразу дві.

Найкраще по обіді довго не засиджуватися, але забратись у свояси. Старайся виходити цілою партією, щоб могти всунути служниці даток враз із іншими, що виходять. Тоді вона не зможе зорієнтуватися скільки дістала від тебе.

На відхідному, якщо служниця молода і гарна, можеш її дискретно щипнути.

Радник

ПО МАЛАНЦІ

Жінка вертається ранком з Маланчиного Вечора. Врадуваний чоловік питає:

— Скажи, Кіцю, чи ти була мені вірна?

На те жінка:

— Так само, як ти мені.

— Так? То вже я тебе, любцю, більше на забаву не пущу!

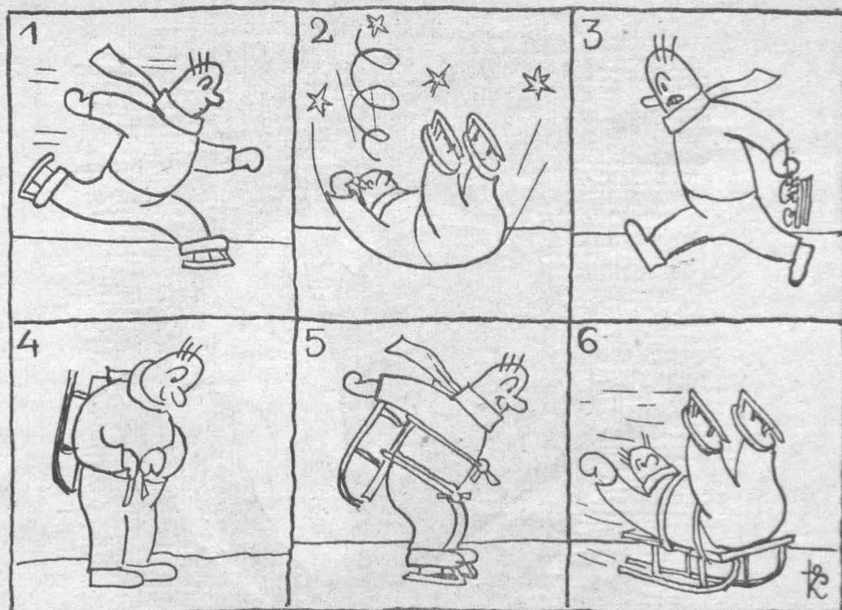

ІЗ ЗИМОВОГО СПОРТУ

ВІД АДМІНІСТРАЦІЇ

Усіх наших Читачів просимо внести передплату на „Лиса Микиту" за 1949 р.

На окремому місці подаємо умови передплати і адреси, на які треба пересилати гроші.

Читачам у Німеччині і Бельгії висилаємо поштові складанки.

Передплату просимо пересилати в такому часі, щоб журнал ми могли висилати без затримки.

Ми здержимо висилку журналу тим Читачам, які не внесуть передплати за 1949 р.,

в Німеччині — до 15. лютого,
в Бельгії і Англії — до 28. лютого,
у всіх інших краях — до 10. березня.

КАЛЯМБУРИ

Пасічняк по реорганізації „Української Трибуни" **УПАсічняк.**

*

Берхтесґаден по замиренні з опозицією — **Бемерхтесґаден.**

*

ДОПИСУЄ

— Чого ти говориш мені, що дописуєш до „Лиса Микити". Я і досі не читав ще ні одного твого „віца".

— Слово чести тобі даю, що дописую. Але хіба я винен, що вони нічого не друкують!

ЗРОЗУМІВ

— І ви не боїтеся, що вас колись обкрадуть?

— Ні. Наш книговод спить в бюрі.

— Ну, так, але в ночі?

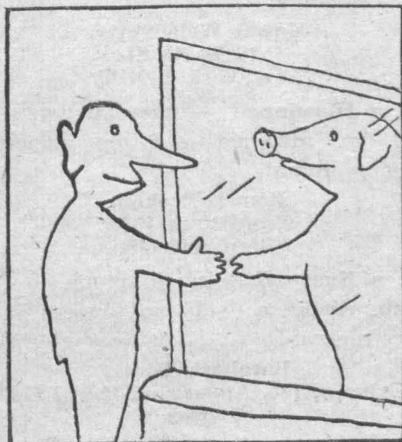

Пізнай себе самого.

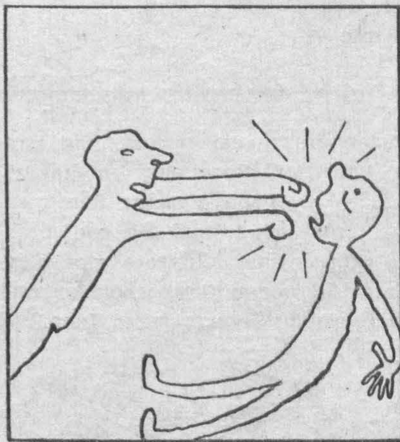

Два рази дає, хто скоро дає.

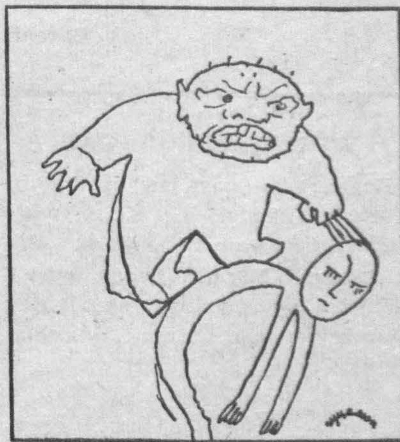

Нема злого, що б не вийшло на добре.

Сателітська ніч.

ЛІТЕРАТУРНІ СОРОКИ

Появилася наукова праця Др Степана Гика п. н. „Криміналістика", яку автор присвятив: „Моїй дружині Мурці". Варто було б побачити ту дружину, якій автор присвятив свою цілу „Криміналістику".

*

Відомий наш письменник Іван Керницький, працюючи перед війною в одній із львівських газет. писав статті, які часом були надто довгі. Одного разу начальний редактор, звернув на це його увагу, вимагаючи, щоб він свої статті скорочував. Другого дня Керницький подав йому свою статтю, підписавши її скорочено Ікер.

СПАДКОЄМЦІ

Приїхав скиталець з родиною до свого брата фармера до Канади. По кількох днях побуту на фармі каже малий Івась до стрийка:

— Стрийку, а з'їжте трохи землі.

— Землі? Що тобі таке, малий, до голови прийшло?

— А бо татуньо казали, якщо ви будете гризти землю, тоді фарма буде наша.

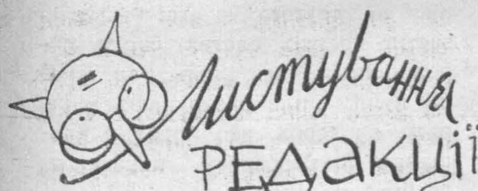

Мґр. Пилип Р., Мюнхен: У зв'язку з виїздом до Канади на фарму питаєте „чи бик копає?" Звичайно ні, хіба якщо крутити йому хвоста, але й тоді він радше коле. На щастя для Вас — не доїться, тож не потребуватимете заблизько підходити.

Параня С., Юнґгайм: Справу мусите подати до німецького суду, тому що той, про кого пишете, — німець. В стосунках з чужинцями треба бути обережнішим.

Ігор К., Торонто, Канада: За запрошення „на лисячу фарму" до Канади щиро дякуємо. Покищо ще не рефлектуємо, бо не знаємо, чи „Лис Микита" там зможе зааклiматизуватися.

Степан М., Дітройт, США: Найкраще нам допоможете, приєднуючи нових передплатників. За компліменти і привіт дякуємо.

М. О., Фрайбурґ: В політичні спори не мішаємося, „Української Трибуни" не дістаємо, а до ЛУПВ нас не прийняли.

К. С., Бремен: Щасливої дороги! Акул не бійтеся, бо вони можуть бути для Вас лише тоді небезпечні, якщо впадете в море.

П. Б., Реґенсбурґ: З Ваших новель не скористаємо; найкраще видайте їх книжкою, очевидно, якщо маєте гроші.

Кукудак: На жаль, Ваш вірш прийшов дещо пізно і ми не могли з нього скористати.

Федик: „Як ішли жиди до Єрусалиму" — про те написав уже С. Руданський у „Співомовках".

М. З., Фрайсінґ: З пляну Маршала ми нічого не дістаємо. Бачите, такий то світ!

В.Р., Авґсбурґ: Якщо маєте гроші, то видавайте гроші, а поезії нехай Вам хтось інший видасть.

К. Б., Канада: Ваші кепські рукописи прийшли за шість днів, а добрий пакунок, про який Ви згадували тому пів року, не прийшов ще й досі.

Москва: Почали будувати мавзолей. Як усе в СССР, будують приспішеними темпами, щоб скінчити його до наступного святкування жовтневої революції.

Вашінґтон: Волес, комуністичний кандидат на президента в недавних виборах в США, задумує висунути свою кандидатуру в найближчих виборах в СССР.

Мюнхен: В місті спокійно. В „Українській Трибуні" доброблено нові замки.

Авґсбурґ: Культурне життя завмерло. Одні письменники вже виписалися, інші виїхали, а ще інші зорганізували „тавщенгралю" для непризнаних талантів.

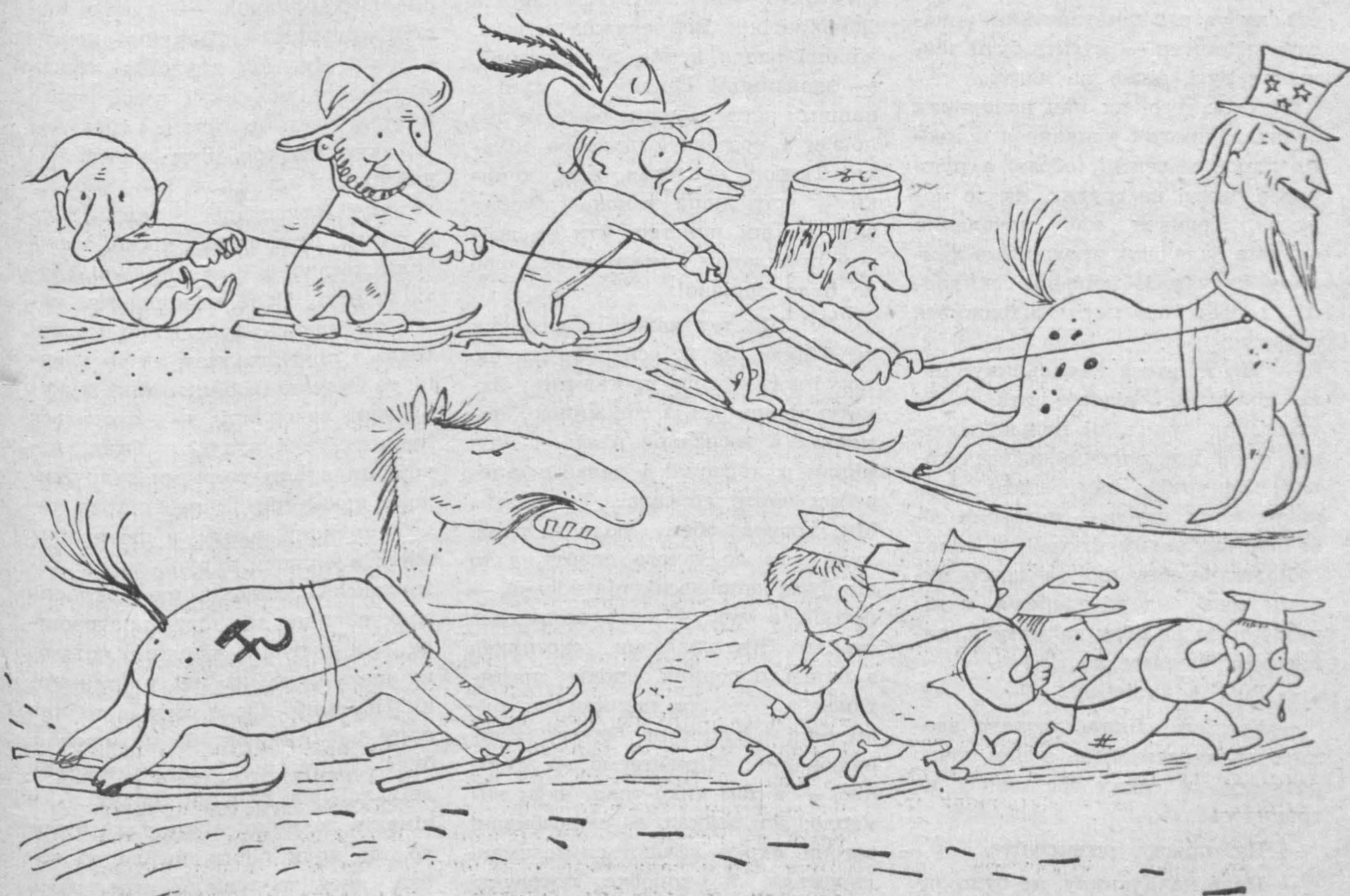

ЗИМОВІ ПЕРЕГОНИ

Ревний листоноша

— Пан начальник Уряду Праці ще раз прочитав заявку, ще раз подивився на прохача, потер долонею бороду і спитав:

— Гм!.. То ви, шановний добродію, бажаєте посаду таборового листоноші?

— Еге, еге, як би так можна просити.

— А можна знати, чим ви займалися раніше?

— Ну..., так, переважно, я працював у купецтві, і трохи в кооперації... Зразу, правда, мав свою власну крамницю, потім перейшов до кооперації, опісля знову мав свій інтерес, і щераз перейшов до кооперації...

— Гм!... То, може, згідно з законом чергування, попробуєте щераз відкрити свій власний інтерес?... Гадаю, це буде навіть значно поплатніше зайняття і більше для вас відповідне, бо ж ви — людина в поважному віці, а знаєте, як то є з поштарським ремеслом? Поштар — мусить бути завжди в русі, вічно на ногах...

Під час того, як пан начальник балакав, прохач удивлявся в нього, немов у святий образ, а руки мав зложені на грудях, як до молитви. Коли ж пан начальник скінчив балакати, прохач іще хвилину мовчав, із пошаною схиливши голову, аж потім відважився сказати:

— Ні, ні, пане начальнику, мене нічого не відстрашить, — ні утяжлива праця, ні низька платня, я на все рішений, на все готовий! Бо треба вам знати, пане начальнику, що я — посвятив себе поштарському фахові, я склав собі такий обіт, що як довго вистане мені сил та здоров'я, я нічим іншим не буду займатися, лише розношенням листів.!

— Гм!.. А дивіться!..

— Еге, еге! Якщо ласкаво зволите вислухати мене, я вам точно розкажу, в яких обставинах це трапилось...

— Ну, прошу, розказуйте.

— Пане начальнику, це було зараз після Гітлерової капітуляції. Ми з дружиною сиділи тоді в одній місцевині на пограниччі Австрії й Баварії, а гніздилися ген, високо, на полонині, в такій кошарі, чи колибі, яку нам бавор піднайшов за одну „раухер карту". Жили ми дуже бідно і майже примірали голодом, бо хоч і сяка-така копійчина коло мене колотилася, то це був час, коли марка тратила вартість і німаки за гроші нічого не продавали. Що нас тоді врятувало від голодної смерти, це „штамґеріхти" і конина.

Сидимо так раз у нашій колибі і догризаємо останню цілушку хліба, як тут прибігає землячок, що жив у сусідстві, та й гукає:

— Що ж це, ви, кохані панство, так сидите і нікуди носа не висуваєте? Ви не бачите, що на світі діється?

— А що ж воно там діється? — питаємо.

— Якто — що?... Кругом настала демократія! Вся служба втікла, жадної влади немає, а на станції, — зарваниця! Німаки в купі з нашими авслендерами розбили два поїзди і розтаскують добро міхами! Тютюн, консерви, риж, коняки — чого душа забажає! Раджу вам, кохані панство, йти за добрим прикладом і поквапитись, щоб не було запізно!

...Гм! Що тут можна радити, чи не радити, це ж ясна справа, що таку оказію гріх прогавити! Заметушились ми з дружиною, позичили в господаря візок і три мішки з картоплі і давай навпереймй перти до села... Та щож?... Ми, правда, обоє, люди в літах, куди нам до такого спорту, а то ще було напровесні, під ногами — потопа, а тут — усе згори, все стрімко, ну, поки ми скотилися з нашої полонини, поки притяглися в село, то попріли як руді миші і язики на бороди повивалювали!.. Прибігаємо на станцію, — а там тихо-тихо, якби вимерло; на рейках — порозбивані вагони, скрізь валяються поламані скриньки й коробки, потовчені пляшки, але з людей — ні живого духа. Кидаюся до одного вагону, до другого, — ага! — і слід застиг по всіх благах, скрізь порожнісінько, все вичистили, вражі душі, лише розтрушена мука, риж, чи горох, або порожні бляшанки по консервах, показують, де була яка хапатня!..

— Ну, скажіть, пане начальнику, як би ви так були на нашому місці, чи і вам не краялося б серце з горя і розпуки, що інші, ось, наликалися та натягли всього до схочу, а ви фатигувалися такий далекий світ, перли останками сил — і надаремно!.. Кажу вам, пане начальнику, ми обоє з дружиною, рахувати, старші люди, а тоді заплакали, як малі діти над нашою недолею... А посідали ми плакати якраз під розбитий поштовий вагон, що з нього хтось повикидав на перон усю пошту. Так то я плачу, пане начальнику, аж бачу, що мої сльози капають на розірваний лист, з якого наставилась стрічка „райзенмарок..." І в той момент наступило в моїй голові немов би якесь прояснення, якби саме Провидіння осінило мій розум! Я вхопив другий лист, розпечатав, — а з нього знову висунулись „райзенмарки" та й ще 10 марок грішми...

— Михайлинко! — гукаю тоді моїй дружині. — Пакуймо пошту в міхи! Ну, моя дружина вмить зміркувала що, як і куди, довго ми тоді часу не гаяли, напакували акуратно три міхи листів, навантажили на візок і — вйо! — додому. А ввечері — замкнулись в колибі, прислонили вікно, засвітили каганчик і давай ліквідувати пошту... Пане начальнику, може ви колись бували по наших селах і приглядалися, як то хлопці та дівчата роблять такі кукурудзяні вечорниці — сходяться лущити кукурудзу?.. Отакі вечорниці влаштували ми з дружиною, щось три вечорі підряд теребили нашу пошту, а що я звик жити з олівцем у руці, то ще потрудився настільки, що докладно зрахував, що ми тоді випатрошили 3549 листів! А майже в кожному щось було, як не „райзенмарки" на хліб, масло, цукор, то хоч пару райхс-марок, бо це, правда, була пошта, що їхала (і вже не доїхала!) на східний фронт. А в німаків до кінця війни таке бувало, що коли рідня писала до вояка лист, то завжди там щось втикала до цього листа... От, на тих листах, пане начальнику, ми

тоді добре поживилися! Про гроші — і не згадую, гроші — пустяки, та найважніше були ті дорогоцінні „райзенмарки", на які ви могли тоді все купити і які були ще дійсні два місяці часу!.. Ми жили на ці картки, як бомби аж до приходу американів, та й ще поробили запаси харчів на пів-року!.. І тому я щиро та з рукою на серці можу сьогодні сказати, що це був — чудесний припадок, що це, відай, вищі сили простягнули нам помічну руку і не дали пропасти. І тоді, саме, я склав цей урочистий обіт: що доки життя мого і сил, не дивлячись на зиск, чи заплату, єдиним моїм званням буде звання листоноші, і то не для заробітку, а за покуту, за те, що я розпечатав і опорожнив 3549 чужих листів!.. Як досі — я чесно і совісно виконував свій обіт: до цих пір я вже побував у 12-ти таборах і всюди сповняв службу листоноші. І коли тепер мене призначили мешканцем вашого табору, я вже заздалегідь леліяв у серці надію, що і тут ця служба опиниться в моїх руках...

Прохач скінчив свою розповідь, витягнув зелену, комісьну хустинку та повтирав скроплене потом чоло і вологі від зворушення очі. Тоді пан начальник поправився на кріслі і в задумі потер бороду:

— Гм!.. Ну, гаразд. Напевно обіцяти вам не можу, що вона справді опиниться в ваших руках, але загляньте так за пару днів...

— Сердечно дякую, пане начальнику і глибоко зобов'язаний...

...А коли прохач, згинаючись у поклонах, щез поза дверима, пан начальник подиктував секретарці:

— Панно Нельцю, допишіть там, на заяві: „Прохання полагоджено відмовно". Бо то ніколи не можна знати, чи людину, що розпечатала 3549 чужих листів, не скортить колись розпечатати 3550-тий!

Ікер.

З РИСУНКІВ МАЛОГО РОМЦЯ

ПОМОГЛО

— Пане докторе, я направду дуже вдячна вам за те лікарство, яке ви записали мому чоловікові проти випадання волосся. Колись він дуже бідькався і вічно нарікав на свою хворобу. Тепер, врешті, це все скінчилося.

— Моє лікарство очевидно помогло.

— Так, все волосся вилізло дорешти.

КОМЕНТАРІ

В **Індонезії** справа неясна і хто знає, чи скоро вияснеться. Коли виявилося, що голляндці зайшли на Яву, світ був такий заскочений, що не знав, чи це дійсність, чи з'ява. Потім поставили цю безрадну і небезпечну справу на Раді Безпеки, але не могли собі дати з тим усім ради і, здається, що воно ще якийсь час потриває.

Китай — це здається найважніша проблема наших днів. Національні війська пляново відступають (чим воно кінчиться — знаємо добре). З китайцями маємо ми, українці, багато дечого спільного. В першу чергу вміємо всі говорити їхньою мовою, хоча її ніколи не вчились. Але знання китайської мови усвідомлював собі кожний свідомий українець, що свідомо говорив в польських урядах по-українськи, коли польський урядовець заявляв: „по хіньску нє розумєн".

Лучить нас з китайцями теж американська допомога. Коли було все добре, допомагала Америка і їм і нам. Китайці (як і ми) починають еміґрувати. Головно до Австралії (як і ми). Але це ще не все, що лучить нас з китайцями. Остається ще одне: мали китайці свій „китайський мур". Він їм нічого не поміг. Маємо і ми наш український „МУР". Нехай ніхто не думає, що він нам щось поможе... В **Палестині** нарешті осягнено перемир'я, хоча бої відбуваються, як і раніше. Жиди бомбардують арабські позиції. Неясно тільки ще, чому совєтських літунів, на совітських літаках, називають жидами.

ІДЕМО ДО АМЕРИКИ

РІК II.

Ч. 1 (25)

Лис Микита

сатира • гумор • карикатура •

— Ця звізда фальшива і тому нам треба триматися якраз протилежного напрямку!...

Бувала коляда, бувала то колись
(І жид був, і коза, і все було, що [треба),
І зорі над селом світилися: блись-[блись,
І дурень в ніч таку, здавалось ріс [до неба.

Лунала коляда під кожними [дверми
(Мороз скрипів, що аж крутило [всім у носі),
Та що ж, пішли літа, від'їхали [саньми,
Лиш спогад залишився: в кістках [скрипить і досі.

Заколядуймо всі сьогодні, як [давно
(Ой, кутю не один змішає зі сльо-[зами!),
І чарку випиймо — хай не дармує [дно! —
Щоб зверху ми були — а вороги [під нами!

Бабай

ОБИДВА ОДНАКОВІ

Голяр і його сталий клієнт — обидва любили частіше заглядати до чарки.

Одного дня, під час голення, голяр затяв свого гостя необачно бритвою. Цей обурюється:

— Це все через ту горілку!

— Маєте рацію, — відповідає спокійно фризієр, — алькоголь робить шкіру шорсткою!

ПРАВИЛЬНА ДІЯҐНОЗА

Знаного лікаря, який однак часто любив випити, кличуть до хворого. Він обслідує хворого і числить удари живчика. Здивовано каже:

— Цьому чоловікові нічого не бракує — він тільки п'яний! — одночасно, однак, запримічує, що він сам себе тримає за пульс.

ЗАКОН КОРАНУ

Колишній султан Марокка, Муляй Гашід, грав в товаристві азартну гру бакарат і стало виграваав. Присутній англійський журналіст хотів зажартувати собі з нього і завважив, що Коран забороняє мусульманам користуватися виграними грішми. Це стурбувало екс-султана. Він звернувся до свого сусіда при столі, французького колоніяльного судді:

— Ти є славний каді (суддя). Скажи, чи мені вільно, чи ні?

Суддя подумав.

— Коли ти чесно грав, то, згідно з законами Корану, тобі не вільно користуватися грішми, які ти здобув азартною грою. Коли ж ти шахрував, то тоді ти здобув їх тільки завдяки особистим зусиллям і вони справедливо і без гріху належать тобі!

— Ти наймудріший з суддів! — закликав врадуваний екс-султан і згорнув гроші.

*

АВТОР

Олександер Дюма, спеціяльно в старшому віці, дуже нерадо давав відповіді в справі своїх трьох сот романів, що їх він написав за своє життя. Цікавим він заявляв, що не пригадує собі.

— Але ж ви їх писали! — дивуються люди.

— Писати писав, але сам не читав! — відповідає Дюма.

*

ТЕМА

Один молодий композитор скомпонував квартет. Після першої проби його приятель зауважує:

— Мій дорогий, все було б добре, але тему першої частини ти вкрав від Моцарта!

— Як красти, то вже щось доброго! — відповів спокійно музика.

Українські діпісти шукають др. Стаха, щоб інтервенював в Католицькій Акції в справі переселення.

Коли звірі говорять

Спеціяльний звітувач нашого часопису (АБВ) одержав довірочну інформацію, що цього року на Свят Вечір всі звірі в таборовій стайні заговорять людською мовою. Тому, що Редакція „Лиса Микити" приділює особливу увагу звірячій тематиці, наш звітувач не занедбав цієї вийняткової нагоди і як одинокий представник всієї нашої еміграційної преси — відвідав на Свят Вечір таборову стайню. відбув майже одногодинну розмову з її мешканцями та виєднав для нашого часопису спеціяльне інтерв'ю.

Редакція.

(АБВ) Треба наперід сказати, що на цю небуденну розмову Ваш кореспондент ішов із почуттям неспокою та непевности. На загал — із чотириногими я досі не мав забагато діла, якщо, звичайно, не робити натяків на адресу декого з двоногих. Та швидко виявилось, що мої побоювання були безпредметові: Коли я лише показав мою редакційну легітимацію, — тварини привітали мене так тепло і ввічливо, що я щиро бажав би собі. щоб мене таксамо зустрічали по всіх наших таборових урядах. Це ще один доказ, яку велику популярність прихильність та довір'я здобув собі наш Часопис, не лише між людською, але й тваринною громадськістю. Всі мешканці одноголосно стверджували, що наш Часопис постійно тримає руку на живчику життя і вірно та в пору інформує своїх Читачів (це наш обов'язок — прим. Редакції.)

Далі Ваш кореспондент мав нагоду впевнитися, що тварини визнаються доволі гарними і культурними манерами, може саме тому, що вони виховані в стайні. Тоді, як із усіх кінців табору доходили вигуки підхмелених „колядників", а не один із ревно святкуючих таборян уже валявся під бльоком, або й сидів припертий у бункрі, — у стайні було тихо та спокійно, тварини лежали собі, або розважалися товариською гутіркою. При тому Ваш кореспондент зробив ще одне спостереження: що тварини, хоч в загальному багато пережовують, кау-ґумі нерадо вживають.

Читачів „Лиса Микити" напевно цікавитиме питання, якими мовами чи діялектами говорять звірі на Свят-Вечір. До вух Вашого кореспондента зразу долетіло кілька фраз у різних мовах. Коли, наприклад,Корова затягала по-полтавськи, то вже Кінь намагав надсянською говіркою, Собака, що крутиться по стайні, погаркував по-англійськи, натомість домашні

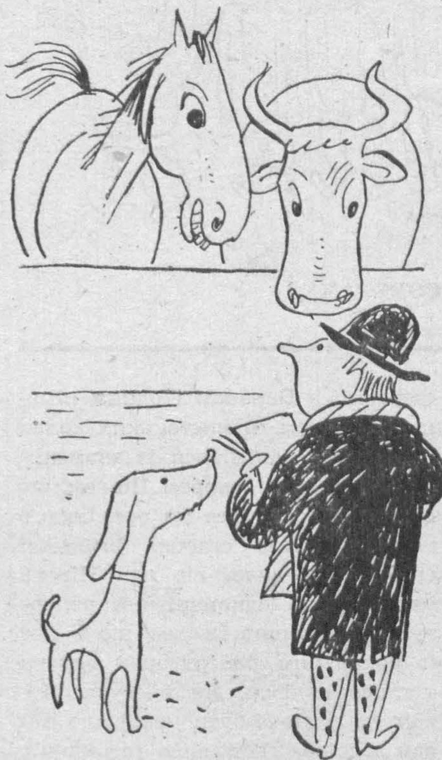

птиці, що копошились на бантах, користувалися баварським діялектом. Потім я довідався, що Кінь з Коровою були справді насильно запроторені, перший з ҐҐ, друга з Райхс Комісаріяту; Собака теж був авслендерського походження, але тому, що сторожив біля військового мото-парку і харчувався з американської кухні, то швидко замериканізувався. Зате куряче товариство на бантах було, в більшості, з місцевого населення.

Ваш кореспондент нав'язав розмову з Конем, що виконував на стайні уряд більш менш відповідаючий урядові нашого бльокового. Моє перше питання було:

— Чому ви не вернулися на Батьківщину?

У відповідь на моє питання Кінь розреготався роздериживотно, а вслід за ним і Корова стала ричати від сміху.

— Пане редакторе, — сказав Кінь, коли перестав сміятися, — чому ви ставите нам такі сміхотворні питання? Коли там, на Батьківщині, вас, людей, трактують, як худобу, то чого нам там шукати?... Подивіться — навіть пес не хоче вертатися до дому! Як би я вам розповів, що я пережив підчас першого „визволення", як то я виконував „норми", скільки колод натягався, скільки піску навозився на аеродром...

— Або, як нас заставляли до соцзмагань по молоковидайності, — зітхнула Корова. — Гай, гай, доїти вони вміли, в отому клятому колгоспі, але, щоб їсти дати, то нехай їм трястя!...

— А як вам тепер живеться в таборі?

— Ну, щож, — каже Кінь, — ми, політична еміграція, мусимо миритися з усіми труднощами скитальського життя. Наприклад, я сам — колишній військовий, за польських часів служив при артилерійській частині, потім працював у сільському господарстві, а тепер, на сміх і глум, мушу таборове сміття возити. То коли мій господар, колись — 50-морговий ґазда, сьогодні таксамо сміття возить, то й мені ізза цього корона з голови не впаде. Тепер узагалі ранґи помішалися: полковники та генерали замітають коридори й прибирають умивалки, а фрайтри й капралі стоять над ними як наглядачі...

— Які маєте вигляди на переселення?

— Досі були вони, приблизно, такі самі, як і у вас, людей. Для нас, тварин, квестія переселення була б, хіба, тоді успішно розв'язана, якби прабатько Ной приїхав по нас своїм ковчегом. Трапля-

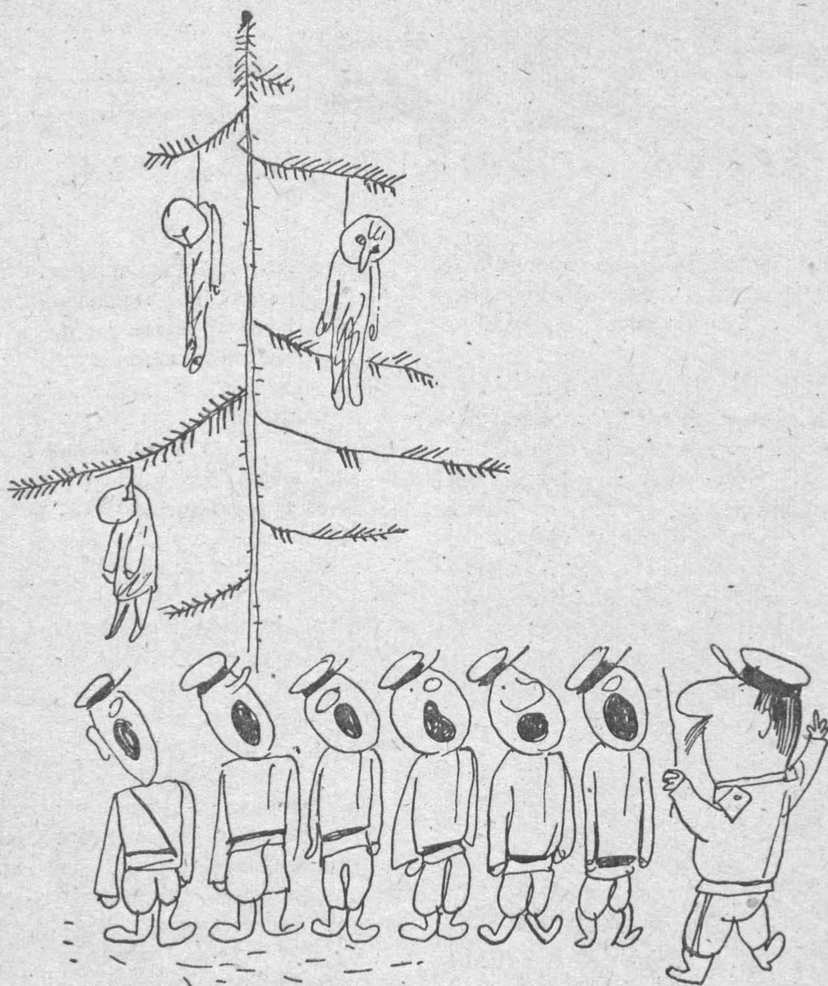

КОЛЯДА В СОВЄТАХ

ються відокремлені випадки, що часом якась тварина перешварцується за море. Так, наприклад, вдалося поїхати до Аргентини собачці мистця Неділка, але це була кишенькова собака. Сказати правду — мене, особисто, Новий Світ і його шалене темпо — не приманюють. Після ліквідації таборів гадаю включитися в німецьке господарство.

В дальшій розмові ми заторкнули ще одне важливе питання нашого таборового співжиття. А саме — до відома наших тварин доходить раз-у-раз, що в нашому таборі йде завзята боротьба за корита. Тому, що після святочної різні свиней та поросят у стайні залишилося багато порожних корит, наші тварини повідомляють цією дорогою всіх конечно потребуючих, що можуть собі ці корита забрати.

На превеликий жаль Вашому кореспондентові не вдалося говорити із стаєнними науковими кругами, бо визначний науковець Цап був у сусідній стайні на конференції з Бараном і одним німецьким Оксом. В мистецьких колах я особисто запізнався із знаменитим героїчним тенором Півнем, що саме приготовлявся до вранішнього концерту. Але стаєнні любителі співу негодували, що пан Півень має занадто одноманітний репертуар. Я потішив їх тим, що в нас із вокальним репертуаром справа мається подібно. Як виступає соліст, то можете бути певні, що він вам заспіває „Гетьмани, гетьмани"; як солістка — то напевно почуєте „Ой, казала мені мати";; як дуетна пара — то арію з „Запорожця за Дунаєм"; а коли хор — то „Ой, закувала та сива зозуля".

Наприкінці Ваш кореспондент сердечно розпращався із симпатичними мешканцями стайні, побажав їм доброї ночі і після мило проведених відвідин задоволений спустив стайню.

Ікер.

ПРИЄДНУЙТЕ НОВИХ ПЕРЕДПЛАТНИКІВ!!!

ХІРОМАНТІЯ

— Я чув, що ти був у ворожки? З чого вона тобі ворожила?

— З руки.

— А що виворожила?

— Гроші з кишені.

*

ЦІКАВА ВІДПОВІДЬ

1-ший: На дворі падає хіба дощ.

2-гий: Чому так думаєш?

1-ший: Бо доповідач говорить так довго, а ніхто з присутніх ще не вийшов!

*

НЕВДАЧА

— Що за невдача! Чому це мусіло саме мені трапитися?

— Що таке?

— Подумай: всідаю до порожнього трамваю і находжу там 1000 марок...

— І це в тебе невдачею називається?

— Не перебивай! Тоді саме надійшов кондуктор і я мусів з ним поділитися!

*

В СУДІ

Суддя: (до непоправного злодія): Бійтеся Бога, чоловіче! Знову вас зловили на крадежі! Чи ви хочете згнити у в'язниці?

Злодій: Що ви кажете!? То хіба там тепер так вогко?

*

ПОДАРУНОК

— Слухайте, пане Дзюба, тиждень тому, як ви були в місті, ви обіцяли привезти мені порося на свята!

— Так, але тепер воно вже виздоровіло...

*

ШКОДА

Власник ресторану має пса. Гість питає:

— Чи ваш пес кусає?

— Боже борони!

— Шкода. Я хотів спробувати, чи він вкусить цей котлет, що його ви подали мені на обід!

*

ІДЕАЛІСТ

— Я не вірю, що ти мене направду любиш. Ти одружуєшся тільки тому, що я одержала спадщину по моїх батьках!

— Але ж дорога! Я одружився б з тобою навіть тоді, коли б ти одержала її навіть по прадідах!

Як би Різдво відбулось 1948 літ пізніше

Якби Різдво відбулось у наші часи, то на небі з'явилася б не одна, а дві зірки.

Вбогих пастирів збудила б сильна детонація вибухаючих під Вефлиємом бомб.

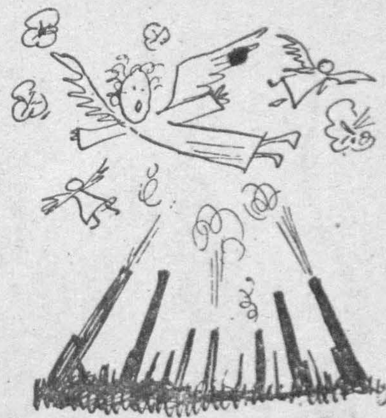

Ангелів розігнали б вогнем протилетунської артилерії.

Пастирі принесли б дарунки, спорошковане молоко і консерви.

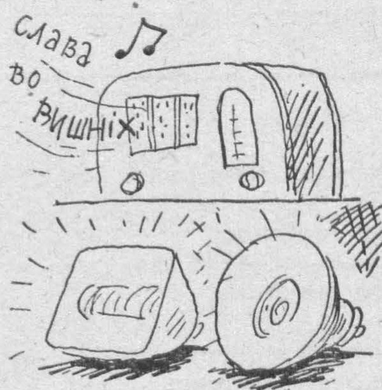

Замість вола і осла стояли б електричні огрівачі, а замість ангельського хору програвало б радіо.

Трьох царів не пустили б жидівські або арабські застави.

Ірод довідався б про Рождество телефонічно.

Св. Йосип мусів би тікати і з цим мав би деякі клопоти і мусів би перейти різні комісії.

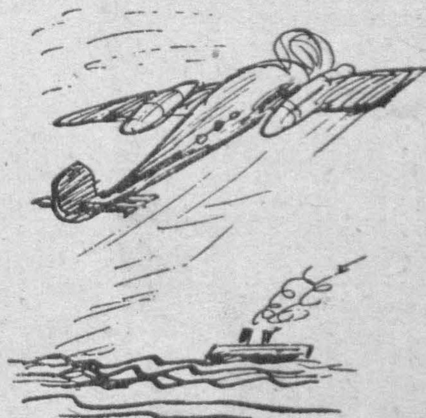

Вкінці Свята Родина виемігрувала б літаком до Америки.

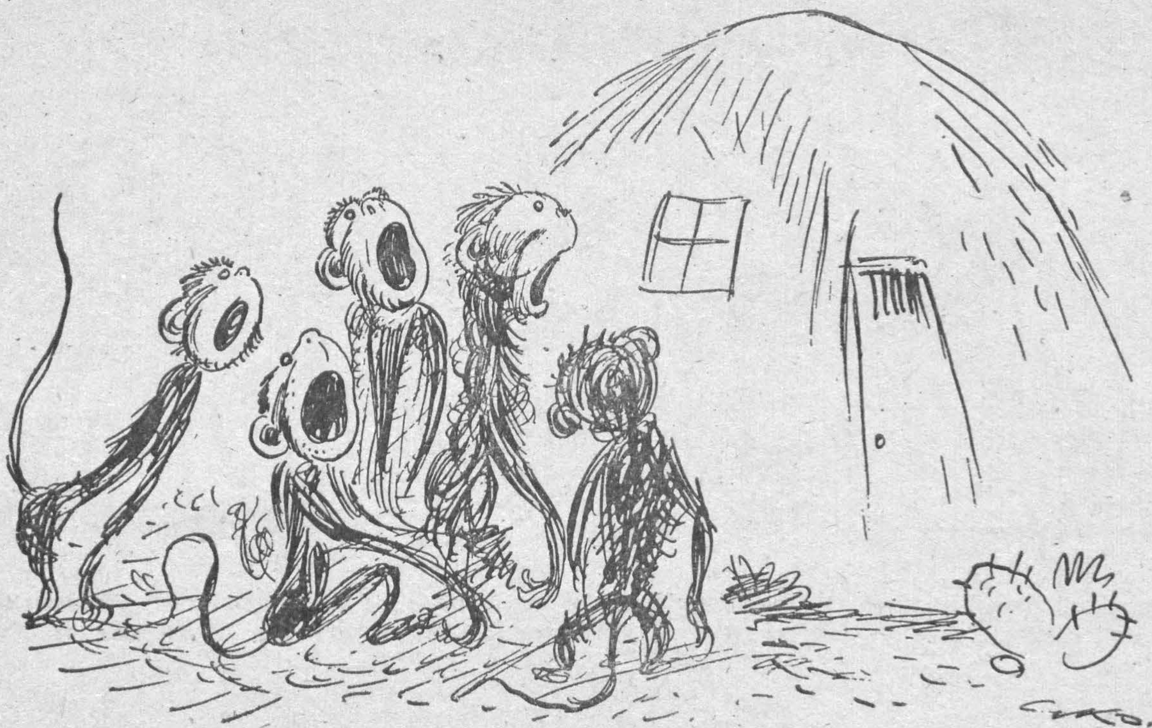

КОЛЯДА В ДЖУНҐЛЯХ

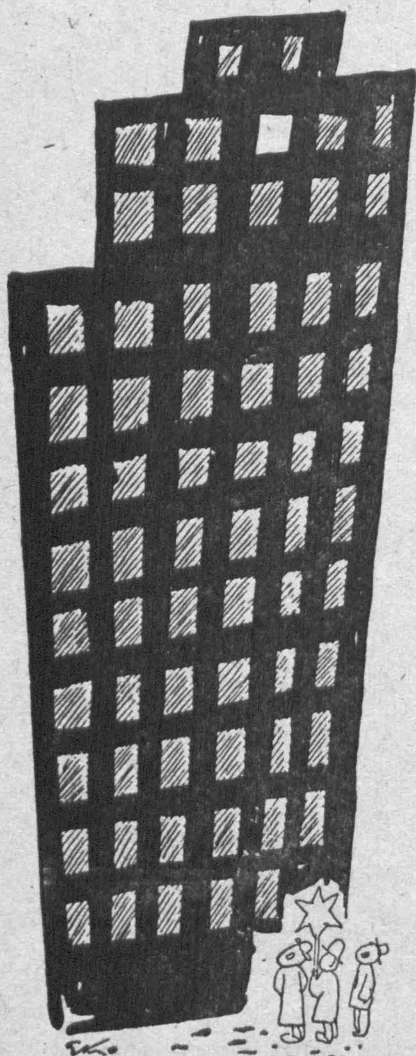

КОЛЯДА В НЮ-ЙОРКУ

ЕМІҐРАНТСЬКА КОЛЯДА

(На мелодію „Нова радість стала")

Нова Рада стала,
Яка не бувала:
По таборах вістка тая
Всіх нас осіяла.

Міністри від Ради,
Не лиш від паради,
Навколінця припадають,
Президента восхваляють.

Ой, ти царю, царю,
УНР шафарю,
Даруй літа щасливії
Всім нам, господарю.

Півень

БОН-ТОН ОБОВ'ЯЗУЄ

Автор відомого в цілому світі підручника „доброї поведінки" П. Кніґґе під час однієї морської подорожі впав в море і втонув.

Про причину його смерти розказують таке:

„Кніґґе був добрий пливак, а крім того він мав при собі гострий ніж, яким міг деякий час оборонятися. Він думав це зробити, але, пригадавши собі, що добрий тон забороняє до риби вживати ножа, кинув його геть і — дав себе пожерти!"

ЧИТАЙТЕ І ПОШИРЮЙТЕ „ЛИСА МИКИТУ"

ДОТЕПНІСТЬ

Бернард Шов відомий з своєї дотепности. Коли його запитали, на чому полягає ця штука, він відповів: „Це зовсім не трудно: вистане говорити людям правду в очі; вони впевнятимуть, що це знаменитий дотеп, спеціяльно, коли мова йде про них..."

*

КОЛИ Б...

— Ти ходиш з двома хлопцями. Чому не вийдеш за котрогось із них заміж?

— Бачиш, коли б я могла скомбінувати прикмети їх обидвох, я була б щаслива: Іван є пристійний, багатий і симпатичний, а Степан бажає зі мною одружитися!

*

ТРУДНА СПРАВА

Лікар: Глибоке віддихання внешкідливлює хоробові бактерії.

Пацієнт: Але як їх заставити, пане докторе, щоб вони глибоко віддихали?

*

ЩОПРАВДА...

— Скільки ви платите своїм службовцям?

— Стоп'ятьдесят марок.

— Це мало. Мої дістають двісті. Щоправда, на руку дістають тільки сто...

ПАТРІОТИЧНІ РЕФЛЕКСИ

Тая Рада — щоб я вмер! —
Впрост недосконала:
Не дала нам дотепер
Цигарок ні сала.

З Ради — мовлю не один —
Жадного ужитку,
Бо ж не зліпшила нічим
Нашого прожитку.

УНРада аж тоді
Стане всім хороша
Як недоля промине
Й заведуться гроші.

А як УНРаді тій
Щось там справді „капне",
То й мене в хвилині цій
Певно не забракне.

Я пробачу радо їй
Хиби всі і вади,
І шукатиму мерщій
Теплої посади.

Буду міцно підпирать
УНРаду рідну
І на тому зароблять
Як паскар — солідно.

Ще й здобуду документ,
Що не був „сексотом",
А натомість — в кожний мент —
Добрим патріотом.

Буй-Тур

**„ЧИ ДОМА, ДОМА,
БІДНАЯ ВДОВА?...“**

ПІДСУМКИ 1948-го РОКУ

В політиці:

1948 рік був неповним четвертим роком миру. Миру-не-миру, бо головних мирових договорів ще не укладено, а такого собі перемир'я, підчас якого союзники, щоб не вийти з вправи, тренуються в „холодній війні", від якої дуже мерзнуть цієї зими берлінці, а пріють західні дипломати. Практичні вправи відбувалися цього року в Греції, Палестині, Китаю, Індонезії і в інших країнах.

В цьому році США одержали нового і несподіваного президента, яким є старий президент Трумен. Европа одержала плян Маршала, а в додаток бльокаду Берліну. ОН збагатилися ще кількома новими комісіями і новим досвідом співпраці з СССР. Для СССР 1948-ий рік був винятково щасливий: Сталін ще не вмер (за нього зробив це Жданов), в ЧСР в саму пору і без непотрібного скандалу повмирали Масарик і Бенеш, Румунія так само щасливо позбулася свого короля, но і загалом в царстві Сталіна було б все „благополучно", якщо б тільки родинного щастя не був закаламутив Тіто.

В науці і техніці:

Наукові досліди 1948-го року увінчалися великими успіхами, спеціяльно що стосується дослідів з атомовою бомбою. В шляхотному суперництві з США, СССР, для добра науки і людства, намагається доказати, що його атомова бомба „дожене і пережене" і буде краща за американську.

З найновіших наукових видань слід відмітити лінґвістичну працю Вишинського, під наголовком: „Новий дипломатичний словник", виданий при співпраці Ґромика і Мануїльського.

Досягнення української еміґрації:

Українська еміґрація добилася цього року великих успіхів, спеціяльно що стосується політичної консолідації. Після створення УНРади всі партії порозумілися і погодилися на те, що вони не порозуміються і не погодяться ніколи, бо це привело б до спокою і політичного застою, а відомо, що тільки рух — це правдивий поступ, що й відповідає вповні українській державнополітичній традиції, вираженій в народній приповідці: „Чорт ладу не шука — аби шум!"

Переселення:

Справа переселення українців в 1948 р. набрала великого розмаху, завдяки енергії й ініціятиві відповідних наших установ в Німеччині і за океаном. У зв'язку з цим, сподіваються, що коли таким темпом піде й далі, то за десять років в Німеччині не буде вже ані одного українця, бо всі — знімчаться!

Часто чуємо думки, що гроші є причиною всього зла і прокляттям людства; кожен однак бажав би собі того прокляття якнайбільше!

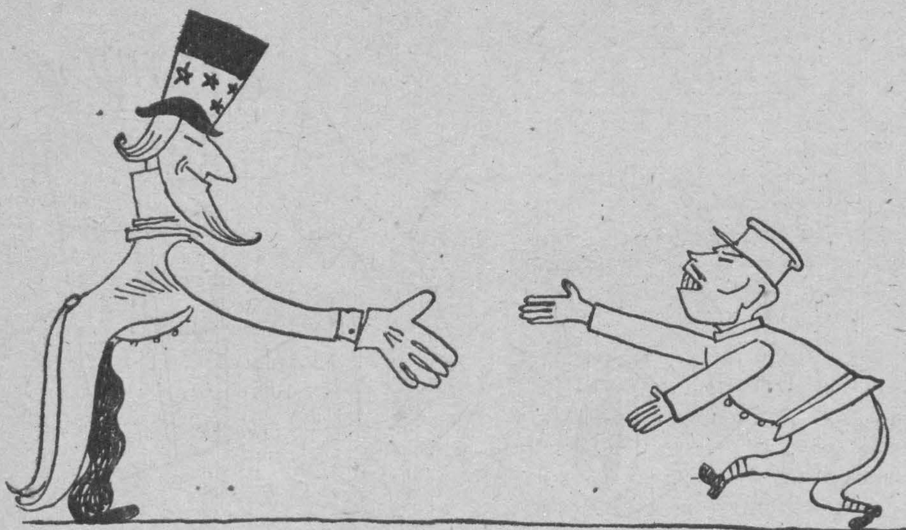

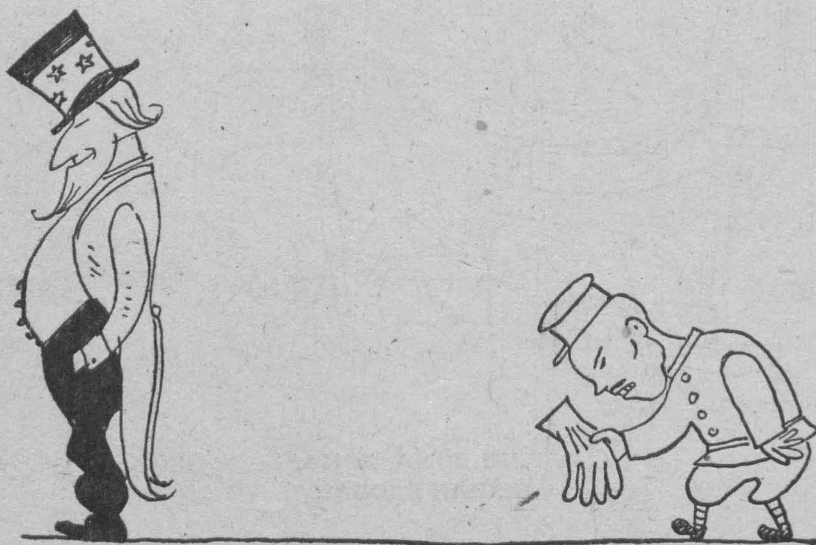

ДОПОМОГА КИТАЄВІ

МАТРИМОНІЯЛЬНЕ

Кандидат до одружіння до посередника для подруж.

— Алеж панна, яку ви мені пропонуєте має одну ногу коротшу!

— Послухайте, — каже посередник — ви на цьому тільки заощадите. Може чейже трапитись, що жінка впаде вам під авто. Будете платити лікаря, аптики, лічницю, а в результаті буде мати коротшу ногу. А тут маєте все готове.

*

ДОБРА ПАРТІЯ

— Ти хочеш вийти заміж, за цього паскаря? Та ж він сидів п'ять місяців у тюрмі.

— А то обманець! А мені казав, що тільки три.

*

ХВАЛЬКО

Приїхав хвалько до Америки і оповідає знайомим в реставрані про різні чуда і пригоди. Між іншим оповідає:

— Як ми виїздили з Европи, то один парень виліз на борт корабля і гукнувши до нас „бувайте здорові!" кинувся в море. Дехто з обслуги корабля кинувся, щоб його рятувати, але парень зник під водою. Але ледви наш корабель приїхав до порту в Ню-Йорку, аж дивлюсь, вилазить цей парень з води і каже до нас: „доброго дня!" Як показалось, цей парень переплив цілий океан біля корабля і ніхто цього не помітив.

Ледви хвалько скінчив, як з-поза другого столика вискочив якийсь тип, обняв хвалька і почав цілувати:

— Дозвольте, пане, що вас поцілую! Врешті найшов я свідка, який все те бачив! Цей парень, що переплив океан — це я!

*

На залізничій станції висів з потягу грубий, як добра бочівка, панок і підходить до візника.

— Знаєте, куди до Липкова?

— Чому не знати! Звідси буде миля дороги.

— То може завезете мене.

Візник подивився на панка, потім на коня, почухав потилицю і не відповідає.

— Ну, чому не відповідаєте? Завезіть, я вам заплачу.

— Та добре, паночку, — каже візник, — але до Липкова дорога тяжка і не знаю, чи вас за один раз заберу.

БАЛКАНСЬКІ СТОСУНКИ

З нагоди великого державного свята в столиці однієї балканської країни відбувається бенкет, участь в якому беруть також всі закордонні дипломати. Після багатого обіду один молодий аташе закордонного посольства з острахом стверджує, що в нього вкрали золоту папіросницю. Невдоволення, що відбилося в нього на лиці, зауважив якийсь старший, з орденами, добродій.

— Вам щось трапилося? — питає він ввічливо.

— Ні, ні, нічого!

— Пробачте, але я міністер справедливости і хочу вам помогти, коли щось трапилося!

Після довгої надуми аташе признається, що в нього вкрали папіросницю.

— Невже?! Хто ж сидів коло вас під час обіду?

— Але ж це неможливе, ні, це ж самі визначні особи, це мусіло статися в іншому місці! — протестує гаряче аташе.

— Нічого, заспокійтеся, скажіть тільки, хто коло вас сидів?

Після деякої надуми аташе вказує на якогось визначного „орденоносця".

— Ах, цей! Міністер фінансів! Гаразд. Будьте спокійні, ви зараз матимете свою папіросницю назад.

За деякий час він вертається.

— Це ваша папіросниця? — питає.

— Так, справді! — відповідає врадувано аташе. — Але ви ж могли мати великі неприємності з цього приводу!

— Що? Неприємності? — сміється балканський достойник. — Він про це зовсім не знає!

*

ЛИСТИ до пана посла Стаха Слоніва

Чєсна Єліто!

Єк прийде Коліда, то цалий ляґір коледує, аж си скіни трєсут. Ци великий, ци малий, ци віпив хто горівки, ци ни віпив, а коледует поки духу стає і горло вітримує. Мус співати, бо инакше би кристєнин тріс зі желю, а так цисе йдно го ратує.

А німота, жи пириходит попри ляґір, то лиш губи розєвлює і ди вує си.

— Вус іст?

— Вейнахт!

Аґа, Вейнахт! І ни хоче нашої коліди німецька земля приймити, але мус, бо типер димокрайтія і опріч цого коліда Божа тай не приймити йкос ни годит си.

Тото так само, ґі стōрія з пирогами. А цисе було ше на почєтку по войні, як шем був на приватці. То на наше Різдво запросив єми господарі, баїра, жим в нього був на комірнім. Сів німиц за скіл і вплітає пироги, аж му сє вуха трісут. Віжу, жи німиц так до того припав то го ше пріпрошую.

— Бити, — кажу, — бити!

А він бере ше. Ото, гадаю, такий німецкий край, рахувати, штудерний, і свою промисловіст має і навік, як кажут, малпу німиц віґадав, а такого пирога, диви си, ни годин був вінайти. То тим вєнци го пріпрошую, а він ніц лиш наби рає, і їст. А як вже штири рази надбирав і сєгав по петий, то го си питаю:

— Шмект?

А він подививси на мени йкос дивно, покрутив головов тай каже:

— Найн!

А най ті фрас! Ото раз німота! Смакуї ни смакуї, али тото їст, бо йнакше би авслендір зїв.

І так Коліда, тай по Коліді, а кристєнин хоц й ни напив си до гапититу, та й ни наїв си до трунку, али наколидував си так, жи ми горло спухло. Жона ми каже, жи то певні волі дістану, бо тут жи то я певні волі дістану, бо тут клімат, а найвєнци биз воду. Дихати кліматом то дихаю, бо инакшої ради нима, али води то вже бизмало ни штири роки ни вживаю, йно фурт пю чорну каву, так жи як би ми черево розпоров, то там всьо маю чорне на ґлянц, ґі ув стріяцкого фелфеблі холєви. А як ми сє чєсом відригне (вібачєйте), то понесе від мине ґі від йкого радци. І так може си встирижу від цого волі, а може й нє, али Вам тиж ражу пантруйте си і хрань Боже ни пийте воду, бо волі би вам дужи на прізентації попсувало і вже би Вас ни послом ни мілістром нихто ни вібрав. Тоґдика, авс-капелюк, мус було би жити з меритури.

Шем си хтів звідати, ци йдете на Маланки ци ни йдете? Бо я йду! Аяк жи, маю в кардеробі з панства плащі зтєгати. А моя жона тиж здуріла, тай вибірає си до буфету скленки мити. Вже си навік дала фарбувати сукню, з цої сітки, жисмо фасували, би нас комарі ни кусали. Хтіла фарбувати на маранчево али пані жінірова, жи мешкаї під нами тиж фарбує на маранчево, то моя жона фарбує на пійолетне бордо. То си можете вявити, що то за аліґанція ме бути, жим сє готов ше на ста рости літ дати спокусити. А як то всьо віпаде, то Вам обпишу на другій раз.

Вінчую Вам з Новим Роком зо щєстьом і здоровєм, бисте були дужі і в політиці ни поступали си ни на цинтиметір.

Ваш Гриц Зозуля.

КУПЕЦЬ СТАРИХ РЕЧЕЙ

— Купую старе барахло: одежу, папір, залізо, шмати!

— На жаль, моя дружина виїхала...

— То продайте порожні пляшки!

*

ШОВ

На балі, дохід з якого призначений на добродійні цілі, відомий англійський письменник Шов танцює з якоюсь припадковою дамою. Дама, глибоко зворушена такою почестю, каже:

— Маєстро! Я зворушена тим, що ви танцюєте зі мною, такою незначною особою...

Старий цинік Шов відрубав:

— Це ж є добродійний баль!

ЛЕКСИКОН „ЛИСА МИКИТИ"

„Маріонетка" — кукла, яка переконана, що вона сама рухається, коли її потягають за шнурок.

„Маскот(а)' — речі, що приносять нам щастя, напр., фунти, доляри і т. д.

„Махер" — слово, що римується з „шахер" і означає: спекулянт.

„Манія" — хоробливий нахил; в літературі — „ґрафоманія", в малярстві — „сюрреалізм", в політиці — „політиканство".

„Меґальоманія' — коли жабі здається що вона віл.

„Меморіял" — письмова вимоґа, яку подається відповідним орґанам, яка мусить влежатися в актах і яку опісля відкладають „ад акта", не відповівши.

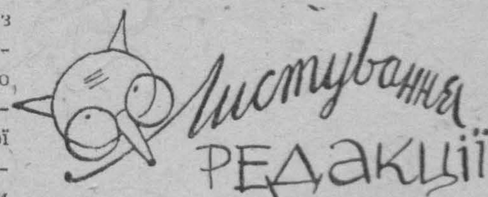

Ми отримали листа, зі змістом якого вопвні погоджуємося і який містимо без коментарів.

Ред. „Лиса Микити"

Високоповажаний Пане Редакторе!

Не відмовте вмістити у Вашому цінному журналі цих пару слів в обороні справедливости.

Чому це так?

Чому це так, що все, що зробить жінка, „не таке то вже важливе", як це, що роблять чоловіки? Чи брутальна сила має все йти перед правом? Чому нас завжди кривдять? Чому неодружений чоловік, навіть коли він старший, завжди є „кавалером", а неодруженій жінці витикають, що вона „стара панна"? Чому, коли чоловік приносить вістки, то це „новини", а коли це робить дружина то вони називаються зараз „пльотки"? Чому, коли дружина клопочеться про все, то кажуть, що вона тримає чоловіка „під пантофлем"? Коли вона не клопочеться то дорікають, що „негосподарна"? Коли чоловік розкидає грішми, то хвалять, що він щедрий, добрий, великодушний, коли це робить жінка, то вона „розтратна"? Таких примірів можна навести багато. Чому це так? Протестуємо!

— Бачиш, почали свариться,
Ані-руш їм поділиться, —
Ґеометри в них нема.

Я веду їх в тую нетрю,
Будь ти їм за ґеометру
Праця буде не дарма!

Ч. 23-24

Лис Микита

сатира • гумор • карикатура •

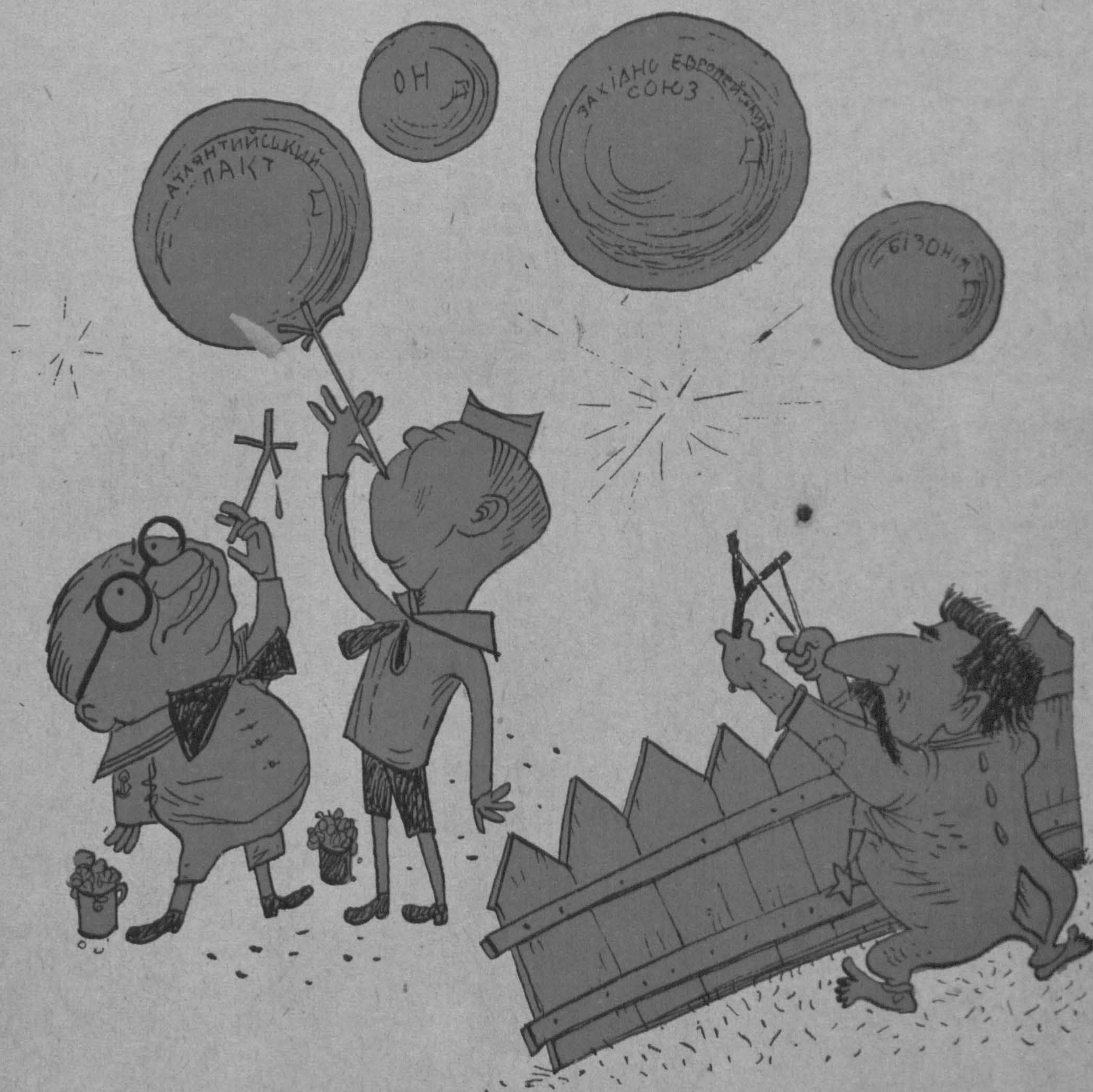

ПІДСУМКИ 1948-го РОКУ

Наш баланс за 1948 рік

НАШ БАЛЯНС ЗА РІК 1948

Шановні читачі, дозвольте, що ни-
[ні,
Як звичай наш велить і чесне ру-
[комесло,
Ми книги візьмемо із лисячої
[скрині
І скрутимо балянс, простий як пе-
[ревесло.

Бо вже буде рік, як майстер
[Лис Микита
В широкий світ пішов, лишив свої
[хороми.
В каламарі нераз змінятась око-
[вита,
Де мокли, замість мух, самі крап-
[ки і коми.

Щоправда, цей балянс робити нам
[незвично
(Бо що за книговод з надворного
[піїти)?
Ось до балянсу вступ щось вий-
[шов патетично,
І патетично теж нам треба далі
[пріти.
Пішов Микита наш — і нагострив
[свій слух — і
В мандрівку він узяв перо нове за
[вухо,
І жартома, йдучи, робив вола із
[мухи,
А часом, вперекір, вола змінив у
[муху.

І взагалі, що він робив — усім
[відоме
(Це знає люд малий і знають
[проміненти),
В солом'яний вогонь не підкидав
[соломи,
Хоч радо дурням всім давав нові
[патенти.

Микиту знають всі — бо якже
[і не знати,
Як багатьом нераз солідно зрідла
[міна,
І не один не міг, почувши правду,
спати,
І не одна губа аж звисла по
[коліна.

Хоч не політик він, та політичні
[справи
Для нього не чужі (такі вони і
[досі),
Він завжди відрізняв свиню й
[осла від пави,
І комбінатора пізнав якстій по
[носі.
Та приятелів він придбав собі
[чимало,
Найбільше серед тих, що мають
[тільки свиту,
Бо не для всіх важні лиш
[ковбаса і сало
І не для всіх мета: коби лише
[корито.
Такий оцей балянс, — хоч можна
[ще багато
Позицій віднайти між книгами
[Микити.
Та вистачить і це — тепер зайдім
[у хату,
Бо варто цей балянс водою хоч
[попити.

Бабай

ЄДИНА ЩАСЛИВА КРАЇНА

Нехай хто говорить, що хоче, але ніде на світі нема таких щасливи людей, як в СССР! Бо ніде у світі немає стільки причин до радости, що там. Подумайте тільки:

Прийшов до крамниці цукор — радість! Продають мануфактуру — радість! Одержав кімнату на мешкання — що за втіха! Ще тебе не арештували — яке щастя! І т. д., і т. д. Та це все тільки, так би мовити, „приватні" радощі. А скільки буває ще державних радощів! Підписуючи державну позику — радуєшся; перевиконуєш п'ятирічку — шалієш з радощів; посадили на три місяці за „прогул" — тішишся, що не заслали; заслали на Соловки — радієш, що ще не розстріляли; а розстріляли — радієш, що нарешті позбувся того всього!..

Оттак радість! Від колиски — аж поза гріб: сама радість...

*

КОРОТКІ ІСТОРІЇ

„Ми хочемо мати „Українську Трибуну" — заявили бандерівці і — відмовили передплату...

*

„Носив вовк, — понесли й вовчука!" — сказав собі в неділю вранці Которович.

*

„А я маю „Час" — заявив ред. Ільницький.

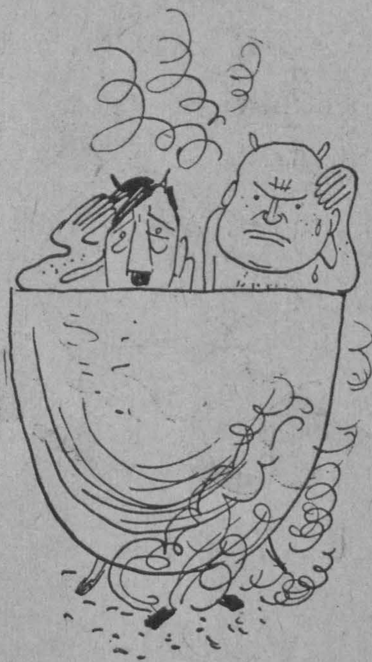

— Таки цього року не прийшов!
— Може на другий рік прийде?..

В РІЗНИХ ПО-РІЗНОМУ

— Коли мій чоловік виїздить з дому, я завжди почуваюся дуже нещасливою. Чи ти можеш собі уявити, як би тобі було, коли б твій також мусів так часто виїздити?

— О, я собі це дуже часто уявляю, але мій, на жаль, сидить стало дома...

*

ПРИ НАГОДІ

— Та піяністка з таким відчуттям грає ці старі пісні, що чоловікові, мимохіть, нагадується минуле...

— Гм, то може при тій нагоді ви нагадаєте собі також за тих п'ять тисяч, що ви в мене колись позичили?..

*

МІЖ ШОТЛЯНДЦЯМИ

— Що, ти вчишся читати письмо сліпих? Пощо воно тобі, коли ти не сліпий?

— Бачиш, я люблю вечорами довго читати, а хочу щадити світло!

Рік минув

— Кажете — минув? .. Гм, то є так, пане Репета: ніби — минув, ніби — не минув.

— А чому ж то так є, прошу я вас?

— Бачите: в усіх людей і народів в цілому світі — минув, і люксторпедою його не здоженеш, а наш, церковний, греко-католицько-православний — ще триває.

— Бо ми, прошу я вас, українці, завжди так, як не люди. Пізні Івани, та й годі. Так собі нераз мітикую: може це той припізнений календар спричинив, що ми у всьому так відстали: і з літературою, і з політикою, і з будовою держави...

— Пане Репета, в таких припадках календар не рішає. Ви беріть для прикладу жидів: вони відстали з їхнім календарем від світового не на два тижні, так, як ми, а на кілька тисяч років, а проте вже сьогодні мають свою державу! А ми?..

— Дорогий приятелю, не штука вбити крука... Як би ми мали в Америці стільки банкирів і мільйонерів, як жиди мають, то і ми виторгували б щось для себе на міжнародній торговиці! А в нас, прошу я вас, хто?.. Самі погребники...

X— А пропо фармерів: чи ви вже післали новорічно-святочні бажання друзям-буряківцям до Манітоби?

— Власне ці бажання, пане Репета, це для мене справжній „камінь предкновення"... Вже там календар я залишив би такий, як є, бо навіщо давати русинам ще одну причину до сварки, — та от відносно бажань, я маю поважні застереження! В цій матерії я був би проти звичаїв і традицій та пішов би на радикальну реформу!

— Виязичіться ясніше, дорогий приятелю.

— Пане Репета, ви мені, хіба, не заперечите, що ціла дотеперішня бажальна система ганебно провалилася! Головний її дефект лежить у тому, що з того всього, що ми собі бажали — нічого досі не сповнилося.

— Наприклад?

—Пане Репета, полиньмо трошки в країну споминів і пригадаймо собі, наприклад, минулорічну Маланку... Заля Таборового Театру, шум, гамір, метушня, фестони, лямпіони, воскована підлога, пані — в довгих сукнях, панове — в довгих маринарках буфет, джасоркестра і так далі. Нагло оркестра грає туш, гасне світло, годинник б'є дванадцяту... Сталося! Прийшов!... Знову світло на залі, деяке замішання, охи, ахи, обійми, рукостискання, ну, і, очевидно складання бажань. І що ви тоді чуєте, пане Репета? Яка фраза найбільше втискається вам до вух?

— „Дай Боже наступний рік зустріти в Рідному Краю!"

— О, власне! „В Рідному Краю", „на Україні", „в Батьківщині", вже там, у самій формуляції, можуть бути маленькі відхилення, але загальний тонус — той самий: всі їдуть додому!.. Але так, сперегодя, коли вже цей і той перетерся через буфет, — тоді вже декого не вдоволяють такі імлисті узагальнення, як — „на Україні", чи „в Краю" і так далі. Подають щораз точніші окреслення місця і часу. Наприклад — чуєте: „Ну, пане меценасе, але вже другий Новий Рік напевно зустрічаємо у Львові!" Або: „Ну, Іван Галактіонович, дай Бог зустрічати той рік у Золотоверхому Києві!" А Іван Галактіонович поквапно додає: „На Софійському майдані!" Ще за якої пів години місце чергових новорічних зустрічей пересувається з столиці на провінцію. Там уже хтось гукає: „... в Тернополі, інший — в Полтаві, в Перемишлянах, Золотоноші, Куликові, Пацикові і так далі. Мало того, пане Репета, бо ще за якийсь час ви чуєте, що люди вже себе „про футуро" саджають на відповідні посади. Команданта табору облягла хмара референтів і гукає: „Пане голово! За рік ми хочемо вас бачити на становищі президента Міської Ради м. Львова!". Ну, і що їм зробиш?.. А в голову Т-ва Комбатантів умовляють, що через рік він обов'язково мусить бути Командантом Київського ґарнізону... Всі військові чини гладко і без перешкод авансують зразу по три шаржі вгору, а вже цивільна братія — то так, без розбору, вивіндовує себе на щонайвищі пости!

— Самособою розуміється, дорогий приятелю, так воно мусить бути, цього вимагає святочний настрій і витворена атмосфера. Як би воно виглядало, прошу я вас, як би ви побажали вашому ближньому: „Дай вам, Боже, пане Ікс Ипсильон, зустрічати черговий рік на посаді коритника чи поплентача?..."

— Власне, та атмосфера, пане Репета, вона, очевидно, степенується та емоційно зростає рівнобіжно з ліквідацією буфету і так далі. Вже, наприклад, коло третьої- четвертої над ранком, борони вас Боже побажати комусь: „за рік у Львові", бо цей хтось готовий це потрактувати як особисту й національну зневагу. „Що, — скаже, — за рік?! Пане ласкавий, протверезіться, що ви говорите?! Я клянуся вам і запевняю вас словом чести, що найдалі за три місяці ми оба сидітимемо при столику „Під крученими стовпами" і питимемо горілку!.. В березні вибухає війна, триває два тижні, большевиків розбивають в пух і прах і ми з парадою їдемо додому!.. Ще ваш приятель не скінчив віщувати, як другий пророк уже його переліцитував: Не за три місяці, а за місяць!.. А золота студентська молодь в такому настрої, якби вже завтра мала їхати... Лунає похідна пісня: „Хлопці підемо, боротись за славу, наша сотня вже готова", і так далі. В такій атмосфері — очайдуха, що посмів би мати якісь сумніви щодо цього, — розрайцована публіка готова злінчувати!

— А так, прошу я вас, готові з дядька зробити вітрак...

— ... Ну, а кінцевий ефект такий, що ціла та новорічна „їзда додому" в більшості випадків кінчиться... їздою до столиці Латвії, а в нормальному порядку речей — до ліжка і так далі. Потім приходить малий „кацен'ямер", трохи несмаку, спліток і обмов, а там — сіре, діпівське життя котиться далі втертим руслом... За місяць-два ви бачите, пане Репета, що кандидат на голову Львівської Міської Ради — сапає буряки в Манітобі, командант київського гарнізону — загнався аж до Вене-

суелі, а той гарячий патріот, що за три місяці обіцяв вам фундувати горілку „Під крученими стовпами" — поїхав до Австралії ловити вужів і страшити крокодилів... А такі, всіма забуті і нікому непотрібні люди, як ми — будемо далі снуватись поміж бльоки і застоювати черги за зупою...

— Йой, дорогий приятелю, ви — як той Азазель, темний демон, вічно крячете та крячете і сієте зневіру в скитальських серцях! А що нам, прошу я вас, кінець-кінцем, залишилося, як не та іскорка надії в здійснення наших задушевних мрій? Ви ж знаєте, що — „без надії сподіватись" — це наше національне гасло.

— Та добре, пане Репета, я проти цього гасла не виступаю, я маю конкретний плян, дуже скромний: зреформувати наші новорічні і святочні бажання! Мусимо перехитрити нашу Долю, наше призначення! Досі Доля не була нам ласкава, а це тому, що ми занадто накидались їй з нашими претенсіями і домаганнями. А людська Доля — химерна, як жінка: все любить робити наперекір! Тож ми пускаймося на хитрощі: що інше бажаймо собі в душі, а що інше — на словах... Наприклад, я зустрічаю вас на Новий Рік і в душі міркую: Ой, дай мені Боже через рік стрінути пана Репету в Перемишлі на Францішканській вулиці... Але в голос кричу: Ну, пане Репета, дай нам Боже на той рік зустрітися в Арґентіні!.. Або в Параґваю... А ви мені відповідаєте в подібному сенсі... І хто знає, пане Репета, хто знає, — може тоді якраз обернеться комета хвостом і химерна Доля сповнить нам те, чого ми собі голосно не бажаємо?..

— Окей, дорогий приятелю! Отже — договорились: надходячий Новий Рік — зустрічаємо зреформованими бажаннями!

Ікер

НЕОЧІКУВАНА ВІДПОВІДЬ

Молодий учитель читає учням речення, а вони мають доповнити останнє слово.

— Сфінкс має очі, але не може...

— Бачити — кричать учні.

— Має вуха, але не може...

— Чути — доповнює кляса.

— Має ніс, але не може...

— Вичистити його! — регоче кляса

НЕБЕЗПЕЧНА ПАПУГА

В совєтському секторі Берліну одному німцеві втекла папуга. Він голосить про це на поліції, але зразу ж застерігається:

— За її слова, що стосуються політики, не беру жадної відповідальности! Щоб вона не говорила — це її приватна думка!

СТАВАЙТЕ ПЕРЕДПЛАТНИКАМИ

ЦІКАВЕ

В СССР до малого містечка приїхав закордонний турист і питає, чи може побачити щось цікаве.

— О, так! — відповідають йому. — Ось хоч би ця лавка під пам'ятником Сталіна!

— Чому? Хіба на ній сидів колись Сталін?

— Ні, але ось уже два місяці зима, а її ще не порубали і не спалили!

ТОЛЕРАНЦІЯ РЕЛІГІЇ В СОВЄТАХ

ПРО ЗРАДЛИВУ ШЕХЕРЕЗАДУ ВІДВАЖНОГО ТЮТЮ *та про те* ЯК ЗРАДА ВЕРТАЄ ЛЮБОВ

(Подражаніє Боккаччіо)

Років з десять тому у нас на Слободці проживав один чолов'яга — Хома Трохимович Тютя. За професією він був кравцем і нічим особливим не відзначався. Хіба що мав красуню жінку. Тоді переповідали, що вона була з татарів, і, що Хома Трохимович іще замолоду, як десь був на курорті, викрав її в одного татарина. Словом, таємниця, де Хома Трохимович викрав таку кралю. Жили вони не багато — не бідно. Тютя шив штани за штанами, і з того жили. І може так би й віку доживала Тютіна Шехерезада, світу за тими штаньми не бачучи, як би... посусідству з ними не поселився один собі пожежник — Іван Іванович Гладун. Це був кріпкий мужчина, що однією рукою міг „вижимати" пожежний шланг. А треба сказати, що Хома Трохимович мав одну, нічим не переборимую, слабість. І цією слабістю були карти. Десь за Слобідкою проживав Тютін приятель, з яким він часом сходився як кажуть, на преферансик, чи ще на якусь там хоробу. Звичайно, це траплялося, коли у Тюті не було спішних замовлень, або під вихідний день. Це добре знали і Вєра (так називалася Тютіна жінка) і пожежник, якого в присутності чоловіка Вєра іменувала „симпатією". Симпатія, то й симпатія, само-собою, що проти симпатії Хома Трохимович нічого не мав проти. Однак, усе це тільки вступ до того, про що хочу вам розповісти. Це трапилось перед неділею. Як тільки Хома Трохимович, захопивши нову колоду карт, відправився до свого колеги, Вєра підняла фіранку в третьому вікні, яке від себе добре міг бачити Іван Іванович. Не треба вам пояснювати, що це у них був умовлений знак. Справді, не проминуло й п'яти хвилин, як пожежник, поголений і напудрений, був у Вєри, а Вєра в пожежника на колінах. Все це, зрештою, не первина, ані для неї, ані для нього і все це могло кінчитися (як і завжди) приходом стомленого Хоми Трохимовича і розмовами про останню пожежу в місті, що її погасив Іван Іванович, або про останні штани, що їх пошив Хома Трохимович начальнику депо Київ-другий-товаровий... Але цим разом Іван Іванович був більш, як він казав „влюбльоний", а Вєра менш, як вона казала „непреклонна". Словом Іван Іванович став у-

мовляти Вєру, щоб вона пішла до нього на кватиру, а Вєра на пальцях почала доводити йому всю безглуздість такого необережного кроку. Вона сказала, що буквально кожної хвилини може вернутися Хома Трохимович, і, що він ніколи в житті не простив би їй такої зради, що Хома Трохимович у неї самих суворих правил, хоч сам колись її викрав. На це пожежник відповів, що вже одинадцята година, і, що Хома Трохимович напевно програє і захоче відігратися, що це триватиме щонайменше три години, що можна про всякий випадок погасити світло і Хома Трохимович, повернувшися, думатиме, що вона вже спить в своїй спальні, і не захоче її тривожити, що вона ж сама оповідала, що Хома Трохимович не любить її тривожити, коли приходить пізно і в програші. На це Вєра відповіла, що інколи, особливо ж, коли Хома Трохимович у виграші, він її таки любить тривожити. На це пожежник став доводити, що цим разом Хома Трохимович „наверняка" програє, бо він цілий день мучився над лицюванням піджака, що йому нарочито дав Іван Іванович, і, що йому, тобто Іванові Івановичу, відомо, що Тютін партнер сидів увесь день без роботи і тепер має найсвіжішу голову на ціду Слободку, що, нарешті, можна погасити світло, а на ліжко під ковдру покласти щось таке, щоб могло нагадувати Вєру... Остання пропозиція дещо захитала Вєрину непохитність, і вона спитала, що, на його думку, могло б нагадувати її... На це пожежник сказав, що на його думку, вона скидається на менекен, що стоїть в Тютіній кімнаті. „Особенно хвігурою" — сказав пожежник. Проти манекену Вєра нічого не мала проти, і вони на цьому порішили. Пожежник кинувся відкручувати з триножника манекен, а потім разом з Вєрою вони перенесли його до спальні і поклали на ліжко. Вєра накрила манекен ковдрою. Тут, власне, кінчається перший розділ мого оповідання, і починається другий — присвячений Хомі Трохимовичу Тюті. Треба сказати, що гра Хомі Трохимовичу випала якнайкраще, і, проходячи сонними провулками Слобідки Хома Трохимович посміхався. Він згадував сьогоднішню гру і аналізував кожний свій хід і хід свого партнера. Проаналізувавши гру, Хома Трохимович подумав, що от тепер

друга година ночі, що він, як тільки прийде додому, одразу відправиться до Вєри в спальню, що він защасливий, щоб не поділитись своєю радістю з Вєрою, що він сьогодні защасливий, щоб спати на холодному дивані. Ну, а далі Хома Трохимович почав таке думати, що, може заставило б почервоніти і самого Івана Івановича, який, що не кажіть, звик їздити на червоній машині... Ключ, як і завжди в подібних випадках, висів на ниточці з третього вікна.

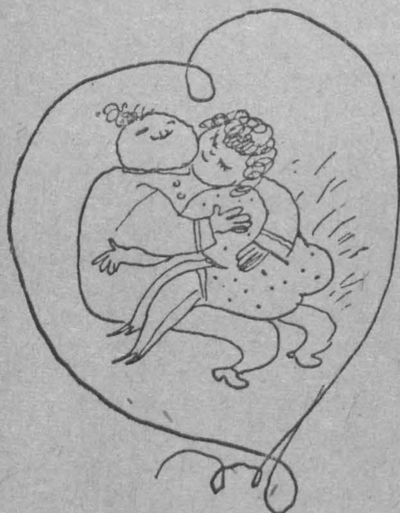

Вєра завжди пам'ятала вивісити ключ. Хома Трохимович відімкнув двері і пройшов до спальні. Не вмикаючи світла, тихо навшпиньки, він підійшов до ліжка і, стараючись по змозі не робити зайвого шороху, почав роздягатися. Він поспішав, але гудзики чомусь ніяк не хотіли розстьобуватися, і тоді Хома Трохимович вирвав їх з нитками. Він подумав, що зрештою, невелике діло, завтра попришиває. І от, коли він, піднявши ковдру, доторкнувся до Вєри, його пройняло таким жахом, що він відскочив від ліжка щонайменше на три кроки. Вєра була мертвецьки холодна і тверда. Якусь хвилину Хома Трохимович тільки торощив очі і ковтав слину, а тоді навпомацки схопив допіро скинуті штани і швидко, нікуди не попадаючи, почав одягатися. Так-сяк натягнувши штани, він прожогом кинувся з хати на подвір'я. Тут він стояв якусь мить нерухомо і ніяк не міг зібратися з думками. Перша ідея, що стукнула (так, так, — стукнула!) йому до голови, була — негайно розбудити пожежника і вже разом щось вирішити, щось робити, кудись бігти, рятувати... Але по всьому судячи, пожежник міцно спав і не поспішав відкривати двері нічному непрошеному гостеві. Проте, якщо ми припустимо, що він і не спав, то ми також можемо догадуватись, що цим разом пожежнику поспішати було нікуди. Обережно привідслонивши фіранку, пожежник мовчки спостерігав грізні, як йому здавалося, рухи Хоми Трохимовича. Вєра сиділа на пожежниковій постелі і, шльохаючи носом, трусилась усім тілом. Правду кажучи, вона ніколи не була такої високої думки про свого чоловіка. Подумати тільки, що за рішучість, яка лють! Тигра просто, а не Тютя! Пожежник був їй тепер до нуди противний, і вона думала, що він нечесний боягуз, не має крихти мужності відімкнути двері, а, як злодюга, в самих підштаниках підглядає... І Вєрі з розпачі хотілося кусати власні лікті. Тим часом Хома Трохимович покинув безцільне стукання й кинувся з двору. Друга ідея, що грюкнула його по голові, була — негайно побігти до лікаря Назаревського, якому Хома Трохимович минулого року пошив два халати. Хома Трохимович біг вулицею і думав, що як це він одразу не догадався побігти до Назаревського, тим більше, що в подібних випадках в першу чергу треба кликати лікаря, а не пожежника, і, що коли на Вєрі немає ще трупних плям, то все ще можливо... Впорскування певної дози камфори піддержить серце, а відповідні рухи розгонять кров, і вона житиме... I Хома Трохимович, може вдруге після того дня, коли вони були вперше разом, відчув, яка вона йому дорога і незамінима... Навіть чутки, що Назаревський дере немилосердно, не могли зупинити Хому Трохимовича, і він, добігши до лікарських дверей, з усією енергією почав стукати. Але скільки Хома Трохимович не добивався, дверей йому так-таки й не відкрили. Спочатку розбуджений лікар лаявся, сморкався і кричав, щоб Хома Трохимович прочитав, що у нього на дверях написано, і, що, коли там чорним по білому стоїть, що ночами прийому немає, то це відноситься до всіх, а в тому числі й до таких свиней, як Хома Трохимович. А коли Хома Трохимович став доводити, що тут ніким не передбачений випадок, а може й вбивство з метою пограбування, старий сказав, що в такому разі нехай Хома Трохимович біжить в міліцію, і взагалі забирається під три чорти і не заважає людям, які й так цілий день на ногах, спати. Чим ближче Хома Трохимович наближався до району міліції, тим більший проймав його жах. Справді, це справа міліції, все тепер ясно — „вони" виломали двері з чорного ходу, ввірвались до спальні, Вєра почала кричати, кликати на поміч, а цей ідол так спить, що його не те що жіночим криком, а й чоловічими кулаками не добудишся. Пожарна морда! Тут кінчається і ця частина мого оповідання і починається остання — фінальна. Коли Ванька, начальник районну міліції дав наказ трьом заспаним міліціонерам „оціпити дом", Хома Трохимович не витримав і вібруючим голосом запитав — для чого?.. А то для того, — сказав Ванька, — що в таких випадках предусторожность ніяк не лишня! Ванька розстібнув кобуру і дістав наган. По тому сказав Хомі Трохимовичу слідувати за ним. Вони пройшли до спальні і Ванька сказав увімкнути світло. На ліжку, само-собою під ковдрою, лежала... Вєра... Жива Вєра! Жмурючи від різкого світла очі вона майже щасливо посміхалася до Хоми Трохимовича. Думаю, що після такого фіналу не варто вам розповідати про Ваньчин гнів і матюкальну лірику трьох міліціонерів. А от не умовчу, що манекен стояв на свому місці, щоправда, може трохи затуго привинчений до свого триножника.

Олександер Смотрич

**...А Бурмило той упертий
Вперся конче мед ізжерти!...**

ПОЛІТИЧНІ ТРЮКИ

Сербський політик Пашіч давав інтерв'ю одному журналістові. Коли під час розмови до кімнати увійшла його дружина, він представив її журналістові:

— Моя дружина — Міліца.

Після відходу журналіста дружина питає:

— Чому ти представляв мене „Міліца", коли я називаюся Дюрдіна?

— Бачиш, — відповів Пашіч, — коли він писатиме статтю, то напевно згадає і твоє ім'я. Коли стаття не відповідатиме моїм плянам, я заявляю, що це все видумане, включно з ім'ям моєї дружини! І це напевно всіх переконає!..

В СУДІ

Судять цигана за те, що не вийшов в колгосп до праці.

Суддя: (до цигана) Скільки маєш років?

Циган: Та, пожив всього лиш тридцять.

Судя: (з обуренням) А чого це в протоколі записано, що маєш 35 років?

Циган: Так, п'ять років був у колгоспі.

*

КОНЕЧНЕ ЗЛО

— До лиха! Завтра мушу бути на шлюбі, а так не люблю тієї паради!

— То не йди!

— Та мушу, бо це мій власний шлюб.

СМІЙСЯ З ТОГО

**Хоч ти, брате, хату втратив,
Фабрику, крамницю, поле
І як перекотиполе
Ніде місця не загрієш
Й відгадати не умієш
Де й коли діб'єшся свого —
Смійся з того!**

**Хоч тобі в дорозі бомби
Вбили любу твою тещу
І, як злі язики плещуть,
Попалили всі девізи
З посагу і з труду твого —
Смійся з того!**

**Хоч не маєш дядька, брата
Десь в Америці, в Канаді,
Що тобі післати б раді
Афідавіт і пакунки
У потіху на фрасунки,
Не роби собі нічого —
Смійся з того!**

**Хоч тобі кохана жінка
Шепче в вухо кожну днину,
— Від гороху я загину,
А без масла я пропаду
І без кухні не дам ради
Й не спечу тобі нічого —
Смійся з того!**

**Хоч ти з'їв би з апетитом
З часничком ковбаску, шинку,
Гуску, качку, телятину,
Але маєш без перерви
Завсіди по пів консерви,
Не роби собі нічого —**

В РЕСТОРАНІ

На загальне здивування поважний промисловець прийшов на обід в товаристві своєї машиністки. Товариші не дали йому спокою, доки він не вияснив ситуації.

— Сталося це так, — почав він — в першій годині я завважив, що дівчина не пішла на обід. Думаючи, що вона не знає коли обідня перерва, я запитав її: „Чи ви вже по обіді, панночко?". На це дівчина почервоніла і промимрила: „Але ж дуже дякую, за хвилину буду готова". І була.

*

ЧИ НЕ ТАК

Спліткар, це той, що говорить тобі про інших; **нудяр**, — що розповідає про себе, а **надзвичайно інтересна людина**, — коли говорить тобі про тебе!

**ВИРІВНЮЙТЕ
ЗАБОРГОВАНІСТЬ**

ПАТРІОТОВІ

Вітай, герою, що живеш між нами,
Що вірно мучишся за свій народ!
О, важко жити з тридцяти
клунками
І мати тисяч кількасот
В долярах, фунтах і марками!
Ти патріот, ти патріот!

Твій клич — себе фізично зберегти!
Тепер, коли горять світи,
Коли немає іншої мети,
Лиш: смерть або перемогти,
Ти хочеш, знаємо, себе фізично
зберегти.
Ти — України пуп!
Про це ти трубиш в сотні труб!

Нехай земля викочується дном,
Хай небо падає в кусках,
Тобі, щоб сісти за столом
З нахмареним, твердим чолом,
Мов цілий світ в твоїх руках,
Бо ти суддя поміж добром і злом!
Чолом тобі, чолом!

О, скільки ти сказав промов
Про честь, і героїзм, і кров,
А нишком міркував щодня:
„Щоб залишився я здоров
Ну, і моя сім'я".

Скажи, герою, о скажи сьогодні,
На чому ти і скільки заробив з
руки?..
Мовчиш? А може ти бува голодний?
А може ліжко давило м'яке,
Коли ти випив по вечері каву
І марив про вождівську славу!

О, патріоте в десятках облич,
Політику від тисячі питань!
По тобі вдарить, наче „божий бич",
Останній день змагань!
Де ж дінеш ти своє майно?
Що лишиться з твоїх кімнат?
О, лишиться тобі одно:
Ім'я — псубрат!

Бабай

БАВАРСЬКИЙ „ЮБЕРМЕНШ"

НА ВЕЧОРНИЦЯХ

— Бачите, за цю сукню, що маю на собі, я заплатила моїй кравчині тільки першу рату!

— І тому, мабуть, ви й одягнули сьогодні тільки першу рату!

*

ЙОГО ЗАВДАННЯ

Адвокат: Тільки кажіть мені щиру правду. Я мушу точно знати, як воно дійсно було!

Клієнт: Та я говорю правду, а крутити, пане докторе, то вже ваше завдання...

ОЧИТАНИЙ

— Продайте мені якусь книжку для мого 15-річного сина.

— Купіть „Трьох Мушкетерів" Дюма.

— Добре. Що коштують?

— Дев'ять марок.

*

— Прошу лікарство на поріст волосся.

— Прошу. Вам яку пляшку: велику, чи малу?

— Прошу малу; не люблю надто довгого волосся.

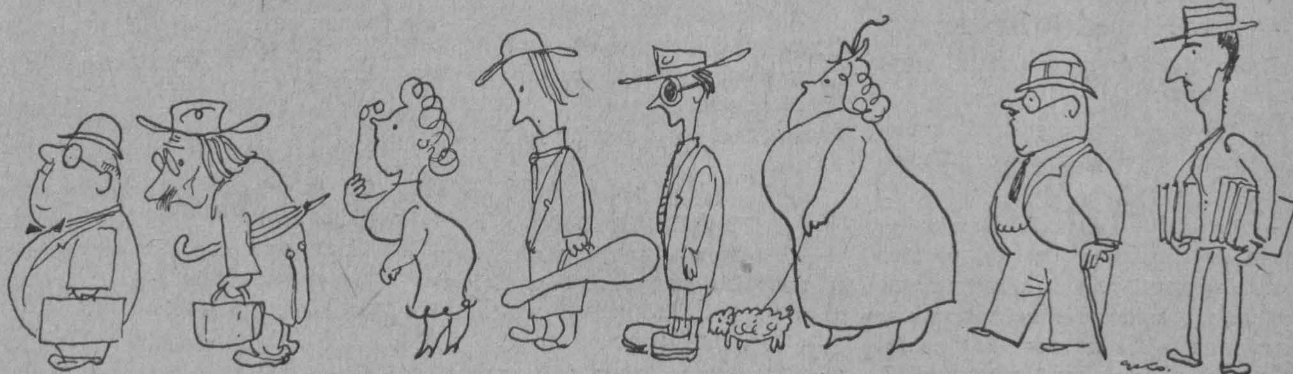

ПЕРШИЙ ТРАНСПОРТ ФАРМЕРІВ ДО США

Лист до пана посла Стаха Слонів

Чєсна Еліто!

Богу декувати йкос мні-венци допхалисмо до кінце року. Ніби ще не цалком, бо в нас рахує сє подвуйно: раз піршого січня, а видтак ше раз, на штірнацетого. Таку вже маїмо притексію в Пана Бога і кужний украйнец моє оказію два рази си впити: раз на Сильбестрі, а другі раз на Маланки. Дома вже було добре і прахтично, али на міґрації нираз ни добре, бо кристєнин віпити не має за шо і биз того дубельтово туск маї тай подвуйно сє мучит. Ви си там гіґноруєте при Національній Раді, то взєли бисте з собов ще пару таліґент[illegible] тай пішли бисте до наших [illegible]іскупів у теліґації, би нам йден новий рік, а з ним тиж йден калєндир відписали. Найби було і в нас гі в цалій Гевропі!

А цисте чули жи йкас нова партія си втворила? Звеси йкос дивно: „Союз інкрустацийних сил України". То ведлуґ того, жи неміск політики мают си затруднювати інкрустаціями, тай різбленими касетками, тай албумами. Тай цалий йих проґрам то си зачинают від Бога, а кінчит чи на касєтках. То ніби наші гуцулія маї бути горою, тилко не вирозумію, чьо в цесім проґрамі написано, жи ца бізпартійна партія маї перти до такого, жи на світі маї панувати людина. Відав є такий наріґ дес на світі, жи над ним панують коні, або бики, або й свині, вібачейте. Єк бим знав, де то таке си водит, то сподавбим туди свого коне, бо бестіон такий мудрий, жи міґби бути призидентом. Й так нима го чим годувати тай си дурно на міґрації марнуї. Тай ше ми си в цесі проґрамі ни сподобало, жи маї бути мус на бизпартію. Навік мілістри то си мают з партій віписати. То так віходит, жи єк до тепер був мус на партії, так типер маї бути мус на бизпартії. Ніби всьо файно, али я маю запідозрінє, жи під цесим Інкрустаційним союзом законспірувало си УНДО, бо далі в проґрамі єк бик стоїт, жи всьо маї бути димократично і всєм маї правити президент. Вінюхайте цесу справу добре, бо таки відав там сє УНДО сховало і такого блахмана пускаї, жиби гитманців з другої флянки взєти під тромильфаїр. Бо єк би ни коні і ни касетки, то решта всьо штимує так гі в ундівскім проґрамі. Але ведлуґ каситок, то відав пан Горбачевські, жи цесом партійов керує, такий си в Унді вімовив, бо він маї фабрику з касетками, тай рад би, жиби му попри політику касетки і албоми ліпше си розходили. Так ми си всьо тото відає, а Ви цисе будете ліпше знати, тай ніс маєте ліпший від мене, би цисе добре вінюхати.

Більше не пишу, бо трохи нездужію, жи фурт оклад биру на голову, а всьо биз мою жону, жи мнє вчора на сило до баїрів післала, би шос вімінєти на свєта. Али цисе Вам достументно вопишу в календарі „Лиса Микити", то си го купіт тай цалу сторію прочитаїте.

Гриц Зозуля

ХАРАКТЕРНІСТЬ

— Чекай, я вже забув скільки тобі, власне років.

— Двадцятьодин.

— Та пожди! Здається мені, що три роки тому ти мені казала, що маєш двадцятьодин?

— То що з того? Ми, жінки, як раз щось скажемо, то вже того тримаємося!

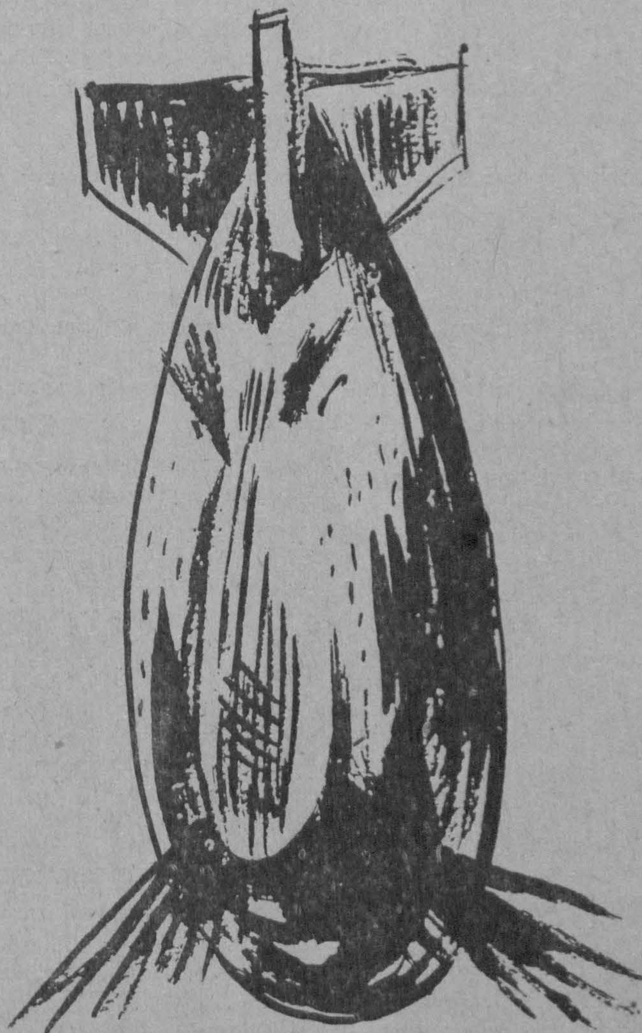

СОВЄТСЬКА АТОМОВА БОМБА

З РИСУНКІВ МАЛОГО РОМЦЯ

ГУМОР ДЛЯ ДУРАКІВ

— Яка є різниця між фортепіяном та соловейком?

— Не знаю.

— Прив'язати соловейка за ніжку при помочі шнурка до ніжки фортепіяну. Опісля взяти ножички і перетяти шнурок. Що полетить, то буде соловейко, а що зістанеться, то буде фортепіян.

— Що це є сітка?

— ?

— Це є дірки, пов'язані шнурками.

— Васильку, якщо принесеш мені один-два волосочки з голови твоєї сестрички, то дам тобі марку

— А як дасьте десять, то принесу вам цілу перуку!

Підслухана розмова між двома студентами на останній виставці в Реґенсбурзі:

— Слухай, а що це є вітраж?

— То ти цього не знаєш? То ж шиба, вибита кольоровими камінцями!

*

ТАКИЙ ЧАС

— То ти так додому приходиш? Дивися, як ти на ногах хитаєшся!

— Видиш... тепер нічого нема певного; все на світі хитається!

*

АВТОПОРТРЕТ

На виставці образотворчих мистців мала Мартуся питає у мами:

— Тут портрет цього пана, а де його авто?

КОРОТКО І ЯСНО

Колишній президент США Кулідж був не тільки скупий на гроші, але й на слова. Коли він раз повернувся з церкви, дружина запитала:

— Чи гарна була проповідь?

Кулідж тільки кивнув потакуюче головою.

— А про що говорив священик? — питає вона далі.

— Про гріх.

— І що ж він про нього говорив?

— Він був проти нього.

*

Пруський король Фридрих I нагородив в час миру одного офіцера орденом, який досі давали тільки в час війни. Офіцер відмовлявся прийняти:

— Ваша світлосте! Цей орден можу прийняти тільки на полі бою!

— Нехай він не буде дурний і причепить собі це! — розгнівався король. — Через нього я не буду починати війни!

*

ДИТЯЧА ЩИРІСТЬ

Тета, пращаючись, питає Івасика:

— Івасю, ти підеш зі мною?

— Ні.

— Чому?

— Бо як ти, тетко, вийдеш, у нас буде вечеря.

ВИГОВОРИВСЯ

Екзекутор: Батько дома?

Малий Левчик: Ні, вийшов.

Екзекутор: А мама?

Малий Левчик: Вона теж сховалась у лазничці.

*

ВВІЧЛИВЕ ЗАПРОШЕННЯ

Професор хемії: Якщо в цьому експерименті щось не в порядку, ми і ціла ляборaторія можемо вилетіти в повітря. Прошу ближче панове, щоби ви могли краще слідкувати за мною.

*

ЗНАЄ ЇЇ

Вона: Пам'ятай, щоб ти чекав на мене в парку о 7-мій годині!

Він: Добре. А коли ти прийдеш?

*

ПОДІБНІСТЬ

Знайомого місіонера запросили на вечерю. Коли дочка господарів з'явилася при столі в надто видекольтованій вечірній сукні, батько, боячися, щоб це не зробило поганого враження на гостеві, старався виправдати свою дочку сьогоднішньою модою.

— О, це нічого — заявив місіонер. — Мене це не бентежить — я був десять років серед дикунів!

*

— Тату, скажи мені, що люди мали, як ще радія не було?

— Мали святий спокій в хаті!

Ч. 21-22

Лис Микита

ЦЬОГОРІЧНИЙ МИКОЛАЙ

Ось вам люди байка
та про Миколайка,
про Миколу-Миколайка,
бородата байка.

Отже: був і жив,
по землі ходив,
бородатий
і вусатий,
і як байка — теж багатий.
Хто? — Відомо, Миколайко,
я ж веду про нього байку!

Хто бажає — хай послуха,
хай наставить довгі вуха
й не шепоче,
не хіхоче
і т. д., і проче, й проче.

Отже: був і жив,
по землі ходив...

І зайшов у дивний край,
де лиш дай, і дай, і дай,
дай і те, дай і це,
дай і інше ще!

Щож, добро добув із міха,
тому всунув він горіха,
тому знов медяника,
тому п'ятака.

Але ба! Не те давав,
що народ собі бажав!
Хто? — Відомо, Миколайко,
Я ж веду про нього байку,
що багатий,
пребагатий,
і, як байка, — бородатий.

Отже: шум і крик навколо,
Миколайка аж змололо.
— „Президента нам!" — гукають.
— „Ні, вождя!" — перебивають.
— „Гетьмана!" — хтось мирно просить.
— „Нам корито!" — хтось голосить.
Хтось захлипав. Плач.
Плаче поплентач.
Словом — ярмарковий крик,
А Микола-Миколайко
зник!

Кажуть ті, що знають байку
(може є і так),
що Микола-Миколайко
був з Куликова — а інші
Кажуть — з Кобеляк.

Бабай

ДВА МОВЧАЗНІ

— Слухай, зрадь мені таємницю, як ти доробився тих грошей?
— Ти вмієш мовчати?
— Як камінь!
— Я також.

НЕПРАВДОЮ Є,

— що СССР не хоче миру. Він його хоче, але такого, якого він хоче.

— що уряди сателітних держав не є свобідні. Вони мають абсолютну свободу виконувати накази СССР.

— що СССР фінансував робітничі страйки на заході Европи. Він тільки, з гуманних мотивів, дає допомогу страйкарам.

*

ПРИГОДА ДИПЛОМАТА

Американський дипломат, приїхавши до Будапешту, їде на розмову до одного міністра. При вході провірюють його документи. На першому поверсі вимагають перепустки. На другому заглядають в портфель. На третьому роблять особисту ревізію. В приймній один угорський енкаведист забирає від нього всі папери і йде до кабінету міністра, другий залишається і наглядає за американцем. Оглянувшись, він нахиляється до дипломата і шепотом питає його:
— Коли ж вкінці ті ваші американці сюди прийдуть?!..

*

— Чому ти не одружився? Неодружені не живуть довго.
— Але живуть добре!

*

СОС

— Так, то до тебе подібне! Ми ледви врятувалися з розбитого корабля, а ти, замість наших речей, врятував скриню коньяку!
— Але ж, дорога, заспокійся! Подумай тільки, скільки листів з „СОС" ми зможемо вислати в порожніх пляшках!

В ПАЛЕСТИНІ ЗНОВУ ПЕРЕМИР'Я

Українській Національній Раді: Ще одну опозицію.

Бандерівцям: Нову газету на місце „Української Трибуни".

„Українській Трибуні": Нових передплатників на місце бандерівців.

ЦПУЕ: Ще одного Мудрого.

Переселенчій Раді: Афідавіти для Управи.

С. Х. С.: Спіснілі цигарки.

МУР-ові: Дві цегли від Самчука з Канади.

„Неділі": Ще кілька внутрішньо-емігрантських сензацій.

ОМУС-ові: Каруселю.

Блавацькому: Портрет Гірняка.

Гірнякові: Портрет Блавацького.

УРДП(с): Колгосп ім. Багряного.

„Часові": Великий египетський сонник.

УГВР: Нову конференцію в Міттенвальді.

Мельниківцям: Новий офіціоз на місце „Комаря".

Цілій українській еміграції: Ще дві демократичні партії.

Сталіноові: Річник „Лиса Микити".

ПЕРЕД ВИЇЗДОМ

— Вас щепили при комісії?
— Так.
— Проти чого?
— Проти моєї волі.

ДИТЯЧА ЛОГІКА

В малої Нусі болить шлунок.

— Це тому, — каже їй мати, — що він порожній, бо ти пішла до школи, не снідавши. Ти почувала б себе краще, коли б у ньому щось було!

Після обіду приходить дядько Іван і жалується, що в нього болить голова.

— Це тому, — каже йому Нуся, що твоя голова порожня. Ти почував би себе краще, коли б у ній щось було!

*

ЗАСПОКОЇВ

Чоловік зі своєю дружиною всідають до вагону. Нагло дружина каже:

— Вертаймося чимскорше додому! Я забула виключити електричне залізко: буде пожежа!

— Ох, не бійся. Я саме тепер пригадав собі, що забув закрутити кран водотягу!

*

ДЕНЬ ВИПЛАТИ

— Чи не міг би ти мені до дня виплати позичити сотню?

— А коли буде той день виплати?

— Тоді, коли я тобі виплачу мій довг!

ТАБОРОВИЙ МИКОЛАЙ

— Шкода, отче Миколаю, що до нас трудилися! Нічого Вам дати не можемо!...

УХАР — КУПЕЦЬ

У совєтському „Крокоділ"-і ч. 7. з 10. 3. 1947., появилось таке, характеристичне для совєтських обставин, оповідання.

Багато перейде днів, а може й місяців, поки в пам'яті мешканців містечка Заозьорноє, Красноярського Краю, зітреться подія, винуватцем якої став голова місцевої кооперації

Одного похмурого, зимового ранку в дверях складу райпотребсоюзу з'явився предсідник правління потребсоюзу тов. Тріфонов. Вигляд у нього був, як у нахохленої на морозі птиці.

— Лежать? — спитав він, показуючи на купу хламу.

— Багато місяців лежать, Алексадре Михайловичу, — відповів кладовщик. — Здається мені, що пролежать і до кінця віку.

Тріфонов посунувся в кут і сердито штовхнув ногою в якусь купу. Звідти, піднімаючи хмару трачиння, посипались дощечки, коліщатка, а зверху неочікувано зірвалось щбсь тяжке і незграбне.

— Що? Ніби ярмо? — здивувався предсідник.

— Так, точно, ярмо! — підтвердив кладовщик — їх на складі величезна кількість. Ото в такій штучці має ходити корова, чи скажім, бик на оранці. Але колхозники катеґорично не купують наших ярем, мовляв, розмір не підходящий. Дірка зроблена на пів метра ширше, як належиться. Знову ж, зверніть увагу, дитячі автомобілі, а також ліжечка. Також немає їм ніякого збуту! Покупці поробились тепер дуже вередливі. Ліжечка чомусь називають тапчанами, а на автомобільчики й дивитись не хотять. Незграбно, кажуть, зроблено...

Тріфонов перебив кладовщика.

— Нісенітниці верзеш!... Торгувати не вмієте, от-що! Я сам покажу, як треба збувати крам!

І дійсно показав...

До крамниці привезли мануфактуру. Мешканці містечка, ясне діло, посунули на закуп.

— Без особливого розпорядження не дозволено відчиняти крамниці, — зустрів їх продавець.

Тим часом із складу бази до крамниці звозили іграшкові автомобільчики, тапчани, іменуємі дитячими ліжечками. Окремим транспортом прибули ярма.

Прийшло нарешті „особливе розпорядження".

— Вам якої матерії: „ситцю" чи „бумазеї"? — питає продавач клієнток.

— Ліпше „бумазеї".

— Будь ласка! Два метри „бумазеї" й ярмо на придачу.

На прилавок з гуркотом з'явялось ярмо, завбільшки в пожежну бочку. Клієнток охопив страх.

— Не лякайтесь, дамочки! Це дуже підходяща „еквіпіровка" (додаток) — потішав робітник від прилавку.

— Та за кого ви нас приймаєте?

— Тільки без шуму! Тільки без паніки! Не вгодно, не беріть. Я маю виразний директив від тов. Трофінова. От нате, поцікавтесь, тут все ясно сказано:

„Відпускати мануфактуру з обов,язковим додатком нижчезгаданого ширпотребу по слідуючій скалі:

В одні руки два метри, плюс коров'яче ярмо за 26 рублів, або, один метр, плюс ліжечко вартости 36 рублів".

Стиснувши серце, покупцям прийшлось скоритись. Надзвичайне видовище уявляли з себе в той день заозерчани, вертаючи з пакунками. На спинах, під пахою, волоком тягли вони ярма, тапчани і автомобільчики.

В кінці дня крамницю відвідав сам Трофінов.

— Всіх тапчанів позбулись? — ще з порогу запитав він.

— Всіх дочиста, Александре Михайловичу!

— От бачите... А чи є ще на складі яке небудь барахло? Чудово! Зреалізуємо!

м. Краснаярск. **М. Глозус.**

МРІЯ СТАЛІНА

ДОБРА РАДА

Падає дощ. На трамвайній зупинці чекає музикант з чельом. Переповнені трамваї проїздять один за одним, а музикант ніяк не може пропхатися із своїм інструментом до середини. За четвертим разом він зі злости клене. Якийсь добродій радить йому:

— Знаєте що, а ви краще вчились би грати на флейті!

*

МОВЧАНКА — ЦЕ ЗОЛОТО

Коли відомий американський гуморист Марк Твен подорожував по Англії, його запросили на прийняття до одного вельможі. Гості, що були на прийнятті, даремно чекали на якусь промову Твена. Коли йому опісля звернули увагу, що господар такою його поведінкою був невдоволений, Твен заявив:

— Бачите, коли б я був виголосив якусь промову, всі американські газети її негайно надрукували б. Тоді я не міг би вжити знову тих думок у статті; за яку кожна американська газета заплатить мені 500 долярів! Як бачите, — засміявся Марк Твен, — це правда, що часом мовчанка — це золото!

Наше горою!

— Прошу пані, я завжди казала і кажу, що ми, жінки, як схочемо щось показати, то покажемо!.. Берім для прикладу такий наш конґрес в Америці! Такого жіночого здвигу ще як світ-світом не бувало! Моя пані кохана, та то вам серце росте, коли читаєте, як те все красно відбулося, без крику, ґвалту та гризні, почалося Божим словом — закінчилося комерсом, і ніхто нікого не образив, та ніхто нікому до партійної метрики не заглядав.

— Прошу пані, а які славні заграничні гості були на Конґресі, то вам не якесь заондульоване і підмальоване горохове чучало з суб-ареї чи іншої мельодії, а самі грубші риби, що то рядять своїми чоловіками, а їх чоловіки — цілим світом. Прошу пані, того в газетах не було, бо ж газетам теж зразу не вільно всього розбубнювати, але казала мені пані добродійка Язичинська, а вона має інформації з першої руки, що на комерсі, окрім пані Рузвельтової, то ще були інкоґуто пані Труманова, тай пані Маршальова, а пані Чанкайшекова теж була, але сильно квапилася; випила склянку чаю та з'їла шматочок торта, та й перепросила наших пань, що мусить летіти до Китаю і завести щось важне свому чоловікові. А була вбрана, прошу пані, в чудове кімоно в такі всякі взори з ріжними птахами і смоками, то всі наші пані зараз повідшивали собі ті взори, а один мустер то пані Павликовська привезла до Монахова і вшила собі шляфрок на подібний фасон.

— Ай, то дурниця, прошу пані, шляфрок-шляфроком, на шляфроку світ не стоїть, та ви майте на увазі, що на тому Конґресі робилася висока політика! Прошу пані, щойно тепер, по Конґресі, ви побачите, як наша українська справа піде вперед! Бо тим одним Конґресом ми, жінки, зробили більше для України, як наші велебні політики за чотири роки еміґрації!.. Але ж маємо фрайду, моя пані кохана, але'смо дали нашим хлопам по носі!.. Раз — наше горою! Ану, нехай вони попробують втяти подібну штуку! Хай вони з'їдуться так, як ми, з усього світу та об'єднаються в одну організацію!.. Ще довго — ні, моя пані кохана, ще довго — ні!.. Та куди їм до всесвітнього об'єднання, коли вони в отакій Баварії, та що там — у Баварії, — у такому дурному таборі не можуть прийти до ладу... А на жарт зроблять якийсь з'їзд, чи інше збіговище, та й зараз — гар-гар! — та гузя один на одного, тай розколяться на десять партій, та й вже до очей собі скачуть, та й зараз треба кликати МП і Каретку Швидкої Допомоги...

— Прошу пані, хресту святим кажу вам — мені нераз від сорому лице лупається, що ми, українські жінки, маємо таких сафандулів за чоловіків. Десь, в інших заграничних жінок, чоловіки — як чоловіки, і щось роблять, і щось мають, і щось собою представляють, а наші — такі вже вам невдахи, такі роззяви, що хай Матка Боска боронить!.. Де ж так можна довго капарити: будують — будують тую Україну, а не видно їх роботи ні за ними, ні перед ними.

— Так собі нераз міркую, моя пані кохана, якби ми так порадилися та й дали нашим хлопам димісію, а самі взялися за діло!... Прошу пані, то не є такий великий ай-вай, святі горшків не ліплять. А от подивіться на китайців: чотириста мільйонів їх є, тих голомозих і косатих, а жаден із них не має такого голосу в державі і такого пошанівку в світі, як одна жінка — пані Чанкайшекова! А наші хлопи від китайців хіба далеко не відскочили!..

— Прошу пані, я там не знаю, що наша централя гадає робити, але я, бувши на її місці, висунула б таку пропозицію: порозганяти на сто вітрів усі чоловічі Комітети, Ради, Представництва й Міністерства, а на їхнє місце поставити наші жіночі органи! Будьте спокійні, ми маємо чим обсадити всі фотелі, і то можемо їх обсадити такими силами, що до них наші чоловіки і не вмилися! На посаду міністра закордонних справ єдина кандидатка — пані добродійка Кисілевська, бо вона таксамо відважно літає літаком, як пан Маршал. Старша особа, прошу пані, восьмий хрестик перекрочила, а як знаменито тримається, а які пламенні реферати шкварить!.. Щодо міністра внутрішних справ, то я голосувала б таки за пані Павликовською, бо хоч вона мені за одну вишивку трохи замало заплатила, та я, прошу пані, завжди ставлю загальний інтерес вище особистого. Ну, а на міністра освіти — хто може краще підходити, як не пані Домаха Коваленко?..

— От, велика шкода, що пані Мілена так якось блискуче відокремилась та відстала від політики, а то вона була б єдина на міністра пропаґанди, вона вам десять Іванів Багряних заткнула б за пояс!.. Але, в крайному випадку, може її заступить пані добродійка Язичинська з нашого табору. Правда, вона не орудує чужими язиками на стільки, що пані Мілена, за те своїм власним язиком орудує так справно, що переговорить всіх і вся. Ну, а вже я сама на високу посаду не пхаюся, та коли знайшлося б якесь вільне місце в Міністерстві Суспільної Опіки, то я теж не відмовилася б, бо конче бажаю чимнебудь причинитися до здійснення світлого майбутнього нашої нації.

— А накінець прошу „Лиса Микиту", як найповажнішу на еміґрації газету, щоб нинішну мою пропозицію перший пустив друком, а інші часописи в Німеччині і закордоном, щоб її передрукували грубшим шрифтом.

Ікер

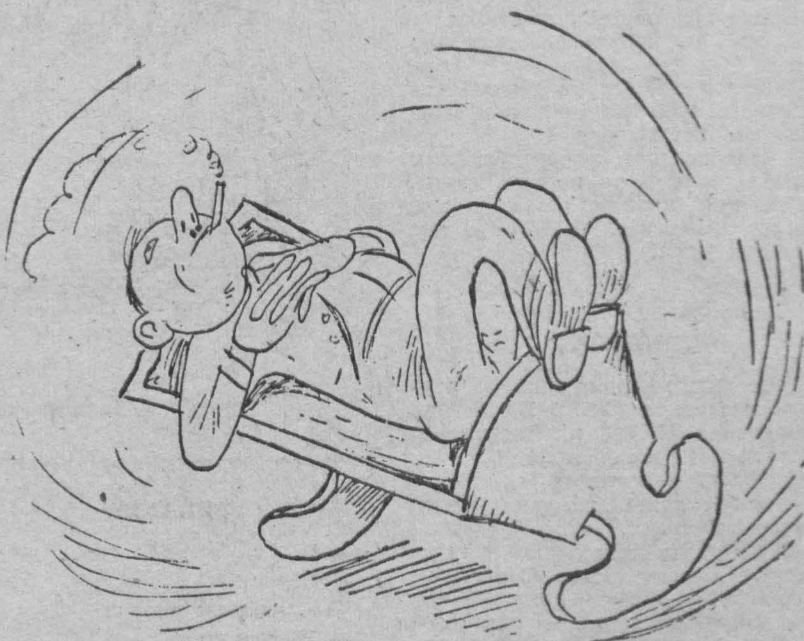

Тренування до подорожі кораблем

АФРИКАНСЬКА ПРИГОДА

Відомий подорожник і дослідник Африки оповідає запрошеним знайомим про свої пригоди. Одночасно він намагається їм доказати, що людина своєю волею може впливати навіть на диких звірів. Для обґрунтування свого твердження оповідає таку пригоду:

— Ми з дружиною мандрували джунґлею. Тільки-що я віддалився на декілька кроків, коли побачив, що з гущавини висунувся лев і прямує до моєї дружини. Стріляти я не міг, бо, стріляючи, міг поранити дружину. Тому я тільки вп'ялив очі у лева і інтенсивно почав в думці повторяти: „Ти не повинен її з'їсти! Ти не повинен її з'їсти! Ти не повинен її з'їсти!" — І подумайте, лев зупинився, заревів і знову зник у пралісі!

В тому моменті до кімнати увійшла дружина оповідача. Один з гостей, поглянувши на неї, шепнув сусідові:

— Тепер я згодний в це повірити. Я на місці того лева теж не мав би бажання її з'їсти!..

*

ЮРИСТИ

Професор питає студента при іспиті.

— Скажіть мені, яка правна ситуація постає у випадку, коли, наприклір, ваша наречена, давши вам слово, нав'язує стосунок... ну, скажім, зі мною?

— Подружня зрада, пане професоре!

— Чому?! Ви ж ще не одружені!

— Але ви одружені!

*

НІМЕЦЬКА ДОКЛАДНІСТЬ

Провідник одного музею старовини, показуючи відвідувачам кам'яну труну, пояснює їм, що вона має вже три тисячі і три роки.

Почув це випадково директор музею і каже:

— Слухайте! Як ви додумалися до такого, щоб так докладно подавати вік цієї труни?

— Але ж, пане директоре, коли ми одержали її до нашого музею, ви ж самі казали, що вона має три тисячі років. А вона в нас уже три роки!

*

„ВИНУВАТ"

Совєтського громадянина засудили заслати в Сибір. На велике здивування НКВД він проситься заслати його ще дальше.

— Чому? — питають його.

— Бо я дуже „винуват" проти совєтської влади.

— Добре, поїдеш аж до Владивостоку, на сам кінець Совєтського Союзу! — кажуть йому.

— Товариші судді, — каже засуджений, — але я дуже-дуже винуват... Чи не можна б ще дальше?..

З ПРИВОДУ СВІТОВОГО КОНҐРЕСУ УКРАЇНСЬКИХ ЖІНОК У США

Вічно сварливі жінки

Завжди примирливі мужчини

РИБАЛКА

— Що ти ловив?

— Щупаків.

— А скільки зловив?

— Ні одного.

— То звідки знаєш, що ти ловив щупаків?

ПЕРЕМІНА

— Скажіть, пані, чи це портрет вашого першого чоловіка?

— Це був портрет мого чоловіка. А відколи я вийшла заміж за його брата, це портрет мого померлого шваґра.

ЧЄСНА ЕЛІТО!

Пишу до Вас, може померкували бисте, шо би то вігадати наміск светого Миколи, жиби більше до нашого риндикального проґраму пасувало. Аді, большовники вігадали йкогос ґіда Мороза і то є для них вцалі добре і то се в народі принело фейст, жи ни мож тото вікорінити. Бо, аді, зараз при мині за скінов мешкає йкийс Коваленко, файний чоловік, рахувати, з цесих східнеків. Ґорік, йкос на св. Миколи, віхожу з цимри, а на рідорі його малий синок Вася держит в руках цукерок.

— А це тобі хто дав? — питаю си.

— Ґід Мороз! — відповідат.

— Та де таке вогориш? Може то светий Миколай?

— Ей, не! — кає, — светий Миколай то ми приніс торбинку в школі, а цисе я ґістав від ґіда Мороза під подушков.

— А хто тобі таке повів?

— Папа.

Так єм си над цесим прізадумував, жи ме аж голова зболіла. Бо дивіт, кристенин тікав від Сталіна, а цисей ґід Мороз, жи го Сталін наміськ светого Миколи вігадав, потеґнувси за ним аж на еміґрацію. Тай син, єк був Вася, так є Вася, а тато, єк був папа, так се папов лишив, хоц православний.

Йкос здибав сми се з цесим лідахтором ше з „Діла", жи го Чіпков прозивали, то він мені повідат таке.

— Наш нарід, — кає, — то ґі тота верба. Поляки, ци ше царскі моцкалі то вни заборонели нам тіятри, кунцерти і дикляманції, ци йнакше сказати, фурт обтинали на вербі галузки. Але галуззє зновки відростало. А Сталін то взєв си до нас йнакше. Цисе галуззє, єк тіятри і дикляманції, найки собі росте кілко хоче, али він взєв си обтинтаи корінці, шо то теґнут сок з ґрунту. І так хоц ни хоц, а верба мусит всохнути.

Отак цисе й з отим Коваленком. Вирізав му Сталін корінці, тай так биз них на міґрацію приїхав. Тай ніц сам не старат за цисе, жиб му повідростали, та ше й дитині відтинає, шо му пльофесур чи навчителька в школі віплекає. І шо такий чоловік, ци дерево, биз корінє вартує?

Тому вігадайте йкогос светого, жиби ни був моцковский. Ви на цисе голову маєте моцну і на цисе ружні ніверситети і кримінали віходили.

Тай напишіт ми йкі презента Вам светий Миколай, би пані були здорові, приніс? Бо мині, єк торік приніс поліно, то в цисей рік, такий сми був ведлуґ жони нирвовий, жи хиба ми цалий дишель під подушку поставит.

Гриц Зозуля

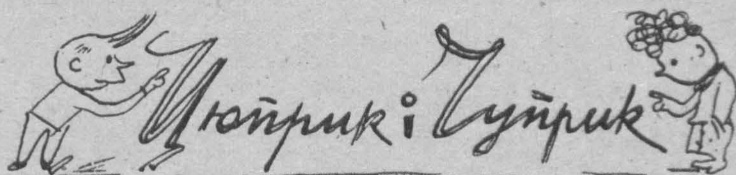

Чуприк і Цюприк постановили стати абстинентами.

— Все ж таки, на випадок хвороби, — завважує Цюприк, — одну пляшку горілки треба залишити в шафі.

Після трьох днів Цюприк не може довше витримати і каже:

— Чуприку, я сьогодні почуваю себе так погано!

— Пізно, Цюприку, — каже Чуприк, — я вже вчора був цілий день дуже хворий!

*

Чуприк був направду хворий і ходив до лікаря. За кілька днів зустрічає його лікар і питає:

— Ну, як там Чуприку? Вже краще.

— Ну, то добре, що вже хоч краще!

— Але було б краще, як би було вже добре!

Цюприк має справу в суді. Радиться свого адвоката.

— А як би я судді переслав 100 марок? — питає він.

— Хай вас Бог боронить! Тоді ви напевно проґрали б у користь вашого противника!

Після судової розправи Цюприк, який процес виграв, сміється:

— А я таки післав судді 100 марок!

— Неможливо!?

— Так, але я підписав свого противника!

*

Чуприк забажав вкінці одружитися. Панна його питає:

— То ти дійсно хочеш одружитися зі мною?

— Ох, так!

— А будеш мене у всьому слухати?

— Так.

— Не подивишся на жадну іншу жінку?

— Не подивлюся.

—Відречешся всіх своїх приятелів?

— Відречуся.

— Відречешся цілої своєї родини?

— Відречуся.

— Будеш за мене прати, прасувати, латати?

— Буду.

— Як так, то за такого дурня я ніколи не вийду заміж! — заявила отетерілому Чуприкові його вибрана.

ДО НАШИХ ПЕРЕДПЛАТНИКІВ У НІМЕЧЧИНІ

До 17-го ч. нашого журналу залучили ми поштові складанки, на яких зазначена висота передплати по кінець 1948 р (по 24-е число).

Просимо цю належитість переслати!

МИКОЛАЙ В „УКРАЇНСЬКІЙ ТРИБУНІ"

Самоучок англійської мови

Шановні читачі напевно пригадують собі мою першу лекцію, яка появилася якого пів року тому в „Лисі Микиті". Ви напевно нетерпляче чекали другої, заповідженої лекцііі, але ця лекція не появилася з приводу деяких технічних непорозумінь. Виявилося, що в німецькій друкарні латинського письма немає, і моя перша лекція появилася з чистими пропусками на місцях, де мали бути англійські слова. Вийшла певного роду „нерозбіроха", яку читачі прийняли по-свойому. Мудріші читачі не знали в чому справа, а дурнішим, чи так, чи сяк, було все одно. Але я був дещо ображений таким поставленням справи редакторськими чинниками й уважав за відповідне замовчати назавжди. На зусильні прохання Редакції я вкінці рішився відновити свої лекції англійської мови. Щоб не стрінутися знову з технічними труднощами, я постановив піти на далекий компроміс, а саме: не буду взагалі наводити англійських слів у їх писаному виді. Уважаю, що це навіть непотрібне. Тяжко, щоб хтось з українців навчився зразу і читати, і писати, і вимовляти та ще й говорити по-англійськи. Думаю, що практичніше буде раніше навчитися говорити, а вже потім вимовляти і читати по-англійськи. Про писання нема й мови! Навіть не всі англійці цю штуку втнуть, а що вже говорити про нас! Тому в наших лекціях ми приступимо зразу до розмов.

Ото ж починаймо! Тому, що ми вже тому пів року перейшли одну лекцію, то до нинішньої будемо підходити як до лекції для більше заавансованих.

Слово „ду" — значить „робити". „Ай ду" — значить — я роблю. В минулому часі буде „ай дід". Для нас, українців, в будучому часі треба теж уживати „ай дід", бо ми дідами були й будемо. Може хтось із вас в Америці доробиться, але тоді напевно перестане бути українцем і буде англійцем.

„Ай ґоу", значить — я йду. „Ай маст ґоу" — я мушу йти. Тут треба звернути увагу, що англійці переважно лютерани, а то й кальвіни і вживають „маст" без уваги на піст. Пам'ятаймо, що ми, українці, завжди були добрими православними католиками, і нехай ніхто з нас не спокуситься говорити „маст" у час посту. Краще вже сказати: „ай піст ґоу".

„Пур" — значить „бідний". Коли ви приїдете до Америки і вас спитає англієць: „Пур?" — то це означає, „чи ви бідний?" — і тому не треба ображуватися і казати, що це не ви, але ваш сусід, треба тільки відповісти чемно: „Єс, ай ем пур". Це значить — Так, я бідний".

В англійській мові головне — говорити відважно. Вмієте більше чи менше, — говоріть! Спробуємо відтворити одну вашу розмову в Канаді.

Ви приїхали до Канади, скажімо до Альберти, і вас приділили до якогось фармера.

Приходите і кажете:

„Гау ду ю ду?" Це по нашому так, як би ви сказали „як маєтеся?"

Фармер подивиться на вас поважно і відповість:

— А ви звідки?

— Зза океану, — відповідаєте.

— Скитальник?

— Єс! — кажете.

— То беріть лопату і йдіть копати буряки.

Копаєте собі потихо, бо до цього англійської мови не треба.

І так ступаючи першими кроками по канадійській землі, ви зовсім добре порозумієтеся. Головне — відвага!

На цьому скінчімо нинішню лекцію, а на другий раз прошу підготовитися до далеко тяжчої лекції.

Ґуд бай!

Проф. Мак Кітра
доцент позаочного інституту англійської мови на еміграції.

УКРАЇНСЬКІ РОБІТНИКИ ПРАЦЮЮТЬ В НІМЕЧЧИНІ

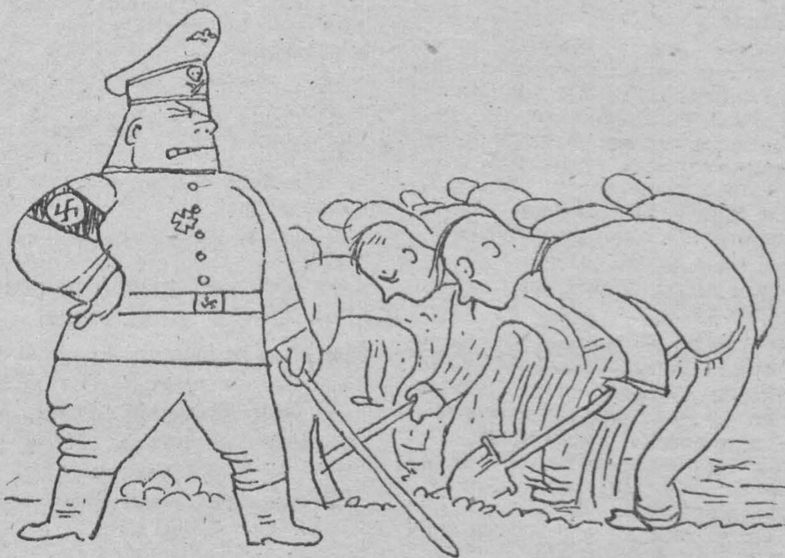

1943.

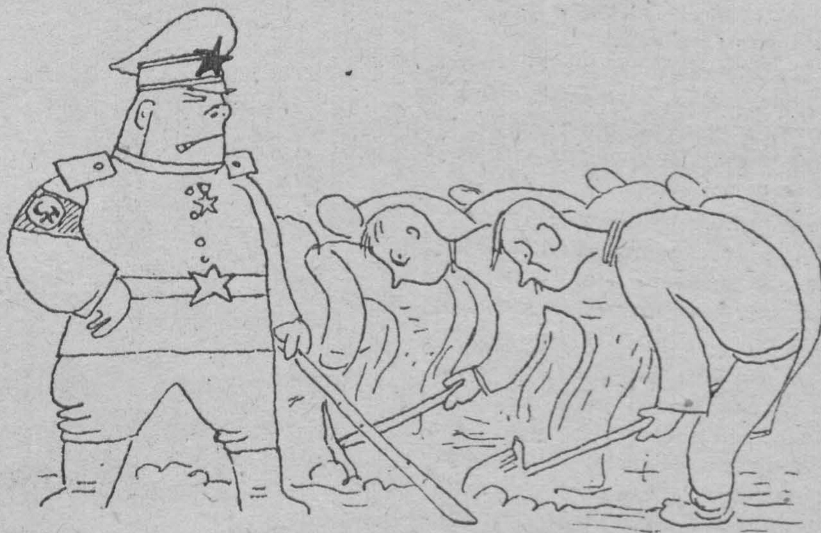

1948. (Східня зона)

ЛІКАРСЬКІ ПОРАДИ „ЛИСА МИКИТИ"

Для люнатиків:

Купити в крамниці коробку шпанівок („шпанеґлів") і розсипати на підлогу довкола ліжка. Після двох-трьох разів успіх ґарантований.

Для надто товстих:

Поділитися грішми з надто худими і продовжувати це лікування так довго, аж поки вага одних і других не вирівняється.

На біль зубів:

Набрати в уста води, розтопити в печі і сісти на неї. Як вода закипить — зуб автоматично перестає боліти.

На катар:

Не виставляти носа на вітер.

БАЖАННЯ

— Я бажала б собі, щоб ти був тижнем.

— Чому?

— Тоді ти кожен день був би інакший і не такий нудний, як досі!

— А я бажав би, щоб ти була календарем.

— Чому?

— Календар кожного року є новий!

*

Неодруженій пацієнтці зробили операцію апендициту. Після операції вона питає:

— Чи цю близну опісля буде дуже видно, пане докторе?

— Це залежатиме тільки від вас! — відповідає хірург.

*

ДРУЖНЯ ЗАВВАГА

70-річний одружується вдруге і бере молоду дівчину. Під час весілля звертається він до одного свого приятеля:

— Дітей, щоправда, я не можу вже сподіватися...

— Хіба що боятися! — зауважує, усміхаючись, приятель.

*

СКОРА ОРІЄНТАЦІЯ

— Так, пані М., ми одержали від Обезпеченевого Товариства 500 марок відшкодування за поранення під час зудару поїздів. А за це мій чоловік може подякувати тільки мені, бо я скоро зорієнтувалася і своєчасно кинула йому на голову нашу валізу!..

*

ЗЛОБНИЙ

Старше подружжя спостерігає в парку знайому молоду пару. Дама бачить, що молодий чоловік хоче освідчатися дівчині, і каже до чоловіка:

— Закашляй! Може його ще перестережеш, бо інакше він зав'яже собі з нею світ!

— Ані не думаю! — відповідає чоловік. — Мене теж ніхто не перестерігав!

ВЕЛИКИЙ КОНКУРС „ЛИСА МИКИТИ"

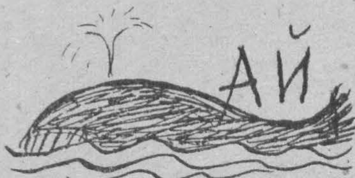

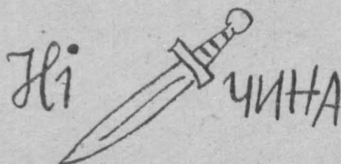

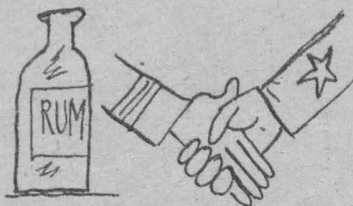

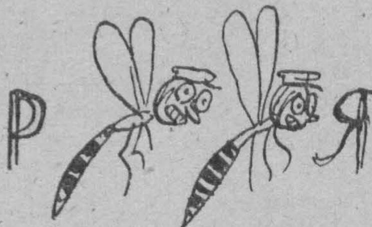

Хто відгадає подані ребуси і перешле їх до нашої Редакції, залучивши 6 ДМ., буде даром отримувати, як нагороду, „Лиса Микиту" протягом цілого 1949-того року.

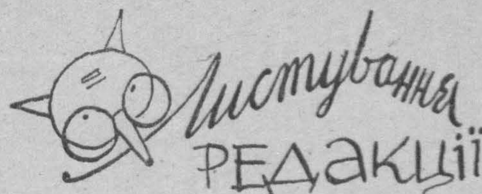

Муха, Міттенвальд: Наш дописувач Гарасим пише нам про цю справу зовсім інакше.

Гарасим, Міттенвальд: Ми одержали від Мухи зовсім не таке насвітлення цієї справи, про яку пишете.

Г. Р., Ашаффенбурґ: Ворожбою не займаємося. Пішліть до „Часу".

Гуцул: Ваш лист до Зозулі ми передали адресатові.

К. Р., Канада: З Ваших порад скористаємо.

Е-нко, Мангайм: Гонорарі платимо тільки за першоякісні матеріяли. Матеріялів не звертаємо.

ЧОЛОВІЧА СОЛІДАРНІСТЬ

Пан Крупка, член „Товариства опіки над звірятами", брав участь у засіданні Управи, яке скінчилося доволі пізно вночі. Пан Крупка, який мешкав досить далеко, не бажаючи іти пізно додому, заночував у знайомого. Вранці пан Крупка повернувся додому. Дружина питає:

— Ти де ночував?

— В товариша.

Але пані Крупка не дуже довіряла свому чоловікові і до всіх членів товариства написала листи з запитом, чи пан Крупка в них ночував. За кілька днів вона отримала від усіх потверджуючі відповіді.

*

— Ти чого на милицях?

— Залізнича катастрофа.

— І ти без милиць не можеш ходити?

— Лікар каже, що можу, але адвокат каже, що ні.

*

ПРАКТИЧНИЙ

— Твоя дружина дуже маленька! Чому ти одружився з такою малою?

— Бачиш, я вважаю, що жінки є для чоловіків конечним лихом. А якщо воно конечне, — то я старався вибрати якнайменше!

*

На початку приходить добродій і питає, чи немає для нього листа.

— „Пост рестант"? — питає почтар.

— Ні, католик, — відповідає добродій.

*

НЕПОТРІБНА ОГОРОЖА

До скупого шотляндця приходять з проханням, щоб він дав даток на будову огорожі місцевого цвинтаря. Він відмовляється:

— Пощо тієї огорожі? Ті, що там лежать, напевно не повтікають, а ті, що там ще не лежать, напевно не мають охоти туди йти!

ПО НАРАДАХ ОН

— А як я тепер звідси вийду?

Ч. 19-20

Лис Микита

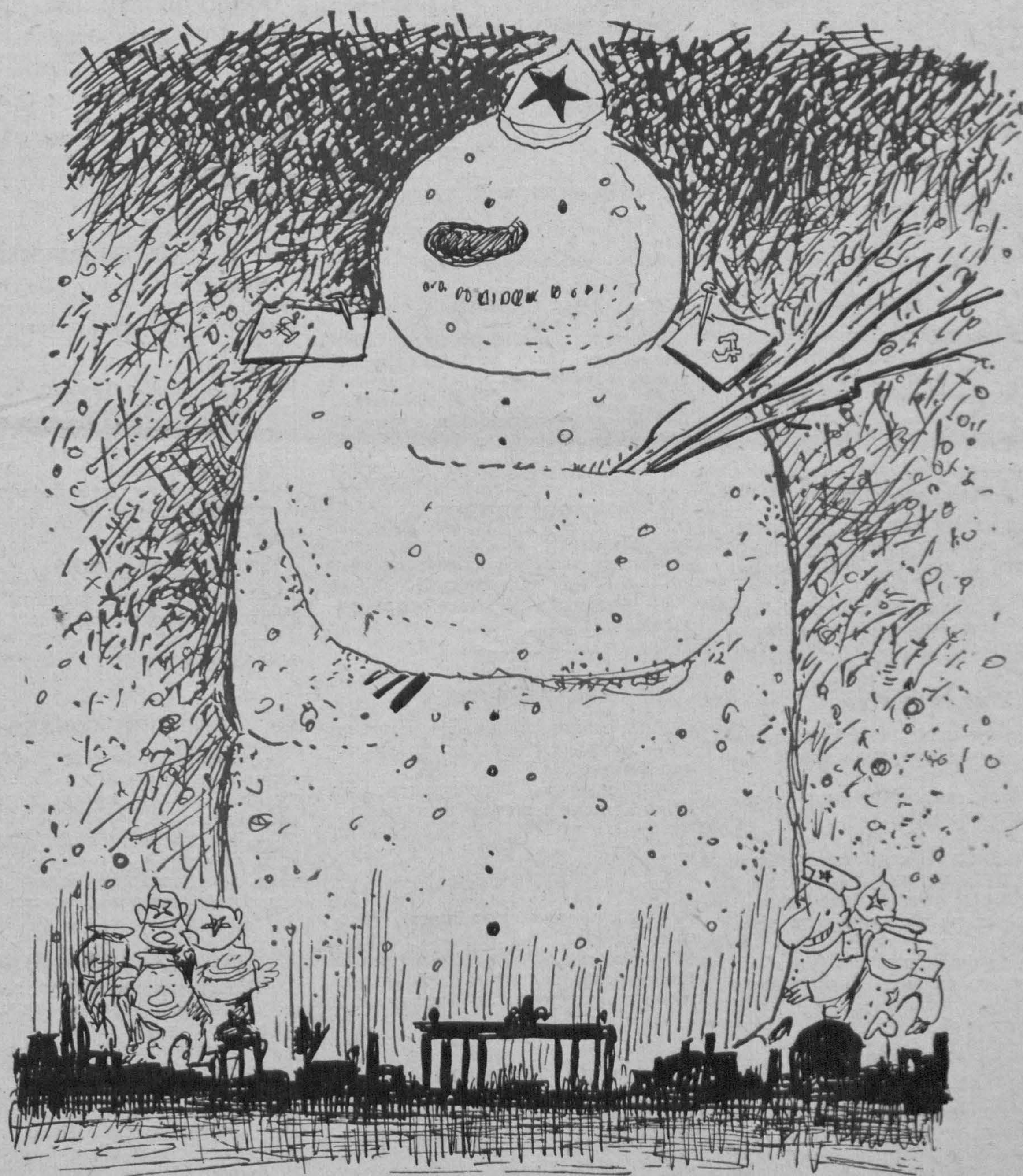

ГЕНЕРАЛ ЗИМА ПІД БЕРЛІНОМ

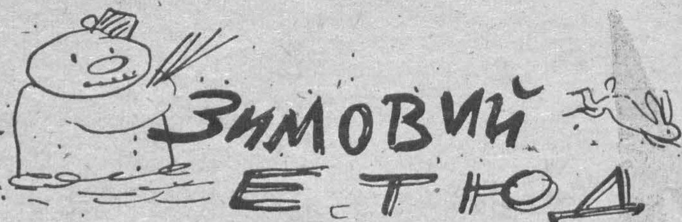

Побілило землю, побілило всюди
(А в очах, як досі, світ увесь чор-
[ніє).
Віє лютий вітер. (А що далі буде?).
(І в кишенях вітер, як і віяв, віє).

Падає білило, падає навколо
(Та коби хоч доляр впав один на
[днину).
Все мов у сорочці. (Добре, що не
[голо).
(Весняні надії знов зійшлися кли-
[ном).

Нічичирк, так мертво, не бринить
[ні муха.
(Зрештою, як мусі на морозі бу-
[ти?).
Натягни надворі капелюх на вуха
(А не хочеш, можеш ноги натяг-
[нути).

Слухаєш: далеко дзвонять дрібно
[сани.
(Ти зубами дзвониш, вийшовши із
[хати).
Хтось, кудись-то їде, десь при кор-
[чмі стане
І горілку вип'є. Ех, не згадуй, бра-
[те!).

Побілило землю, ну та й побілило
(Аж влізлива туга стисне попід
[груди).
Дивишся — і раптом чуєш давню
[силу,
І у комір шепчеш: Е, якось то бу-
[де!

Бабай

В СУДІ

Суддя (до свідка): Чи ви споріднені або посвоячені з обвинуваченим?

Свідок: Не знаю і не можу ґарантувати: мене знайшли немовлям на вулиці!

*

В АДВОКАТА

— У вашому випадку з чоловіком, ви можете одержати тільки сепарацію з ним від столу і ліжка.

— О, це нічого не поможе! Тоді він буде їсти на креденсі, а спати на канапі!

*

НАШ ІВАСИК

Молодиця перед сповіддю вирішила признатися чоловікові до гріха.

— Знаєш, чоловіче, наш Івасик це не наш Івасик...

— Чому?

— Ти знаєш, як ти мене післав до того чудотворного лікаря, то я там і дістала нашого Івасика...

— Але ж ти заплатила за візиту ті гроші, що я дав?

— Та заплатила...

— Ну, то ж тоді Івасик таки наш!

*

САМЕ ТОМУ

Жінка лежить на смертній постелі, чоловік її потішає:

— Ти тим не переймайся, жінко, там колись всі зустрінемося. Раз мусимо всі вмерти.

— Капустяна голово! — нервується жінка. — Саме тому! Коли б я могла більше разів вмирати, то я тим одним разом не переймалася б!

*

ДОБРА РАДА

Вуличник бачить на вулиці післанця, який несе на плечах великий і важкий стінний годинник, і каже:

— На вашому місці я купив би собі кишеньковий!

*

ПОПРАВИВСЯ

— Дивіться, яку смішно велику голову має той хлопчина!

— Но, но, це мій син!

— Але як вона йому добре допасована!

*

МОЖЕ І ТАК

Двоє малих хлопчаків лаються:

— А ти сякий, такий, ти не мав батька!

— Це неправда, неправда, мав може більше батьків, ніж ти!

*

СПІШИТЬСЯ

— Куди так поспішаєте, ласкава пані?

— Ах мушу бігти по лікаря, бо мій чоловік захворів, а по дорозі хочу вступити ще до кравчині...

*

НА ЖАЛЬ, НІ

В одному товаристві молода дама співає. Її сусід ввічливо завважує:

— Пані, ви співаєте чудово! Мій батько тішився б, коли б міг вас почути.

— О, цю приємність можу йому зробити!

— На, жаль, ні. Він цілком глухий.

БАЛКАНСЬКА ПОЛІТИКА

Коли одного балканського політика запитали журналісти, чому він наказав таємно зглaдити зі світу іншого балканського політика він, усміхаючись, відповів:

— Зовсім просто: щоб опісля журналісти не могли питати його, чому він наказав таємно вбити мене!

*

ДОБРИЙ ВЧИНОК СТАЛІНА

...Коли колись, після смерти Сталіна, історики писатимуть про нього, вони ствердять, що одиноким добрим вчинком за ціле його життя було те, що він помер.

*

ЯКЩО ЙТИМЕ ТАК ДАЛІ...

Рік 2 000. Внук Сталіна (звертаючись до амбасадорів Британії й США):

— Панове амбасадори, заявіть внукам Трумена і Етлі, що в питанні Берліну я не бачу можливости погодитися і тому відкладаю цю справу до наступного засідання...

*

БІЛЬШЕ НЕ МУСИТЬ

Директор одного підприємства вважав себе дуже дотепним і любив оповідати своїм працівникам кепські дотепи, з яких вони вдавали, що щиро сміються. Одного разу він запримітив, що один не сміється:

— Що з вами? Вам щось долягає. Чому ви не смієтесь сьогодні? Вам щось погано?

— Ні, але я вже не мушу, бо і так післязавтра йду на емеритуру...

ЄДИНИЙ

— Скажи мені, кохана, чи я єдиний, якого ти любила?

— Але ж так, любий, ти єдиний і найкращий з них усіх!

*

РАСОВИЙ СОБАКА

— Не розумію що ти бачиш гарного в тій собаці? Вона така кудлата, що не розбереш де голова, а де хвіст.

— Ну, ти розумієшся! Це ж расова собака. А як хочеш довідатися де голова, то тільки слухай котрим боком вона гавкає!

*

ШОТЛЯНДСЬКА КРОВ

Шотляндці, як відомо, з природи скупі. Кажуть, що це лежить вже в них у крові.

В одному з льондонських шпиталів треба було одній англійській леді конче зробити трикратну трансфузію крови. Зголосився один шотляндець. Після першої трансфузії леді дала йому за це 10 фунтів. Після другої тільки — 5. Після третьої не дала нічого, тільки сказала „дякую".

Пояснюють, що після третьої трансфузі набрала стільки шотляндської крови, що стала такою скупою, як і шотляндці.

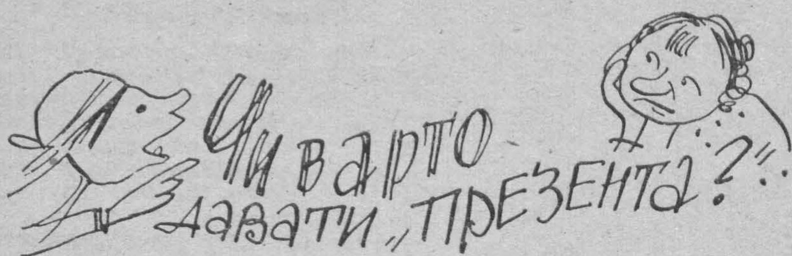

— Але ж то, прошу пані, наробили руху з тим новонародженим принцом, і по газетах, і по радіо щось три тижні бубнили, що княжна Єлисавета повила сина. Пригадую — на Фірманській вулиці, під 9-кою то жінка одного кондуктора привела була на світ троячки, а ніхто такого ґвалту не піднімав... Ба, не знати, моя пані кохана, як хлопчика охристили?.. Казала мені одна пані з Марійської Дружини, що король і королева просили за кума нашого Данила, і що з Фрайману з магазину Суспільної Опіки, післали йому навіть два метри полотна на крижму. Своїм порядком — вже то я чую носом, що з тієї нагоди буде в таборі свіже здирство! А подивіться, прошу пані, на нашу голову від Об'єднання Українських Жінок, як то вона гонить по таборі, як із перцем, вже і волічку звідкись виканючила і нитки скуповує, а ну, побачите, чи вона знову не схоче посилати до Лондону презента! Напевно скаже нам гаптувати нічну сорочку, або щось з білизни — для самої княжни, а малому тре' буде зробити комплетик з білої волічки. О, без того не обійдеться!

Прошу пані, а ви мені скажіть, звідки той бідний діпістий приходить нині, в такий гіркий час, обдаровувати всіх і вся, на ліво і на право? І хто то в нас таку дурну моду вигадав?.. Я вже не кажу — такій княжній, ну, може їй і випадає післати маленький презент раз трапився в фамілії такий випадок, або такій пані Рузвелтисі, — теж бим не жалувала якої-там скатертини, все ж то вона обгризається за нами, де може, але ви поміркуйте, скільки-то по всяких урядах і бюрах тих менших попихачів, а кожний іно очі витріщає, щоб йому щось встромити. Ви собі порахуйте, моя пані кохана, скільки-то з одного нашого табору пішло в світ отих дарованих сорочок, блюзок, рушників, скатертей, касеток?.. І де це все поділося? І що ми з того маємо?.. Ще раніш, то хоть приділи були людські і бодай виплачувалась шкіра за виправу. Продав чоколяду, купив ниток, трохи покрутив-поштудерував і вийшов на своє. А нині, прошу пані, не обстанете, бо той приділ, що тепер дають, то хіба на сміх, ні на то дивитися, ні продати, ні самому з'їсти!.. Вже там хап мара чоколяду, але чому дурного джусу не дають? А чому від року ми ще ні раз не віфасували порошку на блощиці?.. Я вам кажу, прошу пані, що поки ми там переселимось за Велику Воду, то блощиці нас живцем задзьобають!

Або з тим переселенням... Чиста комедія, та й годі. Їдемо, їдемо, і фурт на місці сидимо. Вже мені самій хоч не жаль, не маю афідавітів, ні термітів, ні жадного біса-чорта в тій Америці, от — нещасна повоєнна вдовиця, як та похила верба, що на неї і кози скачуть... Але ж є, прошу пані, такі, що мають там фамілію, і всі папери на руках, і перейшли через усі комісії, а камечіють по Функах, по рокові і більше!.. От — Параска Медведючка... Вже такі фори мати, як та кобіта, то, хіба, ніхто не мав на цілій еміграції: сама одна, в Америці рідні діти — справедливі американи, один син при летунах, майор, а другий має пральню; то цей, що військовий — зразу хотів узяти стару до дому, як лише Гітлер дав дуба. Каже: пліз, сідайте, мамуню, на літак і на підвечірок вже будемо в Філядельфії!.. Але стара перепудилася мотора, бо сильно загуркотів, та й мала страх, що літак може зачепитися хвостом за Фрауенкірхе. Ні, каже, синочку, ти вже лети собі сам, а я приїду шіфом. Ну, добре. Виробив старій всі папера та й каже: чекайте, мамуню, на транспорт. Сіла Параска на своїх клунках, сидить, сидить, чекає; поїхав один транспорт, поїхав другий і третій, а її нікуди не кличуть, немовби зовсім призабули, що вона жиє на світі. Врешті старій наприкрилось так сидіти, іде вона до тих, ніби, директорів та й питає:

— Гей, панове, а коли ж прийде той шіф, що має мене завезти до моїх дітей?

— А ви як називаєтесь?

— Параска Медведюк.

А вони, прошу пані, зазирнули до паперів і здвигають плечима.

— Мамуню, кажуть, а що ж ви тут робите? Та ж ви вже давно поїхали до Америки!.. Ще першим транспортом!

А стара, як дурна стала!

— Паночку солодкий, як же це можливо, щоб я поїхала, коли я тут як за покуту, вже цілий рочок і нікуди ні кроком не рушилася?..

— А що нас то обходить? Або ми знаємо, хто ви за одна?.. В наших актах стоїть, що Параска Медведюк виїхала першим транспортом, разом з своїм чоловіком, Грицьком Медведюком, сином Миколи!

— Свят, свят, свят! — христиться Параска. — Та ж мій небіжчик-чоловік, царство йому небесне, поїхати-поїхав, але на той світ, вже дев'ять років, як переставився, в саму німецьку война.

Тут пани трохи зміти́ґувалися, круть-верть сюди туди, ніби що з тим фантом робити... Але скоро взялися на спосіб:

— Знаєте що, мамуню? Трапилась помилка! На ваші папери поїхала інша особа. Але ви маєте велику ласку в Пана Бога, бо той шіф, що ви ним мали їхати, кинула буря на скалу і він розбився на дробен мак, а всі пасажири пішли на дно раки ловити. Ото ж не жалуйте, що так сталося, їдьте спокійно до свого табору, а коли змайструють новий шіф, тоді ми вас покличемо.

І що ви сказали б, моя пані кохана? Стара повірила! Вернулася до табору і скрізь тепер розповідає, як то вона чудом урятувалася від смерти. Вже й, прошу пані, і на Службу Божу два рази посила... Оттаке то дістся на світі циганство і ошуканство!

То я вас тепер спитаю: варто їм за те давати презента?..

А смоли гіркої!

Ікер

ЧИТАЙТЕ І ПОШИРЮЙТЕ „ЛИСА МИКИТУ"

ДОБРА РАДА

Молодий автор читав одного разу Вольтерові свій твір і просив про оцінку.

— Мій пане, — заявив Вольтер, — такі речі можете писати щойно тоді, коли вже будете славним. До того часу мусите писати направду добрі речі.

*

— Як ти так можеш! Твоя дружина лежить дома хвора, а ти тут п'єш чарку за чаркою?

— Саме тому: я п'ю за її здоров'я!

*

МЕТАМОРФОЗА

Один суспільний діяч говорив до свого співрозмовця:

— Найкраще сидіти тихо, потакувати і бути малим.

Співрозмовник запитав:

— А як ні?..

Тоді суспільному діячеві наїжилось на голозі волосся і він, відійшовши кілька кроків, почав гавкати. Але співрозмовець не здивувався, бо діяч мав хребет із собачого хвоста.

*

Моторовий трамвая кричить до візника, що не поступається:

— Ти бісів сину, не можеш з'їхати з шин?

Візник оглядається спокійно:

— Я так, але ти то ні...

*

— Ти чого так кривишся?

— Так шалено болить мене зуб!

— Знаєш, що добре?

— Що?

— Що він мене не болить!

Генерал де Ґоль: Або вдасться мені уговкати французьку коняку, або полечу з нею у пропасть!...

Пам'ятник Шевченкові

На наказ Обкому партії містечко Н. мусіло заплатити 50 тисяч карбованців за пам'ятник Шевченкові, який пізніше мали доставити. На превелике здивування голови Міської Управи йому доставлено статую Сталіна, що тримає в руці книжку.

— Це, хіба якесь „недорозумленіє"... — несміливо запротестував він — це ж пам'ятник Сталіну...

— Що за політично-темна ви людина! Ви ж хіба не бачите, що тов. Сталін читає Шевченка? — з докором відповіли йому в Обкомі.

*

Жіноча пам'ять

— Познайомтеся: пані А. — пані Б.

— Ох, дуже мило. Та ми вже мабуть знайомі? Ми познайомилися минулого року на концерті. Ваше прізвище, щоправда, я забула, але сукню пригадую ще добре...

Діягноза

Лікар обслідує пацієнта, якого болить в правому боці.

— А як я стверджу, що операція сліпої кишки є конечна, чи ви будете могли заплатити?

— Приймім, пане докторе, що не буду могти. Чи і тоді ви ствердите, що операція є конечна?

Відплатила

Чоловік хотів подратувати дружину і питає:

— Слухай, чи то ти була ця жінка, яку я вчора на забаві цілував, коли світло гасили?

Дружина подумала хвилину і каже:

— Гм... а за котрим разом це було?

*

Погодила

Жінка знімає з пальця шлюбну обручку з висококаратового золота і питає дентиста, чи він не вжив би цього на корони до зубів. Дентист оглядає гарну обручку і каже:

— Це можна, але шкода такої обручки! Корони можемо зробити з звичайного золота.

— Ні, бачите, справа не в цьому. Ця обручка від мого першого чоловіка, що помер. Я обіцяла йому, щоноситиму її завжди. Тепер, однак, я виходжу вдруге заміж і обіцяла своєму майбутньому чоловікові, що носитиму тільки його обручку. Тому це є єдиний спосіб додержати обіцянки їм обом.

*

Подвійний пех

Кишеневий злодій вискочив з вкраденим портфелем з трамваю, поглянув до середини, скоро побіг знову за тим самим трамваєм, вскочив до нього і вибив по обличчі окраденого

Що сталося?

...В портфелі він не найшов грошей, тільки знимку власної дружини з дедикацією для незнайомого!

В совєтській опері

— І ти зовсім не боїшся свого першого виступу на сцені? А як тобі не поведеться, як тебе публіка не прийме прихильно і не буде плескати?

— Що? Ну, хай би попробувала не плескати! Я співаю пісню про Сталіна!

*

Біда з гиканням

До будинку НКВД привели чоловіка, який під час першотравневої паради кричав „ганьба". Виявилося, що арештований — гикавий, який під час окликів: „Ганьба зрадникам народу" і „Хай живе Сталін!" не наспів крикнути в час і крикнув: „Ганьба", коли інші крикнули вже: „Хай живе Сталін!"

Як Ленінові

Совєтського громадянина питають, як йому ведеться.

— Як Ленінові в мавзолею — відповідає той.

— Як же ж?

— Но, так: і їсти не дають, і хоронити не хоронять.

*

В таборі ДП

— Як вам живеться у вашому таборі?

— Як на кораблі: нудить, як морська хвороба, а втікти з нього немає куди.

*

Китайська приповідка

Що птахи журби і смутку пролітають над твоєю головою — цього ти не можеш змінити. Але ти можеш не допустити, щоб вони звили гніздо у твому волоссі.

НЕБЕЗПЕЧНА ЗАЛІЗНИЦЯ

Винахідникові залізниці Стефенсонові робили різні закиди, вказуючи на небезпеки, які являє собою їзда поїздом. Одного разу запитали його, чи не буває небезпечно, коли на рейки зайде корова.

— О, так, — відповів Стефенсон, — але тільки для корови!

*

— Яка гарна вілля!

— Так. Але вона постала з болю, крови і терпіня сотень людей!

— Та невже?

— Її збудував собі наш дентист.

*

ЧЕМНИЙ АСТРОНОМ

Астроном запросив своїх знайомих на означений час оглянути через телескоп затьміння сонця. Одна молода дама, як звичайно, спізнилася.

— Але ви будете так добрі показати мені ще раз окремо? — звертається вона до астронома.

— З приємністю, пані, — відповів він, — але хіба аж за рік!

*

До великого харчового магазину прийшов покупець з псом. Цікава собака, обнюхуючи все довкола, запхала ніс у кошик на долівці, в якому були раки, при чому рак вхопив її кліщами. Собака завила з болю і з причепленим до носа раком вискочила з крамниці. Сердитий купець звертається до покупця:

— Та засвищіть же ж на свого пса, нехай він повернеться назад!

— Засвищіть ви на свого рака, нехай він пустить мого собаку! — відповів неменше сердито покупець

*

ЗАПОРУКА

— Якщо ви за мене заручите, банк дасть мені позику.

— Знаєте що? Нехай банк дасть запоруку, а я вам дам позику!

Зголошуйте нам адреси Ваших знайомих, що еміґрують із Німеччини!

СПІВЧУВАЮЧИЙ

— Пробачте, пане, чи не були б ви так добрі пожертвувати якийсь даток на захист для збіднілих, невилічимих п'яниць?

— Ох, розумію. Дуже радо. Що бажаєте: пляшку горілки, чи коняку?

*

В АСТРОНОМІЧНІЙ ОБСЕРВАТОРІЇ

— Що це: Марс?

— Ні, це Венера.

— Слухайте, а як ви їх на таку віддаль можете розрізнити?

БЛАГОСЛОВЕННЯ

В день Нового Року молода наречена дає жебракові багату милостиню.

— О, будьте щасливі і благословенні в цьому році! — дякує врадуваний прошак.

— Поки я ще неодружена, вистане з мене само щастя. З благословенням ще можна пождати.

*

— Я по ваших очах бачу, що ви про мене думаєте.

— Ох, пробачте, але я дійсно не мав наміру вас образити!

*

ПЕВНИЙ ЗАСІБ

— Чи це певний засіб, щоб відзвичаїти курців від куреня?

— О, так! Я досипаю його кожного дня мому чоловікові до зубного порошку.

— Ну, і він відзвичаївся?

— Так, але чистити зуби.

ЦІЛКОВИТА ПЕРЕМІНА

— А, кого я бачу! Як ся маєте, пане Коник! Але ви змінилися! Раніш ви були тонші, нижчі і чорноволосі!

— Даруйте, але я не називаюся Коник.

— Невже ж?! Не називаєтеся Коник? То ви аж так змінилися!

*

МАСАЖ

Кінчаючи масаж, масажист дає кожному клієнтові в паровій лазні здорового ляпаса по певній частині тіла.

— Чи це належить також до масажу? — питає один здивований гість.

— Властиво ні, але наш дзвінок зіпсувався і я даю знак, щоб посилали наступного до масажу!

ПРИЄДНУЙТЕ НОВИХ ПЕРЕДПЛАТНИКВ!!!

ПЕРЕД „ВЕРУНҐОМ"

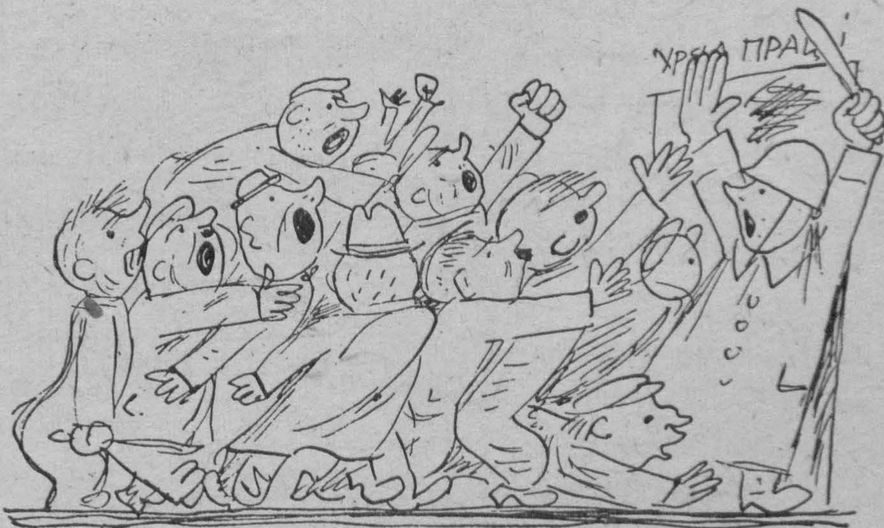

ПО „ВЕРУНҐУ"

ДОБРОСЕРДНА

До хати добросердної, але водночас дуже скупої дами прийшов прошак і жалібним голосом лепетить їй про свою недолю. Чутлива дама звертається до служниці:

— Марино, викинь його за двері, бо мені серце з жалю трісне!

*

ЗАНЯТИЙ

— Де ви проводите свої вільні вечорі?

— Вільних вечорів я не маю.

— Що? Працюєте до пізньої години?

— Ні. О сьомій кладуся спати.

*

РОЗКОНСПІРОВАНИЙ

В залізничому купе один пасажир викладає товаришам подорожі засади поміркованого життя.

— Подивіться на мене, мої панове. Від двадцятого року моє життя йшло нена .е в годиннику. жадних ласощів, тверде ліжко, жадного алькоголю, чи влітку чи зимою о 5-тій годині вставати і о 9-тій спати, прості страви, чорний хліб, щоденна праця від 8-ої до 13-ої, обідня перерва, година проходу, потім...

— Слухайте, а за що ви властиво сиділи у в'язниці? — запитав якийсь, видно також „добре поінформований", товариш подорожі.

*

ІНКУБАТОР

— Слухайте, між курятками, що викололись в мому інкубаторі, було одно з трьома ніжками!

— Цього не повинно бути! Ви добре сконтролюйте ваш інкубатор.

*

ТЕТА І ЕЛЕКТРИКА

Тета Євлялія, перший раз у великому місті, боїться трамваїв.

— Скажіть, будь ласка, — питає міського отряху, — чи не поразить електрика, як стати ногою на шину?

— Якщо одночасно не зачепити другою ногою за горішчий провід, то не маєте чого боятися! — сміється отряха.

ВИРІВНЮЙТЕ ЗАБОРГОВАНІСТЬ

Я, ТИ І ВІН
(Практичне степенування)

— Я — знаю; ти — дещо орієнтуєшся; він — не має поняття.

Я — імпульсивний; ти — надто гарячий; він — загонистий.

Я — розмовний; ти — любиш багато говорити; він — плете дурниці.

Я — характерний; ти — не даєш себе переконати; він — впертий цап.

Я — змінив свою думку; ти — часто міняєш погляди; він — хиткий і несталий.

Я — заробив; ти — заспекулював; він — хто його зна, звідки він це має!

*

100-ЛІТНІЙ

— Ви живете вже сто років! Це дуже рідко трапляється. Скажіть, що треба, щоб досягти такого віку?

— Передусім треба перед сто роками народитися.

*

ВЕҐЕТАРІЯНИН

— Що? Ви їсьте м'ясо? Ви ж казали, що ви веґетаріянин!

— Так, але в мене сьогодні піст.

З РИСУНКІВ МАЛОГО РОМЦЯ

НАКОЛЕСНИКИ

Двох їде роверами. Один каже:
— Коли я довго їду ровером, то в мене починає боліти голова.
— В мене якраз протилежне, — відповідає другий.

*

В ЦИРКУ

— Ось тут, прошу панства, в одній клітці разом живуть лев і ягня. Погляньте, як вони спокійно сидять і між ними майже ніколи немає суперечки! А якщо навіть колись заіснує, то тільки на дві-три хвилини! Тоді, щоправда, я мушу купувати нове ягня...

*

МАЙЖЕ

— Як там було в кіні?
— Знаменито. Я сміявся майже до загину.
— Ти все робиш тільки „майже".

*

ПРОВІДНИК

Гірський провідник показує туристові околицю.
— Бачите, ось-там, направо, зовсім високо, цей білий пункт?
— Ні.
— Це ж є саме і т. зв. Чорна Скеля.

ДУМКИ ПРО МОДУ

Нинішня мода, „нью-люк" — „новий вигляд" є властиво поворотом до „старого вигляду" з-перед 50 років.

*

Нинішня мода одночасно і суперечить нинішньому часові, і відповідає його бажанням: вона орієнтується цілком на мирні обставини.

*

Жінки до кінця залишаться вірні „королевій моді". Навіть перед кінцем світу вони ще питатимуть: „Яку сукню треба вдягнути на Страшний Суд?"

*

Щасливе число

До продавця льотерійних льосів приходить клієнт і хоче купити льос, але тільки число 48. Продавець переглядає запас, знаходить бажане число і віддає покупцеві. За деякий час цей льос виграє велику суму.
— Ви щасливий! — каже продавець. — Але як ви могли знати, що цей льос виграє?
— Бачите, мені три ночі підряд снилося таке: 6 разів 7, 6 разів 7, 6 разів 7! То ж я подумав собі: 6 разів 7 рівнається 48. Це є моє щасливе число і цей льос мушу купити!...

В БЕРЛІНІ

Красноармієць: Товаришу політрук, шофер Демченко втік до американського сектора.
Політрук: Біжіть і доложіть про це лейтенантові Горлорізову!
За якийсь час повертається збентежений красноармієць:
— Товаришу політрук, лейтенант Горлорізов втік на одній машині разом з Демченком.

*

ЧЕРЕЗ НЕУВАГУ

В одній совєтській газеті поміщено таку прогнозу погоди: „З заходу надтягають чорні громові хмари, що закриють сонце".
Було б усе в порядку, як би не те, що друкарський чортик всадив до слова „сонце" велику літеру „С".
Газету сконфісковано. Відповідального редактора заслано.

ЗГОЛОШУЙТЕСЬ У КОЛЬПОРТЕРИ

ЧОЛОВІКИ ДУМАЮТЬ, ЩО...

— вони одружуються з жінками, а в дійсності жінки одружуються з ними,
— вони є панами дому, а в дійсности вони є його слугами,
— вони здобувають жінок, а в дійсности вони є тільки добичею жінок.

ПОЛІТИЧНА СИТУАЦІЯ ПОСТІЙНО ЗМІНЯЄТЬСЯ

ЛЕКСИКОН „ЛИСА МИКИТИ"

Кацик — начальник диких племен в Південній Африці; трапляється і по наших таборах.

Кваліфікація — спеціяльність, що полягає на тому, щоб все знати, а нічого не робити.

Колектив — сталінська фабрика, що продукує бідняків.

Конц-лагер — сталінський зразок, що його наслідував Гітлер.

Коньюнктура — ідеологічний напрямок і важлива вказівка для політиків.

Коньяк — горілка з винограду, що її роблять у Франції; в нас коньяк гонять з картоплі або збіжжя.

ПІДКУПНІСТЬ

В крузі знайомих відомого французького політика з часів Наполеона Таллейрана велася раз розмова про підкупність. Коли один з присутніх хвалився своєю чеснотою, Таллейран, усміхаючись, заявив:
— Я ґарантую за себе до висоти одного мільйона!

*

Відомий французький політик Шатобріян відмовився раз поблагословити пару своїх добрих знайомих, молодят, які одружувалися, заявляючи, що все, що він благословив, кінчилося невдачею. Коли ці слова Шатобріяна дійшли до публічної відомости, його стали засипати листами:
— „О, Шатобріян, поблагословіть уряд! Поблагословіть міністрів!"

*

ТАЄМНИЧИЙ ЧОЛОВІК

— Що, той Крупка помер? З чого ж саме?
— Лікарі не можуть ствердити.
— То був якийсь таємничий чоловік!
— Чому?
— Бо раніше ніхто не знав, з чого він жиє, а тепер ніхто не знає, з чого він помер!

НА ПРЕСОВИЙ ФОНД „ЛИСА МИКИТИ"

ЗЛОЖИЛИ

в Німеччині Н. М.

мешканці таборів —

Екернфюльде	6.—
Райтерсайх	7.40
Ноймаркт	10.—
Заульґав	10.—
Трієр — Фаєн	15.50
Штравбінґ	11.—
Мюнхен-Фрайман, Варнер-Касарні (друга листа)	55.50
Пасічний Василь, Мюнхен	1.50

в Бельгії

мешканці
Пляс д'отр Бізмес Шаталь

б. фр.

1. Лопачак М.	100.—
2. Литвин С.	60.—
3. Коваль Т.	60.—
4. Іванух Д.	50.—
5. Василечко М.	50.—
6. Дуда П.	50.—
7. Ревкін З.	20.—
8. Дверський О.	50.—
9. Буник П.	20.—
10. Кривуцький Р.	20.—

мешканці робітничого осердку
2, р'ю А. Супарт Маршіян Дешері

б. фр.

1. Паньків О.	10.—
2. Кисіль Я.	31.—
3. Сас П.	5.—
4. Попадинець Р.	5.—
5. Деркач В.	10.—
6. Дурик В.	5.—

мешканці робітничого оседерку
Сіті Ліндеман Коольмійн Зольдер Лімбурґ

б. фр.

1. Перегінець С.	5.—
2. Ясінський М.	10.—
3. Буханко М.	5.—
4. Мартинів М.	5.—
5. Корень В.	5.—
6. Бойчук І.	20.—
7. Горницький В.	10.—
8. Шебест В.	10.—
9. Корецький Р.	5.—
10. Маць О.	10.—
11. Ждан В.	10.—
1п. Клиш П.	20.—
13. Москалюк Д.	20.—
14. Савка В.	20.—
15. Дідик М.	15.—
16. Підліснюк Д.	20.—
Косович А., Брукселя	50.—

в Англії

мешканці
Майнерс Гостель Темверт Туґейтс Стеффс.

шил.

1. Зинич О.	5.—
2. Олинець І.	2.—
3. Барэн І.	1.—
4. Мецейовський О.	2.—
5 Приймачук П.	2.—
6. Андрусєчко М.	2.—
7. Розборовський М.	2.—
8. Олійничек С.	2.—
9. Якимів В.	5.—
10. Смерек І.	2.—
11. Бойко І.	1.—
12. Деркач В.	2.—
13. Маланичек М.	2.—
14. Гриніщак В.	1.—
15. Баран С.	1.—
16. Огородник А.	2.—
17. Мазенюк М.	1.6

мешканці
Барн Фарм Кемп Ц. О. Д. Дідкат, Беркс.

шил.

1. Слюз Е.	3,—
2. Кудрик М.	3,—
3. Скурчанський М.	3,—
4. Музика М.	2,—
5. Кучерка В.	3,—
6. Слабодух О.	3,—
7. Смачило Я.	3,—
8. Миколів Г.	3,—
9. Клюса М.	3,—
10. Рожнів В.	3,—
11. Москаль І.	2 6
12. Кмита І.	2,6
13. Квич М.	2,6
14. Питльований В.	2,—
15. Голяк О.	2,6
16. Коваль М.	2,—
17. Мельничук П.	1,—
18. Граб В.	1,—
19. Мачдич Я.	2,—
20. Гордий С.	2,—
21. Павлюк М.	1,—
22. Пудлик М.	3,—

мешканці
Замерсет А. Е. П. Вайтгауз Гостель Фром.

шил.

1. Трущ С.	2.—
2. Фіґоль С.	0.6
3. Тимусь С.	1,—
4. Тимусь Д.	0.6
5. Заліщук В.	0 6
6. Коралюк М.	0.6
7. Видлінський Д.	0 6
8. Дорофей І.	0 6
9. Інак М.	0 6
10. Гававрич М.	0,6
11. Ячмишин С.	1,—
12. Фуркан К.	1,—
13. Думич В.	0 6
14. Галушка І.	0.6
15. Ткачук М.	0 6
16. Басараб Т.	0,6
17. Ґрат І.	1,—
18. Війтів О.	0,6
19. Цап Г.	2,—
20. Бакай І.	1,—
21. Бойчук І.	1,6
22. Ригій О.	1,—
23. Гузар О.	2,—
24. Федів М.	1,—
25. Чуйко Ф.	2,—
26. Покачюк Ю.	1,—
27. Войтович Мих.	1,—
28. Бобиляк В.	1.—
29. Войтович Мик.	1 6
30. Бабій І.	0.6

мешканці
Рошдейль Тейлорстріт 6. Лейн'с

шил.

1. Гуменюк П.	2,—
2. Каліта С.	2,—
3. Чмелик І.	2,—
4. Шиманський С.	1,—
5. Оприск О.	1,—
6. Деркач М.	0,6
7. Врунда М.	0,6
8. Буштрук П.	1,6
9. Безпальок М.	2,6
10. Безпальок Д.	1,—
11. Вітів Д.	1,6
12. Гаврилів Б.	1,—

мешканці
Беркс А. Е. Ц. Гостель Мартінер Нр. Рідінґ Берґшайр

шил.

1. Островський Т.	2,—
2. Потерейко М.	2,—
3. Твардовський Е.	2,—
4. Залотоцький А.	2,6
5. Олійник М.	2,—
6. Стасін І.	2,—
7. Кузьмин В.	2,—
8. Вертило С.	2,6
9. Павлів М.	2,6
10. Шульган М.	2,—
11. Дубіль В.	2,—
12. Сверид І.	2,—
13. Василев О.	0,6
14. Висоцький І.	4,6
15. Костецький П.	2,—
16. Нейлик С.	2,—
17. Копач В.	2,—
18. Грицюк І.	2,—
19. Никига М.	1,—
20. Караван С.	1,—
21. Знак І.	2.—
22. Козакевич М.	2 6
23. Іващишин М.	2.6
24. Козакевич О.	1,—

в Бельгії **б. фр.**

Хомяк Г.	20. —

збирав п **Шляхтичич Іван,** 135, р'ю де Фльорі Тамін Пр. Намюр.

1. Білинський В.	10. —
2. Форостяк І.	10. —
3. Ковалишич В.	10. —
4. Комарчук Я.	10. —
5. Шляхтянчин І.	100. —
6. Коваль І.	10. —
7. Сойко В.	20. —
8. Сапрянчук	10. —
9. Галайчук Ю.	10. —
10. Чміль М.	10. —
11. Тимрюх	5. —
12. Савеліїв П.	20. —

збирав **Шахай Петро,** 118, р'ю де **Трасеніє Шапель (Ено).**

1. Дяків М.	20. —
2. Ройко С.	10. —
3. М.	10. —
4. Буклів	5. —
5. Радьо Е.	10. —
6. Ласик М.	10. —
7. Махновський М.	10. —
8. Тапчук	5. —
9. Лаба В.	10. —
10. Трубич Т.	20. —
11. Чушак В.	10. —
12. Сук В.	10. —
13. Борович А.	10. —
14. Яблонський	10. —
15. Шахай П.	15. —

збирав **Курилас Степан** 26 р'ю де Леван Буа-ді Люк.

1. Косів Т.	5. —
2. Костів Г.	5. —
3. Курилас С.	33. —
4. Дамітряк В.	5. —
5. Багдай	5. —
6. Федчук В.	20. —
7. Редка І.	10. —
8. Золотуха Д.	10. —
9. Садук Я.	10. —
10. Спетрук С.	15. —

збирав **Романюк Гринко, Квареньон, 36 Рель деМарез, Ено.**

		б. фр.
1.	Романюк Г.	20.—
2.	Андрейчук С.	10.—
3.	Андрійчук А.	10.—
4.	Дудківіч О.	10.—
5.	Вусатий Е.	10.—
6.	Китила Ч.	10.—
7.	Куцюрба М.	10.—
8.	Вігоцький П.	10.—
9.	Зінкевич П.	10.—

збирав на весіллю вп. **Синичака** Василя і **Нетреби** Марії **в Звартбергу, Бельгія**

1.	Марцинюк	10.—
2.	Довірак	5.—
3.	Василишин	10.—
4.	Романишин	50.—
5.	Вішка	20.—
6.	Козій	5.—
7.	Судомяк	50.—
8.	Дийнека	10.—
9.	Корівчак	20.—
10.	Кінах	20.—
11.	Мельник	20.—
12.	Жечка	20.—
13.	Хома	10.—
14.	Бабій	20.—
15.	Кальвай	10.—
16.	Приступляк	5.—
17.	Політика О.	10.—
18.	Рошко А.	5.—
19.	Берник А.	10.—

збирав **Буній Александер, Шарбоннаж де Вандр а Вандр, р'ю Тріксой**

1.	Ґурський М.	20.—
2.	Сюрко Т.	20.—
3.	Комприговський М.	20.—
4.	Шкільник І.	20.—
5.	Левицький М.	10.—
6.	Юрцаба М.	10.—
7.	Сухар В.	10.—
8.	Кривик В.	10.—
9.	Чура С.	5.—
10.	Гайдучок І.	10.—
11.	Н. Н.	10.—
12.	Матвіїв В.	5.—
13.	Білинський О.	5.—
14.	Фединяк М.	10.—
15.	Буній О.	5.—
16.	Фегдана В.	15.—

збирав **Шембель Володимир, Сіт Манленберґ Гавз 209 Говтгален — Лінбурґ**

1.	Ходорівський М.	10.—
2.	Рожак С.	5.—
3.	Пірко І.	5.—
4.	Шпирц В.	4.—
5.	Турик В.	5.—
6.	Бобик В.	5.—
7.	Шембель В.	16.—

збирав **Добрянський Іван, Касерне, ді Сенб'е Шоссе де Лієж, Лієж Бієрс**

1.	Олексів П.	20.—
2.	Тимків М.	10.—
3.	Радзівілко В.	10.—
4.	Палик Е.	10.—
5.	Каспришин В.	15.—
2.	Біда М.	10.—
7.	Ільчишин І.	20.—
8.	Лисишин Я.	20.—
9.	Шумейко М.	10.—
10.	Лабач М.	10.—
11.	Проницин С.	10.—
12.	Федчук М.	20.—
13.	Малиновський М.	20.—

Якщо маєш зробити якусь дурницю, роби негайно, щоб устигнути зробити наступну.

*

Щоб дурно не гайнувати часу, віддавайся навіть дурощам, бо вони, в порівнянні з прогайнованим часом, — корисна робота.

*

Навіть п'ючи горілку, будь ощадний і думай про завтрішній день.

*

Не радій з чужого нещастя, бо воно завжди досить сильне, щоб і тебе досягти.

*

Кожна теща має одну-одиноку добру прикмету, яка чоловікам осолоджує гіркі хвилини: вона колись нарешті мусить померти.

*

Коли твоя дружина в дискусії з тобою, як остаточний аргумент бере в руки мітлу, припини дискусію, бо це непомильний знак, що ти їй добрався не до розуму, а до нервів.

~~~~~~~~~~

14.	Лесів І.	10.—
15.	Марущак С.	10.—
16.	Білик Г.	10.—
17.	Буйна Т.	20.—
18.	Башта П.	10.—
19.	Добрянський І.	30.—

збирав **Момот Яків, Сіт Ролен, № 37 Райнас ле Бікш**

1.	Момот Я.	20.—
2.	Шульженко О.	10.—
3.	Ковтун А.	5.—
4.	Михайлишин Ф.	20.—
5.	Шивчук П.	10.—
6.	Кукіль О.	15.—
7.	Роєнко В.	10.—
8.	Хмилевський	5.—

Всім жертводавцям за вияв прихильности і матеріяльну підтримку, а пп. Микитинові Василеві, Солонинці Андрієві, Хв. Управі Кооп. „Пласт" вНоймаркті, пп. Плешові Михайлові, Михайліву Василеві, Масляному Осипові, Мудрому Любомирові — в Німеччині, пп. Лопачакові Мирославові, Панькову Олексі, Шебестові Василеві — в Бельгії та пп. Зиничові Олексі, Слюзозі Евгенові, Тимусьові Степачові, Гуменюкові Петрові і Потерейкові М. — в Англії — за переведення збірки щиру подяку складає

Видавництво

Правда буває часто неприємною, але це не значить, що кожна неприємність є правдою.

*

Вчимося ціле життя. Коли ми вже доволі навчилися — вмираємо. Чи це не глупо?

В молодости часто забуваємо вчитися. На старість мусимо часто вчитися забувати.

*

Всі визнаємо відвічні закони природи. Всі, як правило, порушаємо їх, дивуючись опісля, за що спадає на нас кара.

~~~~~~~~~~

НЕ ДАСТЬ СЕБЕ ОШУКАТИ

— Ти знаєш з ким я вчора їхав трамваєм, „трійкою"? З Тарасом Шевченком! Ми їхали разом аж на Пазінґ!

— Е, це неправда: „трійка" не їде на Пазінґ!

*

Двоє дітей тягнуть навантажений візок.

— Що везете, діти?

— Солому.

— Для кого?

— Для худоби.

— Яку ж худобу ви маєте?

— Крілика.

— Та ж крілик соломи не їсть! А як з'їсть то здохне!

— Він вже здох. Ми хочемо його випхати.

*

Ясно

Малі хлоп'ята бавляться на подвір'ї, тільки Івась сидить в кімнаті і вчить табличку множення.

Знайомий входить і питає:

— Івасю, є мама вдома?

Івась подивився з-під лоба.

— Певно, що є, інакше я тут не сидів би!

*

Причина

Дружина подала чоловіка до суду за те, що він її залишив і не дає їй утримання. Запитаний про причину, чоловік заявив, що його дружина говорить забагато.

— Це ж, однак, ще не причина, щоб так поступати — заявив суддя.

— Але ж вона говорить день і ніч і не дає мені спокою!

— Чого ж вона хоче від вас?

— В тім то й річ, що я цього не знаю!

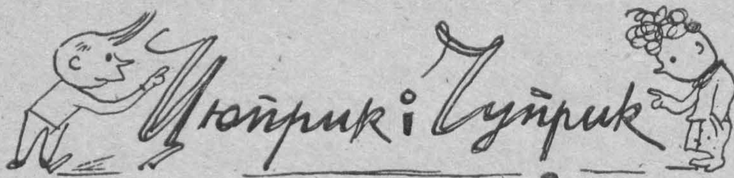

Чуприк, їдучи трамваєм, плюнув на долівку. Це завважив кондуктор.

— Не вмієте читати? Не бачите, що написано: „Не плюйте на долівку!"?

Чуприк обурюється:

— Хіба можна поважно брати до уваги те все, що тут понаписувано? Тут також написано: „Носіть бюстгальтер Альфа!" Чи ви, пане кондукторе, носите бюстгальтер?

*

— Чуприк, що таке „атавізм"?

— Гм..., бачиш, Цюприку, це т. зв. „спадкове обтяження".

— Ну, а що таке „спадкове обтяження"?

— Ну, напр., коли ти одідичуєш по батьках щось некорисне і таким чином стаєш обтяжений тим, що ти одідичив...

— Ні, Чуприку, я таки не розумію!

— Ну, який же ж ти! Уяви собі, що ти одідичив по батьках кам'яницю обтяжену більшими боргами, ніж вона варта, і мусиш їх платити!

*

Цюприк має котика, який щось занедужав.

— Чуприку, твій кіт також хворів. Що ти йому давав?

— Терпентину.

За два дні приходить Цюприк знову.

— Чуприку, я дав котові терпентину, але він здох!

— Мій також!

*

Чуприк і Цюприк розмовляють про подружжя. Чуприк має охоту одружитися, Цюприк ні.

— Чому не маєш бажання одружитися? — питає Чуприк.

— З якої причини?

— Бо я був би заздрісний.

— А це чому?

— Бо моя дружина зраджувала б мене.

— Чому вона мала б тебе зраджувати?

— Бо я заслужив би на це?

— Чим?

— Тим, що одружився.

*

Цюприк дуже розлінивився: цілими днями лежить на ліжку, курить цигарки, читає газети і нічого не робить. Чуприк питає:

— Цюприку, що з тобою? Чому ти нічого не робиш?

— Бо не варта.

— Що значить: не варта! Таким безділлям ти до нічого не доробишся.

— Можна мати майно і без праці.

— Як?

— Ось слухай. Раз було собі двох братів: один брат був роботящий, а другий ледачий. Лінивий лінюхував, нічого не робив, тільки бавився і вживав. Зате роботящий брат працював тяжко дні і ночі, не доїдав, не досипляв і за 10 років мав вже кількадесять тисяч в банку.

— Ну, бачиш же сам!

— Зачекай, мій друже! Одного дня роботящий з надмірної праці помер, а лінивий одружився з його дружиною!

*

Чуприка і Цюприка попросили в гості. До чаю подають цукор в кістках. Цюприк досягає пальцями, Чуприк його штовхає:

— Уважай Цюприку, бери ось тими щипцями!

— Чому? Він хіба гарячий?

*

Чуприк і Цюприк спізнилися на похорон свого знайомого. Приходять, коли священик говорить вже останні слова. Він хвалить покійного, його чесноту, порядність, щедрість, а в кінці і те, що покійний ніколи не впивався. Це останнє дуже здивувало наших знайомих.

— Чуприку! Ходім звідсіль! Ми зле трапили: це не його похорон!

*

Чуприк позичив у Цюприка гроші і в застав дав йому свій годинник. За позичені гроші пив до світанку, а вертаючися до хати, стукає у вікно до Цюприка, будить його і каже:

— Цюприку, котра година? Я не знаю, бо м'й годинник в тебе! — сміється з свого дотепу і йде спати.

За дві години Цюприк встає, одягається, йде до Чуприка, будить його зимною водою і каже:

— Чуприк, ти питав мене котра година? Тепер пів до восьмої!

Служба в Китаї і в Европі

Лі-Чун-Чан, китайський державний муж і філософ, порівнюючи китайські і европейські супружжа, сказав:

„Супружжа в Китаї (постановлювані батьками молодих) — це так, наче б хто котел з холодною водою поставив на вогонь: він починає скоро кипіти і остається довго гарячим. Европейські подружжа — це так, неначе б хтось котел кип'ячої води поставив на зимну піч: він починає постепенно холонути.

ГУМОР НА ЕШАФОТІ

Під час французької революції одного з колишніх королівських міністрів вели на руштовання, де стояла ґільотина. Йдучи на ешафот, міністер спотикнувся.

— Це злий знак, — усміхнувся він до інших засуджених, — римлянин на мойому місці завернув би з дороги!

*

Почуття гумору не втратив в обличчі смерти і один з керівників французької революції Дантон, якого на ґільотину післав Робесп'єр. Йдучи на ешафот, Дантон шепнув до свого товариша недолі, Шабо:

— Коли б на другому світі мала також колись статися революція, то ми хіба до такого діла не будемо більше втручатися.

*

— Даруйте, пане, але ви забули заплатити за горілку, яку ви випили...

— На те я й пив, щоб забути!

*

— Ти знаєш, тепер на одного чоловіка припадає сім жінок!

— Що мені з того! Я вже одружений...

СТАВАЙТЕ ПЕРЕДПЛАТНИКАМИ

Мюнхен: У видавництві „Українська Трибуна" відбулися перевибори Управи В-ва. Перевибори пройшли спокійно. Порядку пильнувала німецька поліція.

Берлін: Як перший транспорт зимової допомоги Берліну Сталін вислав „Короткий курс ВКП(б)" і „Питаня Ленінізму". Другим транспортом прибули всі твори Леніна. Протягом зими берлінці отримають задовільну кількість писань клясиків большевицької ідеології, так що харчове становище населення Берліну в зимових місяцях значно покращає.

Міттенвальд: Впав сніг. Всі поконференційні сліди засипано.

Ашафенбурґ: Головний редактор „Неділі" Г. Которович постановив ніколи не пити білого вина і не їсти шніцлів, щоб уникнути підозри, що він симпатизує з гетьманцями.

НЕ ПЛАЧЕМ — А М'ЯЧЕМ!

Ви, очевидно, вже знаєте, що сталося... Таке сталося, що від 1648 року такого не бувало. В Олімпійському футбольному турнірі, в Мюнхені, ми перемогли поляків 5:1 і, щоб переможеним не було кривди, ми (завжди справедливі) дали такий самий приділ голів і литовцям. Ми виграли золоту медаль і засіли перше місце. Словом: в футболі — ми!

Переходячи до історії самих змагань, треба відмітити, що влітку українці змагалися з цими самими поляками й литовцями в нічию (очевидно користь). Історично, і це вже був наш великий успіх, коли зважити, що ми завжди працювали-змагалися в чиюсь, тільки не в свою...

Сьогодні, коли „відгреміли фронти", можемо зрадити тайну: ми вже влітку могли поляків і литовців легко перемогти. Всі очевидці докладно пригадують собі, як українці вели з поляками 1:0, а з литовцями 3:0. Чому ми не виграли тоді?.. Політика! — Чого не робиться для політики!?..

Шановні читачі пригадують собі, що саме влітку цього року ред. Пеленський і ред. Ільницький монтували східньоевропейський бльок. Що й казати, велике діло — тимбільше, що ми від часів виборчого договору з Ґрінбавмом, в Галичині, не робили жадних бльоків. І уявіть, саме в такий час поготів (здається добре вжито влово?..) приходять футбольні змагання з поляками й литовцями: програвати незручно (скажуть, ми нічого не варті партнери) — вигравати ще незручніше (імперіялістами наштампують). Тому наші взялись на штуку: вирішили показати свою силу, а далі — у стилі редакторів Пеленського й Ільницького — пішли на тактику вирівняння.

Потім, як звичайно з нашої політики, з усього вийшов пшик. Бо на світі цініться тільки святе: бий!

Цим разом наші вдарили; здорово, в стилі сильних „міра сего", вдарили. Тепер, напевно, буде все: і бльок, і пошановок у сусідів і ще там всякі пропозиції.

Бо у світі цініться тільки святе: бий! Не плачем — а м'ячем!

*

Хтось скаже: о-кей, поляків набито 5:1 — з ними ми мали сквитувати не один рахунок. Але за що, в такому самому відношенні, скарано литовців? Вони ввесь час пособляли нашій справі, нашим діячам, і взагалі литовці хороший народ... Так, усе це правда, але „морес" мусять і вони знати. Вони перлися на наше перше місце, а до того ми не могли допустити. Географія з нас сміялась би...

*

На закінчення — про політичні наслідки для нас самих. Хоч по зупі в наших таборах і по конференції ОН ще не видно ніякої поправи нашої ситуації, але поправа, безперечно, гряде. Бо спорт нині не „шпас", а перше місце у футболі не верба при дорозі. Як зачувати з достовірних джерел, ціла Америка — від Канада до Арґентіни — тепер змагається за право негайно забрати до себе цілу українську еміґрацію. Тож рихтуймо валізки (чемодани) і гукнім під Мазепу:

— Нехай вічна буде слава,
Що през фусбаль маєм права!

оНо

СПОРТОВІ ГАМАКСОЙКИ

На футбольних змаганнях України проти Польщі й Литви глядачі говорили, що наш правий крайник, Савка, грав з головою, а лівий, Маркевич, без голови. За два дні Савка не здобув ні одних воріт — Маркевич здобув четверо. Ще один доказ, що футболістові на грищі голови не треба. Відтепер футбольні голови на час змагань будуть депоновані в політичній централі ЦПУЕ, чи пак в приміщеннях відповідних політичних партій.

*

Людям дивно, яким то чином невідомі українські спортовці на еміґрації б'ють своїх рутинованих суперників. Забувають, що ми найспортовіша еміґрація: в нас усе — від таборових виборів до важкокалібрової політики — робиться так собі, „для спорту".

*

Після блискучих перемог наших футболістів в Олімпійському турнірі має постати нова — Українська Демократична Футбольна Партія (скорочено: УДеФеПе). Ідеологи вже є.

оНо

СПОРТ У ПОЕЗІЇ І ПІСНІ

Спортовий Кобзар

„Грай, Кобзярю!" — глядачі гуґкали.
Кобзяр шкварив голь за голем —
Аж ворота гнулись,
Аж Пилявці, Жовті Води і Корсунь проснулись!..
(за Тарасом Шевченком)

Литовський спортовий Кукса

Чи мені хоч марилось та чи у сні верзлось,
Щоб так обірвайтіс страшенно прийшлось?
За що? За що? За що ви мене карайтіс,
Славу забирайтіс, вкраїнці, за що?

оНо

СПОРТОВІ НОВИНИ

Після перемоги України над Польщею, в фіналі Олімпійського футбольного турніру ІНКОПФ-у, відомий польський часопис „Львув і Вільно" в Лондоні рішив змінити назву на „Варшава і Вільно".

Представник Польщі в ОН Лянґе перед самими футбольними змаганнями Україна-Польща зголосив був вето проти евентуальної української перемоги. Вето, як відомо, помогло так, як нам раніше помагали протести до Ліги Націй проти польської опіки.

Після перемог України в Олімпійському футбольнім турнірі Українська Національна Рада дістане нову теку — міністерства спорту.

ОГОЛОШЕННЯ

До Редакції „Лиса Микити" наспіла наступна заява, яку з журналістичного обов'язку публікуємо:

Заява

Ми, крокодилі цілого світу, урочисто заявляємо, що з московським „Крокодилом", якого ЦК ВКП(б) ліквідувало за „ідеологічну невидержаність", ані безпосередньо, ані посередньо не маємо нічого спільного, не споріднені, ані не посвоячені.

Крокодилячих сліз по ньому теж лити не будемо.

Підписано:

Світовий Союз Крокодилів.

ДО НАШИХ ПЕРЕДПЛАТНИКІВ У НІМЕЧЧИНІ

До 17-го ч. нашого журналу залучили ми поштові складанки, на яких зазначена висота передплати по кінець 1948 р (по 24-е число).

Просимо цю належитість переслати!

ПОЛЮВАННЯ НА СОВЄТСЬКОГО ДИКА

Ч. 18

Лис Микита

КИТАЙСЬКА НАРОДНОДЕМОКРАТИЧНА АРМІЯ В НАСТУПІ

Живеш на світі, як той палець
(Хоч дещо більший ти за нього)'
Усі жаліють: Ох, скиталець! —
І кожному ти лізеш рогом.

Зідхаєш, кладучися спати
(І, встаючи, зідхаєш трохи),
Не можеш всіх думок зібрати,
Що скачуть, як в собаки блохи.

І туга роз'їдає серце
(Знайомий твій уже на морі),
І вертишся, неначе з перцем,
Хоч місця досить у таборі.

Вдесяте вже клунки пакуєш
(І розпаковуєш, як досі),
Десь щось почуєш, не дочуєш,
І смажишся у власнім сосі.

Набридли бляшанки і зупа
(Набридли всі і все до купи),
Вже помудріла б навіть ступа,
А ти? — Та що тобі до ступи!

Та жевріє надія вперто,
(Бо що ж, крім неї, ще остало?)—
Сорочку маєш, хоч подерту,
І їдеш завжди — хоч помалу.

Бабай

Йдучи слідами інших демократичних країн і керуючись гуманністю, Антарктида і Арктида приймуть необмежене число скитальців на поселення. Кандидати на виїзд мусять мати грубу верству підшкірного товщу і мусять бути густо порослі волоссям. Першенство мають ті, які люблять важко працювати.

В Ґеттінґені члени Української Студентської Громади задумують уживати, як розговірну мову теж українську, побіч загально вживаної досі російської мови.

Берлін: Нічого нового. Ще й досі ніякої бльокади нема.

Нюрнберґ: Йде підготова до нового процесу. Коли він почнеться — невідомо, бо підсудні ще сидять у Москві.

Париж: Страйк робітників заломився. Москва вислала до Франції спеціялістів у справах страйків, які мають провірити, хто у цьому завинив.

Китай: Чанкайшек звернувся до США з проханням дати йому негайну допомогу. Його просьбу уряд США негайно прийняв до відома.

Беоґрад: Маршал Тіто запропонував Сталінові приїхати до Юґославії, щоб він сам переконався про те, що Юґославія — це другий СССР. Сталін йому повірив на слово — і тому відмовився туди їхати.

Мюнхен: Другої грошової реформи не буде, бо авслендери і так вже грошей не мають.

Берхтесґаден: В таборі в Берхтесґадені був д-р Смук. Хто тут вже не був?!

ОПРАВДАНИЙ СТРАХ

Молодий драматург у колі своїх знайомих з великим запалом читає свою найновішу п'єсу. Після прочитання першої дії стає йому гаряче і він просить присутніх дозволу скинути блюзу. Після другої скидає краватку. Після третьої — розщібає сорочку. Тоді одна з присутніх молодих дам питає з острахом:

— Будь ласка, скажіть скільки дій має ваша п'єса?

✻

КНИГА ДУРНІВ

Один японський мікадо відбуває подорож по своїй країні. В одному місті йому представляють відомого вченого історика, в руках якого була товста книга, в якій він списав всі дурощі і помилки всіх цісарів. Зацікавлений мікадо питає:

— Про мене ти також написав?

— Так, ваша світлосте, — відповідає вчений і читає:

„Мікадо дав купцеві Тамуро 30 тисяч єн і післав його в Сіям купити 30 білих слонів".

— Чому це вписав ти в свою книгу? — питає зачудований мікадо.

— Тому, що Тамуро ніколи не повернеться ані з грішми, ані з слонами назад!

— Коли ж він все таки повернеться?

— Тоді... я вичеркну вас з цієї книги, а впишу туди Тамуро! — відповів з низьким поклоном вчений.

✻

ДУМКИ ПРО МИСТЕЦТВО

Якщо б продати твори письменників за таку ціну, якою вони самі свої твори цінують, видавці були б найбагатшими людьми на світі.

✻

В КІНІ

— Слухайте, хропіти можете вдома, але не тут!

— За мої гроші можу робити те, що мені подобається!

— Так, то так. Але не будіть інших!

ТАК, АЛЕ...

— Чи не бачив я вас вчора в кіні разом з вашою дружиною?

— Так, але... не говоріть їй про це, прошу...

✻

Жінка хоче розвестися з чоловіком. Говорить про це адвокатові.

— З якої причини? — питає він.

— Бо не можу його більше терпіти!

— Це ще не причина. Мусите мати якусь іншу підставу. Б'є він вас?

— Ні.

— Може п'є багато?

— Ні.

— Може він розтратник?

— Також ні.

— А як там з подружньою вірністю?

— Оце і є! Наша остання дитина не від нього!

✻

СКАЖІТЬ ЇЙ...

— Скажіть своїй дружині, щоб не безпокоїлася, бо те, що вона приглухла, нормальний наслідок старіння.

— Пане докторе, чи не були б ви ласкаві самі їй про це сказати?

✻

РІЗНИЦЯ ТЕМПЕРАТУРИ

Дуже низький до дуже високого:

— Але ж сьогодні спека! Чи там вгорі теж так гаряче, як тут?

✻

СОКРАТОВА ПОРАДА

Один приятель Сократа, наваживишись одружитися, запитав його о пораду.

— Друже, це однаково, чи ти візьмеш ту, чи іншу. Все одно за десять років жалуватимеш! — відповів мудрець.

✻

РОЗРИВКА

Лікар: Вам треба різноманітности, розривки, ласкава пані!

Дама: На жаль, пане докторе, цього не можна! Мій чоловік дуже заздрісний!

✻

ПОЛІТИЧНА ДЕМОНСТРАЦІЯ

В одному прикордонному албанському містечку відбулася демонстрація. Перед заходом сонця група близько 100 осіб ішла вулицями містечка, несла портрет Тіта, а біля портрету транспарент такого змісту: „Геть з Тітом, до Югославії". Вечірнє видання тіранського щоденника писало: „Спонтанні демонстрації проти Тіта. Вчорашні приклонники Тіта демонструють проти нього".

Повідомлено і Москву. Кремлівське радіо кричало: „Демократична Албанія протестує проти фашистівської поведінки Тіта". Але на другий день замовкло і урядова албанська преса і московське радіо. Бо югославське телеграфне аґентство подало вістку: „Вчора у вечірних годинах близько сто правдивих албанських комуністів перейшло нелегально кордон нашої держави, не бажаючи повертатись до Албанії".

ПЕРЕВИШКОЛЮЙМОСЯ!

Чи пам'ятаєте Психологічний Інститут, що існував у Львові ще Хтось не знав за яку професію хапатись, ішов до цього Інституту, а там постукали по голові, зміряли сантиметром лепету, казали показати язик, заспівати одну строфу „Ой, не ходи Грицю" — і діягноза готова. Казали, наприклад:

Надаєтеся бути касієром в нашій установі, бо лепету маєте доволі вузьку і порожнаву, а руки доволі довгі!

І, подумати, як придався б нам такий інститут на еміграції. Тимбільше, що бідний діпіст примушений кидати вибрану і завчену вже професію і перекидатись на якусь нову, більш, як на американські відносини, практичну.

Стільки тих перевишкільних курсів по таборах, а все безплянново; люди попадають припадково на різні „факультети", по десять разів перевишколюються і ніщо з цього не виходить. А ось був би такий інститут, то взяли б людину під обсервацію і сказали б кому і як перевишколюватися — і готово!

Поки хтось з дотепних „факірів" дорозумиться урухомити в нас на еміграції такий інститут, я, компетентний дещо у цьому ділі, хотів подати бодай згрубша завваги відносно вибору нової професії.

Справа зовсім проста. Треба взяти тільки на увагу, хто яку професію досі виконував, і, за ключем старої дуже легко знайти нову професію.

Приміром, наші **політики** мають свій прекрасний відповідник у шевськім ремеслі. Роблять політику по-шевськи, то чому не зможуть в шевстві політикувати?

Журналісти знову ж добре надаються до скляних гут. Надували досі поді» і читачів, то чму не зможуть надувати карафки і пляшки?

Науковці хай беруть професію замітачів. Хто з більшою дбайливістю повизбирує кожну заховану смітинку, кожний папірець?

Професори — „кавбої". Певний педагогічний хист треба мати і біля корів, овець, чи свиней.

Адвокати? Голярі! Прекрасні голярі! Голили клієнтів без бритви, то з бритвою не потраплять?

Відносно **лікарів**, то їм найбільш відповідає різництво. Для операторів, то, подекуди, навіть праця по старій професії.

Дентисти хай без надуми вибираються до лісової роботи, спеціяльно до корчування зрубів і старих пнів.

Мистці мають найбільше виглядів працювати у старій професії. Зможуть малювати паркани, а портретисти в похоронних заведеннях підмальовувати на рожево небіжчиків, щоб виглядали „як живі".

Письменники вже напівсвідомо, прочуваючи свою нову професію, назвали своє об'єднання „МУР". Мулярство, це буде для них дуже добре підібрана професія, треба їх тільки трохи перевишколити, що в мулярстві, навпаки, треба прагнути не до того, щоб мур розвалився, але якотако тримався купи.

З **акторами** доволі складна справа. Це така химерна професія, що невідомо чим її заступити. Найкраще, думаю, хай би по цирках вдавали менажерію. Вистане взяти скіру лева, чи малпи і можна грати відповідну до потреби ролю. Дешевше циркам обійдеться, тож попит може бути великий.

Теж не легко зарадити з **бюровими урядниками.** Репетують, щоб їм конче дати „сиджену" професію. Є й така! От хоч би товкти каміння при дорогах. І сидіти можна і, головне, думати не треба.

Тільки, чи вистарчить в Америці каміння? Але цим хай клопочеться Америка і це вже не моя компетенція.

Кіт Мурлика.

ВІК ЖІНОК

— Чоловіки скоріше старіються, ніж жінки!

— Це правда. Як я одружувався, ми з дружиною були однолітки. Тепер мені вже п'ятьдесять, а їй щойно тридцятьвісім.

*

— Ваш перший чоловік був дуже добрий! Шкода, дуже велика шкода, що так скоро помер.

— Так, так. Мій другий чоловік говорить також те саме.

ЖІНКА В ОЧАХ ХЕМІКА

Питома вага: пересічно 60 кг.

Фізикальні прикмети: Дуже скоро розпочинає кипіти і нагло остигає; коли вміло поступати з нею — розпливається, коли невміло — гіркне.

Хемічні прикмети: В товаристві кращих екземплярів свого ґатунку — зеленіє; залишена самітньо — часто вибухає. В загальному — жваво реаґує на рідкісні дорогі камені, срібло, золото, плятину і т. п.

Практичне пристосування: Першоякісний матеріял для орнаменту. Прискорює обіг крови. Вирівнювальний чинник при розподілі багатств (добрий провідник грошей).

Зустріти можна: Звичайно всюди там, де перебувають чоловіки.

*

ФРАНЦУЗЬКА ІРОНІЯ

Після одного морського бою офіцер французької фльоти попав в англійський полон. Капітан англійського корабля, що при кожній нагоді любив насміхатися з французів, подаючи полоненому французові чарку вина, заявив:

— П'ю за французів, хоч вони всі, без винятку, пройдисвіти! Серед них не роблю жадних винятків.

— А я п'ю за англійців! Вони всі джентлмени, хоч серед них я, однак, роблю деякі винятки! — з ввічливим поклоном відповів дотепний француз.

— А він чого з косою?..
— Він записався на виїзд, як фармер

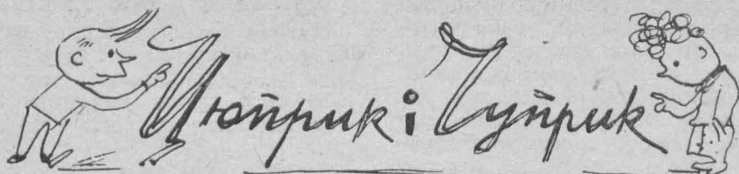

Чуприк і Цюприк забажали стати еміґрантськими письменниками і починають писати. За місяць Цюприк скаржиться Чуприкові:

— Маю пеха. Видавництва всі рукописи відсилають мені назад!

— А мені ще жадного не відослали!

— Бійся Бога, Чуприку, як ти це робиш, порадь мені!

— Посилай рукописи анонімово!

*

Чуприка запросили на вечірку до клюбу нудистів. Він пішов і на другий день оповідає Цюприкові:

— Знаєш, вони справді всі голі! Навіть лакей, який відкрив мені двері, і той був без одежі!

— Але звідки ж ти знаєш, що це був лакей, коли він не мав лівреї? — питає Цюприк.

— Ну, — каже Чуприк, — виключено, щоб це була покоївка!...

*

Цюприк сидить на прийняттю в товаристві дами. Цюприк є джентельмен і намагається ввічливою розмовою забавляти свою сусідку.

— Скільки років вашому чоловікові, ласкава пані?

— Сорок. Між нами десять років різниці.

— О, але ж ви ще зовсім не виглядаєте на п'ядесятьлітню! — бистроумно завважує Цюприк.

Чуприк і Цюприк беруться до торгівлі. Відкрили ресторан. Для більшої реклями Чуприк написав: „М'ясні страви з усіх тварин!"

З цього приводу один гість-жартун вимагає:

— Прошу шинку зі слона.

— Шинку зі слона?! Скільки бажаєте?

— Но,... двісті грамів.

— Що? За двісті грамів не будемо різати слона!

*

Цюприка болять уши. Він позатикав їх ватою і йде до лікаря. Лікар виймає вату з лівого вуха і при допомозі відповідного приладдя дивиться до середини.

Цюприк завважує:

— Сумніваюся, чи ви щось побачите, бо друге вухо ще заткане ватою!

*

Цюприк чомусь засумував. Чуприк його питає:

— Що тобі, Цюприку?

— Сумно мені, бо, бачиш Чуприку, я не знаю, чи я ще жию...

— Ти що, здурів, Цюприку?!

— Ні, не здурів, а бач, як воно було:

— Я і мій брат, ми були близнятами і вродилися разом. Один з нас тоді помер і я не знаю саме хто: чи він, чи я. Бо властиво один мав бородавку, і то був я, але той з бородавкою помер, і виходило б, що я помер, а він жиє. Тим часом я жию, а він помер! То як воно властиво є: хто з нас помер, а хто жиє?

*

Чуприк і Цюприк ідуть на прохід. Чуприк має в кишені два яблука і одним з них частує Цюприка. Цюприк їсть своє з лушпиною і сміється з Чуприка, що старанно чистить своє яблуко ножем:

— Чуприку, ти ж викидаєш найкращі вітаміни!

— Так то так, Цюприку, але одно яблуко раніше впало мені в нечистоту і я не знаю котре!

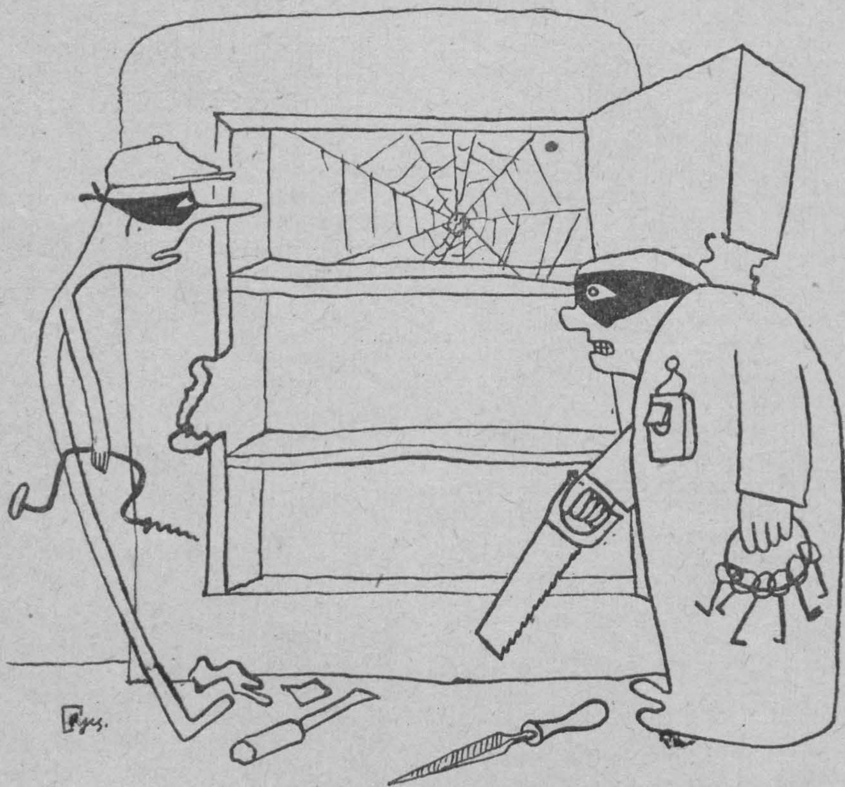

— Шкода нашої роботи! Ми натрапили на касу міністерства фінансів УНР-ади.

ВІДПЛАТИВСЯ

— Мій дорогий, все було б добре, тільки ти маєш дуже великі уши!

— Ціле щастя, що я їх маю. Бо уяви собі, — мої уши до твого розуму — що за осел вийшов би з цього!

ПРИГОДА ФОРДА

Відомий фабрикант американських популярних і дешевих авт Генрі Форд їде своєю машиною і на безлюдному шляху зустрічає шофера, якому попсувався мотор. Форд, завжди готов помогти, зупиняє свою машину і за пів години спільно з шофером направляє мотор. Шофер, який не знає Форда, дякує за допомогу і, як винагороду, дає йому два доляри.

— Дякую, дякую — сміється Форд, але я доволі багатий!

— Чому ж тоді їздите машиною Форда? — питає здивований шофер.

ПРИСТАНЬ

Одного неодруженого моряка питає з усмішкою дама:

— Коли ви вкінці причалите до своєї подружньої пристані?

— Бачите, ласкава пані, далеко цікавіше відвідувати чужі пристані...

СИЛЬНИЙ ГОЛОС

— Слухайте, маєстро, сусіди просять вас, щоб ви випробували голос, замкнувши вікна.

— Неможливо. Замкнувши вікна, я сам не видержу свого голосу.

*

Непоправного злодія знову зловили і віддали до суду. Він клянеться, що не винен. Суддя перебиває:

— Обвинувачений! Щоб ви не говорили, я вам не повірю і твердитиму протилежне!

— Як так, пане суддя, то я заявляю, що я винен!

*

— Чи то правда, що професор Х. в наслідок залізничої катастрофи втратив мову?

— Що? Він втратив п'ять мов, якими говорив!

*

— Козяче молоко, кажуть, є дуже здорове.

— Можливо. Я не чув, щоб молоко коли хворіло.

ТРОЯНСЬКІ КОНІ ПІД БЕРЛІНОМ

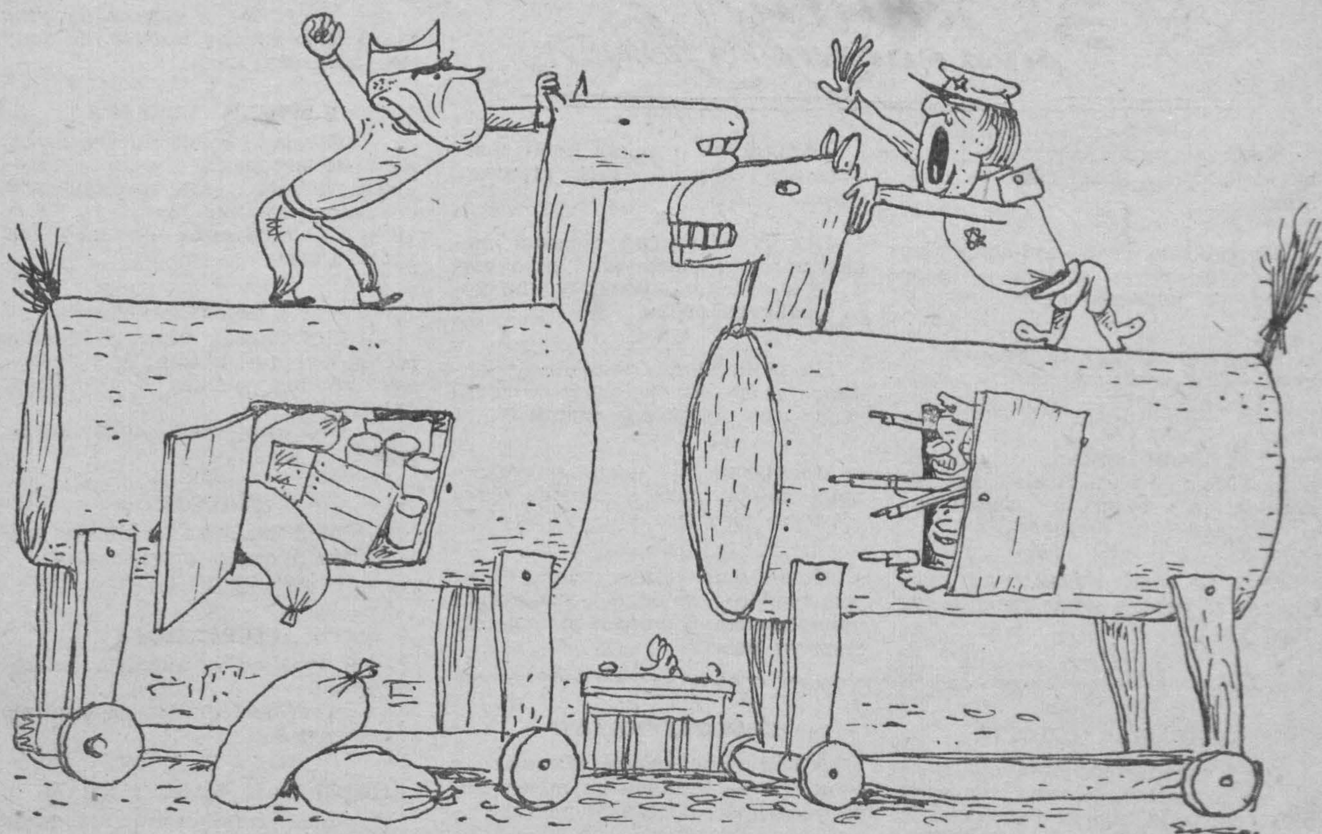

Американець: Нас ви троянським конем не обдурите!
Совєт: Ви нас теж ні!

ДУМКИ

„Хто мовчить — потверджує" — каже приповідка. Хто вперто мовчить, каже „відчеписи".

✲

Добре, коли розум контролює наші почування. Горе — коли він їх заглушить.

✲

Чим більше різнишся від інших, тим певніше ти призначений на самітність. Не хочеш бути сам — перестанеш бути собою.

✲

Боляче, коли відкинуто твої почування. Це однак щастя, коли зважити, що вони моглиб бути прийняті, не найшовши відповідного резонансу.

✲

Зле, коли не можемо свобідно диспонувати своїм життям. Гірше — коли часом не можемо диспонувати навіть своєю смертю.

✲

Треба мати відвагу, щоб неприємну правду сказати іншим. Більшу відвагу треба мати, щоб неприємну правду — сказати самому собі.

✲

Ми ніколи не почуватимемо вдячности до тих, які, бажаючи нам добра, розвіяли наші гарні ілюзії, бо,— навіть врятувавши нас від прикростей, — вони одночасно завдали нам біль.

Юр.

ЯКИЙ СЕНС

— Тату, чи Сталін музикальний?

— Не знаю, але думаю, що ні.

— Чого ж тоді так часто висилають йому з Заходу ноти?

✲

МІЖ П'ЯНИЦЯМИ

— І ти не боявся пити дев'ятьдесятьпроцентову горілку?

— Вибач, нас було два і на кожного припало тільки 45 проц.

✲

ПРИЧИНА

— Чому західні дипломати не оголосили висліду переговорів на Кремлі?

— Бачиш, вони не хотіли, щоб світ довідався про те, що вони дипломати.

✲

НЕ МОЖЕ

Він: Пообіцяй мені, моя люба, що будеш вірною мені до самої смерти.

Вона: Цього не можу зробити. Хіба я знаю, як ти ще довго будеш жити?..

✲

МІЖ КРАСНОАРМІЙЦЯМИ

— Як ти думаєш, Жданов помер сам, чи його отруїли?

— Я думаю, що помер сам, після того, як його отруїли.

ДОКЛАДНІСТЬ

— Що? Відколи ти став чистильником чобіт?

— Мушу набрати вправи, бо в нашій аматорській виставі граю ролю камердинера!

✲

БРАК АПЕТИТУ

— І дивуєтеся, що ви сьогодні не маєте апетиту, коли ви вчора на вечеру пів копи вареників з'їли?

— Це не може бути причина, пане докторе, бо я і вчора вже не мав апетиту...

ЛЕКСИКОН „ЛИСА МИКИТИ"

„Еміґрація" — виїзд з краю, звичайно в „приспішеному" темпі.

„Іміґрація" — виїзд до іншої країни в дуже повільному темпі.

„Геній" — на Заході рідкісний тип незвичайно здібного чоловіка; в нас — популярна назва.

„Комплімент" — приємна, очевидна неправда.

„Компроміс" — неосяжний ідеал західніх великодержав.

„Консеквентність" — для багатьох людей дивно-незрозуміле, чуже слово.

„Конспірація" — коли про щось не говорять голосно, тільки переказують шепотом.

Коли людина голодна — стає диким звіром, коли сита — свинею.

*

Мудрий володар завжди знає чого хоче народ, дурний — знає тільки те, чого він хоче.

*

Коли по-п'яному не трапиш до дому — це нещастя, коли не трапиш до в'язниці — це щастя.

*

Правдивий приятель завжди варт більше, ніж гроші, які ти позичивши у нього, не хочеш йому віддати.

*

Дурний завжди знайде ще дурнішого за себе, з яким стане в суперечку.

*

Мудрий п'є горілку, щоб повеселитися, дурний, щоб стратити гроші.

*

Боягуз зі страху готовий навіть зробити очайдушне діло, яке й не снилося відважному, що його опанував страх.

*

На самогубство звичайно рішаються люди, які не мають відваги чекати на природну смерть.

*

Пошлюбна ніч — це надто велика тайна, щоб її можна було збагнути за одну ніч.

*

Коли вам помре теща — не розпачайте, завжди знайдеться приятель, який згодиться вам відступити свою.

РІДКІСНА ПАМ'ЯТКА

— Ти п'яний і в такому виді хочеш фотографуватися?

— Хочу. Бо я бідний і дуже рідко маю нагоду випити. А хочу хоч пам'ятку мати...

*

СЛУШНА ЗАВВАГА

— Чоловік, який поступається, коли не має рації, є мудрим чоловіком. Чоловік, який поступається, хоч слушність по його боці...

— Є одруженим! — підхоплює хтось з боку

*

СУЧАСНІ ДІТИ

— Пригадуєш, Івасику, раніше місяць був такий тонкий, toоненький, а тепер, дивись, який повний став!

— А чим він спекулював, мамо?

*

ДИПЛОМ

— Моя Марійка скінчила університет і тепер одружується.

— То хоч не даром мучилася!

*

СПІРИТИСТ

—Я чув, що ти вмієш викликати духів?

— Так, вмію. Тільки вони не приходять...

*

ЯКИЙ ПАН, ТАКИЙ КРАМ...

Відомий італійський шарлатан 18 сторіччя „ґраф" Каліостро, розповідаючи про різне імовірне й неймовірне, також розказував людям і про те, що він, завдяки свому „еліксірові молодости", живе вже 300 років. Один зацікавлений постановив провірити це і розпитував слугу Каліостра чи це правда.

— Не можу вам, на жаль, сказати, бо я сам допіру 100 років на службі у ґрафа! — відповів слуга, гідний свого пана.

*

ЛЕГШЕ ЗАВДАННЯ

— Скажи мені, чому королі можуть вступати на престол у 18 році життя, а женитися тільки в 21?

— Видно, легше дати собі раду з цілим народом, ніж з однією жінкою...

*

КАЛЯМБУРИ

Віцемаршал Мудрий, віцепрем'єр Мудрий, — віце-Мудрий.

Бандерівський письменник, що пише до „Арки": — Барка.

*

„Мур по веруньґу": — ні мурмур...

*

Поет Курпіта — Курпіїта.

*

Калямбур по-костецькому: калямбрум.

*

УГВР до УНР:
— Чи вам УПА не смакує?

*

Бандерівська ґвардія — бандерія.

Мельниківська ґвардія: — мельдерія.

ПРАВДИВА ІСТОРІЯ

Двох злодіїв злапано одночасно на крадежі. Обидва найняли собі адвокатів, що їх боронять. У висліді розправи прокурор пропонує засудити одного на рік, а другого тільки на пів року в'язниці. Оборонець більш обтяженого встає і заявляє:

— Цим засудом прокурор пропонує засудити не мого клієнта, але мене, бо люди казатимуть, що мій колега кращий адвокат, ніж я — і я страчу клієнтів!

Суд взяв до уваги слова оборонця і засудив обидвох злодіїв по рокові в'язниці.

*

ВІЩУВАННЯ

...Ах, дайте мені спокій з віщуваннями! Один віщун віщував мені, що зі мною одружиться молодий, білявий хлопець, а в дійсності було навпаки: він не був ані молодий, ані білявий, а надобавок ще й не одружився зі мною!

*

В ГОТЕЛІ

— Що? Десять марок за цю кімнату?

— Але ж погляньте лише який тут вид!

— Що там вид! Я обіцяю вам, що ані разу не подивлюся через вікно!

*

ПРИПОВІДКИ

Два рази бере, хто скоро бере.

*

Кожний судить іншого на підставі його кишені.

*

Гість не в пору — сам собі винен.

*

Бідний — як фальшива монета: ніхто не хоче його прийняти.

*

КОРОТКІ ІСТОРІЇ

„Коли мене вкінці залишать в спокою?" — жалувався янгол миру на паризькій конференції.

*

„Я живу з поту моїх ближніх!" — одверто признався власник парової лазні.

*

„Гроші — це ще не все!" — заявив прохожому бандит, забираючи в нього ще й годинник.

*

„Не кажи „гоп", поки не перескочиш!" — сказала перешкода джокеєві на кінних перегонах.

*

Шотляндець іде до лікаря. На дверях читає карточку, на якій написано, що перша візита коштує стільки то і стільки, друга — на половину менше.

Хитрун входить до середини і каже:

— Добрийдень, пане докторе, я знову прийшов!

Лікар поглянув на незнайомого.

— Візьміть знову ті ліки, що і попереднього разу!

*

В ПАЛЕСТИНІ

В Палестині притримали одного араба, що стріляв до жидів після проголошеного перемир'я.

— Чому ви стріляли, знаючи, що о 12 год. треба було припинити воєнні дії?

— Бо ніхто з наших не мав годинника, а той жид, до якого я стріляв, мав годинник, але не хотів сказати, котра година.

ЧИТАЙТЕ І ПОШИРЮЙТЕ „ЛИСА МИКИТУ"!

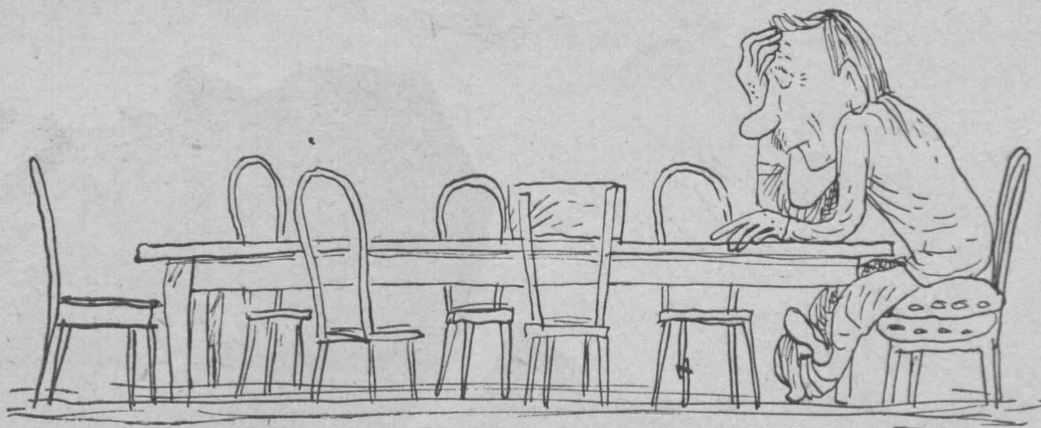

ЯК „ЧАС" УЯВЛЯЄ СОБІ ЗАСІДАННЯ НАЦІОНАЛЬНОЇ РАДИ

РОЗМОВА

Молода весела жінка одержала при столі дуже мовчазного сусіда, який пів години не промовив ні слова. Вкінці вона не втерпіла:

— А тепер, мій любий пане, може мовчатимемо про щось інше? — заявила сміючися.

*

ЩО ЦЕ БУЛО?

Молодий холостяк перенісся на нове мешкання. Одночасно домовився з господинею, що вона даватиме йому також снідання.

Після першого сніданку звернувся він до господині:

— Дорога пані! Якщо сьогодні на сніданок була кава, то від завтра проситиму чай. Коли ж це був чай, то на майбутнє проситиму каву.

*

МИНУЛЕ

Три актриси розказують одна одній про свої життьові пригоди:

— Ще перед вінчанням я призналася мойому чоловікові до всього — каже одна.

— На це треба відваги! — завважує друга.

— Ну, і доброї пам'яти! — додає третя.

*

ПАЦИФІСТ

Серединою однієї з мюнхенських вулиць іде Бума Айценгольц. Зустрічає його знайомий Мооше.

Моше: Що ти потребуєш робити, Бума?

Бума: Я роблю демонстрацію проти війни в Палестині. Я не хочу про війну більше нічого чути.

Моше: Ов! Як ти змінився. Коли ти не був ще жонатий, тоді ти дуже хотів воювати.

Бума: Власне тому я і протестую. Моя теща вже давно мала поїхати до Палестини, але не їде, бо дуже боїться війни. Через тих арабів я маю війну щодня вдома. Як би не війна в Палестині, теща не сиділа б мені на карку і я мав би святий спокій.

МІЖ ПРИЯТЕЛЬКАМИ

— Що скажеш на те, що я заручилася зі Степаном?

— Це для мене жадна несподіванка, бо коли я відмовила йому, то він у розпуці заявив, що зробить якусь дурницю!

*

НА КОНЦЕРТІ

— Чудово! Пізнати, що тому співакові пісня пливе із серця!

— Так. Жалко тільки, що випливає через ніс...

*

СТРАХ

Страх — це дуже погана прикмета людської вдачі. Один чоловік, який боявся навіть власної тіні, постановив позбутися її Пішов у безлюддя, відчепив її від своїх стіп і чимскоріше помчав додому. Наступного дня з поліції, де чесні люди здають предмети, приведено йому осла.

*

НАЙБІЛЬШЕ БАЖАННЯ.

Київ. Вечір. Парк. Закохані сидять на лавці під гучномовцем, який весь час вигукує: „За проводом нашого рідного, улюбленого, геніяльного, чіткого, мудрого, ясного, великого, всесвітнього батька . . ."

Вона: Любий, яке твоє зараз найбільше бажання?

Він: Нарешті осиротіти ! ! !

*

МІЖ ПОДРУГАМИ.

— Вчора я святкувала день своїх народин. Ах, як би ви бачили торт! На ньому було 17 свічок...

— Якщо кожна свічка означає рік життя, то ти мусіла хіба запалювати їх з обох кінців?!.

*

РОЗПОВІДІ ДЛЯ ГРАМОТНИХ ПРАВДА

Під час суперечки один добродій сказав своєму опонентові:

— Ви дурень!

Той відповів:

— Це ви дурень!

Потім поглянули грізно один на одного і розійшлися. Однак одне було безсумнівне: — обидва були дурнями.

ПЕРЕКОНАВСЯ

В час, коли армія не була ще так змоторизована, як тепер, вулицею їде офіцер на коні. Баский кінь сполошився і скинув офіцера на землю. Вуличник стоїть і сміється. Розлючений офіцер кричить до нього:

— Чого смієшся, дурню? Це й тобі могло б притрапитися!

— Мені?! Ніколи!

— Ти думаєш, що ти краще їдеш на коні, ніж я?!

— Ні, бо я не вмію їздити верхи і ніколи на коня не сяду!

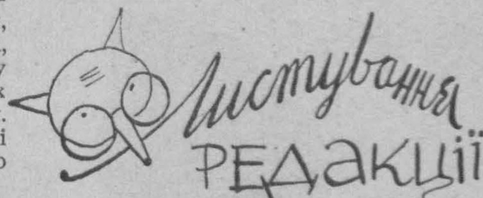

Зизоокий, Мюнхен: З Вашими поглядами з зизом можете сміло закладати нову партію. Головне, що тоді матимете велику шансу здобути міністеріяльну теку.

С. П. Франкфурт: Пишете, що як так дальше піде, то здурієте? Чим скорше, тим краще! Па-Па!

Н. Г. Бертесґаден: Дотеп, поміщений в „Лисі Микиті" не стосується до Вас. Чи тільки Ви „язиката" жінка в таборі? Не віримо!

С-кий, Франція: Допис одержали, дякуємо.

Нестор, Франція: Нас не наберете!

Е. Ю. Б. Австрія: Подайте своє повне призвище. Чи Ви не споріднені з відомим науковцем Е. Ю. П.?

Лук, Франція: Старими дотепами хочете відробити новий довг за передплату? Нема!

Чорний, Пассау: Ствердження допису свідком не вистачає. Пришліть ще свою фотографію, щоб ми мали „чорне на білому".

Тік-Так, Ляйм: Не помістимо, бо як на ті сумні часи, нашим читачам було би надто весело.

Базьо, Міттенвальд: Ах, Базю, любий! Хруп-хруп і тебе, Базю, нема! Пішов до голодного коша.

— Нас не злякає лявіна!..

Ч 17

Лис Микита

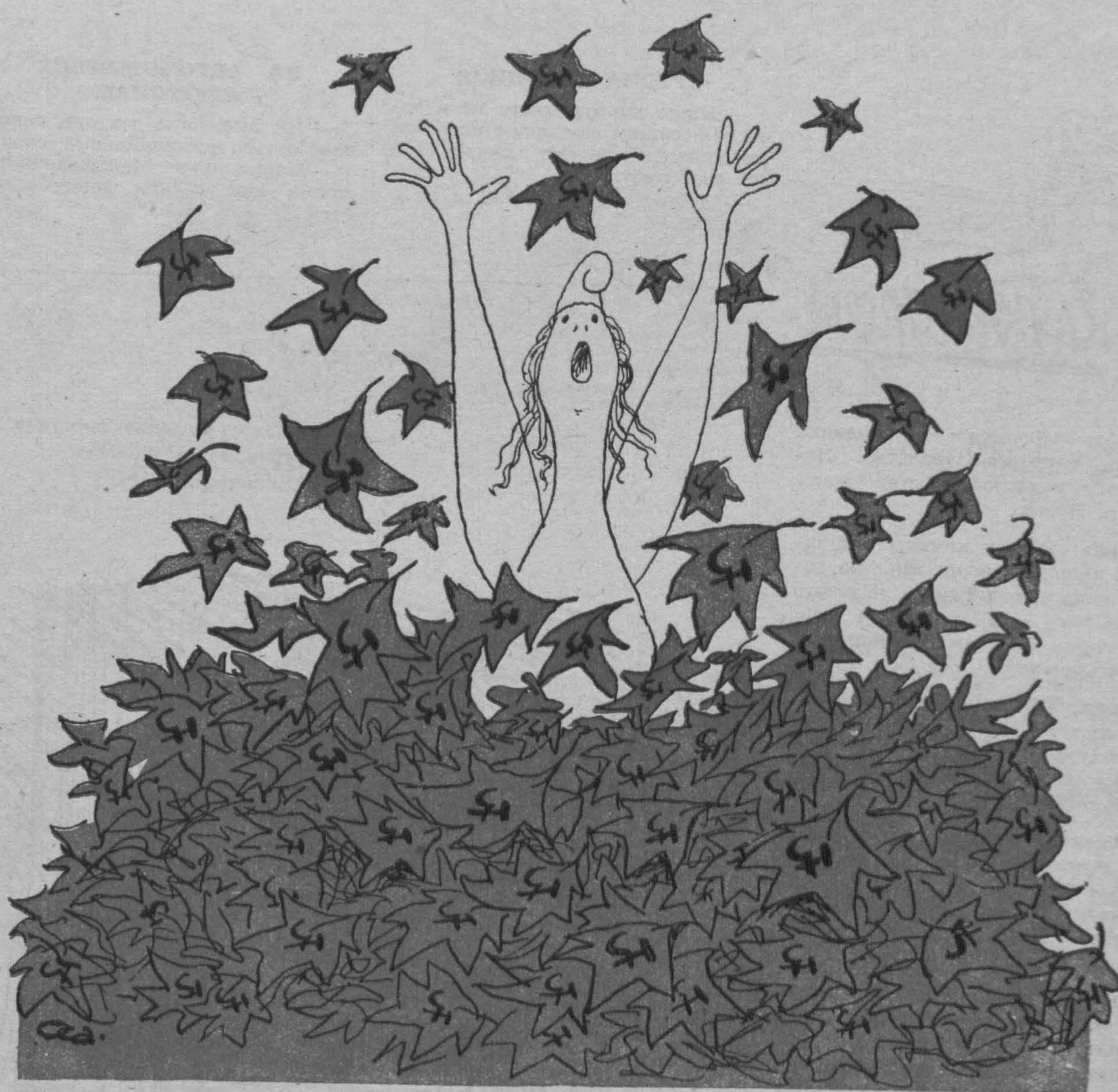

ОСІНЬ У ФРАНЦІЇ

— Ой, коби виїхати
з того проклятого
табору до Америки!

Ой, нема то,
як було
в таборі. . .

ТРУДНА ТАЄМНИЦЯ

— Якщо ви втримаєте це в таємниці, скажу вам, яким способом продовжити життя: щодня їсти дві сирі цибулі!

— Добре, але як заховати це в таємниці?

НА АВТОМОБІЛЕВИХ ПЕРЕГОНАХ

— Чи вам, пане докторе, також подобається автомобільний спорт?

— Навіть дуже! Майже кожного тижня маю кілька нових пацієнтів!

Фюрт: Редакція тижневика »Час« переорганізувалась. Начальним редактором став ясновидець Нестор.

Берлін: Відому книжку колишнього американського міністра закордонних справ Бернса »Одверто сказавши« — в совєтській зоні Німеччини, »мовчки закривши« — конфісковано.

Париж: СССР і західні союзники порозумілися, що вони не воюватимуть зі собою. Їх виручать в тому німці, корейці і йнші маляйці.

Мюнхен: Українські політичноемігрантські кола повідомляють, що консолідацію еміграції можна вважати майже закінченою, за винятком ще тільки деяких партій, які пізніше будуть створені.

Москва: Повідомляють, що Сталін, який повернувся зі Сочі до Кремля, відбув тут сам зі собою важливу півгодинну розмову, від висліду якої залежатиме дальша політика СССР. Про що він сам до себе говорив — не повідомляють.

КОНФЕРАНСІЄ

Міністер Феденко виступав як конферансіє на доповіді про діяльність УНРади.

— Першою точкою нашої політичної програми буде відограно бандуристом історичну п'єсу »Ой, біда, біда чайці небозі«. . .

Азбука

для ліквідації неписьменности політичної еміґрації, для вжитку дому і позашколи, зладили Бабай і Лис Микита.

Акробат — це журналіст,
Адам перший був діпіст.

Бубном бавиться дитина,
Бандерівець теж людина.

Вавилон ОН будує,
Вето! — Ванька репетує.

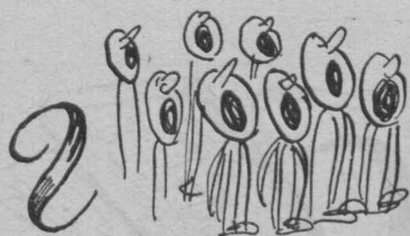

Галаґіґа — небелиця,
Гімном все у нас кінчиться.

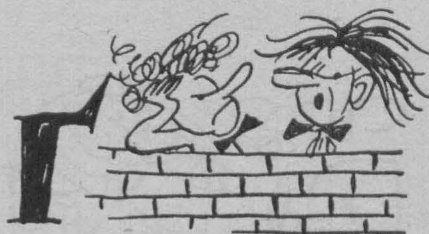

Ґранда! Генії у МУР-і!
Гуляш в нас в літературі.

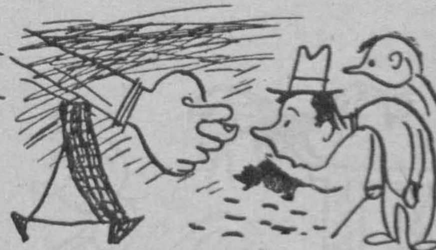

Дурні, хоч не сій, ростуть,
Дулю завжди нам дають.

Економія — наука,
Еміґрантом бути штука.

Є десь в світі птах зелений,
Єндик в нас зате учений.

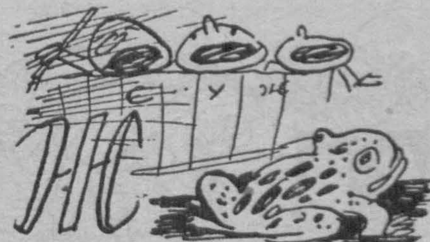

Жаба сидить у калюжі,
Журналісти є і в СУЖ-і.

Зебра зебренята водить,
Зиз в політиці не шкодить.

Ірод цар був над жидами,
ІРО чуда робить з нами.

Їжачок шукає корму,
Їдь пускають з Комінформу.

Йолоп нині вірить в мир,
Йосиф кремлівський опир.

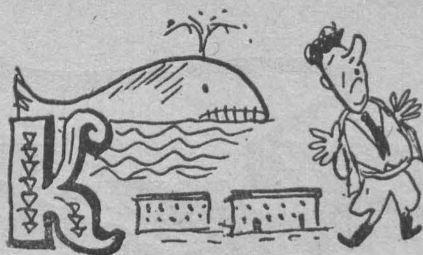

Кит — велика риба в морі,
Кацик в кожнім є таборі.

Лицар, кажуть, був Рінальді,
»Лев« реве у Міттенвальді.

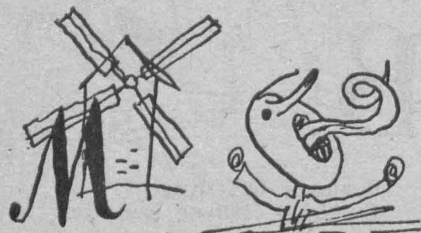

Мельник меле вітряком,
Мельниківці язиком.

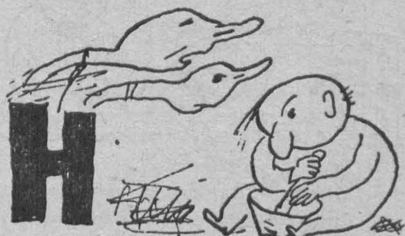

Нуґат тремо у макітрі,
Ніс тримаймо все на вітрі.

Олень кожний має роги,
Ой, задре хтось скоро ноги.

Півень павою не буде,
Поплентач пролізе всюди.

Раки свищуть, та не чути,
Русский хоче світ надути.

Сук, а в суці тому Смук,
Смук, а в Смуці теж є сук.

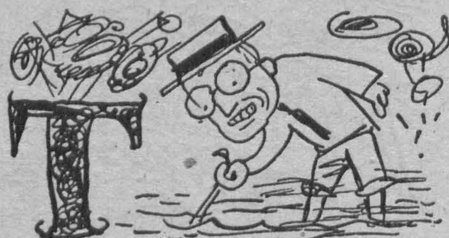

Тамерлян іде зі сходу,
Трумен ще шукає броду.

Улан гостру піку має,
УНДО мре і воскресає.

Фраер — знане слово львівське,
Функ — чистилище діпівське.

Хліба має кожний досить,
Хабарів насущних просить.

Цапки в нас стає, хто може,
ЦПУЕ тут не поможе.

Часом добра склянка спирту,
»Час« — Михальда є із Фюрту.

Швейків серед нас є досить,
Шерех пише; вітер носить.

Щипай дівку зосторожна,
Щикавку дістати можна.

Юду арабчук скобоче,
«Юра« крутить нам, хто хоче.

Як не миряться, одначе,
Янгол миру сів і плаче.

Наше село чудами славиться

Бува, може й ви чули, що наше село на цілий район чудами славиться... От і минулого року баня на дзвіниці обновилася. Тільки не про те буде моя мова. Хай краще розповім про те чудо, що приключилося років п'ятнадцять тому, коли в нашому селі радгосп заводили. Прислали тоді з району до нас одного партійного. Не пригадую собі ані його прізвища, ані імени, бо його ніхто інакше і не іменував, як заразою. Бо й справді, до всякого він чіплявся, як реп'ях до собачого хвоста, як зараза немощного, як немовля цицьки. А що б ви думали? Чіплявся і ссав кров людську... От і причепився він якось до нашого голови Свирида Свиродовича Почухая. Чого, каже, у вашому селі досі пам'ятника нема... А голова каже, а кому б ми мали пам'ятника ставити... Як так, кому, Зараза каже, а звісно, що Леніну! Ну, каже голова, цього ми й так помним, і без пам'ятника поминаєм... То все одно, каже Зараза, мусить бути і пам'ятник, бо у вас, каблуків, пам'ять коротка, чоловік, можна сказати, совєтську власть вам дав, всю жизнь воював за таких, як ти почухаїв, да може і венеричеську схватив від такої як ти зачухи! На це голова тільки чуха потилицю і каже, що само-собою, дурний би він був, як би йшов проти такого діла, як пам'ятник...

По тому вони стали умовляться, де той пам'ятник поставить. І тут Зараза причепився, щоб пам'ятник поставить ніде, як тільки на тому майданчику, що навпроти церкви. На таке голова тільки чухає потилицю і каже, що то непідходяще, як на Леніна місце, що то місце всякими чудами на увесь район прославлене, що чого доброго поставлять вони там Леніна, а воно дивись і случиться щось, бо другий раз ложка г.... бочку меду спаскудить! На це Зараза каже, що він самолічно ні в які чуда не вірить, що на цей рахунок Ленін сказав, що релігія — це опіюм для народа, і, що не поставити ж їм Леніна перед стайнями бикам на сміх! Що ж, каже голова, воно може і для самого Леніна було б спокійніш стояти перед биками та баранами, як людям дурно очі мозолити, та й ще на такому непідходящому місці. Ну, і довго вони ще сперечались про місце, де той пам'ятник ставить, та хто поїде в город, та хто підводу дасть на таке діло... Що й сказать, тугий був чоловік Почухай. І може б вони так-таки ні до чого й не домовились, як би на їхню розмову не підоспів Свирид Свиридович Валяй. Цей Валяй робив в колгоспі »Червоний Когут« замісто агронома. Хазяйновитий був чоловік. Голову мав на плечах, та таку голову, що другий раз і сам голова колгоспу не обходився без його ради. Так було і цим разом.

Вислухав Валяй наперед Почухаєву мову, а тоді вислухав і Заразину мову. А Заразина мова була, що біднота вимагає намісто тої каплички, що на майдані без всякої потреби стоїть, та поставити пам'ятника Ленінові... Вислухав його Валяй, та й каже до голови: А чого! Валяй, каже, Свириде, пам'ятника! Бо як і взаправду та каплиця тепер стоїть без всякої потреби, хіба коли якій свині в пригоді стане почухатися. То чого б там не стояти Ленінові?!

По такій мові вони умовилися, хто і коли поїде в город на підшефний завод по той пам'ятник, хто воза на такеньке діло дасть, хто грузитиме та згружати, та хто каплицю валятиме. Словом, усе, як єсть і порішили. Зараза аж руки потира!

Як тільки дядьки вийшли від Зарази, то Валяй і каже Почухаєві: — Я його, заразу, тим пам'ятником в чортів ріг скручу, так що й смороду по ньому не лишиться... І по ньому, і по пам'ятнику!

От десь під перве мая і поставили той пам'ятник. Наперед намісто поваленої каплиці підмурівок

вигнали на метри два. З каплиці й цеглу брали. А воно вже і тоді пішло селом, що недобре діло коїться, коли таку цеглу на таке брати... А як поставили на той підмурівок самого Леніна, то Зараза і сказав, щоб люди на мітинґ посходились. А тоді виліз на стілець та й став казати, що от Ленін, як і він, Зараза, не вірив ні в якого такого Бога, що Ленін свого часу сказав, що ніякого такого чуда нема, а що є тільки опіюм для народа, щось в роді махорки, що її темні китайці курять!

Треба замітити, що на тому мітингу були гості і з району, і Зараза так старався, що аж животи усім до спини попідтягало, поки він кінчив. На кінець Зараза скинув з пам'ятника червоне покривало і сказав, що от вам найкращий доказ, що ніякого такого чуда нема. Ну, от самі скажіть, каже Зараза, що на цьому місці стояло?! Тут хтось з гурту озвався, що на цьому місці коплиця стояла. Ну, а тепер? — питає Зараза. А усі мовчать, пам'ятник роздивляються, ніяк не розгледять, що то він так руку простягає, так як би дулю кому дає... Аж тут стара Тримайлиха наперед виходить і каже до Зарази: А тепер?! А тепер — чортяка!! Еге-ге! Дивись, і борідка в нього копитом! Чиста чортяка! — та як заверещить: Сам сатана з-під червоного покривала об'явився!.. Ой, рятуйте! — та через усе село: Хто в Бога віруе! —, біжить та ламентує...

Тут і люди стали розходитись. Хіба ж довго в біду вскочити!? А Зараза ні в сих ні в тих. Гостей з району на обід до себе припрошує та, що то божевільна жінка, пояснює. І от може б на тому усе і кінчилося, якби невдовзі не об'явилось чудо, що наробило більше лементу, як стара Тримайлиха...

Пішла якось селом чутка, що на пам'ятнику, на самій лисині багно об'явилося. Стали люди збігатися та одне одному на Ленінову лисину показувати, та догадуватися, хто б ото міг таке втяти.

Тут і старий Тримайло пришкандибав. А він перед тим три роки і носа свого на вулицю не показував. Такий старий і немощний був. Сказано — чудо. Немощний, а й той прийшов подивитись на Ленінову голову. Подивився він на неї та й каже, що то вже, який святий — таке і помазаніє господнє.

А тут уже і сам Зараза летить. Як побачив він, що й до чого, то з його пельки так і посипались самі матюки. А старий Тримайло каже: А, оце, люди, молитва! Чуйте та навчайтесь, як оттакого святого поминати...

І от на другий день, чи на третій день, Заразу викликали до району. Як тільки він поїхав, Валяй і каже Почухаєві: Совершилось! А голова каже, що совершилось? А Валяй каже: а чудо! Тепер по ньому і смороду не лишиться!

І що б ви думали?! Через три дні приходе до нашого голови лист, а в листі написано, що на місто Зарази невдовзі до колгоспу »Червоний Когут« прибуде якась нова Зараза... Голова тільки потилицю чухає: А що як покажеться гірша? На це Валяй каже: Нехай гірша, аби інша! А главне, що чудо таки совершилось!

І от не пройшло по тій розмові й одного дня, як совершилось іще одне чудо. Ще й не світало, як селом пішла чутка, що намісто пам'ятника сама цегла лишилася... Так воно й було. А коли з району по такому важному ділу комісія приїхала, то Почухай немовби забув, яким робом язик в роті повертається, і хутчій послав хлопця по агронома. Так що ж, коли Валяєві як би підмінив хто його власну голову на Почухаєву, а в Почухая ж язик в роті прилип. Тільки й того, що люди плещуть, наче б то небесним громом повалило...

Ну й забрали тоді з нашого села і голову, і агронома, і стару Тримайлиху, і старого Тримайла, який і помер по дорозі на станції, як їх в товарняк садовили... А люди по тому довго переказували, начебто перед смертю старий Тримайло сказав Тримайлисі, що невдовзі в нашому селі совершиться іще одне чудо і, що тоді з тієї цегли знову стане каплиця і горітиме в ній незгасима лампада, і тоді наше село не то що на цілий район, а на ввесь широкий світ іще одним чудом прославиться.

Олександер Смотрич

—o—

НА ЛІТЕРАТУРНОМУ ВЕЧОРІ

Критик: Дорогий пане! Я знаю, що ви письменник-початківець, але все таки ви повинні думати над тим, що пишете! Як же ви могли в свому історичному оповіданні, при описі воєнного спорядження княжих дружинників, писати про якісь порохівниці?! Невже ж ви не знаєте, що порох винайдено далеко пізніше?

Письменник-початківець: Безпідставність вашої критики виводить мене з рівноваги. Чи згадував я хоч словом про якийсь порох?..

*

МАЛИЙ ДЖЕНТЕЛЬМЕН

В переповненому залізничому вагоні малий хлопчина сидить на колінах свого батька. До вагону всідає молода дама і безуспішно розглядається за вільним місцем. Малий зривається і чемно звертається до неї:

— Чи можу вам запропонувати своє місце?

*

Пан Крупка чекає на двірці на свою дружину. Поїзд має одну годину опізнення.

— Я так і знав! Вона ніколи не прийде на означену годину!

ЛИСТ
Вь пана посла Стаха Слоніва.

Чесна Еліто!

Пишу до Вас ведлуґ цеї поведенції, що то пани межи собов провадє, бо хоц воно, рахувати, всє оці пани в ружних школах сє виучували, а чєсом таке вчинєт, гі малі діти. В нас, в хлопськім стані, єк хто мав який хатний порахунок, дайминато со жонов, то запирав двері й вікна і там собі цисей порахунок провадив до вподоби: ци ременьом, ци бичівном, ци таки й так голіруч, ґрунт, аби того нихто ни чув і ни виґів. А в панцкім стані, єк віжу, цисе відбуваєси йнакше. Бо дивітси й було:

Поїхав пан Євтинович від гитманців до Шафенбурку і там віголосив публічно риферат і зваплюжив всьо що жиє і ни жиє. Єк зачив від Петлюри то скінчив на Нацинальній Раді. А моцкалі, тиж міґранти, цисе віслухали і типер по казетьох віписуют, дивіт си, кажут, що цесі Вкраїнці вартуют, тай де цися асторія українцка, єк сам пан Єфтинович такє вогорит. А ше пишут, дивіт си, цисей Єфтинович порядний чоловік, бо він, відав, самостійности ни хоче, коли так її спаплюжив.

Дивно ми, бо я цего пана Єфтиновича знаю собисто, єк до нас в гори на свіже пов'трє приїздив, той знаю, жи то порєдний хлоп, хоц ни виликий ростом, і йкийс полковнік, рахувати, тай зицирку добрезнаї. І шо му си таке поробило? Ци тото, жи на міґрації так довго сидит, ци, може, жи давно на свіже повітрє не виїздив? Відав кужний тиліґент мусит чес від чєсу трохи сє пролюфтувати, бо інакше му сє розум псує. А найбільше то всьому винна поведенція цеся панцка, жи всє свої собисті, ци хатні порахунки мусит на публіку виставлєти. Жиби й свій чув і чужий сміявси.

Ото й пишу до Вас, ци ни могла би цеся Нацинальна Рада йкус постанову вінести, жиби цесю поведенцію скасувати, а запровадити звиклу, хлопску. Єк една партия шос має до другої, ци хтос шос особист, то най би відбуло сє тайне посидзенє парліменту і тамки най би си йден з другим сказав до вочий шо треба і на цесім шлюс!

Цисе булоби і прахтично і здорово шо й Вам від щирого серця зичу

Гриц Зазуля

ПРИЄДНУЙТЕ НОВИХ ПЕРЕДПЛАТНИКІВ!!!

ВІД АДМІНІСТРАЦІЇ

На пресовий фонд »Лиса Микити« склали

в Німеччині	н. м.
мешканці таборів	
Райне Вестфалієн	50.50
Мюнхен-Фрайман,	
Варнер Касарні	69.55
Унтерліс	11.—
Кіслеґ	15.—
Галле Вестфалієн	69.—
С.У.М. — Унтерліс	10.—
Кульчицький І., Мюнхен	10.—
Заяць М., Мітенвальд	2.—

в Англії	шил.
Денеґа Іван	5,0
Андрущишин Михайло	1,0
Холєвчук Василь	2,0
Чвиль Михайло	2,0
Карпяк Михайло	1,0
Кульчицький Волод.	1,6
Яремчук Ілля	2,0
Боднарчук Іван	1,0
Дунець Ярослав	4,0
Тимчишин Василь	2,0
Федчишин Михайло	2,0
Бараник Роман	2,0
Лазар Болеслав	3,0
Левицький Евстахій	1,6
Антемис Миокла	5,0
Приступа	3,0
Леньо	4,0
Ґошко	2,0
Ґолдій	2,0
Цебенко	2,0
Ваврик	2,0
Ваврик	2,0
Полоховський Василь	2,0
Базиняк	2,0
Стельмащук	1,0
Махнік	2,0
Сенюк	2,0
Рибак	2,0
Зьомбра	2,0
Гнатковський	1,0
Бараняк	2,0
Курій	1,0
Ковальчук	2,0
Співак	2,0
Ревчук	2,0
Заграйчук	2,0
Трушневський	2,0
Метриняк	2,6
Сухнацький	2,0
Воськало	2,0
Вовчарчин	2,0
Марущак	2,0
Гишко	2,0
Макар	2,0
Кузів	2,0
Левко	2,0
Райковський	2,0
Страґан	2,0
Бондзяк	2,0
Яцюк	1,0
Романів	2,0
Жупінскі	1,0
Тарасенко	1,0
Кметь	1,0
Матусевіч	1,0
Бережанський	2,0
Бринчак	2,0
Ґрай	2,0
Яворський	2,0
Калина	1,0
Галай	1,0
Ковалів	2,6
Остапюк Михайло	5,0
Селепко ч. 1	2,6
Селепко ч. 2	2,6
Побігун Іван	1,0
Побігун Василь	1,0
Ефімчук Володимир	2,6
Прийма Петро	2,0
Сотник Петро	2,0
Маркевич Іван	0,6
Сролик Михайло	2,0
Новосад Петро	2,0
Биків Іван	1,0
Жупанський Ст.	2,6
Сролик Ірина	1,0
Біляк Анна	1,0
Дідух Марія	1,6
Шпуняр М.	1,0
Михлик Т.	1,6
Шимуха К.	1,0
Коваленко Анна	1,0
Юрак Степан	1,6
Скубяк Михайло	1,0
Терлецький І.	1,0
Сагайдак Василь	2,6
Прийма Маланка	1,0
Шидліч Богдан	2,6
Головатий Гриць	2,0
Пінчук Гриць	1,0
Шоботенко Д.	3,6
Бойко О.	0,6
Олійник І.	1,0
Максимюк Д.	1,0
Дмитрів Ів.	5,0
Черепанінець Ф.	1,0
Вовчина Ів.	1,0
Стефанюк М.	1,0
Баран П.	1,0
Черик В.	1,0
Керч Іван	2,0
Бублінський П.	0,6
Брендак М.	2,0
Копачинський В.	2,0
Ґулай П.	2,0
Сеньків М.	2,0
Михаськів Ів.	2,0
Деревацький М.	2,0
Солтис М.	2,0
Дилас Яр.	5,0
Мазур Ів.	1,0
Филима П.	2,0
Лисаченко Ф.	2,0
Жмия П.	0,6
Панкевич Ол.	1,0
Мельник П.	1,0

ВИРІВНЮЙТЕ ЗАБОРГОВАНІСТЬ

Усім жертводавцям за вияв прихильности і за матеріяльну підтримку, а Управі Кооперативи »Єдність« в Райне Вестфалієн і пп. Мудрому Любомирови, Місяновичеви О., Велиґорському Е., Матвіїшинови Луці — в Німеччині та пп. Денедзі Іванови, Антемисови Миколі, Н. Н. (в Галіфаксі), і Шоботенкови Данилови — в Англії — за проведення збірки складаємо щиру подяку.

В-во »Лис Микита«

СТАВАЙТЕ ПЕРЕДПЛАТНИКАМИ

АКТОРИ МІЖ СОБОЮ...

»... І знаєш, сниться мені, що я вмер і йду до неба, але св. Петро не пускає і каже: »Акторів до неба не приймається!« В тому моменті бачу, що ти також помер і тебе впускають. Питаю св. Петра, що це значить: одного актора впускають, а другого ні. А св. Петро відповідає: »Невже ж ти дійсно вважаєш його актором?!«...

*

ДВІ ДІЯҐНОЗИ

— Пане докторе, обслідуйте мене і скажіть, що мені бракує, але не латинськими назвами, яких не розумію, лише по-нашому.

— Добре. Роздягніться. Гм..., Вам нічого не бракує — ви попросту п'яниця і ледар.

— Дякую щиро. Але тепер прошу вас, скажіть це по-латині, щоб я вашу діяґнозу міг повторити своїй дружині.

ЛИС МИКИТА

журнал сатири, гумору і карикатури

Виходить два рази в місяць

Редаґує Колеґія

Ціна поодинокого числа 0.50 НМ
¼ - річна передплата 2.80 НМ
½ - річна передплата 5.50 НМ

Для Франції:
¼ - річна передплата 90 франків
½ - річна передплата 160 франків

Для Бельгії:
¼ - річна передплата 24 франки
½ - річна передплата 40 франків

Для Англії:
¼ - річна передплата 3 шил.
½ - річна передплата 6 шил.

Для Канади і США:
¼ - річна передплата 0.50 дол.
½ - річна передплата 1.— дол.

Для Швайцарії:
¼ - річна передплата 3 франки
½ - річна передплата 6 франків

ЯНГОЛ МИРУ

Ч 16

Лис Микита

БЕРЛІН

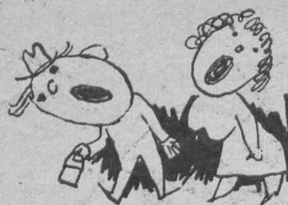

НОВІ КОЛОМИЙКИ

Ви музики грайте, грайте,
А ви люди чуйте,
Як біда вас всіх притисне,
На холодне дуйте.

*

Ой співанки, коломийки,
Хоч і зза кордону,
Так на серці від них м'яко,
Як від самогону!

*

Ой у мене стільки гор'я,
Що води у морі,
Усі їдуть в Америку,
Я сиджу в таборі.

*

Мандрував я, мандрував,
Дуже притомився,
Сів в таборі на три роки —
Без штанів лишився.

Читаю си ті газети
Читаю, читаю,
Аж мене щось покрутило
Від чого — не знаю.

*

Поплентач я, поплентач я,
Сюда-ріда-дана.
Був в Данила, був в Андрія,
Піду до Степана.

*

Ой пропала любов наша,
Ой зійшла нанівець,
Бо я дівка — бандерівка,
А він мельниківець.

*

Всі ми бідні, всі ми голі,
Не маєм ні цента,
Але зате усі маєм
Пана президента.

Піє півень на воринні,
А квочка кокоче,
Всі про згоду мудро кажуть,
А ніхто не хоче.

*

Трембітаю на трембіті,
Щоби люди чули —
Той міністер, цес міністер,
А мене забули.

*

Полонина зелененька,
А сосни високі,
Один одного так любим,
Ніби гаферфльоки.

*

Война буде чи не буде —
Нам не відгадати.
Затанцюймо коломийку,
Безпартійний свате.

Зібрав і записав
Бабай

БАТЬКІВСЬКА НАУКА

...Ну, щож, дівчата, вважаю, що вже крайній час, щоб розглядалися за чоловіками. А ви, хлопці, думаю, що хіба ще не маєте наміру так скоро зав'язувати собі світ...

В ЗОО

— Тату, я хотів би погладити черепаху.

— Нема сенсу. Це так, як би ти, погладивши дах дому, хотів зробити тим приємність його власникові.

ПОЛІЦІЯ

В одному таборі сталася бійка, під час якої одного тяжко поранили ножами.

Командант поліції: Який стан пораненого?

Поліцай: Одна смертельна, друга, на щастя, цілком легка...

А МОЖЕ...

— Ох, може залишитеся у нас на вечерю?

— Щиро дякую, але не можу. Мушу іти додому, бо дуже голодний...

ВІДПОЧИНОК

— О, ти ще тут? Ти ж казав, що, імовірно, виїдеш на деякий час на відпочинок?

— Та... я так думав, але опісля замінили мені на грошову кару...

Коли врешті він прийде?.

З ЯПОНСЬКОЇ МУДРОСТИ

— Нема такого дерева в лісі, яке родило б варений риж.

*

— Прокажені завидують тим, що мають звичайні рани.

*

— Зуби чоловіка кусають часом його власний язик.

*

— Вистане маленька галузка, щоб вибити око.

*

— Вчений немудрий — це ладунок книжок на плечах осла.

*

— Не плюй до керниці, що дає тобі воду.

*

— Мряки вахлярем не розвієш.

Подав
Мур

ДИТЯЧА ПРОСТОТА

Петрусь (який перший раз бачить порося): — Мамусю, дивися: свинка говорить так, як тато спить!

ПРИЄДНУЙТЕ НОВИХ ПЕРЕДПЛАТНИКІВ!!!

СІЛЬ

Не знаю, чи приємно оселедцеві, коли його насолюють, а все таки скільки його потім не намочувати у воді, все ще сіллю буде його чути.

Отак і ми. Пожили двадцять літ у бочці »соціялістического раю«, де нас добре »батько« Сталін підсолював, а потім ще кілька років у бочівці »визволених народів«, де вже »вуйко« Гітлер дорешти досолив, а тепер раптом опинились у демократичній бочці з водою і, так сказати б, відсолюємося. І скільки вже не мокнемо в отій демократичній водичці, все ще солені залишились.

І нема на це ради.

Стояв на подвір'ї в таборі гурт людей, а один демократ почав надто голосно політикувати:

— Скільки, до чортової матері, кілометрів ми тікали, щоб якнайдальше втекти від отого ненависного режиму, і що з того? Зараз у першому таборі завели й собі такий же режим!

І почав порівнювати команданта табору до Сталіна, таборову раду до політбюра, а навіть бльоковим приліпив латку політруків.

А на другий чи третій день після цього нашого »демократа« перенесли з мурованого бараку в дерев'яний. Хоч це не те, що Соловки, але все таки у дощову пору вода зі стелі капає.

Тепер наш »демократ« мовчить, як мовчав двадцять літ у засоленій бочці.

Час до часу в якійсь нашій партії твориться якась опозиція. Мовляв, є в демократичній Англії опозиція, то чому не повинна бути й у нас?

Брикає опозиція місяць, два, а потім чуємо: є партійний з'їзд, на тому з'їзді встають один по одному опозиціонери і, б'ючись у груди, »каються«.

Так само, як каялись тоді, коли сиділи ще в бочці зі сіллю.

Підсолював нам »батько« Сталін, що треба змагати до того, щоб скрізь була одна »отеческа« мова. І казали писати: вокзал, бутерброт, оп'ять, іноземний, жир, по справам, вірьовка, абзац, блюдо і т. д. і т. д.

Тепер вже нам не досолюють — пиши так, як хочеш. І ми пишемо: вокзал, бутерброт, оп'ять, іноземний, жир, по справам, вірьовка, абзац, блюдо і т. д.

Стою у черзі, аж якийсь недоросток наступив мені на ногу.

— Вибачте, друже! — каже до мене.

— Нічого, — кажу, — тільки, який я вам друг?

Недоросток обурився. Вийшло таке, що він мені наступив на ногу, а я йому на »патріотизм«.

Перше говорили »товариш«, а тепер »друг«. Яка різниця? А така, що »товариш« взяли москалі від нас, а »друг« ми взяли від москалів.

А по привичці соленої бочки, то чи ти старий, сивий дідок, чи молокосос, — »все равно, товаріщ«. . .

Давали по таборах кер-капети. Як де, то за принципом заслужених громадян, а як де, то за списком заслужених партайманів.

Щось на зразок »заслужених орденоносців«.

А що ордерів ще еміграція не придумала, то покищо маємо »заслужених пакетоносців«.

У совєтській бочці засолювались не тільки оселедці, але й крокодилі.

Ось недавно скинули з начального редакторства редактора »сатиричного« журналу »Крокодил«. За сатиру на совєтські порядки? А може за карикатури Сталіна?

Ого! Там уже така »сатира« і у сні редакторів не присниться!

А скинули за те, що надто мало лаяв американських імперіялістів!..

Зате у нас на еміграції буйно росте сатира. Квітка, не квітка, а такий будячок, що ми його не нюхали. хіба що десь в демократичних країнах, а хоч би й за шляхетської Польщі, коли то в сатиричних журналах »обертали« на всі лади і самого Пілсудського, і цілий польський уряд.

Тепер маємо знову сатиру.

Але одного разу показують мені в Редакції »Лиса Микити« листи. Всіляко пишуть, а один пише так:

. . .»Не рисуйте і не пускайте ніяких дотепів на Національну Раду, бо це підриває її авторитет«. . .

А другий:

. . .»Ми за те повинні в церквах молитися, а ви. . .« і т.д.

Прочитав я і прийшла мені на думку історія з одним німецьким сатиричним журналом, який помістив в одному із чисел карикатуру кайзера Вільгельма. Престіл, а на престолі фігура кайзера без голови. Цензура карикатуру зняла. Довідавсь про це кайзер, уневажнив рішення цензури і дозволив карикатуру видрукувати. Не дуже то, як знаємо, грішив демократизмом старий німецький кайзер, а все таки наскільки він мав більше зрозуміння для сатири, чим тепер ми грішні.

А всьому винна сіль!

Сіль і ще раз сіль та й нема на це ради!.

Кіт Мурлика

ВИРІВНЮЙТЕ ЗАБОРГОВАНІСТЬ

З ЖИТТЯ В ТАБОРІ

Працюючий і непрацюючий

НАРАДИ ОН В ПАРИЖІ

ПРУСЬКИЙ СТАРШИНА

Один пруський старшина прислухувався, як в товаристві оповідали різні анекдоти. Між іншими хтось розказав такий дотеп:

— В школі вчитель сказав до учнів: »Я хочу вам завдати два питання. Хто відповість на перше, того звільняю з обов'язку відповідати на друге питання. Отже перше питаня звучить: Кілько листків має дерево перед нашим вікном?«

На це встає малий Моріц і каже: »5703, пане вчителю!«

— Якже ти дійшов до цього? — питає вчитель.

— Я зовсім не доходив — каже Моріц — я тільки відповів на перше ваше питання, щоб не потребувати відповідати на друге...

Після кількох днів офіцер знайшовся в новому товаристві і хотів розповісти почуту анекдоту. Він почав:

— В школі вчитель сказав до учнів: »Я хочу вам поставити два питання. Хто відповість мені на перше, того звільняю від обов'язку відповідати на друге. Отже перше питання таке: кілько листків має дерево, що стоїть перед нашим вікном?

До відповіді зголосився малий Моріц і без надуми каже: »...

В цьому місці перервав офіцер своє оповідання і звернувся до товариства:

— Пробачте мені панство, але мені конечно потрібно негайно потелефонувати...

Після тих слів офіцер негайно побіг до апарату і викликав свого друга, який перед кількома днями оповідав цю саму анекдоту.

— Ґалло! Фріц! Пробі рятуй і скажи негайно, кілько листків мало дерево Моріца, бо я не можу докінчити анекдоти і грозить мені компроментація...

ЗГОЛОШУЙТЕСЬ У КОЛЬПОРТЕРИ

ВЕСЕЛІ ПРИГОДИ ЧУПРИКА І ЦЮПРИКА

Цюприк приніс до хати крука. Чуприк питає:

— Ти здурів, Цюприк! Пощо ти його приніс?

— Пст, Чуприк! Я хочу переконатися, чи то правда, що крук живе 300 років!

*

Чуприк і Цюприк пішли в гостину до знайомих. Під час розмови господиня каже:

— Знаєте, панове, — ми завжди йдемо спати разом з курми! А ви?

— Ми, — каже Цюприк — ні. — Ми не маємо курей!

*

Чуприка зустрічає на вулиці якийсь молодий чоловік з бородою і вусами.

— Сервус, Чуприк! — кричить він. — Не пізнаєш мене?

— Ні, — відповідає Чуприк.

— Але ж перед 15 роками ми сиділи в школі на одній лавці!..

— Що?.. Неможливо! Аджеж коло мене не сидів жаден товариш з бородою!

*

Одного разу Чуприк водив одного знайомого, що приїхав у відвідини, по свому родинному місті.

— А, ось в цьому домі я народився, — каже Чуприк.

— О, гарний дім! А я народився на клініці, — каже гість.

— Неможливо?! Що ж вам бракувало? — зі співчуттям питає Чуприк.

*

Чуприк і Цюприк вибралися до опери.

При вході портієр ввічливо питає:

— Може лібретто?..

— Ні, дякуємо — каже Цюприк — ми не вміємо співати.

*

Чуприк і Цюприк їдуть на прогульку в Альпи. Чуприк післав Цюприка купити »рюкфаркарте«.

Цюприк підходить до каси і каже:

— Прошу дві »рюкфаркарти«.

— Куди? — питає касієр.

— Що за питання! Зрозуміло, що сюди! — второпно відповідає Цюприк.

*

Чуприк і Цюприк пішли ловити рибу вудкою. Замість хробака Цюприк почепив на гачок яблуко.

— Цюприк, ти що?! Та де ж так ловлять! — каже Чуприк. — На гачок треба почепити хробака, а не яблуко!

— Але ж хробак є в яблуці — спокійно каже Цюприк.

*

Обидва приятелі пішли купатися на річку.

— Ох! чорт! — кричить Цюприк. — Вкусив мене ґедз!

— Чекай, я скоренько дам тобі сальм'яку — метнувся до течки Чуприк.

За пізно! — каже Цюприк, — він вже втік.

*

Чуприк і Цюприк сидять в парку на лавці. Мимо них проходить якась дама в жалобі.

— Дивися, — каже Чуприк, — це колишня моя наречена. Тепер вона повдовіла. Як це добре, що я з нею не одружився, а то був би тепер вже мертвий!

*

ЗНАЄ ЙОГО

— Уяви собі, ворожбит сказав мені, що за дефравдацію мене посадять до в'язниці!

— Не вір йому і не лякайся, тобі і так ніхто не довірить своїх грошей...

— Славку, позич мені десять марок. Я забув калитку дома.

— Маєш тут двадцять феників на трамвай, їдь додому і — не потребуватимеш задовжуватися.

З КНИГИ МУДРОСТИ »ЛИСА МИКИТИ«

Легко позичені гроші дуже тяжко потім віддавати, тому найкраще не віддавати їх зовсім.

Нема такого дурня, щоб признався до своєї дурноти.

Прощайте провини своїм ближнім, тоді легше буде вам виправдати свої власні.

Коли жінка признається в своєму коханні, то повірте їй, бо вона має надто довгий язик, щоб змогла вдержати якусь тайну.

Малі діти дають своїм батькам радість, а коли виростуть, дуже часто не хочуть дати їм шматка хліба.

Не лінуйся за молоду вчитися, за те на старість спостережеш, як ти мало знаєш.

Вивчайте принаймні кілька чужих мов, бо на старість не могтимете порозумітися із своїми дітьми.

ЯК МОСКОВСЬКИЙ КРОКОДИЛ ЗАГОВОРИВ ПО-УКРАЇНСЬКИ

...І дійсно заговорив. Переплив океан, обтрясся з води, вичистив зуби, вдягнув на себе демократичне пальто і заговорив в т. зв. »Українському Житті« дня 16. 9. 1948 р. А по-українському він вміє говорити, навіть не заікнеться, говорить, говорить і хвостом помахує, мовляв, дивіться який він довгий. А бідний крокодил мусів заговорити, бо, хоч яку грубу скіру має, дуже вразливий, як мімоза, а саме — дуже вразливий на сміх. Не любить як знайдуться такі, що сміються з нього, а зокрема з його »демократичного« пальта. А це пальто на ньому якось не дуже то елеґантно лежить і, крім цього, видно і хвіст, і зуби, і не надто стрункі ноги. Словом — пальто не на нього шите. І тому й смішно. А як заговорить, то, слухаючи його, не втримаєшся зі сміху.

А заговорив він в т. зв. »Українському Житті« тому, що не подобався йому »Лис Микита«, що сміється з нього і йому подібних. І з хвоста, і з зубів, і з грубої шкіри, а найбільше з »демократичного« пальта. Деж таки! Пальто вшите в найкращій кравецькій майстерні Москви! Вдягнувсь крокодил, ломотить хвостом і аж зза океану гремить на »Лиса Микиту« і на всіх скитальців. А що гремить? Нічого нового, таки зовсім нічого нового: »фашисти, аґенти, гітлерівські недобитки« — і т. д. Грамофонна пластинка крутиться, а як скінчиться, закладають її знову.

А »Лис Микита« сміється, а з ним скитальці. Бо таки московський крокодил і залишиться смішний, якою б він мовою не говорив і яке б демократичне пальто він на себе не надягав.

Ну, »здраствуй, крокодил!« А як тобі хвоста підсмалять, мочи його в океані!

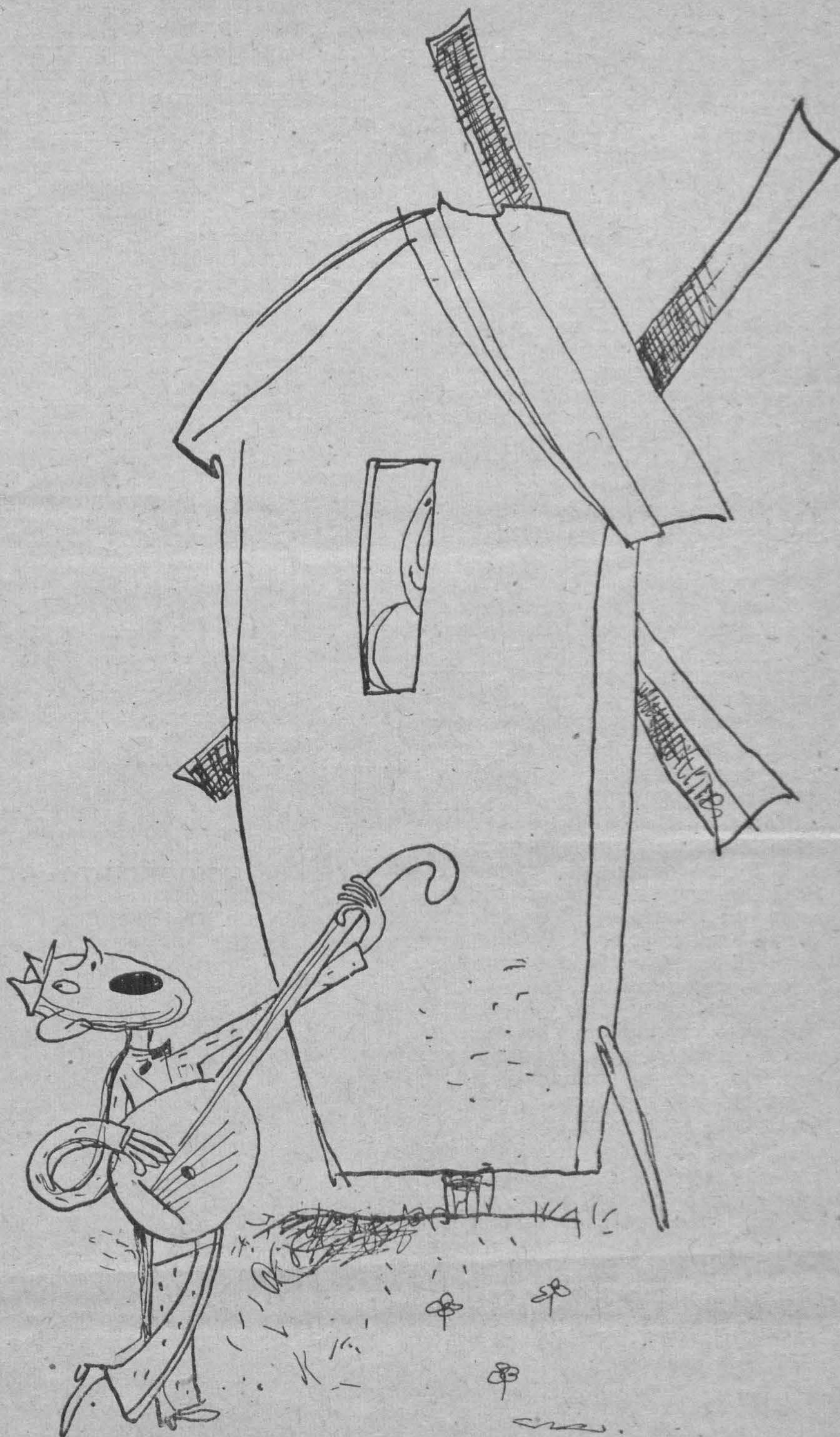

Ідилля

На тему нових розмов бандерівців з мельниківцями.

МІЖ ПИЯКАМИ

— Кажу тобі, немає нічого кращого, як чарка доброї горілки!
— Є ще краще!
— Що?
— Пляшка доброї горілки!

ДЕ ЗГОДА В СЕМЕЙСТВІ...

— Скажи мені, кохана, що думають про мене твої батьки?
— Батько ще нічого не сказав, а мама чекає, що батько скаже, щоб сказати навпаки.

ДИТЯЧА ЩИРІСТЬ

— Це гарно, Ірцю, що ти вже помагаєш мамі накривати до столу!
— О, не лише тепер. І опісля, як гості вийдуть, я помагаю збирати і рахую ложечки!

НЕПОРОЗУМІННЯ

— Пане докторе, мій чоловік говорить крізь сон...
— Ну, то ми запишемо йому лік і він перестане говорити.
— Ні, я прошу записати йому щось, щоб він виразніше говорив!

Москва. Совєтське аґентство ТАСС повідомило, що, у зв'язку з тим, що Тіто показався »соціялзрадником«, батьки всіх дітей, які вродилися перед двома роками і яких тоді в його честь названо »Тіто« чи »Тіта«, звернулися тепер до влади з проханням замінити ці імена іншими або хоч поставити на початку додаток: »Анти...«, щоб таким чином дати доказ відданости совєтській владі і Сталіну.

Нью-Йорк. — Як повідомляє газета »Сатерді Івнінґ Пост«, американські погребники сконструювали з спеціяльного »клерк«-металю водощільну домовину, яка дає повну ґарантію непромакальности.

Домовину рекомендують передусім тим померлим, які за життя терпіли на ревматизм.

Прага. — Чеське пресове аґентство категорично заперечило, що в ЧСР створено концентраційні табори на зразок фашистських німецьких »кацетів«. Тут створено лише »демократичні« табори примусової праці на зразок таких же »демократичних« таборів в СССР. Про »демократичність« совєтських »зразків« свідчить хоч би й це, що коли за організацію гітлерівських кацетів судили німців в Нюрнберзі, то про сталінські в той час навіть не згадували.

Мадрід. — Добре поінформовані повідомляють, що американські відвідини в Мадріді мали на меті не що інше, тільки підготовити місце майбутньої »зустрічі« великодержав.

Ця зустріч вимагає дбайливої підготовки, бо вона відбудеться, імовірно, одночасно на суші, на морю і у повітрю.

РІЗНИЦЯ

Коли ідеї французької революції почали знаходити щораз то більше симпатій в Англії, урядові кола в страху перед ферментами заборонили відбувати в різних публичних льокалях політичні дискусії. В одному містечку строгий поліцист проголошує зібраним в шинку міщанам нову заборону.

— Так що ж тоді маємо робити в ресторанах і шинках? — питають міщани.

— Пити і їсти — відказує поліцист...

— Чим же тоді будемо різнитися від скоту? — не дають за виграну міщани...

— А тим, що платитимете — відрубав дотепний представник влади.

ПРИТОМНІСТЬ УМА

Відомому акторові Павлеві Веґенерові трапилася одного разу на сцені така пригода:

В одній п'єсі Веґенера повинні були, нібито, застрелити з пістоля. В даному моменті Веґенер паде на коліна, вбивник кричить: — Вмирай, собако! — але пістоль затинається й не стріляє. Противник не втрачає ініціятиви, кидається на Веґенера, ще раз кричить — Вмирай собако! — і... копає його з усієї сили чоботом.

Веґенер рятує ситуацію, падає і, стогнучи, промовляє:

— Вміраю... Чобіт був затроєний...

НАЙКРАЩИЙ ДАРУНОК

— Тіточко, твій дарунок найкращий з усіх!

— Так любиш грати на сопілці?

— Ні, але кілько разів зачинаю, то батько дає мені марку, щоб я перестав!

ПСИХОЛОГ

Жінка до жебрака:

— Ви ще недавно були глухонімим, а тепер вдаєте сліпого?

— Ласкава пані! Та ж і публіка любить різноманітність!

ПЕРЕДАВ КУТІ МЕДУ

На похороні відомого головнокомандувача совєтської армії Фрунзе несли багато транспарентів і »лозунґів«. Між ними був і такий:

»Помер Фрунзе — краса і гордість Червоної Армії; ідіть всі за його приміром!«

Оповідають, що після цього автора того »лозунґу« більше не бачили.

*

П'яний проходить мимо стовпа. Завважив, що на ньому висить якась об'ява. Вирішив прочитати, але скільки не задирав голову догори — ніяк не міг розглядіти що там написано. Нарешті виліз на стовп і читає: »Обережно! Пофарбовано!« Зліз і каже сам до себе: »Не розберу, хто пофарбований: Я — чи стовп?«

НИНІШНІ ДІТИ

Фотограф: А тепер дивися тут, прямо в це очко. Як не будеш рухатися, з нього зараз вилетить пташок...

Івасик: Облиште ці байки! Дивіться краще як ви насвітлюєте...

Зголошуйте нам адреси Ваших знайомих, що еміґрують із Німеччини !

»ЛИС МИКИТА« В АНГЛІЙСЬКІМ ПАРЛЯМЕНТІ

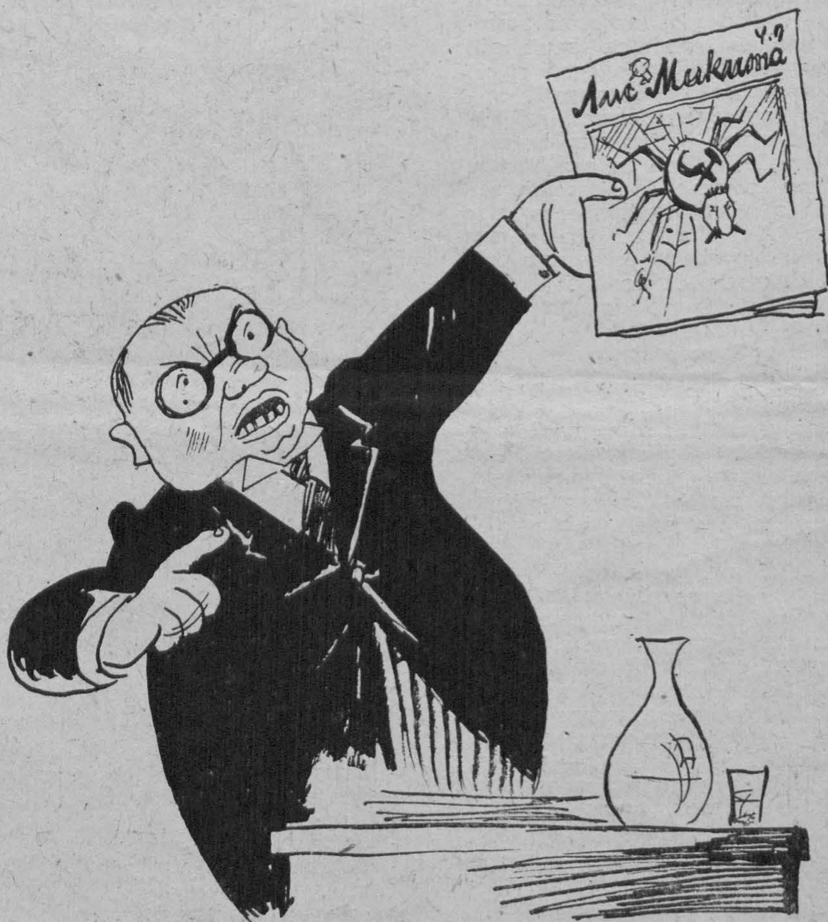

Бевін: Совєтів можна порівняти до павука, який чигає на щораз іншу жертву!..

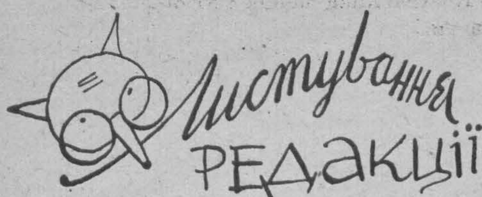

М. З. Франкфурт. Рукопис Вашого роману »Моя страшна любов« ми прочитали. Найкраще подобалося нам таке речення: »Я подивився її в очі і, здається, збожеволів«. Маєте рацію, нам теж так здається.

В. К. Мільдорф. Коли Ваша дружина грозить Вам, що Вас покине — не тіштеся, бо вона тоді зробить Вам наперекір — і залишиться!

Д. С. Мюнхен. Ми теж час від часу читаємо українські газети, видавані в США, але теж не знаємо, з яких областей України походять слова: »тікети«, »рекорди«, »бизнес« і т. д. Найкраще пошукайте в англійсько-українському словнику.

Ю. Т. Стефанскірхен. Пишете, що Ваша теща — це янгол. Співчуваємо. В. Й П.

О. П. Філядельфія. Віримо Вам, що тужите за рідним словом. Особистий культурний контакт з представниками нашої культури може найкраще наладнати за допомогою кер-пакетів.

ЗЛАГІДНЮЮЧА ОБСТАВИНА

Суддя: Ви назвали того пана »худобиною«?

Обвинувачений: Так, пане суддя, але я виразно підкреслив, що »першої сорти«!

ДУМКИ

— З деякими людьми треба прожити довгі роки, щоб вкінці ствердити, що наше перше враження про них було правильне.

*

— Ідеальною синтезою є добрий зміст у гарній формі. Коли ж треба вибирати — волію добрий зміст без гарної форми, ніж гарну форму без змісту.

*

— Коли хтось міняє часто свої погляди, це свідчить про його хиткість характеру; коли ж невільничо держиться раз прийнятих поглядів, — це свідчить про його безумність.

*

— Брехня буває часто дуже успішним лікарством. Але коли надуживати і найкращого лікарства — воно стає отруєю.

*

— Не зважаючи на поступ людства, люди родяться однаково дурні і роблять нині такі ж самі дурниці, як їхні предки тисячу років тому.

Юр.

ЛЕКСИКОН »ЛИСА МИКИТИ«

»Девальвація« інакше **»верунґ«** — легальний спосіб ожебрачення »авслендера«.

»Девізи« — наші **сталі життьові засади**, які що якийсь час **змінюємо**, рідше, а то й дуже рідко в нас: **чужа валюта**.

»Дилетант« — український політик.

»Динаміт« — вибухова речовина, вживана головно для воєнних цілей, завдяки якій її винахідник Нобель міг встановити щорічну »мирову« нагороду.

»Дипломат« — особа, що і політика обдурить.

»Диплом« — патент на образованого чоловіка. Купують довгими роками науки, грішми, або попросту — підробляють.

»Евґеніка« — ублагороднювання людської раси. Останнім »евґенетиком« був Гітлер, що ублагороднював німецьку расу; тепер її ублагороднюють інші...

»Гомоніми« — слова, що однаково звучать, а мають різне значення. Напр., **демократія** (в США) і **демократія** (в СССР).

»Етика« — (архаїчне поняття, тепер не має застосування).

—o—

ВІД АДМІНІСТРАЦІЇ

На пресовий фонд »Лиса Микити« склали мешканці табору Мочляйн Ейршір, Англія (в шилінгах):

Максимович Петро	5
Василина Микола	2
Пецюх Іван	2
Сливка Іван	5
Скоропад Теодор	5
Ших Максим	5
Матвійчук Петро	3
Матвіїв Іван	1
Шуляк Іван	1,6
Маштак Кирило	1,6
Стефанів Василь	2
Шерик Михайло	1,6
Месерович Яків	2
Данилів Василь	2
Разом	шил. 38,6

Усім жертводавцям за вияв прихильности і матеріяльну підтримку, а п. Скоропадові Теодорові за проведення збірки і приєднання п'ятьох нових передплатників — складаємо щиру подяку.

ОГОЛОШУЄМО АКЦІЮ ЗА поширення »ЛИСА МИКИТИ«!

1. Хто приєднає передплатників, що внесуть 1/4 річну передплату, дістане за

5 передплатників — 1/4 річну передплату »Лиса Микити« або книжку Опільського »Іду на Вас«;

10 передплатників — 1/2 річну передплату »Лиса Микити« або книжку »Син України« Федева;

15 передплатників — 3/4 річну передплату »Лиса Микити« або книжку »Ост« Самчука.

2. Шукаємо в таборах і більших скупченнях українського населення **енерґійних кольпортерів** — на добрих умовах!

В ПАРКУ

— Я колишній директор Обезпеченевого Банку.

— А я колишній обезпечений...

СТАВАЙТЕ ПЕРЕДПЛАТНИКАМИ

СИН ВЕЛИКОГО БАТЬКА

Скандинавська література має двох великих письменників: Ібсена і Б'ернсона і трудно дати будькому із них першенство.

На тлі цієї ривалізації синові Б'ернсона, дуже зарозумілому молодцеві, трапилась доволі неприємна пригода. Під час однієї морської подорожі, не зважаючи на виразну заборону, він увійшов до машинового відділу на кораблі. Капітанові, який вимагав від нього негайно залишити кабіну машин, відповів молодий Б'ерсон гордо:

— Ви знаєте, хто я такий? Я син найбільшого скандинавського письменника!

— Це вам також нічого не поможе, пане Ібсен! — відповів спокійно капітан.

ВИМОВНА ПОШТА

В Будапешті шепчуть собі тепер такий дотеп: Один будапештенський купець виїхав у подорож по балканських країнах. За тиждень приятелі одержали від нього картку: »Привіт з вільної Румунії. Іштван.« Пізніше прийшла знову картка з »привітом з вільної Болгарії«, а опісля знову одна з »привітом з вільної Албанії«. Після двомісячної перерви прийшла вкінці картка з Нью-Йорку: »Привіт від вільного Іштвана з США!«.

До наших передплатників у Бельгії:

З попереднім числом вислали ми Вам поштовий переказ із виповненою сумою заборгованости за »Лиса Микиту« по кінець 1948 р.

Просимо вплатити цю заборгованість!

Советське аґентство подало, що о. Костельника вбили ватиканські аґенти.

— Харашо зделано!..

Ч 15

Лис Микита

НЕВІДОМА РУКА ПЕРЕШКОДЖАЄ МИРОВІ
У СВІТІ

ОСІННЄ

Вже листя жовкне, в'яне,
І ти, мов гімназист,
Ішов би у незнане
Під вітру довгий свист.

Уловиш дальній клекіт
(Це ж тугу він приніс!)
І думаєш: »Лелеки«,
Спустивши смутно ніс..

Побачивши ворону,
Глядиш, немов завмер,
І мрієш: »Самогону
Напитися б тепер!«

А осінь — яролиста!
Ідеш на дальній крик
З душею гімназиста,
Ти — сороклітній бик!

Бабай

З КНИГИ МУДРОСТИ »ЛИСА МИКИТИ«

Навіть у найідеальнішому подружжі мусять бути домашні непорозуміння. Коли їх немає, то це знак, що або дружина держить свого чоловіка сильно за чуба, або чоловік навчив свою дружину сумирно їсти з руки.

*

У нас кожний вважає себе покликаним »робити політику«, однак мало є таких, які вважають своїм покликанням робити на пр., черевики, бо цю роботу треба не тільки вміти, але за неї треба ще й відповідати.

*

Т. зв. партійна людина дуже часто подібна до косоокого, який бачить тільки або власні вуха, або власний ніс.

*

Закохані є тої думки, що найважливіше в житті — це серце. Потім, коли після подружжя їхня любов прохолоне, твердять, що найважливіше — взаїмна льояльність, а ще пізніше — розум. А на старість переконують усіх, що найважливіше в житті — це добрі зуби і добрий шлунок.

*

Багато є таких, що готові віддати життя за друзів своїх, але рідко трапляються такі, які готові віддати за них їхні борги.

*

— Що таке ощадність?
— Ощадність — це вміння видавати гроші, не маючи з того найменшої приємности.

*

Найгірше в диктаторів — це брак зрозуміння гумору. Вони так переконані про свою важливість, що втрачають вичуття міри і стають фанатиками самих себе... І це початок трагедії..

*

Радіопересилання можна переслати довкола землі в часі 1/7 секунди. Скільки років треба однак витратити на те, щоб в мозок деяких наших політиків просунути якусь правильну ідею!

САМЕ ТОМУ...

— Чогож ти бродиш під час такої зливи? Таж порядний господар і пса не вигнав би з хати в таку погоду!
— Саме тому мене вислала моя дружина шукати нашого Сірка...

*

— І ви журитесь, що маєте шість дорослих доньок? Я була б вдоволена коли б мала одну!
— І я теж...

*

ДОСВІДЧЕНИЙ КРИТИК

— Так, мій пане. Дуже часто людина буває огірчена до життя. Але це ще не причина, щоб його огірчувати іншим своїми віршами!..

*

МОДЕРНЕ МИСТЕЦТВО

Маляр (сюрреаліст): Найтяжче в мому новому образі було — найти йому назву.

*

ЛЮБОВНЕ РОЗЧАРУВАННЯ

— Ах, пане докторе! Я чула, що з того часу, як ми востаннє бачилися, ви стали великим бабієм!
— Так, дорога пані. А все через те, що ви тоді відкинули мою любов. І я постановив собі: Ви — або всі!

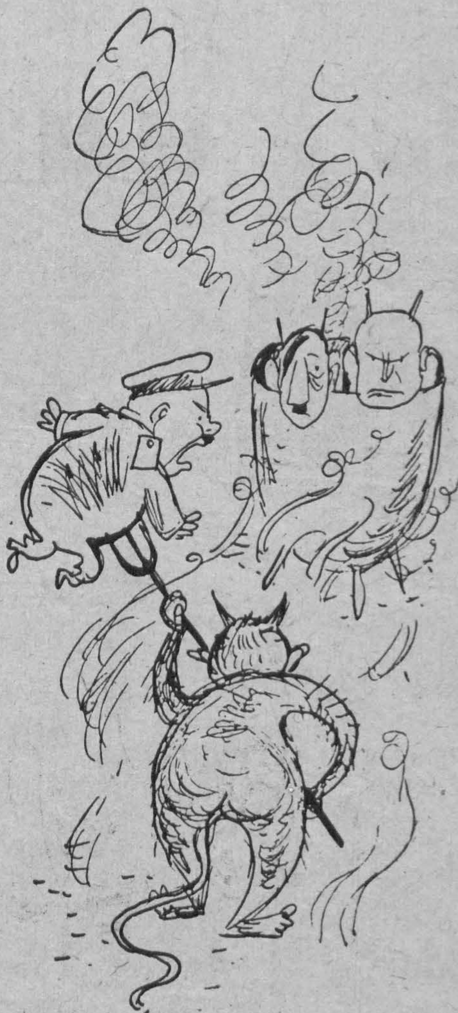

— ЦЕ ЩЕ НЕ ВІН, ЦЕ ТІЛЬКИ ЖДАНОВ

КАЧКА НА ДРОТІ

Београд: В доказ своєї вірности Тіто переслав Сталінові свій великий портрет з написом: »Великому Сталінові — Великий Тіто«.

Нью-Йорк: Уряд США задумує заборонити Воллесові роз'їздити по передвиборчих зборах, мотивуючи це тим, що виборці, готуючись на привітання Воллеса, скуповують великі кількості яєць, спричинюючи в цей спосіб підвишку ціни.

Мюнхен: Переселенча Рада повідомляє, що незабаром почнеться масова еміграція до США. Ха! Ха! Ха!

Париж: 21 вересня тут розпочався великий міжнародний фестиваль ОН, участь в якому беруть артисти 58 країн. Вистави відбуваються в палаці »Шайо«.

Сочі: Сталін перебуває тут на відпочинку. Для розваги він читає звіти з Загальних Зборів ОН. Кажуть, що при цьому він часто щиро сміється:

Добре поінформовані вважають однак, що добре сміється той, хто сміється на кінці.

*

ТРУДНЕ ПИТАННЯ

— Тату, що це таке »центавр«?
— Це була мітологічна істота: пів-людина, пів-кінь.
— А де він спав — в ліжку, чи в стайні?

*

КРИЗА

— Панство К. нас просили на обід, а ти не хочеш іти
— Бачиш, коли ми підемо, то треба буде і їх запросити — а в них п'ятеро дітей, коли в нас тільки двоє!

*

Суддя до свідка, покликаного в справі аліментів:
— Ви знаєте цього пана?
— Знаю.
— А цю паню?
— Знаю.
— То вони жили в конкубінаті?
— Ні, вони жили в Розенгаймі.

*

Лікар до пацієнта:
— У вас туберкульоза, запалення легенів, катар шлунка і нервець серця. Це все видно у вашому оці.

Пацієнт: А тепер погляньте, докторе, в друге око, бо це, в яке ви дивилися, скляне.

ЧУПРИК І ЦЮПРИК В ГОРАХ

Чуприк і Цюприк вернулися з прогульки в Альпи і розказують таборянам свої пригоди:

»...і знаєте, коли ми вже верталися назад, в сумерку згубили дорогу. Пізно вночі натрапили на якусь гірську хатину. Ми застукали до дверей і з хати вийшов такий собі німецький гуцул, в якого ми і попросилися на ніч. Довго він недовірливо глядів на »авслендерів«, але вкінці погодився нас переночувати. В кімнаті, куди ми ввійшли, сиділа жінка, яка кормила наймолодше із своїх шести дітей. В куті стояло тільки одно ліжко.

Після вечері господиня поклала двоє наймолодших на ліжко, де вони негайно заснули твердим сном. Тоді наша господиня перенесла їх в кут кімнати, де лежала солома, а на їх місце поклала двоє старших. Коли й ці позасипляли, повторилася знову та сама історія. Так сталося з останніми двома. Коли вже всі діти спали, ввічливі господарі запропонували нам, щоб ми, коли бажаємо, спали на ліжку. Вони самі пішли до комори. Ми були дуже втомлені і, швидко роздягнувшись, заснули твердим сном. Але уявіть собі наше здивування, коли ми, проснувшись наступного дня вранці, побачили себе... між дітьми в куті на соломі, під час коли господарі смачно спали в ліжку!

*

ДУМКИ

Коли в серці вогонь — в голові дим...

*

Не можна горіти, щоб не спалюватися. Наш огонь огріває інших, нам залишається попіл.

*

Щоб реалізувати молодечі мрії, треба здобути матеріяльні засоби. Щоб їх здобути — треба пожертвувати молодечими мріями.

*

Наше щастя залежить від наших стремлінь: чим менші вони, тим легше досягнути щастя. Та чи хочете бути таким способом щасливим?

*

Вартість нашого життя залежить від того, які вимоги ми самі собі в житті ставимо і оскільки ми спроможні їх реалізувати.

*

Шукаючи щастя як же часто проходимо мимо! Причина в тому, що рідко знаємо, в чому наше щастя.

*

Дуже часто найбільшу пустку відчуваємо там, де найбільше людей.

Юр.

АХ ТІ ЖІНКИ!

Жіночі сльози криють нераз в собі більшу силу, як водопад Ніяґари...

Дзеркало для жінки — це її найкращий друг і найгостріший критик: друг, коли вона молода, — критик, коли вона старіється...

*

Гарні жінки не знають приязні: їх або кохають, або ненавидять.

*

Коли жінка пропонує тобі приязнь, то це знак, що вона має вже іншого коханця.

*

Хоч жінка любить одного, то бажає одночасно, що б в ній любилися всі...

*

Жінці не завжди залежить на любові якогось чоловіка. Її тільки приємно дивитися, як він мучиться...

Юр.

*

В ПОСЕРЕДНИКА ПОДРУЖЖЯ

— Я чув, що ця пані, яку ви дораджуєте мені взяти за дружину має веснянки на носі.

— О, це тільки кілька! Але нічого. Їх зовсім на такому великому носі не пізнати...

*

ЩО ЗА ГОЛОВА

— Уй, я кажу вам, мій син, що за голова! Я купив курку на шабас, а вона знесла яйце. Тоді приходить мій синок і каже: »Тату, ти курку не ріж, а зачекай, аж вона з'амортизується. Тоді з'їмо її даром.«

ОПІНІЯ

— Той Х. став тепер такий худий!

— Не вір тому брехунові! Це він тільки так вдає!

*

НАЇВНЕ ПИТАННЯ

— Чи ви одружені?

— Що за наївне питання! Думаєте може, що цю обручку ношу тільки для приємности?

*

МІЖ РИБАЛКАМИ...

— Не можете собі уявити як я нервуюся ловлячи рибу!

— Що? Адже ж це найбільш успокоюючий нерви спорт!

— Так! Але я не маю дозволу...

*

ПРАКТИЧНИЙ

— Що ти даси Ірці в день її народження?

— В день народження дам її пункти на пончохи, а пончохи куплю її на іменини...

*

ВИСТАВКА »БЕЗПРЕДМЕТОВОГО МИСТЕЦТВА

— Сьогодні бачив я чудовий образ!

— Що ж це було?

— Чотири лінії, два кола і десять різнокольорових плям...

*

ГІПОХОНДРІЯ

— Гм, я сьогодні чогось неспокійний і чогось боюся, бо почуваю себе зовсім добре, а це не є мій нормальний стан!...

В ЕМІҐРАЦІЙНОМУ БЮРІ

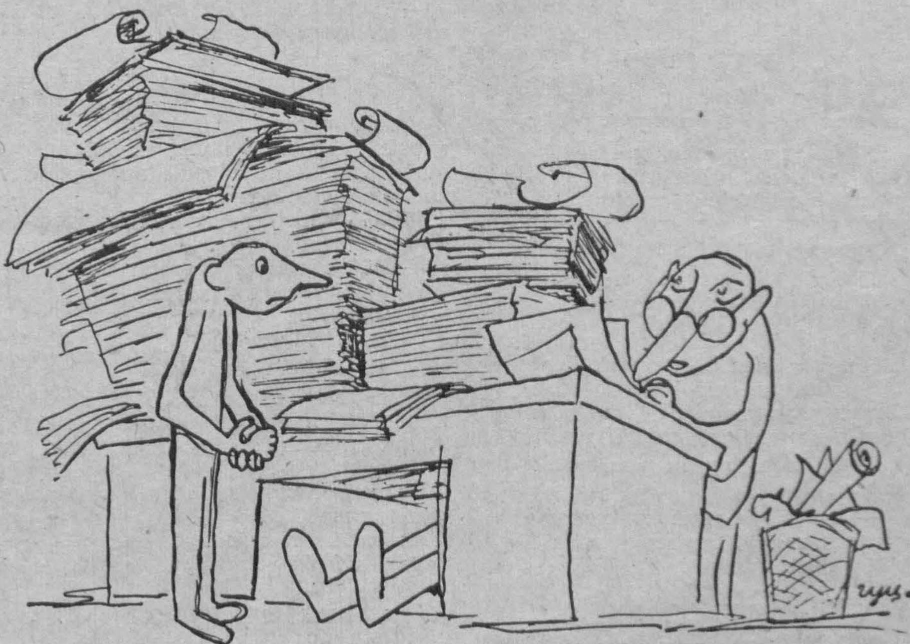

— Для Вашого виїзду за океан потрібно виповнити ще один формуляр.

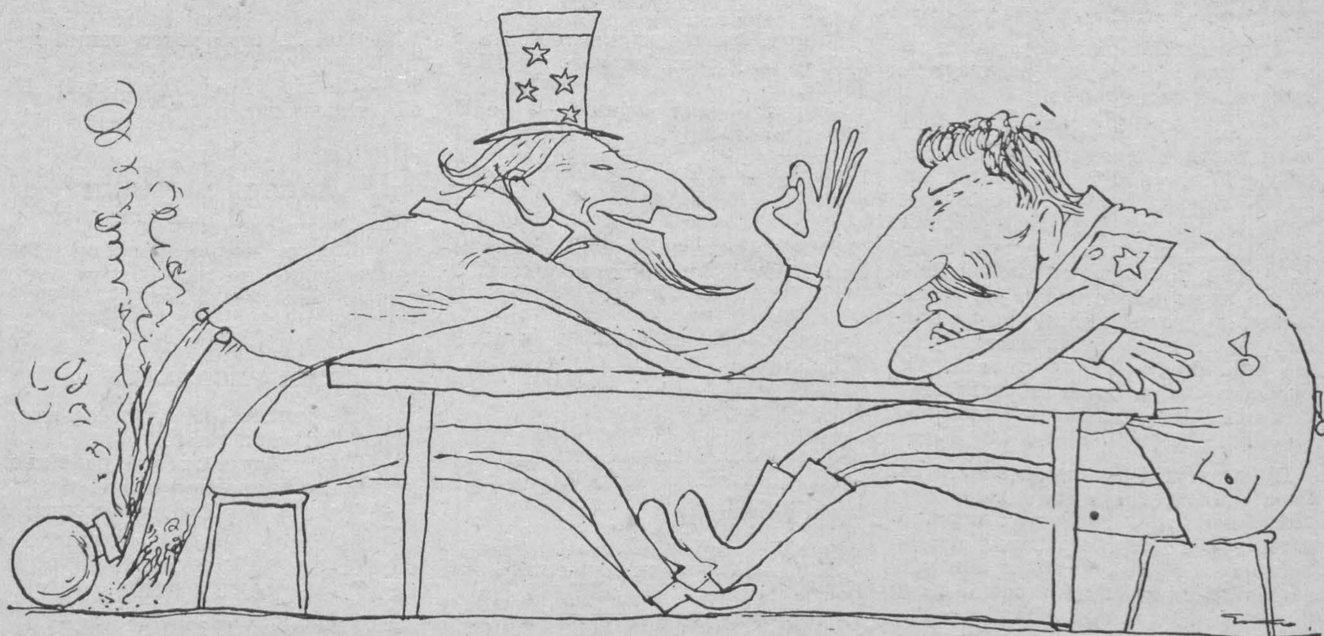

КОНФЕРЕНЦІЯ В МОСКВІ

БАЖАЄ ВСТУПИТИ В БАНДУ

Іван Довбня вирішив вступити до комуністичної партії. Комісія по прийняттю до партії ставить йому ряд запитань: »Не був у нього хтонебудь з рідні розкуркуленим, репресованим? Не їздив хтонебудь закордон? Не був він в якихось політичних партіях?«

На всі ці питання Довбня відповів: »Ні, не був«. Тоді комісія дала йому ще одне питання: »Не був ти, товаришу Довбне, в повстанчих, або політичних, або кримінальних бандах?

— Кажу вам, що ніколи не був, — каже Іван. — Ось лише в перший раз збираюсь поступити!

— Я чув, що ви шукаєте касіера. Але ви недавно мали вже одного?

— Так! Якраз тепер і шукаємо його!..

У СТОЛОВІЙ

В одну совєтську столову зайшов журналіст і замовив собі обід.

Чекає пів години, довше, — ніхто не подає. Він виходить нарешті з терпіння і звертається до офіціянта: »Ви подасьте мені обід тепер, чи в кінці п'ятирічки?«

Після цего журналіста в столовій вже ніколи не бачили.

*

П'яний ішов по вулиці. Нарешті стомився, ліг під хатою і заснув. Власник вийшов з будинку, побачив п'яного. Розбудив. Каже йому:

— Ти чого проти моєї хати ліг спати?

— А.. а... а, яке ти мав право проти мене будувати хату?... — відповідає п'яний.

МІРКУВАННЯ ЛІНЮХА

Як добре, що я не працюю! При роботі трапляється так багато нещасних випадків, що невідомо що могло б мені вже притрапитися...

МІЖ ДОРОБКЕВИЧАМИ

— Я маю наймодерніші образи!

— Ех, що там! Я маю власного сюрреаліста!

*

ПО-ВІЙСЬКОВОМУ

— Хто це та жінка, що стоїть з нашим командиром?

— Це нашого командира... командир!

*

НА ВЕЧОРНИЦЯХ

Він: Доки вас не побачив, світ здавався мені пустинею...

Вона: І тому ви танцюєте, як верблюд!

*

СКЕПТИК

...І уяви собі, як буде гарно, як нам вродиться синок і кликатиме тебе: »Тату!«...

— Дай спокій! Не люблю дітей, що говорять неправду!

*

ПІДСТУПНИЙ

Члена однієї політичної партії минає на вулиці похід членів іншої партії з партійним прапором. Він знімає капелюх.

— Це гарно, що ти так шануєш нашу партію, — кажуть йому.

— Ні, я тільки завжди знімаю капелюх, коли зустрічаю похорон небіжчика...

*

НЕМА РІЗНИЦІ

Між комуністами в СССР і комуністами в інших країнах немає жадної різниці.

Чому?

Бо совєтські комуністи кричать: »Хай живе СССР!« і комуністи інших країн також кричать: »Хай живе СССР!«

*

КРИЗА В ТЕАТРІ

— Що ставите в найближчому сезоні, пане інтенданте?

— Тільки те, чого бажає собі публіка...

МРІЇ

п'яниці: мати таке довге горло, як жирафа,

шевця: щоб люди мали стільки ніг, що стонога,

панни: бути заміжньою,

замужньої: бути назад панною,

негра: щоб всі люди були чорні,

політика: щоб йому всі вірили!

ПОРІВНЯННЯ

Гарний — як сюрреалістичне малярство.

Правдивий — як заяви СССР.

Глибокий — як »велика література«.

Щирий — як мова дипломата.

Многонадійний — як доля ДП.

ПОКАЖІТЬ МЕНІ БУДЬ ЛАСКА,

— **директора,** що на нього люди не нарікали б,

— **працівника,** який був би задоволений зі своєї платні,

— **політика,** якого не лаяли б,

— **купця,** що не здирав би

— **журналіста,** що писав би правду,

— **панну,** що не хотіла б вийти заміж,

— **людину,** що не бажала б грошей,

— і скажіть, на якій планеті живуть ці ідеальні істоти!

*

ШОТЛЯНДЦІ...

В голлі одного шотляндського готелю — власник, скупий, як кожний шотляндець, — казав вивісити під годинником такий напис: »Тільки для готелевих гостей!«

*

КРИЗА

— Що зробиш, як я тобі поверну заручиновий перстень?

— Продам і житиму три місяці.

*

ЛЕГКОДУШНІСТЬ

— Слухай, твоя одинока багата тітка розкидає тепер дуже грішми!

— Ах, вона так легкодушно марнує мою спадщину!..

ПОПУЛЯРНИЙ ВИКЛАД ЗООЛОГІЇ

...Зоологія, це наука про звірята. Звірята є пожиточні і шкідливі, а часом пожиточні і шкідливі одночасно. До таких, наприклад, належить:

Свиня: Це дуже пожиточна звірина, але під умовою, що вона вже мертва (а ще краще — перероблена на ковбасу). Жива роиить шкоду: риє на всі боки, а дуже часто сама дре мішок і сама квичить. Буває різної породи: звичайна, ординарна, остання, а часом трапляється і страшна. Свинячий самець називається — свинтух.

Щоб свиня не рила, корисно закрутити їй у ніс дріт. На жаль, не всі свині дають собі це зробити.

Осел: Пізнати по тому, що звичайно дуже впертий і ніколи не можна знати, коли зноровиться. А коли це станеться, тоді треба вимагати від нього саме протилежного, і ви напевно доб'єтеся позитивного успіху. Звичайно сірого осла називають: »дурний«. Визначнішого кличуть, як правило, »патентований«. Спеціяльно вишколених — вживають до ношення портфелів і окулярів, що додає їм великої поваги в інших ослів.

Коза: Визначається тим, що дуже любить скакати. З того і постала приповідка: »Як би коза не скакала, то б і ноги не зломала«. В козячому розумінні скакання — це, імовірно, танець. В наслідок того коза буває, звичайно, дуже зграбна і вертка, любить бігати, спеціяльно тоді, коли вона молоденька.

Про козячих ровесників-цапків можна сказати тільки те, що вони дуже твердолобі і за будь-що зараз б'ються.

Гуска: Коли вона молода — дуже смачна, передусім на старші зуби. Вона дуже приємна і симпатична, спеціяльно тоді, коли ще не підскубана. Здрібніло її називають »гусочка« або »гусонька«, а в злості попросту »гуска« або »гусь«, додаючи при цьому звичайно прикметник »дурна«.

Про гусячого кавалера, гусака, не приходиться багато говорити, хіба те, що він задирливо-зарозумілий, думаючи, що в ньому любиться кожна гуска!

Слон: Він буває дикий і освоєний. Визначається грубою шкірою і тупістю ума. Щоб він щось зрозумів, треба його спершу вдарити сильно по лобі. З природи лагідний і дається легко освоїти. Тому, що смирний, тупоумний і добрий, дозволяє навіть тесати собі на голові кілки, спеціяльно тоді, якщо це роблять особи жіночого роду. Дуже часто його водять за ніс, який — для тієї мети — він має дуже довгий. Любить дітей, а також дуже любить прогулюватися серед порцеляни, що, однак, йому не надзвичайно вдається.

Ведмідь: Живе в лісі, але трапляється й між людьми. Той, що живе серед людей — негрізний, хоч треба вважати, щоб не наступив на ногу. Спеціяльно під час танцю, бо, хоч, щоправда, коли його припече, то він і танцювати зуміє, але робить це доволі вайлувато. Коли молоденький, ходить свобідно, коли ж, однак, доростає, йому звичайно до носа заправляють перстень, щоб було легко водити. Він великий ласун і любить їсти мед, а взимку, коли його немає, то смокче свою лапу.

Вівці: Це лагідні, спокійні, дуже пожиточні сотворіння, смирної вдачі, що з щирої душі віддають другим все те, що мають, хоч про те їх звичайно не питають. Їх характеристичною прикметою є »комплекс меншевартости«, і тому вони люблять ходити отарою або чередою за будь-чиїм пастухом. В цьому їм помагають пастухові собаки. Вівці мають своїх баранів, які час від часу блеють, але це нікому не страшне. Їх дуже часто стрижуть, але вівці переживають це без спротиву, знаючи, що така їх доля. З овечих продуктів в цілому світі є відома т. зв. »бриндзя«, дуже гострою відміною якої є »чорна бриндзя«, і яку »б'ють« майже всі українці на світі, а з ними і »Лис Микита«.

ДИПЛОМАТ

Під час банкету одна пані питає свого сусіда:

— Як думаєте, скільки мені років?

— ?..

— Не можете вгадати? — питає далі дама.

— Так, — відповів, усміхаючись, сусід, — але не можу рішитися, чи, з увагу на вашу красу, сказати 10 років менше, чи, з уваги на вашу інтеліґентність, сказати 10 років більше!

ЖІНОЧИЙ АРҐУМЕНТ

Жінки мають два арґументи, якими переконують чоловіків. Перший, який закінчує дискусію, є завжди: »бо так!« Другим, який остаточно вирішує справу — є сльози.

ВСЬО ЧЕРЕЗ »ВЕРУНҐ«...

...Раніше кожного дня міняв я сотку. Тепер і за сто днів не бачу ні однієї...

КОМІНФОРМ ПРОТИ ТІТА

ЧЕСНА ЕЛІТО!

Доношу вам, жи в нас у лягрі зробився рух, жи маї внет вібухнути война з большевиком, том ся хотів вас запитати, що мем сарачета робити, як тото справдит сє. Єкосту був в нас на спекції дирехтір від Іра, то сє го люди питали ведлуґ того, то він повідат:

— Ніц се, люди, ни бійти, поки я з вами, ніц сє вам ни стане!

Али одному то було мало, то він поставив му ще запитане:

— А шо пан дірехтор зробе, як большевики мут сє фронтом зближети?

А на тото дірехтор:

— Сєду на джіпа і поїду!..

Отаке нам повів. А на людей ще гірший лєк впав, бо в нас нихто джіпа ни має, жиби сє ратувати від біди. Хоц моя жона цалий день тирихкотит і фуркотає гі які три джіпи нараз, але поїхати на ні вже крисієнин ни поїде, ще ї тра буде тєгнути за собов. Али я си меркую, жи Національна Рада повинна сє вистарати за джіпа, жиби хоц міністри могли виїхати в безпечности, а вже нам, простим то сє ніц ни лишеє, як податисє до горів і зробити свою упу. Легко в цесій упі ни буде, бо німота ни буде ї підпирати гі наші силяни.

Єк се німота до нас відносит, том сє пириконав, як заплатили решту кофгельду. Пішов сми тогди до йдної німецкої ристирациї. Дивлю си навколо сиде німці, пют бонікафе і їде хліб з маслом. Дістав сми на тото тиж апетит, то й кажу кильнерови:

— Біте мір кафе унд цвей ґросмутер!

То він на тото каву ми приніс, а на ґросмутер сказав жи »нікс«. А я на власні очі видів, єк всім давав хліб з маслом. Ще сє з мене шос посміхав, алим го ни міг вірозуміти.

Типер вже до ристорациї ни хожу, бо нима за що, тай до вас ни му писати так често, хібабисте ми на марки прислали.

Тай напишіть ми, ци у вашім лягрі тиж войну приповідуют.

Гриц Зозоля.

*

ТРАГЕДІЯ ЖІНКИ

— Він не тільки зломив моє серце і розбив мені життя! Багато гірше! Він зіпсував мені цілий вечір!!!

ЛЕКСИКОН
»ЛИСА МИКИТИ«

»Декляраця« — публічна заява. В останні роки не має більше зобов'язуючого значення.

»Дементі« — урядове заперечення, що звичайно потверджує якусь чутку.

»Комунікат« — звідомлення, з якого трудно довідатися правди.

»Кредит« — це те, що ти ще в когось маєш, коли ти в нього вже більше нічого не маєш.

»Демократія« — суспільний лад, що дозволяє антидемократичним силам явно працювати на знищення демократії.

»Діялект« — наріччя або товірка поодиноких областей. В українській мові є різні: полтавський, подільський, гуцульський, лемківський і інші, але найкращий є т. зв. соборницький.

»Ґарантія« — забезпечення, запорука, — що в разі нападу — ти так чи так пропадеш.

»Джентельмен« — в Англії: людина, яка коректно поводиться; в Америці — яка має гроші; в нас — не існує.

—o—

СЬОГОДНІ В КІНОТЕАТРАХ:

»Увісті«: »Горе от ума«.

*

»Час«: »За двома зайцями« або »Ох, та не люби двох«.

*

»Турбіна«: »Притча про блудного сина«.

*

»Промінчик«: »Ще раз те саме«.

*

»Неділо«: »Шерлок Ґолмс у Міттенвальді«.

*

»Це-Пуе«: »Ц. П. У. Е.«

*

»Ес Хаес«: »З порожного не наллєш«.

*

»Зуа Дак«: »Бідні китайці!«

НЕСПОДІВАНКА

Один купець закохався в припадковій знайомій. Щоб довідатися про її минуле, звернувся до бюра детективів. За деякий час одержав таку інформацію:

...Минуле молодої жінки бездоганне. Єдине, що можна їй закинути то те, що вона ходить тепер з одним купцем, який займається нечистими справами...

—o—

ЯПОНСЬКА ДЕЛІКАТНІСТЬ

Американський журналіст задержався в японському готелі і наказав готелевому хлопцеві збудити себе о 7 год.

Точно о 7 год. до кімнати на вшпиньках увійшов японець, залишив в ногах сп'ячого картку і так само безшелесно вийшов. Пробудившись коло полудня, американець побачив картку і прочитав: »7 година! Я дуже прошу вас встати!«

—o—

В ГОЛЛІВУДІ

Одного фільмового актора, який був знаний із того, що часто розводився і одружувався, запитала одна дама:

— І ви не пригадуєте собі мене? Адже ж тому десять років ви хотіли, щоб я вийшла за вас заміж?!

— Можливо! — відповів актор. —Я тільки не можу собі пригадати, чи відбулося весілля?..

—o—

Одна фільмова зірка жалується фоторепортерові:

— Ви зовсім не ввічливі. Ви не зробили мені знімку з мого найкращого боку. Тоді мою красу можна було б ще більше підкреслити!

— Але ж, ласкава пані, — відповідає репортер, — це було неможливо зробити, ви ж тоді сиділи!..

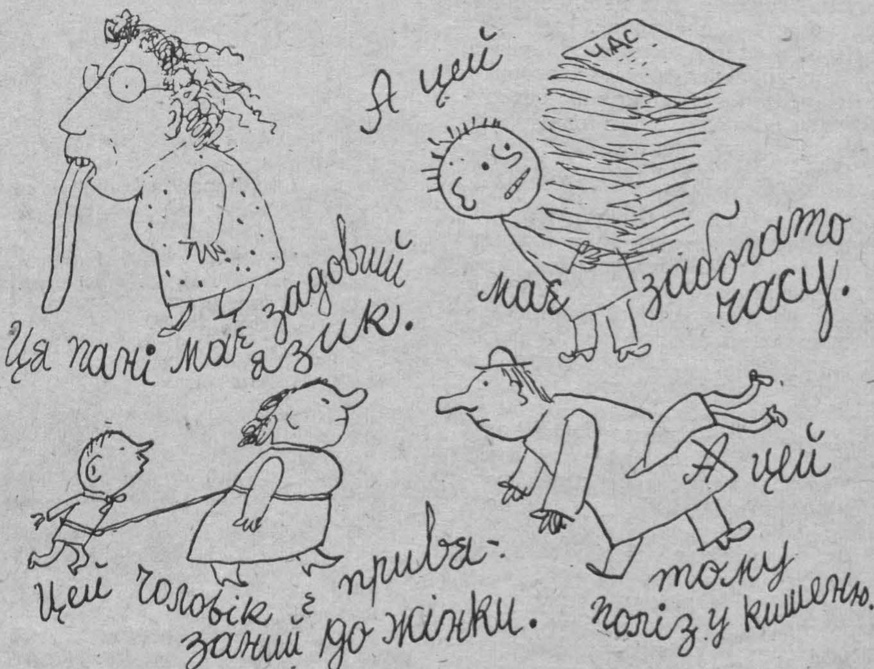

З РИСУНКІВ МАЛОГО РОМЦЯ

РЕЦЕНЗІЇ

П. Балей: »Пан« — опов., Реґенсбурґ, 1948.

Не дай, Боже, з Івана пана!

Докія Гуменна: »Діти чумацького шляху«, — повість, 4 томи, Мюнхен, 1948.

Бідні діти!

В. Чапленко: »Чорноморці«, — історичний роман, Мюнхен, 1948.

»Збагачений реаліст« знову блинув своїм »творчим методом«. Ось зразок (ст. 151):

»Левко побачив на полу готову постіль. Кинув з нелюдською вже жорстокістю на ту білість тіло..

— Та не зразу... ой! — жагуче шептала молодиця — Левку... Левусю!

Левко мовчки робив своє.«

Маємо надію, що критики теж мовчки зроблять своє.

І. Костецький: »Там, де початок чуда« — старобутні повістки, Мюнхен, 1948.

Ой, доперва початок!?!

СПОРТОВІ НОВИНИ

З Олімпіяди ДП. Повідомляють про винайдення нового способу здобування олімпійських медалів. Вистачить дати себе знокавтувати, зайняти таким чином друге місце і — дістати срібну медалю. Ближчі інформації в »Довбуші« на Фраймані.

ОГОЛОШУЄМО АКЦІЮ ЗА поширення »ЛИСА МИКИТИ«!

1. Хто приєднає передплатників, що внесуть ¼ річну передплату, дістане за

5 передплатників — ¼ річну передплату »Лиса Микити« або книжку Опільського »Іду на Вас«;

10 передплатників — ½ річну передплату »Лиса Микити« або книжку »Син України« Федева;

15 передплатників — ¾ річну передплату »Лиса Микити« або книжку »Ост« Самчука.

2. Шукаємо в таборах і більших скупченнях українського населення **енерґійних кольпортерів** — на добрих умовах!

ЧИТАЙТЕ »ЛИСА МИКИТУ«!

Ставайте ПЕРЕДПЛАТНИКАМИ!

*

Зголошуйтесь у кольпортери!

*

ПРИЄДНУЙТЕ НОВИХ ПЕРЕДПЛАТНИКІВ!!!

*

Вирівнюйте ЗАБОРГОВАНІСТЬ!

Ви бачили фотомонтаж чужої преси з передруками карикатур Лиса Микити«? —

Поширюйте наш журнал!

Зголошуйте нам адреси Ваших знайомих, що еміґрують із Німеччини!

ОГОЛОШЕННЯ

Шукаємо расових поліційних псів для пильнування державних тайн.

УНР

*

Черевики з подвійними підошвами виміняю на звичайні.

Факір

*

Шукаємо капіталу. Хто з українських підприємців позичить 20.— НМ для пожвавлення нашої діяльности?

НДОУЖ

В Міттенвальді загублено політичну лінію. Хто знайшов, просимо ласкаво в неушкодженому стані звернути власникові.

Орган Незалежної Думки »Час«

*

Куплю корову, яка дає п'ять літрів молока денно. Може бути спорошковане.

Діпіст

*

Шукаю брунатної сорочки.

Поплентач

ВІД АДМІНІСТРАЦІЇ

1. Всім передплатникам, які не вирівняють заборгованости і не внесуть передплати за третє чверть-річчя — з наступним 16-тим числом здержимо висилку журналу. Сума боргу до числа 15 написана на адресці.

2. Готуємо до друку Гумористичний Календар »Лиса Микити« на 1949 р. — Формат — 8-ки. Приймаємо оголошення установ, підприємств і поодиноких осіб — по ціні: 1 стор. — 120 н. м., ½ стор. — 65 н. м, ¼ стор. — 35 н. м., ⅛ стор. — 20 н. м., дрібні оголошення — за один кв. сантиметер — 1 н. м. За кордоном — 1 стор. — 25 амер. дол., або рівновартість їх у місцевій валюті.

Оголошення приймаємо до 31 жовтня ц. р.

Текст оголошення і плату за нього пересилати на адресу:

M. Ducylowycz
München-Freimann
Warnerkaserne Bl. C/52

3. На пресовий фонд »Лиса Микити« склали:

Липин Петро, Форенбах — 2 н. м
Качмарик, Мюнхен — 1. н. м.
Табір »Орлик«, Берхтесґаден —17.50 н.м.
Лужин Григорій, Англія — 5 шил.
Мотиль М., Англія — 5 шил.
Мр. Пилипець Григорій, Канада — 1 дол.

Жертводавцям складаємо щиру подяку.

4. За приєднання нових передплатників складаємо подяку пп.: Батинському В., Англія, Германові Дм., Швайцарія.

*

НАШИМ ЧИТАЧАМ

за кордонами Німеччини: чи Ви переслали вже заборгованість за »Лиса Микиту« на адресу заступника?

В МУЗЕЇ

До одного з великих міст до СССР приїхав селянин-колгоспник. Залагодивши сяк-так свої справи, в нього лишилось ще кілька годин вільного часу, який він не знав куди діти. Хтось порадив йому піти до музею, мовляв, там дуже багато цікавого можна побачити. І він пішов.

Різні картини він там побачив, значення котрих пояснював один із службовців музею.

Нарешті зупинився дядько перед великим образом Спасителя.

Непитаний службовець йому пояснює:

— Це, мовляв, колись люди були дуже темні і малювали собі таких богів, молились їм і думали, що Бог зробить для них добро.

— А-а! Так ось, будьте ласкаві, у мене тут є за пазухою кусок сала, я сховав від міліції. Повісьте його тут і напишіть: »Це — »САЛО«, і було воно тоді, коли люди молились Богові.«

ЛИС МИКИТА
журнал сатири, гумору і карикатури
Виходить два рази в місяць
Редаґує Колеґія

Ціна поодинокого числа	0.50 НМ
¼ - річна передплата	2.80 НМ
½ - річна передплата	5.50 НМ
Для Франції:	
¼ - річна передплата	90 франків
½ - річна передплата	160 франків
Для Бельгії:	
¼ - річна передплата	24 франки
½ - річна передплата	40 франків
Для Англії:	
¼ - річна передплата	3 шил.
½ - річна передплата	6 шил.
Для Канади і США:	
¼ - річна передплата	0.50 дол.
½ - річна передплата	1.— дол.
Для Швайцарії:	
¼ - річна передплата	3 франки
½ - річна передплата	6 франків

В Німеччині вплачувати передплату на адресу Адміністрації. У всіх інших країнах на адреси наших заступників.

ЕМІҐРАЦІЙНИЙ ЗАКОН,

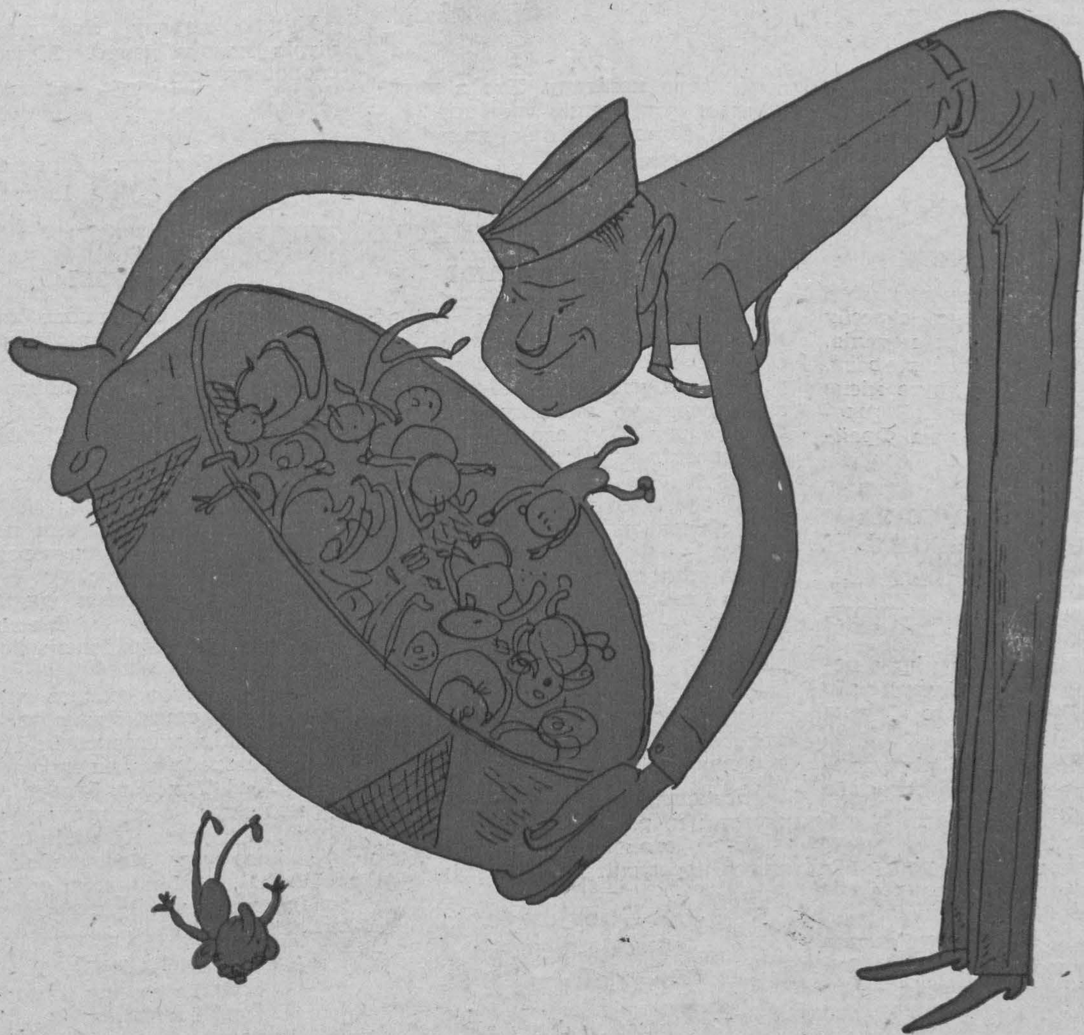

АБО
МАСОВИЙ ВИЇЗД СКИТАЛЬЦІВ
ДО США.

Ч. 14

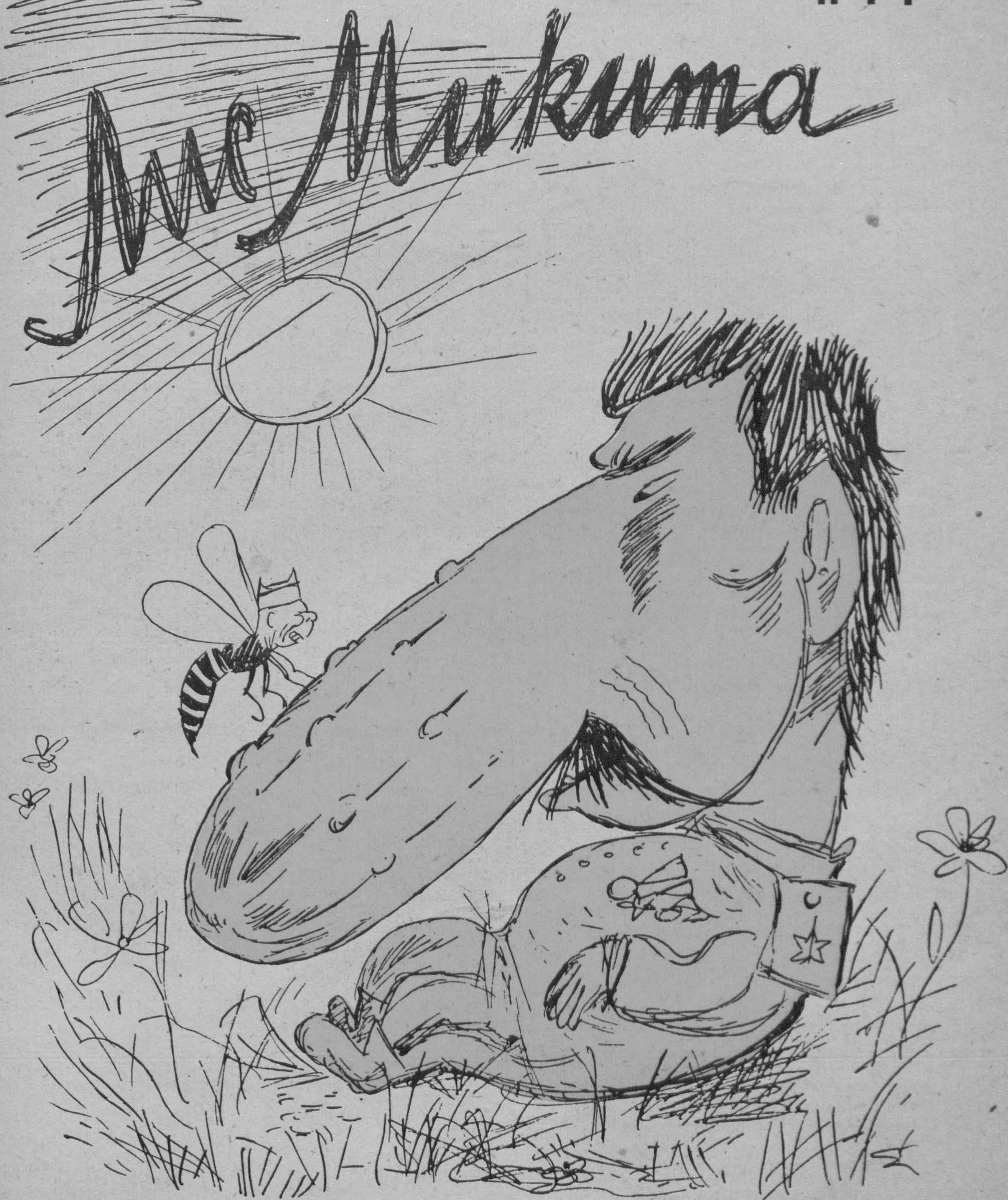

ОГІРКОВИЙ СЕЗОН

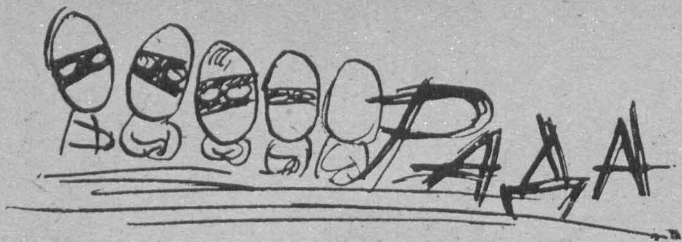

Відбули засідання,
Відбули пактування,
І почали нарешті
Державне врядування!

Міністрів — не багато —
(Не можна нарікати),
Та еміґрантську хату
Є чим умеблювати!

Фотелі є вигідні
Фасону ще старого,
Відомо, що ми бідні —
Де ж взяти нам нового?

Іде урядування —
(Це значить — готування),
Серйозна є проблема —
Одне ще засідання!

Народ радіє всюди:
Знайшли вже спільну мову!
Хоч трохи (кажуть люди)
Це все анонімово.

Та справа тут у суті,
Не у дрібницях справа,
І не усім збагнути,
Як твориться держава!

Важне — авторитети!
Оце вам перше діло!
(Співай, співай, поете,
Щоб в носі аж свистіло!)

І знову засідання,
І знову міркування,
Для поколінь майбутніх
Велике плянування!

Ростем до стратосфери!
(Як у банках проценти!)
Ах, пане Премієре!
Ах, пане Президенте!

Бабай

Нью-Йорк. У зв'язку з будовою постійного осідку ОН в Нью-Йорку постановлено збудувати одночасно протиатомові бомбосховища, щоб Рада Безпеки могла продовжувати свої наради навіть під час бомбардування.

Москва. З нагоди Загальних Зборів ОН у вересні ц. р., уряд СССР постановив надати решті совєтських республік »повну незалежність«, щоб — як Україні і Білорусі — вможливити їм прийняття в члени ОН, а собі — більшість голосів.

Беоґрад. Юґославський уряд постановив переіменувати Беоґрад на »Тітоґрад« і на ту врочистість запросити Сталіна, але — без представників совєтської армії!

Вашінґтон. У зв'язку з тим, що цього року відбудеться масове переселення 40 тисяч ДП до США, ЗУАДК-ові, після довгих старань, вдалося зарезервувати для українців спеціяльний літак.

ПРИЧИНА

— І ти таки не дістав тієї посади? Директор тебе так добре знає!
— Саме тому...

*

НОВИЙ ПРАЦІВНИК

— ...і сподіваюся, що ви не з тих, що щохвилини дивляться на бюровий годинник!
— Напевно ні, пане директоре! Я маю свій...

*

ГІРША КАРА

— Ти чув, Ірка дала Іванові поцілунок за те, що він її поцілував.
— Це ще не біда. Я за це саме мусів одружитися.

*

ПОРАДИТЬ

— Кухар Булька! До кітла з горохом впала миш!
— Не шкодить, пане четар! Я зараз пущу кота, він вже її зловить!

*

НАД РАНКОМ

— Що? Ти щойно тепер додому? І ще до того п'яний! Чи я сплю, чи мені сниться?
— Спи, спи. Це тобі сниться!

*

— Чи можу бачитися з вашим шефом?
— Дуже мені прикро, але шеф, на жаль, виїхав.
— Так?
— Але ж так! Богу дякувати!

ДОБРА РЕЦЕПТА

— Жадних цигарок, жадного вина, жадних жінок, менше їсти! — тільки тоді я сподіваюся...
— ... мене вилічити?
— ... ні, одержати від вас мій гонорар!

*

НІМЕЦЬКА ПРОБЛЕМА

— солодко і почесно є вмирати за батьківщину — перекладає німецький вчитель малому Фріцові відому латинську засаду.
— Але за яку — Східню чи Західню? — слушно питає Фріц.

*

ЧАСИ МІНЯЮТЬСЯ

...Бачиш, який Ти! Колись Ти пестив і цілував мої кучері і називав їх янгольськими! А тепер — знайшов волосок у зупі і вже бридишся...

*

СИЛА ПРИВИЧКИ

— Чи Соня направду така скромна, чи вона так вдає? Бо має очі завжди спущені вниз.
— Ні одно, ні друге. Вона має хлопця, що нижчий за неї на цілу голову.

*

ЩЕДРІСТЬ

— Чи можу просити руку вашої дочки?
— Тільки руку? Беріть її цілу!

*

— Не слинь пальців, як рахуєш брудні гроші!
— Не шкодить: я вдягнув рукавички!

ЩЕ НЕ ЙДЕ?

АВСТРАЛІЙСЬКА ІСТОРІЯ

В одному таборі ДП австралійська комісія набирала на працю залізничних фахівців. Авакум Лихомбитий, з не одного таборового кітла зупу їв, зголосився теж. Хіба ж — думав він — в Австралії теж якісь люди живуть, не лише крілики. А коли набирають залізничників, значить цивілізація якась є. Правда, це трохи далеко, але з туги за рідною землею, він ладен був і на край світу їхати.

При комісії його запитали:

— Ви залізничник?

Аавакум Лихомбитий самовпевнено відповів:

— Залізничник.

— А яка ваша спеціяльність?

— Спеціяльність?..

Авакум ніякої спеціяльности не боявся і, як кожна запроторена особа, що перейшла вже не один скринінґ, без надуми відповів:

— Машиніст!

— О, це добре — відповіли йому. — Нам таких потрібно. У нас машиністи — це люди, яких ми дуже цінимо!

Авакум Лихомбитий зрадів. Нарешті до нього усміхнулося щастя. Відтепер він — австралійський машиніст! Спакував свої достатки у валізу, бляшані пушки, в яких носив для себе з кухні зупу, роздав сусідам — і одного дня, коли таборова поліція прийшла до його кімнати сконфіскувати апарат до гонення самогону — Авакум з транспортом виїхав до Австралії.

Як їдеться морем — відомо, так що розповідати про це не треба, зрештою кожна газета друкує листи діпістів, від читання яких цілком легко можна дістати морську хворобу. Важливе, що Авакум Лихомбитий приїхав на місце призначення в непошкодженому стані. Тут його, як машиніста, ввічливі австралійці запровадили в депо, запропонували сісти на льокомотиву і випробувати її. Авакум став коло неї, мірив очима, обійшов з переду, ззаду, порахував колеса — і важко зідхнув:

— Ні.

Австралійці здивувалися:

— Що саме ні?

— Я на такій не їздив. У вас, знаєте, техніка! А я думав, що тільки крілики.

Повели його до другої, іншої. Авакум, оглянувши її, знову зідхнув:

— Ні!

Австралійці здивувалися:

— Як ні?

— І на такій я не їздив. Ми стара Европа і машини в нас старі.

Повели його до третьої.

І коло тієї зідхнув. І кого четвертої, і коло п'ятої... Зідхнув біля всіх льокомотив, які були в депо. Нарешті ввічливі австралійці запитали його:

— А на якій же ви льокомотиві їздили?

Авакум Лихомбитий подивився в той бік, де на його думку була Европа, і тихо відповів:

— Не пам'таю. Я їхав з Ярослава до Львова на празник, а це було дуже давно, я не мав на квиток, і знайомий машиніст узяв зі собою. А льокомотива була дуже велика, з таким—о комином!..

— Так ви не машиніст?

— Та ні...

— А що ж ви?

— Швець.

Ввічливі австралійці ввічливо похитали головами, поклепали його по плечу і сказали »о кей«. Потім завели його на летовище, припоясали йому парашут, пояснили на міґи, що з ним робити, як скачеться вниз, попросили сісти в літак, пілот приємно усміхнувся до нього — і вони піднялися в повітря. Летіли досить дового, Авакум тричі задрімав і тричі йому ставало погано. Хотів запитати пілота куди їдуть, але знав тільки три англійські слова: о, кей, честерфілд і кемель. Вкінці пілот показав йому рукою вниз — тобто скачи, але Авакум, який скакав тільки раз у своєму житті і то з яблуні, не мав охоти. Тоді пілот виштовхнув його і він полетів вниз, погойдуючись на отвореному паратуші. Нарешті приземлився. Навколо, куди гляне, безконечна прерія. Ого — подумав Авакум — аж тут прийдеться згинути. І то з голоду. Щоб на дорогу були хоч спорошковані яйця дали! Аж раптом дивиться: Що за чудасія? Вимахуючи руками, біжить до нього товпа чоловіків. Один з них, що найшвидше прибіг до нього, радісно гукнув:

— Що? Ви теж машиніст?..

Мурлика

*

ЗЛОСЛИВИЙ

— В кого маю замовити собі портрет: в маляра, чи в фотографа?

— Замов у маляра. Не будеш так подібний!

СУМНА ПРАВДА

— Чому романи завжди кінчаються весіллям?

— Бо по весіллі вже не цікаво...

*

П'ЯНА ФІЛОСОФІЯ

— Ну, ходи додому, завтра робота чекає.

— Дай спокій! Не відкладай на завтра того, що можеш і післязавтра зробити!

*

МОВЧАЗНА

— Ви направду вмієте мовчати?

— Як гріб! Як би я вам сказала, які таємниці я знаю!

— Ану, ану, розкажіть!

*

— Чи ви дійсно хочете одружитися з моєю дочкою?

— Це зовсім залежить від вас: дасьте їй придане — буде моєю дружиною, не дасьте — залишиться вашою дочкою.

*

ТРАПИЛА КОСА НА КАМІНЬ

До ворожбита, що реклямував себе ясновидющим, приходить клієнт. Вислухав ворожби, подякував і відходить.

— Пане, а гонорар? — питає занепокоєний ворожбит.

— Слухайте, або це правда, що ви ясновидющий — то ви мусіли передбачити, що я вам не заплачу, або це неправда — то тоді ваші пророцтва недійсні і я не маю вам защо платити.

ПЕРШИЙ ВИСТУП ПРЕДСТАВНИКА ОУН-Р НА ЗАСІДАННІ НАЦІОНАЛЬНОЇ РАДИ

— ЧИ МОЖУ ВИЙТИ?

ПЕРЕД І ПО ЗАСІДАННІ НАЦІОНАЛЬНОЇ РАДИ

ДУМКИ

Щастя — це гармонійність. Трагедія лиш у тому, що кожний розуміє її інакше.

*

Ми часто подібні до мух в павутинні: шукаючи виходу з трудної ситуації — замотуємося дедалі дужче.

*

Коли поважаєш чийсь авторитет, не старайся ближче познайомитися з тією людиною. Розчаруєшся.

*

Кожний є еґоїстом. Навіть альтруїст, коли чинить другому добро, то тільки тому, що це йому робить приємність.

*

Щастя, що не можемо читати чужих думок: наше життя було б позбавлене всіх гарних ілюзій.

Юр.

*

ПРОТЕСТ

— Що, мій наречений поверховний? Треба було тільки чути, як він докладно випитувався про моє придане!..

ТРАПИЛА КОСА НА КАМІНЬ...

Багатий китайський купець порцеляни, їдучи крізь мале, убоге китайське село, побачив, що один китаєць годує маленького котика з порцелянової мисочки, величезної мистецької вартости, зробленої ще давно, давно, за часів цісарської династії Мінґ.

— Який чудовий котик! — захоплюється підступно купець, — продайте його!

— Добре. Ось вам котик, а мені гроші. Дякую.

— Але тепер продайте й цю мисочку, щоб я мав з чого котика годувати! — каже хитрун.

— О, ні! Її не продам!

— Чому?

— Бо відколи годую з неї котів, в мене вже купили їх сорок штук! — осміхнувся старий китаєць.

*

ТЕАТРАЛЬНА РЕКЛЯМА

»... На загальне бажання Маруся в »Ой не ходи Грицю« не труїть Гриця, тільки вони влаштовують весілля з музиками. Публіку просимо до танцю...«

БЕРЛІН... БЕРЛІН...

Ситуація в світі дуже непевна: ніхто не певний, коли вибухне війна. І тому люди нервуються. Одні, песимісти, кажуть, що війни не буде, бо большевики хочуть мирним шляхом загорнути цілу Европу, а оптимісти кажуть, що війна буде, бо Берлінови ніяка манна не поможе — біблійні часи уже давно минули, і тепер чуд нема. А зокрема чуд не люблять большевики, тим більше, якщо вони англо-саської марки. А берлінці, які ще з часів війни звикли до того, що їм щось завжди з неба падало, цілком не дивуються, що і тепер падає, хоч, щоправда, в дещо відмінній формі. Правда, деякі місцеві спостерігачі побоювалися, що в хмарну і мрячну погоду, пілоти західніх союзників можуть до Берліну не трапити — і заблудять, але досвідчені берлінці тим не журилися, бо знають, що ці пілоти дорогу туди і назад знають напам'ять — і то не від сьогодні. Їх цікавить тільки одне питання, як це довго триватиме? Бо вони витримають, бо не таке витримували, але чи світ витримає?

Большевики обіцяли Берлінові доставу харчів, але берлінці гадають, що большевики найправдоподібніше привезуть їм харчові картки, на які вони будуть могли купити собі товари привожені західніми союзниками. А кореспонденти є думки, що большевики харчі таки привезуть, закупивши їх в США. І у висліді конкуренційних заходів колишніх союзників Берлін може стати одним велетенським маґазином харчів, продаваних нище коштів власних. І доки така конкуренція триватиме — в Берліні голоду не буде. Берлінці від союзників матимуть родзинки, фіґи, дактилі, спорошковане молоко, а від СССР горілку, селедці. І це берлінцям не вприкриться, бо вони до дисципліни привикли, але може вприкриться союзникам і большевикам. І ситуація може статися направду непевна — хто ті харчі забере. А берлінці найбільше того бояться.

Але третьої війни так зараз не буде, її тепер не може бути, бо наперед треба ще закінчити стару і укласти мир, на що немає великих виглядів. І тому наші читачі повинні бути спокійні і якнайменше читати газет, зокрема тих, які постійно пишуть про Берлін і про третю війну.

Мурлика

*

ЗРАДИВСЯ

— Якщо ти хочеш цілувати свою дружину, то не мусиш ставати якраз у вікні, так як вчора увечорі!

— Даруй, але вчора увечорі мене зовсім не було вдома!..

*

— Чи то правда, що ваш чоловік вас б'є? Мій тихий, як ягня.

— Що за порівнання! Мій заробляє 800 марок на місяць, а ваш 150!

КОНФЕРЕНЦІЯ В МОСКВІ
АБО

»ПЕТРЕ ДЕ ТИ?«

В КРАМНИЦІ

В крамниці в Києві самі портрети,
Не гнівайтеся, що скажу — вождів,
Що їм хвалу виспівують поети,
За рай правдивий всіх пролетарів.
Якось спинився дядько у крамниці.
Продавець враз: »Товаришу, а вам
Який портрет?« — І вигорнув з полиці
Йому увесь рррреволюційний крам.
»Я хочу спільну знімку всіх вождів«.
І дядько скоса крам ввесь оглядає.
»Таку, як ця!« — і пальцем він повів
на мавзолей, де Ленін спочиває.

Бабай

РЕВАНШ

Старик дав внукові дві одноґрошові монети і дві мисочки та й каже:

— Купи за одного ґроша оливи, а за другого оцту.

За хвилину вертається малий і питає:

— За якого ґроша оливи, а за якого оцту?

— Це ж все одно, дурнику, — каже старий.

За декілька хвилин малий вертається знову:

— А в котру мисочку оливи, а в котру оцту?

Розсерджений старик вхопив бука і дубасить малого за його дурноту.

Надходить його син, а батько малого. Побачив, вхопив бука і б'є сам себе.

— Ти що, здурів? — питає старий.

— Не здурів. Але коли ти б'єш мого сина, то я б'ю твого!

*

З КНИГИ МУДРОСТИ »ЛИСА МИКИТИ«

Великі ідеї для переведення в життя потребують великих людей, але, на жаль, за це діло беруться часто карлики, надіючись, що при тій нагоді стануть великими.

*

Партії в суспільстві — це природне діло, але лихо, коли це суспільство дозволить їм вирости понад себе.

*

Коли б якимсь чином у всіх людей на світі зникло почуття ненависти, то й тоді не припинились би війни. Люди з надміру любови так одні одним збридли б, що мусіло б прийти до війни.

*

Найвірніший приятель людини — це, безперечно, собака. Однак людина завжди знайде причину, щоб її копнути, вважаючи, що приятель обов'язаний простити і найбільше хамство.

*

Два чоловіки завжди можуть вирівняти свої погляди навіть у дуже спірних справах, дві жінки тільки в одній — коли обмовляють свою спільну приятельку.

Люби ближнього, як себе самого, зокрема тоді, коли той ближній — гарна жінка.

*

Злодій завжди має доволі грошей на те, щоб, коли забажає, стати порядною людиною.

*

Найщасливіший час людини — це дитинство, тому, мабуть, так багато людей на старість дитиніє.

*

Будь гостинний, зокрема для людий, що люблять добре з'їсти, бо скупість це для них найважча образа і з помсти готові до тебе ходити щодня.

*

Коли маєш чисту совість — спиш спокійно, коли не чисту — прийми насонний порошок.

*

Вмираючи не журися, що буде з тобою, бо журба шкодить людині.

*

Хоч раз у місяць відвідай похоронне заведення, тоді краще розумітимеш, яке життя гарне.

ЛЕКСИКОН »ЛИСА МИКИТИ«

Мир — винятковий стан між двома війнами.

Патріот — **звичайний** — жиє для держави; **патентований** — жиє з патріотизму інших.

Політик — чоловік, що вирішує важливі проблеми, яких не було б, коли б не було політиків.

Політика — мистецтво перехитрити противника, вмовивши у власних громадян, що це »єдина правда«.

Пропаґанда — відповідна акція, збудована на засаді: »Хто бреше, завжди знайде такого, що йому повірить«.

Сплетня — це те, що постає тоді, коли хтось про щось нічого не знає і, додавши 50% свого, розповідає далі.

Гумор — засіб продовження життя. Тому читайте »Лиса Микиту«!

Юр

ЛИСТ

Зь пана посла Стаха Слоніва.

Пани милістир!

Припрашию Вас ґречни, жи сє до Вас тим словом відзиваю, али меркую си, жи Вас напевні вібрали милістром, єк ни титуларним, то хоц биз тики. Тілко вже сте сє вобробили на нациналній ниві, жи йкас гемеритура Вам тиж слушні сє належит.

Всьо файні, лиш сє дивую, чому того всьо так тихо зробило сє і чому то кужний милістер то так, гі встриєцка візірлінія: ніби є, ніби го нима. Болшовники мают такі шпеґи, жи, диви, з Гамерики вже пів томової бонби вікрали, то їм звідати про цисе, хто є милістер тілко, шо раз плюнути, а миж нашим народом тілко сє баламуцтво венкше поширит. Бо, єк до теперика, в самім нашім лягрі вже сє трох за милістрів подає, а ни мож єк заперечіти, бо це сикретна справа. По йкомус чесі, готово сє, май, з милістрами таке наробити, гі сє наробило з пльофесурами. Дес у краї цих пльофесурів ни дуже було видко, а типер тілко їх є, жиби тілко школів ни настарчив, жиби тото всьо затруднити. За Петлюри то кужний був полковник, за Польскі кужний єден дидирехтір, типер то всьо сє пльофесурами поробило, а чо' доброго, всьо сє хутко милістрами поробит.

Тай ше си меркую з чого то всєм пенції будут платити, коли типер по ляграх така мізерота. Повідают, жи будут збирати під церквов до скарбонки. Цисе ни добре, бо люди пиристанут до церкви ходити і ше венкша диморалізація ме бути. Тай звідки дати, єк той верунк так всєх вобголив, жи люди без ґрийцарі сидє і нихто на дзиґари ни має, ни то шо на полійтику. Кілко смо чесу змарнували пирид вирунком, коли то мож було не десік, али з педисєт милістрів вігодувати! Хіба би сє вдали до дохторі Смука, жиби їм вділив кирпайкити, або трохи смальцю, ги тій пані Лямпіяді, жи то тринирували по лягрох футбалістів.

Я сам по собі меркую. Перше пішов сми до корпоративи, том брав всє казети йкі лиш були, хоц їх всєх ни вічитав, али сє жінці до селедців надали, або до єнчого спотребунку, а ниніка то купую єдну на тиждінь і то сє нас трох на цисе складає. Али єк вижу, то й биз того можу сє вобійти, бо тут в лягрі маємо таку паню Пащекову, жи ліпше, єк йка казета. Так сє в цесім баба віпрахтикувала, жи за день пів лягру обіжит і всьо вам достументно скаже, де шо сє діє, жи ни тра казети. Єк би так в кужнім лягрі вішколив йдну таку бабу, тоби казети мож заперти, а гроші найби йшли на милістрів, би була йкас призинтація, тай найби кужний мав хоц єдні цалі споднї. А ведлуґ споднів, то я типер вобходжу крізус. Ни хотіло сє жоні фурт латати тай повтинала нотавиці више колін, по биварски. В хаті, то ше йкос увійде, али на лягер війти ни годен, хоц погода, бо ни хочу сє на старі літа вже до решти публічити. Сижу в хаті, дивлю сє на голі, вібачейте, коліна, тай си меркую: Гой, гой! До єкого то христенин дожив! Ше за Польскі ни йден наш силенин, єк прийшли го до полійтики тегнути, вогорив, жи му то ни тра, жи го й так нихто з хлопа ни скине. А прийшли болшовники, то всєх з хлопів поскидали, а хто ни хотів на цисе дивити сє, то типер сидит, гі я, з голими колінами і публічит сє, гі йкис плюфесор. Типер то вже всєкий до полійтики сє втегнув, али шо з того, коли кужний в єнчий бік тегни і чириз цисе ніц з того ни виходит. Відав мус зачикати до чесу, жи нам ни нотавиці, а сорочку, вібачейте, вище пупці вріжут, тогдика вже прійдем до розуму і всі в єден бік полійтику потегнем. І то полійтику риндикалну, бо йнакшої ни може бути!

Поздоровляю Вас красно

Гриц Зозуля

З РИСУНКІВ МАЛОГО РОМЦЯ

ЯК СОБІ ДІПІСТ УЯВЛЯЄ АМЕРИКАНСЬКОГО УКРАЇНЦЯ

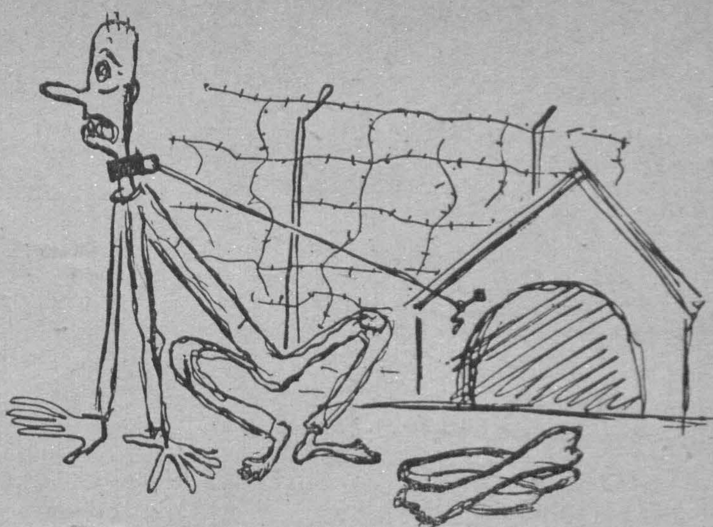

ЯК СОБІ АМЕРИКАНСЬКИЙ УКРАЇНЕЦЬ УЯВЛЯЄ ДІПІСТА

НЕ ПІЗНАТИ

Мати: І тобі, Ромцю, не соромно ходити в таких подертих штанах?

Ромцьо: Чому ж ні, соромно...

Мати: Але я цього не бачу. Того не пізнати.

Ромцьо: Бо я дуже засмалений...

*

Батько іде парком і бачить, що на вершку одного дерева сидить його синок.

— Миросю, чуєш? Миросю, злізь негайно з дуба!

Синок тільки роздивляється по дереві, але не злазить. Не помогли ні батькові грозьби, ні прохання. Пішов додому.

Вечером зловив синка і б'є.

— Чому ти, бісова личино, не зліз з дуба, як я тобі говорив?

— Як же я мав злізти з дуба, — заходячись плачем відповідає Мироськo, — коли я сидів на букові?

*

На розі вулиці стоїть Марцелько. З бічної вулиці вибігає закхеканий добродій.

— Чи ти, малий, не бачив, чи переїздив сюди віз з мавпами?

— Чому? Чи ви загубилися?

*

Провінційний бавер приїхав до Мюнхену і о 12 год. вночі захотів їхати трамваєм. Став коло зупинки і чекає: десять, двадцять хвилин, пів години. Підходить до нього поліцай і питає, чого він тут чекає.

—На трамвай.

— Трамваю вже нема.

— Ви думаєте, що я дам себе обдурити. О, шини ще є!!!

*

Навіть боягуз може рішитися на геройство, коли знає, що при тому не рискує життям.

*

Коли два державні мужі один одному брешуть, то можна бути певним, що до війни не дійде, але коли один одному починає говорити правду, то війна дуже правдоподібна.

»ЧУДО«-РЕФОРМА

Куди не підеш, куди не ткнешся — всюди тільки й чуєш: реформа... веруні... реформа — а щоб вона тобі здохла!

Але кожна медаля має два боки; має їх і грошова реформа. Хоч би й німецька. Бо подумати тільки, що вона тільки не зробила! Ось послухайте:

»...Баварське харчове управління повідомляє, що подажа молока і молошних виробів на ринку збільшилася...« Скажіть, чи не чудо? Корови, зразу ж, як тільки почули про ґрошову реформу, почали давати більше молока! (Досі не хотіли давати, бо казали, що їм не оплачується...).

Або таке: »...Після ліквідації раціонування »ґемюзе« мюнхенські базарі завалені городовиною...« Ось як зародила! Нагло виросла. Мабуть якийсь чудодійний »дюнґер« мала та реформа в собі... Чудні діла Твої, Господи! За коровами й огірками пішли собі й кури: »Давай, кажуть, нести більше яєць! Давай наш »фатерлянд« підтримувати!« І пішло патріотичне захоплення по »бізонії«!

А що вже ті крамниці! Стоїш — і тільки очима кліпаєш: скільки можна через ніч всього добра випродукувати! Отак німецькі ударники! Ще трохи і було б »по стахановськи«.

А вже найбільше диво зробила реформа з людьми. Просто не впізнаєш: кондуктор до тебе чемний, купець тобі кланяється, здачу дає, і вже навіть в трамваї не почуєш, що »авслендер — швайн«.

От чудо реформа! Навіть німців перемінила...

*

ПО ГРОШОВІЙ РЕФОРМІ

Він (розлючено): Ну, скажи врешті скільки коштує цей новий капелюх?

Вона: Я не можу вимовити того числа. Воно може спричинити нещастя...

Він: Тринадцять?

Вона (крізь сльози): Ні, сімдесять...

ПОЛІТИКА В ПРИПОВІДКАХ

Хочеш більше дістати — вимагай всього. Сталін

*

Я зачекаю. Хто спішить — людей смішить. Де Ґоль

*

Ви своє говоріть, а я своє знаю Франко

*

Купити — не купити, поторгувати можна. Вуйко Сем

*

Спішися поволі. Де б'ють — будь джентельменом і дай першенство іншим Джонні

*

Ліпший горобець в жмені, як соловейко в Москві. Тіто

*

Всі мене жалують, ніхто мене не хоче. ДП

ЛИС МИКИТА
журнал сатири, гумору і карикатури

Виходить два рази в місяць
Редаґує Колеґія

Ціна поодинокого числа	0.50 НМ
¼ - річна передплата	2.80 НМ
½ - річна передплата	5.50 НМ
Для Франції:	
¼ - річна передплата	90 франків
½ - річна передплата	160 франків
Для Бельгії:	
¼ - річна передплата	24 франки
½ - річна передплата	40 франків
Для Англії:	
¼ - річна передплата	3 шил.
½ - річна передплата	6 шил.
Для Канади і США:	
¼ - річна передплата	0.50 дол.
½ - річна передплата	1.— дол.
Для Швайцарії:	
¼ - річна передплата	3 франки
½ - річна передплата	6 франків

В Німеччині вплачувати передплату на адресу Адміністрації. У всіх інших країнах на адреси наших заступників.

ДРУК Ч. 14. ЗАК. 14. 9. 48

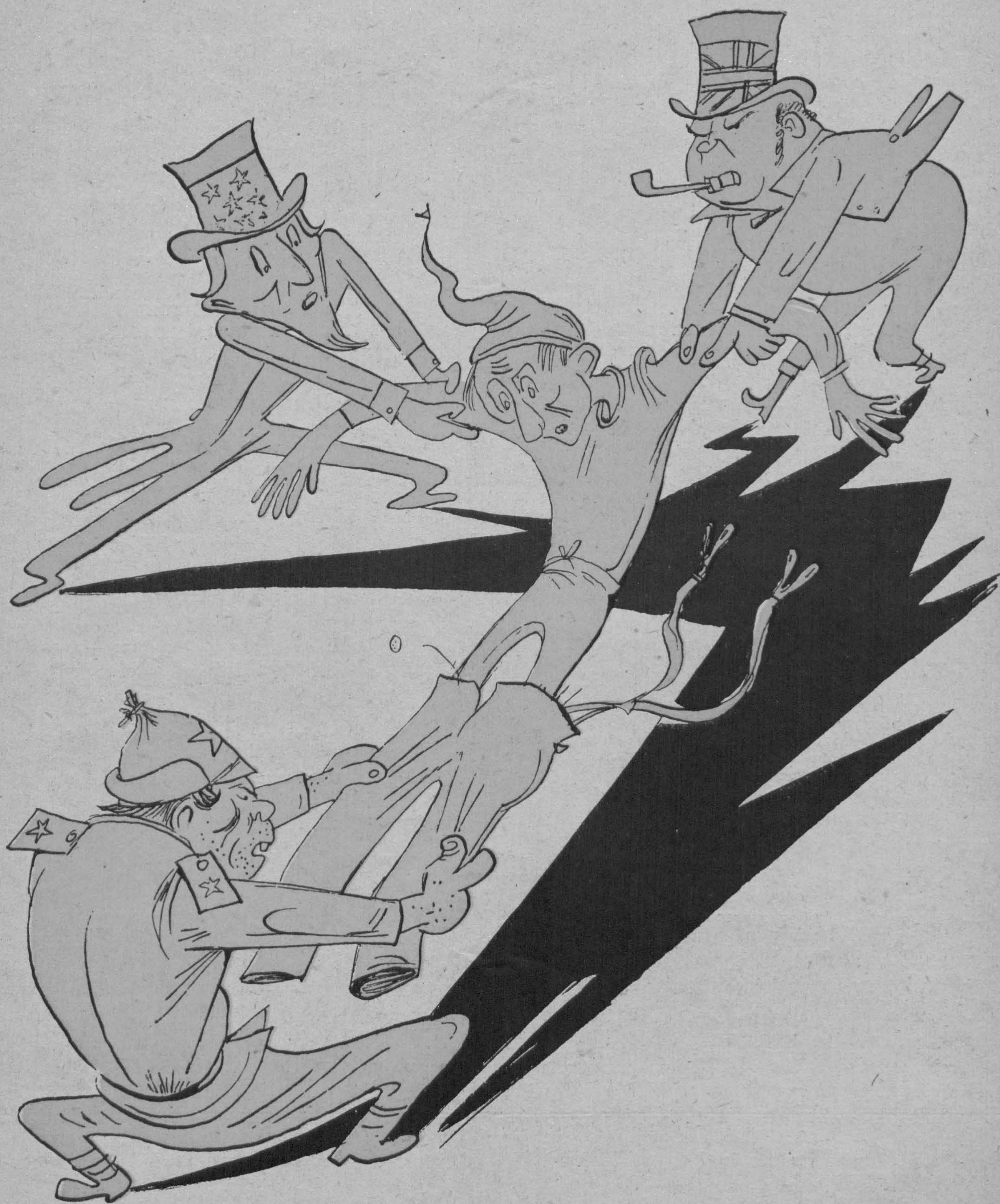

СУПЕРЕЧКА ЗА НІМЕЧЧИНУ

Ч. 5.

Лис Микита

*сатира * гумор * карикатура *

ФРАНЦІЯ: ДО ПОБАЧЕННЯ, ВЕДМЕДЮ! БІЛЬШЕ НЕ ПОБАЧИМОСЬ

КАНДИДАТАМ НА ПОЛІТИКІВ

**Без програми — ти не муж,
Без програми — ані руш! —
Не перейдеш, брате, ґлобу,
Без програми — всиплять бобу,
Збридне, згіркне цілий світ,
(Хай же його ясний ґвінт!)
Без програми, кожний знає,
Мудрий дурнем умирає,
Без програми масу справ
Не один вже закопав!
Бо програма річ важлива —
— Як у німців склянка пива,
В італійців — макарони,
У англійців — перегони,
У індусів — білий слон,
У французів — (був) бонтон,**

**У Монако — гра в рулетку,
У Совєтах — в п'ятилетку,
У Америці — доляри
В нас — рожеві окуляри,
А в еспанців — лютий бик!
Словом — хто до чого звик!**

**Тож програму мати треба,
Чи йдеш в пекло, чи до неба, —
Хоч в латках, хоч перешиту,
Хоч і вітром лиш підбиту,
Хоч куценьку, хоч горбату,
Хоч діраву, хоч строкату,
Хоч би й варту січки фунт —
То програма —
Ґрунт!**

БАБАЙ

В англо-американській війні документами проти совєтів мають також брати участь мельниківці з документами проти бандерівців.

—

Німецьке товариство охорони тварин запротестувало проти дальшої нагінки на колишніх німецьких шпіцлів.

—

Довідуємось, що редакція журналу „Орлик" на редакційній нараді вирішила не вішати Юрія Косача, а доручити критикові О. Грицаєві замучити його повільною смертю за допомогою безконечної низки статтей п. з. „Банкрут літератури".

—

Правління МУР-у шукає для У. Самчука двійників для репрезентації на всіх святочних зустрічах, академіях і з'їздах.

—

В Західній Україні не тільки всі греко-католицькі священики добровільно перейшли на православ'я, але й багато з них, під проводом своїх єпископів, дуже радо згодилися поїхати на Сибір, щоб там добровільно відпокутувати за те, що до 1945 року були греко-католиками.

Ред. Б. Нижанківський покинув „Арку" тому, що любить тишу і йому на нерви шкодить навіть найменший ш е р е х.

—

Кажуть, що в деяких наших таборах партійна нетерпимість дійшла до такої міри, що навіть рефрен відомої пісні „Ой, підемо до млина, до млина . . ." в цих таборах не співають: „там то, мамцю, мельник", лише: „там то, мамцю, Бандера" . . .

Наступне число вишлемо тільки тим, хто вирівнає передплату!

З КНИГИ МУДРОСТИ „ЛИСА МИКИТИ"

Дипломати це люди, які займаються розплутуванням різних державних справ, яких не було б, якби на було дипломатів.

—

Рука руку миє, а обидві чорні.

—

Дай серцю волю — заведе до бандерівців.

—

Титул для дурня — це гарний капелюх на дерев'яному кілку.

—

КУК у політиці — це євнух у ролі дон Жуана.

—

Люби свого ближнього — але не дай себе ошукати.

—

Всі діти подібні до своїх батьків — за винятком дітей великих людей.

З ДИТЯЧИХ ЗАПИТАНЬ (НАЇВНИХ)

Чи осел знає, що він осел?

—

Що робить вітер, коли не віє?

—

Коли зробити з мухи слона, то чи вона далі муха?

—

Чому м'ясо з корови називаємо воловиною?

—

Чи Бандера теж бандерівець?

МАЛИЙ КАЛЕНДАРЕЦЬ 1948.

„На чужині".

„24. II. 1827 — народилась поетка Леся Українка.
1. VIII. 1913 — померла Леся Українка."

Прожила, нівроку, цілих 86 років. Але:

„8. VIII. 1934 — народився Юрій Федькович.
11. I. 1688 — помер поет Юрій Федькович."

Має, отже, Юрій Федькович цілих 246 літ дефіциту . . .

„2. II. 1993 — бій Гр. Косинського з кн. Острозьким під П'яткою."

Недаром пророки всякі кажуть, що аж за 50 років по другій світовій війні буде війна, така страшна, що винищить половину людства. Тепер уже знаємо, війна почнеться під П'яткою . . .

„9. III. 1914 — народився Тарас Шевченко".

Значить, Шевченко має сьогодні 34 роки. Чи зареєстрований в „МУР" і?

„11. VII. 1969 — померла княгиня Ольга."

Вийшла друкарська похибка. Має бути „помре".

„31. VII. 924 — закон Ґрабського в Польщі про школи . . ."

Факт! Цього роду закон міг з'явитись тільки в давній давнині . . .

„17. IX. 1160 — Юрій Хмельницький удруге гетьманом.
14. I. 1667 — в'їзд Б. Хмельницького до Києва."

Виходить, що Богдан Хмельницький, який щойно рівно 10 років по своїй смерті в'їхав до Києва, походив у простій лінії від Юрія Хмельницького, що був гетьманом на пів тисячеліття раніше.

Але не нарікаймо на недбалість українських видань на еміграції! В сьому винні німці і німецькі складачі, які не читають по-українськи, а головно, не розуміють українських цифр. Інша справа з мовою.

А, може, це тільки німецька перфідність, бо що складач „Календарця" знав українську мову, доказує в тому ж „Календарці" „Національна молитва", яка починається так:

**„Ноже, вислухай благання:
Вищить неволя наш край!" . . .**

І має німець рацію!

216

Таборова пригода

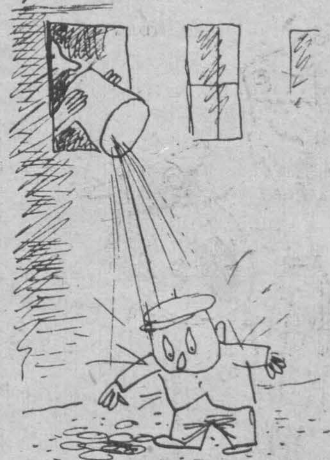

На станицю таборової поліції прибіг дипіст, назвім його, щоб оминути зайвих спростовань у газетах, Савин Плюсква. — Дивіть, що діється! Годі людині через табір перейти!

Дивитись було на що. Савин Плюсква був облитий чимось від стіп до голови. На голові рештки вівсяних платків, на блюзі і штанах шматки капусти і картоплі.

— Що сталось?

— Іду попри п'ятий бльок, аж хтось із першого поверху вилив простісько на мене помиї! Дивіться, знищили мені одиноке святкове убрання, — кричав Плюсква.

— Хто вилив?

— Не відомо. Не бачив. Тільки синє відерце побачив...

Справою зацікавився сам комендант поліції.

— Це скандал! Як же ж так, у білий день з вікна помиї виливати! Ходіть зі мною!

По дорозі до п'ятого бльоку комендант обурювався і говорив до Плюскви:

— Це вже занадто! Цього я вже не подарую! Тут мало замкнути до арешту, тут треба з табору вигнати! Треба одного провчити, то другі будуть шануватись. А то ніхто розпорядків не слухає і кожний поводиться не як у таборі, а просто як у свинюшні.

Підійшли під п'ятий бльок.

— З котрого вікна лили помиї?

— А ось із цього, де голубі фіранки, — показав Плюсква.

Цікава публіка обступила їх обох.

— Не знаєте, хто там мешкає? — звернувся комендант поліції до публіки.

— Там, де голубі фіранки? Відомо ж, — комендант табору.

Комендант поліції зісунув шолом на ніс і скоса зиркнув на Плюскву.

— Гм... Як ваше прізвище?

— Савин Плюсква.

— Зараз... Плюсква... Плюсква... Ви торгуєте яблуками?

— Та яке торгую! Восени привіз скриночку із Штутгарту і отак декому із знайомих відступив... По власній ціні...

— А податку до фінансового відділу не платите?

— Та за що податок? Я ж по власній ціні...

Комендант поліції подивився ще раз на вікно з голубими фіранками:

— Так, це непорядок лити помиї крізь вікно, але скажіть, чого ви туди попід самі вікна лазите?

— Як чого? Просто перейтись вийшов...

— Перейтись! Нипаєте попід бльоки і паскуєте!

— Паскує, не паскує — відізвався хтось нетерплячий із публіки, — але лити помиї людині на голову це непристойно.

— Вас ніхто не питається! — Визвірився комендант поліції і звернувся знову до Плюскви.

— Я справу прослідкую, а тепер ідіть додому!

— Додому? Якже ж так — прослідкую? Хіба я не знаю, як ви там прослідкуєте?...

— Ви знаєте? Що ви знаєте??

— Вже що знаю, те знаю!

— Е ні! — Гостро зареагував поліцай. — „Геравс" із тим, що знаєте! Тут, при свідках!

— Чого ж ви чіпились мене? — мало не плачучи, говорив Плюсква, — мене облито чи я когось облив?

— Ні, паноньку — ендичився дальше пан комендант, — тепер не крутіть! Кажіть, що це за натяки, що ви „знаєте"!

Плюсква поволі відступив поміж публіку, а далі швидко відвернувсь і пішов.

— Я ще з вами стрінусь! — погрозив йому пальцем комендант поліції і пішов військовим кроком назад на станицю поліції.

РІЗНИЦЯ

В одному з міст СССР ідуть вулицею двоє перехожих, жваво розмовляючи. Один з них раптом звертається до другого:

— Яка різниця між ослом і Сталіном?

Як на те де не взявся міліціонер, що почув це питання і раптово до нього:

— Що-о!!

Але той був так заскочений несподіванкою, що лише з переляку пролепетів: — Ні, ні, ні! Нема ніякої...

ЧЕРГИ В СОВЄТАХ

Приїхали до Москви з-за кордону дипломати і оселились в одному з роскішних готелів. Наступного дня вони були здивовані, побачивши величезні черги, що ними були наповнені московські вулиці. Це були черги до магазинів харчу і товарів першої потреби — яких в СССР не було досить. Один з дипломатів спитав принагідно про це в першого ж енкаведиста, що їх повно завжди по таких готелях:

— Що то за черги у вас?

— А то трудящі поспішають купити якнайскоріше облігації нової позики, — навіть не моргнувши оком, відповів той.

СТАВАЙТЕ НАШИМИ ПЕРЕДПЛАТНИКАМИ!

СТАЛІН І РАДЕК

Кажуть, ніби Сталін колись викликав до себе журналіста Карла Радека і почав лаяти за те, що він займається складанням різних пасквілів та анекдотів про нього.

— Ти знаєш, що я вождь світового пролетаріяту і батько народів!? — заявив він при цьому.

— Ну, такої анекдоти я ще не чув, — відповів спокійно Радек.

НАД ДНІПРОМ

Учитель другої кляси, прогулюючись якось над Дніпром, звернувся до своїх учнів:

— Діти, хто скаже: чому цієї весни Дніпро не розлився так широко, як минулої?

— Тому, що совєтський народ набрав води в рот! — відповів восьмилітній Коля.

ДЕМОКРАТИ

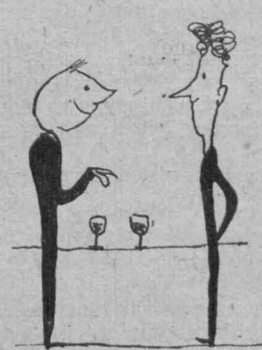

Випиймо за демократію!

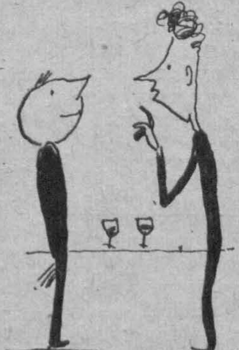

Хвилинку! Є демократія і демократія...

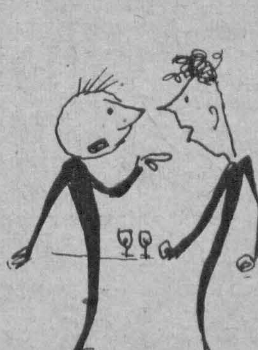

Ваша демократія — фашизм...

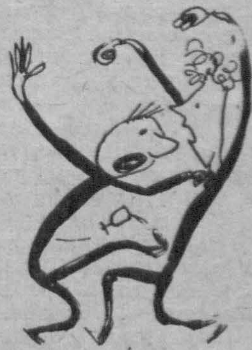

Коляборант! Гітлерівська сволоч!...

ХОР САТЕЛІТІВ

Маршал гидкий,
Маршал бридкий,
Цур йому, відчепись
Пек йому, подавись!...

КАРНАВАЛОВА ІСТОРІЯ

Пані Меланія Свист забажала піти на баль, а пан Іполіт, чоловік її сказав — „добре!" І добре, що сказав, „добре" бо було б недобре, якби сказав „ні", вона зробила б йому баль вдома.

Увечорі пан Іполіт просив жінку, щоб вона зав'язала йому краватку (бо чому ж вона не могла б зав'язати краватку, як зав'язала йому світ?), — але жінка заявила п. Іполітові, що не для того з ним зв'язалася, щоб зав'язувати йому краватку. Скандал висів на дуже тоненькому волоску, але п. Іполіт заціпив зуби, думаючи гірко, коли то вже заціпить його жінку. А вона зміряла його очима згори вниз, хоч ростом була нижча — і вийшла. Пан Іполіт залишився сам із своїми думками, радий, що не залишився з жінкою. З бідою зав'язав краватку, розв'язуючи собі з цією трудною справою руки. Але спостеріг, що забув запхати в ковнірець шпоньку, дивуючись, куди то він міг її запхати? Кинув оком по кімнаті (дуже радо був би кинув чимсь іншим) і розвів руки, хоч з приємністю розвівся б з жінкою. Шпоньки не було, а за те була певність, що її десь заподіла жінка. Він гукнув — „Меланіє!" — і плюнув з пересердя на долівку, уявляючи собі, що плює на цілий світ. Меланія не прийшла, за те прийшла мелянхолія, і він у відчаї сів на ліжко, хоч радо сів би на поїзд і поїхав світ за очі — принаймні два кілометри від своєї хати. Він знову гукнув: „Меланіє", але Меланія вже кілька хвилин стояла біля нього і гукнула йому в ухо:

— Що?

Пан Іполіт важко зідхнув, уявляючи собі, що це його останнє зітхання:

— Шпонька!

Пані Меланія не зрозуміла і, як звичайно кожна жінка, яка дуже добре розуміє, що саме треба не зрозуміти, запитала:

— Шпонька?
— Шпонька.
— Яка шпонька?...
— Шпонька!
— Чому шпонька??...
— Шпонька!!
— До шпонька???...
— Шпонька!!!

Пан Іполіт не втерпів, хотів вийти з кімнати, але вийшов із себе, і волосок, на якому висів скандал, увірвався. Пані Меланія загрозила, що зараз кинеться з третього поверха, але пригадала собі, що мешкає в партеровому будинку, і покищо зімліла — 2891 раз на своєму житті. Пан Іполіт побіг до кухні напитися води. Пані Меланія, побачивши, що чоловіка нема, прийшла до пам'яті, чекаючи, коли він прийде. Тільки він з'явився — почався ґранд-баль. Він закінчився, як звичайно, над ранком. Пан Іполіт ледве тримався на ногах, хоч увесь час мав бажання як найдалі триматися від пані Меланії. Наприкінці вона заявила йому, що вже має його досить, а пан Іполіт визнав її рацію, бо він теж уже мав досить. Сусіди мали їх обох досить.

ЧОМУ НЕМА МАСЛА?

Закордонний кореспондент, відвідавши кілька продуктових магазинів у Києві, звернувся до одного з продавців з запитанням:

— Чому у ваших магазинах я ніде не бачив у продажі масла?

— У нас масло єсть! — відповів той голосно, а притишивши голос, додав: — Вірніш, воно в нас було, але все розтопилося під сонцем сталінської конституції.

МОЖЕ ХОЧ ЦЕ

Пані Елеонора Рузвелт влаштовує фестин на добродійні цілі, дохід з якого призначений на допомогу голодній европейській дітворі. На фестиновому базарі можна купити багато гарних речей, за які треба, однак, гарно заплатити. Пані Рузвелт пропонує Ґромикові:

— Може, купите собі оцю бонбонерку солодощів?

— Спасибі, але від солодощів у мене болять зуби.

— Може, оцей портсиґар?

— Ні, я курю тільки „козячу ніжку".

— То, може, цей годинник?

— Ох, у мене їх уже кілька!

— А оцю бритву?

— Ні, я сам не бриюся.

— Може ви хоч миєтеся? — запитала пані Рузвелт, підносячи Ґромикові картон туалетного мила.

ПРИЄДНАЙТЕ НАМ ОДНОГО ПЕРЕДПЛАТНИКА!

ЦИГАН

Цигана зловили на крадіжці. Суддя присудив йому 25 київ.

— Присуд приймаю, тільки прошу про одну ласку. Дозвольте мені так лягти, як мені буде вигідно.

— Добре цигане. Маєш моє слово. Лягай як хочеш!

Циган поклався під низьку лавку.

— А тепер бийте!

ЛІКАРСЬКА ПОРАДА

До лікаря прибіг переляканий батько:

— Пане докторе, мій син, бавлячись, проковтнув олівець! Що робити?

— Пишіть тимчасом ручкою, коли маєте, — цілком спокійно відповів лікар.

НІЧНИЙ ПРИВИД СТАЛІНА ПО ПРОГОЛОШЕННІ ТАЙНИХ ДОКУМЕНТІВ ГІТЛЕРІВСЬКОГО АРХІВУ

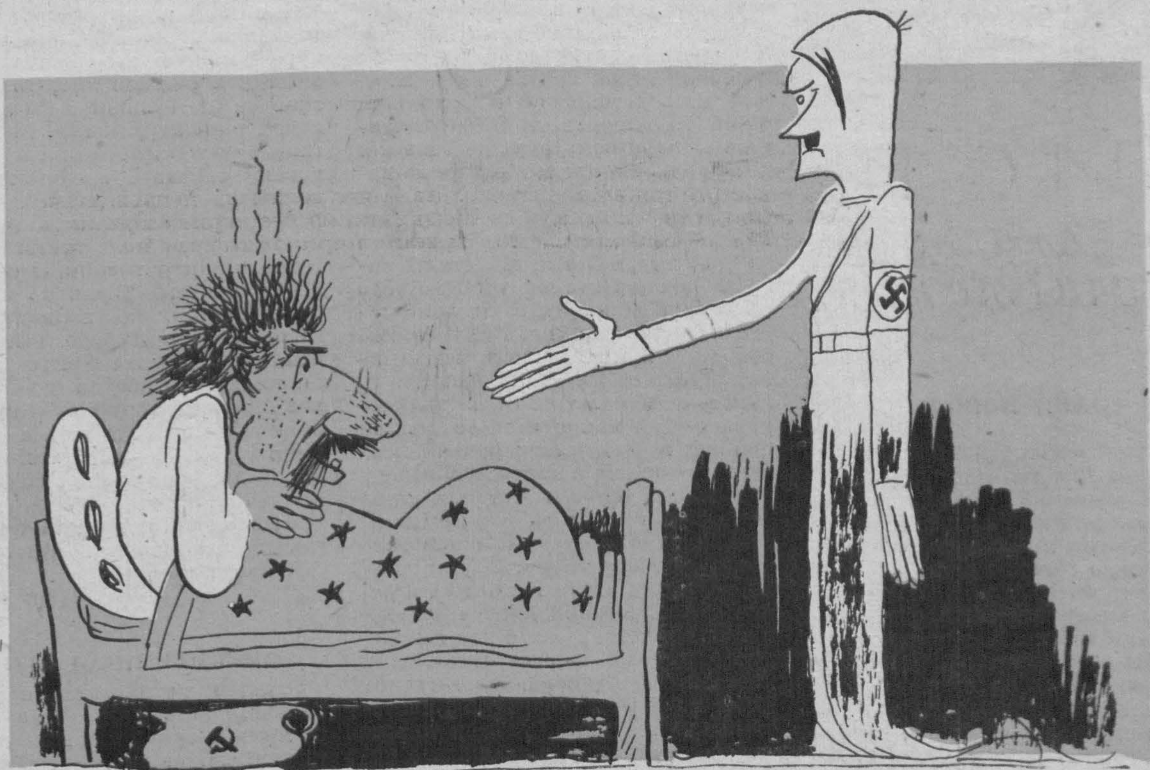

— Не лякайсь, Йосифе Вісаріоновичу, ми старі приятелі . . .

ЦИГАНСЬКА РОЗПУКА

Надарма просив циган перехожого милостиню.

— Пане! — з розпукою заявив він, — коли не дасте мені кілька грошів, то зроблю щось таке, чого ціле життя я боявся!

Зворушений циганською розпукою, перехожий дав йому кілька срібняків.

— А тепер скажи, що ти хотів зробити?

— Коли б ви не дали мені грошей, то я мусів би йти працювати!

КРАЩИЙ ДОКАЗ

Прокурор: Я поставлю двох свідків, які це бачили!

Обвинувачений: А я поставлю десять, які того не бачили!

ДОТРИМАЛИ СЛОВА

В готелі мешкає джазист і трубач. У середній кімнаті між ними мешкає поет, якого така музика доводить до божевілля.

— Якщо ви перейдете до інших кімнат, я поставлю вам пишну вечерю! — запропонував поет.

— Згода, переходимо.

Попоїли, випили.

— А тепер скажіть, куди ви переходите? — запитав поет.

— Я до його кімнати, а він до моєї.

ДБАЙЛИВІ ДП

До ДП табору має прибути канадійська комісія. ДП організують урочисте прийняття. Під час приїзду святково прибрана дітвора табору квітами вітає делеґацію.

— Звідки ж тут узялося так багато дітвори нараз? — питає один член делеґації.

— Ах, панове! Наш табір уже давно готувався до цього дня! — відповідає зворушений голова табору.

НІМЦІ НА УКРАЇНІ

Німець жовнір просить у селянки молока, бо вона саме доїла корову. Звісно, мови не знає, тому показує на миґах, але вона не розуміє. Нарешті, вже так досконало показав, що жінка не відважилася вдавати далі, що не розуміє, налила в кварту і дає, кажучи: „На, щоб ти вдавився!"

Він допив, і на миґах проосить ще. Жінка знову вдає, що не розуміє. Тоді він по-російськи: „Лей, лей, бабка, я єщо нє удавился . . ."

СИЛА ЗВИЧКИ

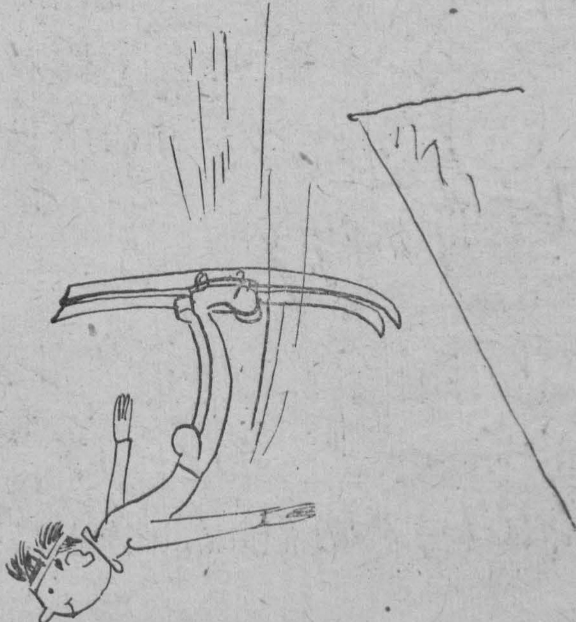

Мистець плавання при лещатарських скоках. «Скок ластівкою»

ЛИСТ до пана посла Стаха Слоніва.

ПАНИ ПОСОЛ!

Ледь дві неґілі пройшло, єк писавсми до Вас тай оце зновка хапаю за пюро, бо щос мє манколія їст і нима сє з ким на розум впорозуміти. Жона ми сє вже авантилерує за цисє і марикує, шо я з хати каншилярию зробив, але йкес на мени находит, же ми під грудьми спірає тай млоєт ми, віджу, шо нима ради, мус писати, йнакше бим занидужів. Май на старіст, си до муру запишу, відав місця там порожного доста, бо си богато звітамки віписало. Прахтіки то є трохи в цесім маю, бо як єм ходив ше до штуби, то нираз випісував ружне на ксьондзовім паркані, а типерка і на мурі потрафлю. Цим разом хочу си вам вісказати ведлук цесих болів, жи то типерка у месниці, ци у каравалі, по таборах сє відбувают. Йкос пішов єм на такий бал, разом з Федьом Сорокою, що разом зі мнов у цимрі жиє. Данцувати смо не йшли, бо смо воба мали єнше ужендоване в кардеробі. Спочєтку то було всьо файно по панськи, куждий ґречно пріходив, скенув плащ, ци вибачете діпівску фуфайку, став під сцінов ци у дверах, як ся належит і спокойно сє забавлєв. Але як вотворили буйфет то зараз зробило сє замішанє. Так сє панство кенуло до буйфету, же си такий стиск зробив, як у звиклий день в маказині в суспільній опіції. Не дивувавсми сє, бо то панство — панством; фурт цесі вівсяні гаферфльоки, аж тут оказія на делікатні дорта та кістечка. Але як ци цих дортів понаїдали та по куттках понапивали си самогонки, то си таке стало діяти, жи стид і вобраза божа. Ни знаю ци Вам тото писати,ци ліпше сє сами домірку-єте, бо у вас тиж відав балі си відбували, а ниніка панство всюди їднаке. Видко, же старе панство сє перевело, а нове ше се не здиклерувало. Тай колис таки то ходили інакше: в довгих шлюфроках, ззаду з розпорком, а зпиреду вирізано. Тай ґрунт, жи кужний мав камізельку. А нинька — дивисє: камізельки нима, шлюфрок зпиреду по коліна, а ззаду помнетий, а кирватка, вібачейте аж поза пряжку в ремени. А зариганий йден з другим, а вигойкуєт тике, жи в нас на силі, сереґ простого народу ніхто нікди ни чюв, хіба у великій суперечці. То сє хочу Вас, пане посол, спитати, ци то так майи бути, ци то вже так світ сє скапарив, ци панска поведенція дістала єнчу конституцію? Тай питаюси ци то пасує ота дурійка, коли в нашім краю народ стогне тай кровце сє проливає? Це відав ни на добре ворожит, бо хоч народ набідивсє, але опамнєнтані ни має. Так на цесих бальох, як і в політиці.

А ще Вам доношу, шо я з жонов записали сє на курячий, вібачайте, курз, бо то кажут, жи в Гамериці мус екзамент з перевішколу здавати. На цес курз ходє всі пльофесори з кімназії і ружна ентиліґенція то ми хоц не стидно, тай корист відав з того в Гамериці може бути. Шом сє довідав на цесім курзі то Вам віпишу на другий раз, а типер то дивлюсє, як оці пани ходет на курз і міркую си: так єсмо сє розігнали з ружнов політиков і не знав на що і пощо? Хіба як мемо в Гамериці кури пасти, то мельниґівці будут тримати білі кури, бендерівці сорокаті, а сицилісти червоні. І як мельниґівська курка перейде чириз бендерівський пліт, то їй ноги переломлєт, ци на відворіт. І так цалий рух скінчит сє на курєчій політиці. Відав до того йде, бо воропляни шос вобмаль літают і видко войни ни буде. Тай в Гамериці певні спрахтикували, жи коли торік така посуха була і то чириз йдну гадомову бонбу, що ї скинули для прубі, то шо ме си діяти, як тих бонб на войні скинут більше! Годні всі морі повісихати, тай всі ріки, тай всі возера! Аякже! І всі калабані повисихают і аж тогди прийде шлюс всєкій політиці.

А тото писав

Гриц Зозуля

ПИСЬМЕННИК І ВІЗНИК

Славний англійський письменник Гакслі одного разу пізно приїхав до міста, в якому мав важливу лекцію. Вскочивши до фіякру, він крикнув візникові: „Найбільша швидкість". Поспішаючи, візник почав стьобати батогом коняку, щоб спонукати її до бігу, і віз, гуркочучи, покотився по вулицях із шаленою швидкістю. На щастя на Гекслі найшло прояснення, і він крізь стукіт коліс закричав візникові:

— Гей, гей, чи ви знаєте, куди я хочу їхати?

— Ні, ваша честь, — відізвався візник, хляскаючи батогом по коні, — але я їду так швидко, як можу.

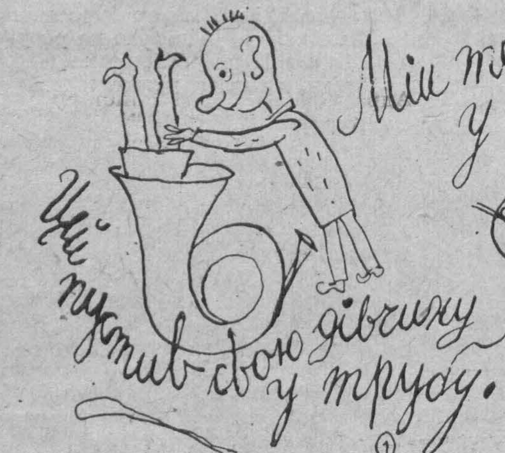

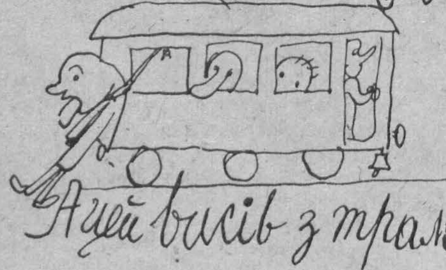

З РИСУНКІВ МАЛОГО РОМЦЯ

АНТИРЕЛІГІЙНА ПРОПАҐАНДА

Безбожник раз в одне село
Приїхав, щоб аґітувати.
Ну, і було ж воно, було,
Що й варто розказати!
Зійшлися люди до сільради,
І, як зійшовся ввесь комплет,
Почав безбожник до громади:
„Товариші, уж Боґа нет."
А люди з дива тільки „ов"!
А щоб ти дурню захолов!
„Ну, а Ісус?" — питають з залі.
„Нєт і єво. — Єщо кто далей?"
„А дух святий? Нема чи що!"
„Без духа тоже харашо!"
„І всіх святих немає, може?"
„Ані нє существують тоже!"
А баба Пріська, що сама
В кутку христилась і зідхала:
„А чорта може теж нема?"
Спитала.
Безбожник аж здійняв кашкет
„І чорта нет!"
Та баба Пріська знов своє:
„Є чорт, товаришу, о, є,
Бо що б сюди вас принесло,
Коли б це чорта не було!"

КАЛЬОРІЇ

— Відтепер будете діставати по 3.000 кольорій денно.
Дипіст: — А їсти також?

ЦИҐАНСЬКЕ ПРИЗНАННЯ

Цигана арештували під закидом крадіжки і привели до судді.

— Признайся, цигане, — каже той.

— Я не винен, я не крав!

— Дайте йому 10 буків.

Оддубасили. Циган кричить і проситься:

— Ой, пустіть, пустіть, признаюся!

— Чому ж ти зразу не признався? — питає суддя.

— Ой, ваша милосте! Ще таких 10 буків — і я готовий признатися, що мій рудий кіт є чоловіком вашої мами!

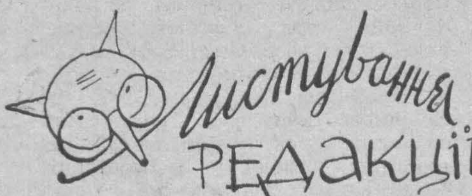

ЛИСТУВАННЯ РЕДАКЦІЇ

Святобор Гичка: Віршів не видаємо. Найкраще купіть собі на власність маленьку друкарню і видайте збірку власним коштом. Так роблять тепер усі.

Міка Ф.: Відповідних матеріялів для щкільних завдань шукайте в „Українській Трибуні" в статтях п. О. П.

С. М.: Замітку в „Українській Трибуні" ви зле зрозуміли. Слово „пілігрим" це жадна екзотична птиця, а „паломник" або „прочанин". Українська мова допускає теж „Тірібін"„ цебто „Трибуна" . . . як хто хоче!

Люся з Міттенвальну: Євген Курило молодий і пристойний . . ., але хвилево зайнятий. Паздрій має власні зуби.

Композитор: Коли ваші сусіди не розуміють такого мистецтва, як трубка, то спробуйте якогось тихішого інструменту. Наприклад, грайте в шахи або церуйте скарпетки.

Михайло Барка: Вишукайте собі інший псевдонім і дещо інші вірші.

ФІЛОСОФІЯ

Добре відомі подружні страждання Сократа. Проте, не зважаючи на них, він радить: — При всяких умовах одружуйся. Коли тобі трапиться добра жінка, ти будеш дуже щасливим, коли лиха — станеш філософом, а це добре для кожної людини.

Одного разу Джордж Бернард Шов, переглядаючи книжки у другорядному книжковому кіоску, натрапив на збірку власних п'єс. Книжка була колись надіслана приятелеві з написом: „З привітом — Джордж Бернард Шов". Купивши книжку, Б. Шов надіслав на адресу приятеля з такою дописокою: „З поновним привітом — Дж. Б. Ш."

—

Коли Сократа запитали, що краще — женитися чи лишатися самотньому, він відповів: „Лишіть кожному робити, як сам хоче, і хай потім сам жалкує".

МЮНХЕНСЬКІ „ГОЛОДНІ" ЖАРТИ

Трамвай доїздить до зупинки „Вальдфрідгоф" (лісове кладовище). Кондуктор викликає:

— Вальдфрідгоф . . .

— . . . для всіх нормальних споживачів кінцева зупинка. Висідати! — закінчує за нього один з пасажирів.

Автентичні передруки з української американської преси)

Уживайте на Ревматизм, або Біль Крижей **УКРАЇНСЬКУ МАСТЬ.**

Маєте пропуклину? Новий опатентований винахід підносить і тримає так, як рука людини.

Продаємо і міняємо годинники, фотокамери, перстені і таке інше. Говоримо по-українськи.

Коли ви хочете нас бачити, то залишіть на подорож 1.25 дол. Бо мій товариш, „Чудо Професор", докаже вам чудес, а я, „Завзятий Юрко", докажу вам, що то є завзятість.

Екзамінуємо очі і пасуємо окуляри. На другій підлозі Й. С. і П. С. — окулісти.

Чи хочете виглядати молодо? Гербата на шлунок усуває кваси, гази, відриги і помагає травленню.

ЛИС МИКИТА
журнал сатири, гумору і карикатури
Виходить два рази в місяць
Редаґує Колеґія
Адреса Редакції і Адміністрації:
MÜNCHEN-FREIMANN
SS-Kaserne Block „C" II/52
Germany

ВІД АДМІНІСТРАЦІЇ
Умови передплати:
Для Німеччини

ціна 1 примірника	2 нім. марки
¼ річна передплата	10 нім. марок

Для США і Канади

ціна 1 примірника	—.10 дол
¼ річна передплата	—.50 дол

Для Англії

ціна 1 примірника	6 пенсів
¼ річна передплата	3 шілінги

Для всіх інших країв

¼ річна передплата	—.50 дол

за біжучим курсом американського доляра.

Шукаємо кольпортерів на Німеччину, заступників і кольпортерів у всіх інших країнах.

Передплата в Німеччині — на адресу Адміністрації. Закордоном вплачувати на конта, що їх подамо в наступних числах; до того часу зголошуватись у передплатники листовно на адресу Адміністрації.

Друк Ч. 5. закінчено 6. III. 1948

ЕМІҐРАЦІЯ ГАРЯЧЕ СПІВЧУВАЄ СТРАЖДАЮЧІЙ ТА ВОЮЮЧІЙ БАТЬКІВЩИНІ

ЛИС МИКИТА

сатира + гумор + карикатура

ЖНИВА В БЕРЛІНІ

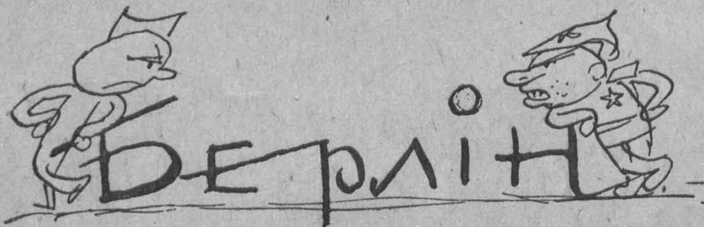

Гуде по світу дзвін:
Берлін, Берлін, Берлін!
І кожний має міну,
Немов утік з Берліну.

А літаки летять
Понад берлінську гать,
І думається знову
Про бомбу атомову.

Нових нещасть трамплін —
Берлін, Берлін, Берлін!
І сняться всім щоночі
Страха великі очі.

І що ж принесе він —
Берлін, Берлін, Берлін?!
А може це лиш крик,
І буде з цього пшик?..

Бабай

Лондон: Західні великодержави загрозили СССР, що, коли він ще раз відважиться на будь-яку провокацію, вони негайно — знову запротестують!

Берлін: У зв'язку з тим, що формально між Німеччиною й союзниками існує ще й досі стан війни і немає надії на скоре укладення миру, західні союзники розпочали поновне бомбардування Берліну. До 1945 р. вони бомбардували його бомбами, тепер бомбардують консервами, конденсованим молоком і вугіллям.

Каїро: На думку військово-технічних фахівців Близького Сходу, араби і жиди тому так часто годяться на перемир'я, бо мусять мати час проходолити холодники скорострілів і іншої автоматичної зброї, яка, з приводу великої спеки, стає скоро непридатною до вжитку.

Прага: Добре поінформовані повідомляють, що чехо-словацький президент Ґотвальд від деякого часу перестав робити свою ранню ґімнастику. Догадуються, що всякий спорт збридили йому останні демонстрації чеського »Сокола«.

Франкфурт: У відповідь на американський закон про масове переселення скитальців до США совєтський уряд має незабаром проголосити масове переселення із сателітних держав до СССР, щоб показати світові, що він також визнає засади ґуманности.

Беоґрад: Тіто пише новий »Короткий курс ВКП(б)«, як відповідь на закиди Комінформу, щоб доказати всім комуністам у світі, що він теж, так як Сталін, прислужився комунізмові.

Будапешт: Совєтські фахові дорадники угорського уряду запропонували відповідний проєкт для підвищення тваринництва в країні. У зв'язку з цим угорська пушта буде розширена на цілу країну і називатиметься »Пушта Сталіна«.

АВТЕНТИЧНЕ

До пані командантової в одному таборі прибігає зі скаргою якась жінка. »Бийтесь Бога« — говорить крізь сльози, — »цілий день прала я білизну, розіклала вогке на траві, щоб висохло, а ваша дитина босими ногами бігає по ньому!«

Пані командантова до свого чоловіка:

»Видиш, всього я сама мушу доглянути. Навіть дитини не допильнуєш! Заклич її зараз до хати. Ще чого доброго перестудиться.

НА ПРОВІНЦІЇ

Чоловік кінчає телефонічну розмову і відкладає слухавку.

Жінка: Хто говорив?

Чоловік: Голова Комітету.

Жінка: Ох, Боже! Ти завжди мусиш наробити мені встиду. Диви, який ти незачесаний, без краватки... Що там в Комітеті собі про тебе подумають!..

ПРИКРИЙ ДОСВІД

Учитель: Бачиш, Івасю, ось це буква »А«. Ану, скажи тепер: »А«.

Івась: Не хочу.

Учитель: Чому?

Івась: Бо раз вже мені казали сказати, а потім вирізували мені міґдалки в горлі!

ЗОВСІМ ЛОГІЧНО

Дитина не хоче спати. Лежить у ліжку і лепече.

— »Спи« — упоминає мати, — »а то батько прийде і битиме«.

— »То ти сьогодні вранці теж не хотіла спати?« — питається дитина.

Юр.

З КНИГИ МУДРОСТИ »ЛИСА МИКИТИ«

Добрий брехун це теж позитивний тип, завдяки якому правда дістає більш окреслених і виразніших форм.

*

Брехня — це лікарство на апатію, яка огортає людину з надміру правди.

*

Правда і брехня мають одну спільну мету: показати людині світ, який не існує.

*

Відомо, що »неправдою світ перейдеш, але назад не вернешся«, однак є такі, що вертаються, вдаючи перед зустрічними людьми смиренного покутника.

*

Правда, висловлена нерішучо, приносить більше шкоди, ніж брехня, в яку людина повірила й прийняла за правду.

*

Сьогоднішній світ став таким забріханим, що людину, яка голосить правду, приймає як неймовірного брехуна.

*

Коли тобі в житті не пощастить знайти доброго приятеля, то не нарікай на людей, а на себе.

*

Ніколи не спішися, бо й так не випередиш подій, які мають наступити.

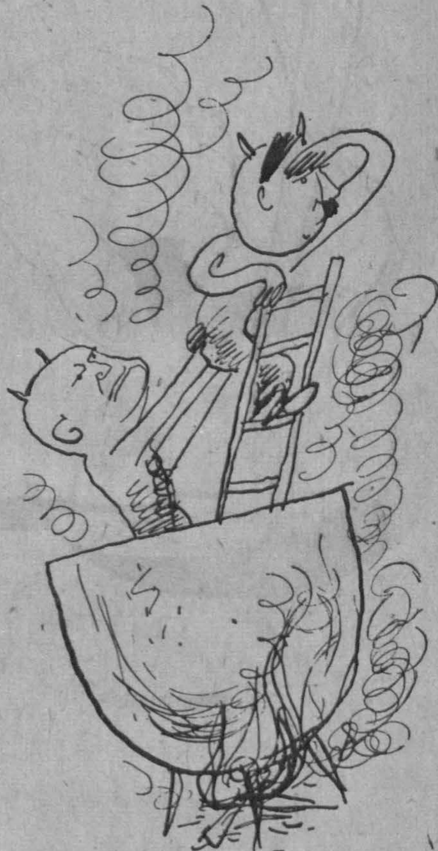

ЩЕ ДОВГО НА НЬОГО ЧЕКАТИ?

Гумор з редакційного коша

ГУМОР З РЕДАКЦІЙНОГО КОША

День у день приходять до Редакції листи. Редактор, прочитавши п'яте через десяте, легковажно кидає їх до коша. А вони мають свій окремий гумор. Ось пише до нас один таборовий радний:

»...Ваші ґазетка надається для дітей, бо там самі міштиґалки. Нема що поважно прочитати. На місце покручених рисунків краще було би містити фотографії...«

А якась сороклітня дівиця зідхає:

»...Я дуже хотіла би пізнати Пана Редактора особисто. Я знаю багато всяких анекдот, але не маю терпеливости писати. Може хтось з Редакції, або сам Пан Редактор буде колись в Реґензбурзі, то прошу до мене зайти і я могла би продиктувати...«

Склалося так, що редактор якраз вибирався за ділом до Реґенсбурґа. Прочитавши листа, махнув рукою на діло, і — не поїхав.

А один патріот пище:

»...Ваш журнал буде мати великий успіх, але мусить попирати націоналістичну ідею. Писати отверто і ясно проти соціялістичних Феденків і Багряних...«

І так далі, тром-тра-драта, через дві сторінки. А при кінці дописка: »...Мойого листа по прочитанню прошу знищити, нікому мойого призвища не виявляти...«

А другий »омузений« вже патріот пише таке:

»Ви певно моїх віршів ще не читали, але я поет, тільки мене не хочуть допустити до голосу в газетах, бо я пишу націоналістично і маю на меті нашу неньку Україну. Я читаю всіх наших письменників і Шевченка, але вони не показують достовірно нашої епохальної доби! На пробу посилаю один свій вірш зі збірки »Зуб за зуб«. Думаю, що він зробить на Вас патріотичний вплив.

Ми вродилися для крови
Ми залізо гриземо зубами
Ми грізно хмуримо брови
На ворога йдемо з шаблями.

Вперед, вперед, хто йде назад
Того бити будемо і в пух і в прах
Як треба — вмремо, рад-не-рад
За неньку Вкраїну! Ах!

Не страшні нам могили, тортури
І на смерть плюємо — раз
Бо ми плем'я похмуре
Нас народив наказ!«

Такі »твори« цілою масою завалюють бідний редакційний кіш, хоч є чимало листів з скаргами на таборові відносини:

»...Дня 6-то липня дали в нашім таборі на обід скислу зупу. Напишіть про це в ґазеті, то Управу шляк трафить...«

Або:

»...В суспільній Опіці дали мені такі штани, що варта, щоб ваш карикатурист їх побачив. Мав би добру тему до рисунку...«

Або таке:

»...Чеколяду вкрали, какао вкрали, добру муку крадуть, а дають тухлу, золі покрали, а навіть кажуть, що до церкви прийшли з ІРО свічки, але також покрали...«

Дописувач просить нарисувати про те на першій сторінці. Редактор кинув листа до коша і чекає аж лихо довершиться і вкрадуть самого дописувача.

»Верунґ теж має своє відзеркалення в листуванні:

»...Не присилайте мені більше »Лиса Микиту« бо нема грошей. Поза тим маємо в таборі таку живу ґазету паню Пацикову, яка всі новини носить щоденно від хати до хати, включно з оголошеннями і матримоніяльним...«

Великий успіх має Гриць Зозуля:

»...Мені Ваш Лис Микита дуже ся сподобав, а найбільше той Гриць Зозуля, що в кожнім нумері пише. Я мав перед войною єдного знакомого з Космача, що називався так само і був справником кооперативи і хотів ся Вас запитати, чи то він? Бо як то він, то дайте мені його адрес, най я з ним ся скомунікую, бо той Гриць Зозуля не дає мені спокою...«

Є і про еміґраційні болячки:

»...Я б до Вас не звертався з своїм клопотом, але до наших поважних газет не маю довір'я, бо вони кожну навіть дрібну справу розглядають з міжнародного становища, так, що вкінці аж страшно робиться, які то ми важні і як нас ніхто не розуміє. А моя справа, хоч у географічній площині переходить межі таборового життя, хіба остільки закордонне має значення, що хотів виїхати до Канади на бураки, але мене не прийняли. І чого ж? А тому, що казали мені показати руки і, подивившись на них, заявили, що не надаюся до чорної роботи, бо не маю на долонях мозолів. А звідки ж я мав їх мати на долонях, як я по професії бухгальтер? І тому я Вас прошу порадьте, що робити? Чи щоб виїхати я конче мушу мати мозолі теж на долонях? Напишіть про це у своїй газеті просто, з ілюстраціями, най люди знають, що нас чекає.«

А на кінці:

»...Ми звернули увагу, що на кожнім числі »Лиса Микити« сам лис нарисований все коло іншої букви. Напишіть нам, яке це має політичне значіння?..«

З КАЛЕНДАРА »НОВОГО ШЛЯХУ« НА 1948 Р.

Українська Торговля має на складі різні українські книжки, музичні твори, музичні інструменти, грамофони і рекорди до грамофонів, радія, перстені, шлюбні обручки і кульчики. Старокрайові коси, бритви, запальнички і ін.

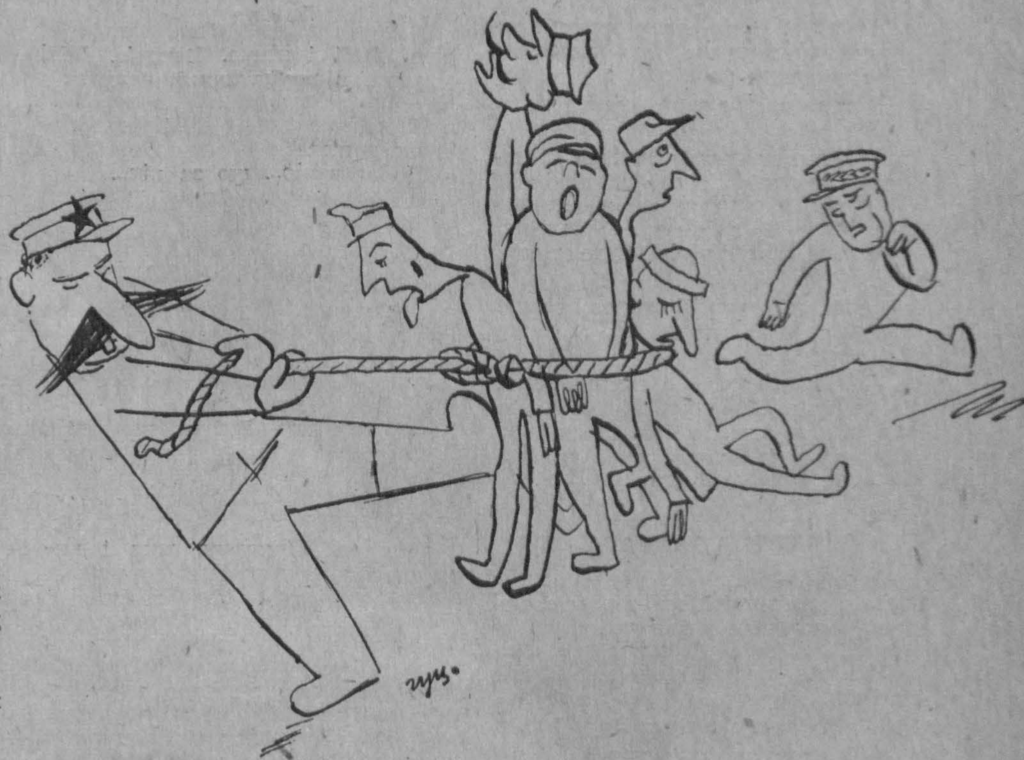

БЛЬОК САТЕЛІТІВ ЩОРАЗ ТІСНІШЕ ОБ'ЄДНУЄТЬСЯ..

СТАЛІНОВА ЛЮЛЬКА

ЧУПРИК І ЦЮПРИК ШУКАЮТЬ ВИХОДУ

Чуприка і Цюприка мобілізували. Цюприк дуже боїться, Чуприк його потішає.

— Ну, і чого ти боїшся? Нас мобілізували... но то мобілізували, то що з того? То ми підемо, ми їм покажемо... але і так нема чого боятися, бо ми маємо ще завжди два виходи: Нас або пошлють на фронт, або ми залишимося в запіллі. Якщо ми залишимося в запіллі, — то вже добре. А як пішлють на фронт, — то і там маємо два виходи: або нас пішлють в окопи на передову лінію, або залишать у резерві. Якщо нас залишать у резерві, — то вже добре. А якщо нас пішлють в окопи, то й там маємо два виходи: або нас уб'ють, або ми лишимося живі. Якщо ми лишимося живі, — то вже добре. А якщо нас уб'ють, то є також два виходи: або нас закопають, або будемо лежати на полі. Як нас закопають, — то вже добре. А як ми будемо лежати на полі, то й тоді маємо два виходи: або нас собаки з'їдять, або не з'їдять. Як нас не з'їдять, — то вже добре. Але як з'їдять...

— Але як з'їдять, то тоді що? — питає стурбовано Цюприк.

— Ну, як з'їдять... то тоді вже будемо мати тільки один вихід!.. — зідхає мелянхолійно Чуприк.

АНГЕЛИК

— Мамусю, чи моя няня вміє літати?

— Чому?

— Ба татусю казав до неї: »Мій ангелику!«

— О, так! Зараз побачиш, як полетить...

ДОБРИЙ ХРИСТИЯНИН

— Добрий християнин повинен прощати своїм ворогам і молитися за них. Чи ви молитеся?

— Так. Молюся, щоб їм Пан Біг якнайскорше дав Царство Небесне!

АЛІМЕНТИ

В СССР свого часу дуже зловживали законом про аліменти. Постав такий дотеп:

Батько кличе свого сина і каже йому:

— Ось тут гроші. Віднеси їх матері і скажи їй: 1) що сьогодні тобі 18 років, 2) що сьогодні я останній раз плачу їй аліменти. Одночасно подивися, який в неї буде вираз обличчя?

Син відніс гроші і сказав все, що говорив йому батько. На те каже йому мати:

— Піди до нього і скажи йому: 1) що ти не його син, 2) що 18 років він платив аліменти даром. Одночасно подивися, який в нього буде вираз обличчя?

ВЛУЧНА ЗАВВАГА

Автор німецького конверсаційного лексикону Маєр під час одного прийняття сидів коло якоїсь гарної жінки. Зайнятий своїми думками, сидів майже ввесь час мовчки.

— Однак я дивуюся, Пане Маєр!

— В чому, ласкава пані?

— Що це якраз ви написали лексикон конверсації!

РОМАНТИКА

В Ботанічнім Саді на лавці сидять ДіПі і німка. Вечоріє. ДіПі попадає в романтичний настрій.

— Що за краса! Що за зорі...

Німка мовчить. ДіПі захоплюється далі:

Що за вечір... що за ніч...

— Драй марк, — паде діловита відповідь.

ПОЕЗІЯ І ПРОЗА

— Кохана! Я для тебе все на світі, птичого молока, зірку з неба достану!

— Вірю, вірю, мій любий. Купи мені тільки панчохи...

— З тим ще мусиш почекати. Тепер і так літо...

РІЧ СМАКУ

Англієць, вірменин, жид і китаєць сидять на терасі ресторану. Подали чай. Надлетів рій мух і в кожного у склянці опинилася одна. Англієць з відразою відсунув свою склянку і наказав забрати її геть. Вірменин викинув муху на стіл, чай випив, але не заплатив за нього. Китаєць чай відставив, а муху з'їв. Жид муху витягнув, чай випив, а муху продав китайцеві.

НІМЕЦЬКА ДИСЦИПЛІНОВАНІСТЬ

В останні роки перед війною в Німеччині був звичай виїздити в суботу після полудня на т. зв. »вікенд« (англійська субота) десь під ліс або на село. Для цієї цілі німці будували маленькі домики, де перебували суботу і неділю для відпочинку на лоні природи. Але два німці, замість домиків, купили собі старі, непридатні більше до вжитку, залізничі вагони. Поставили під лісом і насолоджувались красою природи. Одного разу падав дощ. Один із них бачить, що сусід сидить на дощі, на східках вагону і курить люльку. Зацікавлений питає сусіда:

— Чого ж ти вийшов на дощ курити?

— Бо я купив вагон для некурців! — відповідає солідний Міхель.

ПО ШЛЮБІ

— А тепер, коханий, зраджу тобі одну таємницю: я зовсім не вмію варити!

— Не журися, дорога! Я і так не вмію заробляти на хліб, то з тим не будеш мати клопоту!

СОВЄТСЬКИЙ ФОЛЬКЛЬОР

»...На ниві совєтської народньої творчости під сонцем сталінської конституції пишним цвітом розцвів новий совєтський фолькльор, якому нема порівняння з націоналістичним фолькльором дореволюційних часів...«

(»Правда«)

Як доказ правдивости »Правди« цитуємо декілька уривків нового совєтського фолькльору.

Ред. »Лиса Микити«

КОЛГОСПНЕ ЖИТТЯ

У колгоспі робила,
Довгоносика забила,
З нього борщу наварила,
Я в колгоспі робила!

Сталін батько, Сталін батько,
А СССР мати,
Ми в колгоспі доробились,
Що не маєм хати.

Я робити не схотіла,
До полудня спала,
З бригадиром полюбилась,
Ударниця стала.

Сидить Сталін у Кремлі,
Нам рахує трудодні,
Собі день, Москві два,
А нам дуля ціла...

Робим, робим п'ятирічку
За чотири роки,
А нам з того така користь,
Що облазять боки.

Сидить чорт на кобилі,
Хвостом поганяє,
Хто в колгоспі не робив,
Той біди не знає...

*

АВТЕНТИЧНЕ

Малий Ромко питає:
— Мамо, чому вода співає, як стоїть на кухні?
— Вона кипить, сину.
Ромко поїхав на село і перший раз побачив кота. За хвилину прибігає до мами.
— Мамо, кіт сидить на кухні і кипить!

*

ЗРАХУЙТЕ, ЯК МОЖЕТЕ

— зорі на небі,
— волосся на голові,
— українські політичні партії, групи, бльоки і союзи на еміґрації,
— ґрафоманів в літературі,
— скринінґи, комісії і провірки ДП в таборах і поза ними,
— паскарів і спекулянтів після війни, — а скажемо, що ви найкращий рахівник на світі!

*

ВИХІД ІЗ СТАНОВИЩА

До ювеліра приходить чоловік:
— Рік тому купив я у вас ось цей брильянтовий нашийник для моєї дружини. Тепер він їй більше не подобається; що маю зробити?
Ювелір думає довго. Йому шкода псувати майстерну роботу.
— Візьміть собі іншу дружину! Це буде дешевше...

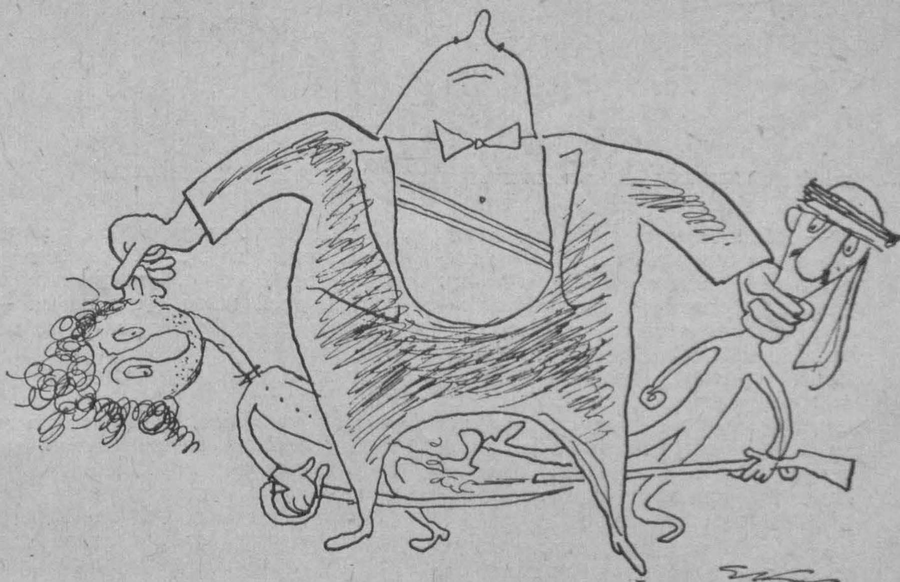

ПЕРЕМИР'Я В ПАЛЕСТИНІ

ОРІЄНТАЦІЯ

В марші четар питає стрільця:
— Стрілець Бомба, в якому напрямі йдемо?
— На полудне, пане четарю!
— Добре. По чім пізнаєте?
— Бо мені стає дедалі гарячіше!

ЗНАВЕЦЬ ЖІНОК

— Глянь, ця дівчина з міста, а та з провінції.
— Звідкіля знаєш?
— Як повіяв вітер, дівчина з міста схопила за капелюх, дівча з провінції придержало сукенку...

УКРАЇНСЬКА ПРЕСА ПЕРЕД ГРОШОВОЮ РЕФОРМОЮ...

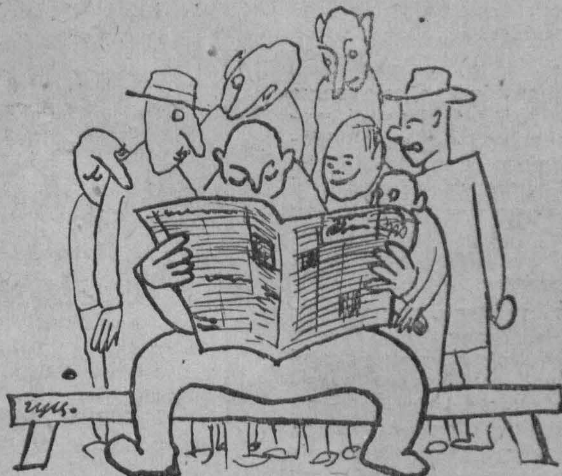

І ПО ГРОШОВІЙ РЕФОРМІ

— Пане Репета, не вірте тому, що люди говорять і що газети пишуть, а слухайте, що я вам кажу: той цілий шахер-махер із валютою це німецька інтриґа! Пронюхали швабиська, що ми собі на їхній території будуємо Україну, тай перепудилися, та й жовч їх стала гризти, мовляв, он воно як, то американці дають нам лише ерзац-уряд, а такі зайди авслендерські готові мати справжній, передвоєнного ґатунку!..

— Ну, з тим нашим урядом то зразу теж ішло, гей з каменя, ой, важкий то був порід, бо відома річ: легше верблюдові перелізти крізь вухо голки, як нашим партіям замиритися. Ви подивіться, в нашому таборі є лише дві партії, а скільки сварні й колотнеч, а тут вам, раптом, на один день з'їхалось їх аж десять!.. Що то мусіло бути ґвалту й каламанції, — напевно, прошу я вас ґречно, в цілій ареї вся німецька поліція та ЕМ-Пі стояли в гострому поготівлі, з танками й панцирками, щоб не допустити до такого »листопадового зриву«, як був у 46-ому році на Розенгаймерштрассе...

— А все, пане Репета, через тії гонори! Бо кожний пхався на той ліпший фотель, а вже свого сусіда то спихав на послідний, що з нього і плюш обліз і пружини повиставали, біда тільки, що тих ліпших фотелів було багато менше, як задів, що конче конопадилися засісти. Отак, прошу я вас ґречно, вони фурт з'їздилися та вовтузились, та зсували один одного з фотеля на фолеть, і вже, здавалося, не буде з цього діла жадного толку.

— Аж, кажуть, в Зелену Суботу, коли всі делеґати зібралися вже на п'ятьдесяте засідання і сиділи так на залі забочившись один на одного й ніяк не могли договоритися, тоді, дорогий пане Репета, сталося чудо: тоді Дух Святий зійшов на них, як колись на 40 апостолів, і появився над їхніми головами в виді вогненних язиків, і просвітив їхні нещасні голови, і всі делеґати в цю ж мить позривалися з фотелів і забесідували спільною мовою, і всім їм тоді стало ясно, що вони — одної Матері діти, одного прагнуть й до однієї мети змагають. Зворушені до самих печінок тим об'явленням вони стали обніматися, цілуватися, а потім заспівали »Ще не вмерла«, і пішли до буфету.

— Це було, прошу я вас ґречно, ніби на Зелені Святки, а десь так мабуть по Петрі назначили собі ще один З'їзд, а вже такий мурований, від якого нема жадної апеляції. На тому З'їзді всі мали скласти присягу на св. Євангеліє і проголосити через якесь таборове радіо 6-тий Універсал.

Та німота, хитра з біса, пронюхала, чим то пахне, мовляв — дідько знає, що в тих українцях сидить, досі, поки були вдома — завжди свої уряди валили, та тепер, на нашій території, готові з дуру таки справді щонебудь склеїти!.. Ну, пане Репета, а коли ми нинькі маємо свій уряд, то ми на бороду плюємо, та ж цілком інакше ми тоді з ними балакаємо, бо уряд -- то є уряд, а не жаден комітет!.. Тоді вас перший-ліпший посіпака вже не має права контролювати в поїзді і масло вам відбирати, і вас самих замикати до фурдиґарні, а коли й відважиться таке зробити, тоді наш уряд висилає до німецького ноту і з того зараз робиться така міжнародна авантюра, як, неприкладом, за Берлін.

— Що ж тоді німота робить?.. Бух! — в саму Зелену Суботу проголошує верунок!.. Отак наша справа сіла на леді... Бо то, прошу я вас ґречно, не штука, проголосили нині уряд, а в касі немає гроша на дієта!.. Ну, гроші в касі стояли, бо ж на те ми платили національний податок; правда — не така страшна сума, щоб за неї не знати що створив, але там на штемплі й печатки хватало і найгіршу біду якось обігнав би. А тут вам шасть-прасть! — і гроші пса варта!.. Ви тільки поміркуйте, пане Репета, що за діявольський підступ! Бо то ще не все лихо в тому, що каса опорожніла, але ж не забувайте, що після Петра всі наші делеґати мали зібратися на

З РИСУНКІВ МАЛОГО РОМЦЯ

ще один З'їзд, щоб завершити діло до переможного кінця... А тут вам німчисько править за колію, як за рідну маму, по старій таксі, а тут вам, прошу я вас ґречно, один наш делеґат живе в такому Міттенвальді, інший в Ашаффенбурзі, цей в брітанській зоні, той у французькій, а бійтеся ж ви Господа небесного, а хто ж нині в змозі вивалити 50, чи 80 марок на залізницю, коли кожний зафасував по 40 марок копфбетруґу на душу та й чекає Божого змилування!..

А німаки вже добре спрактикували наш національний характер і комбінували собі так: поки прийде знижка тарифи, поки народ опам'ятається й складе данину в свіжій валюті, за той час кожна партія, що підписувала згоду розколеться на дві менші партії, а тая менша — ще на дві менші, а коли, нарешті, і буде нагода скликати З'їзд, тоді вже не буде кому з ким балакати, бо всі будуть наново розсварені!

Та тим разом перерахувалися! Бо то, пане Репета, може перший раз у нашій історії за такий довгий шмат часу, як від Зелених Свят до Петра — наші партії не вспіли ні-разу посваритися і зійшилися ще раз у повній згоді, а всі делеґати як один муж зреклись покищо дієтів і вдоволилися самими тільки бльочками на безплатні обіди...

А зі залізницею порадили собі так, як колись Апостоли, що ходили по землі голосити Боже слово:

Зійшлися на піхоту!

Ікер

—o—

ЛЕКСИКОН »ЛИСА МИКИТИ«

Атомова бомба — останній арґумент, якого вживають дипломати для обґрунтування своїх вимог.

ОН — велика ілюзія.

Рада Безпеки — рада, що радить, але безпеки не дає.

Вето — улюблене слово Ґромика, якого він залюбки вживає, щоб доказати, що і він вміє по-латині.

Атлянтійська Хартія — міжнародній договір, що його через помилку забрав Рузвелт зі собою до неба.

Дипломатична нота — погроза, що її ніхто не боїться.

Надія — залізний капітал »Лиса Микити«.

—o—

ЯКА ВЛАСТЬ — ТАКА МАСТЬ

Після »визволення« Галичини поїхав селянин возом до міста купити »шміру«, бо в кооперативі не стало. Ходив, ходив, — не купив, бо не було. Їде до дому, колесо рипить, скрипить, а дядько тільки спльовує. Вкінці не витримав. Зліз, знайшов свіжий коров'ячий кізяк і смарує. Де не взявся совєтський аґітатор:

— Фу! Как ето возможно? Совєтская власть...

— Облиште, облиште, — каже дядько, — яка власть, така масть!

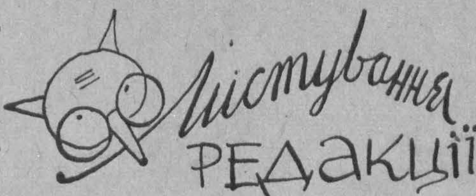

С. М., Ашаффенбурґ: Поважаємо Ваші політичні переконання, але нам здається, що приходити в ночі до політичного противника на дискусію з довбенькою в руках — це трохи не поважно.

Б. З., Стефанскірхен: Ваш вірш хоч патріотичний, але надто довгий, тому містимо з нього два рядки:

Прощай, мій краю, прощай!
Я ще вернуся! Чекай!

Напевно буде чекати, тільки не їдьте надто далеко, бо можете, вертаючися, заблудити.

К. С., Ендорф: Розуміємо Ваші фінансові труднощі, але Адміністрація не може Вам висилати даром нашого журналу, бо тоді Ви сміялися б не з дотепів »Лиса Микити«, а з нас.

Д. О., Мюнхен: Собак за океан брати не вільно. Але якщо Ви до своєї собачки дуже прив'язані, то маєте тільки один вихід: дайте її випхати.

П. С., Авґсбурґ: Як нам відомо, в Африці людоїдів нема і Вам нема чого боятися туди їхати; тим більше, що Ви, як пишете, дуже худі.

С. Р., Підінґ: Розшуків, в яких чоловіки шукають за своїми дружинами, принципово не вміщуємо.

К. Ш., Франкфурт: Іван Багряний безперечно універсальна людина: він і письменник, і літературознавець, і маляр, і публіцист, і політик, і промовець. Таких людей, Богу дякувати, у нас мало.

—o—

ЧУДОДІЙНЕ ЛІКАРСТВО

— Слухайте, ваші ноги дуже чути!

— Так, то правда. Яких ліків я вже не пробував, — все дарма!

— А ви спробували б водою...

— Невже помагає?

*

ЗВОРУШЕНА

— Чи то правда, що твій Ромко втратив під час грошової реформи всі свої гроші?

— Так. Бідний хлопець...

— О, я уявляю собі, як тобі його жаль!

— Ох, так. Він буде дуже тужити за мною...

*

МІЖ ПОДРУГАМИ

— Ти знаєш, Марійка захопилася тепер наукою грецького філософа Діоґена.

— Невже?

— Так. Він завжди казав: »Шукаю чоловіка!« Вона також.

ОГОЛОШЕННЯ

Модельки для акту шукають два малярі. З ощадности сеанси одночасно.

Уневажнюю те, що дотепер говорив. Сказане вважати недійсним.

Професійний політик.

Директор шукає установи. Портфель має свій. Зголошення під »Рутинований«.

Курс української мови для американців. Найрадше на фармі в Каліфорнії. Заяви слати для »ДП«.

Шукаю твердої валюти. Взаміну пропоную сумління. Оферти під »Купно-продажа«.

Ромку вернися! Ти був ще найкращий з усіх! Завжди твоя Ірка.

—o—

ЗАЧІСКА ПОЕТА

Сотні панянок і молодих жінок замучували Жан Павля проханням подарувати їм хоч один жмуточок його буйної зачіски. Скільки б волосся й не мав Жан Павль, то й десять його голов не вистачило б на це. Але, не зважаючи на все, одного дня всі обожательки одержали на пам'ятку по одному жмуточкові волосся.

Звідки ж взяв Жан Павль так багато волосся?

Загадка вияснилася щойно після кількох років на підставі його щоденника:

Жан Павль мав пса-пудля »Понто«, якого кучерява шерсть живо нагадувала волосся Павля. Жан Павль був примушений свого пудля обстригти!

ОЩАДЖУЄ

А: Чому ти змінила зачіску, не носиш твого модного капелюха і не малюєш брів?

Б: Я обіцяла свому чоловікові, що буду ощаджувати.

А: Час чи гроші?

Б: Ні, його нерви...

*

ЛИС МИКИТА
журнал сатири, гумору і карикатури

Виходить два рази в місяць

Редаґує Колеґія

Ціна поодинокого числа	0.50 НМ
1/4 - річна передплата	2.80 НМ
½ - річна передплата	5.50 НМ
Для Франції:	
1/4 - річна передплата	90 франків
½ - річна передплата	160 франків
Для Бельгії:	
1/4 - річна передплата	24 франки
½ - річна передплата	40 франків
Для Англії:	
1/4 - річна передплата	3 шил.
½ - річна передплата	6 шил.
Для Канади і США:	
1/4 - річна передплата	0.50 дол.
½ - річна передплата	1.— дол.
Для Швайцарії:	
1/4 - річна передплата	3 франки
½ - річна передплата	6 франків

В Німеччині вплачувати передплату на адресу Адміністрації. У всіх інших країнах на адреси наших заступників.

ДРУК Ч. 13. ЗАК. 27. 8. 48

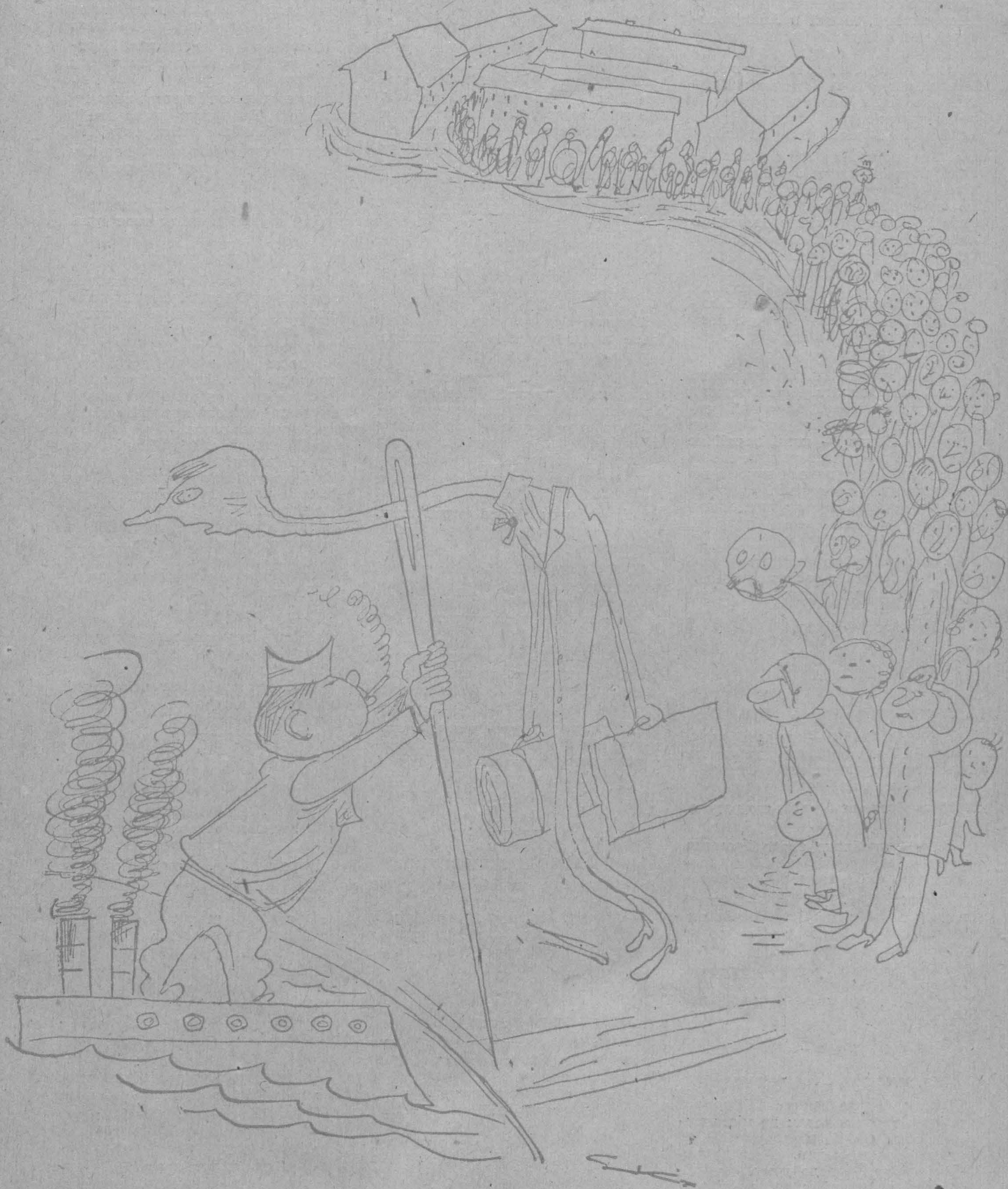

МАСОВА ЕМІҐРАЦІЯ ДО США

Ч.12

Лис Микита

НЕПОРОЗУМІННЯ В СІМ'Ї

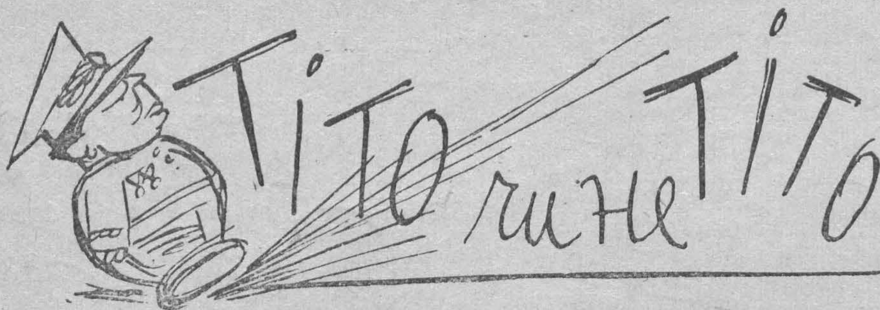

**Доспіває літо,
опадає цвітом,
вже не любить Тіто
любку Кремленчіту.**

**Бідна Кремленчіто,
що ж зробив цей Тіто?..
Ой пустив неславу
По усьому світу.**

**Застара ти, мабуть,
в'яне червень цвіту, —
серце мучить сумнів:
Тіто чи не Тіто?..**

**Нудить любка світом,
бо і взагалі то,
хто тепер полюбить
бідну Кремленчіту?**

**А було тоді то:
тільки Тіто й Тіто,
і любов, здавалось,
квітне повним цвітом.**

**Доспіває літо,
буде розмаїто,
та чи доспіває
пісоньку цей Тіто?**

Бабай.

БУЛО Б КРАЩЕ

Робітник проходить в Москві через »Красну Площадь« і, зупинившись перед мавзолеєм Леніна, читає написане великими буквами гасло:

»Ленін вмер, але діло його живе!«

— Ех, Ленін, Ленін, — зідхає робітник, — краще, щоб ти зоставсь був живим, а діло твоє вмерло...

*

ДВІ ДЕМОКРАТІЇ

В США нарід вибірає більшістю голосів, і то того, кого хоче; в СССР — вибірається завжди »одноголосно« і то того, кого скажуть...

В США критикувати владу — це добре право громадян і доказ свободи; в СССР — критикувати громадян — це добре право уряду і доказ влади...

В США нарід вибірає собі уряд або наганяє його; в СССР — уряд вибірає собі нарід (на пр. московський) або наганяє його (на пр. українців) на Сибір...

*

ЧУПРИК І ЦЮПРИК ПЕРЕХОДЯТЬ КОРДОН

Чуприк і Цюприк мусять перейти кордон »на зелено«. Думали, думали, аж додумалися, як це зробити. Купили корову, забили, здерли з неї шкуру, і, накинувши її на себе, йдуть. Цюприк зпереду, Чуприк ззаду. Цюприк клапає вухами, киває головою, — Чуприк крутить хвостом. Корова — хоч куди! І не впізнаєш. Сміливо переходять кордон. Раптом Цюприк з жахом кричить:

— Чуприк! Ми пропали!

— Що ти кажеш, Цюприк? Пограничники?.. — з тривогою питає Чуприк.

— Ні, ще страшніше! Бик йде до нас!

ВЕЛИКИЙ ЖАЛЬ

Б: Михайлова Марійка мала їхати до Канади. Він це важко мусів переживати. З жалю нераз аж плаче...

З: Що ти кажеш? Я ніколи не сподівався. Це дійсно мусить бути величезний жаль!

Б: Так, це справді величезний жаль, але до комісії, на яку Михайло покладавав всю свою надію, а яка одначе Марійки не прийняла...

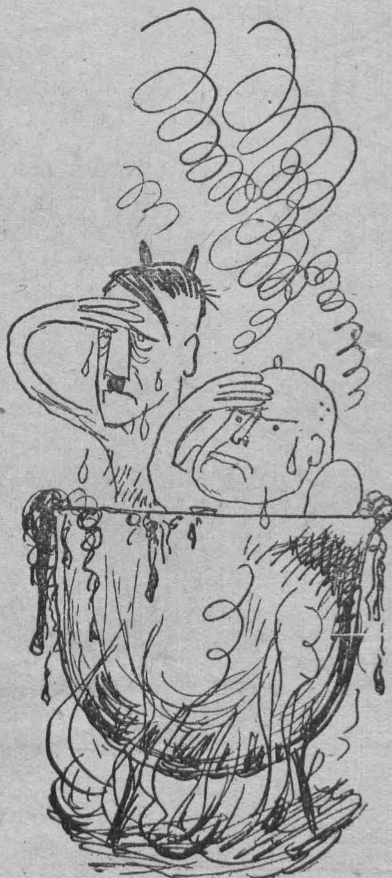

ЩОСЬ ЙОГО ЩЕ НЕ ВИДАТИ!...

ДОТЕП НА ЧАСІ

Раніше я завжди був за реформи: рух, поступ, проґрес, значить... Але остання реформа мені доїхала. Ощадности втратив, інтересу жадного не вспів зробити і гульк залишився тільки з »копфґельдом«! А сорок марок, відомо, — не гроші: сюди, туди — тай розійшлись. Б'юся, мов риба об лід, — не помагає. З порожного не наллєш, без копійки — нової не розробиш, а жити якось треба. Хоч сядь та й плач...

І хто зна, якою мелянхолією було б це все скінчилося, коли б не Степан.

— Чого ніс повісив? — питає, — хандра напала?

— Добре жартувати, — кажу я, — коли долярів накупив, то й свищеш на біду!

— Яких там долярів! Тут, братухо, діло в чому іншому... Оптимістом треба бути, ось тобі й секрет!

— Добре оптимістом бути, коли кишеня повна і в череві не бурчить...

— Та ні, не в тому діло, ти ось послухай, розкажу дотеп...

— Та хай вони тобі згорять! Куди мені тепер дотепів слухати...

— Та ні, а ти таки ось послухай:

»...Одного разу було собі дві жаби: одна оптиміст, друга ж песиміст. Раз вечером, зустрівшись на вечірній прогулянці, рішили пройтися по селу. Ідуть, ідуть, аж ось і молочарня. — Давай, заглянемо, — каже жаба оптиміст, — що воно там за ведра такі здорові стоять?

Стриб, стриб, та й — шубовсть! Прямо у ведро із сметаною...

Ах, ти лишенько! Густіше за воду, плисти тяжко, стіни гладенькі, ніяк не вилізеш...

— Держись, братухо, держись! — кричить жаба-оптиміст.

— Та як його держатися? Та тут вже нам кришка... Не трать, куме, сили, спускайся на дно! — зідхнула жаба-песиміст, бовтнула ще двічі, спустилася на дно й потонула.

— Е, ні, — думає жаба-оптиміст, — ніколи не можна знати, звідкіля рятунок прийде!

Бовталась, плавала, дряпалась по стінах цілу ніч. А коли прийшов ранок, жаба-оптиміст сиділа на грудці збитого масла!

— Ху, ну й задихалась я здорово! — усміхнулася дрімаючи...«

— — — — — — — —

Врятував мене Степан. Хіба ж я гірший за жабу?

Юр.

—о—

СОЛОДКІ СЛОВА

Він: Панно Галю! Якщо у вас серце не з каміння, скажіть мені кілька солодких слів...

Вона: О, дуже радо! Чеколяда, торт, цукерки...

Берлін: Сталін нагородив маршала Соколовського »за успішне виконання доручених завдань в Берліні« орденом Леніна, що його він відобрав в »ізмєнніка« Тіто.

Вашінґтон: Як повідомляють, закон про переселення 205 тисяч ДП до США мусить бути ратифікований ще самими ДП, бо інакше він не може бути дійсний. Добре поінформовані заявляють, що ДП ставляться до цього доволі скептично.

Мюнхен: Після грошової реформи в західніх зонах Німеччини в крамницях і маґазинах появилось багато товарів, які раніше можна було дістати тільки на чорному ринку. Т. зв. компетентні чинники заявляють, що це нищівний удар спекулянтам, забуваючи при тому відому правду, що заки товстий схудне, то худий вмре.

Мюнхен: Вигляди українських газет після зміни грошей в Німеччині в загальному погані. Найкращі вигляди має »Українська Трибуна«, бо її вікна звернені на одну з центральних вулиць, де повно крамниць з харчами й усякими іншими товарами.

Мюнхен: У зв'язку з тим, що з різних кінців світу приходять невеселі вістки про життьові умови наших переселенців, Переселенча Управа в Мюнхені, затрівожена цим явищем, скликає незабаром надзвичайне пленарна засідання, щоб вирішити, куди їй остаточно виїхати.

Авґсбурґ: Адміністрація журналу »Пу-гу« повідомляє своїх читачів, що найблище число появиться негайно по виплаті другої частини »Копфґельд«.

Беоґрад: Тіто запропонував Сталінові приїхати до Юґославії на переговори, щоб у безпосередній зустрічі зліквідувати виниклі непорозуміння. Однак, на думку західніх знавців Сов. Союзу, Сталін цієї пропозиції не прийме, знаючи, що юґославська поліція безпеки працює тими самими методами, що й НКВД.

Прага: Новий президент Чехо-Словаччини комуніст Ґотвальд відвідає незабаром усіх президентів сателітних держав Москви, щоб підписати з ними умову про соц.-змагання, хто з них довше втримається на своєму стільці.

Берлін: Як інформують місцеві кореспонденти, совєти готові припинити бльокаду Берліну під умовою, що західні союзники доставлять до совєтського сектора міста кілька транспортів харчів.

Токіо: Японський цісар Гірогіто заявив у парляменті, що має замір абдикувати на користь свого сина, якщо боги протягом пів року не скинуть атомової бомби на Кремль.

З КНИГИ МУДРОСТИ »ЛИСА МИКИТИ«

Метром вартости літературного твору є не критик, а час; критик виконує тільки ролю хіроманта, який говорить письменникові більш або менш приємні речі.

*

У нас абсолютно надто багато поетів, а це ознака, що ми нація ще дуже молода, а, як відомо, притаманністю молодости є нереальність мислення.

*

Ще ніякий критик не зробив жадного письменника великим, натомість завдяки письменникам багато критиків стали великими.

*

Ґеніяльний письменник дуже часто стає для своїх сучасників незрозумілим, однак це не значить, що кожний »незрозумілий« письменник є ґеніяльним.

*

Малокультурна людина дивиться на письменника, як на істоту не з цього світу, малокультурний письменник старається це поняття утвердити.

*

Трапляється, що кепський твір напише і великий письменник, але ще ніколи не трапилося таке, щоб кепський письменник написав великий твір.

СТАРА ПІСНЯ НІМЕЦЬКОЇ ПРЕСИ В СОВЄТСЬКІЙ ЗОНІ

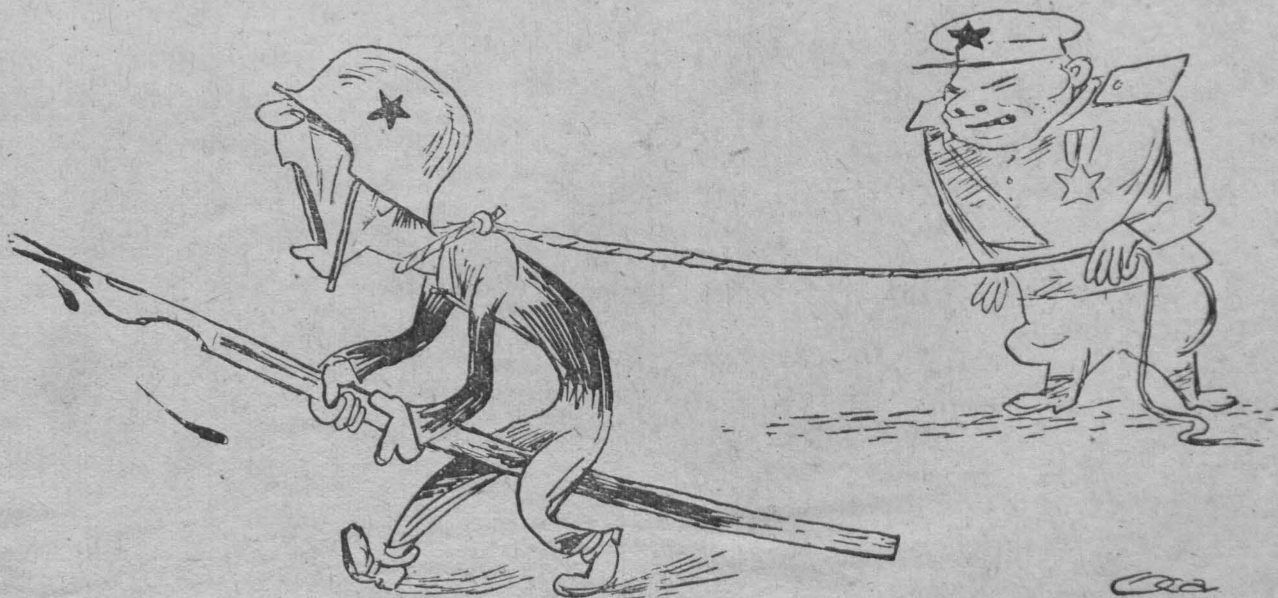

Denn wir fahren,
Denn wir fahren,
Denn wir fahren gegen Engeland.

В ЧОТИРЬОХ ЗОНАХ НІМЕЧЧИНИ

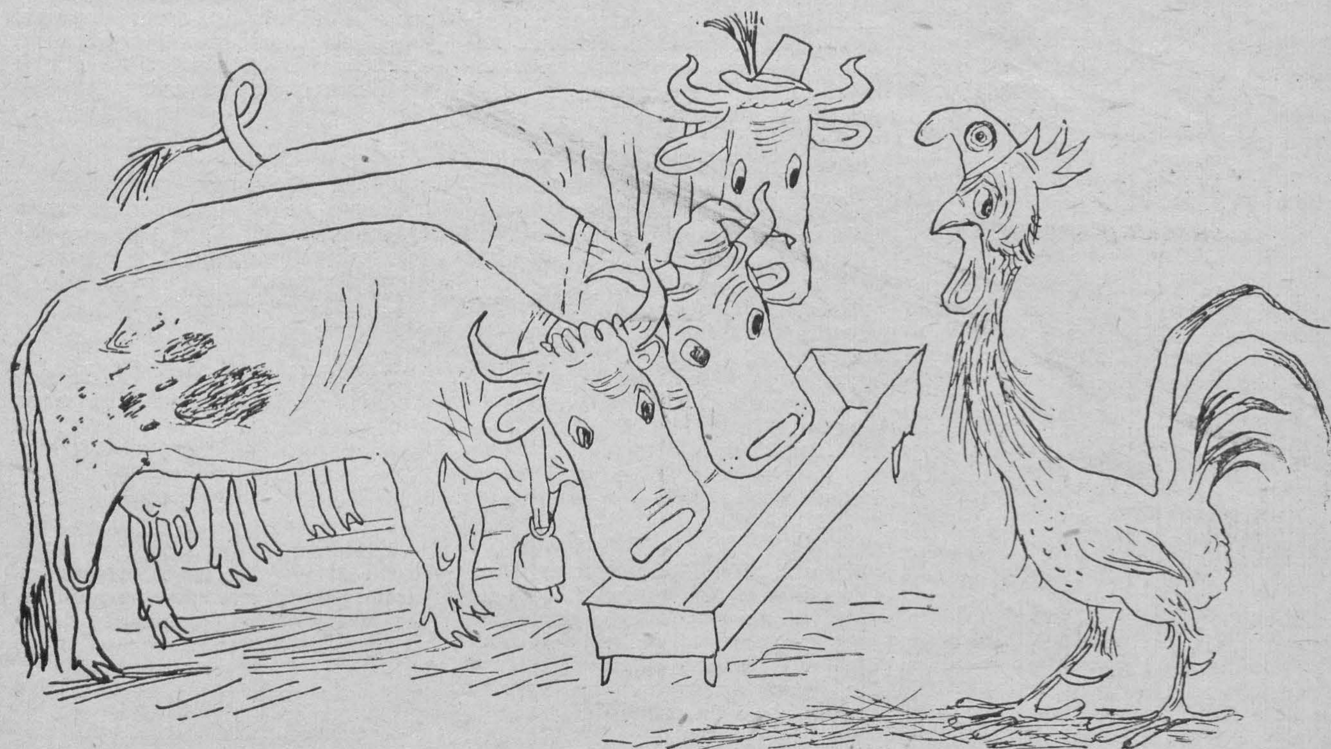

У ФРАНЦУЗЬКІЙ ЗОНІ: МАЮ ВРАЖІННЯ, ЩО КОЖНА З НИХ В МЕНІ КОХАЄТЬСЯ...

В АНГЛІЙСЬКІЙ ЗОНІ: МАБУТЬ ТАКИ ПРИЙДЕТЬСЯ ЇХ НАВЧИТИ ПРАВДИВОЇ ДЕМОКРАТІЇ...

В АМЕРИКАНСЬКІЙ ЗОНІ: РІШУЧО НАДТО БАГАТО ПОРЦЕЛЯНИ...

У СОВІТСЬКІЙ ЗОНІ: НІ, БЕЗ МЕНЕ ВОНИ ПРОПАДУТЬ!..

ЛИСТ

до пана посла Стаха Слоніва.

Чєсна Еліто!

Хтівєми сє звідати, ци Вас тиж дужи цес вирунк шкробнув, тай єк єсте з цого війшли. Я до самого вирунку був спокойний, бом нич ни мав, али лецтого днє показало сє, жи моя жона віказала ше шос безмала дві тисєчки. Єк єм про цисе вчюв, то мнє аж в горєчку кєнуло.

— Та ци ти, бабо, — кажу ї — вже до решти від гаміґрації отмєрила, та ци ти від курєчих курзів, жис сє на них перевішколювала, цавком на курєчий розум зішла, ци йке, жи до лецтого днє держиш капітал і ми нич ни кажиш?

Али жона взєла сє сказувати, жи це вна марки ховала, бим їй на кюкюн ни розтрєнкував, бо вна їх тримала на чьорну годину.

Ни було чєсу богацко шо казати, лиш верєм сє помиж пацкарі, ци ше чогос ни куплю. Али, холєрники тілко зуби зашкирували і йден з другим форкали гі коні. Махнувєм ен-цвей до міста, пів днє з жонов лазилисмо миж німотов — тиж діло ни війшло. Навік свистака ни годен був вже купити. Тогдика кажу жоні:

— А типер, нибого, марш ми домів; замкнемо віконницу, спустимо фєранку і вчинимо си чьорну годину.

Й таким зробив. Вже напомацки припімнув єм жоні кужну дату, колим сиґів гі пес без дзиґара, хоц мє нудь брала бизконечна, тай кужну ріпку, жисмо їли биз омасти. Пригадував єм до чєсу, аж ми рука зболіла і на сон мє зморило.

Тилко мав єм змартвєні і фатиґи з цисим верунком.

Вам то дес певні леґше пішло. Бо єк знаю, і жону маїте статечну тай певносте ї на курєчі курзи ни записували, тай капітали май багацкосте ни мали, бо маїте їдею анцикапіталну, нашу таки риндикалну.

А ведлуґ риндикалного зїзду, жим вам колис ка писав, то сє вже цесим ґолови ни морочте, бо наріґ віспензований, а кулєя дорога і так нич би з цого ни війшло. Я си в голову захожу, ци відбуде сє тота Націналнн Рада, жи заповідали. Все нам йкийс вітер у вочі дує: було на білета, то ни було консилидації, а як є консилидація, то нида на білета.

Знову ка тра буде вобстати на полійтиці кужний в своїм ляґрі. Тим вєнци, жи наріґ сє типер розрушів, бо кужний сє пре до корита, бо звітамки пенція йде таки файна і мож йкос жити. Ружні партії сє нові робє, а найвєнци кристієнско-димокритичних. Така мода, відав, пішла найновіша. Були кайцетники, потім бизпартійники, а ше потім попльонтачі, а типер кристієни. Байбардзо, ци сє йден з другим вміє пирихристити, ци вже забув, аби був рух в антересі тай аби полійтика відходила.

А шем сє хтів запитати, ци бува ни знаїте, шо це за полійтика, жи нам циса Гойра вже читвертий, ци петий раз машинки до голені відає з маґазину. Вжем цих машинок і кримів наскладав пів куферка, жи си можу склеп відтворити. А порток, єк ни давали, так ни дают. І так кристєнин хоц нихоц ходит, вібачєйте, підголений і з верху і зо споду.

А моя жона, то вже петий раз ґістала блюсгелдер, а димки, ци хоц йкої сукенки нима. Ше трохи і тиж ме ходити, гі йкас фокстелієрка, підголена, хоц жилєтки ни фасуї.

Хіба шо вати дают і фурт по цалому пуделку і ни знати, що з цим ґіяти. Вже стара всі шпари уві вікнох, ци дверох, де йкі були позатулювала, тай ше сє лишило і нима єк схіснувати. Складаю і цисе добро до куферка, нуж кристєнина вішлют де межи неґрі, то си вимінєю на бажанти і цийтинію.

А на цесім будте здорові і дужі.

Гриц Зозуля.

—о—

ЛЕКСИКОН »ЛИСА МИКИТИ«

Технічні труднощі — совєтська політика в Берліні.

Тітоїзм — балканський виродок комунізму, або доказ любови до »старшого брата«.

Тіто — сам собі Сталін.

Манна — пожива з неба; колись їли жиди на пустині. В наші дні повторивсь цей випадок з німцями в Берліні.

Комінформ — батіжок, зроблений в Кремлі на нечемних.

Шпаркаса — каса зі шпарами, куди повилітали всі ощадности »Лиса Микити«.

Літо — колись було в нас, вдома; в Баварії заступає осінь.

Юр.

—о—

ОБСЕРВАТОР

Перед виставовим вікном (після грошової реформи) стоїть вже цілу годину непорушно якийсь добродій. Підходить до нього другий й питає:

— Чому ви так пильно приглядаєтеся до вистави?

— Хочу спостерегти, як скачуть ціни...

З РИСУНКІВ МАЛОГО РОМЦЯ

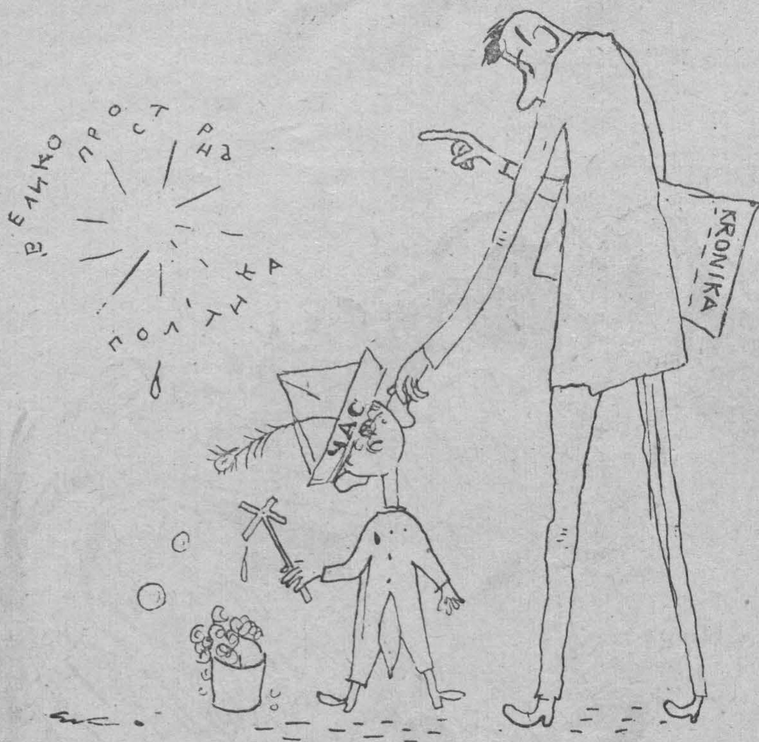

КІНЕЦЬ ЗАБАВИ РОМЦЯ З »ЧАСУ«

ЛИСТУВАННЯ РЕДАКЦІЇ

М. Білобривий, Ляйм: При зміні грошей »Лис Микита«, не зважаючи на те, що він лис, теж одержав тільки 40 НМ, так, що його становище таке саме, як Ваше. Ми теж віримо, що »Лис Микита« знайде якийсь вихід, бо ж відомо, що лиса на так легко застукати.

І. Б., Мангайм: На жаль, ніхто нас на засідання Української Національної Ради не запрошував, хоч повинен був, бо, як нам відомо, гумор на всіх засіданнях був на дуже низькому рівні.

Євдокія П., Діллінґен: Розшуків не вміщуємо. Пошукайте собі іншого нареченого, але не довіряйте йому так, як двом першим, бо з трьома дітьми вже Вам буде дуже трудно кудинебудь виїхати.

М. Лабка, Ульм: Афоризми, які вміщуємо в »Л. М.«, на жаль не належать перу проф. В. Державина. Мусимо признати Вам рацію, що його афоризми більш гумористичні, ніж наші.

П. В., Гайденав: Чи Ваша дружина має право Вас бити? Якщо сильніша, то має право. Це не її вина, а нашої доби. Проти »доконаних фактів« нічого не вдієте.

Д. О., Кассель: Статтю про »велико-простірну політику« пішліть до »Часу«, хоч сумніваємося, щоб її видрукували, бо це питання належить до компетенції м-ґра Р. Ільницького.

І. Мантило, Авґсбурґ: На жаль не можемо покористуватися Вашою працею »Колючий сміх«, бо маємо досить своїх власних колючок. В справі виїзду до Гунулюлю зверніться до проф. Орла.

Дир. І. К., Інґольштадт: Лікарських порад не уділяємо. Якщо йде про відтовщуючу курацію, то радимо на кілька тижнів приїхати до Мюнхену і харчуватися в студ. кухні.

ОДИН ТАК, ДРУГИЙ ІНАКШЕ...

Відомий німецький поет Жан Павль розмовляє з принагідним знайомим:

— Пробачте, що ви студіювали?

— Теологію. Але не докінчив.

— Чому?

— З причини слабого здоров'я.

— Як дивно, — каже Жан Павль, — я також студіював теологію і також не міг докінчити. Але, — додав він нишком, — з причини надто доброго здоров'я!

ЛИС МИКИТА

журнал сатири, гумору і карикатури

Виходить два рази в місяць

Редаґує Колеґія

ВІД АДМІНІСТРАЦІЇ

УМОВИ ПЕРЕДПЛАТИ

для Німеччини:

Ціна поодинокого числа	0.50 НМ
1/4 - річна передплата	2.80 НМ
1/2 - річна передплата	5.50 НМ

Для Франції:

1/4 - річна передплата	90 франків
1/2 - річна передплата	160 франків

Для Бельгії:

1/4 - річна передплата	24 франки
1/2 - річна передплата	40 франків

Для Англії:

1/4 - річна передплата	3 шил.
1/2 - річна передплата	6 шил.

Для Канади і США:

1/4 - річна передплата	0.50 дол.
1/2 - річна передплата	1.— дол.

Для Швайцарії:

1/4 - річна передплата	3 франки
1/2 - річна передплата	6 франків

В Німеччині вплачувати передплату на адресу Адміністрації. У всіх інших країнах на адреси наших заступників.

Друк ч. 12 закінчено 12. VIII. 48.

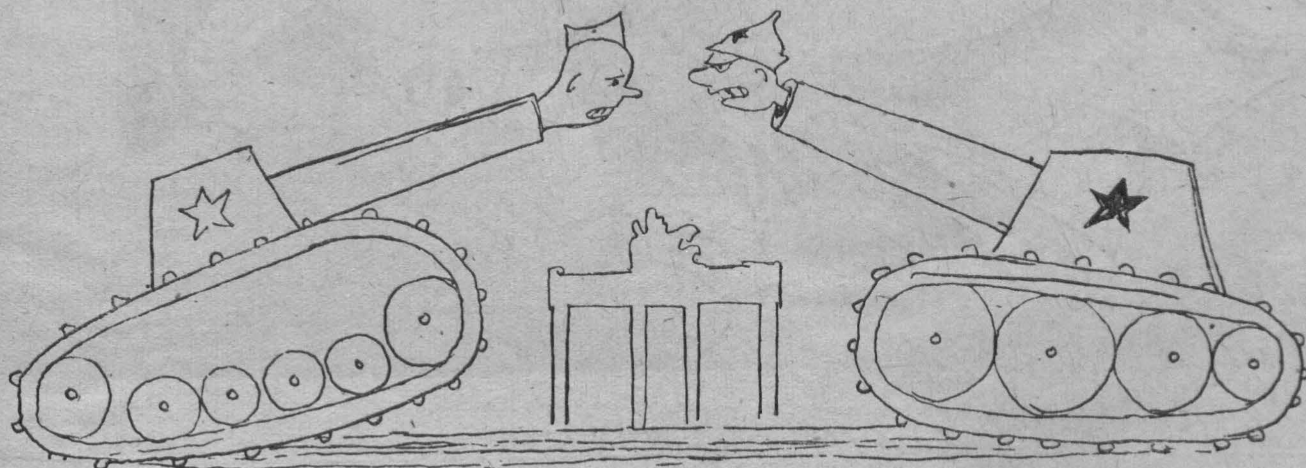

БЕРЛІНСЬКІ РОЗМОВИ

УКРАЇНСЬКА НАЦІОНАЛЬНА РАДА

АБО

НАРЕШТІ СКОНСОЛІДОВАНІ

подвійне
ЯРМАРКОВЕ ЧИСЛО 10-11.
ЛИС МИКИТА
УНДС
ОУН Б
УНР
УРДП
ОУН М
Українська національна рада
КУК!..
Український університет
MADE IN TRIBUNE
Ану, люди, бо завтра не буде!...

ЯРМАРОК

Ярмаркують,
базарюють,
і міняють,
і купують, —
хто що хоче
(і не хоче),
крики, гамір — все клекоче,
усесвітній шум —
камбрбум!

Крутиться ввесь світ,
з ним адамів рід,
аж у кожного (бува!)
закрутилась голова!

Де початок — хто це знає?
Де кінець — не розглядає —
крутиться усе: круть, круть!...

Що сьогодні продають?
Скільки і за що дають?...

І арабів і жидів —
Кожний брати б їх хотів,
аж горить,
аж пищить,
але хто
за тото
заплатить?!

Гамерицька трамбулянка,
палестинська прогулянка!
Брати, брати,
вибирати
і іншому не давати!

Гей, шуп завірюха,
утопилась в нафті муха,
бомбовози запрягайте,
з нафти муху витягайте!

Аньчик маньчик,
на Европі барабанчик,
хто ударить,
кашу зварить!
Ванька Встань-ка,
а чи Джон? —
Хто спізнився — прошу вон!

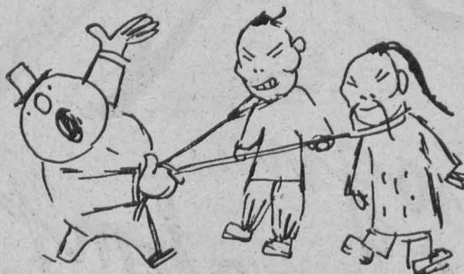

Гей бери, вибирай!
І Корея і Китай!
За рублі, за доляри,
все до пари,
все до пари,
Тільки раз,
все нараз,
щоб було гаразд!

Шах-тарах —
іде чорт,
іде хорт
на шістьох
головах!

Той торгує,
той купує,
той міняє,
спекулює, —
усесвітній шум,
камбрбум!

Закрутилось,
закурилось,
ярмарок, що і не снилось!
Міх — мах,
міх — мах
по шапках
і по зубах!

Гей, музики
грайте, грайте
і охоти додавайте!

Глітно, тісно
і завізно!
Гей купуйте, щоб не пізно!
Хто що має,
хай збуває!
Трах — тарах
по руках!
Пухнуть вуха і долоні —
Люди, свині,
півні, коні,
професори
і доктори,
без диплому
і з дипломом,
дурні з дому
й з-поза дому,
дипломати
(тільки брати), —

гей же куме,
гей же брате!
Дай сторгуєм,
додаси,
я додам,
буде нам,
буде вам!
Там-та-драм,
там-та-драм!

Гей же шпарко!
Гандзю, чарку!
Трах-тарах
по руках,
тільки міх,
тільки мах!

Закрутилось, закурилось,
ярмарок, що і не снилось!
Пухне, пухне голова!
Чорта два!

Біг пес через овес
і на дудку грає,
проб ив ногу на ломаці,
сів і проклинає.

Той мірошник, той есбіст,
той марксист — уердепіст,
той гетманець, той ундист,
а той знову уенрист,
той угаверист!
Що ж тепер,
що ж тепер?
Може нині,
чи в четвер?
Дай долоню, та на згоду,
так на щиро, не на моду!
Гей же шпарко!
Гандзю, чарку!
По душам,
там-та-драм,
там-та-драм!

Знов міркують,
комбінують
і на зимне ху-ху! — дують!

Гей музики
грайте, грайте
і охоти додавайте!
Хоч ще раз,
та для нас,
бо додому
час, час, час!

Ярмарок, що і не снилось,
в головах всім крутилось,
замість думки: трах-тарах,
замість слів — лиш міх-мах-мах!

БАБАЙ

НЕ ЖУРИТЬСЯ

— Ти ніколи нічого не допильнуєш, — плаче жінка. — Чому не здійняв перед бурею з вікна бутлі з вином? Град розбив її і намарно пішла вся моя праця. Подивись, що тепер маємо?

Чоловік, який вже має цього досить:

— Ох, нічого, не журися, тепер маємо вино-град.

*

ХТО БІЛЬШ МУЗИКАЛЬНИЙ?

— Чоловік чи жінка?
— Очевидно, чоловік!
— Чому?
— Бо коли він ще малий — називають його бубном, коли трохи старший — смиком, а коли ожениться — то бандурою...

*

ЖИТТЯ ПІСЛЯ ГРОШОВОЇ РЕФОРМИ

— Як ти живеш після реформи?
— Я не живу.
— ??
— Я мучуся.

*

ПЕРСПЕКТИВИ

Стрічаються два друзі після »верунґу«. Один одного питає:
— Ну, що ж, які перед нами перспективи:
— Малярські.
— ??
— Чим далі — тим вужчі.

*

ОБТЯЛИ...

По проведенні грошової реформи ізраелітянин зустрічає християнина і з вдоволеною міною питає:
— Ну, як ви себе тепер почуваєте? Вже вам також обтяли, що?

*

ЧУТЛИВА

— А тепер, кохана, розкажи мені про своє минуле!
— Скарбе! Чи ж тобі не жалко так зразу псувати ці наші найкращі хвилини?

*

ДВА ПОКОЛІННЯ

— Як ти можеш сама знайомитися з мужчиною, якого тобі ніхто не представив!
— А хто в раю представляв Еві Адама?

*

П'ЯНА ЛОГІКА

П'яний бандит до прохожого вночі:
— Скоро! Гроші і годинник!
— Гроші тут, а годинника не маю, бо він завжди спішить...
— Без дурних викрутасів! Як би так було, то я зустрів би його тут ще перед вами!

*

ЧИСТА РАСА

Баюварський Спортовий клюб в Мюнхені святкував 30-річний ювілей. На врочистому обіді присутні грімким »гох« вшанували ветеранів клюбу і заслужених німецьких діячів спорту: Курта Прохаску, Ганса Островського, Ґеорґа Мартіні і Гайнріха Дірон...

Мюнхен: Деякі скитальці тому не виїздять ще з Німеччини, бо чекають на появу »великої літератури«, що її тому два роки, »охоплений творчою гарячкою«, обіцяв МУР.

Міттенвальд: Драматична школа під керівництвом Й. Гірняка відкладає після кожної вистави певну сумку гроша на т. зв. емеритальний фонд, щоб забезпечити близьке майбутнє деяким своїм учням.

Інґольштадт: Балетова школа під керівництвом В. Переяславець завісила свою діяльність, бо щурі погризли пантофті для цілого ансамблю.

Реґенсбурґ: Театр В. Блавацького повідомляє Шан. Громадянство, що всі жертви, які зібрано на Фонд Українського Театру ще на стару валюту — Баварське Міністерство дозволило виміняти при грошовій реформі 1 : 1.

Мюнхен: Д-р О. Грицай не полемізуватиме більше з Т. Осьмачкою, бо Осьмачка не розуміється на дотепах і навіть найсерйознішу статтю бере поважно.

Берхтесґаден: І. Керницькй думає далі писати гуморески, переконаний в тому, що всі великі письменники починали свою письменницьку кар'єру з малих речей.

Ню-Йорк: Сталін не поїде до Вашінґтону на зустріч з през. Труменом, бо »залізна завіса« так »затялася«, що він ніяк не може піднести її вгору.

Париж: Комуністи у Франції принишкли так не тому, що бояться де Ґоля, а тому, що бояться Сталіна.

Москва: СССР повідомив інші великодержави, що він погоджується на прилучення Вільного Міста Трієсту до Італії, але з маленькою умовою: що раніше Італія буде прилучена до СССР...

Мюнхен: Баварський уряд запротестував перед ЦПУЕ проти скритих намагань українців перенести Київ до Мюнхену і позбавити баюварів їхньої столиці.

Вашінґтон: У зв'язку з ухвалою американського парляменту переселити масово всіх ДП до США, американський уряд розглядає справу відповідних приміщень для різних ДП-вських політичних центрів, розуміючи добре вагу національно-політичної зрілости своїх майбутніх громадян.

АРҐУМЕНТ

Червоноармієць, отворивши стару англійську консерву і завваживши, що вона зіпсута, звертається до політрука:

— Товаришу політрук, ця консерва цілком зіпсута.

Політрук: — Маєш ще один доказ, що Західня Европа гниє.

*

ДОТЕП В СССР

— Знаєш, що платять в СССР за добрий дотеп?

— ?

— Десять років!

КРАЩЕ НЕ ЗНАТИ

Він: Вкінці хочу знати, хто голова дому!

Вона: Краще тобі того не знати!

ПОГАНА ПРИВИЧКА

— Знаєте? Пані К. розводиться із своїм чоловіком!

— Чому?

— Бо він мав погану привичку гладити свою праву руку...

— Хіба ж це погана звичка?

— Так, але його правою рукою була його секретарка!

*

ПОКЕР

Два ідіоти грають у покера.

— Чотири аси, я виграв, — заявляє один з них, викинувши на стіл карти.

На це другий:

— Ні, я виграв, бо маю п'ять асів!

— Ти завжди маєш щастя, — сумно стверджує перший.

В РЕДАКЦІЇ

Начальний редактор до возного:

— Куди поділися редакційні ножиці, не знаєте?

— Їх узяв із собою редактор, що має писати статтю про міжнародне становище.

*

ПОПРАВИТЬСЯ

П'яний вернувся додому і кинув запалену цигарку на долівку. Рано перелякана дружина запримітила, що половина новісінького хідника зотліла.

— А тепер вже досить! Це мусить скінчитися... Принесла святий образ: — Присягни, що того більше не буде!

— Присягаю, запевняє п'яниця, що... п'яний не буду більше курити!

РОДИННІ ПОЧУВАННЯ

Під час вінчання доньки пані Маєр плаче.

— Ви повинні тішитися, пані Маєр, ви ж дістаєте зятя!

— Так то так, але трачу харчову картку! — відповідає зворушена пані Маєр.

*

ДЕФІНІЦІЇ

Секрет — це те, що говориться всім, але кожному зокрема.

Десвід — це те, що лишається нам навіть тоді, коли ми все стратили.

Такт — вміння сказати ближньому правду в очі, не образивши його.

*

ПОПРАВИВ

Пан Кон і пан Леві стрічаються в поїзді...

— О, сервус Кон, давно не бачив. Куди їдеш?

— Додому. Знаєш, моя жінка телефонувала, що сьогодні вночі привела на світ сина...

— О, ґратулюю... А хто щасливий батько?

— Що за безличність, Леві! Я ж тобі виразно кажу, що моя жінка має сина, а ти питаєш, хто батько!...

— Ну, пощо нервуєшся! Я думав, що ти знаєш...

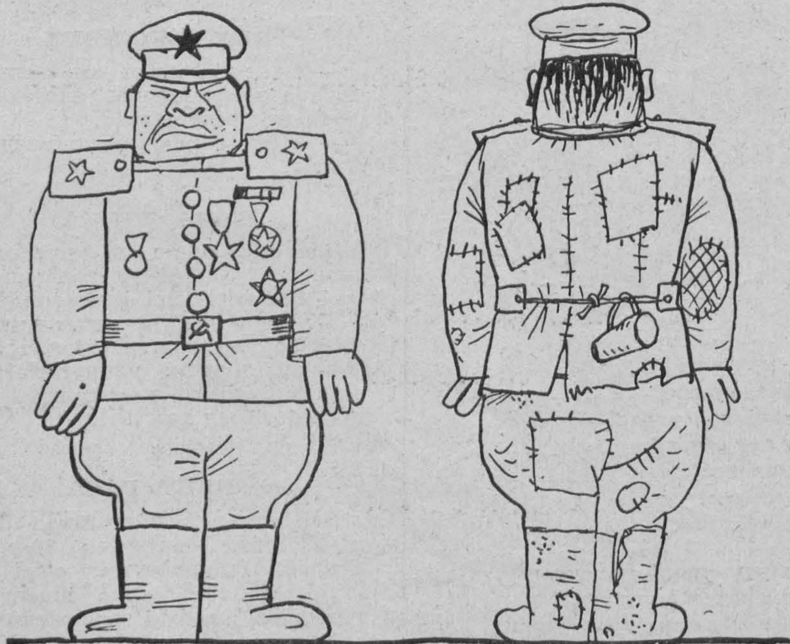

СОВЄТИ СПЕРЕДУ І ЗЗАДУ

ПІСЛЯ ДЕКЛЯРАЦІЇ УГВР

УГАВЕРА ДО УЕНЕРИ: »А ТИ, СТАРИЙ, КАХИ, КАХИ, Я МОЛОДА ГИ - ГИ - ГИ!..«

ВІДДЯЧИВСЯ

Вчасний ранок. Вулицею дуже поспішає ікавий. Йому назустріч надходить горбатий.

— Куди так спішишся? — питає горбатий.

— Д... д... до ш... школи іі.. ікавих, — відповідає запитаний.

— Чого ж тобі ще вчитися в школі ікавих, як ти вже так прекрасно вмієш ікатися?

Ікавий обурений відійшов і присяг горбатому помсту. Через декілька днів ікавий зустрічає горбатого, який кудись спішив, і питає його:

— Куди ти с... с... спішишся?

— До фотографа, — відповідає горбатий і біжить далі.

— Т... т... тільки не... не дай с... с... собі зробити знимку з горбом, — кричить йому навздогін ікавий, а т... то н... не зможеш о... опісля замкнути а... а... альбому!

—o—

ОЩАДНІ ШОТЛЯНДЦІ

— Стіни шотляндських домів дуже тонкі...

— Чому?

— Щоб на одному цв'яхові, вбитому в стіну, можна було з обох боків позавішувати образи!

З КНИГИ МУДРОСТИ ЛИСА МИКИТИ

Дезертир — це воїн, який утік з поля бою, щоб під час миру ціле своє життя вмирати за рідну справу.

*

В культурному суспільстві злодії сидять у вязницях, в малокультурному на відповідальних посадах.

*

Не кожний вродився на те, щоб носити зброю, — багато вродилось на те, щоб носити чужі клунки.

*

Коли твоя коханка присягається, що не покине тебе до смерти, — це знак, що можеш померти нагло і несподівано.

*

Єдина партія, проти якої ніхто не має ніяких застережень — це партія шахів.

*

Коли женишся на старості літ, не дивуйся, якщо ніодна твоя дитина не буде подібна до тебе.

Людина, яка доробилася великого майна, рідко коли буває щаслива; її спокій отруює думка про те, що на світі є люди більш багаті, ніж вона.

»СОЦ-ВІДБУДОВА« УКРАЇНИ

На партійних зборах Н-ського району секретар компартії захоплюється »темпами« соц-відбудови України, а спеціяльно свого району. Після кількох днів його зустрічає присутній на зборах парттовариш і непевно питає:

— Товаришу секретар, я їздив в »путьовку« по селах нашого району, але тієї відбудови не бачив!

— Бо ти фальшиво слідкуєш за відбудовою! Замість шукати за нею по селах, треба шукати по газетах! Там напевно знайдеш.

»ЛЮБИМИЙ«

Сталіна виснажила нервово »холодна війна« з США. Лікарі порадили йому виїхати на відпочинок до Сочі. В день виїзду в Москві парада; один з присутніх робітників плаче.

Його питають:

— Чого ж ти плачеш? Він же ж повернеться!

— Саме тому...

»ВЕЛИКИЙ«

Сталіна питають, кого він вважає найбільшою і найґеніяльнішою людиною в історії людства. Він відповідає:

— Передо мною був великим Петро, а ґеніяльним Ленін...

— Моя пані кохана, ну хай буде по-вашому; припустім, що Ванька дістав по крижбантах і настала Україна... То ви гадаєте, що все те діпівське братство, що по таборах кисне, політикує, спекулює й білий хліб втинає — отак, на галайбалай і без розбору зараз поїде до дому? Йой, та ніколи в світі, моя пані кохана!... Та хіба ці наші вдома з глузду зсунулися б, якби всю тую жемоїдь пустили в такий гарячий час, коли держава чуть-чуть тількищо з пелюшок вилізла і ледви на ноги встає!... Та ж ми їм тую нещасну державу зараз роздзьобали б, як чорні ворони! Ні, моя пані кохана, так не буде, як ви собі міркуєте, лише так як я оце кажу: постають морові хлопці з ґумами на кордоні і кожного діпістого будуть зразу гнати на зломану голову!

— На мій бабський розум, коли вже схочуть нас пускати, то ніколи купою, а люзом, і то добре пересіяних через сито та посортованих на категорії! Гадаю, що першими дістануть маршбефелі всі причасні до військовости, яко теж ті, що служили в кримінальці. Хто буде приділений до власної компанії, хто піде до поліції чи до фаєрманів, або на посаду при акцизі і в трамваю. Потім будуть екстра викликати через радіо всіх особливо заслужених для народу, тих, що з нагоди Великодня фасували по цілому кер-пакетові. Ну, всіх отих учених, письменників, професорів, докторів, інженерів, маґістрів, і, взагалі, ліпших гостей з дипльомами, хоч до тих дипльомів — то мало хто вдома буде признаватися, бо і так підроблені. За такими шишками, моя пані кохана, будуть алярмово трубіти всі радіостанції світу на всіх мовах, так що до кожного таке авізо дійде в якій закутині він не був би, чи то сидітиме, прошу пані, в Канаді на буряках, чи деинде, — як лише вчує таке авізо, має право негайно кинути посаду без чотирнадцятки, вибирає з канцелярії папери, дістає на руки безплатний білет 1-ої кляси на чотиромоторовий »Суперфосфат« і без пересідки летить просто додому!

— Я собі міркую, що перший, хто дістане таке авізо, то це буде пан Йосиф Стадник із Міттенвальду. Наш український уряд дасть йому повновласть репатріювати нарешті додому того вічного волоцюгу чумака Мамая, може йому Матінка Божа дозволить хоч кісточки зложити в рідній парафії, а то —бігме, жалко дивитися, як старша особа витирає собою всі кути, як товчеться по цілій всесвітній географії, по небі і по пеклі, а до Пашківки не має доступу... Зараз за паном Гірняком нашлюсує пан Блавацький з цілим своїм репертуаром, хоч і не єсьм того певна, моя пані кохана, чи на границі перепустять Цнотливу Зузанну!... Щось воно з тією цнотою не впорядку, кажуть — нібито така легка панна, що в Реґенбурзі забагато з муринами ходила, а потім якийсь хлопець з порядного дому зав'яже собі з такою світ і буде мати в хаті чорну розпуку.

— Далі ще на ґвалт будуть викликати всіх артистів-малярів, бо вдома настане велике запотребування лозунги, плякати, чи там інші кляпсидри, яко теж всі портрети треба буде перемальовувати на свіжий фасон, а вже й не згадую, прошу пані, про те, що при тих холерних зривах атомових напевно в цілому Львові ввесь тинк зі стін пооблітає і взагалі багацько буде ремонту.

...Коли вже всю сметанку зверху позбирають, тоді решту посполитих зженуть, як на ярмарок до такого великого дурхґанґсляґру. А посередині цього ляґру буде велика лазня, така на двадцять тисяч люда або й більше. Через оту лазню кожний діпіста мусить перейти, будь він сіра маса чи теж найбільший достойник, кожний мусить з себе змити еміґрантську коросту, а в котрого завважають тих бакцилів більше, такого будуть сіркою парити і таку йому дезинфекцію зроблять, що йому з хребта шкура пооблазить!

А коли вже нас викупають, випарять і, пробачте за слово, відскитальщать, тоді кожному дадуть чисту білизну і шмаття та виведуть всіх на таке велике подвір'я, гейби площа Сокола-Батька. Там зведуть око-до-ока, чоло-до-чола всі партії і скажуть:

— А тепер — ану, гай: перепросіться! Хто що з кимнебудь мав на пеньку — днеська все касується! І най вас Матка Божа боронить і заступить починати собі вдома яку свіжу галабурду або робити доноси одні на одних, мовляв — цей такий, а той сякий, бо ви всі одним миром мазані. Ану, подайте собі руки!

...І що ж ви гадаєте, моя пані кохана?... Абисьте який жаль в серцю мали до сусідки за вкрадений зі стриху шнурок, чи то до пана бльокового, чи до Суспільної Опіки, чи до СХС-у, — нічого не поможе, кожному найлютішому ворогові мусите подати руку та публічно розцілуватися!...

Але на тому не кінець: потім ще займуть до айнзацу всіх панотців духовних і скажуть те все братство поголовно сповідати й причащати, щоб кожний, хто переступатиме поріг Рідної Землички, був такий невинний, як новонароджене ягнятко.

По тих всіх приготуваннях, прошу пані, то прийдуть такі службовці з биндами на рукавах, які нас посортують за професіями, ніби — хто має яку спеціяльність і що вміє робити. А тоді вийде такий шпікер, що має моцний голос, з великою тубою і через тую тубу буде всіх нас по-порядку викликати. Ану, скаже, на той приклад, всі шофери — ходом руш додому!... Далі: — монтери, електротехніки, шлюсарі, столярі, будівничі, всі цехові майстри і челядники, всі колійові, що робили на штрииці і в Залізничих Верстатах, чи хто працював у Газівні, в Міській Різні, в Монополю, чи при каналізації, — як небіжчик мій чоловік, всі акордові й сезонові робітники та й взагалі, моя пані кохана, цілий пролетаріят, а дідько милосердний всіх їх перерахує!...

Другою турою будуть почитувати всіх урядовців, насамперед, прошу пані, державних і на сталій посаді, а потім таких, що працювали приватно, — в »Маслосоюзі« чи в »Центросоюзі« на Зіморовича вулиці. А на третю покатає додому »Селянська Спілка«. Це буде найдовший транспорт, бо тієї разівки маємо, нівроку, на еміґрації щось сімдесять процентів. А котрий господар утримує до того часу власну фірчину і кандибу, як непричком наш пан Вареха, що таборове сміття возить, той поїде додому перший, бо там таких треба, хтось-же мусить в першій опалі привезти до міста на пасок трохи картоплі, капусти чи й дещо з набілу?...

А вже четвертою турою то поїде всякий перебираний народ, такі, скажемо, прошу пані, фризіери, портіери, кельнери, гардеробщики, возьні, лапайдухи з похоронного заведення »Харіс«, всякі нижчі духовні чини — дяки, паламарі, церковні сестриці, Марійська Дружина та й всякі попалені емерити, інваліди і воєнні вдови, поміж яких, моя пані кохана, і ми якось замішаємося.

Як уже нас всіх так за порядком пересіють, переполощуть і щасливо відтранспортують, тоді ще на подвір'ю в ляґрі залишиться купка людей, що то ні-бе, ні-ме, нікукуріку, що не пристали чомусь до жадної категорії. То їх тоді ті службовці з опасками спитають:

— Гей, бойси! А ви що за одні?...

— А ми єсьмо будівничі! — скажуть тамті панки.

— От тобі і на! А вам хіба що, позакладало? Чому ж ви не відзивалися, коли шпікер почитував будівничих?

— Е, ми не є такі прості будівничі, — будуть чванитися ті панки.

— Ми є ті, що фурт будували Україну!

— Гм! А де ж-то ви її будували?

— А всюди потрохи... Одну, скажуть, прошу пані, Україну будувалисьмо на Розенгаймерштрассе, іншу на Дахавер, ще іншу в Авґсбурзі, в Ганновері, в Новому Ульмі, а решту — тка собі, по комітетах, таборових радах, маґазинах...

— Окей! — скажуть службовці, — то перша кляса! Знаменито. Нам таких будівничих тепер треба! Ось тут маєте, панове, кожний по лопаті та й по джаґанові й одні тачки на двох, — і гайда! — вивозити ґруз по збомбардованих будинках.

...Отак їх, прошу пані, оштрафують, всіх тих політикантів, що нам на чужині життя затроювали та й публічили нас перед цілим світом!

А вже найгірша кара спаде на тих кепських варіятів, що кидали між народ найгрубшу кістку незгоди, що то ділили нас на східних і західних, на карбованців і ґаліч-менів! Отим панкам скажуть вдома засипати Збруч!... В дощ, в сльоту і в найбільшу спеку вони мусітимуть попихати тачки з ґрузом, — одні з Києва, з самого Хрещатика, а другі зо Львова, з самої Левандівки, і то так довго, аж зарівняються обидва береги!

...Отак, моя пані кохана, я перерахувала вам усі категорії, а на смерть забула про найважнішу: про наших рідних спекулянтів!... Ну, але ними нема чого турбуватися — вони будуть перші вдома! Ми ще з вами і недоїздитимем на Пасіки або на Стрийську рогачку, як ті батяри вже будуть на Краківському »махоркові« продавати!

Ікер

НОВА ДЕМОКРАТІЯ

Демократія це прекрасне слово,
І зміст у ньому — кажуть — гарний є.
Наприклад, взявши на буденну мову:
Як сильний слабшого по вухах б'е.

А загалом — не можна нарікати
А хочеш — прошу — (це на рани масть!).
Але від цього, дорогенький свате,
Канарок молока тобі не дасть.

Демократія — це своя альґебра,
Вивчати треба від найменших літ.
Нераз тріщатимуть хребет і ребра,
І як не кров тебе залле, то піт.

А загалом — не нарікай ніколи.
Сидиш — сиди, мов пес той на стерні,
І, хоч стерня тебе в охвістя коле,
То ти кажи, що ні!

БАБАЙ

—o—

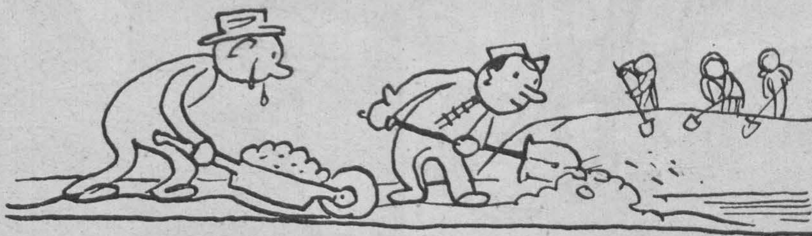

ПСИХОГОГ

Купець Н. програв у покера ввесь свій маєток і з розпуки застрелився. Приятелі, до яких він програв, вибрали одного з-поміж себе, щоб в обережній формі повідомив про це його дружину.

— Чи ви, пані, знаєте, що ваш чоловік спекулює грішми?

— Знаю, знаю.

— І що він зле спекулює?

— Знаю також. Він ще колись стратить ввесь маєток.

— Він вже стратив.

— А! Щоб його грім луснув!...

— Не треба, пані, він вже сам застрелився!

ОРИҐІНАЛЬНИЙ КІНЬ

Підхмелений чоловік вертається по півночі додому, і, поклавшись спати, кличе крізь сон »Мушенько, Мушко...«

Розсерджена дружина будить його:

— Що то за »мушку« ти кличеш?

— А... то я... грав учора на кінних перегонах і ставив на коня, що називався »Мушка«...

На другий день вертається чоловік з праці і питає, чи прийшло що з пошти.

— Ніщо не прийшло, тільки твій »кінь« дзвонив! — відповідає дружина.

—

ВЛУЧНА ЗАУВАГА

Промовець на вічу говорить довго, нудно й незрозуміло. Вкінці каже:

— А тепер, коли себе запитаю...

— ...то й так нічого не довідаєтеся! — перебиває один з присутніх.

СЛУШНА ПРИЧИНА

Жінка має дуже поганого чоловіка. Він іде на кілька днів з хати і наказує:

— Тільки не зрадь мене під час моєї неприсутности!

Не бійся. До цього маю охоту тільки тоді, коли ти вдома!

—

ШКОДА

Померла дуже погана, але одночасно дуже багата вдова. Один з її знайомих, холостяк, сумно зідхає:

— Шкода, що про це не можна було знати наперед! Передучора вона була такою доброю партією до женячки...

—

ПОЛІТИЧНИЙ СВІТОГЛЯД

... Івась намовляє мене, щоб під час виборів я голосувала на соціялістів, бо вони за соціяльну справедливість, Стефко — щоб я голосувала на гетьманців, бо вони за нашу традицію, а Гриць — щоб на демократів, бо вони ґарантують всім свободу...

— Ну, а ти?

— Я на демократів, бо з них всіх найбільше подобається мені Гриць...

РЕПРЕСІЯ

Англійському місіонерові забракло цукерків, які він роздавав неграм після кожної науки релігії. Негри питають:

— А нині маєте цукерки?

— Ще ні.

— Нема цукерків, не буде й »Отче наш«!..

ЩИРА РОЗПУКА

Коло одної могили на цвинтарі стоїть чоловік і розпачливо плаче:

— Андрію, чого ж це якраз ти мусів вмерти!

Прохожі питають:

— Чи то був ваш батько?

Немає відповіді.

— Чи то був ваш брат:

Та ж сама розпука.

— Хто ж це був вкінці?!

— Ах, залишіть мене! Це був перший чоловік моєї дружини!

—

ІСТОРІЯ ПОВТОРЯЄТЬСЯ...

— ... На жаль, мусимо ствердити, що організація Об'єднаних Націй практично провалилася!

— Історія повторяється: вже Вавилонська Вежа була причиною непорозумінь між людьми...

—

ЛІТЕРАТУРНО-МИСТЕЦЬКА ХРОНІКА

З Москви повідомляють, що Шостакович, на доказ своєї покути за буржуазні ухили в музиці, постановив написати музичну ілюстрацію до сталінської інтерпретації Марксового комунізму і викликати на соц-змагання Прокофієва на подібну тему.

В Києві т. зв. спілка радянських письменників України ухвалила програму літературної творчости советських письменників на діловий рік 1948/49. Програма накладає письменникам »велитенської літературної ваги священний обов'язок« оспівати в своїй творчості ударну тему: »Невідомі ще досі геройські подвиги ґеніяльного тов. Сталіна«.

З абсолютною певністю можна згори ствердити, що твори на цю тему будуть літературним шедевром і викличуть обов'язково загальне захоплення.

ПРИЇХАВ ЛІТЕРАТУРНИЙ ЦИРК
ДУФТА з НИЖАНКОВИЧ
ВІСТІ
ГОНОРАР
ДИРЕКТОР ЦИРКУ УСАМ ЧУК
ГРИБУНА
АКРОБАТ КАМБРУМ на ЛИНВІ
УНІВЕРСАЛЬНИЙ МАГІК
КАБІНЕТ ОСОБЛИВОСТЕЙ
КАБІНЕТ ОСОБЛИВОСТЕЙ ДОКТОРА СЕРАФІКУСА
ЕНЕЙ-ЛЮДИНА-ҐУМА
ТАНОК „МОТИЛИЦЯ" ПРІМА-БАЛЕРИНА ОЛЕСЯ БАБІЇВНА
ІВАН БУМАРАНГ МИСТЕЦЬ НА КОТУРНАХ
CARE
ТАНОК ЗБАГАЧЕНОГО КЕРПАКЕТОМ РЕАЛІСТА
ЄНДИСЛАВ РОСТИК
ПРОКОВТУВАННЯ ШПАГ ТА ІНШИХ ГОСТРИХ НАПИТКІВ
ВАСИЛЯ ЧЕПИВОРІЗА
ТАБОРОВІ МОНОЛОГИ ІВАСЯ КЕРНИЧКИ
В. ДЕРЖАВИН САМОДІЯЛЬНА АКРОБАТИКА
ДРЕСУРА ПРИРУЧЕНИХ ЗВІРЯТ
ЖЕРЕ-ШЕХ
ПІД ЧАС ВИСТУПІВ ВЛАСНА ОРКЕСТРА
МІТТЕНВАЛЬДСЬКИЙ ФАКІР ОЛЕКСАНДІТ СТЕФАНДРАТ.
В АНТРАКТАХ ВІДВІДУЙТЕ РІДКІ ЕКЗЕМПЛЯРИ РІДНОЇ І ЧУЖОЇ ФАВНИ.
ЕКО

ІРО І СКИТАЛЬЦІ

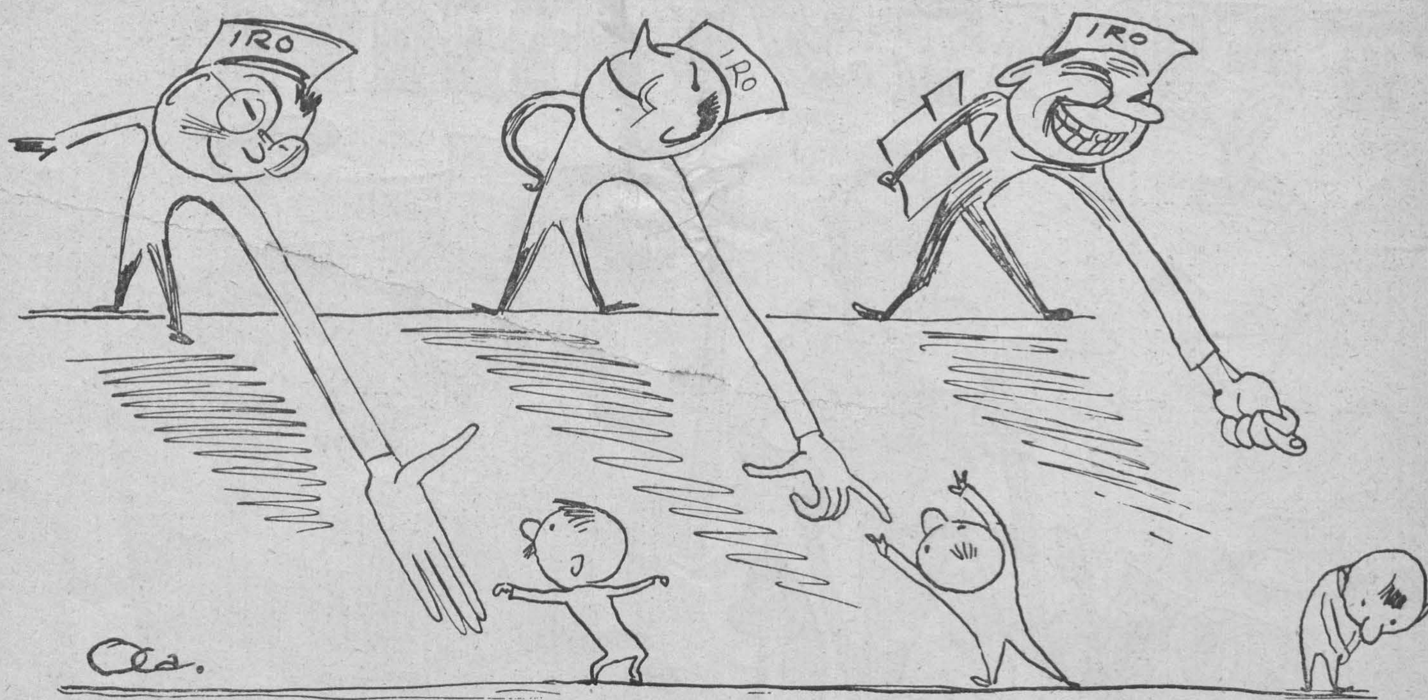

І-ша інстанція:
— Простягаємо руку на допомогу

ІІ-га інстанція:
— Вистачить один палець

ІІІ-та інстанція:
— А це вам на смакує?...

ПОРАДА МОЛОДОМУ ПИСЬМЕННИКОВІ

...Коли хочеш бути скоро популярним і відомим, мусиш багато писати, а тому не можеш витрачати надто багато дорогого часу на довгу застанову і шукання оригінального: позичай найкраще від інших, вивернувши »кота догори хвостом«: що інші хвалять, гани, що вони ганять, — хвали. Тим спричиниш дискусію, і про тебе будуть всі говорити. Не старайся писати зрозуміло. Велика література не для простаків! Критики будуть тебе інтерпретувати на всі лади, дошукуючися в твоїх писаннях найшляхетніших ідей, про які ти сам не маєш поняття. Літературні дилетанти будуть захоплюватися тобою, боячись, щоб їх не [illegible] [illegible] предтечі нових літературних напрямків завжди зустрічалися з критикою зазкорузлих консервативстів. Твори новий стиль: підмету і присудку в реченні не завжди треба, бо стан душі можна висловити також белькотливими звуками. Якщо хочеш бути реформатором і збагачувати мову, твори нові слова, а, напевно, знайдеш таких, хто за тобою їх повторить. Коли так і тим подібно робитимеш, напевно станеш скоро відомим письменником.

Спішися і користай з нинішньої коньюнктури в літературі, бо завтра може бути пізно!

Твій

Юра

ДИСКУСІЯ ПРО ВЕЛИКОПРОСТІРНУ ПОЛІТИКУ В »ЧАСІ«

— АНУ, ЧИЯ БУЛЬКА БІЛЬША!..

Дістанемо працю у своїй професії!..

ПРОФЕСОРИ

ЖУРНАЛІСТИ

КООПЕРАТОРИ

ЛІКАРІ

ОБРАЗОТВОРЦІ

ПІДПІЛЬНИКИ

МОВНИКИ

ПОЛІТИКИ

ПИСЬМЕННИКИ

СПЕКУЛЯНТИ

ВОЖДІ.

ЛИСТ
до пана посла Стаха Слоніва

ЧЄСНА ЕЛІТО!

Вімеркував сми єдну річ тай хтів бим, жибисте тото порушіли в казетьох, ци в Комітеті.

Ото, видите, жи сє ни добре в нас ґіє, то кужний знає: ни порєдку, ни супрединадзії, ни харіктеру, ни згоди, ни йкоїс консилидації. Кужний тото знає, але чо то так, нихто ни може сказати. А я йкос меркував про цисе і домеркувавсми; всьо биз тото, жи нима єрмарку! Аяґже!

Люди ни добрі стали, бо кужний чує, жи му шос ни достає, шос му сє під серцьом варит і віфольґувати сє нима де.

Бо хто то виґів тілько років нарід биз єрмарку тримати?!

Як єсмо були дома, то ни було такого, жиби сє биз єрмарку обув, жиби вітримав хоц місяц. Йкос воповідав ми йден сторію, жи то раз йшов гуцул до міста, а другий го питат:

— Май, куди-ко йдете, куме?
— На єрмарок.
— Несети шос продати?
— Нич ни несу.
— Май, шос мете купувати?
— Май, нич!
— А чо' йдете?
— Або йду, може ми сє назад фера трафит.

Може це було насправді, а може хтос таке вігадав на жарт, але, май, хтос ни дурний, такий, жи се на наших люґях знаї.

Бо то на люґях тра сє знати, рувніж, як на маржині. А специяльни, єк хтос хоче бути ци за вождї, ци за мілістра. А в нас то сє такі сиперують від народу і тото й біда! Бо за Габсбурґів було йнакше. Кужний монарха чєс до чєсу пирибиравсє за простого і йшов між нарід і придивлєвсє до кужного стану, жиби знати, єк хто жиє тай єку має нидиспензію. І биз тото лекше було в цесі чєси кристєнинові на світі жити. Єк сє кому кривда ґіяла, то міг в кужний чєс вдатисє навіґ до самого кісарі. А типери-ка де сє власт? Ци до бльокового, ци найвижі до таборового суду тай на цесім шлює!

А на тото всьо мож би зарадити, єкби чєс до чєсу пустити нарід на єрмарок.

Бо ци тємите, єк це було? Нарід поз'їздитьсє з усіх селів, дес ген аж з під румунцкої границі, позвозєт всєкого, шумлєт, ґівкають, шварґотє, а маржина ркиає, — такий сє рух зчинит, жи кристєнин хоцби йку гризоту мав, то сє ї збуде ги ніц. Чоловік сє з ружним народом здибав, тай поговорив, ци на торзі, ци в шинку. Єрмарок то був наш хлопський парлемент. Нарід фольґував си єк міг, і єк кого було стати, али навіт найбіднішний сє вікричав та вігойкав і нихто му того не зборонєв. Навік таліґенція, ци то єгомосць, ци їмосць, ци директор — всьо перло на єрмарок. Тилько, жи з таліґенції, єк бува, походє між народом, ци між маржинов, ни йшла до шинку, али до Бізанці на флєкі, або до Народної Торговлі на вино, ци на арбату з румом. Сидє, було, красно за столом і вогорє про політики. Імость сє хустєтком вобмахують, бо дужи вбріла, а єгомосць все »пшипрашам« і все »пане дзєю« — полійтикують до самого вечорі.

А нинька хто в політиці кажи ци пшипрашам«, ци »пане дзєю«? Валит йден другого в ухо і кажи, жи він димократ!...

А всьо биз того, жи нима єрмарку!

Цисе вам пишу, тай померкуйте си тай вобрадьтесє з паном Мудрим, циби Комійтет не вінаймив на йден день йкийс ринок, ци торговицу, тай зо два шинки і йдну ристирацію і ци ни зробив би там єрмарку?

Прахтично би було, бо, єк знаєте, в єднім ляґру дают фурт пенцак, а в другім вівсєнку, то би сє люди своїм добром вобміняли. Тай воґулі, в кужного шос сє валєє в хаті, жиби хтів продати, а чогос му ни достає, тоби си купив. А ґрунт, жи нарід би сє зійшов до купи, чогос би сє кристєнин довідав, а шос би другому повів. А ни йден ше в ляґру конє тримає, ход годувати нима чим, тай рад би продати, але сами кажіт: єк конє продавати биз єрмарку?

Тилько жиби сте ни забули кілка жидків вінаймити з Бадрейхенгалу, жиби робили рух і крик на єрмарку, бо без цисього єрмарок сє годен ни вдати.

Дивіт, наші духовенство ліпши зробило. Минулого року вінаймили косцюл в Алтінґу і зробили відпист. А типер хтєт вінаймити Люрд, дес аж ві Франції. Моя жона їхала до Алтінґу і дуже си фалила, али я ни їздив, бо йкос мини ни пасувало, бо сє фурт риндикальної ленії тримаю. Али єк ни буде єрмарку, то ни вітримаю і пойду на відпист, хоцби навік до Люрду. І так чую, жи сє робит нова партія, жи сє називат Кристіянски Риндикали. Проґрам мають такий ги ми, тілько жи ходє до церкви і їздє на відпист. Може би і ми зревіндували ведлуґ того свій проґрам то би сє трохи відсвіжив і набрав більши моци.

І шем сє хтів запитати, ци і у вашім ляґру дают стухлу муку? Бо в нас і хліб з неї пичут і на приґіл дают, жиби си люди дома клюцки з неї робили. І кажуть, жи ход стухла, то маї йкус кальорію, жи від неї чоловік правитсє.

Напишіт ми, ци то годна бути правда?

Поздоровлєю вас красно тай файно —

Гриц Зазуля

*

ПРАКТИЧНІ ПРИПОВІДКИ

Де два б'ються — третий йде до шпиталю.

*

Краще пізно вкрасти, ніж ніколи, бо хто дбає, той щось завжди з маґазину має!

*

Швець знай своє шевство, бо з того будеш мати більше, ніж з титулу маґістра.

*

Не той багатий, хто мудрий, а той, хто паскує.

*

ЗНАВЦІ ЛІТЕРАТУРИ

— Скажіть, ви прочитали вже до кінця »Поета« Осьмачки?
— Так.
— І як вам подобається?
— Ох, це ж прекрасна річ! Жалко тільки, що з того нічого не розумію...

*

ЛОГІКА

Поліцай до п'яного під ліхтарнею:
— Гей ви! Що ви тут робите?
— Шукаю своїх грошей.
— Ви тут їх загубили?
— Ні, в барі.
— То чому ж там не шукаєте, тільки тут?!
— Теж логіка! Та ж він вже замкнений!

АНГЛІЙЦІ

В містечку Слейберн паламар вилазить щодня о 8-ій годині на дзвіницю і дзвонить. Чому — він знає. Дяк і священик також не знають. Ніхто взагалі не знає. Ніхто й не звертає уваги.

Але коли новий священик хотів ліквідувати цей звичай — ціле містечко категорично запротестувало!

НАШІ ДІТИ

Н я н я: А тепер, Асю, поїдемо на прохід!

А с я: Як везеш мене у візочку на прохід, то не забудь взяти цукерків, бо я можу плакати!

Н я н я: Як будеш плакати, то я дам тебе вовкові!

А с я: А ти не страш дитини!

ДО ДЖЕРЕЛ

— НІ, Я НЕ НАСЛІДУЮ ПОЛІТИКИ ГІТЛЕРА, ВІН НАСЛІДУВАВ МОЮ!..

СОВЄТСЬКА ДОПОМОГА САТЕЛІТАМ

Щасливі »нові демократії« за залізною заслоною уклали з СССР дуже »корисні« для себе торговельні договори, при допомозі яких СССР »допомагає« їм відбудовувати їхнє господарство. Ось, напр.: Польща постачає СССР вугіллям, за частину якого СССР одержує від Угорщини пшеницю, за частину якої він одержує від Чехо-Словаччини машини, за частину яких він купує в Румунії нафту, за частину якої він одержує від Болгарії збіжжя, частину якого він віддає Польщі за вугілля, а за другу одержує від Югославії тютюн і інші блага...

Оттак наші!

Чи ж даром називають Сталіна ґеніяльним?

—

ВИЯСНИЛА

— Мамусю, а чому телеграфні стовпи є тільки з одного боку залізничого шляху, а з другого ні?

— Бо... бо з другого йде телеграф без дроту!

»БРАТНЯ« МОВА

В »щасливій« тепер Галичині »українські« суди урядують в російській мові.

Суддя до жінки-свідка:

— Ви істица (свідок)?

— Та де там панонько... тос... товаришу. Я Паранька!

— Но ви ж істица?!

— Але ніколи в світі! Мене навіть дома так не називали!

— Ну всьо равно. А тепер паднімітесь!

— Та так без сорому, при людях! Я навіть вдома так не робила!

— Ну, харашо, харашо. А тепер скажітє, как жил етот челавєк з нєвєстой?

— Та де він жив з невісткою! Він жив з жінкою!

— Пусть будєт, ладно. А как же жилі — дурно (погано)?

— Та також таке питаєте! Дурно! Та так, як звичайно чоловік з жінкою: ні за дурно, ні за гроші...

АФОРИЗМИ

Життя людини таке, як сорочка дитини: коротке і запаскуджене.

*

Приятеля пізнати в біді — очевидно в його власній.

*

Дарованому коневі в зуби не заглядають, на це він має інше місце.

*

Не йди до багача за милостинею, бо він заставить тебе працювати.

*

Капелюх ще не свідчить про те, що його власник має голову.

*

Смерть завжди приходить впору для бідного, не впору для багача.

*

Фірман, ставши великим потентатом, ніколи не відучиться ляскати батогом.

ОГОлошення

Погано спите?
Діти Чумацького Шляху
Читайте ВЕЛИКУ літературу!
Заспите швидко і ТВЕРДО!

НЕ ПИЙТЕ горілку

ВОНА шкодить ЗДОРОВ'Ю

ПІДВИЩУЙТЕ свою ОСВІТУ!

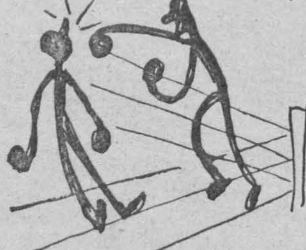

ХОДІТЬ на дискусійні ВЕЧОРИ

ЗАЛЮБЛЕНІ!
ЗАРУЧУЙТЕСЬ традиційними ПЕРСТЕНЯМИ!

ТРИВАЛІ і вистарчать НА ЦІЛЕ ЖИТТЯ

Щадіть ГРОШІ!
думайте ПРО СВОЄ МАЙБУТНЄ......

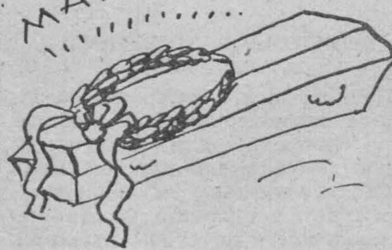

Тренуйте БІГИ на довгу ДИСТАНЦІЮ

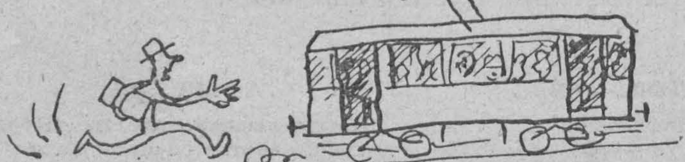

ПОСТІЙНЕ тренування дає ДОБРІ НАСЛІДКИ!

БАТЬКИ! ВИХОВУЙТЕ СВОЇХ ДІТЕЙ НА СВІДОМИХ УКРАЇНСЬКИХ ПАТРІОТІВ!

Переселюйтеся!
НАШИХ ПЕРЕСЕЛЕНЦІВ В ЗАМОРСЬКИХ КРАЇНАХ

АВТОХТОННЕ НАСЕЛЕННЯ приймає з ентузіязмом

гиц.

З РИСУНКІВ МАЛОГО РОМЦЯ

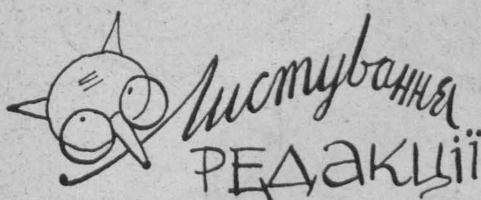

Д. З., Кавфбойрен: Фахових порад з ділянки сільського господарства покищо не даємо. В усякому разі можемо Вас запевнити, що картоплі не сіється, а банани це овоч, а не жадна тропічна порода нашого жайворонка. Виїхавши на поселення займіться найкраще збиранням поштових марок.

Оля Губка, Мюнхен: Якщо Ваш чоловік щовечора йде на піятику, то Ви будьте терпеливі, почекайте до часу, коли він проп'є все і коли йому залишаться тільки останні штани. Тоді ті штани замкніть у шафі, і він, напевно, буде змушений залишитися дома.

О. М., Авґсбурґ: У свому вірші пишете:

Я тебе люблю щодня більше,
Дай поцілувати уста або щось
інше...

Здецидуйтеся, а тоді напишете нам, що Ви вибрали.

ОГОЛОШЕННЯ

ПАННА з готівкою 4000 фенігів і виправою (дві валізи) навяже листування з інженером або маґістром. Ціль матримоніяльна. — Листи до Адмін.: »Голос Рака« 111.

ЗАПОВІДІ ДЛЯ СКИТАЛЬЦІВ

1. **Вибираючись у заморські краї, не забудь сісти на корабель.**
2. **Вивчи англійську мову, бо інакше не порозумієшся з американськими українцями.**
3. **Доробившися майна, не забудь допомогти іншим скитальцям — далі сидіти в Німеччині.**
4. **Де тільки можеш закладай комітети для допомоги скитальцям, бо інакше не матимеш посади.**
5. **Бери із собою українську книжку, вона тобі завжди знадобиться, як курильний папір.**
6. **Не дай себе засимілювати, пам'ятай завжди про те, що ти поміркуєм,**

*

МІНІСТЕРСЬКЕ »СОЦ-ПОХОДЖЕННЯ«

В »демократичній« Польщі селянка домагається особистої розмови з міністром. Її не пускають.

— Алеж я мушу обов'язково сама з ним бачитися!

— Чому особисто? Скажіть в якій справі!

— Та в дуже важливій справі. Ви розумієте, міністер був раніше в мене наймитом, і тільки він знав, як поступати з моєю норовистою кобилою. Від того часу, коли він від мене пішов і став міністром, вона не дає до себе нікому приступити. Як він до мене не вернеться, мусітиму її продати!

ЛИС МИКИТА
журнал сатири, гумору і карикатури
Виходить два рази в місяць
Редаґує Колеґія
Адреса Редакції і Адміністрації:
(13b) München 45
Freimann, Warner-Kaserne
Bl. „C." II/52

ДО НАШИХ ПРЕДПЛАТНИКІВ І ЧИТАЧІВ

1. У зв'язку з валютовою реформою одне число в Німеччині коштуватиме 0.50 НМ — до часу остаточного устійнення.

Ціна числа за кордоном залишається як досі — 0.10 ам. дол. або рівновартість їх у місцевій валюті.

2. Подвійне число 10—11 знижуємо винятково для Німеччини до 0.50 НМ, за кордоном ціна цього числа 0.20 ам. дол.

3. Тому що — згідно з рішенням влади — вся внесена передплата є завішена — просимо наших передплатників пересилати належітість почавши від числа 10—11. Передплати внесені на наші конта за кордоном, дійсні й далі.

4. Всіх наших кольпортерів і передплатників просимо своєчасно сл ати за кольпортаж, щоб ми не мали фінансових труднощів з випуском наступних чисел.

Адміністрація

Друк Ч. 10—11 закінчено 15. 7. 1948

Ціна ярмаркового числа 0.50 НМ.

СХІДНІЙ ТОРГ

+ сатира + гумор + карикатура +

ЗМІСТ Ч. 9

Вавилонська вежа
Провід
Лист до посла Стаха Слоніва
Рисунки Ромця Бульки
Консолідація і ін.

● Журнал до набуття ●

В ....

Ч. 9.

Лис Микита

Сатира. Гумор. Карикатура

СТАЛІН: МОЖЕ ВДАСТЬСЯ МЕНІ ТЕЖ З ЦЬОГО КІТЛА ЮШЕЧКИ ПОСЬОРБАТИ!

Літераторів у нас, дав Біг,
зародило!
Кожний має творів міх
(Ой, гіркий то сміх, не сміх!),
всіх мов до стільця пришило —
і не розгинають спину:
пишуть, пишуть ніч і днину,
не банально,
епохально,
словом — геніяльно!

Може тут, на еміґрації,
вискочить який Горацій?
Може Байрон? Може Шеллі?
Може Руставелі? . . .
Різні чуда бо бували.
Кажуть, раки вже свистали . . .

Може хто з пишущих
Свисне для грядущих?

Пишуть, пишуть критики
(Про поезію і прозу). —
Один має — притики,
Інший — аспіртозу.

Пишуть про велику
(Про літературу),
а кінчиться — МУРом,
ну, і калямбуром.
Взагалі (сказавши раз
прозаїчно — не велике зло!)
Мабуть музу нашу знуджений Пегас
Копнув у чоло!

БАБАЙ

Мюнхен: У зв'язку з роздачею кер-пакетів, що їх фінансували наші заокеанські брати для найбіднiших скитальців, найбідніші почали скуповувати порожні пакети, щоб перед своїми знайомими почванитися, що і вони теж щось дістали.

Москва: В СССР проголошено чергову державну позику для відбудови народної економіки, яку, як видно, від 1918 р. ще й досі не відбудовано.

Вашінґтон: У зв'язку з недалекими президентськими виборами в США американські українці думають висунути кандидатуру д-ра Смука, який втішається незвичайною популярністю в Америці . . . серед кількадесяти скитальців, що їм американський комітет допоміг виїхати з Европи.

Авґсбурґ: Збагачений реаліст В. Чапленко задумає знову вступити до МУРу, зачуваючи, що всі геніяльні члени цієї організації мають бути незабаром „компактно" переселені за океан.

Фрайман: Деякі члени одного репрезентативного українського хору записались на курс української мови, щоб, виїхавши до США, могли порозумітись із заокеанськими українцями, які ні в зуб не розуміють по-російськи.

Ставайте передплатниками!

Фюрт: Видавець „Часу" мґр. Р. Ільницький підготував до друку збірку своїх статей про великопросторну політику. Замість мапи України в книжці буде вміщений великий портрет автора.

Москва: Сталін наказав „опорожнити" кілька в'язниць для французьких комуністів, які, з приходом де Ґоля до влади, тікатимуть з Франції до СССР.

Берхтесґаден: Табір „Орлик" визнав нову жидівську державу і це визнання задокументував висилкою відповідної депеші до жидівсько-го табору в Бад-Райхенгалі.

Мюнхен: Набір військових добровольців до Палестини по жидівських таборах ДіПі набирає масових форм. В одній лише М-ській окрузі зголосилося 5 охотників, з чого трьох комісія визнала нездібними носити зброю, бо мали вже понад 60 років. Акція йде далі такими самими темпами.

Новий Ульм: Довідуємось, що на З'їзд Комбатантів в Етлінґені не міг прибути один із колишніх наших генералів, що живе постійно в Новому Ульмі, бо саме в день З'їзду призначив його п. бльоковий до замітання подвір'я. Щойно за вставленням вищих чинників дозволено ґенералові поїхати на З'їзд у — позичених штанах.

Лондон: В політичних колах догадуються, що Совєтський Союз для того зрезигнував із війни на весні ц. р., бо дістав секретні інформації, що до Західнього Бльоку мають незабаром приступити ще такі великодержави: Ліхтенштайн, Монако і Андора.

ВИЗНАЧНІ ЛЮДИ

Троцький, Зіновєв і Радек ідуть вулицею в Москві. Троцький до Радека:

— Ми тепер такі визначні люди, що нас кожний „пацан" знає . . .

Радек: — Ну, ну!

Троцький до Радека: — Ну, ну! Давай зараз перевіримо! — А потім, звертаючись до піонера, що проходив пішоходом, каже:

— Слухай, піонер! Ти нас знаєш?

— Знаю!

— Ну, ну! А хто ж ми такі?

Піонер глянув на них, обдивився з ніг до голови і спокійно каже:

— Хто ж ви? Жиди!

— Радек до Троцького: — Ну, ну! Відгадав, що ми визначні люди! . . .

З СССР

По доповіді на тему колгоспного життя, коли колективізували циганів, один циган встав і вигукнув:

— Товариші! Нехай живе ярмарок сім разів на тиждень! Нехай живе колгосп . . . тільки не в нашому селі!

—

Кавказця запитали:

— Чи хороша совєтська влада?

— О-о-о-о! Кацо! Савєтський власть дуже харошій . . . Тольки очень длінний . . .

—

Попа, що відмовився від релігії, запитали на черговій „чистці":

— Ми знаємо, що ви були служителем культу. Знаємо, що ви ставитесь льояльно до совєтської влади. Скажіть, а чи подобається вам совєтська влада?

Піп до вуха голови комісії:

— Подобається, але я її „вєсьма" боюсь".

ТУРИСТИКА

Туристика в нас тепер модний спорт. Майже всі дипісти плекають цей здоровий і корисний спорт. Бере такий турист наплечник і робить туру на село, між бауерів. Під вечір вертається. Як вдасться, вертається з наоитим наплечником, а як не вдасться, то з набитим від емпі обличчям.

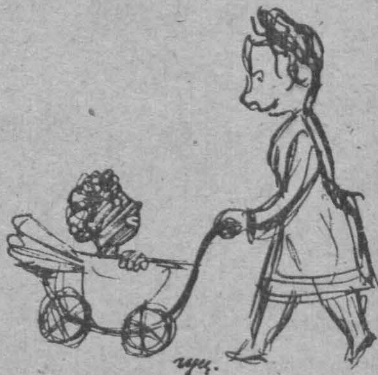

Як довідуємося, в деяких українських таборах нав'язано зв'язки з чужинцями.

Вавилонська вежа

Або що писатиме колись не один воєнний звітоздавець про війну в Палестині

Тель-Авів, . . . травня 1948

. . . Їй Богу, дивовижна була ця війна в Палестині! Я ще й досі не в силі збагнути, хто тут із ким та завіщо бився. . . Теоретично — ніби воювали Араби з жидами, але в дійсності, принаймні по жидівському боці, ви могли почути, що вояки лаялись у всіх мовах Середньої та Східньої Европи, очевидячки — за винятком жидівської . . . Але й поміж Арабами . . . — та не хочу бути голословним — для прикладу наведу такий епізод:

В місцевості О. під Тель-Авів штаб розташованого тут відділу Гаґани покликав мене на перекладача. Саме схоплено до неволі трьох арабів і, як воно не дивно, жидівські штабовики не вміли з ними розмовитися.

Я увійшов до квартири штабу і у куті під стіною помітив двох струнких, засмалених синів пустині, орлиноносих, кучерявобородих, у білих турбанах і з схрещеними на грудях руками. Третій полонений, низький, голомозий, в червоному фезі на чубку маківки, носив єгипетську уніформу і тримався осторонь від своїх співтоваришів.

Почалося переслухування.

— Як називаєтеся і з якої ви частини? — питаю по-арабськи першого з краю сина пустині.

Визнавець Магомета блиснув білками, глипнув ізкоса на свого сусіда і сказав якимсь, нечуваним досі в серці Малої Азії, діялектом:

— Вас ґат дер ґезаґт?

— Габе кайне анунґ! — відповів другий син пустині здвигнувши плечима.

За столом, де сидів штаб Ґаґани, — постала петушня. Жиди позривалися з крісел і закричали — загомоніли всі нараз найрізнішими та найдивнішими мовами, немов би оце справді Єгова помішав їм язики, як колись їхнім предкам під Вавилонською Вежею:

— Таварищі! Ето наверно ґерманьци!

— Рихтик то сом шваби пшеклєнте! Псекревє!

— Сакраменцке затрацене клюци! . . .

— Боґа ти мой!

— Теремтеттем!

Поки я вспів отямитися, штабовики гурмою присіли синів пустині і давай їх мотлошити! Зразу мені здавалося, що їх на місці повбивають, але стало на тому, що позривали з них бекеші і . . . стали заглядати їм під пахи. І справді: обидва визнавці Аллаха й Магомета носили прекрасні „блютордери" та були в свій час офіцерами СС, з дивізії „Ґросдойчлянд" . . .

В часі чиєї суматохи якось ніхто не звернув уваги на третього полоненого, що в єгипетській уніформі. А він сам виявляв погірдливу байдужість до всього, що творилося в кімнаті штабу. Його спалена сонцем пустині маска була подібна до таємничого й нерозгаданого обличчя єгипетського Сфінкса . . . Та в тому моменті, коли всі штабовики прив'язалися до „арабів" з „блютордерами", він одним стрибком плигнув на підвіконня, роздер навіконну сітку і вискочив надвір! . . .

Штабовики підняли страшний ґвалт. В дворі затріщали постріли. Будинок штабу був тісно обставлений стійками і втікачеві не довелося далеко втекти . . . Його привели незабаром у кімнату потурбованого, поцарапаного, з підстреленою ногою.

Мене ждала ще одна несподіванка: цей третій полонений, єгиптянець, був не хто інший, а лейтенант Британійської Королівської Армії! . . .

Ікер

З КНИГИ МУДРОСТИ ЛИСА МИКИТИ

Коли побачиш гарну дівчину і серце твоє починає живіше битися, це знак, що матимеш нагоду видати більшу суму грошей.

—

Світ був би гарний, як би не те, що люди вперто стараються поправити природу, забуваючи при цьому, що вони — найпоганіший її твір.

—

Атомова бомба, застосована в другій світовій війні, нічого на світі не змінила — людські голови і надалі залишилися твердими.

—

Коли довідаєшся, що твоя дружина має любовника, постарайся, щоб він з нею одружився, — це буде для нього найважча кара.

—

Найлегше бути вождем, бо на світі є досить дурнів, які не знають, що зробити зі своєю свободою.

ДО З'ЇЗДУ УСС.

Др. Гірняк: «А ми тую червону калину піднімемо . . .»

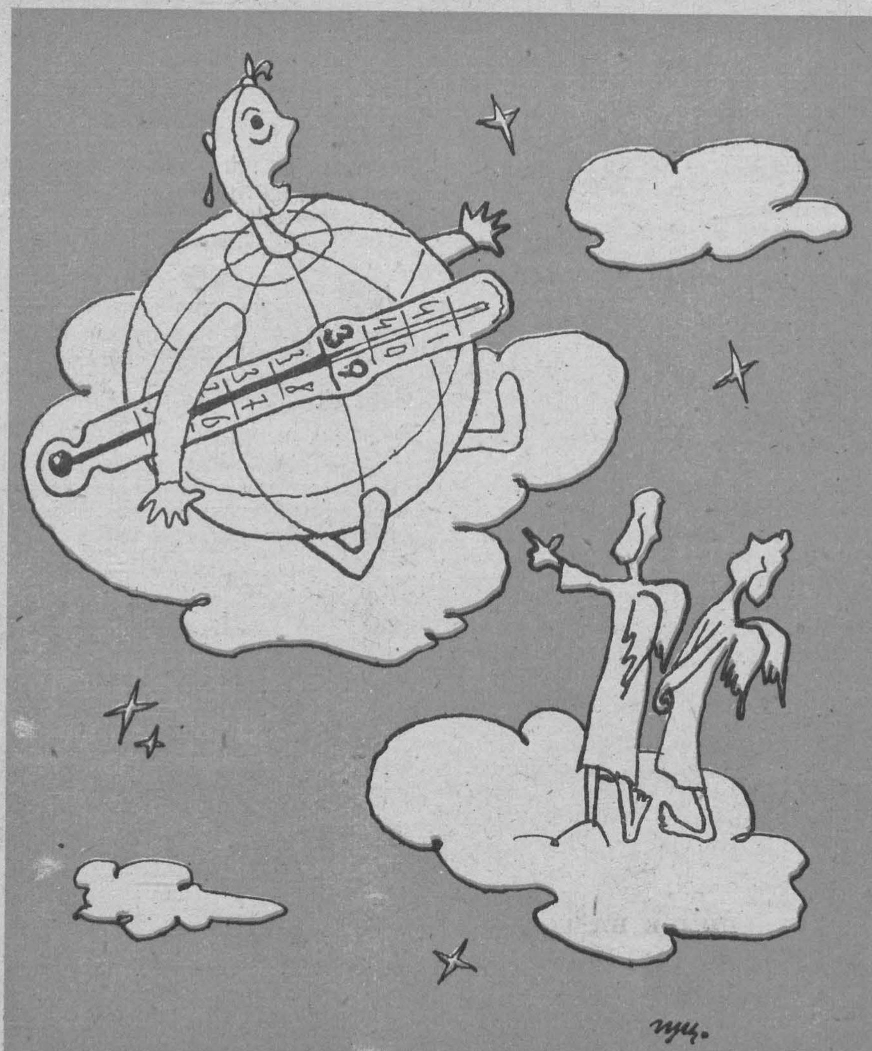

СВІТ ПЕРЕЖИВАЄ ГАРЯЧКУ 39-ГО РОКУ

ПУШКІН В СССР

Пушкін написав відомий твір „Руслан і Людмила". В підсоветській дійсності з одного вірша зроблена пародія, яка характеризує советське життя. Передаємо в російській мові.

ПРАВДИВИЙ ЗМІСТ:

— „У лукоморья дуб зелений
Златая цепь на дубе том.
И днем и ночью кот учений
Все ходит по цепи кругом.
Идет направо — сказки говорит,
Налево йдет — песни поет.
Там чудеса . . . Там леший бродит.
Русалка на ветвях сидит . . ." —

ПАРОДІЯ:

— „У лукоморья дуб срубили.
Златую цепь в Торгсин снесли.
Кота на мясо изрубили, ру-
салку паспорта лишили, а
леший сослан в Соловки . . .
Тепер то место на заметке
Звезда там красная горит.
И об успехах пятилетки
Вам Сталин сказки говорит . . ."

П'ЯНИЦЯ

П'яний іде вулицею. Переходить з одного боку вулиці на другий, а відтак знову завертає назад. Підходить до прохожого:

— Скажіть, гик, де тут протилежна сторона, гик?

— Там, — відповідає прохожий і показує на протилежний бік.

— Е, гик! Я щойно, гик, там був, і мені, гик, казали, що тут, гик! . . .

У ФРИЗІЕРА

Гість: Мені делалі більше випадає волосся. Що робити?
Фризер: Треба жиру . . .
Гість: Мастити?
Фризер: Ні, — їсти!

МІЖ ШКОЛЯРАМИ

— Який предмет із трьох названих ти найбільше любиш: фізику, математику чи геометрію?

— Я? Відбиванку.

ЛИСТ ДО ЖІНКИ

— Кохасю! Пришли мені Твої черевики. Пишу „Твої", щоб Ти, прочитавши „Твої", вислала мені „мої". Коли б я написав „мої", то, я певний, що ти прочитала б „мої" і вислала б мені „твої".

„Мій" Жан Бульбашко

ЗМІНА РОЛЕЙ:

— Тепер ви трохи потримайте цю таблицю, а ми будемо консолідуватися!

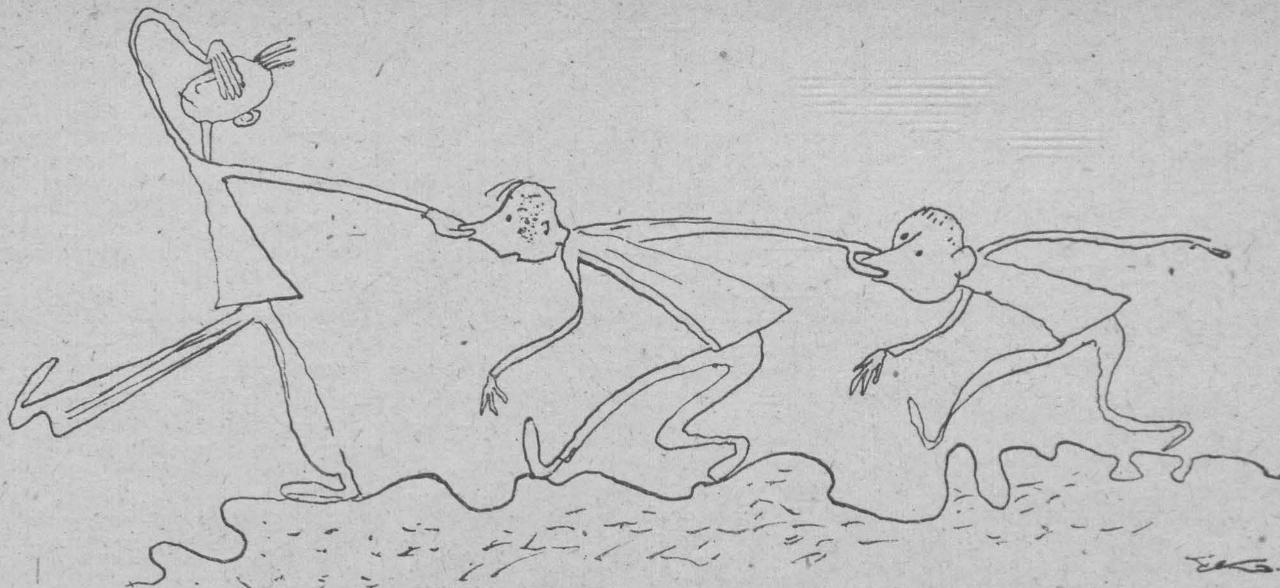

ПРОВІД УКРАЇНСЬКОЇ ЕМІҐРАЦІЇ

ОСВІДЧЕННЯ

— Пане, ви замолодий, щоб женитись з моєю дочкою. Вона має 26 літ, а ви?

— 21.

— То почекайте ще 5 літ, то матимете тоді бодай однаково.

— Ти де так обмурзався?

— Моя дружина поїхала на курорт на 3 місяці, я проводив її на станцію.

— Ну?

— Я поцілував лькомотиву!

—

В ШКОЛІ

— Чому ти сьогодні запізнився до школи, Івасю?

— Бо в нас родяться сьогодні діти. Вже народилося двоє.

*

СКРИНІНҐ В ПАЛЕСТИНІ

В ОН одна держава запропонувала доручити воюючим сторонам виповнити квестіонарі.

— Стоп! Прошу, не перериваючи праці, виповнити квестіонар!

ЛИСТ
До пана посла Стаха Єлоніва.

ПАНИ ПОСОЛ!

Шос ничсе не відзиваєте, ци бува чесом ни засентерувалисте се до цисеї Палестини. Бо, єк чувсми, багато наших туди се записує, єк хто куди: єдні до жидівського війська, другі до ґарабів. Про цисе довідавсми се власноручно від єдного жидка, жи го знаю ше з Єблонова. Каже ми йкос таке:

— Ну, ми цісе знаємо, жи богато з ваших есесів є у ґарапське войсько. Али вни нам ніц не зробє, бо ми на них тиж маїмо ваші бандерівці!

Ото, як дісни засентерувалисте се до Палестини, то з єдного боку ни було би зле, бо напевні зробили би вас тамеки ґеніралом, або маршілом, али з енчого боку то ни добре, бо ни буде кому віступати від наших ридникалів на цесій Націналній Раді, жи се ни годна згорґанизувати. Бо в нашім народі то так: єк говорити екстра з єдним українцьом, який би він ни був, ци мельниґівец, ци той з Трибунти, ци ше єнчий, то кужний вам так мудро тай докладно буде говорити, жи лиш би слухати. А єк тоті все мудрі позїзджаются до купи то все йкес дурне схвалет. Так і циса річ з Націналнов Радов. Кужний екстра кажи, жи тра єдности, а єк се посходє до купи, то лиш ше більшої каламанції наробє. А я всьо кажу шо то всем керує йкас большовицка рука, тай ми дивно, жи кужний про тото говорит а ніхто цеї руки в себе ни годен повидіти.

Ше хтівсми се запитати, чи признали вам кирпайкит тай ци цалий, ци лиш половину. Мині то ни дали, али я вніс реклеманцію і ми відповіли, жибим се наґіяв, жи другим разом віфасую. Лиш мушу се венци вділити суспійний діености.

В нашім ляґрі то було таке, жи на кирпайкит записали йдну таку, жи за німців їй наші хлопці причіпили, вибачете, ззаду на ґаґрафці кардку, де було написано „нур фір дайтші".

З цим багацько руху се наробило і хтіли їй кирпайкит відобрати, але се віказало, жи тота кардка була ззаду, а з пиреду вна все була суспійна діячка. Єк воно дійсно було то ни знаю, бо я вже се тим гантересую, бо, гай-гай, де мені вже не до того!

А ведлуґ цих кирпайкетів, то чириз цисе в нас всі поґілилися на три партії. В єдній самі цесі, що дістали цалий, в другій, жи пів, а в третій зібралисе всі, жи нич ни дістали. Я тримаюся нивтральности, бо все ще маю наґію, жи ме другим разом ни скривдє.

А шо в вашім ляґрі з виборами чюти? В нас то вже внедовзі тиж мают відбутися і хтів сми се порадити вас, ці ни вартувалоби записати се на йкус лісту. Може би христинин йкіс сподні дістав, або хоц золі, а то хожу босий, тай в споднях коліна ми, вибачейте, повілазили голі і ніякого поратунку не віджу, хіба биз політику. Єк бисте таке вчюли, шом записав се на йкус партійну листу, то не марикуйте, єк буде риндикалний з'їзд, то я напевні ставлю се до вас ведлуґ проґраму.

На цесім слові поздоровлею вас красно

Гриц Зазуля

БРАК МАТЕРІЯЛУ

Колгоспні діти граються на вулиці. Ліплять з болота будинки. На це падходить голова сільради.

— Що це ви робите, дітки? — питається голова.

— Муруємо наше село.

— А де у вас сільрада?

— Ось вона.

— А маєте голову сільради?

Діти ніяково поглядають одне на одне і, врешті, кажуть:

— Не маємо, бо на голову кізяків не стало.

—

Два жиди зайшли в Москві до зоологічного парку. Оглядають звірів і підходять до крокодила.

Перший: — Люшко, глянь який великий „кракаїдил"!

Другий: — Ти ошибаєшся. Ето не „кракаїдил", а „гігієна".

Перший: — Что ти? Гігієна? Какая „гігієна"? „Гігієна — ето болезнь!..."

З РИСУНКІВ МАЛОГО РОМЦЯ

АМЕРИКАНСЬКІ ОГОЛОШЕННЯ

(автентичні вирізки з оголошень в українській американській пресі).

Українські Робітники Лицарського Типу, Організуйтеся!
(„Українсі кий Робітник", Торонто).

—

ЗОЛОТНИК
Дві крамниці до Ваших Услуг. Трамваї завезуть під самі двері. Годинники кристал попасовані при вас.

—

Похоронне Заведення, Що Десятки Літ Обелуговує Чесно Українське Громадянство Торонта й Околиць.

—

Обслуга Амбулянсами. Приступні ціни.

—

Пийте!
SILVER FOAM!
Напитки
Замовляйте телефонічно!

—

Б. Т. ОКУЛІСТКА З УКРАЇНИ
Косі очі напростовує! Як також приписує очиці, що їх носять під кліпами...

—

УПОВНОВАЖНЕНИЙ ФАРМАЦЕВТ
Обслуга вдень, вночі й під кінець тинжя.

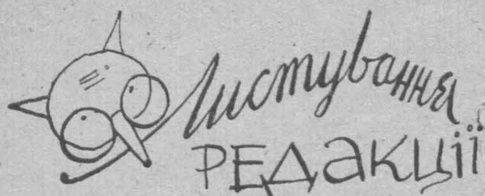

О. Балабан, Пфорцен: Австралія приймає тільки одинаків. Своєю дружиною не журіться, вона Вас напевно знайде, де б Ви не були! Така вже, мабуть, доля всіх чоловіків . . .

Ю. Ч., Авґсбурґ: Ваші критичні замітки про українську літературу на еміґрації, безперечно, дуже цікаві, але, на жаль, не маємо під рукою адреси доброго психіятра, який фахово їх оцінив би. Свої вірші присилайте, ми недавно купили новий редакційний кіш.

П. Слимак, Маркт Швабен: Що робить Переселенча Рада — нам не відомо. Але будьте доброї думки. Якщо одного дня всі її члени виїдуть, то це буде непомильний знак, що переселення почалося.

М. Безрукий, Ердінґ: Не хвилюйтеся, не всі спекулянти дістали каре-пакети. Деякі з них мусіли купувати їх на паску. Найбільш потребуючі дістануть допомогу вже на місці: в Канаді або в США.

Параска О., Фрайлясінґ: Маєте рацію, торт з мила і зубного порошку має трохи неприємний смак і тому на майбутнє, коли робитимете знову торт, тримайте свого синка в коридорі, щоб він не мав нагоди випробовувати свій куховарський хист. Віримо Вам, що деякі Ваші гості, з'ївши Вашого торта, пінилися, але це не отруя, бо лікарі кажуть, що після такого харчунку шлунок краще працює.

Б. Дармограй, Цуффенгавзен: Це дійсно цікавий факт. Якщо німка й далі твердитиме, що ви батько її кольорової дитини, то Ви дайте її на відчепного ще дві плитки чоколяди, хоч, правду кажучи, нам здається, що вона мабуть трохи бреше.

Л. Л., Реґенсбурґ: Ваша стаття про В. Барку в „Українських Вістях" мала непересічний таборовий рівень. Якщо маєте у своїй течці ще деякі гумористичні матеріяли, то присилайте їх до нас, радо помістимо, навіть під повним Вашим прізвищем.

С. Т., Фрайман: Знімки Вашої тещі вмістити не можемо, бо підозріваємо, що Ви, мабуть, наш політичний противник і цією знімкою хочете відстрашити усіх наших читачів.

*

НА ПЛЯЖІ

Берегом понад річку йде стара бабуся в окулярах, а з нею її доросла дочка і мала семилітня внука.

Бабуся: — Хтось там купається . . . Зовсім нагі!

Дочка: — Так, бабусю, це чоловіки.

Внука: — І то жиди!

ІЛЮЗІЇ РЕДАКТОРА „ЧАСУ"

АФОРИЗМИ

Коли говориш зі злодієм, не пильнуй своїх кишень, а пильнуй його рук.

—

Говори правду доти, доки тобі це вигідно.

—

Кланяйся свому зверхникові так низько, щоб він побачив те місце, в якому ти його маєш.

—

Коли хто тебе вдарить, не віддавай, хіба що натрапиш на слабшого від себе.

—

Коли хто образить тебе, вимагай сатисфакції — найкраще в долярах або фунтах.

—

Не ошукуй своїх ближніх, бо можеш натрапити на хитрішого від себе.

—

Наївна людина повірить у кожну брехню, а коли трапиться, що брехня надто неймовірна, то наївна людина прийме її на рахунок своєї глупоти.

—

Кожну нагоду до замирення українці завжди використовують для нової суперечки.

Присилайте передплату!

— Ти дужий, гарний хлопчик, Ігоре. Бачу, що очі маєш татові, а носик мамусі.

— А штани братові, — додає Ігор.

ЛИС МИКИТА
журнал сатири, гумору і карикатури
Виходить два рази в місяць
Редаґує Колеґія
Адреса Редакції і Адміністрації:
(13b) München 45
Freimann, Warner-Kaserne
Bl. „C." II/52
ВІД АДМІНІСТРАЦІЇ
Умови передплати:
Для Німеччини
ціна 1 примірника 2 нім. марки,
¼ річна передплата 10 нім. марок.
Для США і Канади
ціна 1 примірника —.10 дол.
¼ річна передплата —.50 дол.
Для Англії
ціна 1 примірника 6 пенсів
¼ річна передплата 3 шілінги
Для всіх інших країв
¼ річна передплата —.50 дол. за біжучим курсом американського доляра.

Друк Ч. 9 закінчено 8. 6. 1948

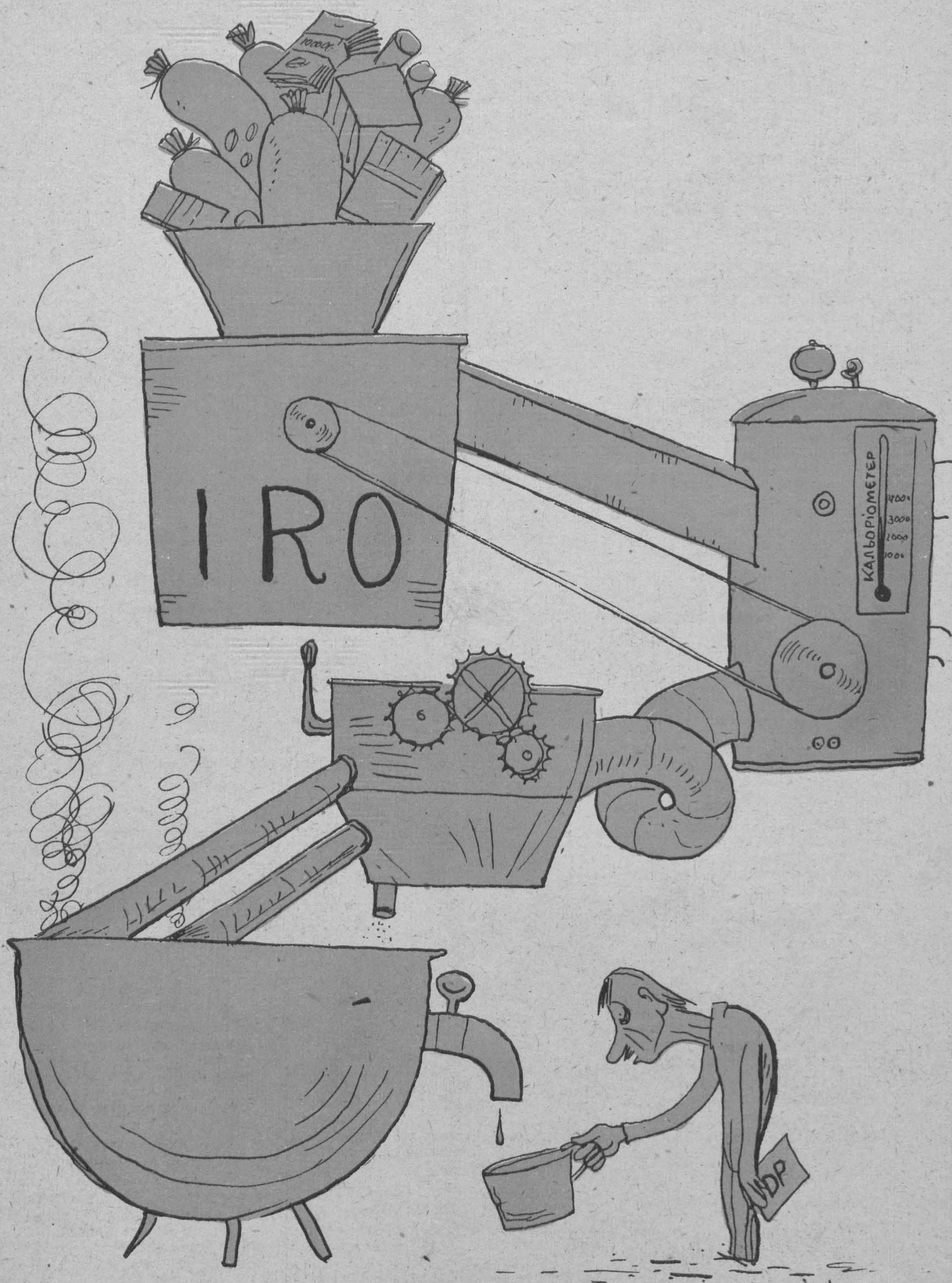

ДОПОМОГА СКИТАЛЬЦЯМ

+ сатира + гумор + карикатура +

ЗМІСТ Ч. 7

● Журнал до набуття ●

В ....

2.7.

Лис Микита

сатира • гумор • карикатура

ХТО НАСТУПНИЙ?...

САМОУЧОК англійської МОВИ

Англійська мова ні то легка, ні то тяжка. Не є вона така тяжка, як думають ті, що не вчаться по-англійськи, але не така легка, як думають ті, що почали вчитись. В англійській мові головне опанувати вимову. Наприклад, щоб вимовити букву „а", треба уложити уста як до „о" і, думаючи про „е", вимовити „ей". Трохи тяжче з приголосними, бо їх у більшості взагалі нормально вимовити не можна. Найкраще перед лекцією покласти на пару секунд язик до кип'ячої води, дещо обпарити, тоді вимова вийде лекше. По кількох таких експериментах ви на сам вид кип'ятку будете дуже вправно вимовляти не тільки слова, але й цілі речення по-англійськи.

Цілий сук навчання англійської мови полягає в тому, що писати легко, вимовляти тяжко, а навчитися неможливо.

Бажаючи, все ж таки, піти на зустріч упертим, редакція „Лиса Микити" вирішила давати в журналі постійні лекції англійської мови за новою, практичною методою.

В першій лекції подаємо читачам цілий ряд англійських слів, які треба завчити на пам'ять. Отже, починаємо:

Найпопулярніше англійське слово, яке кожний мусить знати, це . Пишеться , вимовляється **так**, а означає **ні**. Це найбільш характеристично для англійця і без цього ми англійців ніколи не зрозуміємо, хоч би ми вивчились англійської мови до „шпунту".

Літеру „а" перед іменниками пишемо як „а", вимовляємо як „е", а не означає воно зовсім нічого.

Пишемо , вимовляємо **пан**, а розуміємо **жебрак**.

Пишемо , вимовляємо , а означає . . . **гонорар.**

Пишемо , вимовляємо **гостро**, а означає **рятункова каретка.**

Пишеться ІРО, вимовляється **айро**, а значить **гопрак.**

Пишеться , вимовляється **леґітимейшен**, а означає **„марш до криміналу".**

Пишеться , вимовляється **служба** а значить **надувати.**

Пишеться , вимовляється , а кажеться **нікс швайн.**

Пишеться , вимовляється **вода, а** говорять, що **зупа.**

Пишеться , означає **квасоля**, а кажеться **фасоля.**

Пишеться , означає **демократ,** а говориться **коляборант.**

Пишеться , значить **надія**, а кажеться „не кажи гоп, поки не перескочиш".

Пишеться , говориться **дрібничка**, а справа йде про **міх чоколяди.**

Пишеться , читається **консул,** а означає **„чекай, небоже".**

Пишеться , значить **березень**, а треба чекати до **жовтня.**

Пишеться , означає **дівиця**, а кажеться **„а де вона є?"**

Пишеться , значить **свиня**, а думається **референт.**

Пишеться , значить **організація**, а по нашому **таборова рада.**

Кажуть, що в зв'язку з майбутньою реформою української преси на еміграції часопис „Наше Життя" буде з'являтися як додаток до „Української Трибуни". Натомість журнальчик „На Чужині", що виходив досі з причин, незалежних від редакції, незабаром перейде в підпілля.

—

Прийшла до нас радісна вістка, що всі українські табори ДП одержать у цьому місяці від ІРО додатковий, святковий приділ — туалетного паперу.

—

Не зважаючи на так звану „холодну війну", ситуація в світі стає щораз гарячіша.

—

Війна так швидко не вибухне не тому, що обидві сторони не знають, яку зброю має противник, а, навпаки, тому, що обидві сторони про неї добре знають.

—

Колишньому румунському королеві Михайлові ІРО має надати титул короля ДП.

В НОВІЙ „ДЕМОКРАТИЧНІЙ" ЧЕХОСЛОВАЧЧИНІ

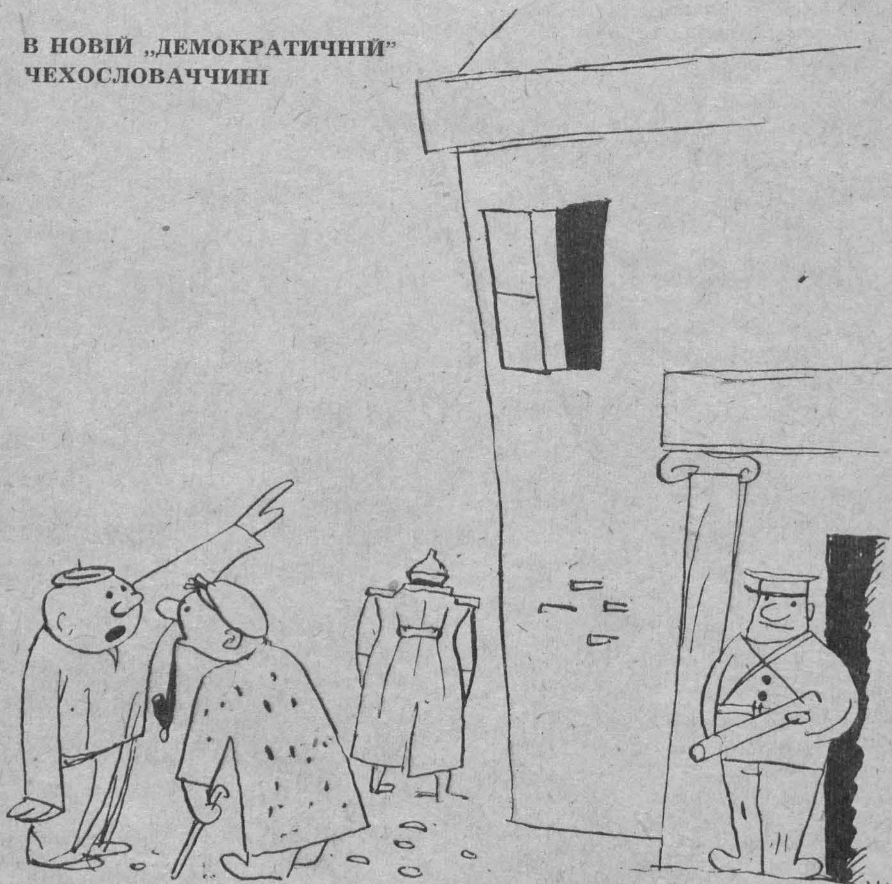

— Який же вихід тепер для нашої опозиції?
— Вікно! . . .

ВЕСНЯНЕ

Поїдем на Гаваї,
Де райський птах співає
Про радість і кохання,
Про вічне раювання,
Де квітне щастя цвіт
І пахне на ввесь світ.

Бо Гаваї — це країна,
Де всім море по коліна,
Де не орють і не жнуть,
А співають — і живуть!

І кожний з нас співає —
Гаваї, ваї, аї,
Кохання, раювання,
П'янке гаваювання,
Всі заживемо там,
Як Ева і Адам!

Бо Гаваї — це країна,
Де всім море по коліна,
Де що крок — росте банан,
Де що крок — ні хлоп, ні пан!

І туга серце крає —
Поїдем на Гаваї,
Поїдемо з клунками,
З оркестрою й піснями,
Але коли і як?
Хіба — як свисне рак!

БАБАЙ

ДЕЩО ПРО ГРУ В ШАХИ

Однією з найкращих і найбільш вигідних спортових ігор є гра в шахи. При грі в шахи немає небезпеки зломання ноги, як при копаному м'ячі, ви не мусите бігати, обливаючись потом, а граєте сидячи, прибравши найбільш вигідну позу.

Гра в шахи полягає в тому, щоб короля з партії вашого противника притиснути до муру так, щоб наступив мат, або, як в політиці говорять — зліквідувати монархію і завести республіку. Найважливішою фігурою, отже, є король. Король може мати різні імена, залежно від того, як довго вдається йому залишитися на шахівниці.

Король може називатися Емануель I, Борис, Леопольд, Михайло або ще інакше. Крім короля є на шахівниці ще його жінка-королева, якій надано велику свободу рухів. Королівська пара має до допомоги ще 14 інших фігур, які ходять по шахівниці дуже різно, залежно від фантазії шахіста. Кожна фігура має точно означені ходи, але на те не треба ніколи звертати великої уваги. Їх можна змінятизалежно від ситуації. Для роблення неправильних, лівих ходів надаються найкраще коні.

В шахи найкраще грати без свідків або, в крайньому разі, в такому товаристві, що не буде свідчити проти вас.

Під час гри треба старатись якнайдовше думати або принаймні робити міну сильно думаючого. Треба вперто дивитись на шахівницю і думати про все можливе, тільки не про шахи. Довге думання свідчить про вашу інтеліґентність і рівночасно виводить вашого противника з рівноваги.

Партію починають білі. З початку гри краще зробити кілька швидких різних ходів, щоб перемішати фігури і таким чином викликати замішання на шахівниці. Коли ваш противник викине вам кілька фігур з шахівниці, ви тим дуже не переймайтесь, партію виграєте напевно, коли тільки будете притримуватись наших вказівок.

Робіть якнайбільше „лівих ходів" і старайтеся збивати всі чужі фігури, які, на вашу думку, заважають вам. Коли, борони Боже, ваш противник зауважить, що ви зробили неправильний хід і зверне вам увагу, — ви не ставайте до сварки, перепросіть його, але зараз же зробіть принаймні два неправильні ходи. Вважайте добре, щоб ваш партнер не „шахрував". Коли тільки зловите його на гарячому вчинку, починайте робити бучу, загрозіть, що перестанете грати і що розкажете всім знайомим про його нечесність. Це матиме добрі наслідки.

Коли бачите, що ситуація грізна — не хвилюйтеся. Покладіть перед вашим противником трохи тютюну і папірець. Тоді непомітно здуйте папірець на землю. Ваш партнер мусить його підняти. Самі не згинайтесь. Це найкращий момент до роблення решади. Решада полягає в тому, що ви якнайскорше знімаєте з шахівниці вежу вашого противника, а на її місце кладете власну збиту вежу. Рівночасно починайте сильно думати, щоб не викликати ніякого підозріння.

Продовжуйте спокійно гру. Коли решада не допомогла, мусите зробити так, щоб одна з забитих фігур покотилася і впала на землю. Тоді, як джентлмен, зриваєтеся з місця, швидко нагинаєтеся за фігурою, не забуваючи при тому штовхнути плечем ніжку стола, але так, щоб повалити на шахівниці принаймні 75% фігур. Піднімаєтесь, червонієте, перепрошуєте і обставляєте чужого короля своїми фігурами, щоб він не мав змоги нікуди рушитись. Тоді робите ще один хід і заявляєте: „мат".

Коли ваш противник хоче грати „реванш", не дайте себе умовити і виправдуйтеся браком часу. Не дозволяйте йому взяти шахівницю в руки, бо може бути біда. Взагалі краще грати з фізично слабшим.

Під час гри рекомендується безперервно курити гострий тютюн, а дим пускати партнерові в очі.

Наша метода гри в шахи легка і дає добрі наслідки. В нас, на англійській зоні, всі так грають і... виграють!

Селепко Англозонський

СТАЛІН І ҐАНДІ

— Яка різниця між Сталіном і Ґадні?

— ?

— Ґанді голодував для народу, а для Сталіна голодує народ.

ПОБАЖАННЯ

В день свого народження дружина директора фабрики отримала побажання такого змісту:

„В день народження багато щастя і успіху бажають — чоловік і співробітники."

ДВІ НІМКЕНІ

— **Куди поспішаєте, пані Фіґель?**
— **Біжу до „люфтшуцравму" засидіти собі добре місце!...**

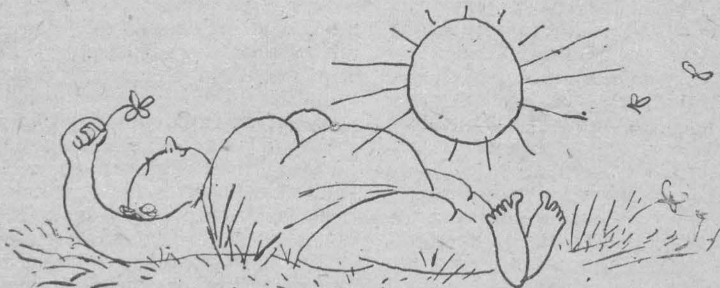

АФОРИЗМИ

На світі нема щасливих і нещасливих людей, а тільки більш і менш незадоволені з успіхів чи неуспіхів своїх ближніх.

—

Одиноке правдиве нещастя, до якого людина звикає ціле життя — це смерть.

—

Любов до своєї дружини — це обов'язок, любов до приятельки — приємність, любов до тещі — неправдоподібність.

—

Одинокі двері, що їх ще ніхто ніколи не відчинив — це двері до щастя.

—

В старості кожна людина живе в більшості спогадами, бо важко їй заробити собі на хліб.

—

НАПИС

Два „щасливі" громадяни СССР читають на будинку НКВД напис: „Вхід суворо заборонений".

Один з них усміхнувся і каже:

— А як би тут було написано: „Просимо заходити", то хіба я зайшов би?

ОХОРОНА

Довкола матері Сталіна ходила завжди сильна охорона енкаведистів. Цьому дивувалися закордонні дипломати і питалися:

— Чому матір Сталіна так пильно охороняють?

— А це тому, щоб її ніхто не зґвалтував і щоб вона не вродила другого Сталіна.

АНЕКДОТА

Одного разу зробили Радекові зауваження, що він розказує анекдоти про совєтську владу. На те Радек:

— А хіба совєтська влада це не анекдота?

РЕФОРМА ПРАВЛІННЯ В СССР

Сталін задумав спростити і раціоналізувати свій державний апарат. Довго думав, але нічого розумного не видумав. Нарешті оголошено на цю тему конкурс. Але конкурс не дав ніяких проєктів. Та ось до Кремля з'явився один чоловік і заявив, що в нього є дуже простий проєкт раціоналізації державного апарату, проте, він боїться його виявити. Сам Сталін ґарантував йому повну безпеку і забажав вислухати проєкт:

— Мій проєкт керування державою дуже простий. Державою керував би я, ви, тов. Сталін, і один міліціонер.

— Як це може бути?

— Просто. Вас, тов. Сталін, я замкнув би до залізної клітки, біля клітки поставив би міліціонера на сторожі, а сам сів би на стільці біля клітки, зібрав би весь народ і давав би йому накази. Як би народ не слухав мене, я наказав би міліціонерові: „Міліціонере! Відчини клітку і випусти на народ Сталіна".

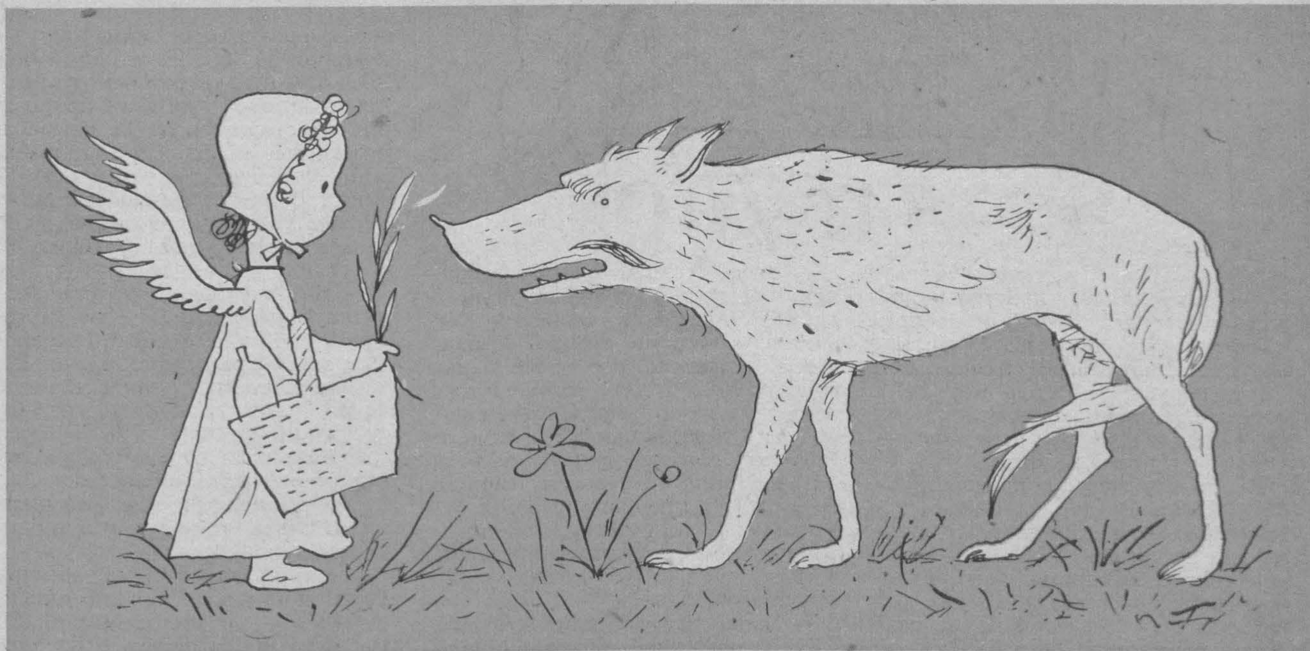

„ЧЕРВОНА ШАПОЧКА"

З КНИГИ МУДРОСТИ „ЛИСА МИКИТИ"

Піди з дурним красти, то він тебе злодієм зробить.

—

Коли зробиш добре діло, труби про це по цілому світі, коли зробиш погане — знайдуться такі, що трубитимуть за тебе.

—

Коли людина зробить мале свинство, то всі її за це заплямовують, а коли зробить велике свинство, то дивуються з її проворности.

—

Хто мечем воює, стає найбільшим демократом.

—

Краще з Мудрим згубити, ніж з Пеленським знайти.

—

Биймо ворога на його території, бо своєї і так не маємо.

—

Не беріть хабарів, кажіть приносити їх до своєї хати.

—

Коли дружина українця зрадить його, він розводиться з нею, коли таке трапиться з німцем — він розводить руки.

—

Коли твердження „діти — це майбутнє народу" застосуємо до німців, то їх майбутнє буде досить кольорове.

—

Як почуєте, що рак свиснув, це знак, що всі українські партії погодилися.

ПОТРІБНИЙ

— Чому ти запізнився сьогодні до школи?

— Бо я був потрібний батькові.

— А ніхто не міг тебе заступити?

— На жаль, ні, бо батько мені давав у шкіру.

НА ПОЛЮВАННЯ

НКВД арештувало жида. Його ведуть вулицею до тюрми. Жид, як арештант, іде перший, а за ним два конвоїри-енкаведисти. Назустріч жидові біжить його знайомий:

— Гершку! Ти куди йдеш?

— Що значить куди? На полювання.

— Гм . . . а де ж твоя рушниця?

— А хіба не бачиш? Її несуть іззаду.

ЦІНА ГЕНЕРАЛА

Під час однієї битви в Китаї, одна сторона взяла в полон ворожого генерала.

Армія, яка втратила генерала, запропонувала обмін полонених.

— Дамо вам за нашого генерала чотирйох ваших майорів, — пропонують парляментарі.

— Замало.

— Дамо чотирйох майорів і чотирйох капітанів.

— Замало.

— Що ж ви хочете?

— Маємо інструкцію, щоб вашого генерала не віддати дешевше, як за 12 бляшанок конденсованого молока.

П'ЯНІ МІЖ СОБОЮ

— Це місяць чи сонце?

— Не знаю, я не тутешній.

П'ЯНИЙ

П'яний ходить пізно вночі довкола стовпа, на якому наліплено плякат. Ходить і ні на хвилинку не перестає з усіх сторін обмацувати його. Нарешті стає, махає рукою і говорить:

— Ну! Тес-то . . . все мені ясно. Ніби якби не було . . . але защо мене замкнули, того ніяк не розумію . . .

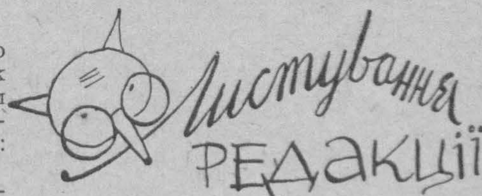

М. Кирпатий, Белгія: Вугілля на передплату не приймаємо, може, підшукаєте собі інше місце збуту. Можемо Вас тільки поінформувати, що ціна на вугілля в Баварії дещо впала, бо, як орієнтуємося, почалася весна.

О. Д., Байройт: Фунти стерлінґів — це назва грошей в Англії. Їх не відважують ні на фунти, ні на кілограми, ні на декаграми, так що ваги з собою носити не треба.

І. М., Пфаркірхен: Питаєте, що робити, коли чужі діти не хочуть Вас слухати? Не признавайтесь до них.

Б. С., Реґенсбурґ: Куди їхати? Коли любите каву — до Арґентіни, коли кролів — до Австралії, коли вугілля — до Бельгії, а коли власну дружину — до чортової матері.

Стефа О., Мюнхен: Щоб позбутися зморшок на обличчі, найкраще піддатись хірургічній операції. А коли це не допоможе, закутайте голову в простирало і сидіть дома доти, доки не переконаєте себе, що вам уже не 18 років, а дещо більше.

МИЛОСЕРДНА

Пані бачить, як дідусь-жебрак приліг до землі і з голоду їсть траву. Охоплена припливом милосердя, вона каже:

— Бідний дідусю, бідний, ходіть до мого саду, там більша трава.

В кімнаті ч. 3. дев'ятого бльоку, за словами поета, „з журбою радість обнялась": один із мешканців кімнати, пан Микита Посмітюх, від'їздив завтрішнім транспортом на дроворубні роботи в Канаду, а решта співпроживаючих прощалися з ним на від'їздному невибагливим, але гідним бенкетом.

Після вступного „полоскання зубів" ароматичною овочівкою забрала слово пані Варвара Підпенька, що виступала на бенкеті в характері господині-завідуючої їстивною частиною імпрези і з тієї нагоди займала за столом почесне місце, розсівшись достойно аж на двох табуретках.

— Так-то, так, пане Микитуню! — сказала вона, просльозившись. — Ви, молоді, сильні, здорові, їдете за ріки-моря, світ за очі, а що ж буде з нами старими, кволими та немічними?

— Всіх до крематорія! — безапеляційно! вирішив складне подекуди питання Семен Іванович Фуфайка, колишній в'язень німецьких концтаборів, якому ще й досі не затерлися в уяві жахливі привиди крематоріїв. До речі — Іванович не був мешканцем 3-ої кімнати і, взагалі, дев'ятого бльоку, за те ж, як головний доставець гарячих трунків, був прошений сказати б — з уряду на всі весілля, христини і тому подібні трактаменти, так, що згодом придбав собі навіть ім'я „таборового кума".

— Ваша, правда, пане Фуфайка! — вела річ пані Варвара. — Молодих собі повибирали, як родзинки з колача, а нас, немічних, на шмельц! Отак з нами зробили, як з тою, перепрошаючи вас, консервою: все смачне з середини вижолобили та з'їли, а порожну шабатурку — на сміття! А так хотілося б мені побачити тую Америку! І не повірили б ви, саме для чого? Звісно — не для розкошів та маєтків, куди там уже мені до розкошів на старості літ! Та хотілося б мені конче поладнати там, в Америці, один важний справунок. Хотілося б мені побачити на власні очі оту . . . як її . . ., Влодзю, як називається тая з двома зубами спереду? . . .

— Пані Рузвелт! — відповів із кутка приймачок Влодзьо-сирітка, учень 2-ої кляси гімназії і пластун-учасник після першої проби. Влодзьо-сирітка, як і личить пластунові, не брав активної участи в бенкетуванні, а сидів собі осторонь, гриз „канапки" і запопадливо клеїв поштові марки до альбому. Лише час-до-часу відгукувався на питання, які ставила йому в сумнівних квестіях пані Варвара.

— Отож то, пані Рузвелтиха. Вздріти на власні очі тую шляхетну особу — це моя сон-мрія! Якби так мені Бог дозволив її побачити, то я по руках її цілувала б та все дякувала і благословляла її за те, що вона нас, бідних дипістих, не видала на поталу і так мужньо обороняла перед ворогами. Ге-ге, то не штука, що тепер світ розкусив большевиків, що то вони за зіленько, і нам уже обух над головою не висить, але був такий час, що не один демократ радий був нас продати за 30 срібняків, як Юда Ісуса Христа, — а вона вперлася на своєму і сказала: ні! Не дам їх тому кальвінові на люті тортури, бо це мої діти, бо я їх люблю і за ними в огонь скочу, а наколи ви їх прогандлюєте, то я сама влізу до худоб'ячого вагону і поїду з ними на Сибір! І шо ви подумали б: американи налякалися і загальтували примусову репатрацію!

— Репатріяцію, — поправив із кутка Влодзьо-сирітка.

— Я довго думала-міркувала, як би то віддячитись їй за її людяність та золоте серце, і, врешті, ось що придумала, подивіться: вишила гладдю на льняному полотні нашу українську сорочку, з надтичкою, сам раз буде на її зріст, та й оцю хвартушину з крайкою, та й ще до всього вимережала хустинку . . . Все те хотілося б мені власними руками скласти їй в подарунок, так що ж, коли нас до Америки не беруть!

Пані Варвара з побожністю витягнула з куфра призначені в дар пані Елеонорі витвори народного мистецтва та порозкладала їх на столі, а присутні гості зосереджено оглядали цю принагідну виставку збаранілими вже трохи очима і не шкодували вишивальниці похвал. Навіть мовчазний Семен Іванович, що не звик був багато варнякати, а за те ретельно надолужував свою маломовність тим, що посильно відживлявся, отож навіть і він признав із повною об'єктивністю, що ці речі зроблені „очень іскусно":

— Ба, та то ще не все! — метушилась далі розпламеніла від хвальби пані Варвара. Оце ще тогді я почала була панизувати з кольорових кораликів, жовтих і синіх, такий ґерданець з тризубом,

З РИСУНКІВ МАЛОГО РОМЦЯ

що то їх колись наше славне парубоцтво пришпилювало собі на груди і так парадувало. Оцей ґерданець я хотіла була дарувати тому, як його..., Влодзю, як називається той сухий, в окулярах?

— Президент Трумен, — підповів із кутка Влодзьо-сирітка.

— Отож то, власне, для нього я робила цей ґерданець, щоб мав чим причепуритись, як вийде в неділю до церкви. Але потім той Трумен сильно мені попсувся: ще коли обіцяв, що всіх нас прийме до Америки за своїх, а що з тої обіцянки вийшло?

В обороні президента Трумена забрав слово сам пан Микита Посмітюх, зайнятий у міжчасі розкорковуванням довгої батерії пляшок з пивом.

— Щодо тої точки вашої бесіди, то я дав би вам контра, пані Варко, — сказав пан Микола. — Він, то значить хоч би і той самий Трумен, ані мені брат, ані сват, і, взагалі, я навіть не ліміґрую до Прилучених Держав, лише до Канади, і мені його притекція непотрібна, але скажу вам так, по справедливості: надаремне ви його псьочите! Чи ви хоч маєте понятіє, яка то тяжка служба бути президентом? Таж до того треба мати голову, як бочка! Ви дивіться — хоч би наш бльоковий, пан магістер Булька, вчений чоловік, школи скінчив, а прийде розподіляти жилетки чи туалетний папір, то самий густо-часто збаламутиться! А що ж допіру такий президент... Ви гадаєте, що він одних нас дипістів має на карку? А Греція — що? А Франція — що? А турок що, пес?... А до війни шикуватися — треба чи не треба? А головне — мус пантрувати за продукцією антонівки, щоб накотити цього вдосталь, поки Сталін свого дідька злiпить! А ниники такий час, що на обслугу не можна здатися, такий окей аби вам свої години відкалатав та в суботу ленунґ узяв, а ти, яко господар, мусиш сам про все подбати. І хоч він і президент, а не раз мусить закотити рукави взяти шуфлю в руки та підсипати під баняк коксу, щоб робота йшла справно і бомба за бомбою з-під праси вискакувала. А ви кажете: „забув про нас" чи як там... Як тут не забути, коли тобі клопоти обсіли голову, як струпи?

— Говоріть своє! — зневажливо закопилила губи пані Варвара. — Я знаю, хлоп за хлопом завжди тягне, але скажу вам тільки одне: він колись інакший був, а теперички попсувся. З того часу, як тая проклята Мокрина закрутила йому голову...

— Що за Мокрина? Чия Мокрина? — допитувались гості.

— Ігі! А ви, хіба, що, не чули? Газет не читаєте, радія не слухаєте? Та ж тепер цілий світ шумить про Мокрину Трумена!

— Не Мокрину, а доктрину, — поправив із кутка Влодзьо-сирітка.

— Мокрина чи Дарина, все одно шельма-баба, опутала неборака так, що він уже сам не знає, що говорить і що робить!...

...Отак, то за сим, то за тим, і прощальний бенкет на честь пана Миколи Посмітюха, переплітаний культурною гутіркою, а далі щиропатріотичними піснями, протягнувся далеко поза північ. І це справді якийсь фатальний збіг обставин, що вечірка, яка ввесь час стояла на такому високому товариському рівні, на другий день вранці знайшла свій епілог на станиці таборової поліції...

Бо, власне, на другий день вранці, коли пані Варвара ліквідувала рештки вчорашнього прийняття й приводила до порядку кімнату, виявилося, що з куфра канув, як камінь у воду, некомплектний комплект народної ноші, призначений в дарунок пані Рузвельт, а на додаток пропав ще зі стола будильник марки „Докса"...

— Харцизи! Недолюдки! — ремствувала пані Варвара, а її голосок розходився по всіх залях і коридорах. — Зроби їм баль, дай їм їсти-пити, а вони за те останню веренькy з-під тебе витягнуть!

Та коли б хоч знаття, котрий гаспид так важко мене скривдив: цей Посмітюх чи тая Фуфайка?...

Як у всіх сумнівних випадках, так і тепер став пані Варварі в пригоді неоцінений Влодзьо-сирітка. Вийшло на яву, що, як завжди, кмітливий і бистрий пластун не лише гриз канапки та ліпив поштові марки, але вряди-годи давав теж позір на деякі подозрілі рухи гостей, і в одному менті запримітив, як наш свіжоспечений канадієць в самому розгарі політичної дискусії, всунув щось крадьки за пазуху, яка потім сильно була „віддулася"...

— Так, це він бухнув стрій і будильник! — загомоніла пані Варвара і, не гаючи часу, підприйняла відповідні кроки.

Зміцнена стежа таборової поліції, очолена самим паном комендантом, притримала пана Посмітюха саме в той зворушливий момент, коли він, із сльозами в очах, сердечно розціловувався з друзями та знайомими і вантажив на самохід свої скромні скитальські статки.

— Хвилинка! — службово підняв руку пан комендант. — Ану, дозвольте нам, пане Посмітюх, ще раз, на прощання заглянути до ваших валізок.

Очевидячки, на таке діктум пан Посмітюх спалахнув святим обуренням.

— Панове, ніби що це за ґранда? Звідки на мене впало таке погане підозріння?! Справді, так тільки може зробити українська поліція! Неповинно напастувати чоловіка, в такій драматичній хвилині, коли він навіки вічні покидає рідний табір, їде світ за очі, далеко від неньки-України...

— Ганьба! Ганьба! — піднялися оклики з юрби. Народ, щиро співчуваючи неповинно напастованому з місця зайняв грізну поставу супроти органів влади, як то вже, зрештою, ввійшло в кість і кров нашого суспільства, що настільки явно-славно помітує власним начальством, наскільки кориться і плазує перед чужим.

І ось серед такої напруженої ситуації раптом в одній валізі так щось пронизливо затріщало, що налякані поліцаї повідскакували на боки.

— Прошу пані! Наш будильник дзвонить! — тріюмфально зарепетував Влодзьо-сирітка, а пані Варвара з радости трохи не обімліла.

— Еге ж, не мала, зараза, коли задзвонити, аж тепер... — зрезиґновано махнув рукою пан Микита Посмітюх і вже навіть не пробував протестувати, коли поліцисти вивантажили з авта його багаж і понесли на станицю...

А там, звичайна річ, в одній з валізок знайшовся не тільки будильник, але й сорочка з надтичкою, і хвартушок з крайкою, і мережана хусточка. Пан Посмітюх притомно тлумачився під час переслухання, що він хотів зробити прислугу пані Варварі і взяв ці речі з собою до Канади, щоб їх потім по сусідству передати в дар пані Рузвелт. Не вмів лише якось пояснити, кому був призначений в подарунок будильник марки „Докса"...

Ікер

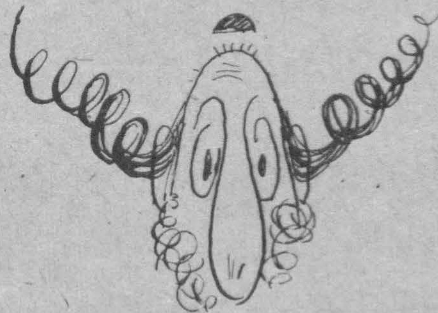

СИТУАЦІЯ В ПАЛЕСТИНІ

МАЛА ЕНЦИКЛОПЕДІЯ „МУРУ"

Тихий критик — Шерех.
Письменник, що стає кісткою — Костецький.
Поет, що гонить за славою — Славутич.
Письменниця агроном — Гуменна.
Згрицькав Мур — Грицай.
Дивний чоловік — Дивнич.
Письменник, що косить — Косач.

ЛИС МИКИТА
журнал сатири, гумору і карикатури
Виходить два рази в місяць
Редаґує Колеґія
Адреса Редакції і Адміністрації:
(13b) München 45
Freimann, Warner-Kaserne
Bl. „C." II/52
ВІД АДМІНІСТРАЦІЇ
Умови передплати:
Для Німеччини
ціна 1 примірника 2 нім. марки,
¼ річна передплата 10 нім. марок.
Для США і Канади
ціна 1 примірника —.10 дол.
¼ річна передплата —.50 дол.
Для Англії
ціна 1 примірника 6 пенсів
¼ річна передплата 3 шілінги
Для всіх інших країв
¼ річна передплата —.50 дол.
за біжучим курсом американського доляра.

Друк Ч. 7 закінчено 17. 4. 1948

ДО III-го З'ЇЗДУ „МУР"-у

Ч. 6.

Лис Микита

сатира • гумор • карикатура

В ОБІЙМАХ СТАРШОГО БРАТА

Як довідуємося, Канада прийме в березні цього року 15.000 кілограмів молодих, свіжих скитальців.

—

У зв'язку з тим, що набирають ДП до інших країн по вазі, жінки в деяких таборах повиганяли свиней із хлівів, а посадовили туди чоловіків і посилено годують їх гаферфльоками. Наслідки несподівані: чоловіки на вазі не прибувають, а тільки від вівсянків іржуть, як жеребці... Жінки в розпуці.

—

З Корнберґу доносять, що кавтабак, призначений для мешканців табору, буде вжито для відгодівлі таборових свиней.

—

Довідуємося, що ґоловна квартира IPO прийме 12 дебелих хлопців, що будуть працювати як поштові урядовці. Вони будуть приносити мешканцям до газет і листів, бо розношування газет і листів до урядників IPO занадто дорого обходиться.

—

Панамський уряд, бажаючи поставити на ноги власну індустрію, планує переселити до себе всіх самогонщиків із дипівських таборів. Побажаний власний казан і мідяна рурка 1,20 довжини.

—

Наспіла сумна вістка про трагічний випадок, що стався з одним ДП під час проходження канадійської комісії. Йому бракувало 3 кілограми ваги, і щоб бути важчим, сердега проковтнув дрібну монету на 30 німецьких марок і запальничку, а це запив літром неперевареної води. Стан здоров'я дипіста дуже поважний.

—

Всі фотографії, що були виготовлені скитальцями для документів, виявилися недійсними. За новим приписом вимагається, щоб на знятку було видно крім номера і лівого вуха ще зуби і праву п'яту.

—

УЦДК англійської зони категорично заперечує неправдиві вістки, мовляв, незабаром мало б з'явитися ще одне число „Українського Слова". Комітет не має наміру друкувати вже ні одного українського слова, бо ввесь вільний час присвячує на вивчення англійських слів.

—

Організація Комбатантів у Ґеттінґені приймає нових членів. Членами можуть стати навіть ті, які колись дійсно були вояками. Можливість скорого підвищення забезпечена.

—

Усім песимістам, яким почорнів світ, Василь Барка висилає свій „Білий світ".

КАЖУТЬ

Кажуть, що війна
Буде незабаром,
Кажуть, що вона
Вибухне недаром.

Не за карі оченята,
Не за гарні ноженята,
Не за милий голосок,
Не за рученьки кивок,
Не за тополиний стан —
А за нафту і уран!

Кажуть, що атом
Знищить все навколо,
Світ оберне дном,
Виголить наголо.

Не залишиться тварини,
Ані навіть волосини,
Ані міста, ні села,
Ані тріски, ні кола,
Зникне, врешті, балаган —
Буде нафта і уран!

Кажуть, що по тому
Вкупі заживемо,
Вернемось додому,
Добре ще й поп'ємо.

Не зустріне нас нічого
Ані доброго, ні злого —
Бо такий народ ми є,
Що ніщо нас не доб'є;
Свищемо на ввесь той крам —
Нафту і уран!

БАБАЙ

ПОДОБАЄТЬСЯ ВАМ „ЛИС МИКИТА"? ТО ВИШЛІТЬ ПЕРЕДПЛАТУ!

Колишній командант ганноверського табору п. Гаран, який кілька місяців тому виїхав до Австралії, пересилає з одного збірного табору на англійській зоні привіт своїм колишнім співтаборянам.

—

В одному з таборів англійської зони виготовлено проект переселення членів Головної Переселенчої Ради з американської зони в англійську. Праця в лісі забезпечена.

—

Запропоновано нові цигаркові приділи. Додано ще 4 і 5 категорії, що діставатиме недопалки 1, 2 і 3-ої категорії, а, крім того, 1 категорія дістане додатково беցуґшайни на перший ряд у театрі на всі вистави.

—

До Англії прибув відомий скульптор Мухін і працює там вуглекопом. Компетентні переселенчі кола стверджують, що ця робота йому дуже відповідає.

З КНИГИ МУДРОСТИ „ЛИСА МИКИТИ"

Любов перемагає все — за винятком болю зубів.

—

Опортуніст — це людина, яка давно зробила те, що кожний віддавна має охоту зробити.

—

Коли б свиня була спекулянтом, то вона теж думала б, що вона не свиня.

—

Коли задумуєш одружитися, придивися спершу добре до майбутньої тещі, а щойно потім до дівчини, бо звичайно ложка дьогтю псує бочку меду.

—

Брехуна не перебрешеш, навіть якщо він тобі й повірить.

—

Праця для суспільства це справа дуже відповідальна — тільки у нас звичайно за неї ніхто ні перед ким не відповідає.

—

Коли б дурневі дати розум генія, то він був би геніяльним дурнем.

—

Кальорії потрібні людині, щоб вона жила, харчі — щоб була сита.

—

Коли тебе вдарять у праву щоку — підстав ще й ліву, а коли вдарять у ліву — тоді тікай, бо можеш таки порядно дістати.

☆

ЧОМУ В МІЛІЦІОНЕРІВ ДІРКИ НА КАСКАХ?

— Як ти гадаєш, чому в міліціонерів на касках по дві дірки зліва?

— А то тому, що коли міліціонери співають „Інтернаціонал" і доходять до слів „кипить наш розум возмущенный", то щоб їм пара виходила...

„ЖИТЬ СТАЛО ЛУЧШЕ"...

Два совєтські командири, їдучи в трамваї, розговорилися про життя в СССР.

— Да, товаріщ Глупов, — сказав один із командирів до свого співбесідника, — жить стало лучше, жить стало веселеє. Дай пятьорку!...

М. Р.

НА ПОЛІТНАВЧАННІ

Комісар: — Почему наша ґраніца на замке?

— Я скажу, товаришу комісар, — підніс руку боєць Петренко.

Комісар: — Ґаварі.

Петренко: — Щоб люди не розбіглися з СССР.

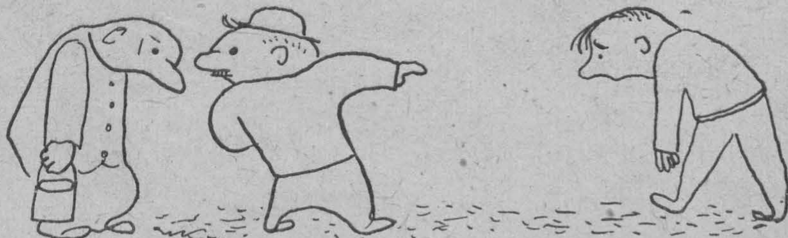

— Чому він такий сумний?
— Бо він член «СУМ»у.

Щоденник науковця.

15—17 липня.

Штутґарт. Засідання Історичної Секції Української Вільної Академії Наук. Читав 2 доповіді, заслухав щось 15. Обильний харч. Першого дня на обід був український борщ з автентичною свининою. На другий день Вш. пані подали дуже смачні вареники. Подолав 49 штук, більше було не під силу. Відомий ненажера, проф. Терщиця з'їв 55. Але рекорд побив голова секції: змотлошив 70 вареників! Тим досягненням він здобув собі велику популярність, бо на вечірній його доповіді про катастрофу під Полтавою заля була заповнена до останнього місця. Третього дня з нагоди зустрічі з громадянством був обід з варенухопитієм. (Пишна оця „штутґартівка"! . . .) Загалом засідання пройшло в діловій, строго науковій атмосфері і дало плодотворне жниво. Купив 5 пляшок вина по смішно низькій ціні і вислав на „мітґут" мішок яблок.

20 липня.

Ашаффенбурґ. Загальні Збори Наукового Т-ва ім. Шевченка. Був запрошений до президії і, мимоволі задрімавши, ледве не впав із крісла. Про харчову сторону справи не можна сказати лихого слова, проте, воно не те, що було в Штутґарті. На вечерю подавали полуниці з цукром. Двічі просив додати. Ближче познайомився з однією з пань із комітету . . . Високоінтеліґентна особа, прилагодила спорий пакет усячини на дорогу.

25—26 липня.

Бамберґ. З'їзд МУР-у. Був присутній лише на відкритті і негайно виїхав на з'їзд науковців до Міттенвальду, що з погляду харчування приїзджих гостей має вже свою усталену марку. З'їзд тривав три дні, але я собі просидів три тижні в цьому гостинному таборі. Набрав 4 кілограми на вазі. Привіз додому дуже приємні спомини і скриньку кексів.

14 серпня.

Мюнхен. Ювілейні святкування з нагоди 60-ліття пана ректора Українського Вільного Університету. Бенкет на 200 осіб у залі „Реґіна". Було багато промов, гостів і концертова частина. На превеликий жаль — був недиспонований і під час вечері лише статистував . . . Не знаю, чи ми тут, на еміґрації, маємо моральне право влаштовувати такі парадні бенкети в той час, коли Батьківщина страждає, голодує і кривавиться в бою!

15—16 серпня.

Реґенсбурґ. З'їзд українознавців. Прохарчування нон плюс ультра! Надолужив усі занедбання, пороблені в Мюнхені на ювілеї.

1 вересня.

Мюнхен. Нечувана історія! Вже більше як тиждень немає жадного з'їзду! Втратив 3 кілограми ваги. Зовсім охляв . . . Настрій повний безнадії . . . Передбачаю повний розвал усього нашого наукового доробку на еміґрації . . . якщо в найближчий час не буде якогось нового з'їзду.

☆

ЛЮБОВ НАРОДУ

В Кремль приїхали раз гості
Закордонні, а не прості,
Дипломати і посли.
От, коли були при тості
І багато вже пили,
То розмову завели.

Зразу трохи про погоду,
Потім про любов народу
До монархів і вождів.
Сталін, що хвалько є зроду,
І собі вже не втерпів —
Так усім їм відповів:

„А народ мій для посвяти
Все готов мені віддати,
Ось побачите самі."
І сказав своїх послати
(Що стояли за дверми)

Швидко в місто за людьми.
Штук із десять їх пригнали,
Гості з дива повставали —
Що ж за лихо це воно!
Сталіна ще й не спитали,
як гукнув він людям: „Но!
Всі стрибайте крізь вікно!"

Не скінчив він слова цього —
Всі стрибнули. Та одного
Гість один — смик за рукав!
„Чи життя не жаль?" — спитав.
Цей махнув лише руками:
„Ех, таке життя! Чорт з вами!"
І стрибнув як і стояв.

СТАВАЙТЕ НАШИМИ ПЕРЕДПЛАТНИКАМИ!

ДВА РОДИ ДУРНІВ

Один міністер сказав:
— Є два роди людей, з яких немає користи: такі, що не спроможуться виконати доручення, і такі, що виконують тільки те, що їм доручають.

ЖІНКА

Один хвалив свою дружину:
— Моя дружина це найкраща жінка в найгіршому значенні цього слова.

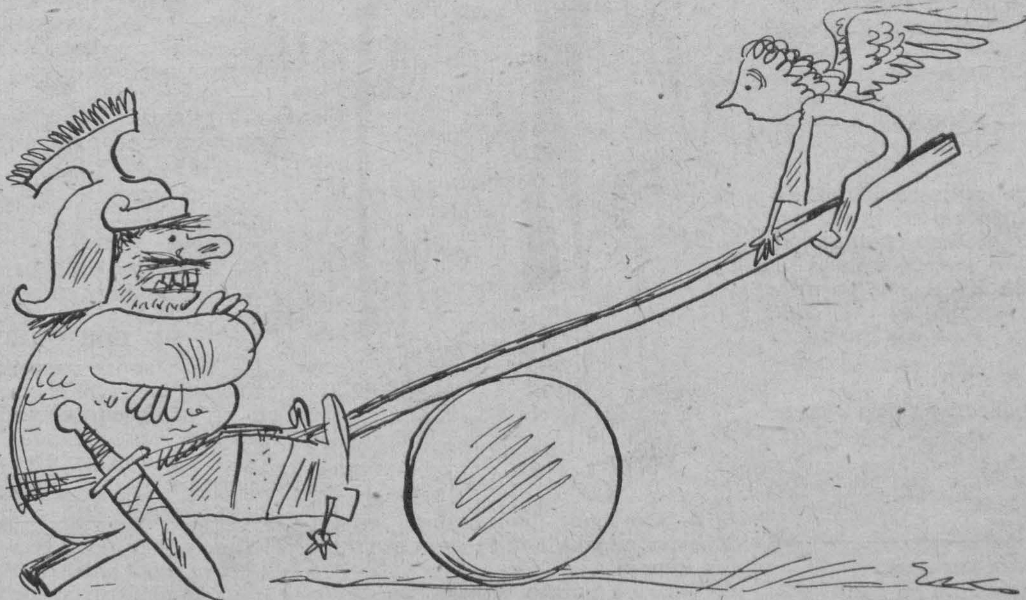

ГОЙДАНКА МИРУ

ШЕВЧЕНКІВСЬКИЙ МІСЯЦЬ

„Думи мої, думи мої,
Лихо мені з вами . . .“
Сказав Зенон Пеленський, перегортаючи копицю газет із своїми статтями.

—

„В своїй хаті — своя правда
І сила і воля . . .“
закричали таборовики і набили зайшлого німця.

—

„Сини мої на чужині,
На чужій роботі . . .“
— сказав, лежачи на ліжку, дипіст до співмашканців, що сиділи при столі за картами.

—

„А я, юродивий, на твоїх руїнах
Марно сльози трачу . . .“
— згадавши Діллінґен, промовив Мудрий і заплакав.

—

„То задком, передком
Перед паном Хведорком“ —
— співали „сателіти“, танцюючи перед Сталіном.

—

„Люди, люди!
Коли то з вас буде
Того добра, що маєте? . . .“
— сказав урядовець Суспільної Опіки, розділюючи лахи з маґазину.

—

„Тяжко жити на світі,
А хочеться жити . . .“
— простогнав дипіст, з'їдаючи другу порцію гаферфльоків.

—

„По тім боці — моя доля,
по сім боці — горе . . .“
— сказав Чех, прокрадаючись через кордон до американської зони.

—

„Ух! Ух!
Солом'яний дух, дух!“
— гукнув українець, проходивши попри будинок ЦПУЕ.

ЧИТАЙТЕ І ПОШИРЮЙТЕ „ЛИСА МИКИТУ“!

АНЕКДОТИ

Коли поет Мілтон осліп, він одружився із сварливою жінкою. Герцоґ Бекінґемський назвав її трояндою.

— Я не суддя на кольори, — відповів Мілтон. — Можливо, це й так, бо я щодня відчуваю її шпички.

☆

У зв'язку із знищенням 700.000 томів манускриптів олександрійської бібліотеки каліф Омар сказав:

— Або Коран у собі вміщає ці книжки, або ні. Коли так, то вони непотрібні, коли ж ні, то вони шкідливі. Отже, їх треба знищити.

В СУДІ

— Мусите довести алібі. Знаєте, що це таке?

— Ні.

— Мусите довести, що ви не були там, де ви були.

Книги морська глибина,
Хто пірне в них аж до дна
Той, хоч труду мав досить,
Ще і кошти поносить . . .

СПОРТОВЕЦЬ

Біля столу для настільної ситківки стоїть двоє спортовців:

— На цьому столі, — каже один, — програв я вчора 500 марок.

— 500 марок? У пінґ-понґа? — дивується другий.

— Ні, у фербля, — відповідає перший. **С. А.**

НОВИНА

— Дають американські харчі.

— Де? У вашому таборі?

— Ні . . . в Америці! **С. А.**

МОДА

— Яку сукенку мала на собі пані директорова?

— Не знаю. Під стіл я не дивився, а над столом не мала жадної.

ПІД КРЕМЛЕМ

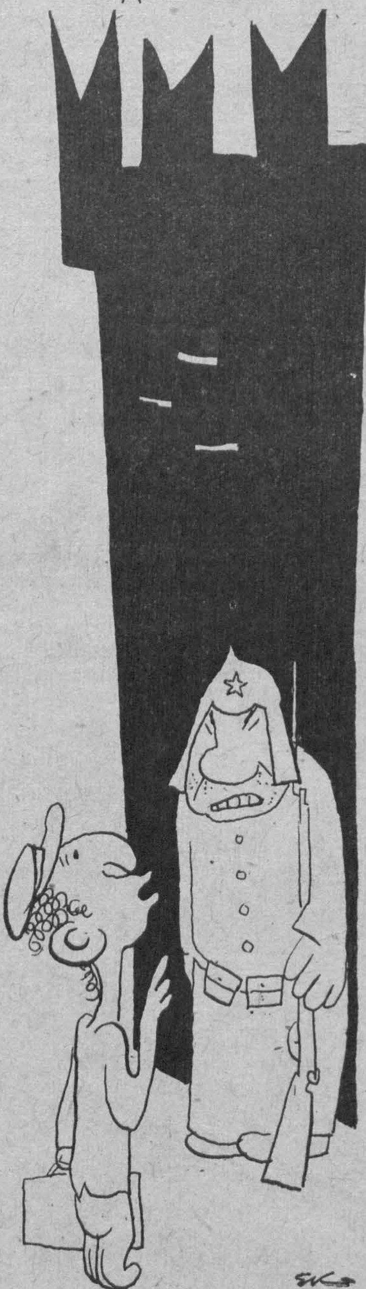

— Скажіть, пожалуста, чому Кремль окружений такими великими мурами?

— Щоб жадна холера не пролізла . . .

— Звідси туди, чи звідтам сюди?

НАШІ ДІТИ

Малий Івась приходить додому заплаканий.

— Що тобі сталося? — питається мати.

— Я грався з хлопцями в акумулятор, і вони мене набили.

НЕДУГИ

— Моя жінка хворіє. Має гістерію, невральгію, нервозу, неврастенію, гіпертрофію . . ,

— Де вона набрала стільки хвороб?

— Із словника.

ПІДЧАС ПРЕМІЮВАННЯ

На загальних зборах колхозу „Червона зоря“ роздавали премії ланковим колхозницям — стахановкам. Ланкову свиноферми преміювано черевиками, ланкову-буряківницю — сукнею і так далі. Після вручення кожної премії голова колхозу виголошував промову. В ручаючи премію останній ланковій, голова колхозу товариш Сверблячка заявив:

— Товариші, за те, що ланкова курячої ферми, не досипаючи ночей, працювала на благо соціялізму і нашої партії Леніна-Сталіна, ми преміюємо її тритомником творів Леніна.

І голос із задніх лав озвався:

— Так їй, заразі, й треба!

Максим Ґуля

ФІЗИКА — ПОЛІТИКА

Світ лишається вірний фізичним законам. Американська біла звізда промінює, висилаючи Европі допомогу. Совєтська червона звізда радо ці промені поглинає.

С. А.

РОЗМОВИ

— Що ви будете робити, як вибухне нова війна?

— Буду боятися.

☆

Студент до прелеґента, що попереднього дня мав доповідь на тему „Соняшні плями і українська політика“:

— Пане професоре, я вашої доповіді ніколи не забуду.

— Так?

— Серйозно. Саме тоді я освідчився своїй сьогоднішній нареченій.

☆

— Моя дружина втекла з моїм приятелем.

— Співчуваю.

— Я теж йому співчуваю.

НЕ ВСЕ ОДНО . . .

— Чого ж ви дивитеся в цю англійську газету?! Я все одно знаю, що ви ні слова не говорите по-англійськи.

— Я і не говорю. Бачите, що тільки читаю. **С. А.**

Так, я буду крізь сльози сміятись,
Серед лиха співати пісні,
Без надії буду сподіватись,
Що поїду в далекі заморські краї.
С. А.

+ сатира + гумор + карикатура +

ЗМІСТ Ч. 6

● Журнал до набуття ●

В ....

АКТУАЛЬНІ ІЛЮСТРАЦІЇ ДО „КОБЗАРЯ”

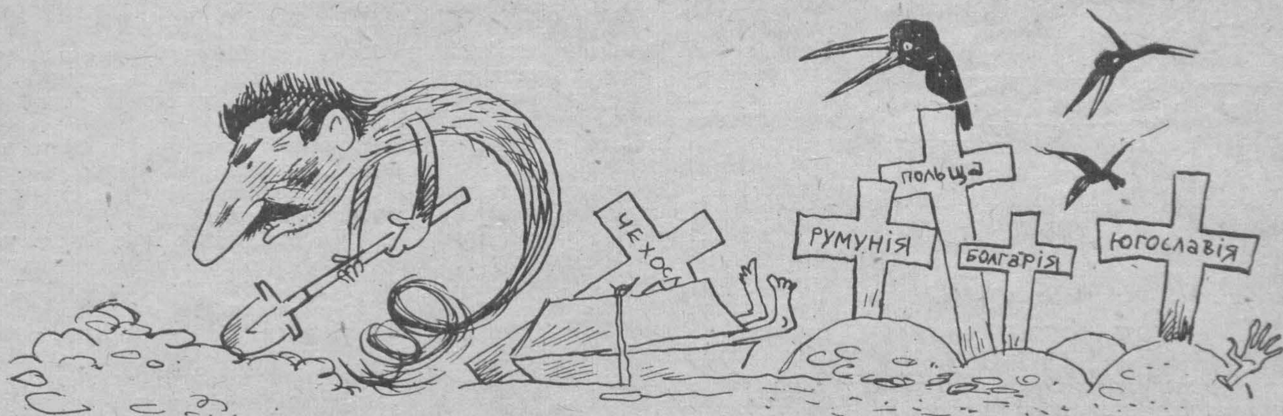

Чума з лопатою ходила . . .

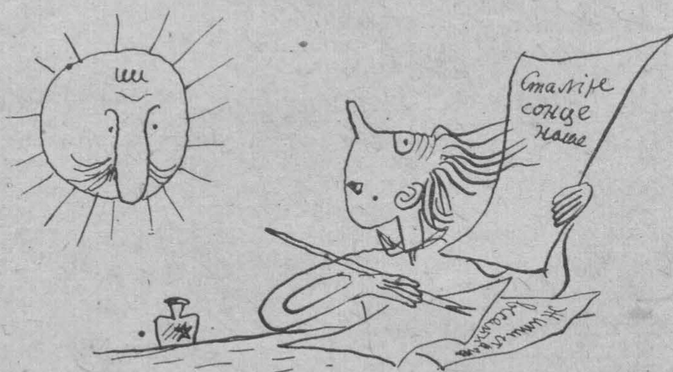

Як би ви знали, паничі . . .

І від Татарина до Фіна
На всіх язиках все мовчить . . .

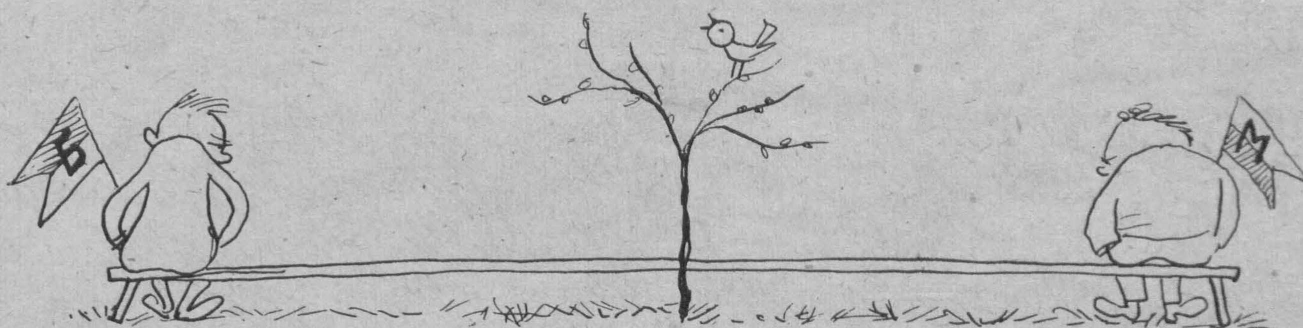

Чи ми ще зійдемося знову,
Чи вже на віки розійшлись . . .

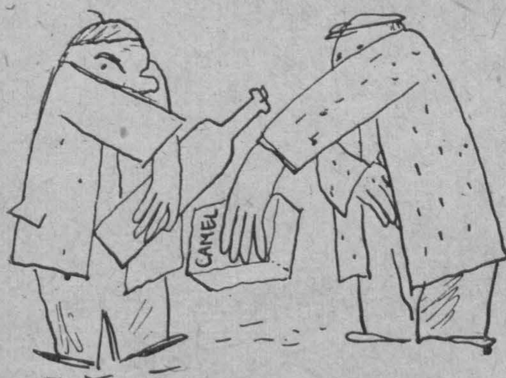

Отак ви навчаєтесь
У чужому краю . . .

Доборолась Україна
До самого краю . . .

ЛИСТ
До пана посла Стаха Слоніва

ПАНИ ПОСОЛ!

Вобіцявсми вописати вам, як то нас віучували на цих курячих курзах, али стало сє йнакше і цесих курзів не закінчивєми, бо прийшло до нашого табору записувати сє на пастухів до Канади і то на ґвалт. Міркую си, най, до мари, пльофесури та енча ендиліненція морочит си голову курми, бо то бабска робота і делікатна, а я при вівцях зріс, той сє держатиму свої пронфесї. Побігсми душком записати сє, а там кажут, жи тра єкзамент вітривати. Бо теперика тра на всьо дупльом мати, навік на пастуха, відав навік і на жибрака.

Прийшовсми до єкзаменту, а там, диви си, тиж сама єндиліненція тай рузні пльофесури, спектори, ци йкіс гартисти, всьо сє на пастуха записує. А за столом сидит таки наш гоґроном та ше йкіс два німаки і єкзаментують. Закликали йдного гартисту:

— Де пан пастушили? — питают сє.

— Дома, — відповіда, — тато тримали вівці, том змалку пастушив.

— А знают пан вівцу дояти?

— Та чо не? — каже. — Річ звичайна: беру дійницу, сідаю си збоку, єк при корові, і тєгну за дійку.

Пани з комісії ніц ни сказали, лиш трохи сє посміяли і єкзаментують далі. Уже мені було дивно, бо то річ важна і вівцу дояти тра ззаду тай за дійку сє ни тєгне, лиш май сє потискає. Тото пишу вам на цисе, би сте знали, єк мете тиж єкзамент пастуха здавати, шо вам зо щирого серці раю, бо то фах приємний і в голові сє від нього ни крутит так, гі від полійтики.

Урешті прийшла колій на мене. І дивіт сє: кільком ни пастушив а то й ватагував при віцьох, а єк ті пани почали віпитувати том збаранів чисто тай ледь не ледь цисей єкзамент вітримав.

Питают сє мине:

— Повіжте ми, йка то є единица кормова?

— Не чувсми такого, — кажу.

— Єк не чув? А чим сте вівцу годували?

— Годуватим годував, али ни единицев.

Покрутили пани головами і тот гоґроном питат:

— А єк пізнаєте, що вівца має мотилицу?

— А то, кажу, — річ проста. Вівца ходит сумна, вочима блудит, горбит сє тай від сонца сє зашкірює.

— А по калі, єк пізнаєш?

Ігі, думаю, а то шо таке? де вна вівца тоту калу має і єк сє ї розпізнає, ни чувсми таке і не видав. Кручи сє, ни знаю, єк на цисе відповісти, аж ми йден пан, дай Боже панувані, тото по люцки, такой биз перепрошінє, вітлумачив.

Бодай тото, гадаю си, кільком при вівцьох був, тай вівцу знаю єк свою душу, а тут на такім жи сє ни висловлю, вібачєйте, малом сє не пошпортав.

Яку ми кантиґорію дали ни знаю, лиш сказали ми, жи хоц прахтично знаю, але теротирично тра підівчити сє.

Ото маю до вас прозбу, бисте ми йкос написали тай віяснили, шо то є „теротирично". Може тиж йкес ґлупство, то ми вібачєйте і не майте кремпації, бо єк таке при єкзаментах питают, то видко такий світ модерний і така нова єнжинерія.

І так, єк видите, здавєми єкзамент і відав поїду до Канади. Трохи ми лєчно, бо то чужий край і йнакше, єк повідают поведенція. Так, єк ми йден повідав, ни продают вівці на штуки, ги в нас, але на дзиґарок.

Мні-венци так:

Прийде йден до другого і кажет:

— Продайте ми за на десік минут овец.

А тот поторгує си трохи і єк прийдут до ризультату то віходет до овец і перегонєют через таку браму, жи чириз неї лиш йдна вівца перелізе. І кілько чириз десік мінут овець перебіжит, тілько си цес, жи купив забирає. Єк вівці хутко пробіжат то його хосен, а єк трафит сє йка вперта вівца, жи затарасує браму, томає на минуту, ци дві страту.

І на тім слові кінчу і кланєю сє вам ґречно і поздоровлєю

Гриц Зозуля

КОЛЯБОРАНТ

— Бачиш? Цей мурин був при німецьких ес-есах...

— ???

— Пильнував їх у таборі для военнополонених.

З РИСУНКІВ МАЛОГО РОМЦЯ

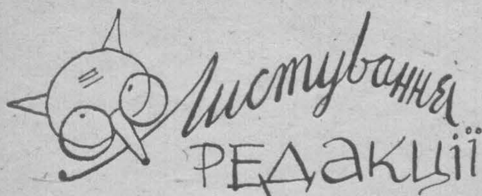

ЛИСТУВАННЯ РЕДАКЦІЇ

В. КУЛІШ: Дякуємо. Запропонований матеріял пришліть, помістимо.

С. АНГЛОЗОНСЬКИЙ: Дякуємо. „Ідемо" не зовсім нам відповідає, зате решта матеріялів знаменита!

Т. С., МЮНХЕН: Дивує нас, що з запитанням про ціни масла і цукру звертаєтесь до нашої Редакції, маючи на місці Обласний комітет.

С. САМОСАД, АВСТРІЯ: До КУК-у не належимо. зрештою, від КУК-у ще нам такої пропозиції не ставили.

М. Т. РЕҐЕНСВУРҐ: Співчуваємо Вам, але у Ваші родинні справи встрявати не хочемо. Ваша дружина має право робити із своїми горшками, що забажає.

І. З-ий, БАЙРОЙТ: Нам не відомо, щоб Санітарно-Харитативна Служба в Мюнхені організувала окремий похоронний відділ. Це, мабуть, сплітка групки ентузіястів наших еміґрантських можливостей, які цим способом хочуть викликати враження, начебто українці в кожній ситуації дають собі раду.

В. ГУЦЬКО, АВҐСБУРҐ: Політикою не займаємося. „Лис Микита" журнал не політичний, а гумористичний, і до всіх явищ нашого життя ставиться уважно.

ПРИКАЗКИ

— Ох, як я дуже помилився, — сказав молодий чоловік, дивлячися в дзеркало перед голенням.

— Я топлюся, — сказав лід, пригрітий сонцем.

— Не тратьте куме надії, спускайтеся на дно, — сказав один малаєць своєму кумові, який зневірився, шукаючи протягом двох годин перлів на дні моря.

— Не плети дурниць, — сказав чоловік жінці, що плела серветку.

— Я дуже часто плачу, — сказав один з партнерів при грі в карти.

— Я бачу все в рожевих кольорах, — сказав один пан з рожевими окулярами на носі.

— Це дуже твердий горіх, — сказала вивірка і кинула його на землю.

ПРИЄДНУЙТЕ НАМ ПЕРЕДПЛАТНИКІВ!

ДИТЯЧА ЦІКАВІСТЬ

Мама: Весілля було дуже гарне, тільки весільний коровай був пересолений.

Тітка: На весіллі завжди коровай недосолений, бо якщо пересолений, то молодята будуть сваритись.

Донечка: Мамо, а чи на вашому весіллі коровай був пересолений?

З ДАВНІХ ОПОВІДАНЬ

У великого пана, що мав багато кріпаків, помер прикажчик. Пан найняв собі на його місце німця, що не знав зовсім наших свят. Перед кожним святом до нового прикажчика приходив хтось із кріпаків і казав, що завтра є свято і що вони не будуть працювати.

— Ну як свято, то будемо святкувати, — каже німець.

За якийсь час приходить знову кріпак і повідомляє, що завтра буде святого Миколая.

— Як так, то значить святкуєм, — каже німець.

Другого дня прикажчика повідомили, що завтра теж святого „Х". Знову він дозволив не працювати. За якийсь час так само повідомлено про трьох Святих. Святкували. Сорок Святок теж відсвяткували. Всіх Святих також. За пару днів приходить один і повідомляє, що завтра святого „У" і ніхто не піде до роботи, бо святкуватимуть.

— Та не може бути! — здивувався німець. — А деж він був тоді, як ми святкували всіх Святих?

ХТО ДУРНИЙ

Панько везе гарбузи.

— Гей, Паньку, що везеш, — питає сусід.

— Поросята.

— Іди, дурний! Та це ж гарбузи!

— Хто з нас дурний? Як бачиш, то чого питаєш?

З ФІЛОСОФІЇ ЧОРНОГО РИНКУ

— Правду найкраще сьогодні порівняти з бонен-кавою.

— Чому?

— **Важко** її знайти і **легко** за неї можна потрапити до кримiналу...

У РЕСТОРАНІ

— Обер! Я дав вам 100 гр. жиру, а тут не бачу жадного. Це шахрайство!

— Заспокойтеся. Які картки, такий жир.

У ГРУЗІЇ

На мітинґу, в річницю перемоги червоної армії над „білими грузинами" один комуніст сказав: „Ми на плечах принесли вам совєтську власть!"

Тоді підійшов до трибуни один старий грузин і сказав: „Пока у нас не бил совєтський власть, я імєл п'ять пар буйвол і шесть арба, а когда ви принеслі ваш совєтський власть до нас на плечах — у мене остался один пар буйвол і один арба. Візьміть мой последній пар буйвол, сажайтє свой совєтській власть на мой последній арба, вєзіть її к такій матері обратно на Москва!"

ВІТАЮТЬ

— Гей, горить, Іване, чув, горить! Табір Фрайман горить!

— Та йди геть, Параско: таж то тільки репатріяційну комісію вітають.

(Автентичні вирізки з американської преси)

УВАГА! Властитель Дуброва Джерзій фарми бажає всім плекателям расової Джерзій худоби і всему українському народові Щасливого Нового Року! Маю на продаж доброго походження реґістрованого бугая. Зголошуватись до — Metro L. Swyck.

☆

ОРХЕСТРА на всякі оказії — Весілля, Забави і т. п. Граємо постарокраєвому і по-модерному.

☆

НЕ ВИДАВАЙТЕ ЗАБАГАТО, завжди щадіть дещо з Вамого обезпечення, ми уладжуємо прекрасний **ц і л и й п о х о р о н** за 150 дол.

Найбільший український погребовий зарядчик в Америці...

☆

КОНЦЕРТ 29 роковин і шення Соборности Українськ мель. ВЕСЬ ДОХІД призначені допомогу українським скиталь і Українській Повстанчій Арм. ВСТУП ВІЛЬНИЙ.

ЛИС МИКИТА
журнал сатири, гумору і карикатури
Виходить два рази в місяць
Редаґує Колеґія.
Адреса Редакції і Адміністрації:
(13b) München 45
Freimann, Warner-Kaserne
Bl. „C." II/52

ВІД АДМІНІСТРАЦІЇ

Умови передплати:

Для Німеччини	
ціна 1 примірника	2 нім. марки,
¼ річна передплата	10 нім. марок.
Для США і Канади	
ціна 1 примірника	—.10 дол.
¼ річна передплата	—.50 дол.
Для Англії	
ціна 1 примірника	6 пенсів
¼ річна передплата	3 шілінги
Для всіх інших країв	
¼ річна передплата	—.50 дол.

за біжучим курсом американського доляра.

Хто надав в уряді почтовім Меммінґен 5. 2. 1948 гроші в квоті 15.— РМ., в уряді почтовім Ґерренберґ 20. 1. 1948 квоту 10.— РМ. і в уряді почтовім Ґмунд а. Теґернсее 14. 2. 1948 квоту 10.— РМ. подасть своє ім'я і прізвище та точну адресу до Адміністрації.

Друк Ч. 6 закінчено 21. 3. 1948

ЕВРОПА МІЖ ДВОМА СИЛАМИ

БОЛЬШЕВИК ДО АМЕРИКАНЦЯ: **Я ПРОТЕСТУЮ!**
ВИ МАЄТЕ СУПРОТИ ЕВРОПИ ІПЕРІЯЛІСТИЧНІ ЗАМІРИ!!

+ сатира + гумор + карикатура +

ЗМІСТ Ч. 5

● Журнал до набуття ●

В ....

+ сатира + гумор + карикатура +

ЗМІСТ Ч. 3

● Журнал до набуття ●

В ....

+ сатира + гумор + карикатура +

ЗМІСТ Ч. 4

● Журнал до набуття ●

В ....

Ч. 4.

ЛИС МИКИТА

сатира * гумор * карикатура *

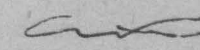

ЧЕТВЕРТИЙ ДО БРІДЖА

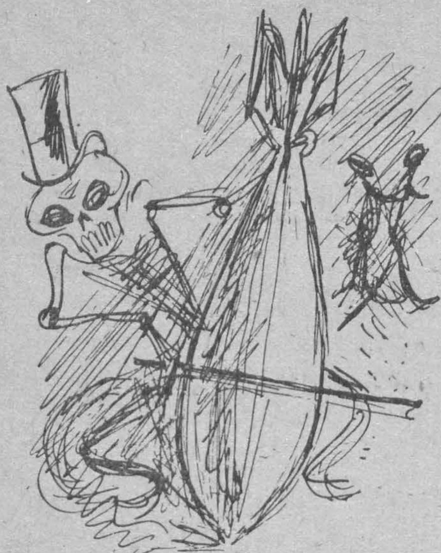

КАРНАВАЛ

Карнавал!
Карнавал!
Ґрає вибраний квартет,
Аж гримить мелодій шквал:
„Єс!" і „Нет!"

Кожний маска, кожний в масці,
Міниться усе, мов в казці
(Тій страшній — хай з нею біс!)
Хто тут ходить?
Хто тут бродить?
Хто кого під руку водить?
Хто кого — за ніс?

Тісно на старій планеті.
Хмарою летить конфеті
(Декляраціі, протести —
З словом і без слова чести),
Видно усміхи і жести,
Ревнощі — і блиски шпад.
Крутиться усе у вирі —
Маска масці: „Будьмо щирі"
— Джентелмен і конокрад.

Карнавал!
Карнавал!
Різнокольоровий шал!
Ґамір, вигуки і крики,
Завзятіше тнуть музики,
Завзятіше тне квартет:
„Єс!" і „Нет!"

БАБАЙ

ВИЗВОЛИТЕЛІ

В 1940 році, коли большевики „визволили" західніх українців і білорусів, у народі ходила така іронічна фраза: „Ми простягнули братам із заходу руки, а ноги вони самі витягнуть".

—

— Хороша совєтська власть, тільки задовга, — кажуть росіяни.

СКІЛЬКИ ВАРТИЙ МИР

Перехожий, даючи жебракові п'ять пфеніґів:
— Помоліться за мир.
— За п'ять пфеніґів?!...
— Вистачить, він і так більше не вартий!

БУРСАЦЬКІ РОЗВАГИ

— Знаєш, Ромцю, нудно щось сьогодні в нашому гуртожитку: нема що робити, нікуди йти, ні чого їсти, ні курити, — встружім собі для розваги якусь забаву!
— Ми вдвох? . . .
— Ми вдвох.
— А яку? . . .
— Бачиш, є поважна загроза, що наші білохлібодавці зроблять нам небавом таку середню приємність, як другий скринінґ або, як то дипломатично кажеться, треба буде ще раз „вносити прохання про допомогу ІРО . . ." Від першого скринінґу досить часу, чоловік уже й призабув, як то колись чарував комісію і пускав їх блахмана . . . Не зашкодило б для набуття вправности пригадати собі деякі трюки . . . Тому вношу пропозицію: зробімо собі таке маленьке кіно! Заграймо в „скринінґ"!
— Ми вдвох? . . .
— Ми вдвох.
— А як? . . .
— А так, зовсім просто: я сідаю, наприклад, за стіл і розкладаю шпарґали, нібито я „комісія", а ти стаєш передо мною, ніби той нещасний деліквент, якого мають скринінґувати . . .
— А чому не навпаки? . . .
— Добре, буде і навпаки! Так, знаєш, на зміну: ти — одне, я — друге.
— Ну, гаразд. То що я маю робити? . . .
— Роздягайся!
— Ти що, збожеволів? У кімнаті холодно, як у льодівні, та й взагалі я не маю охоти роздягатися . . .
— На це, брате, нема ради: як скринінґ, то скринінґ! Мушу заглянути тобі під пахву, чи ти не фербрехер! . . . Ану, темпо, темпо! Скидай мантлю, маринарку . . .
— Вже скинув.
— Тепер светер і сорочку . . .
— Ну, вже . . .
— Дякую, все в порядку. Можеш одягатися.
— Як це так? Таж ти зовсім не заглядав мені під пахву? . . .
— І не треба! Вже все . . . Я тільки хотів, щоб ти роздягнувся, бо мені здавалося, що ти собі присвоїв мою теплу спідню сорочку! . . .

СПЕЦ ВІД ВОДИ

Рудольф Гесс, що сидить з іншими колишніми достойниками в шпандавській твердині, доволі лінивий. Коли прийшла на нього черга розносити по келіях воду, Гесс, викручуючись від цього обов'язку, сказав сторожі:
— Я йду попрошу Деніца, нехай мене виручить.
— А чому саме Деніца? — питає дозорець.
— Бо він великий адмірал фльоти і дуже добре орієнтується у . . . воді.

ПІДПІЛЬНИК

— Бачиш, цей молодець підпільник.
— Справді?
— Носить під полою товари на чорний ринок.

ТРАНВАЙНА ПРИГОДА

Транвай тріщить — у ньому стиск,
Пропхатись — риск і злісти — риск,
Та любить їздити народ
З пригодами і без пригод.

Два приятелі вперлись теж,
І хоч транвай не з ґуми міх
І не без меж,
Та взяв і їх.

Один із приятелів так
Шепоче другому (бо всяк
Готов донести за п'ятак):
„Чи знаєш, чим оцей транвай
Подібний до СССР?
Вгадай!"

Той другий мало що не вмер:
„Ти б краще писок свій запер,
А то боюся . . ."
„Та стривай!
Подібний до Союзу там транвай:
Одні сидять, а інші, бач, трясуться".

І хоч сказав це лиш йому одному,
Вже не доїхали додому.

БАБАЙ

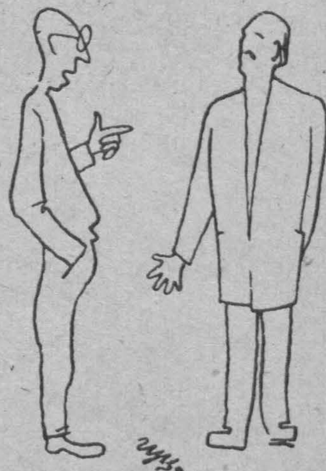

— Ви студент?
— Студент.
— А що ви маєте вислухане?
— Академію.
— Яку?
— На честь Тараса Шевченка.

АВТЕНТИЧНЕ

При перевірочній комісії студентів:
— Що ви студіюєте?
— Ветеринарію.
— Чому саме ветеринарію?
— Бо маю велику родину.

ЛИСТ З АМЕРИКИ

Нью-Йорк — Сіті

Вашому кореспондентові вдалося раніше виїхати до США, ніж Вам. І ось я вже цілий місяць роблю те саме, що робив покійний Вашінґтон — ходжу по вільній американській землі. Перше, що мене полонило — це відома (кажуть, що з готелем у голові) статуя Свободи. Вона дуже велика, і її видно з моря навіть тоді, коли ще Америки взагалі не видно. Американці дуже горді з неї, і мають з чого, бо вона мусіла коштувати їм багато грошей. Сам Ню-Йорк досить велике містечко, гадаю, що кілька разів більше, як наші Копичинці.

Я старався відшукати насамперед дорогих заокеанських братів. Це мені вдалося цілком легко, бо вони мають цікаву примету: говорять по-англійськи, не читають українських газет, влаштовують весілля і якісь „рекордові пікніки з тикетами". В короткому репортажі я хотів би написати Вам про все, що я тут бачив, їв і пив, але я трохи втомлений, бо, власне, вернувся з такого „пікніку", поєднаного з вибором королеви вечора, що його улаштував професійний союз погребників. Цей „пікнік" мені дуже подобався, він відбувався з нагоди купна каравану на ресорах для нервових небіжчиків. Говорив найстарший погребник, так сказати, піонер цього нашого національного фаху в Америці, Остап Веселий, геній у своїй професії, який сказав: „Хоронім добре небіжчиків, а тим популяризуємо українську справу і поможемо нашим скитальникам". Свою промову він закінчив словами: „Праця єдина з неволі нас вирве" — і закликав присутніх складати гроші на скитальників. Для прикладу пан Веселий задеклярував кілька соснових домовин, правда, дешевих, але зате здорових. Інші патріоти складали по одному і по два центи, у наслідок чого назбирано тридцять сім центів.

За цю жертвенність присутній редактор „Української Громадської Пори" з Едмонтону склав окрему подяку і обіцяв написати про це велику статтю, щоб скитальники не чіпались, що заокеанські брати про них не пам'ятають.

Королева балю була дуже сумна, бо їй обірвався бюстгальтер. „Пікнік" закінчився раннім-ранком, а пан голова розвозив своїх гостей особисто своїм караваном.

Як бачите, життя тут дуже тяжке, і тому раджу Вам не надто спішитися з виїздом. Доки Вам дають їсти — сидіть, а коли перестануть, то напишіть до пана Веселого, може, він пришле Вам караван, тобто, я хотів сказати, афідавіт.

Серафим Цуцик

ПРОПАҐАНДА

Поліцай: Панове, чи ви п'яні, що підняли таку галабурду?

— Ні, ми не п'яні.

— Чого ж бешкетуєте?

— Для пропаґанди. Хочемо показати, що і без горілки можна поскандалити.

Головна Переселенча Рада незабаром розсилатиме скитальцям усі свої проєкти переселення, виготувані протягом двох років, щоб кожний скиталець міг скласти собі власний плян переселення і, нарешті, кудись поїхати.

—

Редактор „Неділі" Генадій Котрович готує до друку книжку про німецьку окупацію України п. н. „Від Махна до Бульби-Боровця".

—

Українські соціялісти пишуть велику історію своїх досягнень за час від першої світової війни до сьогодні. Книжка матиме назву „Пошились у дурні".

—

При „Новому Житті" організується детективне бюро, яке досліджуватиме, чому в деяких таборах ніхто нічого не краде і хто в цьому винуватий.

—

Компетентні круги висловлюють думку, що на випадок, коли переговори бандерівців з мельниківцями закінчаться успішно, тоді не буде в нас більше ні „бе", ні „ме". Будуть за те „бе-бе" і „бе-ме", тобто „бувші бандерівці" і „бувші мельниківці".

—

Довідуємося, що Театральна Студія Йосипа Гірняка після низки успішних вистав виїздить на відпочинок у **Санаторійну зону.**

Совєтська преса запевняє, що тоді буде мир забезпечений, коли викинуть американців з Китаю, англійців з Палестини, Індонезії й Греції, французів з Індійського Китаю коли перестануть неприхильно писати про СССР, коли большевикам дадуть вільну руку в Европі, Азії і Африці і коли „переміщених осіб" перемістять на „родіну". Покищо більших вимог не ставлять.

—

Англійська преса раз-у-раз пише, що уряд зробив помилку, що уряд не має рації, що уряд не передбачив, це недобре, те не так . . .

Совєтська преса пише, що уряд зробив успішний крок, що уряд робить чудеса, що уряд геніяльний і все знаменито обдумав . . .

В Англії невеликі страждання і великий крик довкола них. В Совєтах — великі страждання і глуха мовчанка . . .

—

Ансамбль Українських Акторів під дирекцією Волод. Блавацького (як відомо, в цілості вискринінґований) одержав, нарешті, власне приміщення при вулиці **Парковій ч. 13.**

ПОРОЗУМІВСЯ

Пішов діпіст на село до бауера, хоче заміняти за каву порося, але не вміє по-німецьки. Каже:

— Гир! Ду кляйне швайн, іх гросе кафе. Ґут?

— Ґут! — відповів німець, і діпіст вернувся додому з поросятком.

АВТЕНТИЧНЕ

У вагоні сидять двоє діпістів: один греко-католицького, другий мойсеївського віровизнання. Ведуть розмову про заворушення в Палестині:

— Чую, що ваші в Палестині сильно б'ють арабів, — каже перший.

— Ну! Ви гадаєте, що ми не маємо своїх бандерівців?! — відповідає другий.

НА ЛІКАРСЬКІЙ КОМІСІЇ ПЕРЕД ВИЇЗДОМ ЗА ОКЕАН

— Цей діпіст зовсім здоровий! Щось підозріле

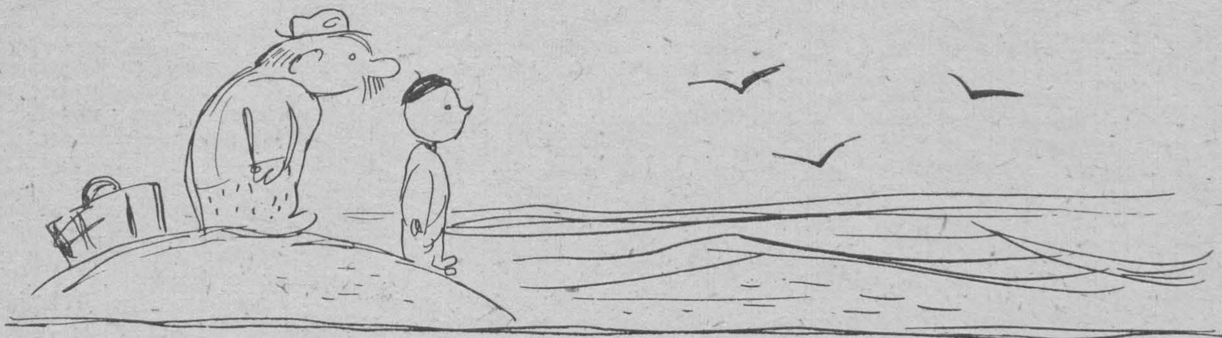

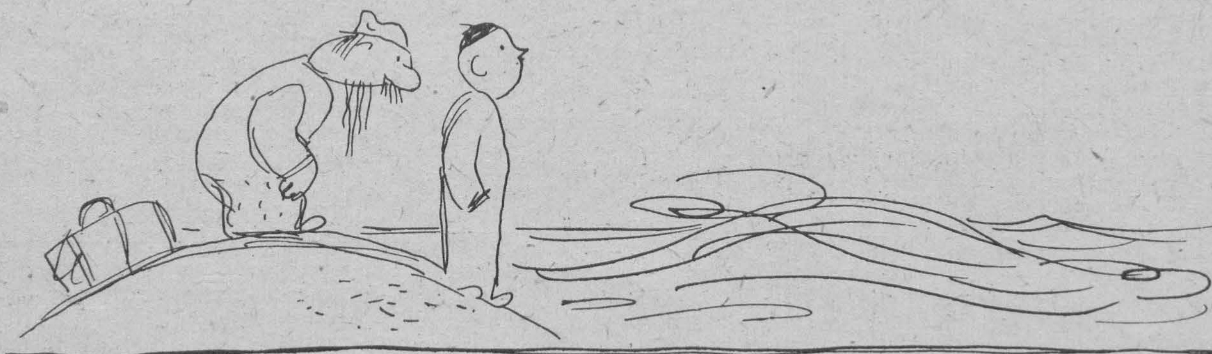

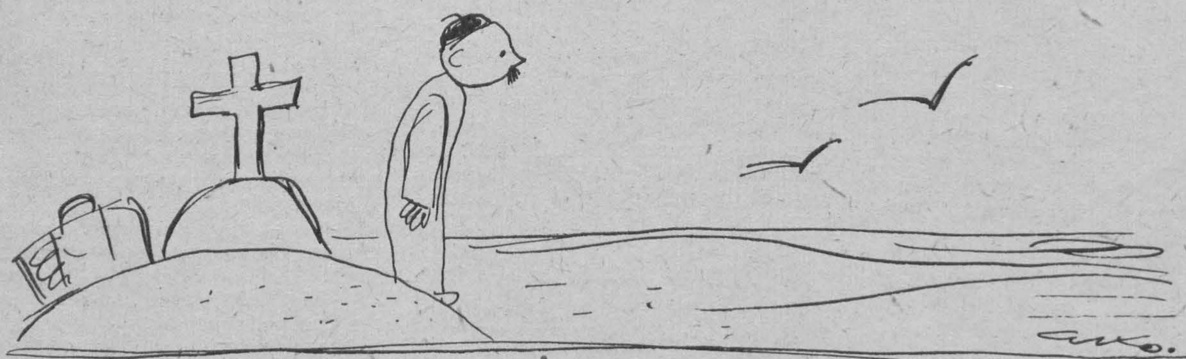

ІСТОРІЯ ПРО БАТЬКА З СИНОМ, ЩО ЧЕКАЛИ НА ПЕРЕСЕЛЕНЧИЙ КОРАБЕЛЬ

„ПО-ВЧЕНОМУ" . . .

Так, так . . . наша молодь тепер дуже здемобілізована . . .

В нашому таборі провадять енкаведенцію фахових сил . . .

Микола записався на натуральні крусі . . .

В Лондоні політики не могли дійти до компромітації . . .

Оксана сіла біля фортепіяно і вдарила кілька рекордів . . .

Европейський континґент дуже прагне миру . . .

Його жінка перейшла дуже важку репарацію . . .

Цей боксер вонітується в кожній ситуації . . .

Через упертість Молотова розбилась лондонська конкуренція . . .

Ромцьо щасливо закінчив на УВЕШ перший сильвестер . . .

Багато ДП живе ще не краватці . . .

СЕЛЕПКО АНГЛОЗОВСЬКИЙ

„Ти доведеш мене до руїни", — сказала кам'яниця до бомби, що падала з літака.

„Нас тепер напевно повісять", — шептали випрані сорочки.

„Тепер я собі закурю", — сказав вітер і поніс по вулиці пилюку.

„Уважай! Він буде стріляти", — попереджували симпатики свого воротаря.

„Маю цього доброго по самі вуха", — сказав збанок з медом.

„Я цього не зношу", — сказав когут, показуючи на яйце.

„Ох, як мене надули", — подумала миляна банька і трісла . . .

„Як довго будуть мною ще товкти?" — думала ступа.

„Не натягайте мене так!" — просилася ґума.

„Чого ж вони так чіпаються мене?" — подумав трамвай . . .

СЕЛЕПКО АНГЛОЗОВСЬКИЙ

ОБЕРЕЖНИЙ

— Чому цей магазинер завжди ходить без шапки?

— Бо знає приповідку, що „на злодієві шапка горить".

ГОРЕ ТУРКІВ

— Співчуваю кожному туркові, що має гарем.

— Чому?

— Уяви собі, скільки він має тещ!

НА ВУЛИЦІ

Одноокий до горбатого: Так рано, а ти вже з пакунком?

Горбатий до одноокого: Мусить бути дуже рано, коли ти тільки одне око розплющив.

З ТАБОРУ

— В нашому бльоці зробили центральне палення.

— А то ж як?

— Управа звезла до одного льоху вугілля, а ми всі потрохи підкрадаємо.

ХРУЩОВ І КОРОВА

Їхав поїздом Хрущов,
Поїзд мчав, рівно йшов,
А колеса:
Хру-хрущов,
Хру-хрущов,
Хру-хрущов!
Єдем з Киева во Львов
С Києва во Львов!

Раптом стоп! Що за біс?
Зупинився паровіз.
Це корова без страху
Стала мрійно на шляху
І до паровоза:
„Му!
Му-у
Му-у!"

Не поїде паровіз.
Машиніст на рейки зліз.
Узяла його вже злість!
Тягне красу він за хвіст,
Просить, лає, аж зіпрів,
Втомлений, нарешті сів.

Знервувався сам Хрущов
До корови підійшов:
„Геть, а то в колхоз візьму!"
А корова: „Му-у?" . . .
І відразу з рейок плиг,
Так, що й слід по ній застиг!

БАБАЙ

КАРНАВАЛ ПОЛІТБЮРА В МОСКВІ

Хай живе товариш Сталін . . . !

ПОМИЛИВСЯ

Ввечорі, повертаючися з праці, колхозник переїздить місток через Рось. Дивиться, внизу щось пирскає і бовтається в воді. Хоч вже й пізно, але він зупинив волів і збіг таки до берега. Під самим мостом хтось потопав.

— Яка тебе лиха година занесла під самий міст? — здивувався колхозник і швиденько простяг потопаючому пужално. Той ухопився за нього обома руками і так видряпався на берег. Не вірячи в те, що під ногами вже тверда земля, і клацаючи зубами від холоду, переляканo позирав нещасний на воду.

— Чоловіче добрий! — каже, — що хочеш проси в мене за таку послугу.

— А що ж ти за птиця така, що в тебе можна просити що б схотів? — поцікавився чоловік.

— Та я . . . Калінін . . .

— Е-е-е-е, — злякався дядько, — то ви знаєте що, товаришу Калінін, — нічого мені не треба, тільки мовчіть і нікому не кажіть про те, що я врятував вас від смерти, бо наші колхозники як довідаються про це, то поб'ють мене.

ПРИКАЗКИ

Смерть ворогам! — а з собою самі собі дамо раду.

—

Де двоє б'ються, там третій також щось обірве.

—

Де згода в сімействі, там завжди дідька наднесе.

—

Здоров'я і хворому не зашкодить.

—

Партії — це зло велике, єдина партія — найбільше.

—

Смерть не страшна: коли вона прийде, то вас уже і так нема.

РОМАНТИКА

Місяшного вечора на лавці в парку сидить пара закоханих.

Вона: Ах, подивися! Падає зірка! Чи ти нічого собі не бажаєш, щоб сповнилося?

Він: Я вже собі побажав.

Вона: Ну, так чому ж ти сидиш, як камінний? . . .

В ВІЙСЬКОВІЙ ЛІКАРНІ

— Пане майор, голошу слухняно що той с и м у л я н т з 5-ої кімнати вже п о м е р.

ДУМКИ

— Еміґранти — це такі люди, що втратили все, крім рідної вимови чужих слів.

КОНФЕРЕНЦІЯ КРУГЛОГО СТОЛА

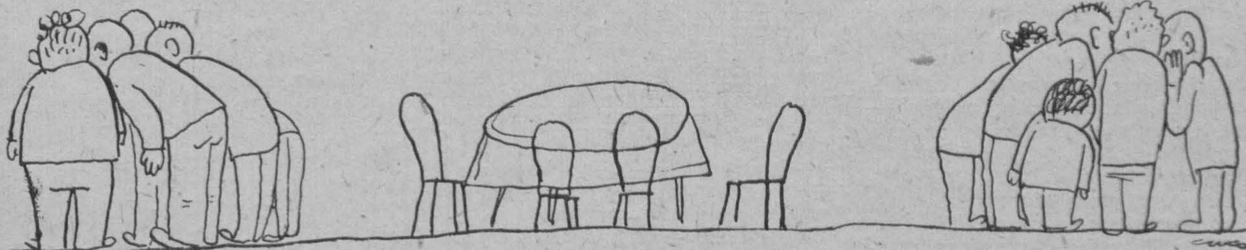

Бандерівці і Мельниківці

при спільних нарадах

ГОРЕ МЕДИЦИНІ

Чого ви в мене вмовляєте, як в жида хворобу, що таборовий лікар має легку службу?

Я вам зараз доведу, що вона зовсім нелегка!

... Живе в нашому таборі такий собі пан Моргунець. А, Моргунець, скажете, це той...: комбінатор?... Той самий.

Раз якось, ще на весну, випав на нього шарварок — різати дрова. Згорбився дядько в три погибелі, смарує до лікарні. Кашляє, стогне...

— Пане докторе, — лебедить, — що це за напасть така, мене займають до дров, а я хвора людина! Тут мене болить, там пече, а там коле, придивіться добре, може з дурнички я став членом братства ім. Роберта Коха?...

Обстукали дядька, обслухали, обмацали, зміряли температуру — та ні, кажуть, добродію, вам, славити Бога, нічого не хибує, ґруди — як дзвін, серце — як мотор і взагалі всі органи першорядної якости, гріх і сміх признати вас хворим.

Тут наш пан Моргунець як розсердиться, як розгарячиться:

— Що це ви мене попід пахи термометром лоскочете? А коли в мені ще теліпається пучка духу, то я мушу її зараз із себе виперти!? То я дрова, то я скажу себе репатріювоє здоров'я надривати?... Панове, коли мені прийде охота різати дрива, то я скажу себе репатріювати і поїду на Сибір, там трохи вищі сосни ростуть, як тут, а ви не летіть на моє здоров'я, бо я на ваше не лечу, отих — панів референтів і підреферентів, що пухнуть з лінивства по канцеляріях, переженіть трохи, хай провітряться, а до мене вам зась! Ви знаєте, хто я є?...

І пан Моргунець виголосив у темпераментному тоні обширну доповідь про те, хто він є і хто він був, з'ясував своє серцеве відношення до Неньки-України, докладно вирахував, скільки разів він помирав за ідею, скільки страждав і мучився... —

Кінець-кінцем — лікар махнув рукою.

Написав: хворий.

... Та не минув тиждень — трубить таборове радіо, що американцям треба сильних, здорових мужчин до праці в маґазинах. А там, само-собою, і платня, добірний віктунок, цигарки, додатковий приділ...

Перший, хто задиханий, спітнілий причвалав гальопом до лікарських оглядин — був наш пан Моргунець.

Лікар витріщив очі:

— А то як, пане Моргунець, таж ми вас признали хворим?...

— Та смійтеся з того, пане докторе, я здоровий, як бик! Подивіться на ці мускули, як у Гаркавенка, що?

— Добре, добре, — каже лікар, — алеж так не можна: або ви хворі, або здорові, я мушу це віднотувати у вашій картотеці!

Го, го, тут наш пан Моргунець як підійме крик!

— Панове, що це є?! Чоловік має пару здорових рук, хоче власною працею заробити собі на прожиток, а ви йому не даєте? А по якого дідька лабатого я сюди приїхав — гнити, киснути в таборовому багні і дивитися на те, що Унрі з носа капне? Панове, ви зі мною не жартуйте, я знаю, де пошукати свого права: до Сіайсі я завжди потраплю!

Лікар махнув рукою.

Написав — здоровий.

... І пан Моргунець взявся до праці в американському маґазині... І то так щиро, так сердечно до тієї праці взявся, що через місяць вже його викинули і трохи не замкнули до криміналу! А скільки продуктів сконфіскували в мешканні, про те і не згадуймо, щоб не ранити наболілої душі... Скінчилося все: — марципани, хліб із родзинками, помаранчі, цигарки... Стало круто... Що ж наш пан Моргунець робить? Знову горбиться в три погибелі, йде до лікарні.

— Ну, що з вами, пане Моргунець? — питає лікар.

— Біда, пане докторе! — стогне сіромаха. — Чи не обірвав я собі щось у середині на тій роботі? Раз привезло авто десять бочок смальцю, я шарпнув одну прихапцем, а тепер — чую... Ой, чую!... Он, люди їдуть за море, а куди мені з таким паршивим здоров'ям! Відав — таки прийдеться між німотою пропадати! —

Оглянув його лікар, пересвітлив — нічого, все в порядку...

— Та що мені за потіха, що в порядку — каже пан Моргунець. — Пане докторе, знаєте що, поговорім так по-душам... Чи воно в порядку, чи не в порядку, а ви мені випишіть — хоробовий приділ! Що вам то шкодить, один більше, один менше; чи ви своє даєте, з власної комори?

Лікар зідхнув і махнув рукою... Дістав пан Моргунець приділ для хворих, вагітних і кормлячих жінок...

... А тоді саме почалася бельгійська гарячка... Ну, на тую Бельгію всі маркиранти гострили зуби! Бо наш русин завжди хитрий, калькулює собі так: пишуть до копальні, хай їм буде до копальні, а там на місці вже якось Бозя дасть, треба так комбінувати, щоб і не наробився і з порожніми руками не приїхав. А в найгіршому випадку — ноги на плечі — і ходу!

Очевидячки, пан Моргунець зголосився перший!

— На маєш! Він знов здоровий! — здивувався лікар.

— Ще й який, пане докторе, ще й який! Їду! Не тільки світа, що в Ді-пі лягрі! Ніби — що я тут висиджу? Буду чекати аж прийдуть башлаки і мене повісять? Стільки тікав, щоб накінець попасти в зуби сатані? Нема дурних! Їду, пишіть! —

— Їдьте, їдьте — дораджує йому лікар, а сам міркує: їдь, заразо, в трястя, хай тебе не бачу, вступися з табору, може буду мати трохи спокою.

... Дарма, дарма!... Бо наш пан Моргунець як скоро поїхав, так скоро вернувся назад. Вугільного пилу і не понюхав! Відсидів приписово своїх три місяці в карцері і припер до табору. І то просто до лікарні! І то з галасом і криком:

— Панове, що це є? Чи ви лікарі чи коновали? Вам собак лупити, а не людей лікувати! То ви мене, немічну людину, запродали капіталістам, запакували до копальні, дві тисячі метрів під землю, щоб я там здох, світа божого не побачивши? То ви такі українці? Маєте ви совість, маєте Бога в серці?!

І серед того всього галасу — раптом зложився, як сцизорик, і лагідненько просить:

— Докторцю, дайте мені назад мій хворобовий приділ...

... Ну, тут уже наш лікар вийшов із себе! Зблід, позеленів, вискочив з-поза бюрка — як ухопить Моргунця за обшивку, та як жбурне за двері, то той полетів стрімголов аж під гінекологію!

Та що з того, що полетів?... При цій нагоді сам лікар так поденервувався, що його вхопив серцевий приступ і ледве бідолашного сестри відтерли... Тепер лежить у німецькій лікарні. Кажуть — ще один такий приступ — і хлопа нема!...

А ви кажете — легка служба!

Ну?...

Ікер

ОПТИМІСТ І ПЕСИМІСТ

Оптиміст: Підемо з торбами...
Песиміст: Добре, але до кого?

☆

Один добродій зустрічає на вулиці знайомого, який несе під пахвою цеглу.

— Ви куди з цією цеглою?

— Хочу продати кам'яницю, а це (показує на цеглу) — зразок.

У ШКОЛІ

— По чому ти, Івасику, пізнаєш на молюнку, що це українець?

— Бо він босий, прошу пані.

СКРИНІНҐ

— Що б ви робили, коли б вам дано лише дві можливості: або їхати додому, або лишитися в Німеччині?

— Я б шукав третю можливість.

З РИСУНКІВ МАЛОГО РОМЦЯ

ДОБРОДІЙНІСТЬ

На вулицях Мюнхену збирають на фонд „для занепалих дівчат". Коли до Х підходить якийсь старший пан із карнавкою і просить пожертви, пан Х холодно відповідає:

— Не маю до вас довір'я. Даю безпосередньо . . .

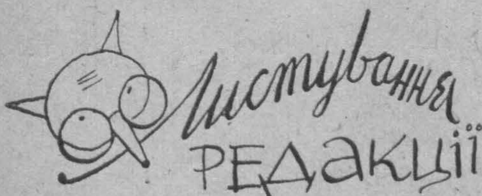

Іван Манило: Байкою ми захоплені, а особливо її закінченням:

„Стовп — високий аж до неба,
А дурний такий, як треба!"

І. Гайдай: Дякуємо, дещо використаємо.

Гур-Гур: Розраховуємо тільки на першорядний матеріял.

Максим Ґуля: Дещо використовуємо. Вашій співпраці будемо раді.

Селепко А.: Дуже дякуємо, присилайте!

О. К.: Питаєтесь, куди найбільше наші еміґрують? Думаємо, що на Функкасерне.

Цабе: Правда, завданням кожного гумористичного журналу є передруковувати старі дотепи, але Ваші таки за надто старезні.

М. О., Реґенсбурґ: Сталін, на жаль, ще не помер. Для випивки пошукайте собі іншу нагоду.

І. М., Авґсбурґ: На Ваших віршах слідний вплив В. Чапленка. Всі пішли до коша.

ОГОЛОШЕННЯ

У зв'язку з браком паперу, журнал „Сьогодні" перейменовується на „Завтра". **Редакція**

Заміняю великий апетит на малий. **Діпіст**

Посаду міністра хліборобства прийму при котромусь із українських урядів. Зголошення під **Олесь Бабій, „Жнива".**

Оженюся з панною, моральною, побожною, несьогоднішніх засад, яка має не більше, як одну дитину. — Зголошення під **„Мораліст".**

Оженюся з кожною панною, українкою з Америки, яка пришле мені „афідавіт". Першість мають незаміжні. **„Вискринінґований"**

Критик проф. В. де Ржавин приймає замовлення на прихильні рецензії. Епітети „геніяльний", „неперевершений", „видатний" і т. п. за окремим зговоренням. Негрошовиті початківці і продовжувачі неоклясичного стилю дістають спеціяльну знижку. Детальні інформації — в К. Рпіти, уповажненого проф. В. де Ржавином на Баварію.

Хто вкаже мені дорогу? Зголошення під **„Блискуче самітний".**

Афідавіти на родіну виробляю. Зголошення під **„Безробітний урядник УНРРА"!**

Шукаю вчорашнього дня. — **„Наївний".**

Втекла моя жінка. Того, з ким вона втекла, прошу зголоситись по нагороду. — **„Щасливий чоловік"**

Мосяжні рурки куплю в зв'язку з виїздом до Канади на „бурякову кампанію". — **Берхтесґаденець**

ЛИС МИКИТА
журнал сатири, гумору і карикатури
Виходить два рази в місяць
Редаґує Колеґія
Адреса Редакції і Адміністрації
MÜNCHEN-FREIMANN
SS-Kaserne Block „C" II/52
Germany

—

ВІД АДМІНІСТРАЦІЇ

Умови передплати:

Для Німеччини

ціна 1 примірника 2 нім. марки,
¼ річна передплата 10 нім. марок.

Для США і Канади

ціна 1 примірника —.10 дол.
¼ річна передплата —.50 дол.

Для Англії

ціна 1 примірника 6 пенсів
¼ річна передплата 3 шілінги

Для всіх інших країв

¼ річна передплата —.50 дол. за біжучим курсом американського доляра.

Шукаємо кольпортерів на Німеччину, заступників і кольпортерів у всіх інших країнах.

Передплата в Німеччині — на адресу Адміністрації. Закордоном вплачувати на конта, що їх подамо в наступних числах; до того часу зголошуватись у передплатники листовно на адресу Адміністрації.

Друк Ч. 4. закінчено 19. II. 1948

ЕВРОПЕЙСЬКІ ДЕРЖАВИ ВИБИРАЮТЬ МІС ЕВРОПУ НА 1948 РІК

Ч. 3.

Лис Микита

сатира + гумор + карикатура

Німець як німець, страх любить гармати,
Та любить і масло і пипку поссати,
То ж має ось клопіт і плаче він: ох!
Котру би то вибрать із нянь цих обох.

ЛЮТИЙ

**Діпі лютий,
Необутий,
босий,
сухокостий,
куцохвостий,
довгоносий,
ходить
по бауерах
ненажерах, —
ходить . . .
Сам не має,
та міняє
і торгує;
заторгує —
знов міняє,
заміняє —
знов купує.
Від Авґсбурґу
до Мюнхену,
від Мюнхену
до Фрайбурґу —
і так далі —
і так далі . . .**

**Їздить, —
Возить скрині
і валізи, —
в середині,
що там має,
Бог лиш знає
і емпісти . . .**

**Ходить,
їздить . . .
все голоден;
вже не годен
із кальорій,
як з теорій,
жити.
Що робити! . . .**

**Ходить,
їздить . . .
Як не мав
так і не має
Хоч міняє,
хоч купує.
Ходить,
їздить,
їздить,
ходить
і полі —
політи
кує.**

РУДІ МИШІ

Пішли два брати на еміґрацію.

Старший був інженер, а молодший швець.

На кордоні в Карпатах сказали один до одного:

— Будемо держатися разом і помагати один одному, бо інакше погинем на чужині, як руді миші.

— — — — — — — —

У Штрасгофі їх викупали, обстригли і відвошивили. Обидва стали ще більш подібні до себе. І помагав один одному, як міг — їсти зупу з ріпи.

— — — — — — — —

Потім післали їх обидвох до бауера на роботу. Крім них, мав бауер ще дві пари волів. І робили брати, як воли, а воли, як брати.

— — — — — — — —

У бауера були недовго. Обидвох їх перевезли до фабрики. Там присипала їх бомба. Молодшого присипало легше, він видобувся з-під румовища і кинувся відгрібати старшого. І так обидва вирятувалися, але пропало усе їхнє майно: один банячок, дві сорочки, пів наплечника буряків і всі документи.

— — — — — — — —

Прийшли американці. Брати не мусіли вже так запопадливо помагати собі, бо їм помагала УНРРА, а зокрема кожний помагав собі, як міг.

— — — — — — — —

Старший брат поміг собі так, що мав уже кілька тисяч марок. Молодший зробив старшому чоботи і злупив за них кілька тисяч марок. Старший, інженер, сконструював апарат і гнав самогон. За цей самогон відігнав собі від молодшого цих кілька тисяч марок.

— — — — — — — —

Мешкали у великому таборі, де було кілька тисяч еміґрантів і де всі жили, як брати. Молодший робив від ранку до вечора черевики і давав усім, хто потребував, а ті помагали йому тим, що платили по півтора тисячі за пару. Старший гнав дальше самогон, поїв усіх „спраглих", а ті „спраглі" давали йому по 300 марок за літру. І так всі помагали собі, а над ними стояв ще фінансовий відділ і брав по десять процентів на школу.

— — — — — — — —

Були щоправда в таборі „паршиві вівці", які не помагали нікому, робили черевики в німців по 60 НМ або ходили в унрівських, тобто босоніж, пили звичайне пиво і таким чином підривали фонди на школу. Але про них історія не пишеться.

— — — — — — — —

По році чи по двох сталося нещастя. Старшого брата накрило ЕМПІ. Відсидівши своє, він вирішив, що професія молодшого краща і записався на перевишкільні курси. Молодший сказав, що „має вже доста" і купив собі інженерський диплом.

— — — — — — — —

Тепер старший брат латає молодшому черевики. По 200 марок за прищіпку.

Молодший вже конструює апарат такої досконалої системи, що вже ЕМПІ його не знайде.

— — — — — — — —

Неправда, руді миші не гинуть! . . .

ДВІ СИСТЕМИ

До СССР прибула у відвідини делеґація робітників американської автомобільної промисловости. Відвідуючи автомобільні заводи, американці питають:

— До кого належить ця фабрика?

— До нас усіх! Це наша спільна власність! — відповідають навчені робітники.

— А хто їздить цими машинами? — знову питають американці.

— Гм . . . но, нашими машинами їздить сам товариш Сталін, усі члени Політбюра, наша доблесна армія та всі заслужені патріоти!

За деякий час совєтська делеґація відвідує автомобільні заводи в США.

— До кого належить ця фабрика? — питають члени делеґації.

— До містера Х. — відповідають американці.

— А хто ж їздить тими машинами?

— В більшості американські робітники.

☆

ПОГАНА ЗАБАВА

— Мамусю! Славко говорив сьогодні такі погані слова!

— Але ж мамусю! Ми бавилися тільки в ОН і я був Вишинським!

☆

ГОРЕ „САТЕЛІТІВ"

Один дипломат сателітної держави до совєтського дипломата:

— Дайте нам позику!
— Не дамо!
— Дайте нам збіжжя . . .
— Не дамо!
— Дайте нам вугілля . . .
— Не дамо!
— Ну, то дайте нам спокій!
— Не дамо!

☆

ПОДІЯ

**Клим Обух в селі вістку розповів,
Кожний, хто почув, з дива одубів.
„У сільраді . . . тсс! Знаєте ви що?
Сталіна тепер вішають, отщо!"**

**У селі вчинився рух.
„Хай живе наш Клим Обух!"**

**Як побігли всі, як поперли з хат,
Навіть матері узяли малят!
Та вкінці таки викрили секрет:
Вішали — але Сталіна портрет.**

**Ой, в селі вчинився рух,
Ледве спасся Клим Обух!**

Бабай

2416

Канада незабаром прийме великий транспорт молодих, здорових мужчин-скитальців, спеціяльно призначених до рубання лісу, потрібного на будову кораблів, якими перевозитимуть скитальців з Европи за море.

—

Америка не може тепер перевезти скитальців за море, бо всі зайві кораблі перевозять „на шварц" вибухові матеріяли до Палестини.

—

Німеччина має багато партій, щоб цим догодити демократичному смакові американської влади, але всі ці партії мають одну нацистівську програму, щоб не наразитись населенню. Покірне теля — дві корови ссе.

—

І. Багряний закінчив фантастичну повість „Кам'яна доба в Ульмі", яку видасть „Українська Трибуна" спеціяльно для своїх симпатиків.

—

Ю. Косач підписав умови про співпрацю з усіма українськими газетами на еміґрації, зобов'язуючись писати для кожної дві статті тижнево.

В Мюнхені німецька поліція придержала одного підозрілого типа. Як довідуємся, причиною арештування було те, що від типа дуже було чути м'ясом.

—

Др. Баран видає окремою книжкою свої статті проти ЦПУЕ, вміщені минулого року в пресі. Ця книга буде призначена для грядущого покоління, як підручник українського демократичного виховання.

НЕ ЧИТАЄ

На великий з'їзд до Києва приїхав делеґат „молодого радянського" Львова. Після ентузіястично прийнятої привітальної телеграми до Москви на з'їзді говорили про „досягнення". Між іншими „досягненнями" згадали й про велитенський м'ясокомбінат у Львові на Замарстинові.

— Пробачте, — здивувався делеґат, — я щойно приїхав зі Львова, живу на Замарстинові, але про той комбінат, чесне слово, нічого не чув! Виступ львівського делеґата викликав велике негодування.

— Газет не читаєте, товаришу, — здокором заявив йому голова з'їзду.

ЯК ЗУПИНИТИ ПОЇЗД

У вагоні, на верхній полиці, спав дядько Василь. На одній станції поїзд раптом зупинився і дядько вмить опинився на долівці. Підвівся, позіхнув, почухав потилицю й сказав:

— Оце так гепнув, аж поїзд зупинився.

СВОБОДА

— Чому статую „Свободи" побудували на воді?

— Бо на землі немає свободи.

—

„ОСВОБОДИТЕЛЬ"

В одному мадярському місті поставили пам'ятник Сталіна. Один селянин, приїхавши до міста, цікаво приглядається пам'ятникові.

— Кого зображує оцей пам'ятник? — спитався когось із прохожих.

— Це Сталін, той, що прогнав з Мадярщини німців.

— Ох, — зітхнув селянин, — коли б він ще прогнав отих большевиків! . . .

—

КОНТРРЕВОЛЮЦІЯ

Спортовий Союз Копаного М'яча в Юґославії вирішив боротись із галабурдами і котячою музикою, до яких звикла публіка на змаганнях. Він оголосив такий комунікат:

„Верески, лайка і свистіння — це чисто капіталістичні звички. Впроваджують їх дрібні, реакційні гуртки людей, які цим способом хочуть посіяти зерно незгоди і ненависти поміж добрими демократами."

На найближчих після комунікату змаганнях було тихо, хоч маком сій . . .

—

НЕ МОЖНА НАРІКАТИ

Питаються одного щасливця, якому недавно пощастило вирватись з червоного „раю":

— Скажіть, як там узагалі? —

— Не можна нарікати . . . —

— Що ж ви! Таж ми чули, що там щораз гірше! —

— Так, але нарікати не можна, бо зараз арештують . . . —

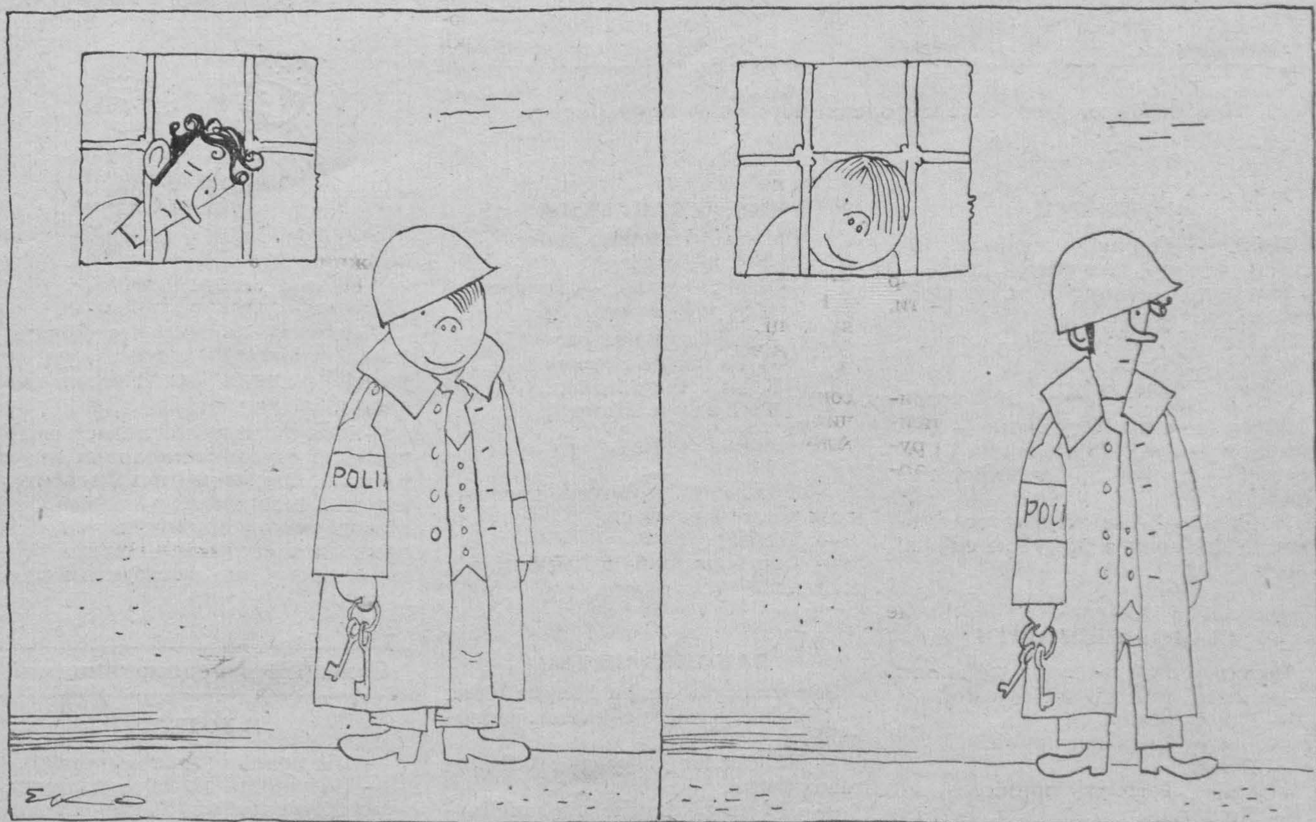

Таборова самовистарчальність

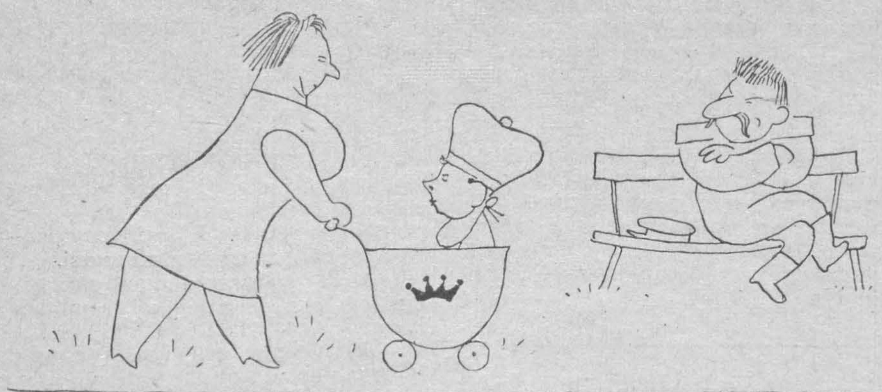

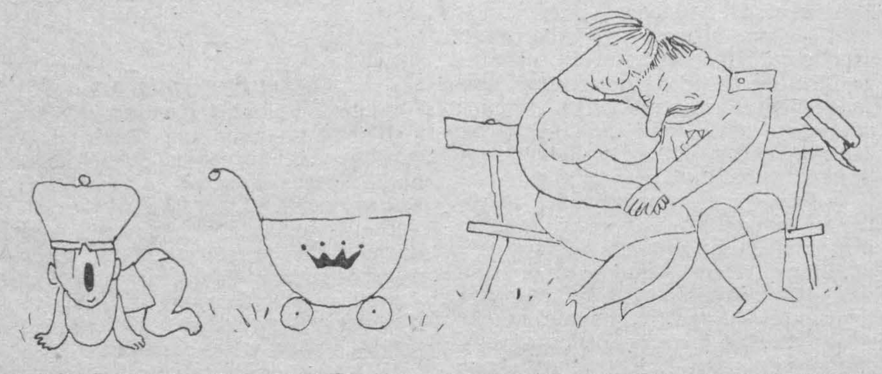

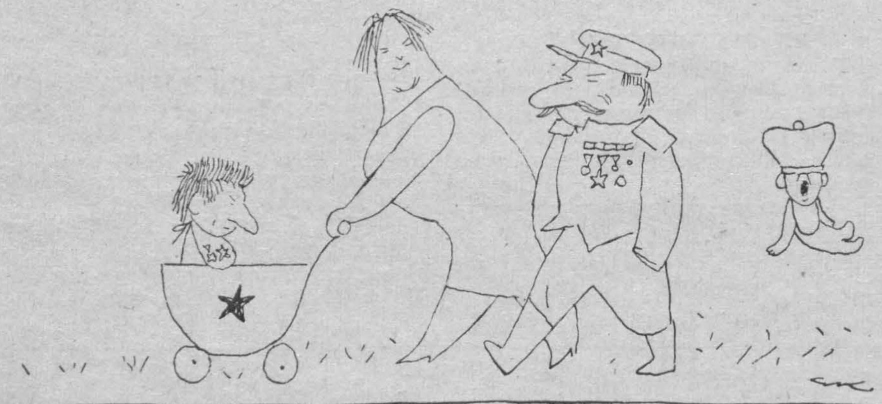

Про нечемне, румунське короленяі його няню Анну Павкер.

ЕКСПОНАТ

Приманджав у Київ раз
Дядько Свитка Опанас.
Від колгоспу різних справ
По цілому місту мав.

Тож ходив він кілька днів,
Аж прив'яв і почорнів.
Там запізно, там пожди,
Там знов завтра ще прийди.
Щоб тобі тай пропади!

Відпочити захотів,
От і взяв на сходи сів,
Що вели в якийсь музей.
Не заплющив ще очей
Чує голос: „Дядьку, гей,
Може ви в музей оцей?"

(„Зав" до нього так гукав.)

Дума дядько: „Щож, піду
Подивитись на біду."

Ґарна штука цей музей
Скільки дивних тут річей!

Ліжко,що на нім Ільїч
Хтів раз переспати ніч,
Кінь, що був (це не брехня)
Друг Будьонного коня,
Неуживана під склом,
Ручка ґоркого з пером,
Люлька груба на зразок
Батька Сталіна люльок,
Волос, що на нім від літ
Висить буржуазний світ,
І не менше диво-див:
Цебрик свіжої води,
Що на ньому напис був:
„З річки, де Чапай втонув"

Словом — експонатів тьма!
Що де є, й чого нема.
Не оглянеш все наraз.

Раптом дядько Опанас
Скинув торбу і віддав
В руки „завові", а „зав":
„А на що це?" — запитав.
— Це даю, як експонат,
Він в музею бути варт.
Та щоб в написі стояло:
„В ній колись носили сало."

Бабай

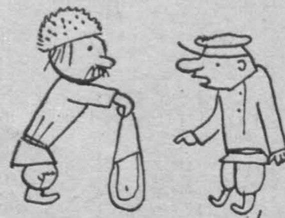

ПРЕТЕНСІЇ

Пані: — Мариню, гляньте: це сміття лежить уже третій день!

Мариня: — Це не моє! Я тут щойно два дні.

☆

НЕСЛУШНО

Лікар (до старого гуляки): — Так, так, мій любий! „Вино, жінка і пісня..." — ці речі зруйнували ваше здоров'я!

Пацієнт: — Але ж докторе, пробачте! Я ніколи в житті не співав!

☆

СЬОГОДНІШНІ ДІТИ

Чотирирічний хлопчик до мами:
— Мамо, мене приніс бузько?
— Приніс, сину.
— І мого братчика приніс?
— Приніс.
— І мою сестричку приніс?
— Приніс.
— То пощо ти женилась із татком?

ЗА РУДАНСЬКИМ

Сидить голий наш діпіст
І мало не плаче:
— Тату, — каже, — холодно —
Зуб до зуба скаче...

А той йому поясок:
— Та на, не журися.
Коли тобі холодно,
На п а с о к пустися.

☆

— Я із своєю дружиною вже чотири роки не сварюся.
— Дійсно?
— Так, вона живе в Америці, а я в Европі.

☆

ЗАКОНОДАВСТВО

Запитали філософа Давида Юма:
— Що ви вважаєте об'єктом законодавства?
— Найбільше добро для найбільшого числа.
— Що ви розумієте під найбільшим числом?
— Число один, — відповів він.

АВДИТОРІЯ

Німецький філософ і теолог намагався пояснити питання про тип людей, з яких складається його авдиторія.

— Моя авдиторія складається головно із студентів, молодих жінок і вояків. Студенти приходять тому, що я є членом іспитової комісії. Молоді жінки приходять тому, що приходять студенти. А вояки приходять тому, що приходять молоді жінки.

В ГОТЕЛІ

— Що коштує у вас кімната?
— На партері 50, на першому поверсі 30, на другому 20 марок денно.
— Мій любий, ваш готель для мене надто низький!

ДВІ СИСТЕМИ

В Англії дотепер існує карткова система

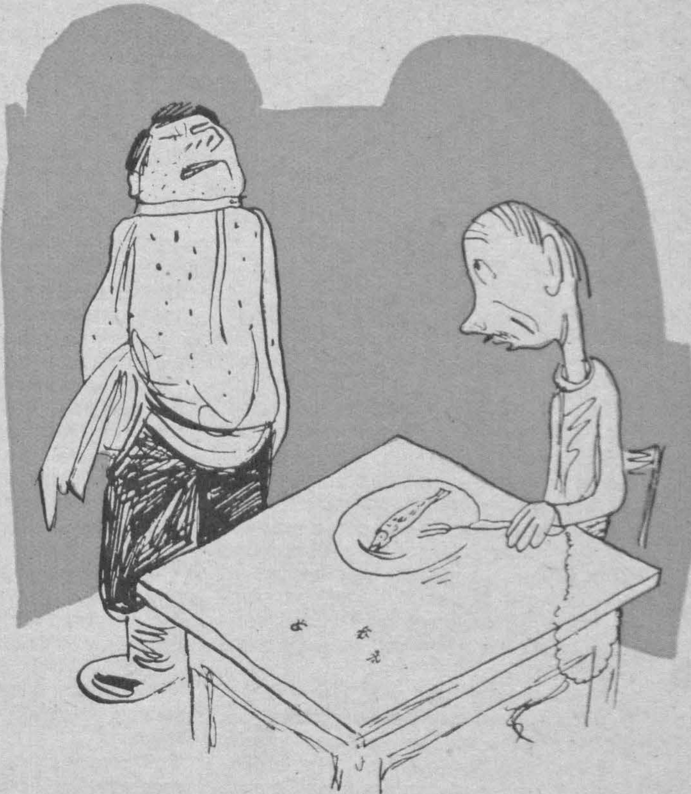

В Совєтах карткову систему знесено . . .

ЛІТЕРАТУРНІ СТРИБКИ

— Не погоджуюся із Косачем! Виступаю з „Муру"! (злосливі епітети) Чапленко.

—

— Не погоджуюся із Косачем і Чапленком. Виступаю з „Муру"! (З'їдливі епітети) Державин.

—

— Не погоджуюся з Чапленком і Державином. Виступаю з „Муру". (Непристойні епітети) Косач.

КОРОВ'ЯЧИЙ ПРИВІЛЕЙ

В Англії обов'язує тепер розпорядження, що коли фармерові захворіє корова, тоді він може ужити бензину для самоходу, щоб привезти ветеринаря. Коли, одначе, захворіє жінка, то він повинен по лікаря піти пішком або поїхати ровером.

Жінки в Англії домоглись уже однакових прав з чоловіками. Тепер мусять боротись, щоб домогтись коров'ячих прав . . .

ПІДСЛУХАНЕ

— А, то ви! Як же ж там з їздою до Канади?

— Ну, треба ж-дати!

— Треба ждати, чи треба ж дати?

— В тому й ціла таємниця! . . .

☆

ЗАМАЛО

Вона: Я вмію вже 900 англійських слів!

Він: — Ну, що ж це є? Для тебе це на дві мінути!

Читайте і поширюйте »Лиса Микиту«!

ТАБОРОВІ НЕПОРЯДКИ

До таборової лікарні прийшов один громадянин, жінка якого лежала на родильному відділі. Двері гінекологічної залі відчинились, вийшла мед-сестра і звернулася до іншого з присутніх на коридорі:

— Вам народився син.

Наш громадянин обурився:

— Як же ж це? Які ж тут порядки у вас у лікарні? Я ж прийшов скорше! . . .

☆

ВІН ЗГОДНИЙ

Радник Крупка зустрічає на вулиці малого обдертого лобуза, що курить цигарку.

— Що? Такий малий і вже курить! Ех, коли б я був твоїм батьком! —

— Гм, можете бути. Я згодний. Моя мама і так вдова.

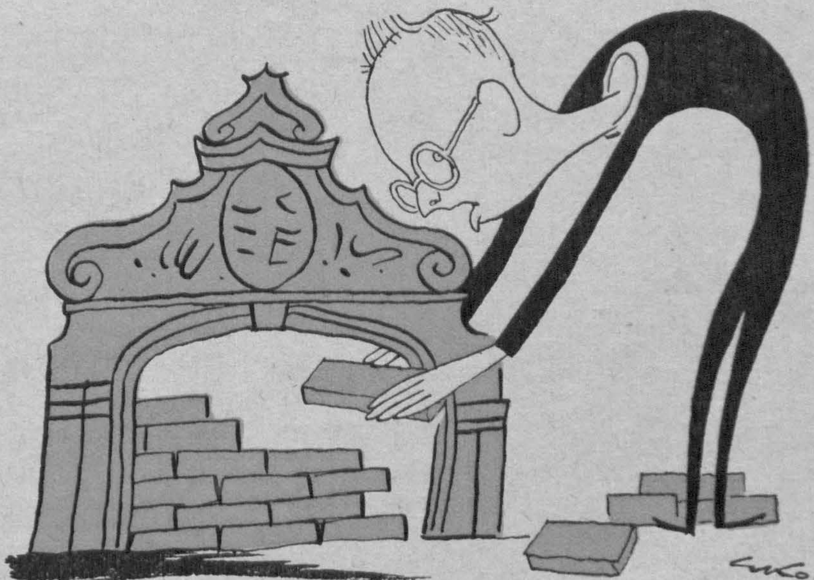

ШЕРЕХ „МУР" уе АРКУ

ЛИСТ
до пана посла Стаха Слоніва.

ПАНЕ ПОСОЛ!

Шукавсми за вами по любриках в Трибунті і в єнчих казетах, биз людей звідував, али такой дуже сте си дес запроторіли, жи вас ніруш найти ни годен. Ци вас так манколія їст чи єнчий діпівський хробак точит, жи нікде вас ни чюти: ні в суспілній полійтиці, ні в жорналістийці. А тут таке діло є, жи конче мушу си з вами шо до чого впорозуміти:

Ото чувим, шо до Куку всьих риндикалів записуют і ни знаю, як ви ведлук того си устосонкували, тай шо мені чинити, ци тиж вписатиси. Бо то, рахувати я тиж старий риндикал, не раз і не два возив сми вас по вічах, єк знаєте. Єк єм колис тут вчув за тотой Кук, то ше в мені стара кров заграла; зараз єм си пюрко в капелух втромив ім такий проґрам моїй старій віложив, жи си небога злекла. Видало си бабі, жим від манколії з памєти зїхав і вже хотіла дохторіма збігати, али єк я на кунец сказав „давай, жінко, їсти" — то отємиласи, жи ми ніц ни є.

Баба си на тім ни розуміє, а тут христєнина слово спірає і нема си до кого віскзати. Був у нашім таборі йден старий риндикал зпід Тарнополє, али типер записав си до бендерівців і вже ни то баран ни то риба. Али чюю, шо го си бендерівці лекциважат і він має віступити. Кажут, жи си длє таких гі він нова партія готвирає, „попльонтачів" ци якос гнакше, і там го пріймут напевні. А тим чесом слова нема до кого сказати. Кільки мої бесіди, шо си з кобилов погворю. Бо, знаєте, зі мнов, опріч жінки Параски, є ше кобила, ота сама, жи все брала лінкс попри фосу, єк було візем вас до станції. Переїхавсми отов кобилов биз цалу Слованцію, від Бритислави аж до Карсфельду. Рахувати маржина, али вна єдна мине розуміє.

— Гей, — кажу — а ци темиш, старуле, отого грубого пана, шос го зі станції везла? Я так ведлук вас, вібачєйте, а кобила ніц, лиш головов покивує.

— Файний був пан, дай му Боже панувані і фіґуру мав гідну і писок для полійтики відповідний. Єк би прийшла Україна, то відав цісаром бувби.

І так си погворю, згадаю старі чиси і мало обоє з кобилов не плачимо.

А ше ведлук Куку, том хтів вам сказати, шо всьо гаразд, лиш хто його так окристив? Програм відав добрий, хоц єм го ни читав, али назва до хреню! Тай кілька птиці божої літає, ци перепелиці ци шпаків, ци щигликів, а ви дес гакурат на зозулю натрафили! Аж ми ситдно . . .

Али тото, шо в Куку Ундо відновило си то добри. І їх ни багато і нас обмаль, то буде си з ким гандричити, єк то колис бувало. Бо партія мус бути — гактивна, а биз Унда ни було би з ким зачинати. Бо з відвукремленцєма то не варто. Христєнин си ворогів у таборі наробит, а потім, ци то єк лахи дают, ци йкийс крем до голені, то готові скривдити і ни дати.

Шем хтів вас, пани посол, спитати си, єк той крем си заживає? Єдні кажут, жи то маститси по голені, а єдні, жи пирид голенім, ше поки чоловік си намилит, так аби волос змєк. Али жінка пробувала на підсвинку, вибачийте, жи ми пирид свєтами здох і мусів єм дорізати. Осмалити не було місці, то смо го парили, а жінка намастила тим кремом шерст, але ніц ни змєкла і такой так лишилоси.

А ше бим хтів довідатиси, єк ваше поводзенє тай єк там вам ваші Унра ци Їро плавдує. Я все кажу, шо єк би наші люди знали, жи буде така Унра, то би ціла Ґаліція виїхала на гемікрацію. Всьо то жиє!

Али я вас називаю послом, а ви може вже гавансували. Може сте вже презус або інспектір, або бльоковий? Напишіт ми тото і єк то не так, то ни гнівайте си.

А ше чисте чули, шо Шикериків син дес тут є, лиш жи си типер перевішколив і пише си гі грабє „фон Доників". Али то ни шкодит, бо ми грабів ни мали і биз тото України ни віграли. А типер маєм єдного на розплодок, то може всьо оберне си йнакше.

Поздоровлєю вас по стотисєч разів тай прошу вас бисте ми відписали. Як не хочите дірект, то пишіт чириз посте арештанто.

А тото писав
Гриц Зозуля
Діпі Нумер 13331333.

З РИСУНКІВ МАЛОГО РОМЦЯ

В. Чапленко: „Муза" оповідання, Авґсбурґ, 1946.

„Гаферкльоки" — Чапленко, — пленко, — „гаферкльоки" — нудне життя в таборах...

—

І. Керницький: „Циганськими дорогами" — гуморески, Мюнхен, 1946.

З чемности до автора поручаємо тут і там півголосом засміятися.

—

І. Костецький: „Оповідання про переможців", Реґенсбурґ, 1946.

Реґенсбурґ — дуже ґарне, старовинне містечко.

—

Кооперативний календарець на 1947 р.

На марґінесах місяців золоті думки і мудрі сентенції великих кооператорів. Між ними вірш Т. Шевченка:

„**Обміните**, брати мої,
Найменшого брата"...

Як міняти, то міняти. Чисто покооперативному і з духом часу!

—

В. Чапленко: „Сватання у Львові", комедійка, Пу-ту, Різдвяне число, 1948.

Читаємо геніяльний афоризм:

„Що більші в жінки груди, то дужче вони на чоловіків діють."

А ми знаємо такий афоризм: -

Що більша в людини голова, то менше в ній розуму.

Ага!...

—

М. Орест: „Душа і доля", поезії, Авґсбурґ, 1946.

В. Державин захоплений Орестом, Орест Державином.

ОБЕРЕЖНІСТЬ

Одна метка Англійка розвела при своєму господарстві годівлю курей. Купила собі самі білі, расові кури. Придбала теж когута, але вже червоноперого.

Сусід підприємчивої пані звернув їй увагу на цей недобрий добір когута:

— Цей когут зіпсує вам расу. Курята будуть безвартісні.

Пані лагідно посміхнулась:

— О—о—о, я про це знаю, і тому застосовую всі засоби обережности. На ніч замикаю когута окремо!

—

НАША НАДІЯ

Учитель: — ...п'ять, шість, сім, вісім... но, хто скаже далі?

Івась: — ...дев'ять, десять, хлопець, дама, король, ас!

—

ПАТРІОТИ

Песиміст: Я так звик до того, що України нема, що мені здається — так має бути.

Оптиміст: Я так вірю в Україну, що навіть не завважую, що її нема.

З КНИГИ МУДРОСТИ „ЛИСА МИКИТИ"

Не роби другому нічого такого, що тобі не приносить користи.

☆

Партії без поплентачів — це генерали без війська.

☆

Носив вовк — понесуть і Барана.

☆

Людська кривда завжди вилізе боком — покривдженого.

☆

Найкраще вшануємо велику людину тоді, коли її влаштуємо великі похорони.

☆

Дурні не ходять одинцем — вони ходять табунами.

☆

Гроші не приносять щастя. Дуже часто людина, що має 5 мільйонів не почувається щасливішою від людини, що має всього 4 мільйони.

☆

БУВАЄ...

— що не тільки люди їдять раків, але й раки їдять людий (як це ось, кажуть, трапилось Сталінові),

— що ДП й до Америки виїде (як має гроші),

— що й українці не сваряться (як їх чужі „погодять"),

— що стрільці качок стріляють (а редактори їх пускають),

— що письменники пишуть рецензії (а рецензенти пишуть повісті),

— що люди люблят правду (але тільки про інших),

— що писати поезію тяжко (а зрозуміти її сьогодні ще тяжче),

— що українську мову тяжко вивчити (спеціяльно українцям),

— що є ще люди, які не паскують (бо не мають чим),

— що й патріотизм дає прибуток (як хто вміє до нього зручно взятися...). Юр.

☆

— В політиці треба обережно: неодин обережний політик так задивився „на задні колеса", що передніми заїхав у трясовиння.

☆

НУДНИЙ ФІЛЬМ

— Моя пані, тепер у кіні грають такий нудний фільм, що я вчора ледве досиділа до кінця другого сеансу.

☆

ЖІНОЧА ЛОГІКА

Він до неї:

— Я вас люблю, будьте моєю дружиною.

— Не вірю!

— Я вас направду люблю.

— Не вірю!

— А як я, щоб вас переконати, застрілюсь? Тоді повірите?

— Повірю — і вийду за вас заміж.

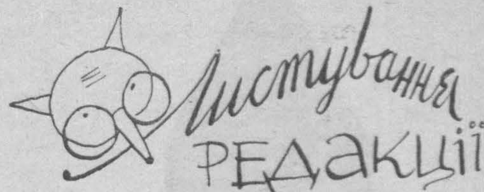

ЛИСТУВАННЯ РЕДАКЦІЇ

Р. Ш-ко: У Вашому дописі забагато поганої лайки. Надається краще до нашої „поважної" преси.

Др. К. К. Мюнхен: Відкритий лист до критика Г. ми закрили. Встидаємося.

Пані Люся, Реґенсбурґ: Як переробляти кальорії на домашний харч? А Ви знаєте, як їсти оселедця по-еспанськи? Берете оселедеця, заплющуєте ліве око, розрізуєте оселедець на дві половини, додаєте цибулі і перцю, розплющуєте ліве око, прижмурюєте праве і, понюхавши, викидаєте оселедця, берете ковбасу і їсте. Отак зробіть і з кальоріями.

Федь Г.: Ваші правописні завваги дуже цінні. З цих самих мірку — вань Ви не Федь, але Хведь! Хвертиг!

Ер.: Видрукуємо. Почекайте тільки трохи „в черзі".

Проф. А. Н.: Ваші карикатури слабенькі. Крім того, Ваш підпис під ними „професор"... — нам не імпонує.

☆

Наступне число вишлемо тільки тим, хто вирівнає передплату!

ЛИС МИКИТА
журнал сатири, гумору і карикатури

Виходить два рази в місяць
Редаґує Колеґія
Адреса Редакції і Адміністрації:
MÜNCHEN-FREIMANN
SS-Kaserne Block „C" 11/52
Germany

—

ВІД АДМІНІСТРАЦІЇ

Умови передплати:

Для Німеччини

ціна 1 примірника 2 нім. марки,
¼ річна передплата 10 нім. марок.

Для США і Канади

ціна 1 примірника —.10 дол.
¼ річна передплата —.50 дол.

Для Англії

ціна 1 примірника 6 пенсів
¼ річна передплата 3 шілінги

Для всіх інших країв

¼ річна передплата —.50 дол. за біжучим курсом американського доляра.

Шукаємо кольпортерів на Німеччину, заступників і кольпортерів у всіх інших країнах.

Передплата в Німеччині — на адресу Адміністрації. Закордоном вплачувати на конта, що їх подамо в наступних числах; до того часу зголошуватись у передплатники листовно на адресу Адміністрації.

Друк Ч. 3. закінчено 31. І. 1948

ІЗ ВІДВІДИН АМЕРИКАНСЬКИХ СЕНАТОРІВ В УКРАЇНСЬКІМ ТАБОРІ

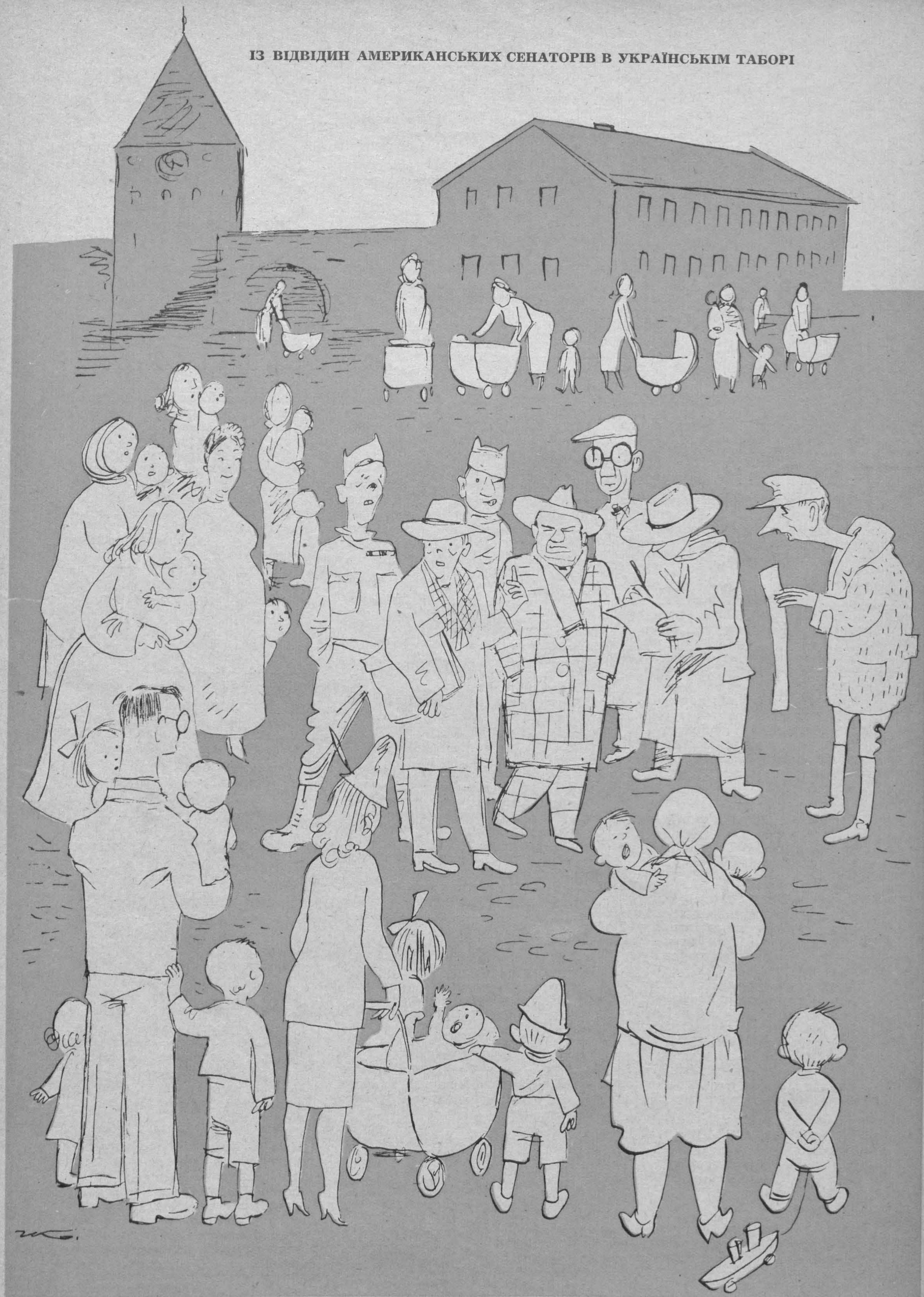

— Цей табір треба негайно перевести за океан, бо за кілька років треба буде подвійної скількости кораблів.

Лис Микита

В СВІТОВІЙ ПРЕСІ

DE VERGETEN BARRICADE

EDWARD KOZAK

meester van de spot

DE TOURNIQUET

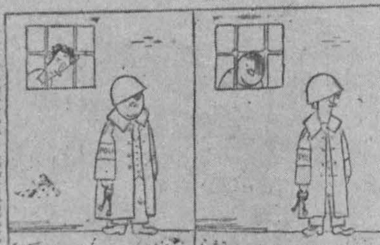

DE ONTAARDE MOEDER

EUROPA TUSSEN TWEE KRACHTEN

Rusland tot Amerika: „Ik protesteer, U hebt agressieve bedoelingen tegen Europa".

GEMASKERD BAL IN HET POLITBUREAU

HET LOON DER GEDULDIGEN

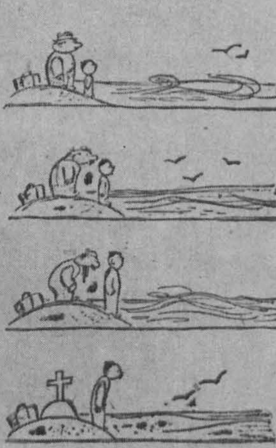

AMERIKAANSE MISSIE IN HET ONTHEEMDENKAMP

7

HET KOMPAS Nr. 15 17. IV. 48

Une troika mystérieuse

En fait la situation est confuse. Les insurgés ont évidemment tendance à exagérer leur action. La presse et la radio soviétiques préfèrent, de leur côté, passer sous silence d'aussi regrettables manquements à la discipline stalinienne. Il reste qu'une dizaine de milliers d'hommes sont officiellement occupés en Tchécoslovaquie à couper à l'U. P. A. ses communications avec la zone américaine d'Autriche. Si l'on ne peut dire que la guerre civile ravage l'Ukraine, on peut cependant affirmer que la force militaire des partisans et l'hostilité témoignée par une importante partie de la population aux autorités communistes, font pour les Soviets de l'Ukraine ce que cette même Ukraine représentait pour les Allemands en 1943, ce que la France était pour von Stupnagel à la même date, une flaque d'essence saupoudrée d'étincelles.

L'U. P. A. est commandée par le général Taras. Nul ne connaît sa véritable identité. La N. K. V. D., le contre-espionnage soviétique, donnerait cher pour le savoir. La compétence avec laquelle il dirige la stratégie éparse de ses bandes révèle une incontestable origine militaire. Ses deux adjoints sont connus sous les noms de Verblouski et Michailtas. Ce sont trois noms qu'on répète souvent, le soir, devant les icônes, dans les chaumières ukrainiennes.

Il y a deux mois, Taras était à Paris. Il y a pris contact avec un envoyé de l'Intelligence Service. Il est reparti depuis pour aller « à la base ». Rien ne permet encore de croire qu'il soit arrivé.

La victoire de janvier dernier

Un de nos plus grands

... nous fait appel a formellement reconnu les caractères très particuliers de l'imprimerie spéciale utilisée par l'Armée Rouge.

Beau tableau de chasse à la toile de l'araignée stalinienne. Mais il semble au dessinateur qu'elle est loin d'être repue

LUN DI MANCHE Nr. 34 15—22. VI. 48

KTO NASTĘPNY?

WIADOMOSCI Nr. 23 (114) 8. VI. 48

Ч. 1.

Лис Микита

+ сатира + гумор + карикатура +

КОЛЯДА САТЕЛІТІВ

«На Кремлі зірка ясна засяла . . .»

Надійшла пора неясна,
Многогрішна, темна, гасла
Войовничі світом йдуть . . .
Ожили сварні, роздори, —
Повно докорів і спорів,
Негодувань там і тут.

Фіріхшуле славний замок;
Не один там хід і ґанок,
Ям, скриток чимало є . . .
Розенгаймер знов окремо,
Чи на Дахауер підемо,
Ями, ходи, нори все.

В Реґензбурзі, чи Мюнхені,
В Мітенвальді, Пфаркірхені,
Скрізь діпівський стогне рід . . .
Лябіринти скрізь і нетрі
І нема в нас ґеометри,
Щоб нас погодив як слід.

Хто де оком не поверне,
В Ульмі, чи в Соммекасерне,
Кожний креше на свій лад.
Репетує кожний крайній:
„Я не є баран звичайний,
Я овечий демократ."

Чи ти вчений, чи фаховець,
Чи мистець, чи промисловець,
Чи поет, чи ремісник,
Як не вмієш зручно, брате,
В відповідну дудку грати,
За ввесь труд свій маєш пшик . . .

Та як добре роздивитись,
То ніде тут правди скрити
І сказати це не гріх:
Торбу січки все те варте!
Тож об землю лихом вдарте,
Хай врятує вас тут сміх!

Сміх, це райський корм чудовий,
Гумор — розум це здоровий,
З ним прожийте много літ!
Хай же сум увесь пропаде!
А тим, хто нам коїть зради,
Хай зійдеться клином світ!

Лис Микита

Італія, Франція і Австрія дістануть від США допомогу по сто міл. долярів. 50 негайно, а на других 50 також будуть чекати.

*

Совєтський Союз має також атомову бомбу, тільки Сталін ще не знає де.

*

Канадійські погребники включилися в допомогову акцію для скитальців і вислали вже партію домовин.

Провідник французьких комуністів Торез намовляв Сталіна, щоб той, для підтримки французького страйку, проголосив страйк в СССР.

*

Д-р Єндик перестав писати вірші.

*

США не хочуть брати до себе скитальців, бо бояться бандерівців.

*

В таборі Діллінґен вкрали шоколяду і цигарки. Злодіїв зловили і передали судові. Очевидно, ніхто з них не хотів признатися до злочину. Тоді слідчий суддя застосував середньовічні тортури. Почав злодіям уголос читати поезії і книжки О. Головка „Коханіяда". У наслідок цих тортур один із злодіїв збожеволів, а другий повісився. Кажуть, що суддя — бандерівець.

☆

З редакції „Пу-Гу" вкрадено шаравари.

ЇЙ НЕ ВІРЯТЬ

Службовець консуляту до немолодої вже пані:
— Скільки вам років?
— Двадцять.
— ?
— Боже, які ці чоловіки! Тому двадцять років теж мені не хотіли вірити!

☆

НОВИЙ ДІОҐЕН

Шукаю свічки, щоб знайти людину!

☆

ХОРИЙ СТАЛІН

— Ви чули, Сталін хворий.
— Та невже! А на що він хорий?
— На міхур.
— ?
— Хоче залляти цілий світ.

☆

ВИГІДНЕ ВЗУТТЯ

— Як найкраще носити тісне взуття?
— В руках.

☆

В ШКОЛІ

Учитель: Скажи, Івасю, скільки 2 + 2?
Івась: 6.
Учитель: Неправда, сідай!
Івась: Навіщо ви мене питаєте, пане професоре, коли мені не віrите?

☆

ФУ-ФУ

— Дивися, Олесь, яке гарне фуфу.
— Мамусю, та це ніяке Фу-фу, це 8-ми циліндровий Опель-Адмірал з гальмами на 4 колеса і електричним радіятором.

☆

П'ЯНИЙ

— Ти знову п'яний?
— Ні, я ще п'яний.

☆

РАНІШЕ . . .

Кондуктор у трамваї викликує назви зупинок:
— Рулиця Карла Маркса, раніше Ґеббельса.
— Вулиця Рози Люксембурґ, раніше Еви Бравн.
— Вулиця Жовтенової Революції, раніше Герренфолька.
Тут висідає пасажир і каже:
— „До побачення", раніше — „Гайль Гітлер!"

☆

МІРА ДУРНОТИ

Бувають такі великі дурниці, що їх не всилі зробити один чоловік; до цього треба цілого народу.

☆

— Чому ти називаєш її зіркою. Чейже вона не надто гарна.
— Це правда, але вона у мене ввечорі з'являється, а вранці зникає.

2116

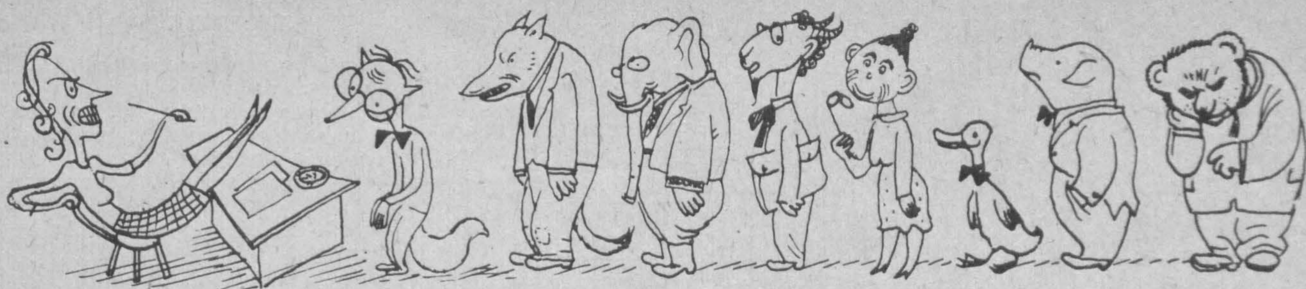

Скрінінґ в Редакції

Ледве Лис Микита підшукав собі буду для редакції, ледве зібрав до себе редакційну колеґію, а вже до редакції рипнули двері і перед нами стала суха, похмура Пані Публічна Опінія.

— Скринінґ! — заявила гостро і, не питаючись, сіла на крісло, поклавши якісь папері і ноги на бюрку. З браку кауґуми жувала власний язик і кидала короткі гострі питання.

— Хто перший?

Перший вийшов Лис Микита.

— Ви начальний і відповідальний редактор?

— Начальний — так, відповідальний — ні!

— А хто відповідальний?

Члени редакції глянули один на одного, але ніхто не відзивався.

— 'Властиво ... живемо в часах невідповідальних ... — почав Лис...

— В демократичних! — перебила гостро Пані Опінія і поставила „файку" червоним олівцем.

— Звідки родом? — питалась далі.

— З України ...

— З котрої?

Лис почухався за вухом.

— Ага! — підхопила Пані. — Розумію! Східняк!

— Власне кажучи ... — стогнав Лис, — а хіба ж це таке важне? ...

— Офіційно не важне, але неофіційно конечне!

— То пишіть з Буковини!

Але Пані Опінія тільки посміхнулась злосливо.

— Де були 1939 року?

— В кримінaлі.

— За політику?

— Боже борони! За еротичні зловживання. А потім прийшли большевики і мене визволили. З під цього визволення визволили нас знову німці ...

— Ага! Що ви робили за німців?

— Був коляборантом.

— Як дістались до Німеччини?

— Німці, дай їм Боже здоровля, насильно вивезли.

— А що тепер робите?

— Стою перед вами.

— А взагалі?

— Хочу видавати ґазету.

— Звідки взяли гроші?

— Запаскував.

— До якої партії належите?

Лис знову почухався:

— Не знаю, пані, залежить ... Буду тримати з тими, хто не буде проти нас ...

— Ваша роля в редакції?

— Начальний редактор. Читаю і кидаю до коша скрипти. Решту роблять мої співробітники.

Публічна Опінія перекинула кауґуму (язик) на другий бік рота і покликала наступного — професора Вовка Неситого.

— Де були за німців?

— Працював у Комітеті.

— А тепер?

— Тепер реферую в ґазеті таборові справи.

— Родом з Бродів, да, до війни був, канєчно, у Польщі, документи, вот, згоріли і т. д.

Дальше пішов маґістер Слон. — Родом з Коломиї, сидів у Березі і під березою, за німців, з уваги на незручний і помітний зріст, не міг працювати у підпіллі. Примусили його бути війтом збірних громад. Тепер веде в редакції відділ внутрішньої української політики. В тому він спец, хоч його перевишколена спеціяльність, це фабрикація порцеляни.

Потім допит прийшов на др. Цапа Базилька.

— Доктор літератури і мовознавець. За Польщі написав гимн в честь УНДА. За те большевики не прийняли його до спільки письменників. Тоді написав ґімн до Сталіна і за те, за німців, завісили його в членстві спілки праці письменників. Потім написав гимн і ґімн в честь Гітлера і за те не хотять його прийняти до МУРу. Властиво він навіть не старався, але думає вступити, як тільки викінчить гимн в честь демократії і президентової Рузвелт. В редакції веде мовні справи і дописує апострофи до скриптів.

— Пані Малпа Фрузя:

— Родилась 18 ... котрого, зі скромности сказала так тихо, що ніхто не почув. Пані Опінія теж не чула, але зрозуміла. Заступає в редакції жіночі справи, тому покищо їх у журналі не видно. Крім цього, не тільки насильно вивезена, але взагалі насильно ... але, може краще не бабратись у таких сентиментах:

Потім пішла Качка Квачка:

— Веде аґентство „Качка на дроті". Має журналістичну практику майже в усіх українських часописах. Неправдою є, що мала особисті зносини із самим Ґеббельсом.

Інспектор Свиня:

— Властиво не виконує в редакці „Лиса Микити" ніякої функції. Прийнято його тільки тому, що в кожній редакції мусить бути якась хоч одна свиня. Скринінґ перейшов легко і з документами.

Вкінці Медвіль Бурмило:

— Секретар редакції. Приймає і викидає відвідувачів. За Польщі був два рази кандидатом на посла і три рази чинно зневажений і переслідуваний. За большевиків був депутатом і особисто говорив зі Сталіном. Від того часу не хоче мати нічого спільного з комунізмом. За німців був тройгендером і ходив з „пюрком" в капелюсі, але проти власних переконань. Вивезений насильно в запльомбованім вагоні. Був у кацеті, і вже були б його спалили, але надлетів літак і кинув бомбу в сам комин. Якщо Пані Опінія не вірить, може наочно переконатися; цей комин стоїть донині в Бухенвальді. Ставав два рази до скринінґу, але обидва рази перепав. Раз з Блавацьким, другий раз із Багряним. Число карти Д. П. 00480013. Живе в таборі на Ляймі, звідки щотижня мусить їздити з Берхтесґадену до Мюнхену, де має приватку.

На тому скінчився скринінґ. Пані Публічна Опінія згорнула папері і ноги зі стола, і зневажливо подивилась на редакційну братію.

— Файна компанія! — сказала і хотіла сплюнути, але не було сплювачки.

Редактор услужно подав їй попельничку.

— „Честерфільди"? — зацікавилась Публічна Опінія, перекидаючи фарбованим на фіолетно нігтем, недопалки попіросів у попельничці.

— Бички з „Кемлів", ласкава пані! Цюки з „Паль Маль", а цючки з англійських.

— Ага, з С. Х. С.! — сказала пані Опінія і, перебравши щоґрубші недопалки, згорнула всі до підручної торби. Щойло тоді плюнула поза попельничку та, із дещо вже ласкавішим виразом лиця, вийшла з редакційної буди.

— — — — — — — —

Оцей, так би сказати, протокол із першого редакційного скринінґу подаємо до публічного відома з уваги на пресове порозуміння.

Щоб одна чи друга еміґраційна газета, бажаючи завести з нами полеміку, не мусіла орудувати неправдивими фактами, здогадами, чи денунціяціями. Знаємо теж, що ніхто нікому нині не вірить, тому подаємо найправдивіші про себе дані, взяті зі скринінґу, на якому, як самі здорові знаєте, зізнання складається під присягою.

Е.

КОЛЯДА В ТАБОРІ

**«Добрий вечір тобі,
Пане господарю! . . .»**

ЗЛОЧИНЕЦЬ

Голова урядової комісії в СССР, приймаючи залізницю:

— А чому це так: тут рейки широкі, а далі вужчають, вужчають?

Головний інженер:

— Це обман зору . . . Перспектива . . .

— А — а . . . і тут обман! Арештувати!

☆

У „НАЙДЕМОКРАТИЧНІШІЙ ДЕРЖАВІ"

Чужинець до супутника:

— А чому це у вас усе червоне: „червоний учитель", „червона професура", „червона кооперація", „червоний куток"?

Супутник, оглядаючись:

— Тссс . . . мовчість, це у нас таке підсоння . . .

☆

ПО КОНФЕРЕНЦІЇ В ЛОНДОНІ

**«Іншим путем повернули,
Поганця, лукавця,
Злобного Ірода
Зненавиділи . . .»**

СОВЄТСЬКА ТЕРМІНОЛОГІЯ

„20 хвилин" — це ті хвилини спізненя на працю, за які треба відсидіти у в'язниці. Це хвилини „найбільших революційних досягнень пролетаріяту СССР".

„Суд" — мрія тих, хто попадає до НКВД. (Бо їх не судять, а так, попросту . . . засуджують.)

„Чорний ворон" — це птах, що коли на ньому полетиш, то рідко коли вернешся назад.

„Канали" — найславніший Біломорсько-балтійський канал, бо там загинуло понад сто тисяч щасливих совєтських громадян. Менше досягнення — це канал Москва-Волга, бо під час його будівництва загинуло тільки сто тисяч людей.

☆

**Неправдою перейдеш скринінґ,
Але до Америки не дістанешся.**

АВСТРІЙСЬКА КОЛЯДА

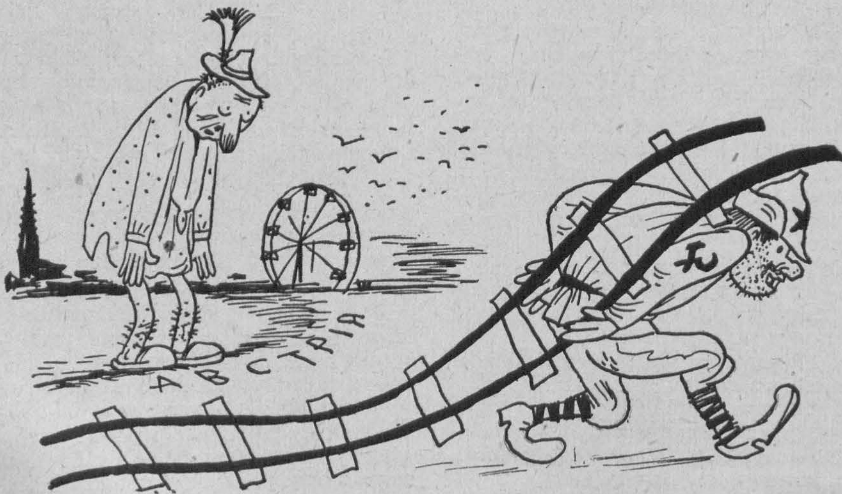

**«Пастир убогий
Тягне, що може . . .»**

ІНДУСТРІЯЛЬНИЙ КАЛЕНДАР

Понеділок: Давай норму!
Вівторок: Давай перевиконання!
Середа: Давай перевиконання і підпис на позику!
Четвер: Віддай все, а то „добровільно" здаси!
П'ятниця: Нема чого їсти!
Субота: Рятуйте!
Неділя: Похорон.

С. П.

☆

Не пийте горілки, бо вона дорога.

ПО ЗГОДІ В ДІЛЛІНҐЕНІ

. . . «Каже цар, щоб від теперка
Між звірями був спокій,
Щоб братався вовк з вівцями,
І щоб я навіки з вами
Був як друг, як брат. як свій» . . .

Теодор Курпіта: „Нота пас" — поезії, Мюнхен — на чужині 1947, ст. 64, з портретом автора.

Вже тої Курпіта не можу стерпіти.

☆

Петро Карпенко Криниця: „Полум'яна земля", поезії, В-во „Українська Трибуна", Мюнхен, 1947, ст. 64.

Книжка дуже гаряча. Поручаємо на зиму для опалювання кімнат.

☆

Юрій Косач: „Еней і життя інших", повість, В-во „Прометей", Ульм, 1947.

Книжка викликала багато шуму. Сам шум.

☆

Улас Самчук: „Юність Василя Шеремети", В-во „Прометей", Ульм, 1947.

Автор повинен був почати від старости Василя Шеремети.

☆

Іван Багряний: „Золотий бумеранг", поезії, В-во „Прометей", Ульм, 1947.

Хоч вірші відтворювані з пам'яти, але читач має враження, що без пам'яти.

☆

О. Данський: „Хочу жити", Мюнхен, 1947. Авторський гонорар: 10 000 Рм.

Ми теж.

В. Домонтович: „Доктор Серафікус", В-во „Українська Трибуна", Мюнхен, 1947.

Медична праця на тему: Чому чоловіки не можуть мати дітей.

☆

Богдан Нижанківський: „Щедрість", поезії, В-во „Українське Слово", Реґенсбурґ, 1947. Ст. 48.

Ст. 48? Забагато!

☆

Теодосій Осьмачка: „Поет", поема, В-во „Українське Слово", Реґенсбурґ, 1947. Мистецьке оформлення мистця Михайла Дмитренка.

Наше інтерв'ю з Т. Осьмачкою:

— Пане поете, чи Вам подобалося оформлення книжки?

— Ні!

Наше інтерв'ю з мистцем Михайлом Дмитренком:

— Пане мистець, чи Вам подобалася поема „Поет" поета Т. Осьмачки?

— Ідіть до чорта!

☆

Святослав Гординський: „Вогнем і смерчем", поезії, Мюнхен, 1947.

Автор утік до Америки.

☆

Панас Феденко: „Власною рукою", оповідання, Авґсбурґ, 1946, фотодрук.

А всохла б вона йому!

☆

ОПТИМІСТ

Поїзд. У вагоні і на вагоні пасажири. Дядько Максим на вагоні:

— Кажуть, що комуністи на нас верхи їздять . . . Брехня! Комуністи у вагоні, а ми на вагоні — ну, хто накому верхи їздить? Ми! . . .

„Полтва" Амберґ — „Полтва" Ашафенбурґ 0:0 (0:0)

„Полтва" Амберґ виступила у своєму найсильнішому складі з п'ятьома резервовими грачами (в тому один шахіст). „Полтва" Ашафенбурґ виступила без правого помічника, якого покарав Виділ Карности РФК (Раз Файно Копни) дуже довгою дискваліфікацією за те, що на минулих змаганнях замість м'яча він копнув нервового глядача і зламав спортову дисципліну, пропонуючи йому „зломити писок".

Гру почала „Полтва" Амберґ, накидаючи гостре темпо, у наслідок чого, з подачі лівого крилового, вже в першій хвилині двох противників знесено з грища. „Полтва" Ашафенбурґ застосувала нову змасовану дефензивну тактику, яка приневолила противника покликати на допомогу публіку. Енергійний суддя Кропка опанував ситуацію, а лікар, що був на місці, зробив йому провізоричну перев'язку. Під кінець першої половини гри воротар „Полтви" Ашафенбурґ мав повні руки роботи, бо прихильники цього клюбу зносили йому на грище консерви для підкріплення фізичної справности змагунів.

Друга полугра не принесла ніякої суттевої зміни, коли не врахувати інциденту з капітаном „Полтви" Ашафенбурґ, який домагався карного копу за те, що судді заткався свисток. Однак, суддя не повірив йому. Крім цього, один з резервових грачів завважив, що обидві дружини грають уже 58 хвилин без м'яча. Змагання перервано, а суддю під охороною місцевої таборової МПі занесено додому.

О — м'як

КОНЦЕНТРАЦІЯ АРАБСЬКИХ ВІЙСЬК НА ПАЛЕСТИНСЬКОМУ КОРДОНІ

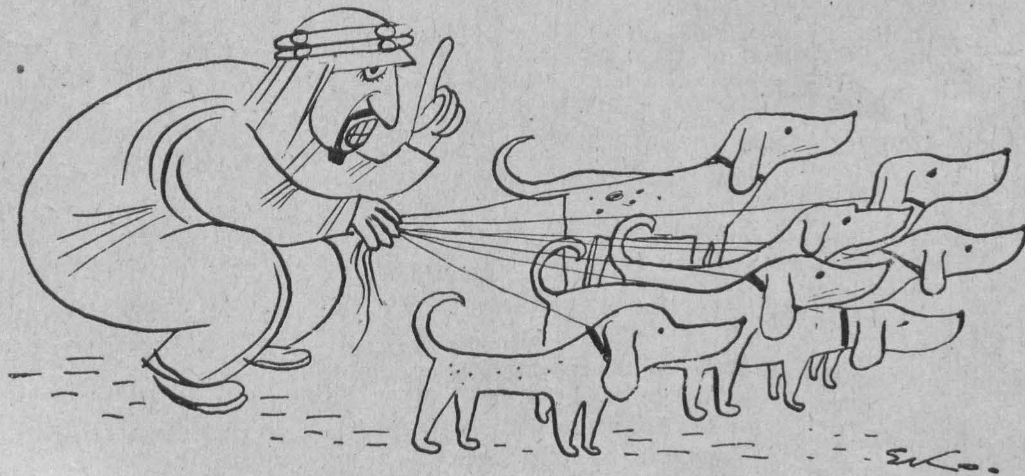

Арабський скоростріл

СОЦІЯЛІЗМ ПО РІЗНОМУ

Плятон: Соціялізм — ліквідація приватної власности правлячих і мудреців, спільна власність жінок, виховання дітей державою.

Руссо: Соціялізм — наука, згідно з якою земні плоди належать усім, сама земля — нікому.

Маркс: Соціялізм — експропріяція експропріяторів, перебрання засобів продукції робітниками, розподіл вислідів праці на підставі заслуги, створення безклясової суспільности.

Ґерінґ: Соціялізм — поняття, вирване трусливому марксизмові, об'єднане з поняттям „націоналізм", яке ми забрали трусливому партійно-міщанському світові.

Ґавляйтер Ревер: Соціялізм — це любов до „фюрера"!

Складач „Української Трибуни": Соціялізм — це ґума, яку натягає кажний, як сам хоче.

Соціялізм в СССР: Це перша стадія комунізму. В цій стадії селян тільки заганяють до колгоспу або везуть на далеку північ. Тих, хто цікавиться, що то за соціялізм, звідкіля він вуявся і на бісового батька він здався — розстрілюють.

АНГЕЛ МИРУ

— Де його так обскубали?
— На Мировій Конференції.

ОГОЛОШЕННЯ

Шукаємо машиністку, молоду, добре збудовану. русявку, з синіми очима і милим усміхом, бажане, щоб уміла писати на машині. Зголошення під „Молодий шеф".

☆

Купуємо кожну кількість старих розгублених меблів — УНДО.

☆

Перший на еміґрації погребник улаштовує похорони мертвих душ по знижених цінах, а то й даром. Похорони першої, другої і трерьої кляси. Численні подяки від небіжчиків. — Зенон Пеленський.

☆

Колишні УНР-івські команданти таборів просять пана Которовича прибути з букетом на інтерв'ю до готелю „Гонолюлю".

☆

Шукаю свого друга Степана Наївного, в якого я позичив минулого року 1000 Рм. Хочу ще раз позичити.

☆

Вчора впала мені в око одна панна. Який окуліст мені її витягне?

☆

5. ц. м. втік мій муж. Прикмети: малий, згорблений, заляканий. Реаґує тільки на кличку: „Ходи їсти."

Уживану міністеріяльну теку заміняю за кілограм масла. Зголошення до УНР.

☆

Купимо „гуляй-ногу" (малий нумер) для виборчих роз'їздів голови виборчої комісії ЦПУЕ. Зголошення Розенгаймерштрасе 46 а.

☆

Проголошуємо набір нових членів до МУР-у на зимовий семестр. Вимоги: каліграфічне письмо. — Правління МУР-у.

☆

Скоро, дешево, дискретно відновлюємо і ремонтуємо старі ідеї та зужиті партпрограми. Зголошення під „Ме".

☆

Маринуємо сніг,, сушимо лід. Зголошення під „КОС".

☆

Для подвоєння партійного членства приймемо ще двох членів. — УРДП.

☆

За ще одного українського соціяліста — кілограм масла. — УРСДП.

☆

Не крадіть — а як вкрали, то добре сховайте . . .

ЛИС МИКИТА

журнал сатири, гумору і карикатури

Виходить два рази в місяць

Редагує Колеґія

Адреса Редакції і Адміністрації:

MÜNCHEN-FREIMANN
SS-Kaserne Block „C" 11/52
Germany

*

ВІД АДМІНІСТРАЦІЇ

Умови передплати:

Для Німеччини

ціна 1 примірника 2 нім. марки,
¼ річна передплата 10 нім. марок.

Для США і Канади

ціна 1 примірника —.10 дол.
¼ річна передплата —.50 дол.

Для Англії

ціна 1 примірника 6 пенсів
¼ річна передплата 3 шілінги

Для всіх інших країв

¼ річна передплата —.50 дол. за біжучим курсом американського доляра.

Адміністрація просить вплачувати — по можності — ¼ річну, ½ річну і т. д. передплати.

Шукаємо кольпортерів на Німеччину, заступників і кольпортерів у всіх інших країнах.

Передплата в Німеччині — на адресу Адміністрації. Закордоном вплачувати на конта, що їх подамо в наступних числах; до того часу зголошуватись у передплатники листовно на адресу Адміністрації.

☆

Бийте ворога в його власнім таборі.

СОВЄТСЬКИЙ БУРМИЛО
У ФРАНЦУЗЬКІЙ КОЛОДІ

— У! — сказав дуб, — є ще сила!
Гей, як вхопить він Бурмила! . . .

ЛИС МИКИТА

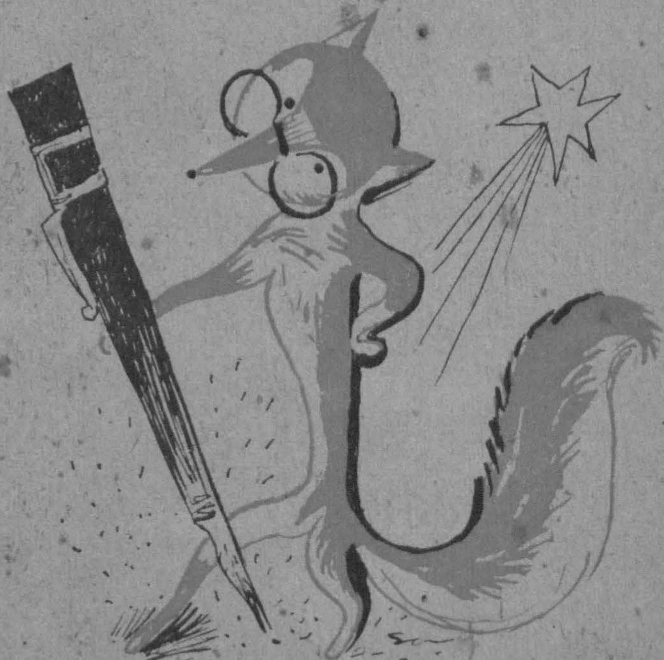

КАЛЕНДАР
НА РІК
1949

КАЛЕНДАР ЛИСА МИКИТИ

на рік

1949

Реґенсбурґ 29. 8. 1949

Зредаґував ЕКО.
Ілюстрації: ЕКО і Гуцалюк

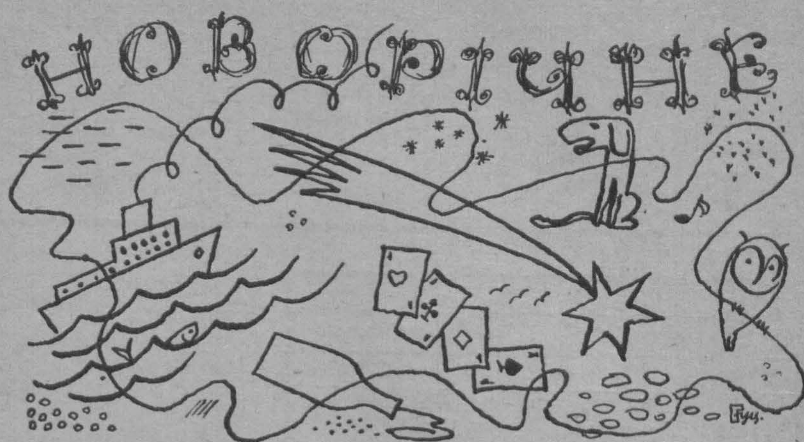

Мов ляснув з батога — так рік проскочив знов.
Питаєшся: коли? Питаєшся: та як?..
Ти навіть не гукнув йому: „Бувай здоров!" —
Заслуханий, що десь зі щастя свисне рак.

Новому рокові низенько поклонись,
Щоб те тобі приніс, що сниться лиш у сні,
Щоб злий такий не був, як війтів кундель Брись,
І щоб не бистро мчав на бистрому коні.

А сам, найперша річ, ти оптимістом будь,
Кажи усім: весна! — хоч осінь за вікном,
І смійся кожний раз, коли по спині б'ють,
Бо світу, так чи сяк, не перевернеш дном.

Бабай

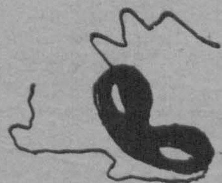

СІЧЕНЬ

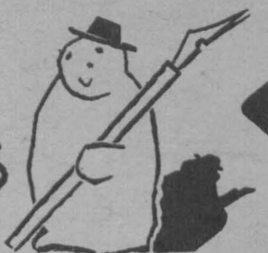

Н. ст.	Ст. ст.	Дні	СВЯТА Українські	Латинські
1	19	С	Боніфатія мч.	Новий Рік
2	20	Н	Н перед Різдвом	Макарія
3	21	П	Юліяни мч.	Геновефи
4	22	В	Анастасії мч.	Тита еп.
5	23	С	10 мч. в Кріті	Телесфора
6	24	Ч	Нав. Різд. Евгенії	3 Королів
7	25	П	Різдво Христове	Лукіяна
8	26	С	Соб. Пр. Богор.	Марціяни
9	27	Н	По Р. Хр. Стефана	1 по 3 Кор.
10	28	П	2000 мч. в Ніком.	Агатона
11	29	В	Дітей уб. у Вифл.	Альойзія
12	30	С	Анисії мч.	Гонорати
13	31	Ч	Меланії Рим. прп.	Вероніки
14	1	П	Обр. Г., Вас. В., Н. Р.	Ілярія
15	2	С	Сильвестра п. р.	Павла пуст.
16	3	Н	Перед Просв.	2 по 3 Кор.
17	4	П	Соб. 72 апост.	Антонія В.
18	5	В	Нав. Богояв. Теони	Приски
19	6	С	Богоявлення Госп.	Генрика
20	7	Ч	Соб. Івана Хр.	Фабіяна
21	8	П	Юрія і Еміліяна	Агнети
22	9	С	Поліевкта мч.	Вінкентія мч.
23	10	Н	По Просв.	3 по 3 Кор.
24	11	П	† Теодосія прп.	Тимотея
25	12	В	Тетяни мч.	Нав. Павла
26	13	С	Ерміла і Стратон.	Полікарпа
27	14	Ч	Отців уб. в Сінаї	Івана Зол.
28	15	П	Павла Тив. прп.	Юліяна єп.
29	16	С	Покл. ск. Петра	Франца С.
30	17	Н	Н. 31 по З. св. Д.	4 по 3 Кор.
31	18	П	Атанасія і Кирила	Петра з Нолі

НАЦІОНАЛЬНЕ ГАСЛО НА МІСЯЦЬ СІЧЕНЬ:

„ЯКОСЬ ТО БУДЕ!"

Гороскоп:

Пануючою планетою в січні є **водолий.** Саме тому січень, а не жовтень, як у нас із незрозумілих причин водиться, повинен бути місяцем української преси. Якщо досі цього не практиковано, то хіба тому, що в січні бувають сильні морози і вода в каламарах замерзає.

Чоловіки, що народилися у січні, визначаються великим талантом і завжди добрим гумором. А що і з одного, і з другого сьогодні важко жити, тому битимуть ціле життя бриндзю. Зате матимуть величавий похорон і вдячне громадянство виголосить їм над могилою безконечно-довгі промови.

Жінки, що народилися у січні, матимуть біля себе постійно тузин амантів, але їм все ще буде мало. Вкінці зроблять добру партію і ущасливлені чоловіки з успіхом будуть фірмувати всі наслідки любовних пригод своїх дружин поза хатою.

Порадник для патріотів.

В січні маємо надто багато свят і на патріотичну роботу лишається мало часу. Свята обходіть так, щоб обійти всіх знайомих, а самому обійтися без гостей. В цей спосіб обминете драчку на коляду, бо щоб заткати всім горло, треба б мати третю посаду, на яку ви, з уваги на перетяження в громадській діяльності, річ ясна, дозволити собі не можете.

Постарайтеся увійти в почесний комітет „Свята Соборности", але на засідання не мусите ходити, бо нічого не станеться, як свято „22 січня" відбудеться в лютому.

Записки малого Ромця

Н.ст.	Ст.ст	Дні	СВЯТА	
			Українські	Латинські
1	19	В	Макарія Єгип-прп.	Ігнатія
2	20	С	† Євтимія В. прп.	М. Б. Гром.
3	21	Ч	Максима ісп.	Блажея
4	22	П	Тимотея апл.	Андрея К.
5	23	С	Климента свмч.	Агафії
6	24	Н	Про Закхея	5 по 3 Кор.
7	25	П	† Григорія Богосл.	Ромуальда
8	26	В	Ксенофонта прп.	Івана
9	27	С	† Івана Золот.	Аполонії
10	28	Ч	Єфрема Сир.	Схолястики
11	29	П	П. м. Ігнатія Бог.	М. Б. з Люрд
12	30	С	Трьох Святих	Діонісія
13	31	Н	Про митаря і фарис.	6 по 3 Кор.
14	1	П	Трифона мч.	Валентія
15	2	В	Стрітення Г.	Фавста
16	3	С	Симеона і Анни	Григорія
17	4	Ч	Ісидора прп.	Флявія
18	5	П	Агафії мч.	Симеона єп.
19	6	С	Вукола прп.	Конрада
20	7	Н	Про блудного сина	7 по 3 Кор.
21	8	П	Теодора Страт. вмч.	Єлеонори
22	9	В	Никифора мч.	Фелікса
23	10	С	Харлампія мч.	Ґерарда
24	11	Ч	Власія свмч.	Матея єп.
25	12	П	Мелетія архєп.	Кесарія
26	13	С	Мартініяна прп.	Віктора
27	14	Н	М'ясопусна	Вступна
28	15	П	Онисима апл.	Юста

НАЦІОНАЛЬНЕ ГАСЛО НА МІСЯЦЬ ЛЮТИЙ:

„МАЄМО ЧАС!"

Гороскоп:

Пануюча планета в лютому, це **риби.** Це місяць, так сказати, директорський. В цьому місяці треба добиватись усяких авансів, які без „вазеліни" все таки не перейдуть. Дуже добрі результати має в лютому так звана хвартушкова протекція.

Чоловіки, що народились у лютому, це великі аматори всякого спорту, почавши від футболу, а скінчивши на покері. Матимуть багато щастя, але зате в подружньому житті, не зважаючи на їх виспортованість, терпітимуть часто від звичайної хатньої мітли.

Жінки, що народились у лютому, мають велике замилування до літератури і виходять заміж тільки з конечности, коли немає кому переписувати їх рукописів начисто. Чоловіки цих жінок звичайно кінчать самогубством.

Порадник для патріотів.

В лютому чекає вас тяжка громадська праця: ви повинні увійти в почесні комітети всіх карнавалових вечерниць і забав. Хоч не мусите приходити на засідання цих комітетів, зате на забави ви повинні з'являтись особисто, щоб активно піддержати буфет, а враз із цим добродійну ціль, для якої улаштовані вечерниці. Купуючи бльочки до буфету, не забудьте зажадати „рабату", який слушно належиться всім комітетовим.

В лютому є „Свято Крут", але це свято улаштовує звичайно молодь і вам туди пхатися не лицює.

Записки малого Ромця

Березень

Н. ст.	Ст. ст.	Дні	СВЯТА Українські	СВЯТА Латинські
1	16	В	Памфіла мч.	Альбіна
2	17	С	Федора Тир. вмч.	Попелець
3	18	Ч	Льва п. р.	Фортуната
4	19	П	Архипа апл.	Казимира
5	20	С	Льва єп.	Адріяна
6	21	Н	**Сиропустна**	1 В. П.
7	22	П	Найд. м. мч в Євген.	Томи з Акв.
8	23	В	Полікарпа свмч.	Івана Бож.
9	24	С	† Найд. ч. г. Івана	Францішки Р.
10	25	Ч	Тарасія археп.	40 мучен.
11	26	П	Порфірія	Константина
12	27	С	Прокопа прп.	Григорія В.
13	28	Н	**1. Вел. Посту**	2 В. П.
14	1	П	Евдокії прпмч.	Захарії
15	2	В	Теодота свмч.	Лонгіна
16	3	С	Евтропія мч.	Кіріяка
17	4	Ч	Герасима прп.	Ґертруди
18	5	П	Конона мч.	Едварда
19	6	С	42 мч. в Аморії	Йосифа Обр.
20	7	Н	**2. Вел. Посту**	3 В. П
21	8	П	Теофілакта прп.	Венедикта
22	9	В	† 40. мч. в оз. Севаст.	Октавіяна
23	10	С	Кондрата мч.	Оттона
24	11	Ч	Софронія патр.	Гавриїла Арх.
25	12	П	Теофана ісп.	**Благовіщення**
26	13	С	Пер. м. Никифора	Теодосія
27	14	Н	**3. Вел. Посту**	4 В. П.
28	15	П	Агапія мч.	Сикста
29	16	В	Савина і Папи мч.	Евстахія
30	17	С	Олексія чол. Бож.	Ангелини
31	18	Ч	Кирила археп.	Веньямина

НАЦІОНАЛЬНЕ ГАСЛО НА МІСЯЦЬ БЕРЕЗЕНЬ:

„МОЯ ХАТА СКРАЮ"

Гороскоп:

У березні панує планета **баран.** Це місяць наших політиків. В цьому місяці кожна політична партія повинна зробити збірку на свій „бойовий фонд", а кожний, шануючий себе, політик повинен зробити якусь дурницю, щоб потім преса мала про що писати бодай пів року.

Чоловіки, що народились у березні, мають дуже нестійкий характер і не додержують слова. Це допоможе їм досягнути чільних становищ в громадських установах. Жертвенною і вмілою працею в наших, як звичайно, бідних інституціях зможуть забезпечити собі на старість невеличке майно.

Жінки, що народились у цьому місяці, працьовиті, чесні характерні. Це взагалі жінки, на які в наші часи ніхто не звертає уваги.

Порадник для патріотів.

В цьому місяці ви повинні абсолютно змінити свою партійну приналежність. Сидіння в одній партії робить людину непопулярною. Заявами в пресі і виявленням усіх „паскудств", які, на вашу думку, діються в партії, з якої виступаєте, добудете розголос, а друзі по приналежності до партії, з якої ви виступили, будуть вам заздрити, що вони не зробили цього раніше.

Скличте бодай одне засідання в справі Шевченківських Роковин, щоб видно було, що в цій справі щось робиться. Самі ж роковини можуть відбутися теж десь аж влітку.

Записки малого Ромця

Н. ст.	Ст. ст	Дні	С В Я Т А	
			Українські	Латинські
1	19	П	Хрисанта і Дарії	Гуґона
2	20	С	Отц. у. в м. Савви	Франца
3	21	Н	4. Вел. Посту	5 В. П.
4	22	П	Василія свмч.	Ісидора еп.
5	23	В	Никона прпмч	Вінкентія Ф.
6	24	С	Захарії і Якова	Вільгельма
7	25	Ч	Благовіщ. Пр. Богор.	Германа
8	26	П	Гавриїла Арх.	Діонісія
9	27	С	Матрони Сел. мч.	Марії Кл.
10	28	Н	5. Вел. Посту	Квітна
11	29	П	Марка еп.	Льва п.
12	30	В	Івана Лієтв.	Константина
13	31	С	Іпатія прп.	Олексія
14	1	Ч	Марії Єгип.	Тибурція
15	2	П	Тита чдтв.	Вел. Пятниця
16	3	С	Никити ісп.	Лямберта
17	4	Н	Квітна	Воскр. Хр.
18	5	П	Теодула мч.	Світл. Понед.
19	6	В	Евтихія археп.	Юрія
20	7	С	Юрія прп.	Агнішки
21	8	Ч	Стр. Четв. Іродіона	Анзельма
22	9	П	Вел. П'ятниця	Сотера і Кая
23	10	С	Терентія мч.	Адальберта
24	11	Н	Воскресення Хр.	Біла
25	12	П	Світл. Понеділок	Марка св.
26	13	В	Світл. Вівторок	Клита
27	14	С	Мартина п. р.	Тертуліяна
28	15	Ч	Аристарха апл.	Віталія
29	16	П	Агафії, Ірини мч.	Петра з Вер.
30	17	С	Симеона прп.	Катерини мч.

НАЦІОНАЛЬНЕ ГАСЛО НА МІСЯЦЬ КВІТЕНЬ:

„ТИ СЮДИ, Я ТУДИ!"

Гороскоп:

Планетою квітня є **бик.** Це місяць всіх наших спортових биків, хоч би вони були навіть „Левами" з Міттенвальду. Всі змагання, відбуті в цьому місяці, треба рахувати виграними, включно до „пук-стук" але не по чолі, бо цим у спорті нікого не переконаєте.

Чоловіки, що народились у квітні, люблять різного роду розривки, вбираються модно, мають завжди досить грошей, які легко їм все приходять і легко розходяться. Словом, „квітневики" це добрі кандидати на таборових „факірів".

Жінки вередливі, перебірливі і хоч матимуть велику надію скоро вийти заміж, то по якомусь часі співатимуть:

„Тепер маю сорокп'ятий,
Вже не хоче й чорт кудлатий".

Порадник для патріотів.

В цьому місяці, з уваги на великий піст, ви повинні виголосити якийсь публічний реферат. Публіка в цей місяць стравить навіть найтяжчі імпрези. Для реферату візьміть якийсь старий рукопис, що ви його колись виготовили до газети, а який вам всі редакції відкинули. Слухачі цього напевно не помітять.

Пригадку від адміністрації часописей, щоб вирівняти передплату, викиньте і не звертайте на це уваги, бо адміністрації напевно вишлють вам їх ще нераз.

Записки малого Ромця

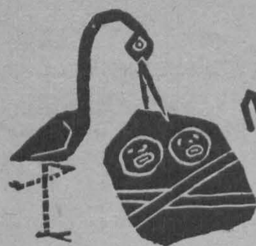

Травень

Н. ст.	Ст. ст	Дні	СВЯТА	
			Українські	Латинські
1	**18**	**Н**	**Томина**	**2 по В.**
2	19	П	Івана Страт.	Еразма
3	20	В	Федора Тр. прп.	Найд ч. Хрт.
4	21	С	Януарія свмч.	Флоріяна
5	22	Ч	Федора Сик. прп.	Пія п. р.
6	23	П	† Юрія вмч.	Івана в олію
7	24	С	Савви Страт. мч.	Доміцелі
8	**25**	**Н**	**Мироносиць**	**3 по В.**
9	26	П	Василія свмч.	Григорія Н.
10	27	В	Симеона свмч.	Ісидора єп.
11	28	С	Язона і Сосіпатра	Мамерта
12	29	Ч	9 мч. в Кізіці	Панкратія
13	30	П	† Якова апл.	Серватія
14	1	С	Єремії пр.	Боніфатія
15	**2**	**Н**	**Про розслабленого**	**4 по В.**
16	3	П	† Теодосія Печ. прп.	Івана Неп.
17	4	В	Пелагії прпмч.	Пасхаліса
18	5	С	Ірини мч.	Венантія
19	6	Ч	Йова многостр.	Целестина
20	7	П	Акакія мч.	Бернарда
21	8	С	† Івана Бог. ап. і єв.	Тимотея
22	**9**	**Н**	**Про Самарянку**	**5 по В.**
23	10	П	† Симона Зил. апл.	Дезидерія
24	11	В	Мокія свмч.	Іванни
25	12	С	Епіфанія єп.	Урбана
26	13	Ч	Гликерії мч.	**Возн. Госп.**
27	14	П	Ісидора мч.	Беди В. єп.
28	15	С	Пахомія В.	Германа
29	**16**	**Н**	**Про сліпого**	**6 по В.**
30	17	П	Андроніка апл.	Фелікса
31	18	В	Патрикія свмч.	Петронелі

НАЦІОНАЛЬНЕ ГАСЛО НА МІСЯЦЬ ТРАВЕНЬ:

„ПОБАЧИМО!“

Гороскоп:

Планета травня це **близнята.** В цьому місяці вдаються добре всі консолідації, які тривають щонайменше кілька місяців. Крім того, місяць добрий на кохання, за наслідки якого планета не відповідає.

Чоловіки, що народились під знаком близнят, пильні і розумні. У нас щастя ані успіхів не будуть мати. В подружньому житті непорадні й нещасливі. Одинока рада — сидіти тихо „під пантофлем".

Жінки, як які: русявки — ліниві й отяжілі, брунетки — дуже темпераментні. Руді — в цьому місяці не родяться.

Порадник для патріотів

Пора перевірити ваші валізи і скрині. Переглянути передвоєнні купони, щоб не заплодились молі. Краківські хутра обсипати добре нафталіною. Це порядкування нагадає вам вашу працю всіх воєнних років, і хай це буде спонукою для вас написати спомини, які перешліть за добрий гонорар до редакції. Або краще видайте власним накладом. Віньєту на обкладинку нарисуйте самі: колюче терня, а на ньому червона кров. Це дуже просто!

На Зелені Свята візьміть обов'язково участь в панахиді. Коли вам комітет не призначив почесного місця, займіть чуже, бо й так ніхто в такій торжественній хвилині авантури робити вам не буде.

Записки малого Ромця

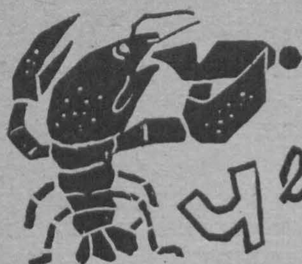

Червень

Н. ст.	Ст. ст.	Дні	СВЯТА Українські	Латинські
1	19	С	Патрікія самч.	Симеона
2	20	Ч	Вознесення Госп.	Еразма
3	21	П	† Константина і Ол.	Клотильди
4	22	С	Василиска мч.	Оттона
5	23	Н	Св. Отців	Зісл. св. Духа
6	24	П	Симеона Д. прп.	Зел. Понед.
7	25	В	† Найд. ч. г. Ів. Хр.	Роберта
8	26	С	Карпа апл.	Медарда
9	27	Ч	Терапона свмч.	Феліціяна
10	28	П	Никити єп.	Маргарети
11	29	С	Теодосії Д.	Варнави
12	30	Н	Зіслання св. Духа	1 по З. С.
13	31	П	Пресв. Тройці	Антонія
14	1	В	Юстина мч.	Василія
15	2	С	Никифора архєп.	Віта
16	3	Ч	Лукім'яна мч.	Боже Тіло
17	4	П	Митрофана архєп.	Адольфа
18	5	С	Доротея свмч.	Марка
19	6	Н	Всіх Святих	2 по З. С.
20	7	П	Теодота свмч.	Сильверія
21	8	В	Федора Стр. вмч.	Альойзія
22	9	С	Кирила	Павлина
23	10	Ч	Пр. Євхаристії	Агрипіни
24	11	П	† Вартол. і Варвари	Різдво Ів. Хр.
25	12	С	Онуфрія прп.	Проспера
26	13	Н	2. по З. св. Д.	3 по З. С.
27	14	П	Єлисея пр.	Володислави
28	15	В	Амоса пр.	Іринея
29	16	С	Тихона єп.	Петра і Павла
30	17	Ч	Мануїла мч.	Луцини

НАЦІОНАЛЬНЕ ГАСЛО НА МІСЯЦЬ ЧЕРВЕНЬ:

„О-ГО-ГО!..“

Гороскоп:

В червні пануючою планетою є **рак.** Кажуть, що це в червні свищуть раки, та треба тільки вміти підслухувати. На цей місяць добре визначувати реченці на сплату боргів і грошових зобов'язань. Добре у червні загорати на сонці на кольор рака, але ті, що мають масло на голові, хай краще сидять у тіні.

— —

Чоловіки, що народились у червні, ліниві і до буряків у Канаді не надаються. Одружившись,носитимуть роги, як старі олені. На старість поростуть салом.

Жінки, тверді, суворі та з „характером". Великі матеріялістки. Чоловіків держатимуть коротко. Краще, щоб такі жінки взагалі не родились!

Порадник для патріотів.

В політиці починається огірковий сезон і ніхто ніякої партійної акції в цьому місяці не переводить. Користайте зі сонця і набирайте сили для дальшої, посиленої громадської праці.

Пригадку заплатити за передплачувані газети викиньте на смітник, напевно дістанете їх більше.

В найближчому колі і в установах, де працюєте, переведіть збірку на якусь актуальну національну потребу. Грошей не відсилайте зараз, бо може будуть вам потрібні в час вакацій. Відішлете восени.

Записки малого Ромця

Липень

Н. ст.	Ст.ст.	Дні	СВЯТА	
			Українські	Латинські
1	18	П	Пресв. Серця Хр.	Теобальда
2	19	С	Состр. Богор. Юди	Пос. Пр. Діви
3	20	**Н**	**3. по З. св. Д.**	**4 по З. С.**
4	21	П	Юліяна мч.	Йосифа К.
5	22	В	Евсевія свмч.	Нумеріяна
6	23	С	Агрипіни	Ісаї пр.
7	**24**	**Ч**	**Різдво Івана Хр.**	Естери
8	25	П	Февронії мч.	Єлисавети
9	26	С	Давида Сел. прп.	Кирила єп.
10	**27**	**Н**	**4. по З. св. Д.**	**5 по З. С.**
11	28	П	Пер. м. Кира і Івана	Пія
12	**29**	**В**	**Петра і Павла апл.**	Ґвальберта
13	30	С	Соб. 12 апост.	Маргарети
14	1	Ч	Косми і Дам'яна	Бонавентури
15	2	П	† Пол. ризи Пр. Бог.	Розісл. апост.
16	3	С	Якинта мч.	М. Б. Шкапл.
17	**4**	**Н**	**5. по З. св. Д.**	**6 по З. С.**
18	5	П	† Кирила і Методія	Фридриха
19	6	В	† Атанасія прп.	Арсенія
20	7	С	Томи і Акакія	Ілії пр.
21	8	Ч	Прокопа вмч.	Пракседи
22	9	П	Панкратія свмч.	М рії Магд.
23	10	С	† Антонія Печ. прп.	Ліворія апл.
24	**11**	**Н**	**6. по З. св. Д.**	**7 по З. С.**
25	12	П	Прокла і Ілярія	Якова апл.
26	13	В	Соб. Арх. Гавриїла	Анни м. Пр. Д.
27	14	С	Акили апл.	Пантелеймона
28	15	Ч	† Володимира В.	Інокентія
29	16	П	Атиногена свмч.	Марти д.
30	17	С	Марини вмч.	Авдона
31	**18**	**Н**	**7. по З. св. Д.**	**8 по З. С.**

НАЦІОНАЛЬНЕ ГАСЛО НА МІСЯЦЬ ЛИПЕНЬ:

„ЩЕ ТАК НЕ БУЛО, ЩОБ ЯКОСЬ НЕ БУЛО!..”

Гороскоп:

Планета на липень — **лев.** В цьому місяці всі „сальонові леви" мають великий успіх, цим разом не в сальонах, але на пляжі. Не повинні одначе ревіти, бо тоді нагадують биків. Взагалі в цьому місяці добре вдаються всі справи, для яких треба мати більше щастя, чим розуму. Місяць липень є теж місяцем всіх тенорів.

Чоловіки, що народились у липні, великі мрійники і фантасти. Мріють про різні лицарські подвиги і вчинки, але остаточно одружуються з добрим посагом, а в наші часи з жінками, які мають в Америці вуйків.

Жінка, що народилась у цьому місяці не любить варити і не розуміється на кухні. Кілька разів повдовіє, аж натрапить на чоловіка, який зуміє сам варити обіди і відтоді вже буде щаслива.

Порадник для патріотів.

Вакації, час відпочинку і вам треба подбати дещо й про ваше здоров'я. Майте на увазі слова І. Франка:

...„Кожний думай, що на тобі
Міліонів стан стоїть!"

Тож, коли не подбаєте про себе і впадете знеможені працею на громадській ниві, то з вами впаде мільйон. Тому в липні, для добра мільйонів, відпочивайте!

Записки малого Ромця

Серпень

Н. ст.	Ст. ст.	Дні	СВЯТА Українські	Латинські
1	19	Н	Мокрини прп.	Петра в оков.
2	20	В	† Ілії пр.	Пр. Д. М. Анг.
3	21	С	Симеона прп.	Найд. м. Стеф.
4	22	Ч	Марії Магдалини	Домініка
5	23	П	Трохима, Теофіла	В. Б. Сніжн.
6	24	С	† Бориса і Гліба	† Преобр. ж. Г.
7	25	Н	8. по З. св. Д.	9 по З. С.
8	26	П	Ермолая	Киріяка
9	27	В	† Пантелеймона	Романа
10	28	С	Прохора апл.	Лаврентія
11	29	Ч	Калиника мч.	Зузанни д.
12	30	П	Сили Андроніка ап.	Клярн
13	31	С	Евдокима прп.	Іполіта
14	1	Н	9. по З. св. Д.	10 по З. С.
15	2	П	Пер. м. Стеф. првмч.	Усп. Пр. Бог.
16	3	В	Ісаакія, Фавста	Роха
17	4	С	7 мч. в Ефезі	Гіякинта
18	5	Ч	Евсигнія мч.	Агапіти
19	6	П	Преображення Г.	Людвіка
20	7	С	Дометія прпмч.	Бернарда
21	8	Н	10. по З. св. Д.	11 по З. С.
22	9	П	† Матея апл.	Тимотея
23	10	В	Лаврентія мч.	Захея
24	11	С	Евпла мч.	Вартоломея
25	12	Ч	Фотія мч.	Людвика
26	13	П	Максима ісп.	Зефірини
27	14	С	Міхея пр.	Кесарія
28	15	Н	Усп. Пр. Богор.	12 по З. С.
29	16	П	Діомида мч.	† Усіч. г. Ів. Х.
30	17	В	Мирона мч.	Фелікса
31	18	С	Флора і Лавра	Раймунда

НАЦІОНАЛЬНЕ ГАСЛО НА МІСЯЦЬ СЕРПЕНЬ:

„НАПЛЮВАТЬ!..“

Гороскоп:

В цьому місяці панує найґраціозніша із планет — **дівиця.** В серпні не можна нікому вірити і треба бути обережним. Згідно з американською статистикою, в серпні відбувається найбільше подружніх зрад. Крім того, місяць дурний, порожній і ніяких поважних задумів робити не можна. Хто, однак, не може без діла всидіти, хай грає в „кічки".

Чоловіки, що народились під цією планетою, великі доматори й нудярі. Бувають з них добрі няньки для дітей і люблять куховарити. Їх діти вперше навчаться говорити „тата", а щойно потім „мама" і тому в день Матері повинні теж діставати ґратуляції.

Жінки, народжені в серпні, це знову ж т. зв. „хлопчурі". Кидають диском, кулею, баняком, бігають на 100 метрів і назад, скачуть в довжінь, у височінь, вшир і в гречку, а часом теж співають басом.

Порадник для патріотів.

В серпні продовжуйте ваш відпочинок і набирайте сили, бо у вересні чекає вас тяжка громадська праця. Загорайте на сонці, бо, репрезентуючи перед чужинцями рідну націю, ви повинні мати здоровий вигляд. Під кінець місяця можете поволі робити собі плян вашої праці на осінь, але це не конечно, бо практика виказує, що якраз безпляновість патріотичної праці дає дуже добрі наслідки.

Записки малого Ромця

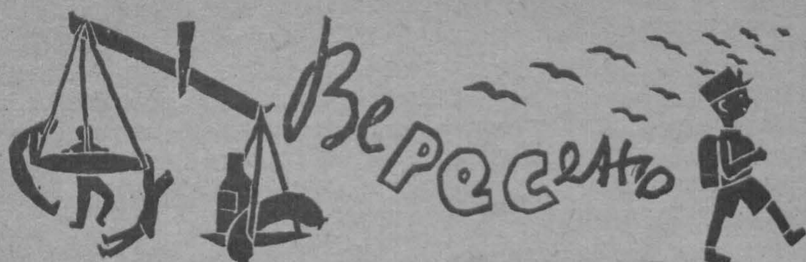

Н. ст.	Ст.ст.	Дні	СВЯТА: Українські	СВЯТА: Латинські
1	19	Ч	Андрея Страт. мч.	Егідія
2	20	П	Самуїла пр.	Юста
3	21	С	Тадея апл.	Ізабелі
4	22	Н	12. по З. св. Д.	13 по З. С.
5	23	П	Лупа мч.	Вікторина
6	24	В	Евтиха свмч.	Захарії
7	25	С	Тита, Вартоломея	Регіни
8	26	Ч	Адріяна і Наталії	Різдво Пр. Б.
9	27	П	Пімера прп.	Горгонія
10	28	С	Мойсея Мур.	Николая з Т.
11	29	Н	13. по З. св. Д.	14 по З. С.
12	30	П	Олександра, Івана	Таціяна
13	31	В	† Пол пояса П. Д. М.	Поліксени
14	1	С	† Симеона Ст. прп.	Возд. Ч. Хр.
15	2	Ч	Маманта мч.	Нікодима
16	3	П	Антима свмч.	Людміли д.
17	4	С	Вавили свмч.	Колюмби
18	5	Н	14. по З. св. Д.	15 по З. С.
19	6	П	Евдоксія мч.	Януарія
20	7	В	Созонта мч.	Евстахія
21	8	С	Різдво Пр. Богор.	Матея апл.
22	9	Ч	Якима і Анни	Маврікія
23	10	П	Мінодори мч.	Теклі д.
24	11	С	Феодори прп.	Герарда
25	12	Н	15. по З. св. Д.	16 по З. С.
26	13	П	Корнила свмч.	Йосафата
27	14	В	Воздв. Ч. Хр.	Косми і Дам.
28	15	С	Никити вмч.	В'ячеслава
29	16	Ч	Евфимії	Михаїла Арх.
30	17	П	Соф., Вір., Над. Люб.	Ероніма

НАЦІОНАЛЬНЕ ГАСЛО НА МІСЯЦЬ ВЕРЕСЕНЬ:

„КОБИ ЗНАТТЯ!"

Гороскоп:

Пануюча планета на місяць вересень — **вага.** Це місяць, коли в нас найбільше родиться поплентачів. Це взагалі найбільш „пехуватий" місяць у році і має найбільш феральних днів: 3, 7, 10, 11, 12, 13, 14, 15, 17, 18, 19, 20, 23, 27, 28 29
28, 29 і 30.
Звичайно є ще один феральний день, але він іде вже на рахунок жовтня.

Чоловіки, що народились у цьому місяці, мають великий нахил до політики і кожний почуває у собі покликання бути вождем. Кінчать сумно, але правдиво.

Жінки, що народились у вересні, це матеріял на суспільну діячку. Часто хворіють на міґрену або Мілену (Рудницьку). Женитися з такою жінкою небезпечно.

Порадник для патріотів.

Вернувшись з відпустки, починайте робити в вашій новій партії якийсь рух, щоб партійна програма не залежувалася. Найкраще зробити опозицію, бо це партію найкраще уздоровлює. Претекст для опозиції завжди і всюди можна найти.

Діти записуйте обов'язково до чужої, а не рідної школи. У своїй вони нічого не навчаться.

Гроші із переведеної ще в серпні збірки вже не висилайте, бо вони напевно розійшлися, а докладати до справи з власної кишені — це вже надто велика від вас вимога.

Записки малого Ромця

Жовтень

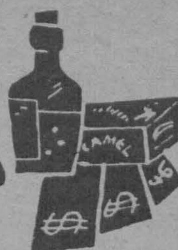

Н. ст.	Ст. ст.	Дні	СВЯТА	
			Українські	Латинські
1	18	С	Евменія прп.	Ремігія
[illegible]	[illegible]	Н	. п 3 св Д	1 по 3 С.
3	20	П	Евстахія вмч.	Кандида
4	21	В	Кондрата апл.	Франца Ас.
5	22	С	Фокія свмч.	Авремія
6	23	Ч	Зач. Івана Предт.	Брунона
7	24	П	Теклі првмч.	Юстини д.
8	25	С	Ефросинії прп.	Бригіди
[illegible]	[illegible]	Н	. по 3 в Д	1 по 3 С.
10	27	П	Калістрата мч.	Франца
11	28	В	† Харитона прп.	Гєрміна
12	29	С	Киріяка прп.	Максиміліяна
13	30	Ч	Григорія свмч.	Едварда
14	1	П	† Пок. Пр. Б. Ананії	Калікста
15	2	С	Кипріяна свмч.	Тереси
16	3	Н	18. по 3 св. Д	19 по 3 С.
17	4	П	Еротея свмч.	Луцини
18	5	В	Харитини мч.	Луки св.
19	6	С	† Томи апл.	Петра з Н.
20	7	Ч	Сергія і Вакха	Бернарда
21	8	П	Пелагії, Таіси	Урсулі
22	9	С	† Якова Альф. апл.	Кордулі
23	10	Н	9. по 3 св. Д	20 по 3 С.
24	11	П	Филипа апл.	Рафаїла Арх.
25	12	В	Прова, Тараха	Христини
26	13	С	Карпа і Папили	Евариста
27	14	Ч	Назарія, Гервасія	Савина
28	15	П	Евтихія прп.	Симеона Юди
29	16	С	Лонгіна сотн.	Нарциса
30	17	Н	. по 3 св Д	2 по 3 С.
31	18	П	† Луки апл. і еванг.	Вольфганга

НАЦІОНАЛЬНЕ ГАСЛО НА МІСЯЦЬ ЖОВТЕНЬ:

„ЗАБУВ"!..

Гороскоп:

Місяць жовтень це **скорпіон,** тихий патрон і спільник наших купців. Взагалі, коли купці вибрали собі на патрона св. Юрія, то не з уваги на особу святого лицаря, а з уваги на зміюку. Це місяць всіх паскарів, спекулянтів і тим подібних промисловців. Хибно вважають його місяцем преси. (Диви — січень).

Чоловіки, що народились у жовтні, енерґійні і самолюбні. До наміреної мети йдуть навіть по „трупах". Безоглядні, а одинокий спосіб, яким можна їх уговкати, це одружити. Тоді стають тихими, покірними і приймають всі прикмети чоловіків, що народились під планетою дівиці.

Жінки бувають ніжні, солодкі, лестливі, м'які, спокійні, принадні, як коти, але теж фальшиві, м'явкотливі, докучливі, зеленоокі, ненаситні. І дряпають теж.

Порадник для патріотів.

Враз з людьми, яких ви приєднали до опозиції, відійдіть з партії і створіть собі нову. Це дасть вам нагоду станути врешті на чолі політичного життя. Не забудьте в першу точку програми вашої партії поставити потребу консолідації всіх українських партій. Цієї точки не можна боятись, вона у нас і так ніколи не буде зреалізована. Давайте теж землю без викупу, що вам це шкодить? Ставши лідером нової партії, ви не можете вже витирати собою всіх кутів в національній роботі, ви мусите пам'ятати тільки про гідну репрезентацію.

На пригадку адміністрацій газет кажіть секретареві відписати, щоб вам, як лідерові партії, посилали газету безплатно.

Записки малого Ромця

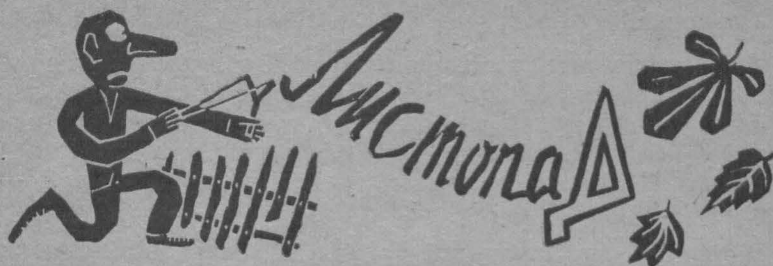

Н. ст.	Ст. ст.	Дні	СВЯТА Українські	Латинські
1	19	В	Йоіля прп.	Всіх Святих
2	20	С	Артемія вмч.	† Задуш. день
3	21	Ч	Іларіона В. прп.	Губерта
4	22	П	Аверкія еп.	Карла Бор.
5	23	С	Якова апл.	Емерика
6	24	Н	21. по З. св. Д.	22 по З. С.
7	25	П	Маркіяна	Енгельберта
8	26	В	Димитрія вмч.	Готфріда
9	27	С	Нестора свмч.	Теодора
10	28	Ч	Терентія, Неоніли	Андрея Ав.
11	29	П	Анастасії прпмч.	Мартина
12	30	С	Зиновія, Зиновії	Авремія
13	31	Н	22. по З. св. Д.	23 по З. С.
14	1	П	Косми і Дам'яна бзср	Серафина
15	2	В	Акиндина мч.	Леопольда
16	3	С	Йосифа, Айопаля	Едмунда
17	4	Ч	Йоанікія прп.	Соломеї
18	5	П	Галактіона мч.	Оттона
19	6	С	Павла археп.	Єлисавети
20	7	Н	23. по З. св. Д.	24 по З. С.
21	8	П	Соб. Арх. Михаїла	Жер. Пр. Д. М.
22	9	В	Онисифора мч.	Кекилії
23	10	С	Ераста апл.	Люкреції
24	11	Ч	Віктора мч.	Івана
25	12	П	† Йосафата свмч.	Катерини
26	13	С	† Івана Золот.	Петра
27	14	Н	24. по З. св. Д.	1 Адвенту
28	15	П	Гурія, Самона	Руфа
29	16	В	† Матея апл. і єв.	Сатурніна
30	17	С	Григорія	Андрея

НАЦІОНАЛЬНЕ ГАСЛО НА МІСЯЦЬ ЛИСТОПАД:

„СПІЗНИВСЯ!..”

Гороскоп:

В листопаді панує **стрілець.** В цьому місяці „стара война" обов'язково повинна добре випити. Героям „старої война" властиво призначений тільки один день — 1-ий листопад. Решта місяця призначена різного роду цивільним стрільцям з-поза плота. Пануюча планета взагалі впливає дуже войовничо на всіх, включно до колишніх найбільших маркирантів.

Чоловіки, що народились у листопаді, це фантасти і ті, що їм все „море по коліна", навіть тоді, коли воно їм тільки по кістки. Ціле життя плюють на бороду і нічого собі не роблять зі світу, хоч світ теж нічого собі не робить з них.

Жінки, що народились під цією планетою, це наші „живі газети". Говорять і політикують ціле життя, а по смерті страшать.

Порадник для патріотів.

Добре як перед скринінгом, вивчите на пам'ять де, коли і в якій частині ви боролися за Україну, бо дуже погано, коли ви, оповідаючи другий раз якесь ваше геройство, щось помішаєте. В листопадовому поході старайтеся бути в першому ряді.

Хоч ви були за німців у Ц. К., то кажіть, що ви були в К. Ц., але документи із Ц. К. заховайте, хто зна, може пригодяться.

Старайтеся видавати власну газету, бодай на циклькостилі. В газеті матимете змогу бити всіх, а одночасно накликати до консолідації. На публіку це робить дуже добре враження.

Записки малого Ромця

листопаді тато все виступає з рамени конбатантів

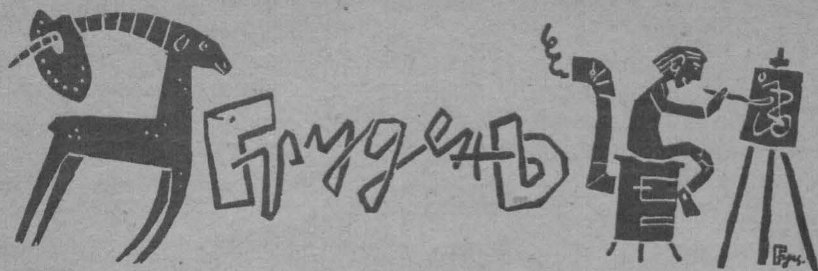

Н. ст.	Ст. ст.	Дні	СВЯТА Українські	Латинські
1	18	Ч	Платона і Романа	Елігія
2	19	П	Авдія пр.	Бібіяни
3	20	С	Григорія Дек. прп.	Франца Кс.
4	21	Н	25. по З. св. Д.	2 Адвенту
5	22	П	Филимона апл.	Хризостома
6	23	В	Амфилохія апл.	Николая
7	24	С	Катерини вмч.	Амвросія
8	25	Ч	Климентія свмч.	Неп Зач. П. Б.
9	26	П	Аліпія прп.	Леокадії д.
10	27	С	Якова вмч.	Евлампії
11	28	Н	26. по З. св. Д.	3 Адвенту
12	29	П	Парамона	Діонізії
13	30	В	† Андрея првзв. апл.	Лукії
14	1	С	Наума пр.	Арсенія
15	2	Ч	Авакума пр.	Іринея
16	3	П	Софонія пр.	Аделі
17	4	С	Варвари вмч.	Олімпії
18	5	Н	27. по З. св. Д.	4 Адвенту
19	6	Н	Николая чудтв.	Фавстини
20	7	В	Амвросія еп.	Християна
21	8	С	Патапія прп.	Тимотея апл.
22	9	Ч	Неп. Зач. Пр. Богор.	Флавіяна
23	10	П	Міни, Ермогена мч.	Вікторії
24	11	С	Даниїла Ст. прп.	Адама і Еви
25	12	Н	28. по З. св. Д.	Різдво Христ
26	13	П	†Евгенія, Ореста	Стефана
27	14	В	Тирса, Левкія	Іпана ев.
28	15	С	Елевтерія	Діт. у Вифл.
29	16	Ч	Агея пр.	Томи
30	17	П	Даниїла пр.	Давида ц.
31	18	С	Севастіяна мч.	Сильвестра

НАЦІОНАЛЬНЕ ГАСЛО НА МІСЯЦЬ ГРУДЕНЬ:

„ПРОПАЛО"

Гороскоп:

В грудні маємо планету **козоріг.** Це місяць мистців усякої бранжі. Стимулює до творчости і навіває на мистців нові надії, які властиво є одиноким засобом їхнього життьового існування. Протекційно ніхто із мистців в цьому місяці на туберкульозу не вмирає.

Чоловіки, що народились під козорогом, це великі винахідники. В наш час великого успіху не зможуть мати, бо все, включно до атомової бомби, вже відкрили їх попередники.

Жінки, що народились у грудні, це ті жінки, що на них показують пальцем і кажуть, що вони розумні.

На щастя, в нас дуже мало жінок, що народились у грудні.

Порадник для патріотів.

Під кінець року робите баланс, тобто балянсуєте. Трохи вліво, трохи вправо. Крім того ви робите підсумки вашої цілорічної праці і доходите до висновку, що рік не пішов на марно. Відбуваєте різні Загальні Збори різних установ, на яких робите завжди опозицію, бо опозиція тільки виходить на здоров'я. Якщо ви у проводі, то судіть всяку опозицію і назвіть її „киринною роботою".

Взагалі цей місяць тяжкий, бо треба здавати різні звіти, але ви старайтесь довгим вступом до звітів так втомити слухачів, щоб вони не могли вже думати над основним звітуванням.

Закінчивши щасливо рік, починайте новий, ще більше посилюючи свою працю.

Записки малого Ромця

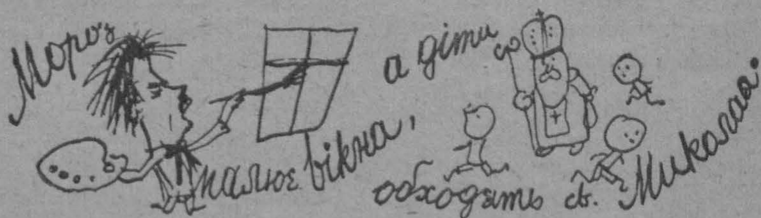

Загальні завваги на 1949 р.

Пости:

В 1949 році піст буде тривати цілий рік. З уваги на повоєнний час піст не обов'язує і є диспенза, але це нічого не поможе, бо рацій товщів і набілу ІРО не прибільшить.

Затьміння сонця:

Як заповідає газета „Час", в березні мало би бути повне затьміння „ясного сонечка" із Кремлю. Якщо пророцтво сповниться, то в нас, хоч не буде його видно, зате буде дуже „чути".

Затьміння місяця:

Матимемо тоді, коли не сповниться пророцтво „Часу". Це затьміння наступить у Фюрті, а зроблять його редакторові читачі і передплатники. Крім того матимемо цього року кілька затьмінь розуму, які буде і видно і чути в цілій Баварії.

Комета:

П'ятикутна зірка з довжезним хвостом — мітлою буде урядувати на сході неба теж і в цьому році. Спричинить велику чистку в сателітів.

Вулкани:

Вибухатимуть теж і в цьому році на всіх кордонах СССР. „Фаєрмани" з ОН багато не поможуть.

Погода:

На жаль, не зважаючи на всі заходи, редакція ніде не могла найти календаря, щоб мав сто літ. Тож, вибачте, але дурити вас не можемо.

Схід і захід сонця:

Відбуватиметься більш-менш нормально, як кожного року. Для працюючих кожного місяця по першім — дні будуть коротші, а перед першим будуть довші.

Вітри:

Матимемо сильні вітри в діпівських кишенях, тимбільше, що на 1949 рік заповідають новий „верунґ".

Бурі:

Матимемо бурі в комітетах, бурі між політичними партіями, бурі по таборах, бурі в „Мурі" і т. д.

Взагалі жити буде веселіше!...

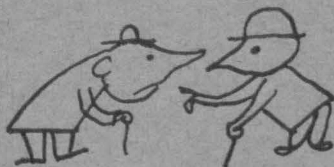

Лис Микита Івана Франка в актуальній ілюстрації

Лев, що цар є над звір'ями
Пише листи з печатками...

Бачиш, почали сваритись,
Ані руш їм поділитись -
Геометри в них нема...

На землі там, близь города,
З дуба грубая колода
Бовваніла

ДР. С. МУК

Недалеко тут-ось тільки
Буде звідси зо чверть мильки -
Є богатий хлоп Охрім.

Др. Г. РИЦАЙ

Присудили: „На галузці
Košчеві на мотузці
Висіть, щоб спустив він дух!

Сталін.

Клятий твій язик вкорочу,
Щоб ти нас не брав на кпи!..

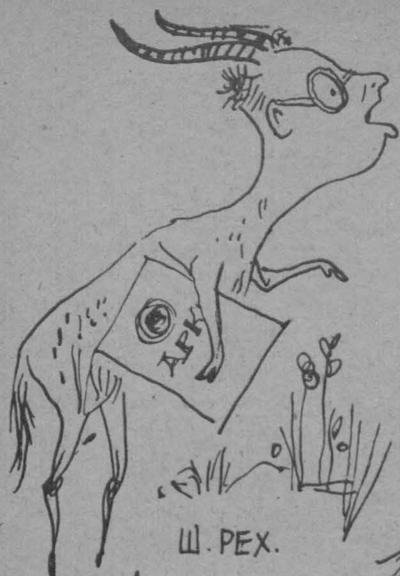

Ш. РЕХ.

Д. МИТРЕНКО.

А і край ввесь заговорить,
Бачте, цап який стиліст!

А Мурлика — Боже, Боже!
Він ще нарікати може?
Хто ж на ловах не сприйма
Бійки, невигод подібних?
Та й хіба ж для мистців бідних
Конституції нема?

Заєць ось душа спасенна.
Як живе, ні вніч, ні денно
Зла нікому не хотів

САМ.ЧУК.

А Бабай якстій зібрався
У дорогу поспішався...

Др. Б. Аран
Я не є баран звичайний
Я овечий патріот!..
Й. Г. Ірняк
Я артист є, любий стрику,
в мені кожне з слів велику
силу вражень підійма...

Др. Є. Ндик.
Глип! Індик посінях ходить.
От, хто крики тут заводить!
З сідала індик упав!..

Переселення з перешкодами

Ів. Керницький

Це було в тій золотій добі нашого Запроторення, коли ще люди не ходили з Ді-Пі-картами, лише з нотапасами, як не було ІРО тільки УНРРА, коли консерви валялись покотом і цигарок було вбрід, а проблема переселення лежала в пеленках. В пеленках то вона лежала, але вже поволі витягали її з них на денне світло. Та й вже тягались з нею, як баба з ступою, по парляментах і всяких зборищах, уже й деякі сміхотворні проєкти схвалювали. Отож тоді саме, котроїсь-там днини, політичний втікач Коля Козенко прийшов до бараку помітно схвильований та й каже свойому братові Сашці:

— Горе, братець, — каже, — справа переселення за океан затормозилася і сіла на рафу потому, що корабельного тонажу не хватає. Брати нас беруть на вихватки, од щирої душі беруть, тільки от — реґістрових брутто тон чорт-ма! Виходить така катавазія, що зараз на рейді стоїть всього один паршивенький транспортовець, а він як закатає раз у місяць душ сотень п'ять, то більше і не думай, а тут же нашого запротореного брата сотень тисячів дві з лишком нараховують! Коли ж діло піде далі такими темпами, як досі, то ми і за років сорок не переселимось з Германії!

— За років сорок, дорогий мій дружок, може нам і поталанить, та тут виринає свіжа морока: коли розбудова української нації піде далі такими темпами, як досі, то через сорок років наплодиться по таборах ще яких сто тисяч народу, — то що ж тоді тим американцям робити, хіба вічно так з нами возитись, чи яка холєра?

— Слухай мене, Сашенька, — сказав Коля після зрілої розваги — пускай вже там американці з усякими суходільними крисами голови собі не морочать, а нам треба знати честь-честю, ми ж — бувшії матроси Чорноморського червонопрапорного флота, ми должні самотужки себе виручать! Давай, братець, втнемо таку штуку, що самі подбаємо про тонаж для нас обох та відправимось в Америку поза очереддю!

— Ну, давай! —
...Співають по наших таборах пісоньку:

„Нас не злякає лявіна,
Ані Сагари піски —
Море нам по коліна,
А Міссісіпі по кістки!... —

Отак із нашими Козенками... Що їм там зони, кордони, та всякі заборони!... „Діду, село горить...” Втримай вітра в полі. Раз-раз — спакували хлопці чемоданчики, пішли на станцію, сіли в поїзд та й поїхали. Їхали, їхали, аж заїхали в Бремен. Покрутилися між руїнами, вже більше з привички, як з конечности, заглянули на чорний ринок, а там подались у гавань. Ходять, ходять, аж гульк — бачуть, на форватері стоїть заякорений розкішний тридимарний траспортовець, ще й свіжо лякерований і під флагом, а якийсь рудий шваб, у комбінезоні, гумовою кишкою палубу сполікує.

— Ґрюс Ґот! Ґрюс Ґот!... Закурили та й розбалакались. І то так балакали завзято, аж у їх всіх трьох руки розболіли ,бо наші хлопці по-німецьки кресали слабувато, а шваб по-нашому ні в зуб. Аж як пішли за якісь пачки та скрині, як присіли, та як витягли з чемоданчика метер самогону, тоді вже розмова покотилась зовсім гладко. Тоді рудий шваб виспівав усе, до чиста: що цей корабель називається „Гуд Лак”, 9 000 БРТ поємности, саме стоїть на рейді, а відправляється завтра, в 8 год. ранку, бере прямий курс на Нью-Йорк і везе додому здемобілізованих вояків хороброї III Американської Армії, що недавно так блискуче визволяла Німеччину з-під німецького гніту. Далі швабисько прослезився, признався, що він теж колишній матрос, служив гармашем при торпедних стрільнах, а тепер, мовляв, служить портовим помивачем.

Тоді наші хлопці йому кажуть: коли ти, брат, трохи грамотний в морському ремеслі, то напевно знаєш, що під баком

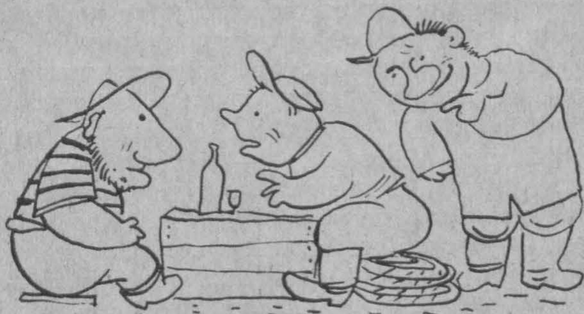

є люка, в роді — комірчина, де переховують мотуззя, вакси, смаровила, тряпки, щітки та інше причандалля. В такій люці міг би сміло заховатись один, а з бідою і два, що хотіли б переселитися поза очередддю, якби по-тихоньки, вечерком, їх туди запровадити і сховати... Ну, німак зразу церемонився, мовляв — це слизька справа, ду, лібер Ґотт! — за таке можуть його розстріляти, отак: пуф-паф! — або й повісити на реї, а він має „фрав" і троє „кіндер", але, що діло було між матросами, а консерви і цигарки теж мали свою реальну вимову, то, кінець-кінцем, договорилися, хоч і на міґи.

В кожному разі, коли на другий день вранці загудів третій гудок і гордий та пишний „Ґуд Лак", з розвіяними прапорчиками при звуках американського гімну, відбив від бременського порту, то, крім приписових пасажирів на чердаку — він ще мав двох під чердаком, про існування яких нічого не знали ні капітан, ні перший офіцер, ні жадне інше корабельне начальство.

Зразу подорож відбувалася без перешкод, хоч і комірчина була з біса тіснувата, без люмінатора і страшенно задихало тиром та терпентиною, а при коливанні кораблем завжди якась зараза летіла на голову, але нашим новітнім Енеям було це байдуже, звикли ж до моряцького діла. Аж біля полудня, як пришкварило сонце, як розпеклися дошки і бляха, ов! — тоді настала гірка година!... Дихати нема чим, пити хочеться скажено, а в комірчині жара, ніби в крематорії, поскидали хлопці одежину, далі й пороздягалися до гола, та все дарма, така жара анатемська, що, просто, гинь!

Перший не втерпів молодший Сашко. Заломився на дусі:

— Дорогий дружок, не сила моя довше страждати, бо страшна жага мене мучить од вчорашнього перепоя! Води! — рисочку води, ради Бога, а ні, то вискочу за борт!

— Стривай, братець, — вмовляв його Колька, — потерпи хоч сутки, поки виїдемо на повне море, а то ще готові, ироди, завернути до порту і нас, штрафним порядком, репатріювати!

— Пускай репатріюють! Все одно помірати! Лізу на верх!

Отак і виліз Сашко перший, голий, як мати на світ привела, а замащений шміром, гей чортяка, а за ним, рад-не-рад, викарабкався Коля. Одне, що хлопці не забули зробити, то встромити в зуби нотапаси, а як лише опинилися на помості, замахали тими нотапасами американцям перед носами і загукали в унісон:

— Ми ді-пі, ми габен пес, волен фарен нах Америка, да нікс афідавіт, нікс — давай назад, вайтер фарен, ґут, Америка, окей!..

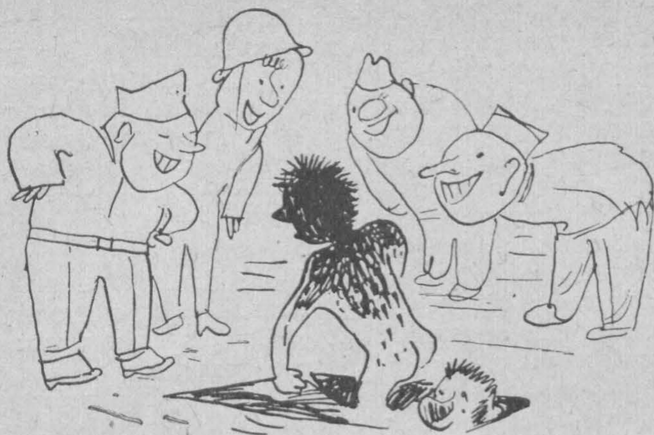

Ну, американцям лише подавай такі придибашки, бо це народ страшно ласий на всякі чудацтва. Як розкумекали в чому справа, то підняли такий окаянний рев, немовби надтягав норд, або яке торнадо. З радости та захоплення не знали, що з Козенками робити: цей тебе фотографує, той тиче в зуби гуму чи цигарку, одні тягнуть до лазні, другі до ресторану, ну. трохи тоді хлопців не порозривали. А щоб начальство нічого не знало, то зараз їх обмундірували: Сашці дали однострій з нашивками сержанта, а Кольці — трохи не капітана!

Аж тепер почалося для наших Енеїв щасливе й радісне життя! Та й чи взагалі можливо уявити собі більшу радість, ніж на кораблі, яким вертаються додому здемобілізовані вояки після переможної війни?.. Це був насправді „п'яний корабель", ба не тільки п'яний, але й понад міру галасливий; бенкетування, гульки, танці, тріскотіння джазу, диковинно-жалісливе виття неґрів — гейби від болю зубів, не припинялося ні вдень, ні вночі.

Правду сказати — хлопці і не стямились, коли переплили океан, бо ввесь час ходили в похміллі, запаморочені від віскі. Аж коли „Ґуд Лак" наблизився до Лонґ-Айленд і з моря випринула величава Статуя Свободи, тоді наші Енеї трохи опритомніли та протверезилися і то з переляку, бо їм чомусь привиділося, що це пам'ятник Леніна з простягнутим угору пальцем...

А вже у ню-йорській пристані — Боже кріпкий! — тут, хіба, можна було дістати мотилиці!.. Непроглядне море народу загатило надбережну, як би два океани збилися докупи, здавалося — вся Америка вилягла зустрічати славетних переможців. Скрізь прапори, транспаренти, квіти, фотографи, ре-

портери, орхестри гримлять, артилерія гатить почесні сальви, народ шаліє-віватує, а вже жіноцтво трохи зо шкури не вилазить!

— Оце, братець, вітання, так вітання, хай йому грець! — кричить зворушений Колька. — Сашенька, ти бачиш який парадний прийом влаштували нам чортові плютократи?

Але розохочений Сашка нічого не чув, ні не бачив, лише репетував на ціле горло:

— Урра!

А на сушу, то їх дівчата просто на руках знесли! Одна міса, краща від другої, хватала тебе в обійми, розціловувала накрашеними вустоньками, обтикала квітами і передавала другій, а та друга — третій, так перейшли хлопці через бо-зна скільки солодких обіймів, аж диво, що жадному ребра не потріскали, тільки всі поцілунки повідбивалися їм на щоках.

Та, згодом, все якось втихомирилось, вмовкли орхестри, крики та віватування, хмара самоходів, мотокарів, бусів і тролейбусів, навантажених народом, рушила з пристані в місто, надбережна раптом спорожніла, лише наші Козенки стояли далі ні в сих, ні в тих, з глупими, безпорадними мінами, дарма, що вигляд мали наскрізь бойовий, бо ж на них були мундури з відзнаками сержанта і капітана! До того ж хлопці не надто впевнено трималися на ногах, і немов тільки для того, щоб заякоритися на тому непевному, новому континенті та знайти на ньому якусь зачіпну точку, вони конвульсійно, з усієї сили, притискали до грудей величезні букети квітів...

— Ну й цирк! — сказав нарешті Колька, почухавши потилицю. — Зразу з парадою тебе зустрічають, з квітами і поцілуями, а потім залишають напризволяще, ніби головою в терні... Куди ж його, братець, тепер нам іти? До кого вдатися за приютом?

— Давай прямо! — махнув рукою Сашко.

Але „прямо" іти було їм не під силу, бо, сіроми, спотикалися й перевалювались з бек-борду на штоер-борд і, розгойдавшись на кораблі — не могли тепер прийти до рівноваги; вони блукали-блукали, таскаючи далі наперед себе оберемки квітів, кудись, проміж портові склади, доки та провулки, аж забрели в парк, чи сквер такий, де росли дерева й рясніла мурава. На цю мураву склали свої зметружені, скитальські кості, а китиці квітів уткнули під голову і захропіли.

Славно спали хлопці, довго, твердо, по-козацьки. Були б спали ще довше, аж Мілітарна Поліція сон їм перебила...

Ну, розмова з емпістами була коротка: хлопці показали нотапаси, емпісти сказали: — окей! — і попросили сісти в „джіпа". З зустрічі з представниками військової служби безпеки

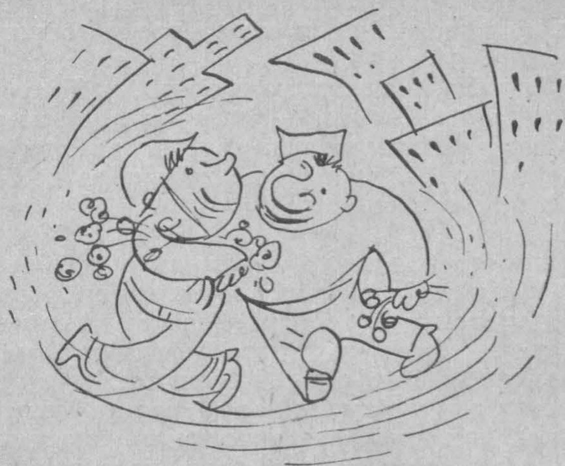

наші Енеї надзвичайно зраділи. Іншим разом може і рвали б перед ними на зламану голову, тепера ж — привітали їх, як рідних і з радощів трохи їм на шиях не повисли!

— Отак, братець, — сказав Коля, підсаджуючи Сашку в „джіпа". — Всі про нас забули, всі нас відцуралися, одна лише Ем-Пі пам'ятає! Ну, й слава Богу: куди ти не поїхав би, а все якась рідна душа тебе відпитає!

На команді справу скоро з'ясували. Втім — хлопці нічого не таїли, сказали урядовцям істинну правду: звідки в них американські однострої й відтиски поцілунків американських красунь на лицях, як опинилися в парку, на траві, і, взагалі, як опинилися в Америці.

Урядовці все те слухали, привітливо всміхалися та казали: „окей!"

— Ну, й чудний народ, їй Богу! — дивувалися хлопці. — В них усе „окей!". Ти йому скажи: — я тобі маму заріжу, — а він тобі: „окей!"

Проте, хоч все було ніби „окей", то після переслухання обох братчиків приперли на ніч в околодок, а рано-вранці, під сильною вартою, відставили до порту, і тим самим „Ґуд Лаком", що з такою парадою привіз їх до Америки, — відшупасували назад до Европи!..

Привела їх варта аж до табору та й питає:

— Це ваші, — каже, — люди?

— Наші! — гукає командант, — звісно, що наші: Коля і Саша Козенки, п'ятий бльок, десята комната. А що знову щось наброїли?

— Нічого не наброїли, лише завчасно переселилися. Беріть собі їх і поза чергою до Америки не пускайте!

... А коли вже наші мандрівники після всіх пригод, опинилися в бараці і з насолодою простягались на своїх лежанках, — тоді Колька сказав Сашці:

— От, ми дураки, братець: в Америці, кажеться, були, а Трюмана не бачили!

НА ВУЛИЦІ

— Дивись, що за красуня перейшла! Це жінка, про яку можна сказати: „І не вводи нас во іскушеніє”...

— Якщо б ти краще цю жінку знав, то сказав би: „но ізбави нас од лукавого!”...

*

Один старший парубок ходив щовечора до вдови на „чайок”.

— Чому ж не одружишся з нею? — питаються його.

— А куди ж я тоді ходив би щовечора? — відповів він.

*

Під час війни один подорожній оглядав німецьке містечко і зайшов до одної великої стайні. Приглядається коням, аж надходить дижурний старшина і кричить до подорожнього:

— Яким правом ви сюди ввійшли? Це старшинська стайня!

— Вибачте, — каже той, знімаючи капелюх, — я думав, що **кінська** стайня.

*

На вправах старшина питає стрільця:

— Стрілець Ключка, чому замикаєте очі, коли стріляєте?

— Та ж ви казали, пане хорунжий, що сьогодні матимемо „сліпе” стріляння.

*

ОДРУЖІННЯ

Кандидат до одружіння до посередника-сватача:

— Ні, з цією дівчиною я не оженюсь. Та ж вона має одну ногу коротшу!

— Послухай мене — каже посередник, — на цьому ви можете тільки скористати. З кожною жінкою може трапитись, що впаде під трамвай або авто і потім буде мати кошти на лікаря, лічницю і аптеку. А тут маєте вже все готове!

*

ПО П'ЯНОМУ

Вночі дещо „завіяний” діпіст стукає до дверей свого сусіда:

— Вибачте, але маю страшну спрагу.

— Ой, бідачисько, — відзивається господиня, — почекайте хвилину, я винесу вам воду.

— Пощо? Кажу ж вам, що маю спрагу, але зовсім не хочу митися, — відгукує злісно п'яний.

НЕБЕЛИЦЯ

ПРО ЛЮТОГО ЦАРЯ НЕВІЛЬНИЦЮ-КРАСУНЮ СТРАШНУ СТОНОГУ ВІДВАЖНОГО МЛИНАРЯ ТА ЧОРНОГО КОТА

•

Колись давно-давно була собі країна
(Про це не згадує уже ніяка мапа),
Крізь море йшлось туди, аж майже по коліна,
А звалася вона звичайно — Песвасдряпав.

У тій країні цар мав дуже лютий владу
(Він від грози, що в нім, ніяк не міг вже спати),
Вклонялись всі йому і спереду, і ззаду,
І взагалі кругом, аж соромно казати.

А жив той лютий цар під хмарами у замку
(Доріжка йшла туди, що на одну лиш ногу),
І він свій край зорив, ввесь день стояв на ґанку,
А на припоні мав страшну-страшну стоногу.

А в замку тім жила невільниця-красуня
(Сумна вона була, розпукою прибита),
І думалось її — як цар вночі закуняв, —
Коли це, ах коли він натягне копита!

Царя боялась страх, аж личко примарніло
(Хоч дарував щодня намисно і коралі),
А як поглянув він — вмлівало біле тіло,
Щоби не пригорнув її — ну і так далі...

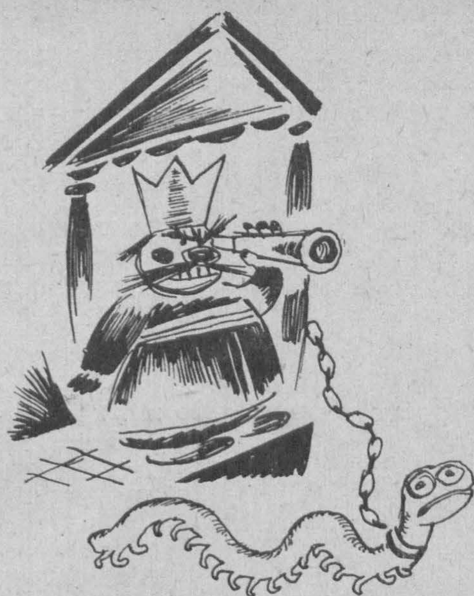

Отак вона жила, лебідка білокрила
(І світ їй почорнів від туги і від болю),
І пиво те пила, що доля наварила,
Хоч ніколи в устах не мала алькоголю.

Проходили роки в далеке і незриме
(І чар життя завмер і до життя охота),
Незмінне лиш було нещастя невмолиме,
Тримаючись її, неначе п'яний плота.

Та ні! Життя її змінитись врешті мало
(А цар про це не знав, ходив і хмурив брови),
Мов папоротин цвіт вже щастя розцвітало,
Велике й змісту вшерть, як вим'я у корови.

Незглибне майбуття, і важко відгадати
(І раб про це не зна, ані тирани горді),
Кому одного дня прилине звук сонати,
Кому кулявий чорт утне на клявікорді.

А розповідь оця ніяка це баляда
(Хто хоче, знайде в ній балядні елементи),
Це про кохання річ — одна найбільша правда,
Хоч згадки в ній нема ніде про аліменти.

Сідай усяк, хто дав любові все в офіру
(Відомо нам усім: любов за смерть сильніша).
Тим часом я при вас ще перестрою ліру
І вірш оцей зміню на інший розмір вірша.

II

В країні лютого царя
В млині млинар вродливий
[жив.
Він переплив усі моря,
І теж „per pedes" він ходив.

Ходив він по світах усіх,
Завзято всюди мандрував
І пережив пригод із міх,
Хоч цента при душі не мав.

Фатаморґанилось ввесь час,
Що знайде вічне щастя він.
Аж потім спостеріг нараз:
Знайшов, але звичайний
[сплін.

Вкінці млинар примандрував
У царство лютого царя.
— „Тут житиму" — собі
[сказав, —
А на царя то свищу я."

Бо він відважний зроду був,
І не боявся жадних пут,
Хоч від людей навколо чув:
— „Втікай, бо горе буде тут!"

Поставив хату він і млин,
І ґаздівство собі завів,
А з калачів поставив тин,
Та ніколи його не їв.

Крутилось колесо в млині,
І світ, і місяць з-поза хмар,
Крутилися і ночі, й дні,
Крутився з ними і млинар.

У млинаря в млині дрімав
На печі завжди чорний кіт.
Мишей він не ловив, лиш ґав,
А хвіст у нього був, як дріт.

І вкупі добре їм було,
Млинар молов, кіт воркотів,
Хазяйство швидко в них
[росло
І теж ріс тин із калачів.

Не знав млинар про те однак,
Що туга серце обмота,
Хоч він бувалий був козак,
І був твердий, як хвіст в кота.

Ось раптом закохавсь млинар
(Хоч спершу сам не вірив
[в це),
І важко зносив свій тягар,
Як курка струсине яйце.

Він закохався вище вух,
В красуню, що в царя жила,
І з туги потовстів і спух
Аж дивувалось пів села.

Бо дивно, в замку не бував,
Лише до замкових вершин,
Мов ґімназист зідхати став,
І з'їв із калачів свій тин.

Та щож! Відомо, що любов
Предивна у житті бува.
Коли горить, не треба дров,
І диму повна голова.

І раз, як ніч зійшла на світ,
Пішов млинар на ту гору,
І думав: — „Є якийсь там
[пліт,
А в плоті я знайду діру".

„Зроблю крізь неї тільки крок
І вздрю красуню у вікні.
Бо голова від тих думок,
Як колесо в моїм млині."

І він помчав у царство див,
Мов хто його гарячим пік.
А як на стежку лиш ступив,
То на одній нозі — скік-скік!

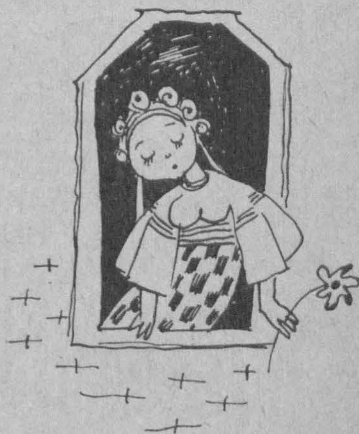

Та біля замку — що за жах!
Стонога здержала його!
Аж світ став дубом ув очах,
А кіт в млині сказав: „Ого!"

Втікати вже було ніяк,
Попався він в страшний
[полон,
Як риба рибакові в сак,
Як поміж порцеляну слон.

Запінився із люті цар:
— „Мою ти знищив самоту!"
Але відважний був млинар,
Хоч серце скочило в п'яту.

Усе сказав цареві він,
А цар як крикнув, як закляв!
Аж тинк посипався із стін
І піт стоногу обілляв.

І мовив він: „Побачиш ти
Красуню, але знай таке:
Щоранку мусиш принести
До замку міхів п'ять муки".

„Так цілий рік!" — І цар
[скінчив.
Стонога землю аж гребла.
Млинар подумав: — „От
[скрутив,
Немов батіг з піску й стебла!"

Та погодився й поманджав
Додому, до кота у млин,
І так себе він почував,
Як у колоду вбитий клин.

Носив муку він цілий рік,
П'ять міхів повних — от біда!
І по дорозі скік і скік,
Аж з лоба лилася вода.

По році цар до нього рік:
— „Погані в нас тепер часи,
Побудь іще у мене рік,
Щодня мені муку носи".

„І ти повинен бути рад,
Не нарікай, ані мур-мур!
А впорожні йдучи назад,
Роби стонозі педікюр!"

І цар замовк, глядить з-під
[брів,
Стонога землю знов гребе.
А наш млинар аж побілів:
— „А шляк же трафив би
[тебе!"

Та службу знов свою почав,
І по дорозі скік і скік!
А кіт на печі: „М'яв та й
[м'яв!"
І так ціліський круглий рік.

Красуня снилась кожну ніч,
І також снилася удень,
І м'явкала вже навіть піч,
Красунею був кожний пень.

А як сходити мав із гір,
Де мрякою туман все крив,
Робив стонозі педікюр,
Ну і собі він теж робив.

По році цар йому сказав,
Насупив брови, як сніпки:
— „Хоч ти завдання подолав,
То вислухай іще таке:

„Стонога люта в мене є,
Прийди змагатись з нею тут,
Або вона тебе уб'є,
І станеться тобі капут,

„Або побореш, то уздриш
Свою красуню. Що, готов?"
— „От маєш, бабо, добрий
[книш!"
Млинар аж стерп і похолов.

Прийшов додому, похиливсь,
А кіт до нього: „Муру-мур,
Чого ж ти, ґаздо, зажуривсь?
Я вже зроблю їм педікюр!"

І рано-вранці на зорі
Пішли вони: млинар і кіт,
А як вже були на горі,
Млинар постукав до воріт.

Стонога вийшла, — як
[уздрить
Вона кота! У дірку шмиг!
Аж задрижав весь світ на
[мить,
І тільки слід по ній застиг.

А цар, як цю новину вчув,
Розсипався, — тиран і кат.
Бо зроблений штудерно був
Із сіна і дрантивих шмат.

Радів млинар і кіт радів,
І дівчина-красуня теж.
Та мало в словнику є слів,
Для щастя їх не збереш.

Весілля в млинаря було,
Три тижні бавився усяк,
По бороді усім текло,
Та не попало в рот ніяк.

III

Шостистопний ямб дозвольте
[підстроїти
І розповідь оцю скінчити, як
[пристало,

Укритий зміст її вгадають на-
[віть діти,
А хто дурний, нехай їсть далі
хліб і сало.

А жартівливий тон — ніяка
[це завада,
Це перець, що його підсипу-
[ем у страву.
Кому ж загострий він, то і на
[це є рада:
Хай липовий п'є чай або яч-
[мінну каву.

Бабай

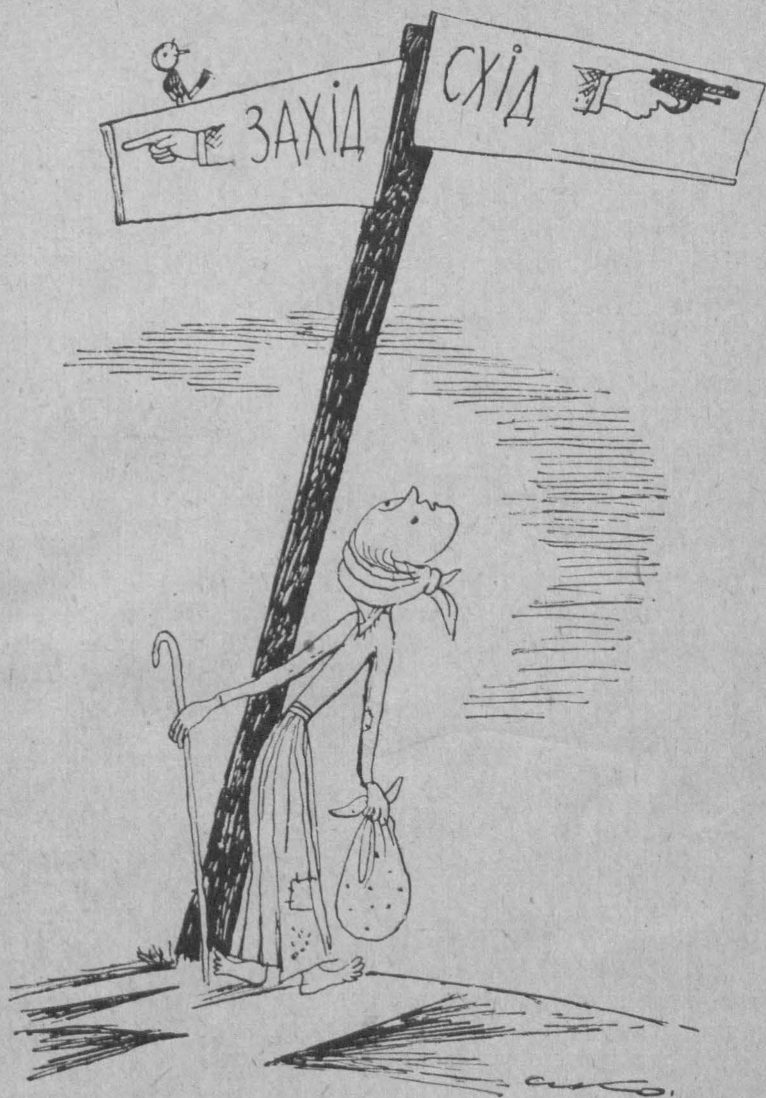

Европа на роздоріжжі

Провідник
по українській еміграції

УНРада

Місце урядування невідоме. Міністри — в кожнім таборі по п'ять, з того два фальшиві.

ЦПУЕ

Половина ЦПУЕ урядує в Авґсбурзі, а половина у Франкфурті. Авґсбурґ не відповідає за те, що зробить Франкфурт, і навпаки. У всяких справах можна звертатися листовно до байдуже котрого осідку, всеодно вам не відпишуть.

СХС

С. Х. С.!
Був фонд
Але щез,
С. О. С!!!

За допомогою не звертатися на Дахауерштрассе 9.

НТШ гляди УВАН

КоДУС

Стипендії вичерпані, звертатися до СХС.

УКРАЇНСЬКИЙ ВІЛЬНИЙ УНІВЕРСИТЕТ

Приймається тільки після подання свідоцтва зрілости. Свідоцтво зрілости можна набути в Мюнхені, Розенгаймерштрасе 46а, подвір'я.

ЗУДАК — заступництво на Европу

Д-р Смук на службовій поїздці.

УВАН гляди НТШ

МУР

Письменники виступили, голова виїхав до Канади і МУР найшовся під муром.

ОМУС

Голова Блавацький перевантажений громадською працею в таборовій раді. На відмовну відповідь залучіть поштову марку.

ОУМ

Об'єднує трьох музик і 58 членів.

УСОМ

Голова в Берхтесґадені, заступник в Пфаркірхені, секретар у Реґенсбурзі. Печатка в Мюнхені, фірмовий папір в Пріні, образи поїхали до Америки, а мистці сидять на льоду.

ОПДЛ

Об'єднує працівників дитячої літератури проти визиску видавців. Зате не платить авторських гонорарів.

СУЖ

Об'єднувало журналістів. Тепер нечинне.

НДОУЖ

Роз'єднує журналістів. Тепер теж нечинне.

СУМ

Організація, що не займається політикою, але політики займаються нею.

ПЛАСТ

Видає словники англійсько-українські і продає пасту до підлоги і т. п. Крім цього займається мандрівництвом у зв'язку з переселенням.

РУХ

Перестав рухатися.

ЖІНОЧЕ ОБ'ЄДНАННЯ

Об'єднує тільки жінок.

УТГІ

Позаочні курси і позаушні виклади з усіх можливих і неможливих ділянок науки.

„УКРАЇНСЬКА ТРИБУНА"

Рукописів не звертається! Все друкують.

„ЧАС"

Рукописів не приймає. Все пише сам редактор.

„УКРАЇНСЬКІ ВІСТІ"

Формат газети збільшений, формат редакторів зменшено. Багряний відійшов — шиб не вибивати!

„НЕДІЛЯ"

Виходить кожного четверга.

„ПРОБЛЕМИ"

Станули і стоять перед проблемою „верунґу".

АНСАМБЛЬ УКРАЇНСЬКИХ АКТОРІВ

Ставить тільки великі п'єси. Можуть бути одноактівки.

ТЕАТРАЛЬНА СТУДІЯ ім. Й. ГІРНЯКА

Тренує молодих адептів театрального мистецтва до сорокп'ятого року життя.

Коли робиш добро іншим, не забувай і про себе, бо все одно ніхто тобі не повірить, що ти це робиш безкорисно.

*

Коли ти втратиш навіть усе своє майно, не попадай у розпач, тобі залишилось ще життя.

*

На смертній постелі ти можеш відректися всього земного, але ніколи надії, що повернешся до життя.

Хто дає скоро, дає подвійно, Хто дає поволі, завжди має шансу застановитись — і не дати.

*

Не встрявай з комуністом в дискусію, бо він так напханий брехнею, що в нього не залишилось жадного місця для правди.

*

Смерть не завжди страшна, зокрема тоді, коли приходить до твоїх ворогів.

Не дивися пожадливим оком на прохожих жінок, бо досить тільки однієї, щоб стала тобі в горлі.

*

Коли над тобою стоїть смерть, це зле, однак краще, ніж те, коли б над тобою стояв гробокоп.

*

Відомо, що неправда має короткі ноги, однак вони її завжди вистачають, щоб обійти ними цілий світ.

— Як вам подобається у нас в Бертесґадені?
— Було б гарно, тільки гори вид заслонюють.

„ВСЮДИ ДОБРЕ — ДОМА НАЙЛІПШЕ"

— Чоловіче, чого ж бігаєте такий зденервований по вулиці? Успокійтеся, я зараз заведу вас додому, до дружини...

— Що? Додому? Нізащо в світі, я ж саме з дому вийшов!...

В ТЕАТРІ

Під час вистави в театрі один чоловік починає зі своєю дружиною сварку. Ведуть себе так голосно, що хтось із глядачів звертає їм увагу.

— Може б ви вже перестали. Не чую ні одного слова.

— Дивися, який! А що ж то вас обходить про що я з дружиною говорю?!

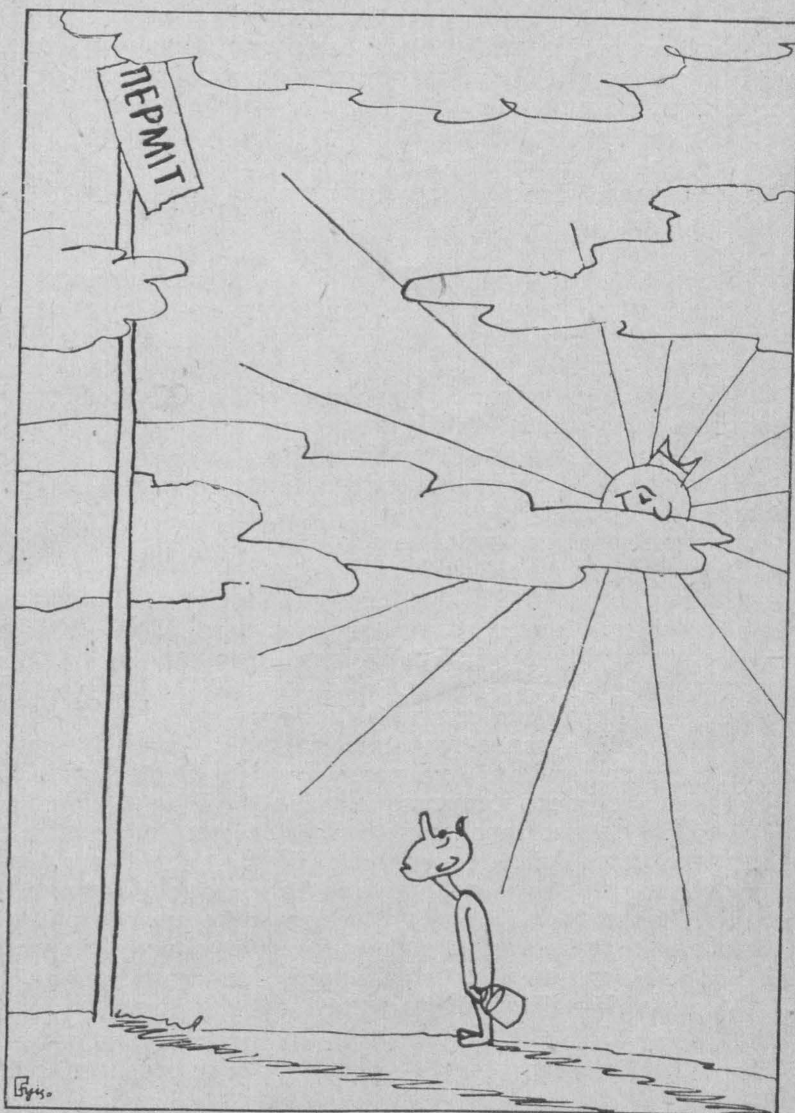
ПЕРМІТ

Чесна Еліто!

Оце рік минув си, єк би батігом тріс!

Тилько, жи як за вівцами ци баранами батігом тріснути, то вни гї мудрішеют і біжут хитше вперед, а за люґми, єк рік батігом трісне, то вни май ше дурніші си робє: і памет дес си поґіє і ганімушу венци убуває.

Я вже цесе по собі вижу.

От, дайминато, кажи ми йкос моя жона:

— Мой, Грицу!

— Гир! — відзиваю си.

— Може бис пішов на сило до боєра тай шос вiминєв?

— Та єк піду, коли ни ма си в шо вбути?

— Єк нима? А деж цесі чиривики, жис си на них в суспільній вліці записав?

— Писати то си писав. Хтів сми чиривики, али писав си на сурдут, а дали ми, вибачєй, коминерку.

— То, — каже вона, — взуйси і йди!

— Мой, ци ти чєсом низдужієш на йкус горєчку? Та єк си в коминєрку вбувати?

— Єк так дали, то видко так маї бути!

— Та єк таке годно бути?

— Та чьо не годно? На цесій міґрації всьо годно бути. Аво маїмо в ляґрі коминданта, а коминдирує єнчий, тот у ґланцованих холєвках, жи го від бандерівців назначили, а биз тото коминдант на всєх паперих си підписує. Аво плюфесурів записали як кухарок від кухні, а биз тото вни вчєт далі бахурів у гаминазії, а варєт тоті йкіс вредники, жи записані до порєдків у канцелярійох. Аво коли нам обтєли цесі кельорії, а обтєли масло, замість капусти!

Тай єк знєла так „авокати", аж ми си самому всьо ув голові пирикрутило. Той так мє непокоїла доким не взєв ґальоші, шом торік замінєв за сорочку, за тоту, жим віфасував заміск гачів. Вбувсми си в ґальоші, привєзав їх шнурівков, жим їх дістав заміск скерпетків, а коминерку сховавсми до кишені, жибим мав шо мінєти в боїра і питаю ше жони:

— А шо тобі найвенци тра в хаті?

— Та, тра — каже — муки, бо нима з чього каші зварити, жиби мож хліб помастити до кави, бо гирку вже ни годнам пити.

Подививси я на жону, алем вже нич ни повів, лиш єм плюнув і пішов на сило. Йду тай гадаю си: — „Ти того всьо файно навіговорила, али єк я маю цисе по нимецки казати, то хоц би мє різав — ни знаю".

Прийшов сми до йдного баєра і кау:

— Морґі!

То гейби по нашому „Славайсу".

А він до мене теж:

— Морґі! Вас волен?

— Миль! — кау.

— Никс миль!

— Будер!

— Никс будер.

— Аїр!

— Никс аїр!

— Флийш!

— Никс флийш!

— Никс? Бодай ти так здох!

— Вас нох?

Всердивси я і кау:

— Поцулуй мє...!

А тот:

— Никс араку!

Так мні-вєнци договорив сми си в єдного, в другого бай у третіго, аж мє руки від тої бесіди зболіли, тай гадаю си, нич з того, тра йти д хаті.

А тут в порожне вертатиси йкос маркотно. Али дивлю си, сидит на ворині малий німцюга і свищет у якес штудерне свистало.

Поторгував сми си якой-такой і замінєв коминєрку за

Прийшов д хаті, а жона:

свистало.

— Щос приніс?

— Аво! — і показав сми свистало.

— Та ци ти дурний, ци шо?

— Ни дурний, нибого, — кау, — али типер му свистати на тебе, хоц єс шлюбна, свистатиму на цалий ляґір тай на цалу нашу міґрацію! А єк ти зголоднієш, то си тиж свиснеш і меш бути сита, єк я в коминєрці вбутий!

І по цесім слові єким си надув, єк надув — тай нич!... Ни свище. Я суди, я туди — ни свище! Я з цього боку, я цесього — свисту нима! Бодай тє фрас! — бахор ошукав, ци шо, йнакше ни може бути, бо шо ни роби — ни свище. Або може йкас нимецка штудерація, жи тра знати єк...

А жона нич, лиш підішла позад мині і ни знаю, ци то був банєк, ци звиклий макогін, досит, жи єк мі засвистало, том три дни мародував і оклад на голову робив.

Отака, ніби звикла в малженстві сторія, али вам і вповідаю до прикладу, жибисти тиж часом свистака д хаті ни несли,

бо то хоц в таліґенції йнакше і макогоном сє ни компромітирують, але за цисе дами мают йкус миґрену, жи нев чоловіка чисто зломит, гирш десік макогонів.

А типер вінчую Вам з цим Новим Роком, жиби Панбі поміг вернути си на рідну землицу, тай бисте мали ше багато моци і бізувані, жиби вам політика грала, тай бисте ше каменарі по селах закладали, жиби з попами война добре йшла, тай всі інчі партії бисмо покасували. Тай ше, жиби наші риндикали були зверха, а цесі на споді, жиби й ни дихали! Жиби нам йшло всьо ведлуґ нашого проґраму сицилістичного з року на рік, доки Вам Панбі назначив вік, аж до нової міґрації. Бо єк би так всьо си сповнило, що Вам зичу, то би си йнакше ни скінчило, лиш напевни ше однов міґраційов.

Али Панбі добрий тай нас від цесього вхоронит.

Тото Вам від щирого серці зичу

Гриц Зозуля

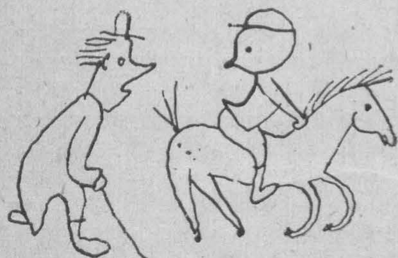

КІННОТЧИК

— Куди ж ти їдеш?

— Спитайся коня, не мене.

— Але ж ти хотів їхати в протилежному напрямі.

— Я, думаєш, буду із конем сперечатися?

*

ПОДРУЖЖЯ

Коли чоловік із своєю дружиною переходить вулицю, а вулицею над'їжджає авто, то чоловік говорить до дружини:

Впершому році по вінчанні: Почекай, котику, поки авто переїде.

В другому році: Почекай, авто їде!

В п'ятому році: Почекай, не бачиш, що авто їде?

В десятому році: Чи ти сліпа? Не бачиш, що їде авто?

В п'ятнадцятому році: Не каже нічого, дружина попадає під авто, а чоловік йде далі.

*

У ЛІКАРЯ

— Як почувається ваш чоловік?

— Дякую, вже дещо краще. Сьогодні з'їв навіть трохи картоплі.

— З апетитом?

— Ні з капустою!

ПРИПИС ДЛЯ ПЕЧИВА

Спішилась жінка до міста і просила чоловіка, що в котрійсь там годині будуть в радіо подавати різні приписи на печиво, то ж хай він запише їх на клаптику паперу і пішла. Чоловік взяв олівець і папір, включив радіо і слухає. Одначе погано включив, так що чути було одночасно дві радіовисильні. Чоловік не звернув на це уваги і записав:

„Взяти миску муки — на рамена — раз! Присісти — пальці випрямити — два!
Вимішати в 1/2 л. молока — віддих — до чайної ложки соли — раз!
Вбити двоє яєць — руками вперед — два!
Вимішати добре — глибоко набрати повітря — раз!
Вилити до форми — присісти — два!
Вбити білок з яйця — руки вперед — раз!
Поставити на піч — ноги вперед — два!
Положитись горілиць — раз!
Висмарувати гору білком — два!
Прикрити коцом — раз!
Глибокий віддих — два!
Покласти на стіл — головою вниз — раз!
Посипати цукром — стрибок вбік — два!"

*

ДУМКА

Жінка, як новий ковнірець. Коли візьмеш на шию, щойно і тоді переконаєшся, що це за „нумер".

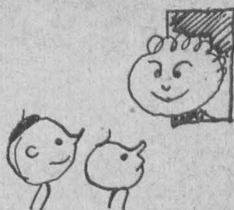

НАШІ ДІТИ

Під вікном на вулиці стоїть Богданко і Юрчик.

— Мамо! Мамо! — гукає до вікна Богданко.

— Чого ж тобі, Данчику? — питається мама, виглянувши крізь вікно.

— Нічого, мамо, тільки Юрчик, не хотів вірити, що ви маєте зиза.

*

Ішов дорогою коливаючись, п'яниця і штовхнув прохожого:

— Чи ви сліпі? Не бачите людей? — каже прохожий.

— Та бачу, пане добродію. Замість одного, бачу вас аж двох.

— То чому штовхаєте?

— Бо я хотів перейти поміж вами обома.

*

— Що порадити, дорога сусідко? Мій чоловік щодня приходить п'яний, занедбує господарство, не сидить у хаті, а все тільки в шинку.

— Та є тільки одна рада.

— Яка?

— Заведіть собі дома шинок.

Куховарський порадник для самітних

Борщ. В першу чергу мусите вибрати, який саме борщ будете варити: східняцький, чи галицький. Якщо ви східняк, варіть борщ галицький, якщо ви галичанин, варіть східняцький тоді той борщ матиме соборницький смак. До порожнього горшка налийте воду, найкраще з партійної програми партії, до якої належите, і варіть доти, доки вона не стане товста. Коли ж цього не буде, виступіть з партії. До води можна вкинути капусти, і то досить багато, бо капустяних голов у нас досить, можна теж додати буряків з бурякових плянтацій у Канаді, куди виїхали деякі наші скитальці, — в цей спосіб засвідчите, що в кожній порі пам'ятаєте про них. Коли це все звариться, занесіть цей борщ свині свого сусіда, якщо своєї не маєте, бо відомо, що борщ любить сало. Порожній горщик передайте президії таборової ради, додаючи ще й другий, щоб вона могла далі переливати з порожнього в пусте.

Вареники. Розкачайте тісто, а спершу розкачайте себе за допомогою горілки, щоб тісто не було надто тверде. Валок позичте у своєї сусідки, але вважайте, щоб це було вже після того, як вона скінчить дискусію із своїм чоловіком, бо можете прийти не в пору. Склянкою, з якої ви пили горілку, викрайте в тісті круглі палянички. Коли скінчите, можете післати когось, найкраще свого приятеля, по ще одну пляшку горілки. Випивши її з приятелем, ви повинні ліпити вареники, начиняючи їх картоплею зі сиром, але не робіть цього. Ідіть спати, бо все одно вареників не зварите.

Щука в холодцю. Берете вудку і йдете на чужий став, де годують щук. Коли зловите щуку — половину куховарської праці ви вже виконали. Коли ж вас зловлять — ніякі куховарські поради вам не поможуть, мусите радити собі самі, як викрутитись з прикрої ситуації. Головне у цій справі це те, щоб щука була нежива, бо жива почувала б себе в холодцю дуже погано. Усмертити щуку можна зовсім просто: впустити до відра, не налявши до нього води.

Голубці. В капустяні листки загортаєте риж, або гречану кашу. Коли вам це не вдається, загортаєте це все в газету і викидаєте через вікно. На голубці йдете до сусідів.

Фрузя

СКИТАЛЕЦЬ В АМЕРИЦІ

Приїхав скиталець Іван Неборак до Америки. Крутився кілька днів без праці, врешті дістав роботу в одному цирку. Вдень помагав ставити шатро, а ввечорі натягнули на Івана ведмежу шкіру і кажуть йти на арену. Вийшов Іван і зі страху аж присів. Проти нього суне правдивий ведмідь. Згідно з програмою, мав наш Іван під шкірою ведмедя звести боротьбу з правдивим ведмедем. Але зі страху не міг рухатися. Принишк до землі і шепче молитву: „Отче наш, іже єси”... Але другий ведмідь підійшов до нього і шепче на вухо:

— Не бійся, я теж скиталець!...

*

В СУДІ

— Чому ви вкрали годинник?

— Це було так: Ішов я і годинник теж ішов. Думаю собі: підемо разом. І годинник пішов зі мною.

*

— Чи підсудний знає значення присяги?

— Так! Як присягну, тоді мене зловлять, а як відмовлюсь присягати, тоді піду до арешту.

НА ФЮРІХШУЛЕ

— Сьогодні я їв дешевий обід.

— Скільки заплатив?

— Шістьдесят пфенігів.

— А що ж ти їв?

— Зупу, бефштик, шницля і яблука.

— За шістьдесять пфенігів?... Хіба все було кінське?

— Ні... Яблука ні!

*

— Рано встаю о п'ятій і до шостої роблю руханку, потім зимна купіль до сьомої, а далі прохід до восьмої. Щойно тоді йду на снідання.

— Як ти все те можеш видержати?

— Не знаю, бо я щойно від завтра починаю.

*

ЦЯПКІЯДА

Цяпка оповідає:

Раз іду я лісом, дивлюся, край лісу стоїть москаль. Я прицілився, бух! — але москаль нічого. Я вистрілив другий раз — стоїть. Я третій раз — стоїть, четвертий — стоїть і навіть не дрогне.

— Дивно, чому ж це?

— Виявилось, що москаль був глухий, як пень!..

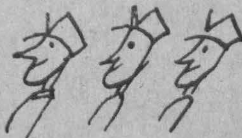

ПРО ЩО ЗВІРІ МРІЮТЬ

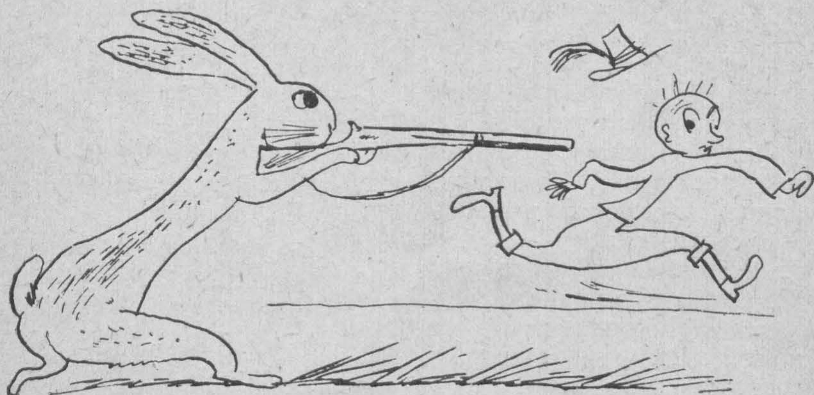

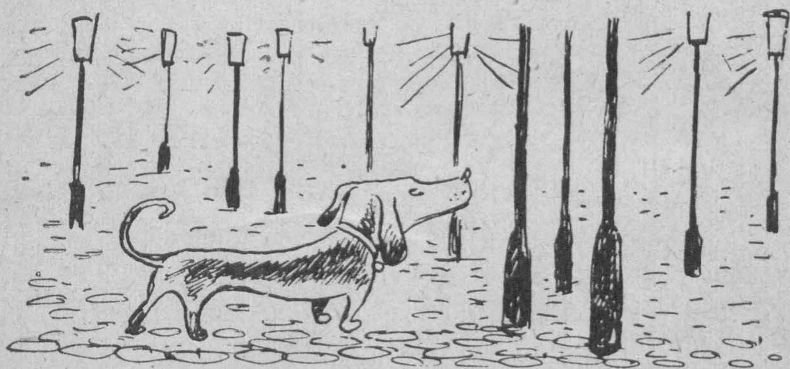

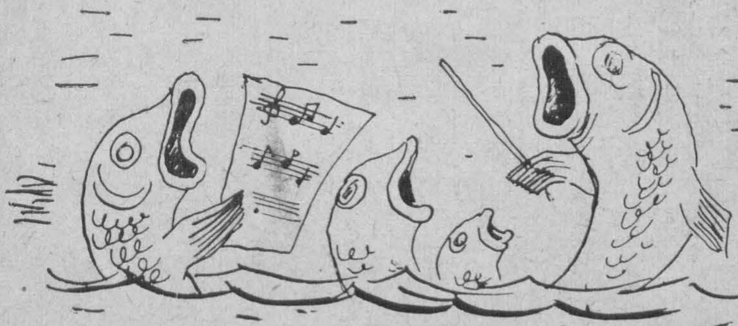

ПРО ЩО ЗВІРІ МРІЮТЬ

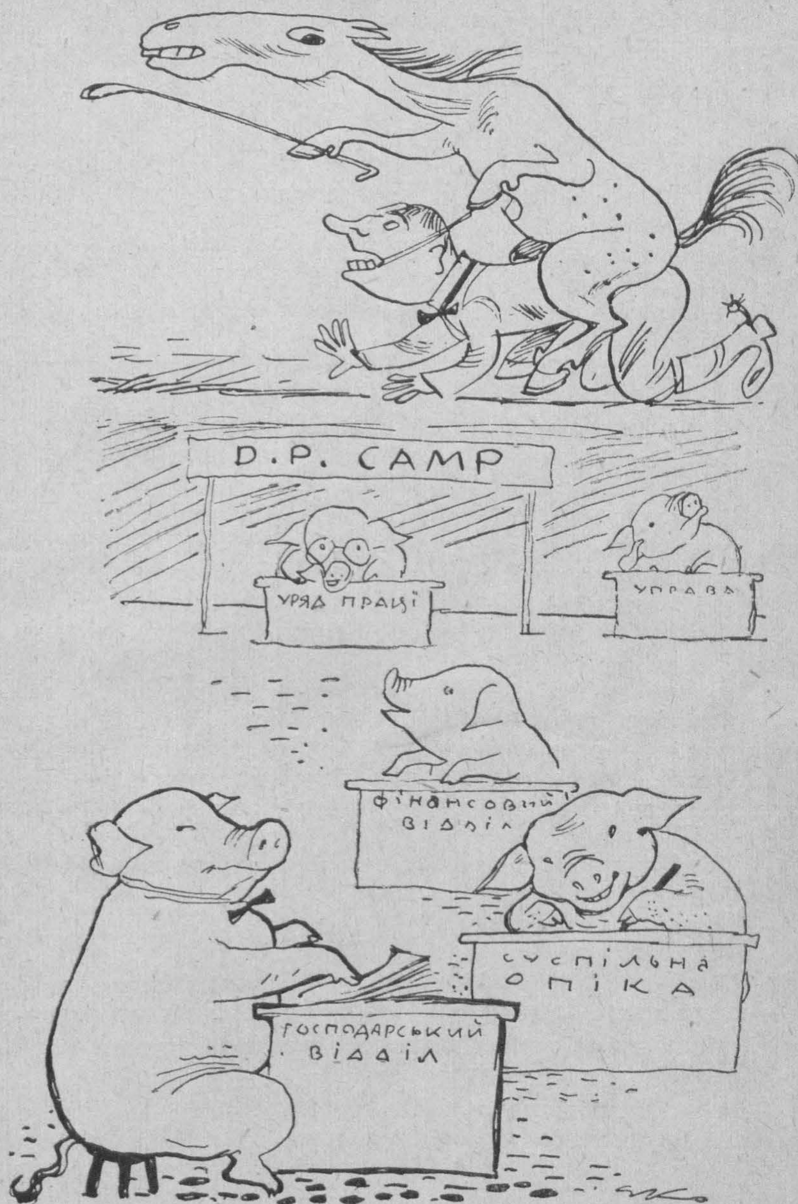

Х

ХАРАКТЕР

Що не кажіть, але моя дружина має характер. Це сильна індивідуальність, що ламає кожний спротив. Найважливіше це те, що вона завжди має рацію.

Якось вона зупинилась перед виставовим вікном модної крамниці.

— Глянь, який чудовий капелюх! Це хіба найновіший паризький модель! — (Її палець вказував на щось крізь шибу).

— ???

— Невже ж не бачиш?! Цей, ось там, зелений з брунатним!

Не зважаючи на мою добру волю, я не міг нічого капелюхо-подібного побачити.

— Ну, що за недотепа! — (Її голос почав злегка дрижати).

— Ах, цей... (я й далі нічого не бачив).

— Він напевно мені до лиця. Подобається тобі також?

— Гм... то значить... Ах, ти думаєш певно про цю комічну річ зі шкіри і атласу?

— ,,Комічна річ"! Господи, і що ж ви, чоловіки, за люди! Це ж чудовий капелюх і напевно найновіша мода. А ти хочеш, щоб я завжди старомодно вдягалася, щоб я була поганіша, ніж інші, щоб з мене люди сміялись, що..., щоб...

— Ну, добре вже. Це дійсно симпатичний модель. Ну, заспокійся вже...

— Бачиш, тепер вже бачиш сам! Які ж ви, чоловіки, справді недотепи; завжди вас треба вчити! А ще хвалитесь! І пощо ви загалом на світі існуєте?.. Але я хотіла б його вдягнути... Правда, ти сам хочеш, щоб я його вдягнула?... — Це питання прозвучало доволі переконливо і ми зайшли до крамниці.

— Покажіть мені, будь ласка, цей капелюх з вікна.

— Про який думаєте, ласкава пані?

— Цей з лівого боку!

— ???

— Господи, ті чоловіки! Ось цей, зелено-брунатний!

— Але ж це не капелюх, це ручна торбина, ласкава пані!

Я прожогом вилетів з крамниці в слід за дружиною. Її голос дрижав оправданим гнівом:

— І що ти за чоловік? Пів години стоїш і не попередиш мене, що це не капелюх, на те тільки, щоб мене осоромити. Господи, ті чоловіки! І нащо ви загалом на тому світі існуєте?!

І мала рацію. Дійсно, пощо ми на світі існуємо?..

Б. М.

ПОРАДИ ДЛЯ ХВОРИХ

Як хтось захворіє, то є шість способів виздоровіти:

1. Хворий не посилає по лікаря — і хворий видужує.

2. Хворий посилає по лікаря, але лікар не приходить — і хворий видужує.

3. Хворий посилає по лікаря, лікар приходить, але нічого не записує — і хворий видужує.

4. Хворий посилає по лікаря, лікар приходить, записує ліки, але хворий не посилає за ними до аптеки — і хворий видужує.

5. Хворий посилає по лікаря, лікар приходить, записує ліки, хворий посилає до аптеки, але ліків не заживає — і хворий видужує.

6. Хворий посилає по лікаря, лікар приходить, записує ліки, хворий посилає до аптеки, приймає ліки — і, не зважаючи на те, видужує.

*

ВІДВАЖНИЙ

— Трапилось раз, що я наступив левові на хвіст.

— Боже, і що потім сталося?

— Директор цирку потягнув мене батогом позауш.

*

Іде батько зі сином через поле:

— Дивися, синку, це росте дике вино.

— А де, тату, росте дика горілка?

У ПОХОРОННОМУ ЗАВЕДЕННІ

Ледви Заковіньки приїхали до Америки, як старий Заковінька помер. Їде його дружина до похоронного заведення і торгується з власником.

— Та я знаю, що може бути похорон першої і другої кляси, але обидва задорогі.

— Як хочете дешевший, — каже власник, — то може бути ще третьої або четвертої кляси.

— Хай буде третьої, — каже, надумавшись, удова, — четвертої ні, бо мусів би бідний стояти... хай вже краще лежить.

*

— Ти за віщо сидиш?

— Бо я надто скоро їхав автом. А ти?

— Бо я їхав автом поволі.

— Але ж за це не карають.

— Кажеш? Так, але авто було чуже.

*

— Тату, вставайте, бо я не знаю, коли я маю вас будити: в шостій, чи в сьомій?

— В п'ятій, дурню! А тепер котра на годиннику?

— Щойно восьма.

*

— Тату, чому ви не маєте на голові волосся?

— Бо я, синку, працюю головою, а хто головою працює, тому волосся не росте.

— Ага, то я вже знаю, чому мама не мають вусів.

ПРО ГОЛОВУ

(популярний відчит)

Все на світі має голову: люди, гадюки, цукор і капуста. Капустяна голова різниться від людської тим, що є пожиточна.

Жінкам голова служить для зачіски.

В школах голова ділиться ще на заголовки і підголовки.

До інших родів голів зачисляємо голову родини, голову держави і голову товариства. Тільки сардинки голов не мають.

В голову вкладається різні відомості, а на голову помаду і олійки, щоб з голови не чути було сіном.

В голові політика чи редактора гніздяться різні крутійства. З голови Юпітера вискочила Паляс Атена.

Одверту голову має адвокат, тяжку голову має письменник, маляр чи інший п'яниця, мокру голову має вар'ят, змиту голову має кожний одружений, а хвору голову всі, що читають українську пресу.

Голови деяких парляментів, міністерств, урядів і таборових адміністрацій виливають нераз стільки води, що нею можна би сполокати всі вулиці міста і таборів. Належно це використовуючи, можна би заощадити цілі міхи грошей, які витрачають на вози і бочки для скроплювання вулиць.

,,На голову" б'ється ворога, а про тих, що перемогли, кажеться, що вони мають голову на карку.

Кандидати на міністрів ломлять собі голови над різними політичними закарлючками, які вбивають громадянам в їхні тісні голови.

Жінки ломлять собі голови, як закрутити голови своїм чоловікам, щоб видубути від них гроші на капелюх на голову. Звичайно, дістають біль голови, який триває до часу, поки чоловік не стратить голову і уступить.

Загально: на голові тешуть кілки, голову клонить підсудний у суді, головою б'є об мур кожна таборова опозиція, до голови лізе горілка і пиво, голову стинають топором або й малюють, різблять, стрижуть, голять.

При війську голова потрібна, щоб було на чому носити шапку і крутити нею направо і наліво. В ,,цивілю" на голові стають блазні в цирку, а в спорті відбивають ,,головкою" мяч, у боксі б'ють у голову, при дужанні роблять з голови місток.

Коротко: — голова людині дуже потрібна...

ОПИШУ КОНЯ

Шкільна задача малого Ромця

Кінь належить до домашніх тварин, як гуска, курка, голуб і коза. Як усі домашні тварини, кінь є пожиточний, хоч молока не дає.

Кінь є довгий і на самому переді має велику голову і може гризтися. По обох боках голови має очі, але вони є сліпі і тому кінь носить окуляри зі шкіри, через які ще гірше бачить. Кінь має волосся, але на шиї і цим різниться від людини. В губі кінь має зуби, як людина, на те щоб можна було пізнати, чи кінь є молодий, чи старий.

Кінь має зверху хребет, який тягнеться через цілого коня аж по хвіст. Хребет є на те, щоби на ньому їздити. На самім кінці кінь має хвіст, з якого роблять матраци і пензлі, а яким кінь може махати і відганяти мухи. На кожнім розі коня є нога і всіх ніг є чотири, з яких одна є все зіпсута.

Між хвостом і головою міститься цілий кінь, який по боках має вистаючі ребра, але кінь цього не бачить, бо є сліпий.

З коня роблять кінську ковбасу. Уживали його колись до їзди верхом або у возі, але люди волюють тепер їздити автом або поїздом.

Кінь це сотворіння дуже добре і пожиточне, але його є щораз менше, бо люди його з'їдають. Кінь їсть траву і спліснілий хліб. Пива кінь не п'є. Читати також не вміє і не мусить ходити до школи.

КУТОК МОВОЗНАВЦЯ

Січень — ця назва постала від слова січка, яку в цьому місяці ріжуть з уваги на більшу кількість свят.

Давніше писалося „лютий", потім писалося „лютень", а тепер пишемо знову „лютий". В СССР мають впровадити на цей місяць назву „сталень".

Березень — ця назва стара, походить від місцевости Береза Картузька, передвоєнного конц-табору в Польщі. Тепер називають **Кацетень.**

Квітень — від слова квітнути, в цьому місяці квітне надія на врожай восені.

Травень — від слова **тра** (галицизм), по-соборницькому треба, в цьому місяці всього треба.

Червень — походження назви просте: лежати догори черевом.

Липень — від слова липнути, все до рук липне, зокрема чужі гроші.

Серпень — походження назви в мовознавчому світі невідоме.

Вересень — від слова **верещати,** в цьому місяці дуже верещать діти.

Жовтень — від слова **жовчі,** вона заливає з жалю за літом.

Листопад — мабуть тому називається так, що в цьому місяці падає листя.

Грудень — в цьому місяці люди б'ються в груди за всі свої гріхи, що їх поробили за цілий рік.

„УКРАЇНСЬКА КНИГАРНЯ"
Мюнхен, Дахауерштрассе 9/I
Ukrainische Buchhandlung, München, Dachauerstr. 9/I.
Телефони: 72 558 і 61 842.

КАТАЛОГ Ч. 4.

(тимчасовий)

СІЧЕНЬ 1949.

I. Художня література.

а) проза:

		Н. М.
1.	**Андрієнко Олексій:** Я був на „родіне"	1.75
2.	**Андрієнко В:** Хто дужчий	1.—
3.	**Багряний І.:** Морітурі	2.—
4.	**Багряний І.:** Розгром	2.—
5.	**Бажанський М.:** Мозаїка квадрів вязничних	1.50
6.	**Балей П.** Пан	3.—
7.	**Бенет С. В.:** Скарб Васко Гомеца	0.50
8.	**Волиняк П.:** Земля кличе	0.80
9.	**Волиняк П.:** Кубань — земля українська козача	1.50
10.	**Гоголь М.:** Ніч проти Різдва	1.50
11.	**Гоголь М.:** Сірочинський ярмарок	1.50
12.	**Гуменна Докія:** Діти чумацького шляху I, II, III по	4.—
13.	**Гжицький В.:** Чорне озеро I, II по	2.—
14.	**Данський О.:** Наші дні	2.50
15.	**Данський О.:** Хочу жити	3.—
16.	**Джек Лондон:** Вовчі сини	2.50
17.	**Джек Лондон:** Діти морозу	2.50
18.	**Джек Лондон:** Смок Бедю	2.—
19.	**Дікенс Ч.:** Давід Копперфілд I, II по	2.—
20.	**Домонтович В:** Доктор Серафікус	3.50
21.	**Домонтович В:** Без грунту	4.—
22.	**Дутко Федір::** Війна I	2.50
23.	**Дутко Федір:** Дівчата очайдушних днів	2.50
24.	**Дутко Федір:** Заметіль	2.50
25.	**Дутко Федір:** Стрибожа внука	2.—
26.	**Дутко Федір:** Великий гетьман	4.—
27.	**Ефер В.** Заколот атомів	2.—

Н. М.

114. **Шевченко Тарас:** Кобзар I, II, III томи по 2.—
115. **Щербак М.:** Вітри над Україною 1.—

в) п'єси.

116. **Запорізький О.:** Граніт 1.20
117. **Запорізький О.:** Мати помирила 0.80
118. **Косач Ю.:** Дійство про Юрія Переможця 1.50
119. **Котляревський І.:** Наталка Полтавка 1.50
120. **Савчук В.:** Облога замку 1.50
121. **Чапленко В.:** Ґетьманська спадщина 1.—

II. Шкільні і мовознавчі підручники:

122. **Білецький Л.:** Історія української літератури I 7.50
123. **Голубенко Петро:** Вапліте 2.—
124. **Гомонько І.:** Латинська граматика I, II по 4.—
125. **Горбачевський В.:** Курс бухгалтерії I, II по 2.—
126. **Грицай Остап:** Володарка слова 0.75
127. **Державин В.:** Три роки літер. життя 0.90
128. **Дорошенко В.:** Хто був Іван Франко 0.50
129. **Ц. Е. Екерслей:** Ессенціаль Енґліш
130. **Захарків В.:** Англо-український словник 6.—
131. **Захарків В.:** Українсько-англійський словник 3.—
132. **Зілинський І.:** Український правопис 1.20
133. **Ковалів П.:** Безособові речення 0.50
134. **Ковалів П.:** Бути чи не бути 0.50
135. **Ковалів П.:** Чистота і правильність укр. літер. мови 1.50
136. **Ковалів П.:** Мистецтво слова 3.—
137. **Корбутяк Д.:** Ґраматика англ. мови 4.—
138. **Карпенко Ю.:** Рахунки для I кл. 1.80
139. **Карпенко Ю.:** Рахунки для II кл. 2.—
140. **Др Кулицький М.:** Карта України 2.50
141. **Листвецький З.:** Укр.-нім.-англ.-франц. словник 5.—
142. **Марієнко І.:** Практичні вправи з географії 2.—
143. **Марієнко І.:** Фізична географія 3.60
144. **Науменко Т.:** Укр.-франц. словник 2.50
145. **Орел М.:** Правописний словник 4.—
146. **Панейко О.:** Українська стенографія 5.—
147. **Петришин Є.:** Логіка 0.80
148. **Пеленський Є.:** Укр. читанка II кл. 3.—
149. **Пеленський Є.:** Укр. читанка III кл. 3.50
150. **Пеленський Є.:** Укр. читанка IV кл. 3.50
151. **Риндик С.:** Збірник альгебр. задач 2.—

Н. М.

152. **Р. М.:** Історія Риму I і II ч. разом 1.20
153. **Рудницький Є.:** Граматичні таблиці 0.80
154. **Синявський Г.:** Геодозія нижча 10.—
155. **Синявський Г.:** Український правопис 0.30
156. **Сімович Василь:** Тарас Шевченко 1.50
157. **Сімович Василь:** Іван Франко 1.50
158. **Січинський В.:** Назва України 1.50
159. **Терлецький М.:** Історія середньовіччя 3.—
160. **Терлецький М.:** Всесвітня історія (нові часи) 3.—
161. **Тиктор І.:** Скоро по-англійськи 0.80
162. **Тиктор І.:** Скоро по французьки 1.20
163. **Фесенко А. і Г.:** Перші кроки (англ.) 4.—
164. **Чорний Ю.:** Самоучок нім.-український 2.80
165. **Чудинів Богун:** Основи тригонометрії 2.—
166. **Шерех Ю.:** Головні правила укр. правопису 0.90
167. **Шерех Ю.:** Граматика укр. мови ч. II. 3.—
168. **о. Яцків Іван:** Наука віри (опр.) 1.75
169. Божа наука (греко-кат.) 4.—
170. 3000 слів по еспанськи 4.—
171. Скоро по еспанськи 2.—

III. Наука і техніка:

172. **Витвицький Л.:** Городництво 6.50
173. **Панченко О.:** Техніка рибальства і рибництво 3.50
174. **Приходько М.:** Порадник шоферові 3.50
175. **Тихойкий М.:** Підручник шевського крою 2.—
176. **Хустинський М.:** Атом та його енергія 0.80

IV. Медицина:

177. **Др Ганьківський В.:** Мати й немовлятко 1.—
178. **Др Матринчук Спиродон:** Заразливі хвороби 1.20
179. **Др Парфанович Софія:** Мала гігієна жінки 2.—
180. **Др Смик Р.:** Венеричні хвороби 1.—

V. Різне:

181. **Андрусяк М.:** Тризуб 0.50
181. **Баран Степан:** Весна народів 1.—
183. **Гаєвський С.:** На послугах у сусідів 0.50
184. **Др Гик Степан:** Криміналістика 10.—
185. **Городецький І.:** Тернистим шляхом 1.—
186. **Дмитро Донцов:** Хрест проти діявола 0.35
187. **Китастий-Славутич:** Карпатські січовики 0.20
188. **Косач Ю.:** Україніше літератур дер Ґеґенварт 1.—
189. **Крук-Павлось-Мухин:** Українська різьба 11.—

	Н. М.
232. Народні казки: Діти одгадайте	0.50
233. Народні казки: Івасик Телесик	0.85
234. Народні казки: Івасик Дурник	0.85
235. Журнал: Малі друзі	1.—
236. Журнал: Нашим дітям	1.50

VII. Релігійна література:

237. **Костюшко Л.:** Отче наш (в образках)	0.75
238. **о. Василь Мельник:** Українські хрестоносці	0.80
239. **Др Вол. Мурович:** Греко-катол. церква в житті укр. нар.	0.80
240. **Божа наука** — Катехизм	4.—
241. Молитвенник греко-катол.	2.—
242. Укр. Правосл. короткий молитвенник	0.40
243. Поминальна граматка	0.30
244. **о. Яцків Іван:** Наука віри (опр.)	1.75

VIII. Журнали:

245. **Арка** (література, мистецтво, критика)	2.—
246. **Дзвін** — релігійно-суспільний журнал	0.50
247. **Звено** — література і критика	1.50
248. **Літературно-Науковий Вісник 1948 р.**	4.—
249. **Літаври** — література і критика	1.50
250. **„Мур"** — Мистецький український рух ч. 1, 2, 3 по	2.—
251. **Набат** (журнал АБН) рос. мов.	0.50
252. **Проблеми** — журнал національ.-держ. думки	1.—
253. **Світання** — літерат. альманах	1.—
254. **Пу-гу** — ілюстрований журнал	0.80
255. **Лис Микита**	0.50

IX. Образи, портрети та листівки:

256. Мати Божа	0.20 — 0.50
257. Мати Божа (вел.)	2.—
258. Ісус Христос (на картоні)	1.20
259. Портрет Шевченка (листівка)	0.05
260. Портрет Франка	0.05
261. Портрет Петлюри	0.05 — 0.50
262. Портрети гетьманів по	0.05
263. Визначні сини України (табльо)	0.50
264. Павло Скоропадський	1.20
265. Картки з народними та історичними мотивами	0.05
266. Києво-Печерська Лавра (вел. знимка)	0.50

X. Календарі:

267. Кишеньковий календарець СХС на 1949 р.	0.60
268. Кишеньковий календарець „Укр. Трибуни"	0.40
269. Календарець-записник (оправл.) 1948-49	0.20 — 0.50

		Н. М.
	XI. Канцелярське приладдя:	
270.	Шкільні зшитки	0.15
271.	Шкільні пера	0.05
272.	Шкільні ручки	0.05 — 0.10
273.	Чорнило у фляшечках	0.25 — 0.45
274.	Рисункові бльоки	1.20
275.	Кутоміри (бляш.)	0.25
276.	Олівці хемічні	0.10 — 0.30
277.	Олівці звичайні	0.10 — 0.20
278.	Коперти	0.01 — 0.05
279.	Листи (10 коперт і 15 листів)	0.25
280.	Папір канцелярський 1000 арк.	7.—
281.	Протокольні книги опр. 1000 карт.	2.50
282.	Касові книги опр. 100 карт.	2.50
283.	Записники — різні	0.20, 0.25, 0.30, 0.50, 1.—
284.	Скорошитки	0.10 — 0.30
285.	Нотний папір	0.05

ПРАВИЛЬНИК:

1. Замовлені товарі висилаємо тільки за післяплатою, або після одержання належності.
2. Кооперативам, купцям, школам та кольпортерам при замовленнях понад 5 прим. одної книжки даємо 20% опусту.
3. Кошти пересилки покриває відборець.
4. Поза кордони Німеччини висилаємо всі книжки на замовлення після одержання належності. Належність вплачувати на нашу адресу, або на руки наших представників у інших державах, або на наші конта банкові там же по курсах: а) в амер. країнах: 4 Н. М. — 1 амер. доляр, б) в Англії: 2 Н. М. — 1 шілінг, в) в Бельгії: 1 Н. М. — 10 бельг. фр.
5. Нашим відборцям радимо переглянути цей наш каталог і придбати подані тут книжки, заки вони є ще у продажі.
6. Книгарням, кооперативам, кіоскам і кольпортерам радимо мати все повний вибір книжок, хочби навіть у найменшій кількості. Повний вибір книжок, — це найкраща рекляма для книгарні.
7. Книжки, що не подані у нашому катальогу, є або випродані, або ще не з'явилися, або вилучені з прилюдної офіційної продажі.
8. У більших скупченнях українців, де немає книгарень, приймаємо до співпраці кольпортерів, або представників, зокрема у заокеанських країнах.
9. Наш каталог висилаємо на власний кошт безплатно всім, хто бажає його мати.
10. Книжка на еміграції, це духовий зв'язок з Рідним Краєм.

	Н. М.
190. **Марден О. — Приходько В.:** Воля й успіх	3.50
191. **Мудрий В.:** Український університет у Львові	1.50
192. **Одуд:** Як поводитися в товаристві	0.75
193. **Павлович Петро:** Поділля	1.50
194. **Павлович Петро:** Слідами Мих. Коцюбинського	1.75
195. **Рогозинський:** Мистецькі вишивки	6.—
196. **Сагайда Іван:** Великі питання	3.50
197. **Тищенко Ю.:** Друкарство	4.—
198. **Феденко П.:** Історія революції	1.—
199. **Ходоровський Ю.:** Україна та питання Сибіру	0.75
200. **Шлемкевич М.:** Прогулька до вел. столиці	0.90
201. **Шульга М.:** Московська суть	2.—
202. **Шульга-Ковтун:** Московський імперіялізм	0.30
203. Інформатор про Англію	0.50
204. Мистецькі взори вишивок (Авгсб.)	6.—
205. Опінія Америки про виселенців	0.45
206. Споротовий довідник	0.50
207. УПА (англ. мовою)	2.—
208. Колядуйте з нами (колядник)	0.50
209. Українське малярство (альбом)	25.—
210. Український флірт	1.—
211. Казематні поезії Т. Шевченка	0.50
212. Мур, альманах ч. І.	2.50
213. Позиції українського визвольного руху	2.—

VI. Дитяча література:

214. **Багряний І.:** Казка про лелек	3.50
215. **О. Вайлд:** Велетень себелюб	0.50
216. **Грімм:** Казки	1.50
217. **Дражевська В.:** Омелькова сім'я	0.60
218. **Козак-Підгірянка:** Брисько, Гуска і Лисичка	1.—
219. **Козак-Підгірянка:** Кравчиня Маруся	1.—
220. **Козбур-Вітик:** Дитяча абетка	2.—
221. **Костюшко Л.:** Отча наш (в образках)	0.75
222. **Коцюбинський-Судомора:** Дві кізочки	1.—
223. **Мукерджі:** Пригоди хороброго голуба	2.—
224. **Никорович С.:** Чародійне намисто	0.50
225. **Орел:** Їжак миротворець	0.50
226. **Погідний Микола:** Гетьманська булава	0.75
227. **Радзикевич В.: Пригоди** Юрчика Кучерявого	2.—
228. **Роланик:** Хлопці з зеленого бору	1.50
229. **Т. Сторм:** Юрчик Мандрівник	2.50
230. **Чапленко:** Увесьденечки	0.80
231. Народні казки: Дід, баба і курочка ряба	1.50

Лис Микита

журнал сатири — гумору — карикатури

виходить
два рази в місяць в Німеччині

Переписку для Редакції і Адміністрації скеровуйте на адресу:

M. DUCYLOWYCZ
(13b) **München 45,** Warner-Kaserne Bl. „C" II. 52

Умови передплати:

в Англії — чвертьрічна — 3 шил., піврічна — 6 шил.
Адреса заступника:

W. LYSTWYCH
YMCA Hostel Raylees Elsdon, **Newcastle-on-Tyne**

в Бельгії — чвертьрічна 24 фр., піврічна — 48 фр.
Адреса заступника:

POPOWYCZ WOLODYMYR
Leuven, Brouwersstraat 9

у Франції — чвертьрічна — 90 фр., піврічна — 160 фр.
Адреса заступника:

MATLA ZYNOWIJ
Paris-9, O.U.R.F. 26, rue Montholon

в Канаді — чвертьрічна — —.50 дол., піврічна — 1 дол.
Адреса заступника:

JOSEPH DACYK
Toronto 3, Ont., P. O. Box 1008 Sta „C"

в США — чвертьрічна — —.50 дол., піврічна — 1 дол.
Адреса заступника:

KOWAL WOLODYMYR
New York 3, N. Y., 76 E 7th St.

в Швайцарії — чвертьрічна — 3 фр., піврічна — 6 фр.
Адреса заступника:

ROMAN PROKOP
Bern Schweiz, Transitfach 1376

у всіх інших країнах:

чвертьрічна — рівновартість —.50 дол. ам.
піврічна — рівновартість 1.— дол. ам.